

Giới thiệu Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời

Chuyển ngữ: Riley An

Ảnh bìa: Lily Jenkins

Thể loại: hiện đại, thanh xuân vườn trường...

Nhân vật chính: Hạ Lâm Hi, Trương Chính Hàn.

Nhân vật phụ: Cố Hiểu Mạn, Trương Hoài Vô, Thôi Oánh, Trần Diệc Xuyên, Mạnh Chi Hành, Tần Việt, Triệu Trữ Thành

Nội dung chính của câu chuyện nói về tình yêu từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường đến khi cả hai đã là vợ chồng.

Bởi vì họ đã cùng nhau trưởng thành, cùng nhau lựa chọn, cùng nhau nỗ lực kiên trì trải qua hết tất cả sự việc cùng nhau

Chuyện tuổi trẻ năm ấy âm áp như chiếc bánh bao ra lò trong căn tin sớm hôm...

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tháng tám, tiếng ve kêu ồn ã cả một vùng trời, nốt trầm nốt bổng nối đuôi nhau vang lên, như một bản hòa ca giữa mùa hạ oi bức.

Trong phòng học của một trường cấp ba, tiếng quạt điện xoay tròn vang lên đều đều, cả lớp gần bốn mươi học sinh nhưng lại như một đám người mang đồng phục vờ cảm vờ điếc, bầu không khí lặng thinh lạ lùng.

“Tất cả các em thật sự là lớp kém cỏi nhất tôi từng dạy!”

Trên bục giảng cao ba thước, thầy chủ nhiệm tay cầm chiếc khăn lau bảng đen nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng tắp vào cô cậu học trò ngồi bên dưới.

Chủ nhiệm mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xám, quần lưng cao dùng thắt lưng buộc chặt, chân mang một đôi giày da màu đen sáng bóng loáng, đến mức như phản chiếu hình ảnh của chiếc bàn trước mặt.

“Trường trung học Giang Minh của chúng ta là trường học trọng điểm, lớp các em lại là chuyên của trường, các em thi chuyên cấp đánh bại bao nhiêu người, lên lớp mười một lại loại bao nhiêu học sinh, thi cấp tỉnh cũng không thua kém ai, tại sao lần này điểm thi giữa kì lại như vậy?”

Chủ nhiệm gõ một cái thật mạnh vào bàn giáo viên, thiếu điều rèn sắt không thành thép: “Điểm bình quân của lớp ta cộng lại vậy mà chỉ xếp thứ ba toàn khối!”

Đúng lúc này, một nam sinh đang ôm cặp ngồi hàng đầu bỗng lên tiếng: “Nhưng thầy Hà à, một khối có đến ba mươi lớp tự nhiên...”

“Đúng vậy, có ba mươi lớp tự nhiên.”

Thầy Hà nâng gọng kính lên, giọng nói chậm chậm trầm xuống: “Nhưng chỉ có ba lớp chuyên, tương đương với việc các em thi cử chỉ xếp thứ nhất từ dưới lên.”

Đôi mắt liếc nhìn từng nhóm học sinh dưới bục giảng, nhưng lại chẳng ai chịu ngẩng cao đầu đối diện với vị thầy giáo này, giống như đã bị thuyết phục.

Thầy Hà chống hai tay lên bàn, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, xoay người bước từng bước, nói: “Nhiều nhất chỉ còn hai trăm ngày nữa thôi các em phải thi tốt nghiệp! Lòng không vương bận, dốc sức hết mình, mỗi buổi sáng phải tự nói với bản thân điều này, đã vậy còn có điều gì không thể làm được?”

Lòng không vương bận, dốc sức hết mình.

Thầy chủ nhiệm cố ý nhấn mạnh ở câu này.

Trương Chính Hàn – người ngồi ở bàn cuối cùng, vậy mà lại phụ sự khổ tâm của vị giáo viên chủ nhiệm kia.

Cậu chẳng những không kiểm điểm bản thân, ngược lại nghe xong còn cảm thấy mệt mỏi, không kiềm được từ tốn quay mặt đi, đưa tay chống cằm, ngáp một cái.

Một nữ sinh ngồi trước chọt đánh rơi cây bút bi, lúc quay mình nhặt bút, ánh nhìn lơ đãng của cô khẽ rơi vào người Tường Chính Hàn, thế nhưng sau đó lại làm như chẳng có chuyện gì, cô cầm chiếc bút bi màu lam kia lên, mở một tập giấy nháp mới tinh ra.

Tường Chính Hàn tọa vị ở phía sau cô, cậu vô thức đánh giá bóng lưng cô gái ấy, sau đó lại nhanh chóng di dời ánh mắt của mình, trong veo nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tháng tám trời vẫn đương giữa hè, ngoài cửa sổ là trời xanh mây trắng, lớp lớp cây tòa bóng râm dày đặc.

Chủ nhiệm lớp nhẹ nhàng đi xuống bục giảng, trên tay là một chiếc thước e-ke, gương mặt vẫn u ám như cũ.

“Tường Chính Hàn, em đứng lên cho tôi!”

Bấy giờ Tường Chính Hàn còn đang thờ thẩn, dường như không hề nghe thấy lời nói của thầy Hà.

Ánh mắt của cậu dừng bên cửa sổ nhưng suy nghĩ đã treo lơ lửng nơi xa xăm, giờ phút này vẫn chưa kịp quay trở lại.

Cho đến tận khi một góc thước đập thẳng vào mặt bàn cậu, va chạm với hộp bút bằng thiếc tạo lên một tiếng động lớn, khiến cây bút chì trên bàn rơi xuống lăn một đường, cuối cùng lại dừng dưới chân cô nữ sinh bàn trước.

Người ngồi trước Tường Chính Hàn là Hạ Lâm Hi đang cầm cây bút bi màu xanh.

Hạ Lâm Hi khom lưng, nhặt bút lên một lần nữa.

Cô chưa kịp trả vật cho khổ chủ đã nghe thấy thầy chủ nhiệm mở miệng hỏi: “Tường Chính Hàn, lần thi giữa kia này, tổng cộng em được bao nhiêu điểm?”

Tường Chính Hàn đứng lên tại chỗ.

Cậu đã cao hơn một mét tám, vóc người cân xứng khỏe khoắn, cao hơn cả thầy giáo Hà gần một cái đầu.

Gương mặt chủ nhiệm Hà khó chịu, chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn cậu ta, sau lại nói lại một lần nữa: “Mau nói thành tích của em đi, để tôi đây nghe thử trình độ cao siêu của em!”

Tường Chính Hàn ngưng đọng trong giây lát, dường như là đang suy nghĩ chuyện gì đấy, ngay thời điểm cả lớp nín thở chờ đợi câu trả lời, cậu vô thức bật ra một câu: “Em không nhớ lần này mình tổng cộng bao nhiêu điểm.”

Em không nhớ lần này mình tổng cộng bao nhiêu điểm.

Cậu tương đối thành khẩn, thẳng thắn, giống như thật sự đã quên mất rồi.

Thế nhưng tất cả bạn cùng lớp và vị thầy giáo đang ở đây, không hề có một ai tin tưởng lời cậu nói.

“Được thôi, em không nhớ.” Thầy Hà chấp hai tay sau lưng, đi lên bục giảng một lần nữa.

Vừa đi, thầy vừa nói: “Không vấn đề gì, tôi đã nhớ hộ em rồi, Toán một trăm hai mươi ba điểm, Ngữ Văn sáu mươi hai điểm, Vật Lý tám mươi một điểm, Anh Ngữ một trăm ba lăm điểm, tổng cộng bốn trăm lẻ một điểm, đứng thứ ba mươi chín toàn lớp, xếp hạng một ngàn không trăm lẻ bảy toàn trường.”

Cả phòng học rơi vào trạng thái tĩnh lặng, chỉ có âm thanh từ chiếc quạt trần vang lên.

Nhân lúc này, Hạ Lâm Hi xoay mình, đặt cây bút chì kia lên bàn của Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn vẫn đứng thẳng lưng, hoàn toàn không màng đến thành tích đứng nhất từ dưới đếm lên của bản thân.

“Tổng điểm môn Vật Lý là ba trăm điểm, toàn khối chỉ có một người tổng điểm chưa đến một trăm.”

Thầy Hà gõ một tiếng thật mạnh vào bàn giáo viên, tiếp tục cao giọng: “Một thiếu niên mười tám tuổi, cơ thể phát triển, vậy mà lại không có chút trí não nào, sau này em rốt cuộc có thể làm gì? Muốn trở thành người mẫu nội y sao?”

Một số nữ sinh chọt bật cười, sau đó cả lớp đều cười vang.

Hạ Lâm Hi lại không như thế, cô giống như một ẩn sĩ độc vắng chốn thâm sơn, như một tảng băng vô tri vô giác, chẳng hề mảy may gì đối với tạt âm nơi thế giới bên ngoài.

Cô lấy trong học bàn ra một tập đề cương, bấm bút bi bắt đầu quá trình tính toán.

“Hạ Lâm Hi ngồi trước Tường Chính Hàn, lần thi giữa kì này đứng hạng nhất, ba môn Toán Lý Hóa đều đạt điểm tối đa.”

Thầy Hà bắt đầu cầm phấn viết, nhưng ánh mắt vẫn liếc xuống dưới bực: “Các em ngồi trong cùng một lớp học, cùng nghe một giáo viên giảng bài, vậy tại sao thành tích có sự chênh lệch lớn như vậy?”

Phản đông học sinh trong lớp quay đầu nhìn về phía Hạ Lâm Hi.

Cô xoay xoay cây bút bi trong tay, trên chiếc mũi tinh xảo không hề có gọng kính nào, còn một xấp bài tham khảo trước mặt, dường như toàn bộ đã làm xong.

Còn hơn mười tháng nữa mới đến kì thi đại học thế nhưng chẳng ai đoán được rốt cuộc cô đã làm được bao nhiêu đề bài. Tuy rằng đồng phục cô mang là của học sinh nhưng lại có vẻ không được phù hợp lắm.

Một kẻ điên cuồng học – bạn cùng bàn của Hạ Lâm Hi hình dung cô là một người như vậy.

Bản thân cô đang ở trong một tình huống vô cùng kì lạ.

Là một học sinh xuất sắc có thành tích nổi trội, Hạ Lâm Hi không hề cậy nhờ vào sự thông minh của bản thân, tất cả đều dùng sự chăm chỉ kiên trì để đổi lấy.

Hạ Lâm Hi không chỉ kiên trì ở mức bình thường, toàn bộ bạn học của cô một mặt đều cảm thấy cô cực kì tài năng, nhưng mặt khác lại cho rằng độ biến thái của cô cũng không hề kém cạnh.

Tình trạng này giống như là mấy loại quảng cáo “Muốn thành đại sự, trước phải điên rồ.” “Người không kiên trì sẽ phải té đau.” Tất cả những điều này ướm lên người Hạ Lâm Hi, thế mà thích hợp vô cùng.

Hạ Lâm Hi không có môn nào nhỉnh hơn môn nào, Văn Toán Lý Hóa Sinh, môn nào môn nấy cũng đều đứng đầu.

Đây là dạng nghị lực khiến người khác khâm phục đến độ nào?

Chưa đến một tháng sau khi khai giảng năm học mới, Tưởng Chính Hàn đã ngồi ở sau lưng cô, ấn tượng duy nhất của cậu đối với cô là một cô gái chỉ biết vui đầu vào sách vở trong biển người. Mái tóc dày mịn được buộc thành đuôi ngựa, thi thoảng sẽ có vài sợi rơi trên bàn học của cậu.

Không ít lần Tưởng Chính Hàn gặp phải bài tập không thể nào hiểu nổi, vậy nhưng trước giờ cậu chưa từng mở miệng hỏi Hạ Lâm Hi, cậu thà bỏ qua chuyện biết đáp án, chứ tuyệt đối không muốn mở miệng hỏi cô phải giải như thế nào.

Là một thiếu niên vừa tròn mười tám tuổi, Tưởng Chính Hàn cho rằng đây chính là lòng tự trọng mà mọi người thường nói đến.

Thầy Hà chủ nhiệm dường như không có ý để cậu ngồi xuống, vậy nên Tưởng Chính Hàn cứ tiếp tục đứng như vậy.

Trương Hoài Vỹ ngồi cùng bàn ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái sau đó nhỏ giọng bảo: “Chính Hàn, dạo gần đây cậu thật sự rất xui xẻo, hình như tiết nào cũng phải đứng lên.”

Trước bảng đen, thầy Hà mở giáo án ra, chọn lựa vài ví dụ trong đồng bài tập đã chuẩn bị cả đêm, sau đấy bắt đầu tận lực giảng về hai đường cong song song, từ đầu đến cuối tương đối dễ hiểu.

Trương Hoài Vỹ mở máy tính ra, một bên hí hoáy chép bài vào vở, một bên tiếp tục nói chuyện với bạn cùng bàn: “Chính Hàn, cậu không cần để trong lòng, mình thấy mặc dù điểm Vật Lý của cậu quá tệ nhưng Anh Ngữ vẫn rất tốt, dấu sao cậu vẫn còn ưu điểm mà, đừng quá chất vấn bản thân.”

Bạn cùng bàn của Hạ Lâm Hi nghe thấy lời cậu ta nói, liền quay đầu bồi thêm một câu: “Tổng điểm Anh Ngữ của Tưởng Chính Hàn là một trăm ba lăm, thiếu chút nữa thôi đã vượt qua Hạ Lâm Hi rồi.”

Trương Hoài Vỹ gật đầu, cảm thán: “Dù sao cũng là Hạ tỷ.”

Trương Hoài Vỹ húng trí bưng bưng: “Hạ tỷ, mau nói em nghe phương pháp học tập của chị đi, ngoại trừ làm bài ra chị còn làm gì nữa, chị đã đọc qua bao nhiêu quyển sách tham khảo rồi? Còn quyển sách nào được bán ra mà chị chưa làm qua không?”

Cố Hiểu Mạn ngồi cùng bàn với Hạ Lâm Hi phì cười một tiếng.

“Cậu hỏi những điều này để làm gì?” Cố Hiểu Mạn lên tiếng. “Cậu cũng định thức thâu đêm học bài sao?”

“Mình chỉ biết chơi game thâu đêm thôi.”

“Cậu chơi trò gì đấy, có phải nam sinh các cậu chỉ biết chơi Ma Thú Tranh Bá thôi không?”

“Chỉ có học sinh các lớp thường mới chơi Ma Thú Tranh Bá, nam sinh lớp chuyên chúng ta chỉ biết quét mìn và bài nhện thôi.”

Cố Hiểu Mạn cười đến run rẩy cả người.

Trên bục giảng, chủ nhiệm Hà vẫn thao thao bất tuyệt, Hạ Lâm Hi ngồi bên dưới chột chau mày.

Thật ồn ào.

Cô cảm thấy phiền phức một cách khó hiểu.

“Đừng ồn nữa.”

Có người nói: “Tập trung nghe giảng đi! Hôm nay là bài về hai đường cong song song, trong đề thi đại học thường xuất hiện dạng bài này.”

Người nói những lời này là Trường Chính Hàn.

Giọng nói lạc lõng vang lên, bốn bề đều rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Trương Hoài Võ kinh ngạc nhìn Trường Chính Hàn, dường như không nhận ra người đứng trước mặt mình, bằng một lúc sau mới vỗ đùi, cười cợt bảo: “Chính Hàn, có vẻ cậu thích việc học quá nhỉ?”

Chính Hàn không trả lời, gương mặt nghiêm túc lạ thường.

Đúng lúc này, một viên phấn trắng từ đâu bay tới, vô ý như cố tình trúng ngay giữa trán Trương Hoài Võ.

Trương Hoài Võ bị “đỉnh chiều” kia gây người trong một giây, lòng lo lắng không thôi, kỹ thuật phi phấn hạng nhất này, nhất định là bộ tuyệt kỹ thất truyền thuộc một môn phái đã ẩn cư trong giang hồ bấy lâu.

Mà thầy chủ nhiệm Hà của bọn họ, chính là chương môn của môn phái ấy.

“Trương Hoài Võ, này giờ miệng em nói không ngừng.” Vị chương môn kia tức giận hỏi. “Có phải em cảm thấy mình quá giỏi, không cần học nữa đúng không?”

Cả người Trương Hoài Võ run rẩy.

Cậu cảm thấy dường như bản thân đang bị hiểu nhầm trầm trọng...

Vì vậy liền vội vàng giải thích: “Em, em sẽ không...”

“Sẽ không? Em còn có lần sau à?” Thầy Hà cầm viên phấn lên, nghiêng người bắt đầu viết trên bảng. “Đề bài này là do sáu giáo viên mô phỏng theo đề thi đại học viết ra, ai có thể lên bảng giải cho mọi người xem?”

Nếu như bây giờ không có ai tình nguyện, tám mươi phần trăm là Trương Hoài Võ phải lên bục giảng rồi.

Trương Hoài Võ đau khổ nhìn người ngồi trước, bàn tay kéo kéo tay áo Hạ Lâm Hi: “Hạ tỷ! Cứu mạng!”

Hạ Lâm Hi hiên ngang lẫm liệt đứng lên.

Khóe mắt Trương Hoài Võ uрон ướt, cảm thấy bóng lưng của cô trở nên đẹp đẽ một cách lạ lùng.

Trường Chính Hàn cũng có chung một cảm nghĩ như vậy.

Hạ Lâm Hi đi về phía trên lớp học, đi đến đâu lại thu hút mọi ánh nhìn đến đâu, bước đi của cô vô cùng bình tĩnh, không giống như người sắp phải giải một đề cương khó hiểu, lại giống một người sắp có một bản báo cáo đơn giản hơn.

“Có ba cách giải bài này.” Hạ Lâm Hi đứng trước bảng đen, quay lưng về phía bạn học. “Em làm cách đơn giản nhất.”

Cả lớp yên tĩnh không một tiếng động, ngoại trừ tiếng quạt điện tiếp tục vang lên, chỉ còn lại động tĩnh viên phấn chạm lên mặt bảng đen.

Thầy chủ nhiệm mỉm cười.

Chờ cô làm xong bài tập kia, thầy Hà vỗ cùng từ ái bảo: “Đáp án của Hạ Lâm Hi hoàn toàn chính xác. Các em mau nhìn lên bảng, cách giải bài này vô cùng phổ biến, giải xong sáu thuật toán con có thể suy ra kết quả cuối cùng.”

Thầy vẫn chưa nói xong, Hạ Lâm Hi đã trở về chỗ ngồi. Cố Hiểu Mạn chủ động giúp cô kéo ghế ra, nở nụ cười tươi rói.

Ánh nắng rọi xuyên qua lớp cửa thủy tinh, làm phòng học sáng bừng ấm áp, bỗng nhiên Hạ Lâm Hi chú ý đến chút thay đổi của Cố Hiểu Mạn, dường như chân mày của cô ấy dày đậm hơn mọi hôm.

Hạ Lâm Hi không hỏi tại sao cô ấy lại trang điểm, chỉ cúi đầu nhìn một lúc rồi nói: “Hôm nay cậu rất đẹp!”

Gò má Cố Hiểu Mạn ửng đỏ, ánh mắt có chút thay đổi: “Cậu vừa nói gì?”

Thế nhưng lòng lại vui vẻ khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Gần đến giờ hết tiết, sự vui vẻ trong lòng Cố Hiểu Mạn hoàn toàn sụp đổ.

Thầy chủ nhiệm đã giảng xong bài sớm hơn năm phút, mở máy chiếu trong phòng học ra, trình lên toàn bộ thành tích của đợt thi giữa kì vừa rồi, từ hạng nhất đến hạng ba mươi chín, chỉ cần ngẩng đầu nhìn sẽ không sót gì.

Toàn bộ học sinh trong lớp đều lướt nhanh mắt khắp màn chiếu, chỉ có Hạ Lâm Hi là ngoại lệ, cô vẫn vui đầu giải sách tham khảo, vô cùng thờ ơ với thành tích của người khác.

Chủ nhiệm Hà đằng hắng giọng, mở miệng nói: "Thi giữa kì lần này, tổng trung bình điểm Ngữ Văn của lớp ta rất cao, nhưng Sinh Học và Hóa Học lại không khả quan cho lắm, hơn nữa là với số lượng lớn."

Dưới bực lặng ngắt như tờ.

"Có người điểm môn Hóa không đủ, có người lại đạt điểm tối đa. Đây là khoảng cách giữa người và người." Thầy Hà nói. "Cho đến khi các em lên đại học, hòa vào xã hội, lúc đấy khoảng cách giữa các em ngày càng lớn..."

Thầy vừa nói, vừa vung tay thể hiện một khoảng dài: "Tới lúc đấy rồi, các em nhất định sẽ hối hận tại sao lúc trước không cố gắng học hành."

"Cố gắng học hành." Bốn chữ này vẫn được nhấn mạnh như cũ.

Tai thì nghe, nhưng gương mặt Hạ Lâm Hi lại không có chút cảm xúc, bàn tay vẫn tiếp tục giải tích.

Bàn nhấp nhanh chóng kín chữ, biểu thức đại số hàng nối hàng, bút viết trôi chảy sống động, giống như đang mạch lạc, dứt khoát viết một bài văn.

Cô vô cùng tập trung, mắt không di chuyển, giống như một người vì bài tập mà trở thành cái máy vô tri vô giác, hai mắt là màn hình tiếp nhận, đôi tay là bàn phím, không kết nối với thế giới bên ngoài, không tiếp nhận những tạp âm xung quanh.

Phương trình dần dần tối giản, đáp án cuối cùng được viết như đang vẽ, tay cô hơi chậm lại, chợt nghe Cố Hiểu Mạn nói: "Nếu mình có một nửa nghị lực kiên trì của cậu, cũng đâu đến mức không được một trăm điểm."

Cố Hiểu Mạn cầm cán bút, vừa viết vừa vẽ lung tung trên giấy nháp, cổ sức giải tỏa hết áp lực trong lòng.

"Khi nào mới có thể được một trăm điểm?" Cố Hiểu Mạn nói. "Không phải mình không cố gắng, nhưng cố gắng đến mấy cũng chẳng được đền đáp, đến rạng sáng mình mới ngủ một chút, sáu giờ đã phải rời giường, buổi trưa chỉ được nghỉ nửa tiếng, hai tháng liên tục vẫn không có chút tiến bộ."

Cô siết chặt thân bút ký tên, mạnh bạo viền đi viền lại chữ ký của mình, dần dần xuất hiện một vết rách thô ráp, giống như có thâm thù đại hận với chữ ký vậy.

Hạ Lâm Hi vẫn đang làm bài, cũng không trả lời cô, cho dù cô nặng tay đè chữ ký mình đến vậy.

Có một thói quen đã sớm hình thành trong Cố Hiểu Mạn. Từ lúc ngồi cùng bàn với Hạ Lâm Hi đến nay, Cố Hiểu Mạn đã tạo thành một tật xấu đó là lẩm bẩm một mình.

Cố Hiểu Mạn lẩm nhẩm: "Môn Hóa của mình quá thâm, trắc nghiệm sai toàn bộ, viết ngược hai cực âm dương, tìm không ra hóa chất tạo thành... Cậu nói xem, có phải mình không nên vào ban tự nhiên?"

Hạ Lâm Hi thả cây bút trong tay ra, bắt đầu sắp xếp lại tập giấy nháp: "Nếu mình nói với cậu rằng không nên, cậu sẽ chuyển sang ban xã hội sao?"

Cố Hiểu Mạn tròn tròn hai mắt, đáp: "Đã gần hết năm rồi, cậu bảo mình đổi thể nào đây?"

Hạ Lâm Hi lại hỏi: "Nếu chuyển ban không được, cậu rồi rắm cái gì?"

Cố Hiểu Mạn thờ dãi: "Mình không cam lòng, mình cố gắng như vậy nhưng thành tích trong lớp lại thấp đến thế."

"Cố Hiểu Mạn, cậu đừng ủ rũ nữa, các cậu quay đầu lại nhìn Chính Hàn của mình đi!" Trương Hoài Võ ngồi đằng sau lại nói tiếp: "Chính Hàn ngày nào

cũng cố gắng, thật sự cố gắng, ghi chép bài đầy đủ, mỗi ngày đổi một cây bút..."

Trương Hoài Võ vỗ đùi Trương Chính Hàn: "Nhưng mà, Chính Hàn vẫn ổn định ở vị thứ nháp xếp từ dưới lên toàn ban, đi học thường xuyên bị bắt đứng lên, điểm danh bị phê bình, bị bắt đứng đến nỗi trở thành học sinh cá biệt điển hình, Chính Hàn khổ là vậy đấy, nhưng không hề bỏ cuộc nha."

Cố Hiểu Mạn gật đầu, nhìn Trương Hoài Võ đồng ý.

Trương Hoài Võ cười đáp, cuối cùng lại thở dài, đôi mắt nhìn Trương Chính Hàn.

Trương Chính Hàn đang im lặng đột ngột bừng tỉnh trong chốc lát, cũng không rõ rốt cuộc mình sai ở đâu.

Trương Chính Hàn cảm thấy, đứng nhất từ dưới đếm lên thì sao, bị phạt nhiều quá cũng không còn lạ lắm, cũng chẳng phải chuyện lớn gì. Bị giáo viên phạt, bị điểm danh phê bình, đều như nhau cả thôi, lúc mới đầu thì có hơi khó chịu, nhưng cứ lặp đi lặp lại như vậy, trở thành điều hiển nhiên thì đỡ hơn rồi.

Tâm trạng này, dùng từ gì để hình dung hay so sánh mới tốt đây?

Lợn chết không sợ nước sôi.

Trong nháy mắt, thầy Hà sắc xảo nhìn cậu.

Như điện quang bắn tung tóe, ánh mắt thầy Hà lướt từ đầu đến chân cậu, cất giọng cao vút hỏi: "Trương Chính Hàn, em đúng là lợn chết không sợ nước sôi, đang bị phạt còn dám nói chuyện sao?"

Trương Chính Hàn hết như lợn chết không thể phản ứng được, không lên tiếng giải thích cho mình.

Đúng lúc này, tiếng chuông tan học vang lên.

Thầy Hà phúi lớp bụi phấn trên tay đi, ngẩng đầu nhìn về phía cuối phòng học: "Trương Chính Hàn, Trương Hoài Võ, Cố Hiểu Mạn, Hạ Lâm Hi, bốn người các em lên văn phòng gặp tôi!"

Nói xong, thầy ôm giáo án ra khỏi lớp học.

Hạ Lâm Hi đứng dậy, dường như mình vừa nghe lầm: "Lúc này thầy gọi mình à?"

"Đúng vậy." Trương Chính Hàn đáp, "Chúng ta đi thôi."

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, đối diện với Trương Chính Hàn.

Làn da cô trắng nõn, hai mắt trong veo, chiếc cằm thon gọn, bề ngoài cũng rất đáng chú ý.

Tuy Trương Chính Hàn sắp bước qua tuổi mười tám rồi, nhưng chưa bao giờ nói chuyện kiểu vậy với bất kì nữ sinh nào, Hạ Lâm Hi im lặng nhìn cậu... Lâm cậu cảm thấy có chút xấu hổ.

"Trên mặt cậu có vết mực." Hạ Lâm Hi nói.

Trương Chính Hàn lấy tay lau mặt, lúc sau lại hỏi: "Đã hết chưa?"

"Ở đây này!" Hạ Lâm Hi chỉ vào trán mình. "Vết mực màu đen."

Trương Hoài Võ nghiêng đầu nhìn về phía này, lại nói: "Được rồi, về nhà rửa cũng được mà, thầy còn đợi chúng ta đấy."

Không bao lâu sau, kim dài đồng hồ chỉ đúng giữa số chín, ánh mặt trời chói chang ngoài khung cửa sổ, thầy Hà cầm theo một cuốn sách, đứng hút thuốc một mình nơi cuối hành lang.

Thầy nhìn bốn học sinh đang đi về phía mình, hai nam hai nữ, lúc đi cả đôi bên đều chừa một khoảng cách vừa đủ, khoảng cách này là điều cần thiết, yêu sớm giống như mãnh thú và dòng nước lũ, ai chủ nhiệm đều hiểu rõ điều này.

Màn khói lượn lờ quanh thân, thầy dập tắt tàn thuốc, lời cần thiết đã nghĩ sẵn trong đầu.

Sau đó khoát tay, mở miệng nói: "Các em mau đến đây."

Có lẽ bởi vì chân dài nên Trương Chính Hàn nhanh chóng đến gần thầy Hà, cũng đứng sát chủ nhiệm lớp nhất, nhưng thầy giáo chẳng nhìn cậu, chỉ thẳng thừng đưa ra một quyển sách, chỉ vào bìa hỏi: "Hôm qua bạn trực nhật nhất được quyển sách này ở gần chỗ các em ngồi, cuốn sách này của ai?"

Cuốn sách kia rất dày, bìa màu vàng ươm, chẳng rõ tên hay nội dung bên trong.

"Tốn thời gian đọc thứ này, chỉ lãng phí!" thầy Hà nói "Tôi mặc kệ đây là quyển sách của ai, chỉ cần tôi điều tra ra, nhất định sẽ phạt nặng, sẽ mời phụ

huynh."

Chỉ cần gọi đến hai từ "phụ huynh" này, có thể nói giáo viên chủ nhiệm quyết định đuổi cùng diệt tận, không chỉ là nỗi ám ảnh lớn nhất trong đời học sinh, đồng thời còn là một màn phong ba bão táp chốn học đường.

Nếu chuyện đến mức không tra xanh đỏ trắng đen, lập tức mời cha mẹ học sinh, có thể nói quyền năng trăm chết của họ sẽ đến đỉnh điểm.

Thật bất hạnh là, Trương Hoài Vồ có cha mẹ như vậy đấy.

Cho nên lời thầy còn chưa dứt, cả người cậu đã run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Thầy Hà nhảy bèn, đôi mắt xuyên thấu lớp kính nhìn gương mặt Trương Hoài Vồ.

"Em, em..." Trương Hoài Vồ lắp bắp, đang muốn giải thích, bỗng dưng nghe được lời thú tội thay của Tường Chính Hàn: "Là của em!"

Thầy Hà hỏi: "Rốt cuộc là của Trương Hoài Vồ hay Tường Chính Hàn?"

Năm người họ đứng trên hành lang, bầu không khí giương cung bạt kiếm, ít nhiều thu hút người nhìn, học sinh lớp bên cạnh rón rén người qua cửa sổ, bày ra bộ dạng xem kịch vui.

Tường Chính Hàn mở miệng đầu tiên: "Tuần trước, em bắt cậu ấy đem đến trường, nhưng lại để quên mất."

"Em có biết đó là loại sách gì không? Tuổi này xem làm gì chứ?" Thầy Hà lại hỏi.

Tường Chính Hàn giải thích: "Đây chỉ là một quyển liên quan đến việc học, có thể xem trong lớp ạ."

Gương mặt của cậu trắng bệch giống như bộ đồng phục giặt giữ sạch sẽ, cậu đứng song song với Hạ Lâm Hi, nhìn từ góc độ của cô chỉ thấy một nửa gương mặt tuần tú.

Hạ Lâm Hi muốn hỏi, rốt cuộc đó là loại sách gì?

Lúc cô còn học cấp hai, đã từng một thời chìm đắm trong loại tiểu thuyết thanh xuân vườn trường, nhân vật chính trong truyện hào quang ngời ngời, tham gia thi cử giết giải, thành tích ưu tú khiến mọi người yêu thương, được vô số người thầm thương trộm nhớ, dường như chẳng chuyện nào là không thể làm.

Hạ Lâm Hi thấy nội dung đấy, cảm thấy thích thú vô cùng.

Nhưng bây giờ cô có quá nhiều áp lực học hành, cũng không có khả năng không học cũng qua được ải thi cử, cô cảm thấy cuộc sống học sinh trong truyện đơn giản vô cùng, chứ như ngoài đời thật làm tốt mọi chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng đợi đến lúc thầy Hà lật bìa ra, lại chỉ thấy bốn chữ lớn "Học thuyết Toán Học." Hạ Lâm Hi biết bốn chữ này, nhưng cả một hàng chữ như vậy, cô cũng không hiểu nó có nghĩa gì.

Sự việc tiếp tục phát sinh hoàn toàn bỏ xa dự đoán của Hạ Lâm Hi.

Thầy Hà lật sách mà giống như muốn xé nát nó, hỏi Tường Chính Hàn: "Em chỉ là một học sinh, cũng tham gia thi đại học như những bạn khác, em xem mấy thứ này hữu ích sao? Cái gì mà sự biến động thị trường, động thái quy hoạch, phép tính đa thức, em mở mắt nhìn vào đề cương xem, thi đại học có ra những thứ này không?"

Tường Chính Hàn cẩn thận suy nghĩ, đáp: "Chắc chắn sẽ không ra."

Năm từ này dường như chưa đủ thuyết phục, cho nên cậu lại bổ sung: "Bây giờ không thi, nhưng có lẽ tương lai có thể sẽ cần."

Tương lai có thể sẽ cần.

Làm một người ngoài cuộc, Hạ Lâm Hi bắt đầu cảm thấy buồn cười. Nhưng cô không thể phủ nhận, tố chất tâm lý của Tường Chính Hàn quả thật mạnh mẽ, đối diện với sự chất vấn của chủ nhiệm trên hành lang mà mặt không đỏ, người không hoang mang.

Nhưng trong mắt của thầy Hà, Tường Chính Hàn chính là loại da dày thịt béo, chỉ biết hão huyền, không biết phấn đấu.

"Em còn tiếp tục như vậy, tôi thật sự hết cách rồi." Thầy Hà nói. "Đầu óc của em không đặt ở đây, em không cảm sốt ruột, cũng không cảm thấy có lỗi với cha mẹ sao?"

Thầy cảm quyển sách kia lên, thả ra ngoài lan can.

Gió thổi tung từng trang, chạm xuống mặt đất tạo thành một tiếng nhỏ, Tường Chính Hàn vẫn đứng yên không nhúc nhích, cũng không cảm thấy ảm ức, bất kể giáo viên của mình ném quyển sách khỏi lầu.

Ánh mặt trời đập xuống lan can, nom thật chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trường cấp ba Giang Minh có tổng cộng ba mươi lớp thuộc ban tự nhiên, trong ba mươi lớp này lại có ba lớp chuyên danh giá.

Lớp của Hạ Lâm Hi, chính là một trong ba lớp chuyên giữa ba mươi lớp tự nhiên ấy.

Trong lớp đều là mầm non tương lai, ban giám hiệu vô cùng kì vọng vào bọn họ, ngày ngày ngóng trông họ làm vẻ vang ngôi trường này.

Học sinh giống như Tường Chính Hàn, từng cầm cờ tiên phong bỗng đứng tụt dốc không phanh không thể nào thoát khỏi sự chú ý, mà người thường xuyên chú ý cậu, tất nhiên là giáo viên chủ nhiệm sấm rền gió cuốn của bọn họ.

Sau khi ném quyển sách của Tường Chính Hàn đi, sắc mặt của thầy chủ nhiệm dịu lại không ít.

Một trận ầm ĩ chôn hành lang, bỗng chốc chỉ còn lại bầu không khí lặng thinh khiến người khác lo sợ.

“Những gì cần tôi đều đã nói, em nên lắng thật kĩ.” Thầy Hà nói với Tường Chính Hàn. “Nếu em thật sự không học nổi, có thể viết một giấy cam đoan, không thi vào trường đại học nữa, tôi có thể chuyển em xuống lớp thường.”

Tường Chính Hàn hơi cúi đầu, quan sát lớp gạch nền bằng men sứ.

Thầy Hà đặt tay lên lan can, ánh mắt chậm chậm nhìn ba người: “Trong tiết Toán hôm nay, các em có nghe giảng không? Hạ Lâm Hi hạng nhất toàn khối, em ấy không nghe cũng được, còn ba người các em ở hạng nào? Không giữ ý tứ, trò chuyện vui vẻ, đến cả sự tự giác của học sinh cũng không có.”

Trương Hoài Võ nuốt một ngụm nước bọt, thái độ ần ần. “Thầy Hà, bọn em sai rồi, sau này đi học bọn em sẽ chú ý nghe giảng.”

“Được rồi, mau về lớp đi!” Thầy chủ nhiệm xua tay, lấy một điều thuốc từ trong túi áo ra. “Tôi nói những điều này cũng cảm thấy rất phiền phức, nhưng chỉ cần các em chịu tiếp thu, tôi nói bao nhiêu lần cũng được.”

Nói xong, thầy cầm bật lửa châm điếu.

Sau khi tất cả đã đi khuất, một thầy giáo nom còn trẻ bước đến, người thầy kia thoáng nhìn xuống dưới lầu, cười hỏi: “Thầy Hà cần gì phải làm vậy? Học sinh chỉ đọc một quyển sách giải trí thôi mà, có cần ném như vậy không?”

“Tôi làm chủ nhiệm được mười năm rồi, không phải nghiêm khắc như vậy ngay từ ban đầu.” Thầy Hà đáp. “Tôi nhận ra vừa đánh vừa xoa hoàn toàn vô dụng, học trò vứt hết mọi lời tôi nói, cho dù tôi ôn hòa cũng không ai chịu hiểu.”

Thầy ném điếu thuốc vào thùng rác, ho một tiếng rồi nói tiếp: “Tình ta có một ngàn năm trăm bảy mươi thí sinh, trúng tuyển đại học được bao nhiêu người, tỉ lệ đậu đại học của chúng ta nếu không thấp nhất thì cũng thấp nhì cả nước.”

Thầy Hà nhìn xuống dưới lầu, tiếp tục mở miệng: “Nhìn đi nhìn lại trường học chúng ta, gia cảnh tốt đều đã đi du học, thể chất tốt đều đi thi đấu, danh sách học sinh trọng điểm của chúng ta còn bao nhiêu người?”

Thầy nhả ra một vòng khói trắng, cau mày nói: “Thi đại học chính là tình cảnh thiên quân vạn mã cùng qua cầu độc mộc, tôi không thúc đẩy các em ấy, các em ấy sao có thể đạt thành tích tốt nhất đây?”

Tường Chính Hàn im lặng quay về lớp học, trên radio đang phát bài hát dùng đề tập thể dục mắt, các bạn học đều ngồi ngay ngắn trong vị trí của mình, nhắm mắt thả lỏng bản thân.

Tường Chính Hàn đứng khựng tại cửa hai giây, sau đó quay đầu chạy xuống cầu thang.

Cố Hiểu Mạn hỏi: “Tường Chính Hàn điên rồi sao?”

“Chắc là đi tìm sách.” Trương Hoài Võ đáp lời. “Cậu không biết đó thôi, quyển ‘Học thuyết toán học’ kia là bảo bối của Chính Hàn, cậu ta mua một quyển mới tình với giá gốc là một trăm hai mươi tám đồng tại tiệm sách Tân Hoa đấy.”

Cậu thờ dài một hơi: “Tổ trưởng tổ trực hôm qua là ai vậy? Sao có thể vô ý để tổ viên đưa thầy giáo quyển sách này, như vậy không phải đã hại chết chúng ta sao?”

Cố Hiểu Mạn liếc mắt qua chỗ ngồi của Hạ Lâm Hi.

Tổ trưởng tổ trực ngày hôm qua, quả thật là Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi vẫn chưa vào lớp, cô đã chạy theo Tường Chính Hàn xuống lầu.

Trường của cô có tổng cộng năm tầng, bên cạnh là một khu rừng nhỏ, quyển sách ném từ tầng năm kia, có lẽ đã rơi vào rừng rồi.

Từ trước đến nay, bắt đầu vào giữa tháng tám, mùa hạ sẽ đến với tỉnh Giang Minh, mang theo cả sự oi bức, chỉ có giữa lòng rừng cây này, cái nóng mới tiêu tan đi thế nhưng đây lại là lần đầu tiên có người bước vào đây.

Nguyên nhân thật sự là do nơi này có khá là nhiều muỗi.

Tường Chính Hàn cúi đầu tìm sách, hai chân đều bị muỗi đốt, bắt đầu phồng rộp lên, ngứa vô cùng. Nhưng cậu không vịn vẹo gì, vẫn là phong thái bình tĩnh ấy.

Cho đến tận lúc sau lưng vang lên tiếng gọi của Hạ Lâm Hi: “Minh tìm thấy rồi, ở bên bồn hoa.”

Tường Chính Hàn quay lại, thoáng nhìn Hạ Lâm Hi.

Cô cúi mình nhặt sách lên, lớp váy đồng phục ngắn hơn một chút so với đôi tất.

Trong mười tám năm đời người, đây là lần đầu tiên Tường Chính Hàn ở một mình với một cô gái, hơn nữa cô gái này còn giúp cậu tìm sách. Cậu cảm kích vô cùng, nhưng không biết nói gì cả, suy nghĩ một lúc lâu mới buột miệng. “Nơi này có muỗi.”

“Ồ?” Hạ Lâm Hi đưa quyển sách cho cậu. “Cậu nói thế để làm gì?”

Tường Chính Hàn nhận quyển sách, kéo tay Hạ Lâm Hi đi: “Nơi này không nên ở lâu, mình bị muỗi đốt rồi.”

Hạ Lâm Hi cúi đầu nhìn tay cậu, thấy trên ngón trỏ của cậu có một con muỗi đang nằm sấp, cô lấy một lọ dầu từ trong túi váy ra, lẳng lặng thả vào tay cậu.

Tường Chính Hàn cầm lấy lọ dầu, cảm thấy cậu nợ cô ấy một số chuyện, người xưa dạy, làm người có ơn phải trả, cậu nghĩ lần sau chắc nên tìm một cơ hội, tặng Hạ Lâm Hi một lọ tinh dầu.

Hạ Lâm Hi cao một mét bảy, vậy mà vẫn thấp hơn Tường Chính Hàn đến mười căn-ti-mét, để tiện nói chuyện, cô bước cao hơn cậu một bậc thang. “Hôm qua tổ trưởng tổ trực là mình, tổ viên của mình nhặt được một quyển sách, mà mình lại chẳng biết gì.”

“Không sao đâu.” Tường Chính Hàn nói. “Quyển sách này mình đọc rất nhiều lần rồi, mua để làm kỷ niệm thôi.”

Ở một góc sân trường bóng cây rợp mát, mặt trời rướn thân mình lên, tỏa ra một luồng sáng như có như không, cậu tùy ý phui bụi trên bìa sách, nửa nghiêm nửa đùa bảo: “Hơn nữa còn bị thầy chủ nhiệm ném đi, đúng là có nhiều kỷ niệm hơn rồi.”

Cậu cười rộ lên trông rất đẹp, mang theo một hơi thở êm dịu, khiến người khác vừa nhìn đã thấy thiện cảm.

Hạ Lâm Hi trộm nghĩ, có lẽ sáng hôm nay thầy chủ nhiệm nói đúng, sau này Tường Chính Hàn có thể trở thành một người mẫu, nụ cười của cậu ấy, cho dù cách một lớp màn hình cũng có thể thu hút mọi ánh nhìn.

Đúng lúc âm nhạc thư giãn kết thúc, Hạ Lâm Hi bước vào lớp học, một lúc sau, Tường Chính Hàn mới đặt chân vào cửa.

Hai người cách nhau một khoảng thời gian mới vào lớp, không ai nhận ra rằng ban nãy họ đi cùng nhau.

Tường Chính Hàn về chỗ ngồi của mình, Trương Hoài Võ lướt mắt khắp cuốn sách, cậu dựa vào khe hở bằng một đốt tay, nhìn thấy nội trung bên trong đã nát bấy, giống như hoàn toàn đánh mất vẻ vẹn nguyên ban đầu.

Tường Chính Hàn lấy băng keo ra, thử dán lại những trang sách không trọn vẹn, nhưng lại thất bại, chẳng có chút khôi sắc nào.

“Một quyển sách đáng giá một trăm hai mươi tám đồng, vậy mà lại trở nên tả tơi như thế.” Trương Hoài Võ hỏi. “Nhưng mà những học thuyết về toán học đó có gì hay mà cậu thích vậy?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Mình cũng không biết tại sao, chỉ là muốn học thôi.”

Trương Hoài Võ thờ dài: “Coi chừng cậu biến thành một sách đấy.”

Tường Chính Hàn bật cười: “Làm một sách cũng không dễ vậy đâu.”

“Chính Hàn, cậu nên lo cho tương lai của bản thân đi.” Trương Hoài Võ như bị thầy chủ nhiệm nhập hồn, lúc này đây, bỗng chốc khuyên bảo tận tình.

“Cậu lúc nào cũng đứng cuối toàn ban, nếu như năm sau không đậu đại học, ba mẹ cậu có bắt phải học lại không?”

“Chuyện năm sau cứ để năm sau rồi nói.” Tường Chính Hàn vỗ vai Trương Hoài Võ. “Cảm ơn bạn tốt đã nhắc nhở.”

“Cảm ơn gì chứ?”

Có người đặt bài thi môn Ngữ Văn lên bàn học của Tường Chính Hàn, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt giấy: “Tổng điểm là một trăm năm mươi, điểm của cậu không tới chín mươi, bạn học Tường Chính Hàn, tiếng Trung có phải ngôn ngữ mẹ đẻ của cậu không đấy?”

Nghe thấy giọng nói này, hai má Cố Hiểu Mạn ửng đỏ.

Trương Hoài Võ ho khan một tiếng, ngẩng đầu nói: “Trần Diệc Xuyên, Xuyên ca, im lặng phát bài thi không được à, sao nói chuyện giống châm biếm người khác vậy?”

Làm ủy viên môn Ngữ Văn, Trần Diệc Xuyên còn ba mươi mấy bài thi phải phát, cậu không có nhiều thời gian để đòi co ở đây cho lắm, nhưng hôm nay tâm trạng cậu rất tốt, nên đáp trả lại một câu: “Tôi chỉ tò mò thôi mà. Thật sự có thể tệ môn Ngữ Văn như vậy sao?”

Hạ Lâm Hi chống cằm nói: “Cũng chẳng kì lạ gì, trên đời vẫn có người thi cử lúc nào cũng đứng hạng hai đấy thôi.”

Trương Hoài Võ phì cười.

Trong ba mươi lớp, nếu như Hạ Lâm Hi vạn năm đệ nhất không suy chuyển, thì vị Trần Diệc Xuyên này lúc nào cũng đứng hạng hai, kiên trì ở hạng hai như thế.

Lần phân chia lớp trước đây, Trần Diệc Xuyên cũng lấy thành tích hạng hai để vào lớp, từ đó về sau cậu ta giống như bị nguyên rủa, bài kiểm tra không đạt hạng nào ngoài hạng hai.

Vì thế bạn bè thường gọi cậu ta là Nhị ca, cũng có một số đàn em xưng Nhị sư huynh với cậu ta, tóm lại cũng không phải là biệt danh dễ nghe gì, khiến cho cậu ta nín nhịn uất ức đến nghẹn lòng.

Vậy nên lời nói của Hạ Lâm Hi cũng không khác gì khiêu khích.

Hạ Lâm Hi ấn chốt bút bi, bắt đầu viết công thức xuống giấy nháp, Trần Diệc Xuyên đứng yên tại bàn học của cô mãi, cả người chấn đi ánh sáng, bàn tay lật lật sách vở của Hạ Lâm Hi, nở nụ cười nói: “Chăm chỉ thật, làm nhiều bài tập như vậy.”

Trong suy nghĩ của tất cả bạn cùng lớp, cho dù Hạ Lâm Hi và Trần Diệc Xuyên đều là thiên tài nhưng bản chất lại hoàn toàn khác nhau, bọn họ đều nhận ra, nếu như Hạ Lâm Hi chăm chỉ làm bài để đạt thành tích thi thứ mà Trần Diệc Xuyên cậy vào chính là trí thông minh trời cho.

Cậu ta không học hành cật lực, chỉ có bộ óc hơn người, trong lúc mọi người dò đáp án ở giờ tự học thì một mình cậu ta ngâm cứu Vật Lý lượng tử.

Mỗi khi thầy giáo đi ngang qua, Trần Diệc Xuyên lúc nào cũng lấy ra cuốn “Đề thi đại học trong vòng năm năm gần đây.” để lên cuốn “Vật lý lượng tử” của mình, sau đó chọn đại một đề ngồi làm, khiến thầy Hà khen nức nở không thôi.

Bạn cùng bàn của Trần Diệc Xuyên coi cậu ta như một vị thần, thiếu điều chỉ chưa quỳ xuống bái lạy.

Ở cấp hai cậu ta là một thần thoại. Không những thành tích tốt mà khả năng chơi game cũng thuộc hàng top, dường bao nhiêu khả năng một nam sinh bình thường ao ước cậu ta đều nắm gọn trong tay.

Giống như để chứng minh điều này, Trần Diệc Xuyên mở miệng hỏi: “Cuối tuần này ai rảnh không? Qua nhà tôi đấu một trận đi!”

“Mình rảnh, mình qua được không?” Cố Hiểu Mạn đáp.

Trần Diệc Xuyên rút bài thi của Cố Hiểu Mạn ra, đặt lên bàn cô: “Cậu tự chơi một mình đi, tôi không đấu với con gái.”

Tôi không đấu với con gái.

Những lời này nhanh chóng dập tắt sự nhiệt tình của Cố Hiểu Mạn.

Cô lấy từ trong túi ra một chiếc gương nhỏ, vụng trộm soi mặt mình, sau đó ngẩng đầu tìm Trần Diệc Xuyên, thế nhưng đến bóng người cũng chẳng thấy đâu.

“Đừng tìm nữa.” Hạ Lâm Hi nói. “Cậu ta qua tổ khác phát bài rồi.”

Cố Hiểu Mạn lập tức hỏi: “Cậu ấy đi rồi? Bài thi của tổ chúng ta phát xong rồi à?”

Giọng nói của Hạ Lâm Hi vẫn rất bình thản: “Có lẽ phát xong rồi, nếu không cậu ta vẫn sẽ ở đây.”

Cố Hiểu Mạn ôm chiếc cặp của mình, tựa vào một lúc rồi hỏi: “Vậy lúc này, cậu có thấy cậu ấy nhìn mình không?”

“Chỉ liếc mắt hai lần qua chỗ này.” Hạ Lâm Hi trả lời.

Không phải cũng là nhìn sao? Cố Hiểu Mạn nghĩ thầm.

Trong phòng học lan tỏa một mùi hương thơm ngát, mùi hương này thoảng qua dễ chịu, giống như mùi của hoa nhài, hình như hơi đậm hơn bình thường một chút, Cố Hiểu Mạn ngồi trong phòng học, tâm sự trong lòng cũng như loài hoa kia, đậm chồi nảy lộc.

Cô nghiêng đầu nhìn Hạ Lâm Hi, muốn tâm sự với cô ấy một chút.

Nhưng Cố Hiểu Mạn nhận ra từ sớm, mối quan hệ giữa Hạ Lâm Hi và Trần Diệc Xuyên không tốt đẹp bao nhiêu, bọn họ ai cũng coi thường ai, lúc nào cũng phân cao thấp với nhau, lần nào cãi vã đều như chiến trận nảy lửa.

Vậy nên tâm sự của Cố Hiểu Mạn, cô không thể kể cho bạn cùng bàn nghe, càng không thể nói với cha mẹ, chỉ có thể giấu nhem trong lòng.

Cố Hiểu Mạn không lên tiếng, cúi đầu nhìn bản thân trong gương.

Trương Hoài Vỹ ngồi phía sau cầm bài thi, đặc ý hỏi: “Cố Hiểu Mạn, môn Văn cậu bao nhiêu điểm?”

Cố Hiểu Mạn nạt lên: “Liên quan gì đến cậu?”

Trương Hoài Vỹ không dám hỏi tiếp.

Cậu cảm thấy, con gái đúng là loại sinh vật kì lạ, họ vô duyên vô cớ cáu bẳn, cũng không cần lý do buồn rầu, trong lúc họ không vui thì nói gì cũng là sai cả.

Cố Hiểu Mạn thật sự không vui. Cô mở bài thi của mình ra, tay nắm thành quyền, hơi ngừng lại ở đầu bài.

Thị lực của Trương Chính Hàn rất tốt, cậu có thể thấy được điểm thi của Cố Hiểu Mạn, cậu nói với Trương Hoài Vỹ: “Hình như điểm Văn của Cố Hiểu Mạn là một trăm ba mươi hai điểm.”

“Một trăm ba mươi hai?” Trương Hoài Vỹ ngậy người ngạc nhiên. “Sao điểm ngữ văn của cậu ấy cao như vậy?”

Trương Chính Hàn đáp: “Điểm của Hạ Lâm Hi, có lẽ còn cao hơn.”

“Không thể như vậy được, con gái thật là đáng sợ.” Trương Hoài Vỹ cầm bài thi của mình. “Đợt kiểm tra lần sau chúng ta cũng phải phấn đấu, cứu vớt danh dự của đàn ông.”

Trương Chính Hàn nhìn điểm số thảm hại của mình, cũng có chút giao động. “Chúng ta còn một khoảng thời gian nữa để trưởng thành.”

Trương Hoài Vỹ thở dài. “Mình nói thật, cậu không có nhiều thời gian đợi ngày trưởng thành như vậy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Quạt điện vẫn xoay từng vòng, ngoài cửa sổ ồn ã tiếng ve ngân nga, lớp học cũng vô cùng ồn ào, nhưng chỉ trong một giây, cả thế giới liền tĩnh lặng.

Thầy giáo Ngữ Văn đẩy cửa bước vào, sắc mặt không tốt lắm.

Nghĩa vụ của một học sinh cấp ba vô cùng nặng nề mà môn Văn là một trong sáu môn chính, muốn học sinh chịu chú ý cũng chỉ mong giáo viên vừa giảng bài hay vừa có óc hài hước, giống như một người có khả năng thu hút mọi ánh nhìn.

Một trong ba lớp chuyên của trường Giang Minh may mắn có một giáo viên Ngữ Văn như vậy.

Vị giáo viên này họ tên đầy đủ là Triệu Ninh Thành, cỡ khoảng ba mươi tuổi không hơn không kém, tốt nghiệp khoa tiếng Trung của một trường đại học danh tiếng, có tài viết thư pháp tuyệt vô cùng. Trong lớp của thầy, thời gian giống như trôi đi, đến lúc tiếng chuông hết tiết vang lên chỉ cảm thấy dường như mới mười phút trôi qua mà thôi, hoàn toàn trái ngược với cảm giác ngóng trông ở hai môn Lý Hóa.

Có thể hiểu rằng, Triệu Ninh Thành vô cùng may mắn, không chỉ được học sinh quý mến mà còn được ban giám hiệu nhà trường coi trọng.

Bốn giờ ba mươi lăm phút chiều, Triệu Ninh Thành bước lên bục giảng.

Thầy giữ cuốn giáo án lật sẵn trên tay trái, bàn tay còn lại cầm phấn viết, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, thân hình cao gầy cân xứng, nhìn qua cứ nghĩ chỉ là một thiếu niên.

Triệu Ninh Thành nói: “Hôm nay không học bài mới, lấy bài thi giữa kì của các em ra đi, tổng kết lại đề một tiết.”

Dưới bục, tiếng loạt xoạt nối đuôi nhau vang lên.

“Bây giờ chúng ta sẽ sửa bài, đầu tiên sửa phần Tập Làm Văn.” Triệu Ninh Thành nói. “Đề bài lần này là [Không cam chịu tâm thương], viết theo lối quy nạp, thầy nghĩ ai cũng đã học kĩ càng.”

Thầy bắt đầu viết lên bảng thể loại văn cần làm.

“Hạ Lâm Hi làm bài được trọn điểm.” Thầy Triệu nhìn về phía Hạ Lâm Hi. “Trước nhất chúng ta nên tham khảo, em Hạ đọc bài của mình cho mọi người nghe nhé!”

Khung cửa sổ trong phòng học hé mở, một làn gió ấm áp ulla vào, trong lớp vang lên một tràng vỗ tay kéo dài không dứt, giống như một khúc ca tán dương nhiệt thành.

Trên bàn của Hạ Lâm Hi, sắp lên từng tập, từng tập giấy vở... Mọi người đều nhìn cô, chờ cô đứng lên đọc một bài văn diễn cảm xúc tích.

Nhưng Hạ Lâm Hi lại nói: “Xin lỗi thầy, em không tìm thấy bài của mình.”

Triệu Ninh Thành cười nhẹ, sau đó hỏi: “Em không nhận được bài?”

“Em đặt hết tài liệu lên bàn rồi.” Hạ Lâm Hi cúi người xuống, ôm ra một chồng bài tập. “Nhưng vẫn chẳng thấy đâu.”

Triệu Ninh Thành vẫn kiên nhẫn đáp: “Em cứ tìm đi, chắc sẽ thấy ngay.”

Hạ Lâm Hi kéo khóa cặp ra, dốc ngược nó xuống, trên bàn cô là một đồng hồ hỗn độn, thế nhưng chẳng thấy tung tích bài thi của mình.

Phòng học im lặng mấy phút, sau đó học sinh bắt đầu nói chuyện phiếm, nội dung vô cùng đơn giản như “Hôm qua mấy giờ cậu ngủ?” hoặc là “Hôm nay cậu định làm bao nhiêu đề?” Những chuyện như thế này chỉ nói qua nói lại với nhau chứ chẳng có ý nghĩ gì, ít nhiều để giảm bớt áp lực học hành mà thôi.

Tất nhiên quan trọng hơn là, thầy chủ nhiệm lớp còn đáng sợ hơn cả hung thần, tất nhiên không bằng thầy Triệu Ninh Thành tính tình ôn hòa. Trong giờ Ngữ Văn của thầy, chuyện có thể nhỏ giọng thảo luận với nhau cũng đã được đồng ý ngầm.

Hạ Lâm Hi nghe thấy tiếng trò chuyện râm ran của bạn học, chỉ mong mau chóng tìm thấy bài thi của mình.

Cô có thói quen việc gì cũng phải đến nơi đến chốn, nếu chưa có kết quả thì không được ngừng lại, có thể nói giống như tính háo thắng vậy, chuyện tìm bài thi đơn giản, giờ phút này đã trở thành nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành.

Hạ Lâm Hi tháo ngăn kéo ra, đổ hết mọi thứ lên mặt bàn, gây nên tiếng rào rào vang vọng.

Cả lớp bỗng chốc trở nên yên lặng.

Các giáo viên thường hay bao dung hơn đối với những học sinh tốt, Triệu Ninh Thành cũng không ngoại lệ, thầy đứng trên bục giảng cao ba thước, to giọng hỏi: “Có em nào lấy nhầm bài của Hạ Lâm Hi không?”

Mọi người ai cũng lắc đầu bảo không có.

“Xem ra hôm nay không may mắn rồi.” Triệu Ninh Thành nói. “Hạ Lâm Hi em ngồi xuống trước đi.”

Hạ Lâm Hi ôm cặp, ngồi vào chỗ. Nhưng cô vẫn chưa chịu bỏ cuộc, vẫn cúi đầu tìm khắp nơi.

Triệu Ninh Thành gõ gõ mặt báng. “Chúng ta tiếp tục phân tích đề. Thầy đã nói với các em nhiều lần rồi, phần quan trọng nhất trong tác phẩm là gì? Đó là nhận ra tâm tư của người viết ẩn dưới lớp chữ, vậy nên phải phân ra nhiều loại văn khác nhau, phải chuẩn bị bài trước ở nhà. Bài văn ra thi lần này, dùng lối viết quy nạp để hành văn, thầy đã từng nói với các em một lần...”

Tường Chính Hàn chẳng còn lòng dạ nào để nghe giảng, cậu nhìn Hạ Lâm Hi ngồi trước mình, không tài nào hiểu được tại sao bài thi có thể không cánh mà bay.

Cậu gõ gõ mặt bàn, ánh mắt lơ đãng ngoài cửa sổ, vừa kéo dưng ngay ánh nhìn của Trần Diệc Xuyên.

Trong một lớp học có hai cái quạt trần, đặt trước sau trái phải mỗi nơi một cái, những học sinh ngồi trong góc khuất chẳng bao giờ nhận được làn gió nào, ví dụ như Trần Diệc Xuyên ngồi bên cửa sổ.

Trong một buổi chiều nóng bức như vậy, Trần Diệc Xuyên chỉ có cách tự gấp quạt bằng thứ giấy nháp đã dùng nào đó, khiến không khí lưu động.

Trần Diệc Xuyên vừa phe phẩy chiếc quạt giấy của mình, vừa mỉm cười với Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn chau mày, thuận tay lật bài thi của mình ra.

Bài làm của cậu có hai tờ, nhưng khi lật qua trang thứ hai, cậu phát hiện tổng cộng có đến ba tờ.

Hé tờ phía dưới kia ra, tên của Hạ Lâm Hi rõ rõ ràng ràng.

Tất nhiên Hạ Lâm Hi đã luyện viết chữ đẹp, hơn nữa là mài công khổ luyện. Chữ của cô vô cùng tinh tế, cũng vô cùng sạch sẽ, vừa nhìn thấy thích, ấn tượng để lại khắc rất sâu.

Chữ viết đẹp thế như vậy, hơn nữa nội dung cũng đã chứng minh, vô cùng xứng với điểm tối đa.

Trong phút chốc, Tường Chính Hàn định sẽ phi tang bài thi này đi.

Nhưng cậu là một người sòng phẳng, cậu cảm thấy mình không hề lấy bài của Hạ Lâm Hi, tại sao phải giấu diếm? Vậy nên cậu quyết định sẽ trả lại bài thi cho khổ chủ, nói rõ ràng với cô mọi chuyện.

Tiếc thay Tường Chính Hàn quá xem nhẹ Trương Hoài Vô ngồi cùng bàn rồi.

Trương Hoài Vô vô tình nhìn lên bảng đen, nhưng khước mắt lại liếc đến bài thi trong tay Tường Chính Hàn. Chữ của Chính Hàn xấu như mèo cào, tất nhiên Trương Hoài Vô biết.

Thế nhưng mà bây giờ trên tay cậu ta, chữ viết này thật sự quá khác, không hề có vẻ cầu thả không thèm kiểm soát như trước, chỉ còn những nét mảnh mai lên xuống đều đều.

Trương Hoài Vô phát hiện ra sự khác thường, liền neho mắt lại, lập tức trách: “Chính Hàn, mình nói cậu này, sao bài thi này lại ở trên tay cậu? Mau trả lại cho người ta đi.”

Nói xong, cậu ta có đẩy Tường Chính Hàn về phía trước.

Trương Hoài Vô không kiểm soát được giọng mình, thầy Triệu có thể không nghe thấy, nhưng Hạ Lâm Hi nhất định nghe được.

Hạ Lâm Hi quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Tường Chính Hàn.

Cô hỏi: “Là cậu lấy?”

Tường Chính Hàn không đáp, chỉ trả lại bài thi cho cô.

Hạ Lâm Hi cầm bài thi, hỏi: “Cậu có thể hỏi mượn mình, cần gì lên lấy như vậy?”

“Không hỏi tự lấy chính là trộm đấy.” Cố Hiểu Mạn nhìn hết mọi chuyện, nhớ lấy ban nãy Hạ Lâm Hi đã vật vờ tìm bài như thế nào, cũng hung dữ nói: “Quả là kém cỏi.”

Quả là kém cỏi.

Tường Chính Hàn cúi đầu nhìn bài thi của mình, số sáu mươi hai im ậm bỗng chốc thật đáng sợ.

Ngày cả Trương Hoài Vô cũng tiếc không thể rèn sắt thành thép: “Ban nãy Hạ Lâm Hi tìm lâu như vậy, sao cậu không nói gì, cậu ấy đứng dậy cảm thấy xấu hổ như vậy, cậu vẫn đứng đưng, quả nhiên là da mặt dày...”

“Nếu mình thật sự lấy, chắc chắn sẽ bỏ vào cặp, cần gì phải để trên bàn?” Tường Chính Hàn vặn ngược lại. “Trần Diệc Xuyên phát cho mình ba tờ bài làm, các cậu tin không?”

Hạ Lâm Hi quay sang, lập tức trả lời: “Minh tin!”

Cố Hiểu Mạn sừng sốt một chút, sau đó lập tức giải thích: “Sao lại tin? Cậu ta không có bằng chứng, chắc chắn là đồ vấy người khác.”

“Được rồi đừng cãi nhau nữa.” Hạ Lâm Hi bấm bút, tỏ vẻ rộng lượng. “Chỉ là bài thi thôi, tìm được là tốt rồi.”

Tốt gì chứ?

Hạ Lâm Hi oán hận trong lòng, giãi cho Trần Diệc Xuyên, dám khiến cô bề mặt trong giờ Ngữ Văn.

Lúc này còn hai mươi phút nữa là tan học, Triệu Ninh Thành đã giảng đến phương pháp viết bài, đưa ra vô số ví dụ cụ thể, vừa vặn đến chỗ ngồi của Trần Diệc Xuyên.

Trong đề kiểm tra có một bài yêu cầu phân tích câu cuối cùng của bài “Hạng Tích Hiền Chí.” Triệu Ninh Thành thuận tay gõ mặt bàn của Trần Diệc Xuyên, yêu cầu cậu ta đứng lên trả lời.

Triệu Ninh Thành nói: “Em phân tích cho mọi người nghe câu cuối trong bài “Hạng Tích Hiền Chí” – Ngoài đình Sơn Trà mọc, năm ấy vợ tôi trông, giờ đây đã vuron mình thành đại thụ.”

Trần Diệc Xuyên thả bài thi xuống, thẳng người đứng lên, đáp: “Tác giả gửi gắm nỗi nhớ người vợ đã khuất vào gốc cây Sơn Trà, cảnh còn người mất, chỉ còn lại nỗi nhớ trong tâm tưởng âm dương biệt li, thể hiện rõ ràng tình yêu tác giả dành cho vợ mình.”

“Tốt lắm!” Triệu Ninh Thành khen ngợi. “Giống như gửi hồn vào vật, tức cảnh sinh tình cũng chính là gửi gắm mọi nỗi niềm của mình vào trong cảnh cũ, các em ít nhất cũng phải viết được như vậy, cách viết có thể tham khảo Trần Diệc Xuyên.”

Trần Diệc Xuyên trả lời chính xác, liền dương dương tự đắc ngồi vào chỗ.

Hạ Lâm Hi không phục lắm.

Cô bảo: “Trả lời như vậy, ai mà không viết được?”

Tường Chính Hàn thoáng cứng người, thấp giọng tiếp lời: “Mình không làm được.”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Mình không tin.”

Tường Chính Hàn lấy bài thi của mình đưa cho cô, đảm bảo sự thật mình vừa nói.

Hạ Lâm Hi mở bài ra, chỉ thấy cậu phân tích câu cuối của “Hạng Tích Hiền Chí” như vậy: những lời này thật cảm động, hình như lúc viết tác giả đang khóc.

Những lời này thật cảm động, hình như lúc viết tác giả đang khóc.

Hạ Lâm Hi không lên tiếng, cô cảm thấy ngạc nhiên với độ thành thật của Tường Chính Hàn.

Cô quay đầu lại, dùng ánh mắt tò mò sẫm soi cậu, có lẽ cũng không cần nghiên cứu gì, chắc chắn cậu là một đứa ngốc.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ miên man trong đầu, sau đó mở lại bài thi ra, thấy điểm văn của Tường Chính Hàn vô cùng thâm, dường như là vì điểm môn này mà kéo toàn bộ điểm bình quân xuống.

Đề bài là “không cam chịu tầm thường”, những học sinh khác đầu tiên sẽ viết mở bài, nhưng cậu lại viết: mỗi người sinh ra đều không giống nhau, tầm thường cũng là trạng thái thường tình, đồng thời cũng là một trạng thái kì lạ, căn bản không thể vứt bỏ.”

Hạ Lâm Hi mong có ai đó giết chết mình đi, dám phản lại đề bài, người này hết cách cứu rồi.

Nhưng kì lạ là, so với việc không tài nào cứu nổi cậu ta, Hạ Lâm Hi cảm thấy viết như vậy cũng rất có đạo lý.

Cô khép bài thi lại, trả cho Tường Chính Hàn, lại nghe cậu hỏi: “Cậu có thấy mình viết đúng không?”

“Đúng bốn mươi một phần trăm” Hạ Lâm Hi nói. “Điểm cậu là sáu mươi hai, chia cho tổng điểm ra kết quả là bốn mươi một phần trăm”

Tường Chính Hàn bật cười, dường như không hề giận.

Cậu đáp: “Đúng là như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Sau khi kết thúc tiết Ngữ Văn, cả khối đều lâm vào tình trạng lo lắng xôn xao.

Buổi học ban chiều đã kết thúc, chỉ cần chờ chủ nhiệm lớp đến dặn dò một số chuyện là mọi người đều có thể hân hoan về nhà.

Hôm nay là thứ sáu, ngày mai là nghỉ cuối tuần, các học sinh không khỏi phấn khích hơn bình thường, suy nghĩ sẽ được về nhà trở nên hồi thúc hơn bao giờ hết, vậy nên mọi người liền nhanh chóng thu dọn sách vở.

Nhưng chẳng được bao lâu, thầy chủ nhiệm đã bước vào thông báo một tin dữ.

“Sau tuần này, trường sẽ tổ chức họp phụ huynh, thời gian vào lúc sáu giờ.” Thầy Hà nói: “Lần họp phụ huynh này cũng chính là để động viên các em bước vào kì thi đại học, vô cùng quan trọng với các em, cho nên cha mẹ nhất định phải tham gia, không thể vắng mặt.”

Thầy đứng trên bục giảng, thẳng thừng tuyên bố: “Tôi đã nói ngay từ đầu, nếu như có ai dám giấu chuyện này đi, sau tuần này, người đó không cần đến lớp nữa.”

Lần thi giữa kì này, thành tích bình quân của lớp không tốt lắm, vậy nên sau khi tan học, tâm trạng mọi người có vẻ chùng xuống.

Khoảng chạng vạng, bầu trời hồng rực đưa đẩy rất nhiều đám mây đang lằng lằng.

Trước cổng trường toàn là xe của phụ huynh, khiến con đường phía trước trở nên chật chội, Hạ Lâm Hi dắt xe đạp ra ngoài cổng, cúi đầu nhìn đồng hồ, cũng khoảng sáu giờ rồi.

Bên tai cô vang lên tiếng còi ô tô, cô mang bộ đồng phục rộng rãi, đạp một chiếc xe mới tinh, chạy như bay trên đường, gió lướt qua cổ tay áo, thổi vào phía sau lưng, khiến mông sau phồng lên.

Trời vẫn còn nóng như cũ, nơi xa xa đã xuất hiện ráng chiều đỏ rực, khiến những đám mây xung quanh như cũng nhuộm sắc hồng, đan xen vào nhau tạo thành một bức tranh nhiều họa tiết hoa mỹ.

Mái nhà san sát nhau, bỗng đâu xuất hiện một tòa nhà cao chọc trời, ánh đèn tỏa khắp nơi bao trùm cả vùng bên dưới, hoàn toàn lạc lõng với khung cảnh này.

Ở nơi đây không có những cô cậu thiếu niên giàu có son phấn tiền bạc, chỉ có những người kham khổ mưu sinh đang trên đường về nhà.

Cho đến lúc màn đêm dần buông xuống, khiến sắc trời trở tối, mọi cư dân sống trong tiểu khu mới bật đèn. Về đến nhà ai cũng vội vàng bỏ cặp còi giày, mọi vất vả ban ngày chẳng còn đoái hoài đến.

Mẹ của Hạ Lâm Hi cũng như vậy, đang ngồi trên ghế sofa đợi con mình về.

Bà mở tivi lên, tiện tay lật lật vài trang báo, vừa xem tin tức, vừa đọc số cổ phiếu đang lên xuống. Trong phòng bếp xuất hiện một người đang tắt bật tay chân, xào thịt bò với ớt xanh, mùi dầu bay qua cửa bếp, lảng vảng ở hành lang, cuối cùng cũng vào đến phòng khách.

Bà hơi ngộp nên cúi đầu ho khan.

Ngay lúc đó Hạ Lâm Hi về tới cửa, cô đóng cổng lại đổi dép đi trong nhà, trên lưng vẫn là một chiếc cặp to, cô cũng hắt hơi một cái.

Mẹ cô lập tức đứng dậy, đi tới cửa phòng bếp: “Ông có mở máy hút khói không đấy, mùi nặng quá rồi.”

Cha của Hạ Lâm Hi cầm nuôi xào chảo, vừa đảo rau vừa trả lời: “Không cần lo, sắp xong rồi.”

Động tác của ông vô cùng thuần thục, bày ra mâm càng không kém, ước chừng chỉ năm phút sau, trên bàn là một bữa cơm ba mặn một canh.

Rau trộn dưa leo, hoa lan kho nghệ, thận bò hấp tiêu và một bát canh cá trích nấu đậu phụ,

Cơm cũng đạt chuẩn chất lượng, gạo xen lẫn với gạo kê, nghe nói có rất nhiều dinh dưỡng, vô cùng thích hợp bồi bổ cho trí não.

Hạ Lâm Hi cầm bát, vừa mới ăn xong một chén, lúc này định chan canh vào thì mẹ cô đã ngừng tay, bảo: “Đừng chan canh vào cơm, lấy cái chén khác mà ăn, nếu không sẽ đau dạ dày.”

“Con muốn ăn gì bà cứ để con ăn đi.” Cha của Hạ Lâm Hi nói. “Tôi nấu cá trích rất kĩ, cho thêm dấm vào, không để con bé nặng bụng đâu.”

Mẹ của Hạ Lâm Hi không nói gì, bà buông đôi đũa xuống rồi đứng lên, băng qua bếp lấy thêm một cái chén.

Sau khi ngồi xuống, bà liền múc cho con gái một bát canh.

Ở phòng bếp bắt một chiếc đèn trong suốt, ánh sáng phản chiếu trên món canh, nhìn như thể những gợn sóng lăn tăn, Hạ Lâm Hi cúi đầu ăn hai miếng nữa, bỗng nhớ đến chuyện chính, liền nói: “Thứ sáu tuần sau có buổi họp phụ huynh ạ.”

“Thứ sáu tuần sau?” Cha cô nói. “Đúng lúc ba rồi việc, ba sẽ đi họp cho con.”

Hạ Lâm Hi vừa ăn cơm, vừa nói một tiếng “Vâng”

Bà Hạ lấy đũa gấp thêm thức ăn cho con, hỏi tiếp: “Lớp của con có một bạn học sinh tên Trương Hoài Võ đúng không?”

“Cậu ấy ngồi sau con.” Hạ Lâm Hi đáp. “Hình như nhảy lớp bởi vì nghe đầu thua con hai tuổi.”

Bát canh cuối cùng cũng thấy đáy, để lộ từng miếng thịt cá trắng tinh, bà Hạ vội vàng múc canh thêm cho canh con mình: “Công ty mẹ có một người lái xe mới đến, ông ta họ Trương, con của ông ta tên Trương Hoài Võ, nghe nói học ở trường Giang Minh. Hôm nay nghe ông ta nói chuyện về cậu con trai này, mẹ có hoi, hóa ra cùng một lớp với con đây.”

Cha của Hạ Lâm Hi hỏi: “Cậu trai kia học hành thế nào?”

Mẹ cô đáp: “Tất nhiên là không bằng Tiểu Hi nhà mình rồi.”

“VẬY mà nhảy lớp gì chứ.” Cha Hạ Lâm Hi nói. “Chỉ bằng cứ yên ổn học cho đúng tuổi là được rồi.”

Hạ Lâm Hi dùng đũa lọc xương cá ra, sau đó mới gấp vào bát com, mẹ cô thấy vậy lại bỏ một khối hoa lan kho nghệ vào bát cô: “Con đừng ăn thịt không.”

Hạ Lâm Hi đành phải ăn hoa lan trước, sau đó lại ăn cá, có lẽ điều gọi là khổ trước sướng sau chắc chỉ như vậy mà thôi.

Sau đó mẹ của cô nói: “Trương Hoài Võ thành tích không tốt lắm, con đừng thân với cậu ta quá, năm cuối của cấp, phải cố gắng chăm chỉ, lấy đại học Bắc Đại, Thanh Hoa làm mục tiêu nhé.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, không nói gì nữa.

Sau com tối, cô đem cặp vào phòng học, bật đèn phòng mình lên, ngả người trên chiếc giường mềm mại.

Không bao lâu sau, những lời lẽ cay nghiệt vang lên từ phòng khách.

Đầu tiên là ba của cô: “Từ lúc con lên trung học đến nay, hợp phụ huynh toàn là tôi đi, bây giờ con cấp ba rồi, bà không tìm được chút thời gian rảnh sao, Lâm Tổng?”

Hai từ Lâm Tổng như đang châm chọc.

Cha của Hạ Lâm Hi họ Hạ, mẹ mang họ Lâm, cô tên Hi, ý bảo hy vọng của cha mẹ.

Nhưng cô chẳng hề nghĩ như vậy. Nếu như không có cô, chắc chắn cha mẹ đã li hôn, tự hưởng thụ cuộc sống của riêng mình, chẳng cần sống chung mà ngày ngày căng thẳng, ở nhà một ngày không ai nghỉ ngơi, chỉ biết cãi vã.

“Tuần sau có đối tác, tôi phải thương lượng với họ.” Mẹ Hạ Lâm Hi mở miệng. “Ông hợp phụ huynh cho con bé, tôi gánh học phí của con bé, không phải rất công bằng sao?”

Ba của Hạ Lâm Hi im lặng một chút, hỏi như tự đáp: “Nhà máy của tôi cũng không nhân hạ, cũng may mọi người đều biết con gái tôi lên cấp ba, ít ra cũng thông cảm đôi lần.”

“Thế tiền lương của ông ở nhà máy có chống được chi tiêu trong nhà không?”

“Tôi đang nói chuyện dạy dỗ con cái với bà, bà chỉ chăm chăm so sánh tiền lương.”

“Tiền lương của ông không đủ nuôi sống cái nhà này, đây là sự thật, ông không muốn nghe cũng phải nghe! Tôi bận bịu công việc, còn có làm thêm việc nhà, ông phụ tôi một chút, cực khổ lắm sao? Ông đã năm mươi tuổi rồi, chẳng lẽ việc này cũng không chịu được?”

“Tôi là một ông già, cả ngày quét tước vệ sinh giặt giũ nấu cơm, nếu không phải con tôi sắp phải thi đại học, tôi phải hy sinh như vậy sao?”

“Vậy ông ra ngoài kiếm tiền đi, tôi mời đấy!”

“Được, được được, bà hay lắm, tôi cãi không lại bà, tôi ra ngoài đây!”

Ban nãy cãi nhau ầm ĩ là vậy, trong chốc lát phòng khách lại trở về với sự tĩnh lặng.

Căn hộ của nhà Hạ Lâm Hi rất rộng, cũng đến một trăm tám mươi mét vuông, xây trên con đường tốt nhất vùng Giang Minh này, cả tiểu khu an ninh rất tốt, những kẻ tạp nham bên ngoài khó lòng vào đây được.

Từ lúc mở tiểu khu cho đến nay, danh tiếng vẫn không chút thuyên giảm.

Một căn hộ như vậy, chỉ dựa vào tiền lương của cha cô, tất nhiên là không đủ.

Bất kể là thuê nhà hay ký hợp đồng, đều là do mẹ của Hạ Lâm Hi kiếm tiền chi hết. Năm vừa rồi, mẹ cô dựa vào kinh nghiệm có trước về cơ chế công tác, dấn thân vào thương trường như cá gặp nước, bà cũng mạo hiểm đầu tư rất nhiều, danh tiếng cũng ngày càng tăng lên.

Nhà họ có hai chiếc xe, một chiếc xe Subaru mới toanh, một chiếc xe con Giang Nam cũ kỹ, đủ cho thấy sự chênh lệch trong thu nhập của hai vợ chồng.

Ai cũng bảo vợ chồng phải bù trừ cho nhau, nhưng Hạ Lâm Hi nhìn ra rằng, cha mẹ cô không như vậy, rõ ràng hai mạng họ khác nhau, tuy rằng không

đến mức vợ chồng xô xát nhưng cũng chẳng đàm phán trong hòa bình được.

Mỗi người đều có lòng trắc ẩn với người khác chung cảnh hoạn nạn, tuy nhiên chỉ trong truyện cổ tích mới có một cuộc sống vô ưu vô lo sau hôn nhân, không phải tất cả mọi người đều có thể tìm được một linh hồn tương đồng, đại đa số ngày này qua ngày khác vẫn không ngừng cố gắng hòa hợp với nhau.

Đó là lý do tại sao cho dù là một người có tiền vẫn muốn tìm được một nửa phù hợp với mình.

Hạ Lâm Hi chưa đầy mười tám tuổi bỗng dung tự hỏi bản thân một vấn đề mà những người sống tám mươi năm trên đời cũng chưa chắc thấy rõ.

Nhưng cô nhanh chóng nhận ra đây là một suy nghĩ chỉ hoài phí thời gian, thà đem khoảng giờ này dành cho một việc có giá trị hơn, ví dụ như làm bài tập.

Không hẳn là vì khi làm bài sẽ cảm thấy vui vẻ, chẳng qua chỉ cần đắm chìm trong giấy thì sẽ không bị tác động bởi thế giới bên ngoài, tự xây dựng cho mình một vương quốc riêng, giống như giam bó gánh nặng, cũng như ru ngủ chính mình, sẽ không bao giờ hối hận vì uống phí năm tháng đời người.

Học hành khiến người ta bình tĩnh, đây là một trong những quy tắc Hạ Lâm Hi tin tưởng nhất.

Cô tỉnh tâm như vậy được hai giờ, làm xong một đề thi, định đối chiếu với kết quả thì từ cửa vang lên vài tiếng gõ.

Một lát sau, cửa mở, mẹ của Hạ Lâm Hi mang đĩa trái cây vào: “Có một không con? Nghỉ ngơi một lát đi!”

Hạ Lâm Hi quay đầu, nhận đĩa trái cây: “Cảm ơn mẹ!”

“Ba con hôm nay có việc, đến giờ vẫn chưa về nhà.” Mẹ cô nói “Ngày mai mẹ có họp, sau khi hội nghị kết thúc sẽ đến trung tâm tư vấn tìm cho nhà mình một người giúp việc.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Mẹ cãi nhau với ba vì chuyện này à?”

“Chuyện này không liên quan gì đến ông ấy.” Mẹ cô đáp. “Cấp ba học hành vất vả như vậy, không ai chăm sóc con sao được?”

Nhiệt độ trong phòng bỗng dung trở thấp, Hạ Lâm Hi cúi đầu cắn một miếng táo, mẹ cô mang theo một bộ quần áo, ướm thử lên người bà: “Bây giờ là thời điểm mấu chốt, con đừng quan tâm chuyện gì hết, cứ chăm chỉ học hành là được.”

Cứ chăm chỉ học hành là được.

Mục tiêu của một con người có bao giờ đơn giản như vậy.

Lúc mẹ của Hạ Lâm Hi rời khỏi phòng, còn ý tứ đóng cửa lại, bây giờ đã mười giờ đêm, ánh đèn rọi ngoài hành lang vẫn sáng như cũ, màu vàng ấm áp, ánh sáng nhu hòa giống như đợi chờ một ai đó.

Gần rạng sáng, cha của Hạ Lâm Hi dường như vẫn chưa về nhà.

Mẹ của cô rõ ràng rất sốt ruột, điện thoại đến bảy tám cuộc nhưng lần nào cũng báo bận. Hạ Lâm Hi cũng nhấn tin cho cha mình nhưng cũng không khá hơn, tin nhắn này cũng bật vô âm tín.

Cho đến tận lúc trời sắp sáng, có một người gõ cửa ầm ầm, khi cửa phòng hé ra một nửa, xộc vào một mùi rượu nồng nặc.

Cha của Hạ Lâm Hi uống say như chết.

Tối qua ông đem vài chai rượu đến nhà máy, túm lấy mấy tên lóc chóc trực ban, uống một chầu thâu đêm suốt sáng.

Cũng may có một thanh niên nhiệt tình đưa ông về nhà, và lại bảo an trong tiểu khu nhận ra cha Hạ Lâm Hi, nếu không chẳng thể vào được đây.

Gã thanh niên kia cũng chừng hai mươi tuổi, thân hình gầy gò, làn da ngăm đen, khi nói chuyện giọng nặng khẩu âm địa phương.

Gã mang một chiếc quần bò cũ nát, tóc nhuộm đỏ lung tung, chiếc áo chen mặc bên trong ướt đẫm mồ hôi.

Bởi vì cửa chính mở rộng, phòng khách tỏa ra một hơi lạnh từ điều hòa, gã hát hơi một tiếng, sau đó nói: “Tên em là Phương Cường, làm chung chỗ với anh Hạ, mọi người bảo em đưa anh ấy về đây.”

Cảm ơn xong, mẹ Hạ Lâm Hi biểu Phương Cường hai liều thuốc.

Thuốc này là thuốc Trung Hoa, hai liều cũng một ngàn ba. Khi tay Phương Cường chạm vào liền ngay lập tức dùng, gã ta lấy một chiếc bật lửa từ trong túi quần ra, châm thuốc rồi cười to: “Cám ơn chị dâu, vừa lúc lên con nghiện.”

Hạ Lâm Hi đứng sau mẹ mình, tay vươn tới kêu kêu cha. Ông Hạ say không nhẹ, miệng vẫn lẩm bẩm: “Đều gọi bà là Lâm Tổng, Lâm Tổng... Tại sao chẳng ai gọi là Hạ Tổng...”

“Trời cũng sáng rồi, cậu về nghỉ ngơi sớm đi.” Lâm Tổng nói với Phương Cường. “Đợi ngày mai ông ấy tỉnh rượu, tôi sẽ dặn ông ấy cảm ơn cậu đáng hoàng.”

Phương Cường phát tay, đứng ngoài cửa nói: “Chị dâu khách sáo quá, đều là đàn ông, nói cảm ơn làm gì?”

Anh ta vút điều thuốc xuống đất: “Chị dâu, hẹn gặp lại, em đi trước, rảnh rồi cùng tiểu Hạ đến nhà máy chơi nhé ạ!”

Hạ Lâm Hi chạy mày, bỗng dung cô nhận ra, từ “Tiểu Hạ” kia là đang chỉ cô.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Một tiếng “ầm” vang lên, cửa phòng đóng lại.

Hạ Lâm Hi giúp mẹ diu cha cô từ phòng khách về phòng ngủ, ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì thấy đã năm giờ bốn mươi rồi.

“Tám giờ sáng nay mẹ có cuộc họp tại công ty.” Mẹ cô nói. “Hôm nay con có lớp học thêm phải không, có đi được không? Nếu được thì để mẹ chở nhé.”

Hạ Lâm Hi suy nghĩ, sau đó nhất quyết nói mình cần đi học bù.

Cả đêm không hề nghỉ ngơi, tinh thần của cô cũng chẳng tốt lắm, nhưng người đứng lớp là một thầy giáo về hưu nổi tiếng vùng Giang Minh, Hạ Lâm Hi lo rằng nếu cô không đi sẽ bỏ qua điều gì đấy quan trọng.

Lớp học thêm ở trung tâm khu phố, tầng cao nhất một tòa nhà cho thuê, sau khi xuống xe, Hạ Lâm Hi trùng hợp gặp vài người bạn cùng lớp.

Dẫn đầu một đám là Trương Hoài Võ, cậu ta cầm trên tay một túi nilon, bên trong đều là kem lạnh, đủ mọi mùi vị.

“Minh nói cho các cậu nghe, hôm nay là sinh nhật mình.” Trương Hoài Võ mở túi nilon ra, vô cùng nhiệt tình nói. “Mọi người đều biết cả rồi, mình chẳng có gì để chiêu đãi cả, vậy nên mua ít kem que, mời mọi người tự nhiên.”

Mấy nam sinh xung quanh ồn ào lên, họ khoác vai nhau, cười cười nói nói, sau đó lại hát vang bài chúc mừng sinh nhật, khiến những người đi đường ngoái đầu nhìn lại.

Lúc Hạ Lâm Hi đến đó, kem que chẳng còn bao nhiêu, Trương Hoài Võ gãi gãi đầu, hơi ngượng ngùng nói: “Chị tùy ý chọn một que nhé!”

Loại kem này có bảy vị khác nhau, trong đó vị được yêu thích nhất là vị dưa hấu, còn vị ít tiêu thụ nhất là bạc hà. So với kẹo cao su thì kem bạc hà này có tác dụng không hề thua kém, ăn một miếng có thể sáng khoái tinh thần, cắn một miếng sẽ khóc ra nước mắt.

Để xua tan cơn buồn ngủ, Hạ Lâm Hi chọn vị bạc hà.

Trương Hoài Võ ngạc nhiên, vô cùng tán dương: “Không hổ là học sinh ưu tú, khẩu vị cũng khác người thường rồi.”

“Hôm qua cả đêm mình không thể ngủ.” Hạ Lâm Hi nói: “Ăn vị này có thể kích thích sự tỉnh táo.”

Nói xong cô lại chúc cậu ta: “Sinh nhật vui vẻ, cuối cùng cậu cũng tròn mười sáu tuổi rồi.”

Một nam sinh bên cạnh hỏi cô: “Hạ Lâm Hi, hôm qua cậu làm bài toán đêm à? Sao chăm được như vậy chứ?”

Hạ Lâm Hi không giải thích, cô xé vỏ bao bì ra, ném nó vào trong một thùng rác bên đường, cắn một miếng kem rõ to, khiến cơ thể choáng ngợp.

“Hạ tỷ à.” Trương Hoài Võ hỏi. “Chị không sợ đau bụng sao?”

Một câu ứng nghiệm.

Lúc ấy họ đang ở trong lớp Toán, thầy Nhậm là một giáo viên có hơn bốn mươi năm kinh nghiệm trong nghề, mái tóc hoa râm, có vết đồi mồi, mang một cặp kính viễn thị, muốn nhìn người hay tìm vật đều phải híp mắt lại, nhưng giảng bài lại trôi chảy lưu loát, giống như sóng cuộn không ngừng.

Từ ông, người ta cảm giác được khí thế không giận mà uy, vậy nên có rất ít người xao lãng như Trương Chính Hàn hay Hạ Lâm Hi.

Ngay cả người không bao giờ nghe giảng trên lớp như Trần Diệc Xuyên, bây giờ cũng say sưa chăm chú.

Hạ Lâm Hi tới trễ, vậy nên cô đành ngồi ở hàng cuối cùng, bên trái của cô là Tường Chính Hàn, phía trước là Trần Diệc Xuyên, lúc này trên bảng đen có một ví dụ làm mẫu, tất cả mọi người đều vui đầu điên cuồng chép, chẳng ai nhận ra cô có chút bất thường.

Ngoại trừ Tường Chính Hàn đang ôm máy tính của mình.

Lớp học thêm căn bản là do thầy chủ nhiệm bắt ép, cho nên cả lớp đều báo danh, nhưng Tường Chính Hàn không có chút lòng dạ nào học cho bằng được. Lần nào cậu cũng đem theo máy tính đặt trên đùi, gõ liên tục.

Tại sao không dùng bàn phím chính?

Hạ Lâm Hi áp sát mặt xuống bàn, nghiêng mặt nhìn cậu, nghĩ thầm, có lẽ là bởi máy tính này chất lượng quá thấp, nên không dùng bàn phím chính được.

Chắc, thật đáng thương.

Câu lau mồ hôi lạnh đi, chẳng hiểu tại sao lại nhàn hạ nghĩ đến chuyện bàn phím, có lẽ bởi vì hôm qua nghỉ ngơi không tốt, đầu óc cũng mông lung theo rồi.

Cách đó không xa có một công trường đã khởi công được vài ba ngày, tiếng máy móc ồn ào vang lên áp chế bài giảng, Hạ Lâm Hi cảm thấy bụng đau quặn quai, sau đó nghe giọng Tường Chính Hàn hỏi: “Cậu sao vậy?”

“Không sao cả, chắc do sáng nay ăn kem lạnh.” Hạ Lâm Hi nói: “Vị bạc hà, công hiệu thật.”

Lúc này, cô cứ nghĩ rằng, bụng đau là do ăn kem.

Nhưng qua một lúc sau, cô ngồi im tại chỗ, nhúc nhích cũng không dám, trong lòng lo lắng vô cùng, bây giờ cô đang trong tình trạng biến cuộc sống gảm...

Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay là ngày may mắn của cô. Kinh nguyệt không đều giống như một lời nguyền vậy, bây giờ cô chẳng thể xác định rõ thời gian, bất kể là đầu tháng hay cuối tháng, cô đều gặp qua, vậy nên bên trong cặp luôn có “bạn đồng hành của những cô gái”, để phòng ngừa mọi bất trắc.

Tình huống trước mắt, thật là oái oăm.

Một tay Hạ Lâm Hi đỡ trán, tay kia lục cặp, ngón tay với vào nơi bên cạnh ví tiền, chẳng khác kẻ trộm là bao, cảm một miếng... Bỗng vệ sinh...

Cô có hơi sớm so với một số bạn nữ khác, bởi vậy ngồi ở trong phòng này chỉ cần nhìn kỹ có thể thấy Hạ Lâm Hi là người bất bình thường nhất.

Cô thầm nghĩ, nếu bây giờ ra khỏi phòng, chắc là không khiến người khác chú ý đâu, cũng may hôm nay cô mang một chiếc váy đen, nhưng lại cảm thấy bản thân không đợi nổi đến lúc tan học.

Mặc dù phòng học có lắp điều hòa, nhưng khả năng giữ nhiệt không được tốt cho lắm, nếu như dùng để làm một lớp học thêm thì điều kiện nơi này không thể gọi là cao.

Mỗi một giây đều giãy vò nhau.

Hạ Lâm Hi khựng người hai giây, sau đó đặt túi sách lên chỗ ngồi, chạy khỏi phòng học bằng cửa sau.

Sắc trời buổi sáng rất đẹp, trời cao mây trắng, ánh dương rực rỡ rải khắp mặt đất, gió bay lượn theo luồng hành lang, Hạ Lâm Hi trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, gió thổi qua không khỏi rùng mình.

Trên mặt tường có một cái nhiệt kế, thể hiện rõ nhiệt độ bây giờ lên đến ba mươi tám độ, mùa hè vùng Giang Minh nắng gay gắt, bức xạ nhiệt giống như đồ thị Archimedes, mỗi một giây lại tràn ra theo hình xoắn ốc, khiến cho cô trở nên lạnh người... Cho đến tận lúc vào toilet, cũng chẳng cảm thấy khá hơn.

Hạ Lâm Hi ở trong toilet cỡ mười phút, trước khi ra ngoài cô có dùng nước lạnh rửa mặt mình.

Đối diện bồn rửa mặt là một tấm gương, cô ngẩng đầu nhìn bản thân bên trong, làn da trắng nõn, dưới mắt không có quầng thâm, không tiêu tụy cho lắm.

Cô xoay người nhìn gương thêm một lần nữa, cũng không thấy có gì lạ lùng, chiếc váy đen trên tất một chút để lộ ra một đôi chân thon gọn, thẳng tắp, tốt lắm, xem ra cô không khác gì mọi khi.

Cho dù xảy ra chuyện gì, lớp học thêm vẫn đang tiếp tục. Không lâu sau, Hạ Lâm Hi đã quay lại chỗ ngồi.

Phía trên bục giảng, thầy giáo nhìn cô, nhưng vẫn tiếp tục giảng bài.

Cô lấy trong túi sách ra một hộp thuốc giảm đau, còn cẩn thận mở hướng dẫn sử dụng ra xem, trong đó có ghi rõ mỗi ngày uống hai lần, mỗi lần một viên.

Cô lấy ra một lần đến hai viên, trực tiếp bỏ vào miệng.

Lòng bàn tay cô ươn ướt, vậy nên trơn trượt, cô không thể vận nắp chai nước khoáng mới mua, hai viên con nhộng trong miệng bắt đầu hòa tan, hương vị rất tệ.

Đau bụng kinh khiến cô quằn quại, cảm thấy bụng mình như bị dày xéo khắp phía, như đang có ai đó trong bụng cô cứa từng lưỡi dao vào thành dạ dày.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm thấy mọi việc hôm nay không được trôi chảy, cô bắt lực đẩy chai nước khoáng ra, im lặng nằm trên bàn, giống như một người đã cam chịu.

Tường Chính Hàn tắt máy tính đi, từ từ lấy chai nước khoáng trên bàn, hơi dùng lực một chút đã mở ra.

Cậu đưa chai nước đã mở sẵn cho cô.

Hạ Lâm Hi nói hai từ cảm ơn, cuối cùng cũng nuốt được hai viên con nhộng. Cô ôm chặt cặp mình, giống như một người sắp chết đuối bắt được một cành cây trôi nổi, Trần Diệc Xuyên ngồi phía trên cười cười, quay đầu lại nói chuyện với cô: “Cậu tính ra đáp án là bao nhiêu?”

Thì ra trên bản đen có một đề cương toán học, đang đợi những bạn học ở dưới cho đáp án.

Đề bài rất khó, đa số mọi người múa bút thành văn, chỉ riêng Trần Diệc Xuyên đã làm xong từ sớm, bấy giờ cảm thấy chán vô cùng.

Hạ Lâm Hi không đáp lời nào, bầu không khí rơi vào trạng thái kì quặc.

“Cậu không tính ra à?” Trần Diệc Xuyên xoay bút, lại hỏi: “Đề dễ như vậy mà cậu giải không ra sao?”

Hạ Lâm Hi trầm mặc chấp nhận sự khiêu khích của cậu ta.

Trần Diệc Xuyên cười nghiêm nghị, dường như ngộ ra khuyết điểm của đối thủ: “Thì ra là vậy, đề hỗn hợp giữa dãy số và bất đẳng thức là khuyết điểm của cậu.”

Hạ Lâm Hi vẫn không phản bác lấy một chữ.

Ánh sáng xuyên qua lớp kính, làm sáng bừng phòng học, tập trung tinh thần cao độ, cô nhìn chăm chăm vào bản, chỉ mười giây sau, bỗng dưng mở miệng nói: “Cần mười bảy.”

Trần Diệc Xuyên sững sốt, tiếp theo vội vàng che bản nháp của mình lại, cậu ta nói: “Hạ Lâm Hi, cậu nhìn lên đáp án của tôi!”

Hạ Lâm Hi nói: “Đáp án của cậu không ra nhanh như tôi tính nhẩm”

Trần Diệc Xuyên liền nhận ra: “Nhất định cậu đã làm loại đề này rồi.”

“Đừng nói nữa.” Tường Chính Hàn bỗng dưng nhìn về phía Trần Diệc Xuyên. “Giờ vẫn đang học, có thể im lặng được không?”

Trần Diệc Xuyên cười khẩy một tiếng, nghiêng đầu, cây bút máy trong tay cậu ta lại xoay chuyển, cậu ta nói: “Cho dù tôi im lặng, cậu hiểu được những gì thầy giảng sao?”

Trong lời nói, rõ ràng ẩn chứa sự khinh miệt người khác.

Nhưng Tường Chính Hàn không trả lời.

Giống như ném một viên đá vào hồ, chẳng bao giờ nghe thấy hồi âm.

Trần Diệc Xuyên thả cây bút xuống, hay tay hát lên: “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ xấu hổ đến mức không dám ngồi ở đây.”

Tường Chính Hàn trả lời: “Cậu không phải là tôi, có lẽ cậu nên ra ngoài đứng.”

Hạ Lâm Hi bỗng chốc muốn cười, nhưng lại không cười nổi, cô ghé mặt vào viền bàn, trong lòng tán thưởng Tường Chính Hàn không ngớt.

Trần Diệc Xuyên hoàn toàn ngược lại với cô. Từ nhỏ đến lớn, cuộc đời cậu đều thuận buồm xuôi gió, trong lớp có thể liệt vào đội ngũ ưu tú, tuy rằng không ai nói ra, nhưng mọi người đều coi cậu ta chẳng khác gì một học sinh kém.

Trong mọi cuộc thi, cậu dùng điểm số để nhận định con người. Điểm cao hơn cậu sẽ coi là đối thủ cạnh tranh. Điểm thấp hơn sẽ là bại tướng dưới tay cậu.

Không hề nghĩ rằng, đem ra so sánh với Tường Chính Hàn, mình trở nên thảm bại như vậy.

Với tâm tình này, cậu ta chẳng thể tranh chấp với Tường Chính Hàn được nữa, dù sao thời gian của cậu vô cùng quý giá, chưa đủ để ngâm cứu sách, sao

có thể rồi hơi đi nói chuyện?

Nhưng sự chú ý của kẻ nhàn hạ là Tường Chính Hàn cũng không tập trung vào Trần Diệc Xuyên mà là vào Hạ Lâm Hi đang nằm sấp người, cậu nhỏ giọng hỏi cô: “Cậu thế nào rồi?”

“Sau mười một giờ tan lớp, mẹ mình sẽ đến đón mình.” Hạ Lâm Hi nói “Còn ba mươi phút nữa.

Tường Chính Hàn cất máy tính đi, cẩn trọng như thể nó rất đáng giá “Đề mình...”

Cậu nói: “Đề mình chép bài giúp cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Từ lúc vào cấp ba đến giờ, Tường Chính Hàn chưa bao giờ giống như hôm nay, tập trung hết sức mình chép bài giảng.

Tuy nhiên mỗi khi cậu vừa chép xong một đề bài, Hạ Lâm Hi ngay lập tức nói kết quả... Khiến cậu cảm thấy mình cũng không hữu dụng là bao.

Cậu vừa viết, vừa nói chuyện với cô: “Cậu tính nhắm nhanh thật.”

“Học thuộc bài hay tính nhắm đều có thể luyện tập.” Hạ Lâm Hi quay đầu nhìn cậu, cách một chai nước, gương mặt cậu trở nên mơ hồ trong làn hơi.

Bàn tay của Hạ Lâm Hi thông thả dịch chai nước đi.

Tường Chính Hàn chú ý đến tầm mắt của cô, nét chữ cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Chữ của cậu không thể nói là đẹp, hơn nữa lúc viết ngoáy lộ hết mọi góc cạnh giống như đập vào mắt người nhìn. Nhưng lúc này đây, cậu cẩn thận dùng bút viết theo đúng tiêu chuẩn, hàng chữ hạ bút tinh tế vô cùng.

Còn hai mươi phút nữa sẽ tan học, thầy giáo đứng trên bục giảng kéo chiếc đèn chiếu xuống, hiện lên một tập đề cương, mỗi một câu trong này đều khá khó.

Tường Chính Hàn không giải đề, nhưng cậu sẽ chép đề. Trên bảng thầy giáo viết gì, cậu sẽ chép lại nó giống như một công nhân viên tận trách với việc ghi chú cuộc họp.

Lúc dừng bút nghỉ tay, cậu đưa mắt về phía Hạ Lâm Hi, dường như cô nằm xuống cạnh bàn đã chìm vào giấc ngủ.

Đã gần đến buổi trưa, ánh nắng giống như từng tia lửa, mặt trời hâm hấp như muốn đốt cháy cả Trái Đất, chép một lúc cũng cảm thấy rất nóng.

Nhưng ở cuối lớp học là một dãy cửa sổ không có màn che, ánh nắng vàng chói bay thẳng vào phòng, lóa mắt vô cùng. Những hạt bụi li ti bay nhảy trong không trung, cuốn theo gió đông đưa vô tận, trốn đi ánh nắng phản chiếu từ thủy tinh, như sợ sệt bị phát hiện.

Tường Chính Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn về phía Hạ Lâm Hi.

Một lúc sau, cậu đứng lên tại chỗ, mang ghế nhựa theo cùng, khi cậu ngồi xuống, cả người đã chặn hơn nửa bức màn nắng kia.

Hạ Lâm Hi như đang ngủ trong bóng của cậu.

Thoáng chốc hai mươi phút đã trôi qua, đợi đến lúc hết giờ, rất nhiều bạn học thở phào nhẹ nhõm. Lần học bỏ túc hôm nay cuối cùng đã kết thúc, lần chịu tội tiếp theo cũng là chuyện của sáu ngày sau.

Mọi người đều đã đứng dậy, thu gọn dụng cụ của mình, phòng học trở nên huyên náo hẳn, khiến Hạ Lâm Hi bị đánh thức.

Cô dụi dụi mắt mình, cúi đầu dọn sách vở vào cặp. Tường Chính Hàn đưa cho cô một tập giấy, từ trên xuống dưới đều là ví dụ mẫu Toán Học, cậu vẽ hình không sử dụng thước đo nhưng vẫn thẳng tắp lạ lùng.

Hạ Lâm Hi ước lượng độ dày, nhìn qua nhìn lại cũng hơn mười trang.

Cô cất tập giấy kia vào cặp, bỗng dưng cảm thấy có gì đó không ổn, cảm giác này thật là lạ lẫm, mười bảy năm qua chưa có lúc nào lại cảm thấy như thế này.

Tất nhiên, chuyện này cô sẽ không nói với cha mẹ.

Sau khi tan học, Hạ Lâm Hi đã ra ngoài một lúc lâu, cô đứng ven đường đợi nửa tiếng đồng hồ liền thấy chiếc xe con của mẹ mình.

Một chiếc ô tô màu xám đậu ven đường, biển số xe là ngày sinh nhật của Hạ Lâm Hi.

Điều hòa trên xe hơi thấp, Hạ Lâm Hi ôm cặp ngồi vào vị trí bên phải người lái xe, cô nghe mẹ cô nói: “Mẹ mới từ công ty giới thiệu việc làm về, tìm được người giúp việc cho nhà mình rồi, hơn bốn mươi tuổi, họ Bành, là một người phụ nữ nông thôn, người thuê cũ nhận xét bà ấy không tệ.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, hỏi: “Khi nào đi ấy đến ạ?”

“Sáng mai đi ấy sẽ qua nhà chúng ta làm buổi sáng, sau đó dọn dẹp nhà cửa.” Mẹ của Hạ Lâm Hi đáp. “Con muốn ăn cái gì thì cứ nói với dì Bành, dì Bành sẽ làm cho con nhé!”

Cách đây khoảng hai mét là một cột đèn giao thông, bây giờ đang ở đèn đỏ khiến cho cả một con đường dài ô tô nối đuôi nhau, trên mỗi ngã tư cảnh sát tuần tra qua lại.

Tiếng còi ô tô, tiếng chuông xe đạp, tiếng động cơ gầm rú, tất cả tạp âm đều tụ về một chỗ, khiến người khác cảm thấy thật ảm ỉ.

Hạ Lâm Hi dựa mình vào cửa xe, ờn quá... Cô nhìn về làn đường dành cho xe máy.

Dải phố này đã được chính quyền mở kế hoạch xanh hóa, hàng cây trồng tăm tắp ven đường, cành lá chằng chịt đan chéo vào nhau, lấp lờng bóng người qua qua lại lại.

Tường Chính Hàn bóp phanh một chiếc xe đạp, đứng lẫn trong đám đông chật chội, nhưng mà thân hình cậu cao ngất, dù nhìn thế nào bóng dáng ấy vẫn thu hút như thế.

Hạ Lâm Hi nhìn cậu một chốc.

Mẹ của cô tháo kính râm xuống, hỏi: “Con nhìn gì vậy?”

Hạ Lâm Hi không hề nghĩ ngợi, ngay lập tức trả lời: “Nhìn bạn học ạ.”

“Bạn nào đấy?” Mẹ cô nghiêng mặt đi. “Con chỉ mẹ nhìn một chút.”

Hạ Lâm Hi bưng tỉnh, tùy tiện chỉ một người qua đường.

Con đường chen chúc xe là xe vẫn chẳng có vẻ sẽ được khơi thông sớm, có một vài người thiếu kiên nhẫn liên tục ầm còi, nhưng ở trong tình hình này, có ờn cũng chỉ là vô ích.

Mẹ cô cân nhắc một chút tình hình giao thông này, sau đó mở lời: “Thành tích trên trường của bạn học kia thế nào?”

Hạ Lâm Hi nói: “Rất tốt.”

“Trong top mười của lớp sao?”

“Thiếu chút nữa có thể đạt được.”

Mẹ cô gật đầu: “Như vậy cũng không tồi.”

Cuối cùng đèn xanh cũng sáng lên, cả một đàn xe đạp nhanh chóng biến mất nhanh hơn cả ô tô, Hạ Lâm Hi quay đầu, nói lảng đi: “Hai giờ chiều nay chú có đến nhà mình không ạ?”

“Có cả em họ con nữa đấy.” Mẹ Hạ Lâm Hi nói. “Nhưng mà tối mới đến lận.”

Em họ của Hạ Lâm Hi tên Hạ An Kỳ, nhỏ hơn Hạ Lâm Hi hai tuổi, học cấp hai ở trường trung học Phúc Yên, bây giờ vẫn đang trong kì nghỉ hè.

Nghỉ hè giữa lớp mười và mười một, bài tập của cô gái nhỏ này vô cùng ít ỏi nên ngày nào cũng chẳng có chuyện gì làm.

Khiến ba mẹ Hạ An Kỳ lo lắng là chuyện chẳng biết từ đâu cô bé gặp được một người bạn lạ lùng. An Kỳ chỉ là một cô gái mười sáu tuổi, cả ngày ra ngoài chơi với bạn bè. Có lúc chơi đến tận khuya mới về nhà.

“Từ nhỏ đến lớn em họ rất thích con, chuyện gì cũng muốn nói với con, hôm nay nếu con nói chuyện với con bé nhớ khuyên nhủ vài câu.” Mẹ Hạ Lâm Hi bảo. “Khuyên con bé chăm chỉ học hành, đừng ăn chơi lêu lổng bên ngoài nữa.”

Hạ Lâm Hi đáp: “Có khi con cũng không khuyên được em ấy.”

“Vây đừng để tâm làm gì.” Mẹ cô cầm tay lái, tốc độ lên đến sáu mươi kilometers trên giờ.” Thời gian của con rất quý giá, phải đặt chuyện học hành lên

đầu, con không cần quan tâm đến việc này nữa đâu.”

Hạ Lâm Hi vẫn không trả lời.

Hai giờ chiều, chú của cô quả nhiên đến nhà.

Tiếng chuông cửa vang lên, cha của Hạ Lâm Hi liền ra mở cổng.

Tối hôm qua cha cô say rượu, đến bây giờ đầu vẫn âm ỉ, vậy mà sáng đã chạy vội đi chợ, giữa trưa vội vàng nấu cơm, sau khi ăn xong định bụng ngủ một giấc, chẳng ngờ em trai mình lại đến chơi.

Sau khi cửa mở, Hạ An Kỳ bước vào nhà, câu đầu tiên lại là. “Chị con đâu ạ?”

Mẹ Hạ Lâm Hi đặt đôi dép đi trong nhà xuống cho hai cha con họ, cười trả lời: “Chị con còn đang học trong phòng, con vào chơi với chị đi.”

Hạ An Kỳ đổi dép lê, vui vẻ chạy vào phòng của Hạ Lâm Hi.

Hôm nay cô bé mang một chiếc váy đỏ, thắt lưng họa tiết oval, buộc chặt vòng eo của mình. Để phối hợp nhịp nhàng với chiếc váy, cô bé cố tình mang một chiếc băng đô màu đỏ, tóc cũng chẳng buộc lên, cứ xõa tung theo gió.

“Chị ơi!” Hạ An Kỳ đẩy cửa phòng, vừa mới bước vào, cô bé đã vội khoe. “Chị đoán xem mấy bữa nay em chơi gì đi? Em chơi Tam Quốc chiến, đấu địa chủ, mà sỏi với bạn em, còn qua kỷ túc xá của bọn họ vào ban đêm nữa, chơi vui lắm!”

Phòng của Hạ Lâm Hi rất rộng, sàn nhà lát gạch nâu sạch bong không chứa một hạt bụi, Hạ An Kỳ ngồi xếp bằng xuống mặt đất bất chấp cả chiếc váy, nhìn về phía chị họ mình.

Nhiệt độ trong phòng là hai mươi sáu độ, bên trong góc còn đặt cả máy lọc không khí, cả phòng thoải mái vô cùng, mở rộng cửa nói chuyện cũng không sao.

Hạ An Kỳ hưng phấn nói, cả khuôn mặt đầu đỏ bừng: “Chị biết không, lần đầu tiên có một bạn nam khen em xinh. Em bảo mình giống ba, mặt hơi góc cạnh, mắt cũng không to tròn, chắc chắn chẳng đẹp để gì, nhưng bọn họ bảo rằng chẳng qua do em không biết ăn mặc.”

Hạ Lâm Hi cất tập đi, nhìn cô bé.

Trước đó, Hạ Lâm Hi có nghĩ ra một số điều cần nói để trong đầu, nhưng nhìn thấy em gái mình như vậy, cô cũng chẳng mở lời được, đành phải vu vơ hỏi cô bé: “Em không làm bài tập nghỉ hè à?”

Hạ An Kỳ sững sốt, lập tức trả lời: “Em định sau khi khai giảng, mượn bạn cùng lớp chép một ít.”

“Em không sợ bị giáo viên phát hiện sao?”

“Chỉ cần bọn em nộp bài tập là được, còn lại thầy cô không quan tâm đâu ạ.”

Cô bé kéo váy đứng dậy, đến bên cạnh Hạ Lâm Hi, mắt chạm vào cuốn sách bài tập trên bàn, không nhận được cảm khái: “Chị, từ lúc chị vào cấp ba đến giờ, chị cứ đắm đầu vào học như vậy, em lo có lúc chị sẽ mệt mỏi mà suy sụp mất.”

Hạ Lâm Hi đẩy đĩa trái cây trên bàn ra trước mặt em gái mình. “Ăn chút hoa quả đi.”

Hạ An Kỳ bóc vỏ một quả vải, hào hứng kể: “Đúng rồi, em nói chị nghe này, đợt nghỉ hè này của em vui lắm nhé. Em không muốn đi học lại chút nào, đến trường thật mệt mỏi...”

Cô bé ăn xong một quả vải, ngồi xuống một chiếc ghế, vô cùng thành thật kể hết: “Em quen được một anh trai, tên là Phương Cường, cũng làm ở xí nghiệp, chơi game giỏi lắm ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Căn phòng trở nên yên lặng, chỉ có tiếng kim giây chuyển động tích tắc vang lên.

Sau khi ăn đến no bụng, An Kỳ lấy khăn giấy lau miệng mình.

Chất đầy trong thùng rác là hạt vãi, hạt xoài lẫn lộn với giấy nháp đã vứt đi. Dĩa trái cây trên bàn nhanh chóng hết sạch, giống như chưa từng tồn tại, như đã bị cuồng phong cán quét.

Một tay chống cằm, tay còn lại xoay bút, Hạ Lâm Hi nghĩ ngợi một lát, bỗng dưng hỏi: “Có phải Phương Cường làm ở nhà máy Hòa Bình đấy không?”

Rạng sáng hôm nay, cha của Hạ Lâm Hi say mềm nên được người trong nhà máy đưa về, nếu cô nhớ không nhầm thì người vác cha cô về đây tên là Phương Cường.

Phương Cường cao khoảng một mét bảy, tóc rối tung, quần áo rách rưới, nghiện thuốc lá, gương mặt bóng loáng.

Hạ Lâm Hi không tài nào nghĩ được người như vậy có liên hệ gì đối với ” anh trai vô cùng lợi hại” mà em gái mình nói.

Nhưng cô vừa dứt lời, An Kỳ liền trả lời: “Đúng vậy, sao chị biết ạ?”

Cô bé tựa người vào chiếc ghế bọc nệm mềm mại, thì thầm bí mật của mình: “Em đi tham quan nhà máy của họ rồi, sản xuất rất nhiều đồ uống, còn có chân giò hun khói với mì ăn liền...”

“Chị biết, ba chị làm ở đấy.” Hạ Lâm Hi nói.

Hơn nữa còn từ rất lâu rồi.

Khi đó ngành chế biến thực phẩm trong mắt nhiều người là công việc rất tốt. Cha của Hạ Lâm Hi không cần phải cực lực kiếm sống, công việc ổn định, ngày nghỉ nhân hạ, cả gia đình thường cùng nhau đi chơi.

Họ có một căn nhà trệt ở vùng ngoại ô, lúc ấy chưa có hệ thống cung cấp nước, cứ bảy tám tháng hệ thống điện lại hư một lần.

Bấy giờ Hạ Lâm Hi mới chỉ lớp một, trường học xa nhà, mỗi ngày cha cô lái chiếc xe máy hai chỗ ngồi, sớm chiều đưa con gái đến trường.

Căn nhà ấy còn có sân, bọn họ còn nuôi một chú chó nhỏ, là loại chó săn, giữ nhà rất có tài.

Mỗi chiều chàng vạng đi học về, chú chó nhỏ sẽ phe phẩy đuôi mừng rỡ, cha sẽ bông cô từ xe máy xuống, sau đó dựng xe ở sát tường, mẹ cô hối thúc bọn họ mau vào ăn cơm từ nhà bếp... Còn rất nhiều chi tiết nữa, cô không nhớ rõ.

Sau đây công việc của mẹ cô dần dần trở nên dồn dập, không còn thời gian nấu cơm cho gia đình, chẳng biết từ lúc nào cha cô đã học cách xuống bếp.

Nhưng đôi khi ông cũng chẳng muốn nấu cơm, tất nhiên cũng chẳng có tiền để ăn ngoài tiệm, vậy nên cứ một hai lần trong năm mang theo mì ăn liền và chân giò hun khói về từ nhà máy.

Hạ Lâm Hi ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn, những chân giò hun khói vào nước mì, chờ đợi một lúc, cảm giác lúc ấy như đợi chờ điều gì đó diệu kì lắm.

Lúc ấy cô còn quá bé, chẳng biết gì nhiều nên cảm thấy mì ăn liền là phát minh vĩ đại nhất thế giới, đây là một loại mỳ thực đã được hong khô, nhưng nước sôi và gói gia vị có thể ban cho nó một sinh mạng. Nấu cơm cần đến hơn nửa tiếng, nhưng mì ăn liền chỉ đợi năm phút mà thôi.

Năm phút, chớp mắt sẽ qua mau.

Sau đó họ chuyển nhà, chú chó nhỏ đã tặng người khác, đến sống ở trung tâm thành phố này, giá cả nhà đất cứ vậy tăng lên từng năm.

Theo lý thuyết, giá càng tăng càng tốt nhưng nhà máy sản xuất thực phẩm Hòa Bình kia, bởi vì định mức mặt hàng trên thị trường càng ngày càng ít, ít nhiều nó cũng bắt đầu suy thoái rồi.

Thế nhưng lạc đà gầy còn tốt hơn ngựa, sắp tới nhà máy sẽ giảm biên chế, nhắm vào những người còn non nớt, Phương Cường chính là một trong số đó.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Phương Cường là người nhuộm tóc? Bấm cả một dây khuyên, nghiện thuốc lá nặng đúng không?”

Em cô nghe xong, lập tức trả lời: “Chị biết anh ấy ạ?”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cô không biết nhưng cha cô lại biết.

Có lẽ bởi vì thu nhập của vợ rất cao nên cha cô ít khi nói chuyện công việc với người trong nhà, mỗi khi có ai hỏi đến, ông đều trả lời đơn giản là công tác trong ngành thực phẩm để qua chuyện.

Nếu vậy làm sao Phương Cường quen biết em gái cô, còn thường xuyên rủ con bé đi chơi? Một người đàn ông nhìn thế nào cũng không đáng hoàng, đi chung với một cô gái chỉ mới vào cấp ba, rất khó để người ta nghĩ đó là một mối quan hệ đứng đắn.

Hạ Lâm Hi tháo dây buộc tóc của mình ra, sau đó cột bỗng lại thành đuôi ngựa lẩn nhả rồi hỏi: “Vì quen biết anh ta nên em mới chán học à?”

“Cũng không hẳn.” Em họ cô đáp. “Bởi vì học hành rất nặng nề.”

“Cho nên anh ta bảo em nghỉ học?”

“Không có, đó là do bản thân em tự nghĩ vậy.”

Đối với Hạ An Kỳ, năm sau lên lớp mười một, bài vở nhất định sẽ lại nặng nề thêm, khiến cho cô bé cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nếu cứ ngây ngốc trong một gian phòng kín, chỉ bằng cứ thôi học có phải tốt hơn không.

Nhưng chị họ lại nói với cô bé rằng: “Tin chị đi, học xong cấp ba, thi đại học xong sẽ dễ dàng kiếm sống hơn so với bỏ học.”

Trong trường học, mọi người thường phân cao thấp bằng thành tích, phân thắng bại bằng kì thi, nhưng vào xã hội rồi mọi trói buộc sẽ không còn nữa.

Đổi lại dần dần sẽ nhận ra, tiêu chuẩn đánh giá một con người sẽ càng nhiều hơn, nó trở thành tài sản, địa vị, năng lực, xuất thân, may mắn, thậm chí quan trọng nhất, chính là quan hệ.

Hạ Lâm Hi học được điều này từ những mối quan hệ của mẹ mình.

Giám đốc đưa ra thông báo, bên dưới cũng hơn trăm lời bàn tán, bao nhiêu kĩ xảo ngôn ngữ đều dùng, ngấm ngấm bát quái với nhau.

Hạ An Kỳ im lặng không nói... Cô cảm nhận được thái độ của chị đối với mình đều giống như những người lớn kia, điều này khiến cô bé cảm thấy khó chịu.

“Chị có nhiều vở ghi chép ở đây, em cầm về xem nhé.” Hạ Lâm Hi đề nghị.

“Em không cần.” Em họ cô dứt khoát từ chối.

Hạ Lâm Hi nói: “Từ lúc em bước vào cấp ba, càng ngày càng cứng đầu.”

Cô đứng ở giữa giá sách, mang một chiếc váy bông dài màu xám, làn da trắng nõn, hai chân thon dài, thoát nhìn rất đẹp.

Hạ An Kỳ cũng cũng muốn trở nên như thế, trở thành một người giống chị mình, không chỉ có ngoại hình đẹp, còn có cả quyết tâm và ý chí phấn đấu... Không, vẫn là nên quên đi, như vậy quá mệt mỏi.

Hạ An Kỳ ngẩng đầu nhìn chị họ, bỗng nhiên mở miệng: “Những gì em kể cho chị, chị đừng nói với ai khác nhé.”

“Có bao giờ chị kể với người khác à?”

“Cũng đúng.”

Nhưng hôm nay Hạ An Kỳ đã qua sơ xuất, lúc họ nói chuyện, chị của cô không đóng cửa phòng.

Khoảng chiều tối, vẫn chưa đến giờ ăn cơm, gia đình chú cô đã về nhà họ. Không bao lâu sau khi họ rời đi, cha Hạ Lâm Hi vào phòng sách, lấy điện thoại từ ví tiền ra.

“Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.” Cha cô nói. “Tôi sẽ nói chuyện với Phương Cường, chuyện này chúng ta không thể mặc kệ được.”

Mẹ của Hạ Lâm Hi hỏi: “Em của ông muốn hẹn Phương Cường ra ngoài để hai người cùng nói chuyện à?”

“Em tôi không quá quan tâm đến việc dạy dỗ con cái.” Ông soát danh bạ, tìm số điện thoại của Phương Cường. “Lúc An Kỳ còn nhỏ, em trai tôi với vợ cậu ấy cũng không hề quan tâm nữa là.”

Năm giờ chiều, nhiệt độ không khí lên đến ba mươi độ, ánh mặt trời cũng trở nên chói mắt.

Hạ Lâm Hi cân nhắc lắm mới đẩy cửa gỗ phòng sách ra, nói với ba mẹ mình: “Con ra ngoài mua sách, sáu giờ sẽ về.”

Cha cô đang gọi điện thoại, không rảnh bận tâm, còn mẹ cô liền đứng dậy, tay cầm chìa khóa xe: “Mua sách gì đấy con, để mẹ chở con đến nhà sách nhé!”

“Không cần đâu ạ.” Hạ Lâm Hi lắc đầu. “Con đến tiệm sách dưới lầu, sẽ về mau thôi.”

Đối diện tiểu khu có một tiệm sách vô cùng ngăn nắp, vừa mới mừng ngày khai trương được tám năm, trong vòng một tháng có đợt hạ giá rất lớn.

Giá cho hội viên giảm đến bảy mươi lăm phần trăm, hấp dẫn rất nhiều khách hàng, hơn nữa còn là tiệm sách lâu năm, trang trí bên trong cũng rất có phong cách, lượng khách đến đi chỉ tăng chứ không giảm.

Hạ Lâm Hi mang theo hai trăm ngàn, băng qua cửa sau đến tiệm sách, nhà cô là hội viên cao cấp của nhà sách này, cô cũng rất hay đến đây.

Trên trần nhà treo biển hướng dẫn, rất chuyên nghiệp, cô đi qua đi lại nơi này, muốn tìm quyển “Học thuyết toán học” kia.

Không lâu về trước, quyển sách của Tường Chính Hàn bị thầy chủ nhiệm ném đi mất, sau khi tìm được thì lại rách đến không đọc nổi, đành phải bỏ vào thùng rác.

Nhưng bây giờ, Hạ Lâm Hi cảm thấy, cô nên mua một quyển mới cho cậu.

Nhưng cô chưa hề nghĩ đến, thể loại sách ở nơi này lại đa dạng như vậy, xác suất thống kê, ngôn ngữ lập trình, giải toán trên máy tính, tất cả đều thuộc thể giới cô không hề biết.

Ánh đèn rọi sáng cả tiệm sách, phản chiếu vào kính ở thủy tinh, sàn nhà như cũng rọi lại, bên cạnh chẳng có người chuyên trò, im lặng đến mức có thể nghe thấy cây kim rơi xuống.

Hạ Lâm Hi tiếp tục đi vào, lúc nào cũng dừng lại ở từng kệ sách một chút... Nhưng cô vẫn không tìm được cuốn “học thuyết toán học.” Vậy nhưng cô lại gặp Tường Chính Hàn.

Cậu quay lưng về phía cô, trên tay cầm một quyển sách.

Hạ Lâm Hi đến bên cạnh cậu, giọng nói tỏ vẻ bình thường, hơi chú tâm đến gần một chút: “Thật trùng hợp, không ngờ cậu lại ở đây.”

Cô không buộc tóc lên, mái tóc dài buông thả sau lưng, dày mịn và đen óng ả, nhìn vô cùng thu hút, lúc cô quay người, mái tóc đong đưa qua một bên, khiến làn da càng thêm trắng.

Đối diện đây là một cậu nam sinh đeo kính cận, lúc nhìn qua bên này vừa vặn bắt gặp Hạ Lâm Hi, sau đấy huyết sáo một tiếng.

Tường Chính Hàn quay đầu nhìn cậu ta, thế là nam sinh kia nghĩ đấy là hành động ra về chủ quyền, vậy nên ngưng ngưng cười cười.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Cậu nhìn ai vậy?”

“Giá sách đối diện.” Tường Chính Hàn đáp: “Có vài quyển viết tệ.”

Cậu đang cầm trên tay ba quyển sách, dường như định đi tính tiền, thế nhưng vì bắt gặp Hạ Lâm Hi, nên cậu đứng tại chỗ hỏi cô: “Cậu đã ổn chưa, sáng nay nhìn cậu không thoải mái lắm.”

Hạ Lâm Hi gạt đầu, nói thêm: “Không sao đâu, ngủ trưa một giấc đã khỏe hơn rồi.”

Cô định tặng cậu một thứ gì đó, nhưng bây giờ, cả người cậu đứng trước mặt cô, cô lại chẳng biết nên nói gì.

Không khí trở nên ngưng đọng, hai người họ chẳng biết phải làm gì tiếp theo nhưng không có ý định tạm biệt, nhìn nhau không lời kể, ăn ý đắm chìm vào sự tĩnh lặng.

Vẫn là Tường Chính Hàn lên tiếng trước: “Cậu cũng đến mua sách toán học cao cấp sao?”

Tất nhiên không phải, Hạ Lâm Hi nghĩ thầm, cô muốn mua cho cậu...

Nhưng cô chẳng thể nào nói thật, cô khẽ cười: “Mình đi tản bộ, định dạo qua tiệm sách một lát...”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Để khiến câu chuyện “tản bộ” càng thêm chân thật, Hạ Lâm Hi còn nói thêm: “Nhà mình ở tiểu khu gần đây, không xa nơi này lắm.”

Cô cất chỗ tiền còn đang cầm trên tay vào trong ví, rồi vén vài sợi tóc mai ra sau mang tai, nhiệt độ điều hòa trong nhà sách khá thấp, nếu đứng lâu sẽ cảm thấy hơi lạnh, nhưng dù có vậy, cô vẫn cố suy nghĩ tất cả mọi cách có thể để kéo dài cuộc trò chuyện này.

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu định đi tính tiền sao? Chúng ta cùng đi nhé!”

Tường Chính Hàn vác cặp lên, khoác lên một bên vai, lấy một chiếc ví da từ trong ngăn kéo, tìm thẻ tín dụng của mình.

Hạ Lâm Hi song hành cùng cậu một đoạn đường. Trên thang máy tự động, khoảng cách giữa hai người thật gần, thật gần, chỉ thiếu chút nữa thôi hai ngón tay đã có thể chạm vào nhau.

Khu vực sách chuyên ngành ở tầng ba bắt đèn sáng loáng, tầm nhìn thông thoáng dễ chịu, và chiếc thang máy kia vẫn tiếp tục làm công việc của nó.

Bổng dung Tường Chính Hàn nói: “Có phải đó là Mạnh Chi Hành không?”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, nhìn theo hướng cậu chỉ, đúng thật là Mạnh Chi Hành.

Mạnh Chi Hành là bạn cùng lớp của hai người họ, kiêm chức vị ủy viên học tập gương mẫu trong lớp, công việc hàng ngày vô cùng bận rộn. Mỗi lần tan tiết, trong khi mọi người nằm sõng soài ra bàn thì cậu lại chạy đôn chạy đáo, thu bài tập, phát bài kiểm tra, chuẩn bị tài liệu, một người có thể đảm đương việc của rất nhiều người.

Bỏ qua chuyện này cậu ta cũng là một học sinh ưu tú, thành tích luôn ổn định ở top năm, chưa bao giờ để tụt hạng.

Mạnh Chi Hành ở chung một tiểu khu với Hạ Lâm Hi, nhưng lại rất khác nhau, nếu như tan trường Mạnh Chi Hành có người đưa đón thì Hạ Lâm Hi phải đạp xe về nhà.

Thỉnh thoảng, bọn họ sẽ chạm mặt trong nhà sách, thường thì sẽ gặp ở khu vực tài liệu tham khảo ở tầng bốn, dù sao cũng không thân thiết, cho nên chỉ gật đầu chào hỏi chứ không nói thêm điều gì, giống như những người xa lạ.

Hạ Lâm Hi không ngờ đến, hôm nay sẽ gặp cậu ta ở tầng hai.

Hơn nửa sách được bày bán ở tầng hai đều về chủ đề sức khỏe và tâm sinh lý. Hiện tại, Mạnh Chi Hành đang đứng dưới biển hướng dẫn ghi rõ “Tình yêu và hôn nhân”, biển hướng dẫn này màu đỏ tươi, rất hấp dẫn ánh nhìn.

“Cậu ấy có vẻ đang tập trung.” Hạ Lâm Hi nói: “Chúng ta cứ im lặng đi thôi, đừng làm phiền cậu ấy vậy.”

Tường Chính Hàn cũng nghĩ như thế.

Nhưng cùng lúc ấy, Mạnh Chi Hành khép cuốn sách lại, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt giao với bọn họ.

Nhất thời, tất cả đều lâm vào tình trạng xấu hổ.

Hạ Lâm Hi không thể nào tưởng tượng ra, học sinh ưu tú nhiều mặt, được bạn bè quý mến như Mạnh Chi Hành, bây giờ đang đọc cuốn “Khái niệm tình dục học.”

Đọc cái tên, khái niệm về tình dục học, có vẻ uyên thâm như cuốn [Cổ vấn quan chỉ] đại khái là một quyển sách nghiên cứu về tính dục của con người.

Mạnh Chi Hành cầm cuốn sách nghiên cứu tình dục kia, tay chân vô cùng luống cuống.

Cậu giống như một thí sinh gian lận bị bắt tại trận, vừa cảm thấy nhục nhã, lại vừa lo lắng sẽ mất luôn danh dự của mình, cậu do dự tại chỗ hai giây, cuối cùng cũng đành đi về phía hai người họ.

Mạnh Chi Hành rất ít khi chủ động bắt chuyện, nhưng hôm nay có lẽ nếu cậu không xã giao thì không được rồi, cậu cười cười với Tường Chính Hàn nhưng đôi mắt lại chỉ nhìn đồng sách đang nằm trên tay người ta.

Tài liệu Tin Học nâng cao, toàn bộ đều được viết bằng tiếng Anh, so sánh với bản thân mình, Mạnh Chi Hành lại càng thêm xấu hổ.

Thế nhưng cậu vẫn ưỡn thẳng lưng, ra vẻ như gặp được những người bạn thân thiết. “Giờ này không đông khách lắm, vậy mà có thể gặp được hai cậu cùng một lúc, mình rất vui.”

Mạnh Chi Hành cao hơn Hạ Lâm Hi, cậu mang một chiếc kính cận gọng vuông, gương mặt dễ nhìn, đôi mắt không to nhưng rất có thần, lúc nói chuyện với người khác càng thêm sức thuyết phục.

Cậu cười nói: “Chúng mình đều là bạn học, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được hai cậu cùng lúc, coi như cũng có duyên, sau khi về mình mời các cậu uống coca nhé.”

Tường Chính Hàn lại nói: “Hình như Hạ Lâm Hi không uống được đâu.”

Sau khi uống xong, nhất định sẽ lại đau bụng.

Hạ Lâm Hi cảm thấy hình như dạ dày của cô có vấn đề, mỗi khi uống thứ gì có ga, bụng sẽ sôi sùng sục.

Nếu ở nơi công cộng, bụng cứ kêu lêu lêu như thế thì làm phiền người khác quá rồi, cho nên cô chẳng bao giờ uống nước có ga trước mặt người khác, nếu muốn uống lắm cũng chỉ dám lén lút uống một mình ở nhà.

Nhưng cô chưa bao giờ nói với người khác chuyện này, tại sao Tường Chính Hàn lại biết, cô cũng không rõ nữa.

Như một mê cung vẫn chưa tìm thấy lối ra.

Hạ Lâm Hi nói: “Không cần mời chúng mình đâu, mọi khi cậu đều là người phát bài kiểm tra cho lớp, chuẩn bị sổ sách ở phòng giáo vụ, tất cả cậu đều

làm hết.” Cô chưa nói xong đã thò tay vào ví tiền, chạm vào tờ hai trăm ngàn kia, đã suy nghĩ kĩ mình nên dùng vào việc gì.

Tường Chính Hàn tiếp lời: “Nếu thật sự phải mời, thì chúng mình nên mời cậu mới đúng.”

Đúng vậy, chính là ý này.

Tường Chính Hàn bổ sung câu nói đang dở của Hạ Lâm Hi một cách hoàn hảo.

Mạnh Chi Hành cười cười, nhưng lại thâm mở cò trong bụng, cậu nói: “Tất cả đều là bạn bè mà, mình làm việc đó cũng bình thường thôi.”

Nói xong, cậu lại có cảm giác khá kì diệu.

Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi. ... Hình như mối quan hệ giữ hai người bọn họ, không phải là bạn học bình thường.

Ý nghĩ này lóe lên trong chớp mắt, nhưng Mạnh Chi Hành lại kịp kéo cương trước bờ vực. Cậu thầm nghĩ, cho dù không phải là mối quan hệ bạn bè bình thường thì cũng là chuyện riêng của họ, bọn họ nam thanh nữ tú, trai tài gái sắc, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất xứng.

Hạ Lâm Hi cũng cười, đồng thời đề nghị: “Chúng mình cùng ra quầy tính tiền nhé!”

Tại quầy tính tiền, Hạ Lâm Hi lấy thẻ hội viên của mình ra, là thẻ VIP màu vàng nhàn nhạt, mặt trái có tên của Hạ Lâm Hi, không biết cô đã mua bao nhiêu thứ ở đây mới có thể tích lũy được nhiều điểm như vậy.

Mạnh Chi Hành do dự mãi, cuối cùng vẫn làm theo Hạ Lâm Hi, đưa thẻ hội viên mua cuốn “Khái niệm tinh dục học.”

Trên đường trở về, Mạnh Chi Hành cảm thấy rất ngượng ngùng.

Tường Chính Hàn mua cho họ mỗi người một lon nước chanh, trước khi rẽ ngang, cậu còn vẫy tay cùng bọn họ cho đến lúc chiếc xe đạp khuất sau ngã tư cuối đường.

Cứ như vậy, cũng chỉ còn lại hai người Mạnh Chi Hành và Hạ Lâm Hi. Bọn họ sống chung trong một tiểu khu, vào cửa cùng nhau, trên đường đi đều nói về chuyện học hành, nội dung hội thoại vô cùng đứng đắn.

Tiểu khu trồng rất nhiều cây xanh, giống như một khu rừng thu nhỏ, đường lát đá rợp bóng râm của trúc, cây cầu bắc ngang qua dòng suối trong, ở phía dưới nuôi đàn cá vàng đuôi đỏ, ven ven là hoa cỏ nghiêng mình, tiếng róc rách êm đềm vang từ dòng suối trong veo tận đáy.

Hạ Lâm Hi ôm lon nước chanh, thầm nghĩ, sau khi thi đại học rồi, nhất định phải nuôi một chú chó nhỏ, chiều chiều dẫn chó đi dạo, cuộc sống như vậy rất tuyệt vời.

Mạnh Chi Hành đang háng, đột nhiên nói chuyện từ sau lưng cô: “Hôm nay mình mua quyển sách kia... Chi vì muốn tìm hiểu thôi, không có ý gì khác.”

“Cậu an tâm, mình không nói với người khác đâu.” Hạ Lâm Hi nói.

Mạnh Chi Hành chạm chiếc cặp trên lưng, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Tường Chính Hàn... liệu có nói không?”

“Không đâu.” Hạ Lâm Hi đáp, giọng chắc nịch. “Cậu ấy không phải là người nhiều sự.”

Tường Chính Hàn ngồi phía sau Hạ Lâm Hi đến giờ cũng được nửa năm, cậu chẳng bao giờ lén lút bình phẩm ai, cũng không can dự đến cuộc đấu võ mồm nào.

Như vậy tốt lắm, dù sao tất cả mọi người đều có nhiều cách hành xử khác nhau, chỉ là người ngoại cuộc mà đánh giá thì quá chủ quan.

Mạnh Chi Hành gãi đầu, lại nói tiếp: “Từ lúc học mẫu giáo đến cấp ba, mình đều học những môn thường thức, nhưng ở trường, chỉ ở tiết Sinh Học có một quyển sách còn con, thầy cô lúc nào cũng tránh động chạm, mình vô cùng tò mò...”

Cậu lại nói: “Nam sinh như mình lại thích nói về vấn đề này. Thật ra chẳng có ai hiểu gì cả, chỉ ý vào việc đọc qua vài bộ truyện Nhật Bản...”

Nói đến đây, Mạnh Chi Hành đột ngột im bặt.

“Truyện Nhật Bản?” Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, nhìn cậu hỏi: “Sao không nói nữa?”

Đôi tai của Mạnh Chi Hành ửng đỏ.

Cậu có một tật xấu, đó chính là mỗi khi buồn chuyện với người khác, sẽ không tự nhủ được mà khai hết toàn bộ.

Nhưng may mắn là cậu cũng hiểu rõ đạo lý “mất bò mới lo làm chuồng.”

Mạnh Chi hành kéo kéo chiếc cặp, hòa hoãn lại: “Cậu đừng để trong lòng, mình chỉ vô ý nói thôi. Nói thật, mình không nên nói những chuyện này với con gái, nhìn qua thì hơi lưu manh...”

Hạ Lâm Hi uống một ngụm nước chanh, dùng kiểu giọng thương lượng: “Sau khi cậu đọc xong quyển sách kia, có thể cho mình mượn không?”

Mạnh Chi Hành ngạc nhiên nhìn cô, dường như cậu ta nghe lầm.

Hạ Lâm Hi tiếp tục nói: “Mình cũng muốn đuổi theo kịp thời đại, muốn tìm hiểu qua một chút.”

Là một người hào phóng, Mạnh Chi hành đồng ý.

Bên trong vườn hoa của tiểu khu, suối chảy róc rách, xa xa ánh tà dương dần tan biến, ráng chiều phủ khắp nơi, ở trước cửa nhà Hạ Lâm Hi, Mạnh Chi Hành vẫy tay chào tạm biệt.

Nghĩ đến cuộc cải cách quan hệ bạn bè hôm nay, Hạ Lâm Hi cũng có chút xúc động, vẫy tay với cậu ta.

Vào đến nhà, vừa đúng sáu giờ.

Bữa ăn tối đã nấu xong, đang dọn lên bàn ăn, cha của Hạ Lâm Hi vẫn gọi điện thoại trong phòng sách... Hôm nay bốn mặn một canh, tất nhiên là do mẹ cô làm.

Hạ Lâm Hi cầm lon nước chanh, thay dép đi trong nhà đến phòng bếp, mẹ của cô đang nấu com, nhìn cô, cười hỏi: “Con đi nhà sách mua gì đấy?”

“Con không tìm được sách mình cần.” Hạ Lâm Hi đáp. “Nhưng gặp bạn cùng lớp.”

Mẹ cô xới ba chén com, rồi dọn riêng ra ba bát canh, chỗ còn dư cho vào bát sứ để riêng, sau đó lau chùi đĩa gỗ.

“Bạn nam hay nữ đấy con?” Mẹ cô tỏ vẻ như hỏi bằng quơ.

Hạ Lâm Hi lập tức cảnh giác, trên tay cô là lon nước chanh Tường Chính Hàn mua cho, cô hút một ngụm mới trả lời: “Cả nam lẫn nữ ạ.”

Vừa dứt lời, cha cô từ phòng sách đi ra.

“Lại đây ăn com đi.” Mẹ cô gọi. “Lâu rồi tôi không xuống bếp, điều chỉnh lửa không đều, nếu cảm thấy khó ăn quá thì cũng ráng ăn tạm đêm nay nhé.”

Cha cô lập tức tiếp lời: “Cũng tốt hơn so với tôi, mau ăn đi.”

Hạ Lâm Hi gạt đầu đồng tình: “Mẹ nấu com ăn ngon lắm!”

Mẹ cô nở nụ cười, xoa đầu Hạ Lâm Hi.

“Đúng rồi, sáu giờ chiều mai, Tiểu Hi có cuộc họp phụ huynh.” Bỗng dưng cha cô nói. “Năm giờ hai mươi ba sẽ đến chờ Tiểu Hi về, sau đó sẽ quay lại tham dự cuộc họp nhé.”

Hạ Lâm Hi đáp: “Năm giờ hai mươi phút con vẫn chưa tan học, chỉ bằng chờ sau khi cuộc họp phụ huynh kết thúc, con về cùng ba nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sáng ngày hôm sau, ước chừng năm giờ năm mươi phút, tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài cửa nhà họ Hạ.

Hạ Lâm Hi ló đầu ra khỏi phòng, bắt gặp một người phụ nữ xa lạ đang đứng ở cửa lớn.

Người phụ nữ này khoảng bốn mươi lăm tuổi, tóc hơi ngắn, sắc da vàng vọt, mang một chiếc áo sơ mi trắng, đeo một cặp khuyên tai bằng vàng, tuy nếp nhăn trên mái trán và sau khóe mắt rất nhiều, nhưng coi bộ bà ấy rất lạnh lùng.

Đây chính là dì Bành mới đến.

“Mẹ đến công ty giới thiệu việc làm tìm người, họ đề cử người dì này đấy.” Mẹ của Hạ Lâm Hi nói. “Sau này ba con không cần phải bận rộn việc nhà cửa nữa rồi.”

Cha của Hạ Lâm Hi không nói gì, chỉ tháo chiếc tạp dề xuống, thay một bộ trang phục mới.

“Vậy thì tốt ạ.” Hạ Lâm Hi nói. “Sau này ba không cần nhịn buổi trưa chạy về nhà nấu nướng nữa rồi.”

Nói là thế nhưng bữa sáng hôm nay được nấu quá thuần thực, khiến không khí bàn ăn có hơi lạ lẫm.

Tất cả món ăn là do một tay dì Bành xào nấu. Làm một bảo mẫu cao cấp của công ty tư vấn việc làm, dù sao cũng đã được đào tạo bài bản, thức ăn làm ra cũng không như bình thường, quả nhiên cha của Hạ Lâm Hi không thể nào bì nổi.

Buổi sáng không chỉ đậm đà hương vị mà còn được dọn lên rất nhanh.

Khác với mọi khi, hôm nay Hạ Lâm Hi ăn thêm một chén cháo nữa, mẹ của cô cũng rất vui, còn nói dạo này cô gầy đi nhiều rồi, phải bồi bổ thêm.

Lúc dì Bành vào bếp dọn dẹp lại, cha của Hạ Lâm Hi lại hỏi: “Người bà tìm được có chắc là đáng hoàng không?”

“Ông không cần lo lắng.” Mẹ cô trả lời. “Tôi tìm đến tận công ty giới thiệu việc làm đấy.”

Cha cô lại ăn thêm hai miếng nem rán, sau đó bưng bát nói: “Hôm nay bữa sáng nhiều quá, có trái cây không?”

“Chỉ có cháo thôi!” Mẹ cô tiếp lời.

Lời vừa thốt ra, bàn ăn lại trở nên yên lặng, chỉ có tiếng lanh canh đồ sứ chạm vào nhau, im lặng đến nỗi không ai nghĩ rằng đây là phòng bếp.

Sau khi xong bữa sáng, Hạ Lâm Hi đeo cặp rời khỏi nhà, lúc băng ngang qua hành lang ngoài phòng bếp, cô cố ý ngó nghiêng vào bên trong, thấy dì Bành đang cặm cùi rửa bát, tóc mái phủ ngang trán, hai bên tóc mai đều là tóc hoa râm.

Ánh mắt hai người giao nhau, dì Bành nở một nụ cười với cô.

Hạ Lâm Hi có chút ngại ngùng, chỉ biết cười đáp lại.

Cùng lúc ấy mặt trời vươn mình qua khung cửa sổ, mặt trời như một vòm sáng lặng lẽ xuất hiện từ phương Đông, băng ngang qua phía xa xăm, nhưng lại dừng chân chút đỉnh bên trong những ngôi nhà cao tầng.

Ánh mặt trời xuyên qua bức màn che lớp kính thủy tinh, tỏa ra những tia nắng vàng nhạt, bên đường tấp nập dòng xe, những dòng bụi thi nhau phiêu đảng khắp chốn.

Thành phố dần dần thức tỉnh sau đêm dài, đèn đường lần lượt tắt, nhường công việc lại cho ánh dương. Ánh sáng len lỏi qua từng phố lớn ngõ nhỏ. Lúc này vẫn chưa đến bảy giờ, những học sinh ngồi bên cạnh cửa sổ cảm thấy rất chói mắt, đành dùng tay che lại.

Giờ học của cấp ba vô cùng sớm, bây giờ cũng đã vào lớp rồi, trong lớp người người bàn tán, người người xôn xao.

Hạ Lâm Hi mở sách Anh Ngữ ra, cúi đầu ngâm nga viết dàn ý, cô viết rất nhanh, lại chỉ đọc thầm, một mình yên lặng một góc, không gian không chút tiếng động.

Bạn cùng bàn của cô – Cố Hiểu Mạn vẫn đang xử lý buổi sáng, vừa cắn bánh bao, vừa uống sữa đậu nành, uống sữa đậu nành phải uống thật nhanh, đừng để lâu quá.

“Mình hết chịu nổi rồi!” Cố Hiểu Mạn nói. “Tiệm ăn sáng đối diện trường mình, nhân bánh bao ngày càng ít, mà vỏ bánh bao lại ngày càng dày, giống hệt bánh mì vậy!”

Cô bóp mạnh bịch sữa đậu nành, ho một tiếng rồi nói: “Nhân bánh bao còn mặn nữa chứ, giống như đổ nguyên hũ muối vào.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Cậu không ăn ở nhà à?”

“Mình rời giường lúc năm rưỡi sáng, ba mẹ mình cũng đã dậy đâu.” Cố Hiểu Mạn đáp. “Ở nhà không có ai nấu cơm, mình cũng chẳng muốn đụng vào.”

Trương Hoài Vỹ ở bàn sau chen vào: “Sao cậu không nói sớm, thức ăn nhà mình còn dư nhiều, mai mình mang cho cậu nhé!”

Cố Hiểu Mạn không thêm cảm ơn, cô cắn một miếng bánh bao, nhỏ giọng nói: “Ai muốn ăn đồ thừa của nhà cậu?”

Trương Hoài Vỹ vội vàng giải thích. “Ai nói là đồ thừa chứ? Mình sẽ xới cho cậu trước, đem đến trường vẫn còn ấm lắm.”

Đúng lúc này, Trương Chính Hàn vỗ vỗ vai cậu ta.

Trương Hoài Vỹ “oái” lên một tiếng, rồi hỏi: “Chính Hàn, cậu kêu mình làm gì?”

Nói xong, ánh mắt của cậu ta đã chuyển đến bên ngoài cửa sổ, ngay lập tức nhận ra điều Trương Chính Hàn muốn nói.

Cách một lớp thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy một bầu trời trong veo rọi ánh dương rực rỡ, còn có cả thầy chủ nhiệm lặng lẽ bước đến như một bóng ma.

Thầy đi kiểm tra bằng đường lòng phía bên, bỗng nhiên bước vào lớp bằng cửa sau.

Những học sinh ngồi cuối như muốn nín thở.

Hạ Lâm Hi vui đầu vào sách tiếp tục học, tỏ vẻ mình không liên quan đến chuyện này, nhưng cô biết rằng thầy chủ nhiệm bước đi không tiếng động cũng chẳng phải sợ quấy rầy học sinh gì cả.

Cho đến tận lúc thầy chủ nhiệm đã đi rồi, Trương Hoài Võ mới lên tiếng. “Các cậu nhìn thử, ủy viên học tập đang làm gì ở góc tường đấy?”

Ủy viên học tập ở góc tường... Chính là bạn trẻ Mạnh Chi Hành...

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, nhìn Mạnh Chi Hành ở góc tường.

Chỗ ngồi của Mạnh Chi Hành ngay sát vách tường, xung quanh đều là các bạn nam, lúc này bọn họ vẫn đang xâm tụ một chỗ, không hay biết tai họa kẻ mình.

Trong lúc thầy Hà đang đến gần, bạn học ngồi sau lưng Mạnh Chi Hành đến sát ruột, mạnh bạo đập ghế cậu ta một cái.

Ủy viên Mạnh phát hiện ra điều bất thường, giống như là phản xạ có điều kiện, cậu quăng cuốn “Khái niệm tình dục học” xuống dưới chân, sau đó lấy cặp mình lấp lên.

Bạn ngồi sau Mạnh Chi Hành nhỏ giọng nói: “Mau đá sách đen về phía sau!”

Mạnh Chi Hành nghe vậy, hơi ngẩn người.

Đúng vậy, tuy rằng những đồng chí ngồi xung quanh làm ầm lên đòi đọc bằng được nhưng trong suy nghĩ của họ, đây cũng là một loại sách đen mà thôi.

Hôn nhân tình dục là chuyện thiết yếu đời người thế nhưng vẫn có thể bị coi là chuyện quá mức nhạy cảm.

Trong thành phố của họ, có thể nhìn thấy quảng cáo nhan nhân khắp nơi, nhưng lại hiếm có tấm cổ động nào về việc... Nên dùng đồ phòng hộ. Trong “Kinh Cự Uớc” chuyện vợ chồng làm gì đều được lấp khuất lại, không hề rõ ràng, chỉ sử dụng động từ “knew” để nhắc đến.

Nhưng mọi chuyện chẳng thể khái quát được bằng một từ đơn, càng dấu kín thì người ta càng muốn hiểu, không phải chuyện gì che giấu cũng là biện pháp tốt nhất.

Trong lúc nhất thời, lòng Mạnh Chi Hành có chút cảm khái, không hề biết rằng mình sắp đối đầu với một đại họa.

Âm thanh trong lớp dần dần lắng đọng, đa số ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Mạnh Chi Hành, cậu giống như một dũng sĩ bị chọn trúng, đang được mọi người làm lễ cầu bình an.

“Các em xem gì đấy?” Thầy Hà hỏi.

“Một quyển sách tiếng Anh ạ.” Mạnh Chi Hành trả lời.

Bạn cùng bàn với Mạnh Chi Hành, cùng với hai bạn nam nữa cũng gật đầu phụ họa. “Là sách tiếng Anh ạ.”

Hạ Lâm Hi nhấp một ngụm nước, chẳng hiểu sao lại có chút lo lắng.

Cô có lý do để chắc chắn rằng mình đã nhìn thấy quyển sách kia rồi, chính xác là quyển Mạnh Chi Hành mới mua hôm qua... Một quyển sách cấm...

Nhưng đó là một quyển sách không thể xem ở chỗ đông người, sao cậu ta dám đem đến trường học như vậy? Quyển “học thuyết toán học” của Trương Chính Hàn chính là vết xe đổ mới nhất, vậy mà Mạnh Chi Hành vẫn anh dũng đấu tranh.

Hạ Lâm Hi không dám nghĩ đến, khoảnh khắc nhìn thấy quyển sách kia, thầy chủ nhiệm sẽ phản ứng thế nào.

Thầy Hà chấp hai tay ra sau, đứng im tại chỗ, cặp kính lóe lên tia sáng, phản chiếu rõ ràng gương mặt của bọn họ.

Thầy hỏi: “Tại sao em lại ném quyển sách tiếng Anh kia xuống dưới?”

Lời vừa nói ra, cả lớp đều không dám ngọ nguậy.

Máu của Mạnh Chi Hành dồn đến não, cảm thấy hôm nay mình “tiến vong” rồi.

Cậu đến thờ cũng chẳng dám thờ, nhưng gương mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, cho dù gặp phải chuyện gì đầu tiên cũng phải bình tĩnh, đây là lời dạy của cha Mạnh Chi Hành, bao năm qua cậu vẫn luôn khắc ghi.

Vậy nên cậu vẫn im lặng không đáp, đập cậu nam ngồi trước một cái.

Bạn trẻ kia nuốt một bụm nước bọt, tiếp tục đáp. “Bởi vì, bởi vì bọn em mới... Lúc đó, mọi người đều đã đọc xong, nên bọn em...”

Cậu giấu đầu lòi đuôi, thầy Hà hơi nghiêng đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn cậu ta.

Chính là lúc này.

Mạnh Chi Hành đứng tại chỗ, đá quyển sách ra phía sau.

Nếu nói bạn học nào có quan hệ với mọi người tốt nhất, thì chắc chắn Mạnh Chi Hành phải có tên trong danh sách, tuy rằng cậu ít tiếp xúc với người khác nhưng làm người rất có nghĩa khí.

Có lẽ nhờ vào những mối giao hảo, bạn nam ngồi phía sau tuy có chút lo sợ nhưng vẫn quyết định giúp cậu tiêu hủy chứng cứ.

Một lát sau, bạn nam đẩy dùng chân kẹp sách lên, sau đó nhanh chóng xoay người, quăng luôn cho bạn nữ ngồi sau nữa.

Bạn nữ kia nhìn thấy tên sách, cả người hoảng hốt, cô không dám để sách lại trong tay mình, cũng không biết phải đưa cho ai là tốt nhất.

Cô thầm nghĩ, trong toàn bộ lớp người có khả năng bị thầy Hà phê bình ít nhất là ai nhỉ?

Hạ Lâm Hi.

Tổng trung bình điểm mọi năm luôn dẫn đầu – Hạ Lâm Hi.

Người chuyển người, quyển sách này liền đến tay Hạ Lâm Hi.

Mạnh Chi Hành cùng những người kia vẫn nói lung tung cả lên, bốn người ăn ý phối hợp, ai cũng cố kéo dài cuộc nói chuyện nhưng chưa đến nửa tiếng cũng đành lực bất tòng tâm.

Thầy Hà cũng không ngăn họ, chỉ im lặng lắng nghe, quả không phù hợp với tác phong dứt khoát của thầy.

Mạnh Chi Hành vừa ngừng lấy hơi, thầy Hà đột nhiên nói: “Hạ Lâm Hi, em đứng lên.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thầy vừa nói, Cố Hiểu Mạn liền giật lấy cuốn sách, nhét vào cặp của mình.

Hạ Lâm Hi đứng lên, không cảm thấy lo lắng.

“Sau này em làm ủy viên học tập nhé.” Thầy Hà mở miệng nói. “Mạnh Chi Hành không chỉ làm ủy viên học tập mà còn kiêm cả cán sự môn Toán, lượng công việc bình thường quá lớn, em nên san sẻ với bạn bè một chút.”

Cả lớp trở nên im lặng, không ai nghĩ đến kết thúc này.

Mạnh Chi Hành chớp mắt sừng sốt, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Sau này đừng ném sách tiếng Anh xuống đất.” Thầy chủ nhiệm nói với cậu. “Cũng đừng đem sách lên nói những chuyện không liên quan đến chương trình học trước giờ lên lớp.”

Mạnh Chi Hành gật đầu như bả cùi.

Nhưng ngay lập tức, cậu cảm thấy thầy chủ nhiệm hình như còn ý khác.

Ý gì đấy dường như vẫn chưa rõ ràng, cho đến tận lúc chạng vạng, cuộc họp phụ huynh bắt đầu.

Thời gian trong ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến sáu giờ chiều, sắc trời dần dần tối lại, mặt trời cũng dần khuất núi. Rất nhiều bạn học cầm cặp đứng ngoài hành lang, đợi cha mẹ mình họp xong, cùng họ ra về.

Hạ Lâm Hi cũng là một trong số đó.

Chỗ ngồi của phụ huynh cũng là chỗ ngồi của học sinh, con mình ngồi ở đâu thì người thân ngồi ở đấy.

Hạ Lâm Hi ôm cặp mình, tìm được vị trí ngồi của cha, sau đó ngay lập tức nhìn về phía sau. Nhưng khiến cô thất vọng rồi, chỗ ngồi của Tường Chính Hàn vẫn chưa có ai cả.

Có lẽ là đến muộn, cô thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Lúc này mặt trời đã ngã về phía Tây, ánh dương tà tà lượn lờ chốn chân trời. Hạ Lâm Hi tựa người vào lan can, lặng lẽ ngắm nhìn chiếc bóng của mình, sắc nắng đã khiến bóng của cô trở nên dài một cách lạ kì.

Thầy chủ nhiệm đi ngang qua, gương mặt vẫn lặng thính không xúc cảm như mọi hôm, thầy ôm theo một sấp tài liệu, bước vào cửa lớp học.

“Xin chào các vị phụ huynh.” Thầy Hà nói trong lớp. “Cảm ơn vì mọi người đã đến tham dự cuộc họp. Hôm nay là ngày hai mươi bảy tháng tám năm hai không mười hai, từ đây đến ngày thi đại học chỉ còn hai trăm tám mươi ba ngày...”

Thầy bước từng bước lên bục giảng: “Tất cả giáo viên chúng tôi đều hiểu được, khoảng thời gian sau ngày hôm nay cực kì quan trọng. Tất cả học sinh toàn khối, các em nên đặt việc học lên trên hàng đầu, dốc hết sức mình vào chuyện thi cử, đừng lãng phí thời gian vào những chuyện không đâu.”

Thầy còn cường điệu thêm một câu: “Nhất là học sinh lớp chuyên chúng ta.”

Nói xong, thầy còn thoáng nhìn qua chỗ ngồi của Mạnh Chi Hành.

Mạnh Chi Hành đang lấp ló bên ngoài cửa sổ, bắt gặp ánh mắt của thầy chủ nhiệm, cả người run rẩy, cậu có cảm giác như thầy chủ nhiệm biết hết mọi thứ, chẳng qua có muốn nói hay không mà thôi.

Ngộ ra điều này, cậu ba chân bốn cẳng chạy thẳng xuống lầu.

Trương Hoài Võ ôm cặp mình, nhìn Mạnh Chi Hành chạy càng lúc càng xa, cũng cảm thán. “Ai, thi đại học, thi đại học, câu nào câu nấy cũng đều chăm chăm vào việc thi đại học.”

Trương Hoài Võ cũng giống như Hạ Lâm Hi, cậu đang đợi cuộc họp phụ huynh kết thúc, theo cha trở về nhà.

Nhưng khác với cô bạn của mình, lần kiểm tra giữa kì lần này tổng trung bình điểm của Trương Hoài Võ rất thấp, dường như là lần thấp nhất kể từ lúc cậu đặt chân vào cấp ba đến nay.

Cậu dựa người vào tay vịn lan can, trong lòng nhộn nhạo khó tả, không phải cậu cố ý làm bài tệ như thế, chỉ là do cảm hứng học hành của cậu thất thường quá mà thôi.

“Ba cậu đang nói chuyện cùng ba mình đấy.” Hạ Lâm Hi đột nhiên hỏi. “Họ có quen nhau sao?”

Trương Hoài Võ quay đầu lại, lúc này mới để ý đến Hạ Lâm Hi đang đứng bên cạnh.

Cậu nhìn vào phòng học, chỉ thấy thầy Hà đang chuẩn bị máy chiếu, đưa ra toàn bộ thành tích và thứ hạng của tất cả học sinh trong lớp, còn có cả xếp hạng toàn trường... Không có gì quá bất ngờ, Hạ Lâm Hi, Trần Diệc Xuyên, Mạnh Chi Hành, phía sau tên của những học sinh ưu tú đó đều được đính thêm một bông hồng nhỏ, biểu dương cho sự khen ngợi.

Còn tên của cậu lại bị in đậm, đã khô khan càng thêm khô cứng, giống như một lời cảnh báo.

Trương Hoài Võ nhấc tay lên, bắt đầu cào cào bút tóc, hơi hơi co người lại. “Làm sao ba mình lại quen với ba cậu được, mình chưa nghe ba mình nói tới bao giờ.”

Hạ Lâm Hi im lặng một chút, lại hỏi bóng hời hợt: “Vậy cậu có biết ba mẹ của Trương Chính Hàn không?”

Trương Hoài Võ đáp lời: “Mình có gặp ba cậu ấy rồi, sau cuộc họp phụ huynh học kì cuối năm lớp 11, ba cậu ấy còn nói chuyện với ba mình nữa cơ mà.”

Cậu cầm một chai nước, gõ gõ lên thành lan can: “Ba của Chính Hàn, vừa nhìn đã biết là người tốt, vô cùng ôn hòa, lại rất hay cười... Dù sao thì ba của cậu ấy cũng rất đặc biệt, cậu gặp rồi sẽ nhận ra thôi.”

Hạ Lâm Hi nói: “Đáng tiếc, trước đến nay mình chẳng chú ý bao giờ.”

Thật sự là chưa từng chú ý.

Từ khi thi tuyển sinh vào cấp ba đến nay, cả trường học đều sẽ tổ chức phân lớp cho học sinh, căn cứ vào thứ tự điểm thi mà sắp xếp, phân chia ra những ban trọng điểm. Hạ Lâm Hi và những người còn lại trong lớp đều là kẻ thất bại trong kì thi chuyển cấp, bọn họ như một đoàn viễn chinh vác trên vai sứ mệnh duy trì thắng lợi, mang huy hoàng trở về.

Nhưng ở trong quân đoàn này, có người mang danh xuất chúng, có kẻ rất đỗi bình thường, nếu không muốn nói là tầm thường vô vị, cũng chỉ còn con

đường cổ sức nổi danh.

Nếu bàn về thành tích, Tường Chính Hàn lại thuộc nhóm người bình thường vô vị kia.

Trước giờ Hạ Lâm Hi không chú ý đến cậu, càng không biết cha mẹ cậu có đến họp hay không. Họp phụ huynh năm mươi một chỉ có hai lần, một lần là trước năm học, một lần là kết khóa, mỗi lần cô đều không có ở đây.

Nhưng cuộc họp phụ huynh hôm nay, cha mẹ của Tường Chính Hàn có lẽ sẽ không đến.

Hạ Lâm Hi cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cô ngay lập tức cảnh tỉnh bản thân, tại sao lại cảm thấy tiếc nuối? Cô chỉ là bạn học bình thường với Tường Chính Hàn, mối quan hệ giữa hai người cũng chẳng có gì đặc biệt... Cô tự nhủ với lòng mình rằng, có lẽ chỉ là do tò mò.

Đúng vậy, là do tò mò.

Như để thỏa mãn sự hiếu kì của cô, Trương Hoài Vồ tiếp tục nói. “Nhưng ba của Chính Hàn rất khác so với những người ba bình thường...”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Sao lại không giống?”

Trương Hoài Vồ gãi đầu, giống như là đang tìm từ sao cho thích hợp, nhưng cậu nghĩ một lúc, cũng chỉ nói thêm. “Chẳng biết phải tả sao nữa, cậu nhìn thấy bác ấy có thể hiểu liền.”

Hạ Lâm Hi vẫn không chịu buông tha, cô lại hỏi cậu: “Cậu nói mới được một nửa, ghen lại trong lòng không thấy khó chịu sao?”

Trương Hoài Vồ kêu “oái” một tiếng, định bụng trả lời câu hỏi của cô, bỗng dưng hai mắt sáng ngời, một tay cầm lấy chai nước, tay còn lại chỉ về hướng cầu thang: “Cậu nhìn đi, nhìn mau lên! Ba của cậu ấy đang tới kia!”

Lúc này cũng khoảng sáu giờ rưỡi, ánh mặt trời đã lụi tàn, bốn phía nhuộm sắc hoàng hôn, quang cảnh trở nên êm đềm đẹp đẽ.

Hạ Lâm Hi vác cặp lên lưng, ngóng trông về phía cầu thang, toàn bộ ánh mắt dồn về người đi trước, là Tường Chính Hàn.

Nhưng bên cạnh Tường Chính Hàn, còn có một người đàn ông xa lạ.

Bây giờ là tháng tám oi ả, ông mặc một bộ quần áo dài tay, đều được may bằng vải màu xanh, trên đó còn loang lổ vài vệt dầu máy.

Trương Hoài Vồ nói: “Chắc lúc còn trẻ, ba của Tường Chính Hàn cũng rất tuấn tú, cậu nhìn ông ấy xem, bốn mươi lăm tuổi rồi, vậy mà ánh mắt vẫn là ánh mắt, nét mũi vẫn là nét mũi, gương mặt đứng đắn biết bao nhiêu.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Ánh mắt vẫn là ánh mắt, nét mũi vẫn là nét mũi, nghĩa là sao?”

“Ài, mình không giỏi miêu tả.” Trương Hoài Vồ nhấc chân, đi về phía cầu thang. “Dù sao tự đi xem vẫn là tốt nhất.”

Trương Hoài Vồ đi đến chỗ của Tường Chính Hàn, còn Hạ Lâm Hi vẫn đang do dự tại chỗ.

Cô thầm nghĩ, cha của Tường Chính Hàn vẫn mang bộ đồng phục làm việc đến đây, chuyện này chính là khác xa so với mọi người sao?

Cô từ chối cho ý kiến về bình phẩm của Trương Hoài Vồ.

Nhưng đến lúc cha của Tường Chính Hàn đứng trước cửa lớp, đưa tay đẩy cánh cửa gỗ kia ra, Hạ Lâm Hi mới bất giác nhận ra, người đàn ông trung niên này óng tay phải trống không.

Ông ấy chỉ có tay trái.

Mà ống áo bên phải bị gió thổi ngược ra sau, giống như một lá cờ, phiêu lãng cùng cơn gió.

Hạ Lâm Hi trở nên thất thần.

Trước khi vào phòng họp, Tường Chính Hàn còn nói gì đó với cha mình, ông nở nụ cười hiền hòa, quả thực giống như Trương Hoài Vồ đã miêu tả, là một người rất dễ hòa.

Trên bục thầy Hà vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, ông nói lưu loát như nước chảy, cứ cường điệu mãi không thôi: “Những giáo viên như chúng tôi, luôn luôn đứng cùng chiến tuyến với các bậc phụ huynh, mọi thứ đều vì con em chúng ta, mọi chuyện đều vì tiến thẳng vào đại học!”

Còn ở phía sau, cha của Tường Chính Hàn ngồi xuống.

Trên bàn có một xấp tài liệu phải kí tên, ông Tường lấy từ trong túi áo ra một cây bút máy, tháo nắp chỉ bằng một tay, sau đó cúi đầu viết bằng tay trái. Ông vô cùng bình tĩnh, chậm chậm ký hết toàn bộ, nhìn kiên nhẫn cực kì.

Thời gian thoáng chốc trôi đi, ánh hoàng hôn cũng dần lui bước, chỉ còn lại một chút dư quang.

Hạ Lâm Hi đứng ngây ngốc một lát, mới phát hiện bạn học xung quanh mình càng lúc càng ít, không bao lâu sau, cô nhận được tin nhắn của cha mình, nội dung rằng: Chủ nhiệm lớp con nói đợi sau khi họp xong muốn nói chuyện với ba, ba nghĩ chắc không xong sớm được đâu, con về nhà trước nhé!

Hạ Lâm Hi trả lời: vâng, con về nhà trước ạ.

Gửi đi rồi, cô lại viết thêm một tin: Ba vất vả rồi, cảm ơn ba nhiều.

Một giây sau, cha cô đã hồi âm: Việc cần làm, không vất vả gì đâu con.

Hạ Lâm Hi cảm thấy đã ổn rồi, đành đi xuống lầu một mình.

Đèn đường phố đêm đã được bật, số lượng muỗi cũng nhiều hơn, bảy giờ cũng là cao điểm sau giờ tan tầm, ngoài đường những chiếc xe để kính không xuyên thấu đầu đầy rẫy, xe đạp chỉ có thể đi ở lối dành cho người đi bộ mà thôi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Hạ Lâm Hi phát hiện, lớp xe của cô đã hư rồi.

Cô ngồi xồm bên cạnh xe đạp, bóp thử chiếc lốp, đến tận lúc tìm ra chỗ mềm xuống, như một miếng cao su rất khó lấy ra. Cô nhớ rằng cách đây không lâu cũng đã bảo trì xe rồi, so với ngày hôm nay cũng không quá xa về mặt thời gian.

Vậy giờ phải làm sao đây? Cô nhìn xung quanh nhưng lại không tìm được nơi nào nhận sửa xe cả.

Khoảng chừng nửa giây hay cũng có thể là một phút, người đến vẫn đến, người đi lại đi, cho đến khi Trương Chính Hàn bóp phanh, dừng lại bên cạnh cô.

“May quá, cậu đến đúng lúc thật.” Hạ Lâm Hi hỏi: “Gần đây... có chỗ nào nhận sửa xe đạp không?”

Trương Chính Hàn chỉ tay về phía trước. “Đi về phía đông, băng qua ba ngã rẽ rồi quẹo phải có một chỗ sửa xe, cách đây khoảng mười lăm phút.”

Hạ Lâm Hi không nói gì cả, nhưng là lo ngại về lời đề nghị của cậu.

“Minh dẫn cậu đi, đến đó cũng rất gần thôi.” Trương Chính Hàn nói.

Bầu trời đã dần tối sẫm, đèn đường bắt đầu sáng lên, gió nhiệt đới thổi qua, vẫn mang hơi nóng hùng hực như cũ, khiến con người cảm thấy thật khó chịu.

Băng ngang qua ba ngã rẽ, quẹo phải, đi sâu vào con đường kia.

Nắng sắp tắt, mây trời vẫn bay, đèn đường làm bùng lên cả con phố, người đi đường đã dần thưa thớt.

Khu phố cũ này giống như cái tên của nó, lộp lộp là những ngôi nhà đã mài mòn lớp sơn, Hạ Lâm Hi chưa đến đây bao giờ cả, cô nhìn đường phố xa lạ, nhìn một đứa trẻ mặc yếm bát nháo khắp nơi, nhìn chú chó gầm gừ với cô như một người lạ mặt.

Cô bắt gặp đi nhanh hơn, càng lúc càng sát Trương Chính Hàn.

Mười lăm phút trôi qua thật nhanh, Trương Chính Hàn đi ở phía trước bỗng nhiên nói với cô: “Chúng ta đến rồi.”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy một biển hiệu sửa xe.

Đó là biển hiệu tự viết bằng bút lông trên tám giấy màu vàng, ở phía dưới có gấp giấy cứng làm đế, còn bắt thêm một chiếc đèn treo, làm nổi hai từ “sửa xe” lên.

Màn đêm buông xuống, những con thiêu thân nhảy múa quanh đèn, mùi thơm của bữa tối từ cửa bay ra, theo sau là tiếng rửa bát lạch cạch.

Trương Chính Hàn khuôn xe của Hạ Lâm Hi vào trong tiệm.

Cậu nhắc trông rất nhẹ nhàng, lực tay chắc chắn rất mạnh.

Hạ Lâm Hi theo cậu bước qua cánh cửa, nhìn thấy tiệm sửa xe này có rất nhiều đồ cũ, dăm ba chiếc xe máy, còn có một chiếc xe đạp cũ kĩ, bùn đất bám đầy quanh bánh xe.

Trương Chính Hàn cầm dụng cụ, quỳ một gối bên cạnh chiếc xe của Hạ Lâm Hi, không nói gì cả, chỉ lặng lẽ tháo rời lốp xe ra.

Ngón tay của cậu thon dài, dính một ít dầu cũng chẳng ảnh hưởng đến mỹ quan.

Hạ Lâm Hi đứng tại chỗ, cầm chiếc điện thoại của mình, mất một lúc lâu mới nói: “Thì ra là cậu sửa.”

Nói xong cô lại hỏi: “Chúng mình có cần gấp chủ tiệm để trả tiền không?”

“Trả tiền gì chứ?” Tường Chính Hàn cười nhẹ, sau đó đáp: “Đây là nhà của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trong khu phố này có những căn nhà đã được xây dựng vào những năm tám mươi, mặt tường ít nhiều cũng đã bong lớp, để lộ một mảng xi măng loang lổ, dần dần bị rêu xanh phủ đầy, dường như đã lâu không được trám lại.

Nơi này là nhà của Tường Chính Hàn.

Hạ Lâm Hi im lặng một lát, ngồi xuống bóp thử bánh xe, sau đó khen ngợi: “Tay nghề cậu tốt lắm!”

Cô nói: “Mẹ nói với mình, làm người nhất định phải có một tài nghệ gì đấy, cậu có rồi này.”

Lời còn chưa dứt, chiếc rèm thông với gian sau đã bị vén lên, mẹ của Tường Chính Hàn bước ra.

Bà mang một chiếc áo sơ mi màu xám, buộc chiếc tạp dề quanh eo, mái tóc được kẹp gọn lên, cách ăn mặc giản dị nhưng sạch sẽ. Khi nhìn thấy Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi, bà không thấy bất ngờ cũng chẳng hề sợ hãi.

Ngược lại tim của Hạ Lâm Hi đập nhanh hơn, co giật đến bất an.

Mẹ của Tường Chính Hàn lau tay vào chiếc tạp dề, cười hỏi: “Con là bạn học của A Chính sao?”

Hạ Lâm Hi vội vàng trả lời: “Phải ạ.”

Cô nở một nụ cười ngượng ngùng, sau đó liền chào hỏi: “Con chào đi ạ.”

Mẹ của Tường Chính Hàn thấy cô vừa xinh đẹp vừa lễ phép, liền nói chuyện vô cùng nhiệt tình: “Cũng đã bảy giờ rồi, nhà của con ở đâu? Nếu không thì con ở lại ăn cơm tối cùng nhà đi nhé!”

“Con...” Hạ Lâm Hi im lặng một lúc, đáp: “Ba mẹ vẫn đợi con ở nhà ạ, con cảm ơn bác.”

Cô nhận ra bà Tường đã nấu nướng xong xuôi, chỉ chờ con mình về ăn cơm, vậy nên liền bổ sung thêm một câu: “Trời cũng không còn sớm nữa, con xin phép về nhé.”

“Trời tối rồi.” Mẹ của Tường Chính Hàn nói. “A Chính, con tiễn bạn một đoạn nhé!”

Hạ Lâm Hi đáp: “Không cần đâu ạ, thật sự là không sao đâu đi ạ, con có thể về một mình mà.”

“Như vậy sao được, con chỉ là một cô gái thôi.” Mẹ của Tường Chính Hàn tháo tạp dề xuống, tiếp tục khuyên bảo. “Đề A Chính đưa con về nhà nhé, đường ở đây không dễ đi đâu.”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, nhìn Tường Chính Hàn nói: “Cậu vào ăn cơm đi, mình biết đường về mà.”

Tường Chính Hàn đã bật chân chống xe lên, dắt ra ngoài cửa đợi cô.

Màn đêm dần dần chiếm lấy bầu trời, giống như một vũng mực chẳng tài nào lau đi, đèn đường trong khu phố nhỏ đã cháy hết, không thể chiếu sáng hết con đường quanh co khúc khuỷu, đã vậy trên những ngã tư, còn có vài chỗ dốc cao gập ghềnh, xe đạp không thể đi nhanh, chỉ có thể từ từ dắt xuống.

Cũng giống như lúc đến đây vậy, Tường Chính Hàn dắt xe đạp, Hạ Lâm Hi bước theo sau.

“Cậu ở đây bao lâu rồi?” Hạ Lâm Hi hỏi.

Lời vừa nói ra, cô cảm thấy dường như mình đang chạm đến chuyện không thể nói, ngay lập tức lảng bảm kể: “Năm mình vào tiểu học, nhà mình ở vùng ngoại ô, về sau mới bán nhà, chuyển đến nơi khác.”

“Mình cũng chuyển nhà.” Tường Chính Hàn đáp. “Lúc mình còn nhỏ, không tìm được chiếc ghế nào đủ cao để ngồi.”

Giọng cậu trầm bổng, nghe rất êm tai.

Hạ Lâm Hi rất muốn hỏi cậu cần đến chiếc ghế cao bao nhiêu, bởi lẽ bây giờ cậu cũng đã hơn một mét tám rồi.

Hạ Lâm Hi tiếp tục nói: “Trước đây mình có nuôi một chú chó, về sau chuyển đến một tiểu khu, không có sân vườn, chẳng thể nuôi tiếp được nữa, đành phải tặng một người khác.”

Tường Chính Hàn hỏi: “Chú chó ấy là giống nào?”

“Một chú chó săn bình thường thôi.” Hạ Lâm Hi nói. “Khi nó đứng bằng hai chân rất là cao, đuôi lúc nào cũng vênh lên và đôi tai thì giống như một con sói nhưng lại rất thân thiện với con người.”

Tường Chính Hàn tiếp lời: “Sau này có cơ hội, cậu có thể nuôi lại mà.”

“Nuôi một đôi ấy, vậy với sinh được một chú chó nhỏ.” Hạ Lâm Hi nói.

Cô vừa đi vừa hỏi: “Còn nhà cũ của cậu ở đâu? Có gần vùng ngoại ô không?”

Câu chuyện này giống như một con đường vòng, thật ra Hạ Lâm Hi muốn hỏi, nơi cậu từng ở có gần với nhà cô hay chẳng?

Nếu như gần nhau, vậy bọn họ lại có thêm một chuyện để kể rồi.

Kết quả Tường Chính Hàn lại đáp. “Không phải ở ngoại ô, chỉ là một khu phố cũ.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tường Chính Hàn lại nắm lấy quyền chủ động. “Lần đầu tiên mình chuyển nhà, cách vách là một ngư trường, tối nào cũng có một trận ẩu đả.”

Hạ Lâm Hi nói tiếp: “Vậy cậu lại chuyển tiếp?”

“Đến nơi này đây.” Tường Chính Hàn đáp.

Bên đường rất mực ồn ào, là một cặp vợ chồng mới cưới đang cãi nhau, bên cạnh là một vài món ăn mua tại cửa hàng tiện lợi. Còn có cả hai thanh niên ti cậnh cửa hút thuốc, bấp chấ có một biển cấm “Hút thuốc có hại cho sức khỏe” dán trên số nhà.

Từng cuộn khói nhả ra, lan tỏa trong không gian.

Tường Chính Hàn dừng chân lại, đợi Hạ Lâm Hi theo kịp, cậu đi song song với cô, những ngôi nhà trệt dần khuất lại sau lưng, tầm nhìn càng lúc càng thoáng đãng, cuối cùng cũng thấy được ánh sáng của quảng trường.

Bọn họ về lại nơi ngã ba.

“Đoạn đường này mình vô cùng quen thuộc.” Hạ Lâm Hi nói. “Cậu không cần tiễn nữa đâu, mai gặp lại nhé!”

Tường Chính Hàn rất ăn ý, cậu cũng đáp lời. “Ừ, mai gặp lại nhé!”

“Đúng rồi, cảm ơn cậu đã sửa xe giúp mình.” Hạ Lâm Hi nói.

Tường Chính Hàn bật cười, trả lời. “Không cần khách sáo, tiện tay thôi mà.”

Hạ Lâm Hi còn hẹn gặp lại cậu, cô nghĩ điều này cũng như một lời tạm biệt.

Cô nghĩ thầm, giờ đã trễ thế này, nhất định cô phải về sớm một chút, ít nhất cũng phải về nhà trước cha mình.

Men theo đường đi, cô đạp xe thật nhanh, mái tóc bị gió thổi tung, có lần gió bay qua tai cô, lạnh hơn so với ban ngày rất nhiều.

Gần tám giờ, Hạ Lâm Hi đến trước cổng tiểu khu của mình, cô lấy thẻ đưa cho bảo an, cách đó không xa cô thấy bóng dáng con người, nhưng khi nhìn kĩ lại chỉ là cột đèn sáng rực mà thôi.

Cô suy nghĩ một chốc, nhưng lại chẳng để tâm nữa.

Cho đến lúc Hạ Lâm Hi vào nhà, cô nhận ra cha mình đã về rồi.

Toàn bộ đèn đóm trong nhà đều đã bật, sáng trưng như ban ngày, dì Bành đang cúi đầu lau nhà, cô không nói lời nào, chỉ quệt đi lớp mờ hôi động trên trần.

“Con đi đâu vậy?” Cha của Hạ Lâm Hi cầm điện thoại, ngồi trên ghế sofa hỏi. “Gọi điện không nghe máy, lên trường cũng không thấy người, muộn thêm chút nữa thôi, ba đã định đi báo công an rồi.”

Hạ Lâm Hi vừa thay giày, vừa đáp. “Xe của con bị hư, con đến tiệm sửa lại.”

“Nếu vậy sao con không nói với ba mẹ một tiếng?”

“Điện thoại hết pin ạ.” Hạ Lâm Hi nói. “Sau này con không dùng Apple nữa đâu, chẳng làm sao mà thay pin được.”

Cha cô đứng lên, đồng tình với cô. “Được rồi, sau này con dùng lại Nokia đi, điện thoại này cũng không cần bảo dưỡng gì nhiều, khác với Apple của con, tẻ một lần là lại thay màn hình một lần.”

Hạ Lâm Hi lại hỏi. “Hôm nay họp phụ huynh có gì quan trọng không ba?”

“Không có gì quan trọng cả.” Cha cô trả lời. “Nói đi nói lại cũng chỉ những lời đại loại như khuyến khích phụ huynh giữ cho không khí gia đình vui vẻ, đừng tăng thêm gánh nặng cho học sinh... Còn có ba tuần sau, bọn con có một kì thi liên trường, nói các con phải chuẩn bị thật tốt, đừng quá lo lắng.”

Đề tài nhanh chóng chuyển đến chuyện họp phụ huynh, Hạ Lâm Hi nói đôi ba câu với cha cô rồi xách cặp vào phòng.

Một lát sau, đi Bành đẩy cửa phòng cô ra, mang theo một khay cơm, hỏi: “Tối nay con đã ăn gì chưa?”

Trên khay có một bát canh, một chén cơm và ba món ăn khác, bữa tối này trọn vẹn cả phẩm sắc và hương vị, hơn nữa vẫn còn rất ấm.

Hạ Lâm Hi tựa lưng vào cửa phòng, trên bàn tay vẫn cầm cây bút bi, cô nhận lấy khay cơm kia, lễ phép nói lời cảm ơn, sau lại nghe đi Bành nói: “Đừng khách sáo, con gái của đi cũng học cấp ba, cũng lớn bằng con rồi.”

Bà mỉm cười với Hạ Lâm Hi, khuyên tai đừng đưa hơi lấp lánh. “Học hành không được tốt lắm, chỉ học tại một trường cấp ba bình thường thôi, sang năm cũng định thi vào trường đại học, nhưng thời gian lại trôi qua quá nhanh, ngày nào đi cũng nhắc nhở con bé, con bé lại than đi quá nhiều sự.”

Cha của Hạ Lâm Hi cùng lúc đi ngang qua, chen vào một câu: “Chuyện này chúng ta nhắc cũng không được, chỉ có thể mong đợi con mình tự giác thôi.”

Hạ Lâm Hi vội vàng bung khay cơm vào trong, đóng cửa lại, tiếp tục làm bài.

Một tuần sau sẽ có kì thi liên trường, các giáo viên cũng không quan trọng lắm, thầy chủ nhiệm chỉ khái quát vài ba câu, kiểu như mọi người không cần lo lắng, cứ làm bài như mọi khi, lượng bài tập giao về không thêm cũng chẳng bớt.

Nhưng đợt liên khảo này có ba trường tham gia, đều là ba trường trọng điểm của Giang Minh, thực lực mỗi trường sán sán như nhau, tỉ lệ học sinh cũng chia đều ba ngã.

Bảng thứ hạng lần kiểm tra này có điểm của học sinh cả ba trường, thứ tự đan xen lẫn nhau được tổng hợp lại. Khi đó người đứng nhất kì thi không chỉ đứng đầu toàn trường mà là đứng đầu cả ba trường.

Cỡ lẽ bởi vì cuộc thi thúc giục, Hạ Lâm Hi lại học đến khuya.

Bảy giờ sáng hôm sau, ánh mặt trời lại sáng lạn như vậy, cảnh vật vẫn tươi tốt như thế, và cái nóng thì chẳng bao giờ thuyên giảm.

Hạ Lâm Hi bước vào phòng học, dường như cảm thấy có gì đó là lạ.

Vẫn còn sớm nên tiết học vẫn chưa bắt đầu, nhưng người thi đã đến đầy đủ, lẽ ra phòng học phải rất ồn ào chứ không yên tĩnh như thế này.

Cố Hiểu Mạn ngồi bên cạnh cô, cả gương mặt đều đỏ ửng, ngồi yên một chỗ không nói câu nào.

Hạ Lâm Hi bước đến, không biết chuyện gì đã xảy ra, cô nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng thầy chủ nhiệm đâu.

“Sao thế?” Cô hỏi.

Không ai đáp lời.

Hôm nay Tường Chính Hàn và Trương Hoài Võ đến phiên trực nhật, một người quét hành lang, người kia lau cửa sổ, căn bản cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cho đến lúc Hạ Lâm Hi ngồi vào bàn, Cố Hiểu Mạn mới nói: “Minh tỏ tình rồi!”

Minh tỏ tình rồi!

Những lời thầm kín được nói hoàn toàn trái với ý muốn của Hạ Lâm Hi.

Cô mở cặp, lấy sách tiếng Anh ra, bài hôm nay toàn những câu hỏi trọng điểm, sáng nay cô cần phải học cho hết.

Quạt trần xoay trên đầu hai cô gái, không ngừng phả ra luồng gió mát rượi, Cố Hiểu Mạn ngồi ở nơi này nhưng hai má vẫn đỏ bừng, tất nhiên, không phải vì cô ấy nóng.

Cố Hiểu Mạn đặt tay lên bàn, siết thật chặt, lòng cô rạo rực như muốn nổ tung, đã vậy phải giả vờ như không có chuyện gì. “Lúc này Trần Diệc Xuyên đến thu vở bài tập, mình vẫn còn buồn ngủ, cứ nghĩ là đang mơ, nói những lời không nên nói mất rồi.”

Hạ Lâm Hi nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Xuyên, vị nam chính trong câu chuyện này.

Nam chính đang nói chuyện với mọi người, vui vẻ cầm sách vở cười đùa, so với người vô cùng nhộn nhạo là Cố Hiểu Mạn thì thoải mái hơn nhiều.

Hoặc cũng có thể... Cậu ta chẳng hề bận tâm.

Sách vật lý có ghi, hai lực cùng tác dụng vào một vật đồng thời tác dụng lẫn nhau, nhưng có chút tiếc nuối ở chỗ, lý thuyết suông này lại không áp dụng được vào chuyện tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Thầm mẩn giống như một trò chơi vậy, trước sau rõ ràng như một, cho đến tận bây giờ, Cố Hiểu Mạn mới nhận ra được rằng, cô đã thất bại thảm hại rồi.

Từ lúc vào cấp ba đến nay, giáo viên chủ nhiệm nào cũng răn đe học sinh chuyện yêu sớm có nhiều tác hại như thế nào, nhấn mạnh nam sinh và nữ sinh phải có một khoảng cách nhất định, Cố Hiểu Mạn thật sự không cố ý phá đi rào cản này, nhưng cho dù thế nào đi nữa bóng dáng Trần Diệc Xuyên vẫn luôn vẫn vương đâu đây.

Có đôi khi cô cũng cảm thấy thật kì lạ, tại sao bản thân lại đem lòng thắm mẩn một người như vậy, cậu ấy không hoàn hảo, lại còn vô vàn tật xấu, cậu tự cho mình là thông minh, vênh váo đắc thắng, tự cao tự đại, vô tâm vô tính... Cô có thể nghĩ ra rất nhiều từ để miêu tả về cậu.

Nhưng dù thế nào cậu vẫn ở một nơi cao vời vợi, cách cô một khoảng rất xa, như đang đứng trong tháp tòa lâu đài, mà mỗi bậc thang của tòa lâu đài này đều xây lên vì cô, mỗi bước cô đi thật chậm chạp, thật đáng thương.

Từ ngày bước vào lớp 11, từ đông chí đến hạ mát, cảm quan của cô đều vì cậu mà biến đổi thất thường, cô sợ cậu biết, lại sợ cậu không biết, càng sợ cậu biết nhưng lại vờ như không hay.

Giống như gieo một hạt mầm trong lòng, thời gian lâu dài cũng bén rễ, dần dần nở hoa.

Vậy nhưng hoa chưa nở rộ đã bị ánh dương gay gắt điều tàn.

Cố Hiểu Mạn che lấp mặt gương lại, nằm gục xuống bàn, nói: “Những gì mình đã nói, mình thật hối hận.”

“Cậu và cậu ta nói chuyện to lắm sao?” Hạ Lâm Hi không nhịn được hỏi. “Tại sao mình cảm thấy dường như cả lớp đều biết vậy?”

Hai nam sinh ngồi trước Hạ Lâm Hi, một người trong số họ là ủy viên môn Hóa Học, tên là Cao Trầm, Cao Trầm người như tên, vóc dáng cao lớn nhưng tính tình lại tĩnh lặng, mọi khi cũng chẳng thấy nói chuyện.

Vậy mà bây giờ, cậu nhẹ nhàng quay sau, giải thích một câu: “Lúc Cố Hiểu Mạn nói xong, Trần Diệc Xuyên lặp lại lời cậu ấy, Cố Hiểu Mạn nói không lớn nhưng giọng của Trần Diệc Xuyên lại quá vang.”

Người bạn cùng bàn của cậu còn nói thêm: “Mình không hiểu nổi Trần Diệc Xuyên đang nghĩ như thế nào, chuyện này mà cũng phóng thanh ra, khiến cả lớp đều nghe được.”

Cao Trầm tiếp lời: “Chuyện đã vậy rồi, chỉ mong không ai nói với thầy.”

Lớp học râm ran tiếng bàn tán, cũng có một số học sinh đang chuyển thư tay, tiếng râm rì cùng tiếng giấy xoàn xoạt hỗn hợp lại, đến một lúc sau mới trả về sự yên tĩnh ban đầu.

Rèm che ánh thái dương, gió đưa phiêu đảng, Trần Diệc Xuyên cầm một quyển sách ngồi bên cửa sổ, cậu đang nói chuyện phiếm với bạn học, dường như họ nói chuyện rất vui vẻ, thi thoảng còn bật cười.

Dường như không màng đến xung quanh.

Ngược lại, phía bên Hạ Lâm Hi, bầu không khí trở nên âm trầm, hai nam đồng học ngồi trên không nói thêm lời nào, như mọi sự tập trung đều đặt vào sách vở, còn Cố Hiểu Mạn úp người xuống bàn, che khuất gương mặt, không biết ra sao rồi.

Một lát sau, Hạ Lâm Hi nghe thấy cô ấy sụt sịt.

Ngay lập tức, Hạ Lâm Hi nói: “Cậu đừng khóc.”

Cô lấy một xấp khăn lau tay ra từ cặp, rút một tờ đưa cho Cố Hiểu Mạn, nhưng cô ấy vẫn không nhận lấy, chỉ tiếp tục tình trạng như vừa rồi.

Hạ Lâm Hi đành bảo: “Được rồi, cậu khóc xong thì nín nhé!”

Cô muốn nói rơi nước mắt vì chuyện như vậy không đáng, nhưng lại cảm thấy đây không phải chuyện của bản thân, không cần thiết phải rước phiền vào thân mình.

Trừ chuyện này ra, cô cũng muốn biết, Cố Hiểu Mạn đã nói gì, Trần Diệc Xuyên đã lặp lại những gì, khiến cho cả lớp lặng ngắt như tờ.

Giờ tự học cũng đã qua một nửa, trực nhật sinh cũng quay về lớp, Tường Chính Hàn đem vào lớp một chiếc khăn lau, cậu thuận tay lau tấm bảng đen.

Cho đến lúc cậu về lại chỗ ngồi, Cố Hiểu Mạn đã khóc xong rồi.

Hạ Lâm Hi cúi đầu nhìn xem, không an ủi người bạn cùng bàn của cô, chiếc bút máy của Tường Chính Hàn lại rơi xuống đất, Hạ Lâm Hi giúp cậu nhặt lên, đưa cây bút lại cho cậu.

Tường Chính Hàn cầm bút, hai ngón tay chạm vào nhau, Hạ Lâm Hi thoáng sững sốt, cảm thấy tay mình run run.

Cảm giác này chỉ vụt qua trong chớp mắt, giây tiếp theo cô tự hỏi, tại sao mình lại phản ứng như vậy, giờ đây không phải là mùa thu táo chín, chắc chắn không có tĩnh điện, vậy sao bàn tay này lại run như thế, khoa học chưa từng nhắc tới điều này đúng không?

Hiện tượng mà khoa học không thể giải thích luôn được minh chứng bằng cảm xúc của con người, Hạ Lâm Hi nghiêng mặt nhìn Cố Hiểu Mạn, giống như đang nhìn thấy tương lai của bản thân.

Cố Hiểu Mạn nức nở, dư âm vẫn còn chưa tan.

Cô ấy nói: “Cậu giúp Tường Chính Hàn nhặt bút, vậy mà không an ủi mình.”

Giọng nói rất nhỏ, chỉ có Hạ Lâm Hi nghe được.

Hạ Lâm Hi nghĩ, Trần Diệc Xuyên hoàn toàn khác Cố Hiểu Mạn, cậu ta không bận tâm đến sĩ diện của người khác, lời tỏ tình của một cô gái cũng có thể hồ háo cho cả lớp biết.

“Những gì cần mình đã nói cả rồi.” Hạ Lâm Hi giải thích.

Cô gấp vở ghi lại, hỏi Cố Hiểu Mạn: “Cậu khóc xong đã cảm thấy tốt hơn chưa?”

“Một chút cũng không, ngược lại càng thêm khó chịu.” Cố Hiểu Mạn Trả lời. “Mình đúng là một đứa ngốc.”

Hạ Lâm Hi vắt hết óc mới nghĩ được một câu an ủi: “Cậu không hề ngốc, cậu chỉ không biết thông minh đúng lúc mà thôi.”

Cố Hiểu Mạn trừng mắt nhìn cô, nước mắt lại lăn dài.

Hạ Lâm Hi không dám nhìn một cô gái đang khóc, bởi lẽ chính cô ấy còn không thể kìm nén nước mắt, cho rằng chỉ bản thân mới hiểu nỗi đau của chính mình. Cô lại hiếm khi an ủi người khác, thật ra với chuyện này một chút kinh nghiệm cũng không có.

Thật ra cô nghĩ rằng, có lẽ Trần Diệc Xuyên là đầu sỏ gây ra chuyện này, nhưng bình tĩnh nhìn nhận thì thật ra chuyện này không hề liên quan đến cậu ta.

Đúng vậy, thích một người là chuyện của bản thân, không hề can dự gì đến người khác. Sau khi tỏ tình rồi, đối phương hạnh phúc cũng được, xấu hổ cũng được, không màng đến cũng không sao, bởi vì đây vốn dĩ không phải là chuyện của họ.

Hạ Lâm Hi xoa đầu Cố Hiểu Mạn, tiếp tục an ủi cô ấy: “Qua vài ngày nữa, mọi người sẽ quên thôi, cậu đừng để trong lòng.”

“Không phải vậy, sau vài ngày nữa chắc chắn mình sẽ là trò hề cho cả khối.” Cố Hiểu Mạn nói.

Trương Hoài Võ ngồi sau chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra. Ban nãy cậu và Tường Chính Hàn còn bận quét hành lang, sau đó đến phòng vệ sinh giữ sạch nước bồn cho nên cũng không rõ trong phòng họ đã diễn ra chuyện gì.

Chợt nghe lời Cố Hiểu Mạn nói, Trương Hoài Võ còn nghĩ hai người họ đang đùa, chen thêm vào một câu: “Cố Hiểu Mạn, cậu đừng nói thế, theo tôi thấy bây giờ cậu cũng đã là trò cười của cả khối rồi.”

Cậu tự cảm thấy vui, cười lớn: “Cậu xem bàn của mình đi, sữa đậu nành đổ hết vào bánh bao rồi, còn ăn được sao?”

Tường Chính Hàn vỗ vai cậu ta, bảo cậu đừng nên lên tiếng. Trương Hoài Vô ngây ngốc một lát, cuối cùng vẫn tự hỏi. “Các cậu đang nói gì thế, sao không cho mình và Chính Hàn nghe với?”

Lời còn chưa dứt, lớp học đã nháo nhào cả lên.

Người la to nhất chính là Trần Diệc Xuyên, cậu ngồi ở một nơi sáng rực rỡ, bỗng đứng lại đứng lên, thái độ ngay lập tức thay đổi, cùng mọi người vỗ tay rất to.

Thời Oánh đã trở lại.

Thời Oánh là một trong những học sinh ưu tú lớp bọn họ, cũng nằm trong top năm toàn lớp, khoảng thời gian trước đây vì có một số bệnh cá nhân nên nghỉ học một tuần, lần này đi học lại, thầy giáo tự mình đưa cô vào lớp.

Chỗ của cô để trống một thời gian nhưng ngày nào cũng có người giúp cô dọn dẹp, mọi người xung quanh đều đợi cô quay lại, ai cũng tràn đầy mong chờ.

Thời Oánh không cao quá, nhưng có gương mặt ngọt ngào, tính tình tốt bụng, những người nói chuyện với cô ấy đều sẽ nảy sinh lòng yêu quý.

Nam sinh trong lớp gọi cô là “nữ thần”, đa số mọi người đều cảm thấy cô xứng đáng.

Hạ Lâm Hi không thân với cô ấy, cũng không hay nói chuyện vậy nên nhìn một chốc rồi thôi.

Cô cảm thấy bản thân và Thời Oánh như hai đường thẳng song song, cùng vắt ngang trong một không gian nhưng không hề có điểm giao nhau.

Cho đến một buổi chiều.

Gần nửa buổi chiều đã trôi qua, trường học tổ chức một buổi gặp mặt với học sinh và giáo viên chủ nhiệm cấp ba, đặc biệt là top ba trong kì thi giữa kì vừa rồi cộng với một số học sinh top đầu toàn lớp, mọi người được mời đến qua loa phóng thanh của trường.

Hạ Lâm Hi là một trong số đó.

Khi vẫn còn trong tiết, loa phát thanh vang lên, Hạ Lâm Hi vội vàng dọn dẹp đồ đạc rồi mới ra khỏi phòng. Trần Diệc Xuyên và Mạnh Chi Hành đã đi trước, vậy nên cô đành một mình theo sau.

Lúc băng ngang qua phòng lấy nước ở tầng hai, cô nghe thấy có người nhờ giúp đỡ.

Giọng nói rất nhỏ, nếu như không cẩn thận lắng nghe chắc chắn sẽ bỏ qua.

Vậy mà trong căn phòng ấy, những chiếc cốc uống nước văng tứ tung trên mặt đất, còn Thời Oánh đang cuộn tròn người trong một góc, trên trán rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Nhiều cốc như vậy bởi lẽ ban nãy cô giúp mọi người xuống đây lấy nước.

Cả hành lang yên tĩnh không tiếng động, học sinh cả khối đang trong tiết tự học, Thời Oánh chôn chân trong một góc phòng, giống như đã bị thế giới này vứt bỏ.

Gương mặt cô trắng bệch, bờ môi khô khốc và run rẩy.

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu đợi một lát, mình đi tìm thầy chủ nhiệm ngay đây.”

Thời Oánh ngẩng đầu, đôi mắt thấp thoáng lệ: “Mình cần đến phòng y tế...”

Tình trạng của cô thực sự rất tệ, vốn dĩ không nên đến trường, rõ ràng nên nằm nghỉ trên giường bệnh.

Thời Oánh nói: “Tuần trước mình làm phẫu thuật, hôm nay vẫn thấy đau.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ tại sao cô ấy không nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa, vội vàng quay về trường thế làm gì.

Phòng y tế nằm ở lầu một, bởi vì tình trạng của các học sinh cấp ba chẳng bao giờ ổn định, thường xuyên có những triệu chứng như sốt nhẹ, vậy nên phòng y tế bao giờ cũng đầy đủ thuốc thang, túc trực trong đó là hai y tá khoa ngoại.

Lúc Hạ Lâm Hi đưa Thời Oánh đến phòng y tế đã là một giờ bốn mươi phút, cuộc gặp mặt cũng đã bắt đầu được mười phút rồi, cô vội vàng đến phòng họp.

Phòng họp có một cửa sau, cô men theo cửa sau đến gặp thầy chủ nhiệm, vốn dĩ thầy Hà định hỏi cô tại sao đến muộn nhưng cô đã nói: “Thời Oánh ở phòng y tế, y tá nhờ em tìm thầy chủ nhiệm, mong thầy mau liên lạc với ba mẹ cậu ấy.”

Thầy Hà nghe xong, vội vàng vàng ra ngoài gọi điện, đồng thời cũng chạy đến phòng y tế.

Điều hòa được bật trong phòng hội nghị, bầu không khí có hơi lạnh, ghế bọc da cũng rất lạnh, Hạ Lâm Hi ngồi xuống một lát vội vàng kéo váy xuống, che khuất lớp tất.

Bức màn che khuất ánh mặt trời, bên trong có chiếc đèn treo đang phát ra ánh sáng, dưới ngọn đèn chính là chỗ ngồi của thầy chủ nhiệm với phó hiệu trưởng.

Bên trái Hạ Lâm Hi là Trần Diệc Xuyên, bên phải là Mạnh Chi Hành, bọn họ là ba người đứng đầu lần thi giữa kì vừa rồi, chỗ ngồi cũng gần hơn so với các bạn khác lớp thường.

Một lúc sau khi cô ngồi xuống, Trần Diệc Xuyên hỏi: “Tôi mới nghe cậu nhắc đến Thòi Oánh, cậu ấy làm sao đấy?”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Tôi cũng không rõ lắm.”

Mạnh Chi Hành ở bên cũng nói: “Cậu hỏi cậu ấy làm gì, cậu ấy đâu phải là bác sĩ.”

Trần Diệc Xuyên cười khẩy một tiếng, ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chiếu, thầy chủ nhiệm đang điều khiển, vừa giảng giải cho các học sinh, Trần Diệc Xuyên vừa ghi nhớ vừa hí hoáy bút viết đồng thời cũng mở miệng: “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ đợi cùng Thòi Oánh chứ không phải an yên ngồi ở đây, nghe cuộc tọa đàm nhàm chán này.”

Hạ Lâm Hi hơi ngừng tay, quay đầu nhìn cậu ta.

Cô vẫn giữ im lặng, không hề phản bác.

Ngược lại Mạnh Chi Hành xắn tay áo lên, ngồi im lặng bỗng nói: “Ài, Trần Diệc Xuyên, nói những lời này thật không giống cậu... Minh cứ nghĩ cậu sẽ nói, lần thi chung này vô cùng quan trọng, chúng ta nên ngồi đây chăm chú nghe giảng.”

Nói xong, Mạnh Chi Hành còn gật gù, tỏ vẻ chắc chắn.

Trần Diệc Xuyên buông bút xuống, ánh mắt lướt qua Hạ Lâm Hi, nhìn Mạnh Chi Hành: “Thòi Oánh mới khỏi bệnh, chưa tỉnh dương đã đi học, Hạ Lâm Hi là bạn thân của cậu ấy đáng lẽ nên tỏ vẻ quan tâm mới đúng.”

Hạ Lâm Hi nói: “Tôi là bạn thân của Thòi Oánh? Lần đầu tiên nghe được chuyện này đây.”

Cô nói những lời này, xét thấy hoàn toàn đúng sự thật.

Thầy chủ nhiệm vẫn tiếp tục giảng bài trên máy chiếu, gương mặt vô cùng nghiêm túc, giống như chỉ cần nói đến chuyện thi chung, cho dù không muốn cũng phải nghiêm túc.

Hạ Lâm Hi chống cằm, đôi mắt vẫn nhìn về phía trước, tay kia thì hết như người máy, tiếp tục ghi chép, cô vốn nghĩ mình sẽ tiếp tục trôi qua ba mươi phút nhàm chán tiếp theo như vậy nhưng không ngờ Trần Diệc Xuyên vẫn bất động.

Một lát sau, Trần Diệc Xuyên cười cười: “Thật có lỗi, ban nãy tôi nói sai rồi.”

Hạ Lâm Hi khó hiểu: “Nói sai gì?”

Trần Diệc Xuyên nhếch mày, bắt chéo chân, lơ đãng nói: “Không phải tôi mới nói Thòi Oánh là bạn thân của cậu sao? Tôi sai quá rồi, tôi nghĩ kĩ căn bản cậu không hề có bạn bè, bất kể là nam hay nữ, chẳng ai muốn trở thành bạn của cậu.”

Gương mặt Hạ Lâm Hi khẽ đanh lại.

Trần Diệc Xuyên tiếp tục nói: “Lạnh lùng, ích kỉ, chỉ biết lo cho bản thân, chỉ biết mỗi chuyện học, không để ý mọi điều khác. Cái gọi là “kẻ ích kỉ chỉ biết giữ mình” không phải đang nói đến cậu sao?”

Cậu ta lái sang một chủ đề khác, không nhắc đến Thòi Oánh nữa, vậy nên tiếp tục dồn ép: “Đi chơi cùng bạn bè trong lớp, cậu đi được bao nhiêu lần? Lần nào cũng viện cớ ở nhà học bài. Từ lúc tôi còn nhỏ đến năm cấp ba, chưa từng thấy ai như cậu.”

Hạ Lâm Hi khép vở lại, ném bút bi qua một bên.

Mạnh Chi Hành thờ ơ, dường như cảm thấy mâu thuẫn của bọn họ đã đến đỉnh điểm.

Nhưng Hạ Lâm Hi không hề động thủ, giọng nói cũng chẳng thay đổi gì. “Tôi là người như vậy thì có vấn đề gì?”

Cô hỏi vặn lại: “Cậu cảm thấy bản thân rất tuyệt vời à?”

Trần Diệc Xuyên trả lời: “Tốt hơn so với cậu.”

“Nghe may mắn quá nhỉ?” Hạ Lâm Hi hỏi tiếp: “Cậu tỏ vẻ đạo đức đi làm người cao thượng, cậu không thấy nhột nhẽ à?”

Trần Diệc Xuyên cũng không nhượng bộ: “Cậu bảo tôi tò về cao thượng là bởi vì chính bản thân cậu cũng thấy mình quá tệ.”

Hạ Lâm Hi cảm thấy quá phiền phức, cô không nhịn được châm chọc: “Tôi là một phạm nhân đứng ở trần gian, cậu là thánh nhân cao vòi vọi, lúc nhìn xuống cậu còn nhìn thấy tôi, tôi lấy làm vinh hạnh.”

“Tôi không có ý này.” Trần Diệc Xuyên dọn dẹp giấy bút trên bàn. “Cậu nói như vậy vì chột dạ sao? Cậu chủ quan đánh giá con người tôi, cậu không dễ yên cho người khác được à?”

“Tôi thật lòng muốn hỏi cậu, cậu có thật sự muốn yên tĩnh không?” Hạ Lâm Hi quay đầu nhìn cậu ta. “Cậu hiểu hết chuyện đã xảy ra à, rốt cuộc ai mới là kẻ chủ quan đánh giá người khác đây?”

Trần Diệc Xuyên không chút để ý, ngón tay xương xẩu miết lên mặt bàn: “Cần gì biết rõ ràng chuyện đã diễn ra, tôi đoán cũng đã rõ ràng rồi, Thời Oánh là bạn của cậu, cậu không những không giúp cậu ấy mà còn rạch ròi phân rõ quan hệ, cậu ghen tị mối quan hệ với người khác của cậu ấy tốt hơn cậu sao?”

Hạ Lâm Hi nói: “Chỉ có bộ não úng nước của cậu mới nghĩ là tôi ghen tị.”

Trần Diệc Xuyên bật cười. “Cậu cần gì chối đây đẩy như vậy, tôi đã làm gì cậu đâu.”

Cậu nói: “Nếu có người vạch ra khuyết điểm của cậu, cậu bày ra thái độ này thì chẳng thể tiến bộ hơn được đâu.”

Hạ Lâm Hi hỏi lại: “Cậu góp ý hay chỉ trích tôi vậy?”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

“Lúc tôi đưa Thời Oánh đến phòng y tế, cậu đang ở đâu? Cậu căn cứ vào cái gì để khẳng định điều mình nghĩ là thật?”

Mạnh Chi Hành ho khan một tiếp, có chút lo lắng nói: “Các cậu đừng ồn nữa, thầy nhìn chúng ta kìa.”

Lời còn chưa dứt, thầy chủ nhiệm bỗng nhiên nói: “Học sinh lúc nào cũng dẫn đầu toàn trường, em lên đây nói vài lời nhé.”

Hạ Lâm Hi đứng lên.

Thầy chủ nhiệm cười ôn hòa, thầy ngồi trước đèn chiếu phim, tắt điều khiển rồi nói: “Đừng lo lắng, em chỉ cần tổng kết sơ lược điều chúng ta đã bàn, đưa ra phương pháp học tập để mọi người học hỏi là được.”

Hạ Lâm Hi không biết ban nãy bọn họ đang bàn đến cái gì.

Cô chưa từng gặp qua chuyện này, nhất thời đầu óc trở nên trống rỗng.

Vừa đúng lúc này, nhân vật dẫn đầu lớp bên cạnh họ, đồng thời cũng là một trong những học sinh ưu tú của lớp chuyên ban tự nhiên, một nam sinh mang đồng phục ngắn tay, đứng lên trả lời: “Thầy ơi, em mới viết một đoạn, em có thể giúp bạn ấy không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Nam sinh kia vừa dứt lời, thầy chủ nhiệm ngay lập tức đồng ý: “Được rồi, để bạn Tàn Việt tổng kết lại cho chúng ta nhé!”

Thì ra cậu ta tên Tàn Việt.

Trong đêm văn nghệ mừng tết Nguyên Đán lớp 11, lớp Tàn Việt có một tiết mục diễn lại vở kịch “Cinderella”, vở kịch này rất đúng tiêu chuẩn thay bình nhưng rượu vẫn còn, mọi điều thường thức bên trong đều nguyên vẹn, chỉ cải biên lại đôi chỗ và hoàn toàn được biểu diễn bằng tiếng Anh.

Điều khiến Tàn Việt được chú ý chính là việc cậu ta diễn vai “hoàng tử”.

Sau lúc chào cảm ơn, người dẫn chương trình hỏi cậu ta cảm thấy ra sao, Tàn Việt trả lời, cậu cảm thấy dường như người đời đã xuyên tạc câu chuyện Cinderella này. Xuất thân của cô ấy vốn dĩ là quý tộc, còn hơn cả hai người chị kế kia, câu chuyện này không phải là mối tình giữa một người dân bản hàn với một hoàng tử hào hoa, rõ ràng là một câu chuyện cổ tích xứng đôi vừa lứa kết thúc mỹ mãn.

Hạ Lâm Hi cảm thấy cậu ta nói có lý.

Bên giờ cậu ta đang đứng tại chỗ của mình, lưu loát tổng kết lại những điều vừa được nghe.

Thời gian cũng được tính toán rất tốt, không dài cũng không ngắn, vừa vặn ba phút, những bạn học ngồi sau đã vỗ tay.

Giương mặt thầy chủ nhiệm thoáng vui vẻ, thầy mỉm cười nói với bọn họ: “Cuộc tọa đàm hôm nay kết thúc, đợi mọi công tác chuẩn bị triển khai xong chúng ta sẽ lại bàn tiếp nhé.”

Trên đường quay về lớp, Trần Diệc Xuyên lẻ loi một mình ở phía trước, còn Mạnh Chi Hành và Hạ Lâm Hi lại song hành với nhau, không bao lâu sau, Tần Việt vội vã đuổi kịp.

Không phải là bộ đồng phục xanh trắng như bao người, cậu trai này lại mang một chiếc áo ngắn tay mà phía ngực trái khâu một nhãn hiệu xa lạ, có lẽ đây chính là thứ xa xỉ phẩm nào đó.

Ngoại trừ quần áo ra, cây bút nằm trong tay Tần Việt cũng thuộc dạng đắt đỏ không ít tiền.

Gió lùa vào từ cánh cửa sổ, không ai mở miệng trên hành lang này, Hạ Lâm Hi ẩn chặt váy mình, tránh để gió tóc lên.

Lúc đến bên cạnh Hạ Lâm Hi, Tần Việt bắt chuyện cùng cô: “Mình tên Tần Việt, ở lớp bên cạnh.” Nói xong cậu ta nở một nụ cười rồi bước chậm lại, cùng đi với mọi người.

Hạ Lâm Hi đáp: “Tên mình là Hạ Lâm Hi, cũng ở lớp bên cạnh.”

Tần Việt cài cây bút máy vào túi bên áo, ra chiều khen ngợi: “Đã nghe từ lâu.”

Hạ Lâm Hi cũng nói: “Rất vui được gặp.”

Sau đó Tần Việt tiếp lời: “Mỗi lần công bố kết quả thi toàn khối đều thấy tên cậu nằm ở hạng nhất, nói thật, mình rất ngưỡng mộ cậu.”

Hạ Lâm Hi ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời: “Trong cuộc tọa đàm, mọi người cũng dùng ánh mắt ngưỡng mộ khi nghe cậu tổng kết xong đấy.”

Tần Việt hơi sững người một chút, bỗng dung nở nụ cười, bật nắp bút rồi mở sổ ghi chép ra: “Cậu cho mình xin số điện thoại nhé!”

Cậu nói: “Nếu cậu rảnh, chúng mình có thể trao đổi vài thứ liên quan đến chuyện học.”

Hiện tại đúng lúc nghỉ giải lao giữa giờ, bên ngoài hành lang vô cùng ồn ào, Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn về phía trước, trùng hợp thấy Trương Chính Hàn, cậu bước ra từ phòng giáo viên, trên tay còn cầm theo một bản giấy.

Cậu đang làm gì vậy?

Cô nghĩ đến thất thần, Tần Việt bên cạnh nói: “Ban này quên hỏi, cậu thường rảnh lúc nào?”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Mình không dùng điện thoại.”

Tần Việt tin là thật, nhưng vẫn không chịu buông tha: “Vậy cậu có sử dụng mạng xã hội không?”

Hạ Lâm Hi bước lên một bậc thang, quay đầu nhìn Mạnh Chi Hành.

Mạnh Chi Hành ngay lập tức tỏ vẻ hiểu chuyện, vô cùng tự nhiên nói: “Ài, Hạ Lâm Hi không dùng mạng được đâu, mình sống chung một tiểu khu với cậu ấy, tiểu khu của chúng mình không bắt mạng.”

Cậu vừa thở dài, vừa giải thích: “Mạng nẻo bên giờ cũng hiếm hoi lắm, hơn nữa chi phí một năm cũng không hề nhỏ.”

Cậu diễn giống như thật, Tần Việt cũng không nghi ngờ, chỉ cảm thấy hôm nay không được may mắn, đành phải dòi lại lần sau.

Khoảng một chốc sau, bọn họ cũng đã về đến lớp học, tiết thứ hai trong chiều nay cũng đã bắt đầu, hành lang trở nên vắng lặng không bóng người, Hạ Lâm Hi đã dọn hết dụng cụ từ cặp ra, nghe thấy Trương Hoài Vô thắng thốt: “Cậu đã làm cái gì vậy? Sao lại đồng ý với thầy chủ nhiệm?”

Trương Chính Hàn nói: “Mình đồng ý rồi.”

Giọng điệu cậu bình thường, không có gì là xúc động, bàn tay còn chỉnh sửa lại giấy tờ, một lúc lâu sau mới lấy bút ra kí tên.

Hạ Lâm Hi quay đầu, cúi đầu nhìn thứ trên bàn cậu, đập vào mắt cô là từng dòng, từng dòng chữ, cô nhanh chóng phản ứng lại: “Cậu phải chuyển lớp sao?”

“Chuyển đến lớp thường.” Trương Chính Hàn đáp. “Sau này vẫn là bạn bè.”

Nói những lời này xong, Hạ Lâm Hi nghĩ rằng cậu chi ít cũng sẽ giải thích thêm hai câu nữa, ví dụ như tại sao lại chuyển lớp đột ngột như vậy, có phải cậu

bị chủ nhiệm bắt ép hay không.

Nhưng Tường Chính Hàn vẫn không giải thích, càng không bức bối, cậu không chỉ trích ai, miệng cũng không chịu thanh minh, giống như đang kiên trì gánh chịu.

Trương Hoài Võ thở dài một hơi: “Trước kia mình nói thầy chủ nhiệm nham hiểm, đó là nói giảm nói tránh rồi, người như ông ấy, không phải là nham hiểm, mà là bụng đen dạ tối.”

Hạ Lâm Hi muốn nói gì đó nhưng lại im lặng, cô quay về chỗ ngồi của mình, lật lung tung vài tờ giấy trong sách giáo khoa.

Cho đến lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, cắt ngang sự yên tĩnh nơi hành lang bên ngoài, ánh dương vẫn chói mắt như cũ, lớp óng ánh rọi lên như màu của ngọc thạch.

Thầy giáo Sinh Học theo luồng sáng bước vào lớp, mang theo một sấp bài kiểm tra, đầu tiên ông nhờ ủy viên trong lớp phát bài ra, còn mình thì viết tiêu đề bài học lên bảng.

Nhiệm vụ phát đề Sinh Học tất nhiên là thuộc về phận sự của ủy viên môn Sinh, nhưng Thời Oánh đã xin phép về nhà vì lý do sức khỏe cho nên nhiệm vụ này tạm thời giao cho ủy viên học tập Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi đi từ bàn đầu đến bàn cuối, phát gần hết bài mới nhận ra không đủ, cả lớp tổng cộng ba mươi chín học sinh, nhưng trong đây chỉ có ba mươi tám bài thi.

Cô đưa bài kiểm tra của mình cho Tường Chính Hàn rồi mới đứng lên nói: “Thầy ơi, chúng em thiếu một đề kiểm tra.”

Thầy giáo dạy Sinh đáp: “Sao lại thế được? Chủ nhiệm nói lớp các em có ba mươi tám học sinh, tôi đếm đúng ba mươi tám rồi mà.”

Phía dưới bực giảng lặng ngắt như tờ, nhưng chẳng ai dám lên tiếng phản bác.

Lớp chuyên hoàn toàn khác xa so với lớp bình thường, lúc mới vào lớp mười một, thầy chủ nhiệm đã nói rõ, vào giai đoạn lớp mười hai, thầy sẽ lọc hết những con sâu làm rầu nồi canh trong lớp chuyên, thay thế họ bằng những học sinh chăm chỉ của lớp thường.

Những thầy giáo dạy các lớp chuyên cho dù tính tình thế nào thì ai cũng đều có kinh nghiệm vô cùng phong phú, ít nhất cũng có thể khách quan đánh giá nhiều mặt trong bài học, bởi vì vậy nên vị trí trong lớp chuyên luôn luôn là miếng mồi ngon với các học sinh lớp thường.

Đảo mắt một năm trôi qua, bọn họ đã bước vào cánh cửa lớp mười hai, cũng chẳng thấy ai bị loại ra, vốn cho rằng thầy chủ nhiệm chỉ đùa thôi, không ngờ bây giờ lại thành sự thật.

Mọi người rơi vào không khí trầm mặc, ngầm hiểu trong lòng, nhưng không nói ra, người bị chuyển đi nhất định là Tường Chính Hàn.

Thầy Sinh Học buông phấn xuống, xoay người nhìn Hạ Lâm Hi.

Cô nói: “Em xin lỗi thầy nhưng em không có bài thi.”

Thầy giáo dạy Sinh thường hay dạy các lớp chuyên, nhưng ba lớp cũng hơn một trăm học sinh, người này thế nào, tên gì, thật ra ông chẳng hề nhớ rõ, nhưng cũng ấn tượng một vài người.

Huống chi là người luôn đứng đầu bảng thành tích.

Thầy giáo Sinh học phui tay, bình thân đáp: “Có lẽ tôi nhớ lầm, để tôi đến văn phòng lấy bài cho em.”

Sau khi thầy đi khỏi, Trương Hoài Võ không kiềm được cảm thán: “Hạ tử, chị thật là tài, không nghĩ đến...”

Cố Hiến Mạn ngắt lời cậu ta. “Thầy dạy Sinh khá thoải mái, nếu đổi thành một giáo viên khác nhất định sẽ mắng cậu ấy.”

Hôm nay tâm trạng của cô không tốt, vô cùng uể oải, suy nghĩ tương đối bi quan, vậy nên thở dài: “Thành tích của bản thân không tốt, cho dù bị loại ra ngoài cũng không nên phiền đến người khác, cậu có thể nê mặt Hạ Lâm Hi ra tay giúp đỡ mà phần đầu được không?”

Những lời này cần gì đều đủ vậy.

Tường Chính Hàn nói: “Cậu nói đúng.”

Cậu viết tên lên bài kiểm tra của mình nhưng lại viết ba từ Hạ Lâm Hi, sau đó đưa lại bài thi cho cô, nói: “Vài ngày nữa là kì thi liên trường, toàn thể học sinh...”

Cậu nói còn chưa hết, Hạ Lâm Hi đã đáp: “Mình biết.”

Tường Chính Hàn cười hỏi: “Biết cái gì?”

Hạ Lâm Hi nói: “Sau khi thi xong, cậu sẽ chuyển xuống tầng dưới.”

Ngôi trường có tổng cộng năm tầng, tầng trên cùng là các lớp chuyên cùng với phòng giáo viên. “Chuyển xuống tầng dưới có nghĩa là vào lớp thường.

“Nếu trong danh sách kết quả.” Tường Chính Hàn giải thích. “Nằm trong vòng một ngàn thì mình không cần chuyển đi.”

Trương Hoài Vô nghe vậy thì mất hồn, cậu lắc lắc bả vai Tường Chính Hàn: “Chính Hàn, mình không nghe lầm đúng không?”

Cậu nói: “Ý cậu là, cậu phải nằm trong vòng một ngàn người đứng đầu, đứng thứ ba trăm toàn khối mới không bị loại khỏi lớp chuyên?”

Cố Hiểu Mạn nói: “Không thể nào.”

Hạ Lâm Hi cũng góp lời: “Chỉ còn một tuần mà cậu phải thăng đến bảy trăm hạng, có nghĩa là tổng trung bình phải hơn một trăm lẻ hai điểm.”

Tường Chính Hàn rút một tờ giấy nháp ra, bắt đầu phân bố thời gian cho bảy ngày, hai mươi bốn giờ ăn học ngủ nghỉ, giờ ngủ gần như là bị rút gọn hoàn toàn.

Cho đến khi tờ giấy kín mặt chữ, cũng là lúc giáo viên Sinh Học quay lại, mang theo một bài thi nữa, chuyển ra đằng sau, tất nhiên phải qua tay Hạ Lâm Hi.

Giống như đáp lại, Hạ Lâm Hi đã nắn nót viết ba chữ Tường Chính Hàn, chữ của cô vốn luôn tinh tế đẹp đẽ, nay lại thêm bao phần tâm tình, cố gắng viết ra ba chữ đẹp nhất có thể.

Cô thật sự không hiểu nổi, tại sao lúc này Tường Chính Hàn dường như đã quyết định chuyển qua lớp thường, hơn nữa lại không giận dỗi gì, bây giờ lại thay đổi ý định.

Hạ Lâm Hi hiếm khi vui vẻ như thế, chẳng qua không thể hiện rõ ràng.

Sau khi tan học, cô ở lại trực nhật. Trong phòng học, ngoại trừ người trực chung với cô ra, không còn ai cả.

Cho đến lúc chạng vạng chiều tối, ráng đỏ đầy trời, Hạ Lâm Hi vừa lau bàn đen, vừa học từ vựng tiếng Anh, trong phòng học ngoại trừ đồng rác vụn đã quét linh tinh, bây giờ chỉ còn sự im lặng.

Lúc cô về chủ ngồi mới nhận ra học bàn có gì đó.

Ngoại trừ sách giáo khoa ra, bên trong còn có một hộp nhỏ, không có giấy bao, càng không có nơ điểm xuyên, cô ngấm nhìn hộp gỗ một lúc lâu, sau mới mở ra.

Thì ra là một hộp nhạc với những đoạn nhạc êm tai, bên trên còn có dòng chữ sinh nhật vui vẻ.

Không rõ từ đâu cũng chẳng thấy người đề tên.

Hạ Lâm Hi chợt nhận ra, ngày mai thôi, sinh nhật của cô đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chiếc hộp âm nhạc này chẳng biết từ đâu bỗng dung lại là món quà sinh nhật đầu tiên Hạ Lâm Hi nhận được trong năm nay.

Cô đặt chiếc hộp này ở đầu giường, ban đêm đã nằm trong chăn ấm, dưới ánh đèn ngủ lạng lẽ lắng nghe, cho đến khi đã cảm thấy buồn ngủ, hình như người kia cũng đã ngủ rồi.

Cô vén mền ra, lấy điện thoại của mình, tra danh bạ số điện thoại của Tường Chính Hàn, sau đó mở mục tin nhắn, nghiêm túc hỏi han: Cậu ngủ chưa?

Thật ra điều Hạ Lâm Hi muốn hỏi có phải cậu là người đã tặng chiếc hộp âm nhạc đó hay không, nhưng nếu vậy thì thật ngại, sau khi cân nhắc gửi xong tin nhắn, cô lại về với chăn êm đệm ấm.

Tường Chính Hàn trả lời rất nhanh nhưng chỉ có hai từ: Vẫn chưa.

Hạ Lâm Hi trở mình, trùm kín mền, tiếp tục sự nghiệp gõ chữ: Hôm nay mình nhận được một chiếc hộp âm nhạc, hình như là tự làm.

Gỡ xong tin nhắn này, cô đọc đi đọc lại đến mấy lần, không ngừng chỉnh lại ngôn từ, cuối cùng đánh viết lại lần nữa.

Sau khi gửi đi thành công, Hạ Lâm Hi tung mền ra, quỳ gối trên giường nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, bàn tay cô nắm chặt trên đầu gối, im lặng chờ đợi đối phương hồi âm, giống như đang đối mặt với một điều gì đó vô cùng quan trọng.

Đợi khoảng vài giây sau, Trương Chính Hàn đã hồi đáp: Sinh nhật vui vẻ.

Tuy chỉ vồn vện bốn chữ nhưng đã làm rõ ràng hết thấy.

Hạ Lâm Hi bước xuống giường, bật đèn trần lên, cô cảm thấy nhịp tim tăng nhanh, hai má nóng ran, cuối cùng cũng đã hiểu hết mọi chuyện, những gì cô đã nghĩ chính là những gì vừa diễn ra.

Cô cần làm một vài đề Toán để lấy lại sự bình tĩnh.

Đêm đen vô cùng tĩnh mịch, tiếng chuông báo hiệu mười hai giờ ngân lên, cảnh dưới ánh đèn bàn vẫn thế, vẫn là Hạ Lâm Hi cúi đầu giải bài, cô nhận ra giờ đây mình đã bước sang tuổi mười tám, theo mặt pháp luật thì hoàn toàn trưởng thành, bắt đầu phải gánh vác những trách nhiệm thuộc về mình.

Đứng trước ngưỡng mười tám, cô vẫn tĩnh tâm như cũ, không quá vui mừng, cũng chẳng quá xem nhẹ, ước ao duy nhất chính là mọi việc mình làm sau này sẽ trở nên hoàn hảo hết mức có thể. Con đường dẫn lối cô về tương lai giống như bài thi trong bàn tay này, tỉ mỉ từng li từng tí, bước một bước, thăm nghĩ một lần.

Nhưng giai đoạn trước mắt đây, điều gì là quan trọng nhất?

Có lẽ là đợt thi liên trường tuần sau.

Hạ Lâm Hi nghĩ rằng, đối với một học sinh bình thường, chuyện tăng điểm chỉ trong vòng một tuần khó khăn đến cỡ nào. Môn mà Trương Chính Hàn yếu là Vật Lý và Ngữ Văn, hai môn này đều là thế mạnh của cô, mọi kiến thức và phương pháp giải bài cô đều nằm lòng trong bàn tay.

Có suy nghĩ này trong đầu, đợi sáng mai đến lớp, cô sẽ nói một chút chuyện với cậu, như vậy hợp lý hơn.

Thời tiết hiếm hoi ấm mới mát mẻ như vậy, mây đen bao trùm trên không trung, khuất lấp cả ánh mặt trời, một học sinh vén bức rèm ra, hưng phấn gào lên: “Hôm nay trời sẽ mưa!”

Con mưa mùa hạ này rất to, ào ào như thác đổ, hạt mưa trĩu nặng, đan xen vào nhau thành một bức màn trắng xóa, rất nhiều bạn học vây quanh cửa sổ ngắm mưa, chỉ còn Hạ Lâm Hi ngồi yên tại chỗ.

“Đây là toàn bộ... bài văn mình đã viết.” Hạ Lâm Hi đặt một quyển vở xuống bàn sau, trên tay vẫn còn cầm sách từ vụng tiếng Anh. “Còn một quyển vở ghi chép môn Vật Lý nữa, ngày mai viết xong mình đưa cho cậu nhé!”

Trương Chính Hàn nhận lấy, lật ra hai trang đầu, chữ của Hạ Lâm Hi lúc ban đầu rất tinh tế, nhưng đến những trang sau thì hơi có hơi nghiêng nghiêng, tuy là rất rõ ràng nhưng không thể phủ nhận nét bút hơi run rẩy.

Hạ Lâm Hi giải thích: “Tôi hôm qua mình có hơi buồn ngủ nên những trang sau không được đẹp cho lắm.”

Trương Chính Hàn hỏi: “Cậu thức suốt đêm sao?”

“Không có.” Hạ Lâm Hi nói. “Mình vừa viết vừa ôn tập lại, cũng tốt cho bản thân thôi.”

Nói xong, cô không nhắc lại thêm lần nào nữa.

Sau khi nhận được quyển vở của Hạ Lâm Hi, Trương Chính Hàn cũng không tỏ vẻ gì bất thường, so với lúc trước cũng chẳng thay đổi gì thêm, mỗi ngày vẫn đến lớp và tan học như bình thường, đi cùng một con đường với mọi học sinh khác hai lần một ngày, cũng như họ, cậu chẳng có tiếng tăm gì.

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, chớp mắt đã đến ngày thi liên trường.

Vì có đến ba trường cùng thi vậy nên địa điểm thi đều được xáo trộn. Hạ Lâm Hi thi trong nội thành Giang Minh, mẹ của cô tiện đường đi làm vậy nên chờ luôn Hạ Lâm Hi.

Một chốc sau khi Hạ Lâm Hi xuống xe, trường thi vẫn chưa mở cửa, vậy nên cô cứ đứng thờ thẩn bên ngoài.

Lúc này vẫn chưa đến tám giờ nhưng giao thông đã bước vào giờ cao điểm, người người lui tới vội vàng, chiếm hết khu vực dành cho người đi bộ.

Cô lướt qua địa chỉ mười chín của trường thi, nhìn thấy một vài nam sinh và nữ sinh đang tán gẫu, họ đều là bạn học cùng lớp với cô, trong đó không chỉ có Trần Diệc Xuyên mà còn cả Thời Oánh và Mạnh Chi Hành.

Có lẽ bởi vì kì thi này rất quan trọng nên mọi người đều đến sớm hơn thường ngày.

Thời Oánh là người đầu tiên nhìn thấy cô, cô áy vẩy tay chào hỏi: “Hạ Lâm Hi, cậu cũng thi ở đây?”

Hạ Lâm Hi đeo cặp vào lưng rồi bước qua bên đây.

Mạnh Chi Hành mang theo một tập chứa tài liệu trong suốt, mỉm cười nhìn Hạ Lâm Hi: “Minh đang đánh cược cùng mọi người, sau khi có kết quả kì thi này, cậu vẫn là người đứng đầu.”

Trần Diệc Xuyên hỏi: “Cậu muốn cược bao nhiêu?”

Mạnh Chi Hành còn chưa trả lời, Trần Diệc Xuyên đã nói thêm: “Có thể lỗ to đấy.”

Xung quanh là một màn sương mù mịt, nhiệt độ dần dần thấp xuống, loáng thoáng một cơn gió lạnh thổi qua, tung hứng với vạt áo đồng phục, có người thâm than lạnh quá, dần dần ai nấy đều đứng sau bức tường, chỉ độc mỗi Hạ Lâm Hi vẫn đương đầu với cơn gió.

Hôm nay cô không mang đồng phục mà là áo dài quần tây bình thường, vậy nên cũng chẳng sợ đứng đầu ngọn gió, cô không hề cảm thấy lạnh, ngược lại còn chút thích thú.

Cô nói: “Nếu sau kì thi này, điểm tôi cao hơn cậu...”

Hạ Lâm Hi còn chưa nói xong, Trần Diệc Xuyên đã cắt ngang: “Kì thi chưa bắt đầu, sao cậu biết được kết quả?”

“Không cần so sánh điểm của bản thân với người khác.” Thôi Oánh đứng trong một góc, bỗng nhiên nói: “Nếu bản thân tiến bộ thì đó mới là tiến bộ thật sự.”

Một nam sinh bên cạnh gật đầu: “Vẫn là nữ thần của chúng ta nói đúng.”

Cậu ta hỏi: “Đúng rồi, Thôi Oánh, cậu khỏe chưa? Mấy ngày nay cậu xin phép nghỉ học, chúng mình cứ nghĩ đợt thi này cậu sẽ không tham gia.”

Thôi Oánh đáp: “Khoảng thời gian vừa rồi mình có cuộc phẫu thuật, nghỉ ngơi một tuần thì khá hơn rồi, mình cũng có học kèm tại nhà có nên không chậm chương trình học đâu.”

Làn da cô trắng nõn, gương mặt hồng hào, đeo một cặp kính sát trùng, lúc nói chuyện cũng đã thấy tươi tắn, thật sự tốt hơn lúc trước rất nhiều.

“Minh phải cảm ơn Hạ Lâm Hi.” Thôi Oánh cười, đi đến khoác tay Hạ Lâm Hi. “Tuần trước, mình té ngã ở phòng lấy nước, nếu không gặp cậu ấy chắc mình cũng không biết làm sao.”

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu không sao thì tốt.”

Thôi Oánh gật đầu, nói tiếp: “Sau này rảnh, mình mời cậu một bữa nhé.”

“Hạ Lâm Hi không có thời gian.” Trần Diệc Xuyên lấy sổ báo danh ra, quay đầu nhìn về phía trường thi: “Cậu ấy lúc nào cũng chỉ học với học, làm gì có thời gian rảnh đi chơi cùng cậu.”

Nói xong, bỗng dừng cậu ta nhớ đến, ban nãy nói chuyện với Hạ Lâm Hi vẫn chưa xong.

Vậy nên lại hỏi: “Lúc này cậu nói cái gì? Nếu kết quả sau thi của cậu...”

Lúc này đây, lời của Trần Diệc Xuyên lại không thể nói hết.

Hạ Lâm Hi đã vội chạy đi.

Trường thi chưa mở, bạn học còn đây, chẳng biết cô thấy ai, vội vàng chạy đến cổng vào.

“Hạ Lâm Hi đi đâu thế, có ai ở đằng đây à?” Có người hỏi.

Mạnh Chi Hành đứng bên cạnh, cậu nhấc chân hai bước, nhìn về cổng trường, quả nhiên, cậu thấy Tường Chính Hàn.

“Có người đấy chứ.” Mạnh Chi Hành chỉ về phía trước, nói bừa. “Cố Hiếu Mạn kia.”

Thôi Oánh nghe vậy, cũng đến đây.

Nhưng cô không nhìn ra cổng vào, cô đứng trước lớp kính thủy tinh phòng bảo vệ, ngắm nhìn gương mặt của mình trong gương, gương điện thoại chụp lại.

“Không ngờ mối quan hệ giữa Cố Hiếu Mạn và Hạ Lâm Hi tốt như vậy.” Thôi Oánh cúi đầu nhìn camera, tìm kiếm ảnh của mình. “Năm lớp 11, mình còn thấy họ cãi nhau.”

Mạnh Chi Hành nói: “Cũng không lạ gì, mình với Trần Diệc Xuyên còn đánh nhau nữa là.”

Cánh thủy tinh phản chiếu bóng người xa xa, là Hạ Lâm Hi đứng bên một chiếc xe đạp.

Hạ Lâm Hi và Tường Chính Hàn cùng tìm chỗ để xe, gần khu vực gửi xe máy và xe điện, tận dụng hết không gian chen chúc xe là xe, qua năm phút, cuối cùng họ cũng tìm được một chỗ tốt, Hạ Lâm Hi mở miệng hỏi: “Cậu ôn tập sao rồi?”

Tường Chính Hàn trả lời câu hỏi của cô: “Sau khi thi xong, mình sẽ ngủ một giấc.”

Lúc này Hạ Lâm Hi chạy đến, không hề vờ như là ngẫu nhiên gặp gỡ, bây giờ đứng bên cạnh cậu cũng bình tĩnh vô cùng, cô quay lưng về phía cậu, nói: “Lần thi này cũng bình thường thôi, đợi đến lúc bắt đầu, cậu đừng lo lắng nhé.”

Tường Chính Hàn nói: “Ừ, mình sẽ không lo lắng.”

Đồng hồ điểm tám giờ mười phút, một hồi chuông báo vang lên, hai cánh cổng trường mở ra, đại đa số mọi người đều đi vào.

Trong nháy mắt, dòng người từ bốn phía ủa vào đây, từ trên cao nhìn xuống chẳng khác một đàn kiến vác theo lưng thực là bao.

Hạ Lâm Hi đi phía sau Tường Chính Hàn, bỗng nhiên chú ý đến cánh tay trống không của cậu.

Hạ Lâm Hi do dự một lát rồi cũng đưa tay ra.

Đúng lúc cậu nắm chặt.

Lòng bàn tay của cậu nóng hơn so với cô, ngón tay cũng dài hơn, cậu đi cùng cô về phía trước, hai người không ai nói gì, xung quanh đều là học sinh, cũng có vài người quen bọn họ, thế nhưng không một ai cúi đầu, không một ai chú ý đến đôi bàn tay đan xen nhau ấy.

Từ cửa chính đến phòng học, rộng cũng hơn bảy trăm mét vuông, Hạ Lâm Hi mông lung tiến vào.

Trời cao mây trắng, gió thu mát mẻ, sương mù lãng đãng, cô một tay cầm sổ báo danh, tay còn lại nằm gọn trong lòng bàn tay kia, mồ hôi khẽ rịn ra.

Khi số người trở nên thưa thớt, Hạ Lâm Hi rút tay mình về.

Phòng thi của cô ở lầu hai nên đến cầu thang, mỗi người lại mỗi ngã: “Cậu cố lên nhé, sẽ làm bài tốt mà.”

Tường Chính Hàn nói: “Cậu cũng vậy.”

Cậu khoác cặp trên vai, lòng bàn tay vẫn còn chút xao xuyến.

Thì ra bàn tay của một cô gái là như vậy, cậu trầm nghĩ, thật sự mềm mại hơn tay cậu rất nhiều, nắm một lúc lâu như vậy, cậu không dám dùng nhiều lực sợ làm người ấy đau.

Tháng trước, Tường Chính Hàn còn rất ít khi nói chuyện với Hạ Lâm Hi, thế mà bây giờ, cậu lại chủ động nắm tay cô ấy, cậu cảm thấy mình thay đổi thật quá nhanh.

Nhưng thứ thay đổi không chỉ là thói quen của cậu, mà còn có cả thành tích và vị thứ.

Năm ngày kể từ lúc kết thúc đợt thi, điểm số cũng đã được công bố, thầy chủ nhiệm lớp đầu tiên tự lập ra một danh sách, thống kê lại thành tích của khối mình.

Bên trong phòng giáo viên, nghe thầy Hà nói đã có hết kết quả, các giáo viên khác cũng quây lại, có một thầy giáo hỏi: “Sao rồi, hạng nhất của trường chúng ta lần này thi được bao nhiêu điểm?”

Thầy Hà cười sáng khoái, tiện tay lật danh mục. “Nhờ may mắn chẳng, lần này Hạ Lâm Hi của trường ta vẫn dẫn đầu.”

Không ít giáo viên vỗ tay, cũng có người khen: “Đều là thầy Hà dạy tốt.”

“Điểm Ngữ Văn và Anh Văn của Hạ Lâm Hi đều rất cao.” Thầy Hà chỉ vào những con số. “Trong hai môn này, rất nhiều nam sinh của ban tự nhiên đều bị em ấy đánh bại.”

Thầy Hà vừa nói chuyện, vừa lướt xuống danh sách, ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, nhìn cái tên Tường Chính Hàn.

Vị thứ hai mươi chín toàn lớp, xếp hạng năm trăm linh sáu cả ba trường.

Ngón tay thầy Hà run run, không dám tin vào mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Kì thi liên trường lần này đề Toán rất khó nhưng đến môn Vật Lý thì lại rất đơn giản, đây cũng coi như là sự may mắn của Trương Chính Hàn

Mọi người xung quanh nhìn cậu với con mắt khác xưa, ngay cả Trương Hoài Võ cũng nói: “Chính Hàn, cậu thay đổi rồi, bây giờ cậu chẳng khác gì kinh ngư trở mình.”

Trương Chính Hàn nhìn vào bảng điểm, thấy thứ tự của mình: “Cho dù là top mười từ dưới đếm lên thì mình cũng là kinh ngư.”

Trương Hoài Võ đập bàn, khí thế ngút trời nói: “Cậu tận dụng cơ hội này, chen chân vào top mười của lớp đi.”

“Không được đâu.” Cố Hiểu Mạn ngồi bàn trên nói. “Cậu nhìn top mười của của lớp chúng ta đi, có ai không phải là ngựa long tàng hổ chứ?”

Cô cẩn thận nâng cốc nước nóng lên, thổi một hơi, vừa nhìn bài thi của mình, vừa tiếp tục nói: “Hon nữa kì thi này đề Vật Lý với Hóa Học tương đối dễ, điểm của cả lớp rất cao, căn bản cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu.”

Hạ Lâm Hi cùng lúc đi đến, nghe thấy cô ấy nói vậy, cô cũng đáp: “Ít ra không bị chuyển xuống lầu dưới là tốt lắm rồi.”

Ít ra không bị chuyển xuống lầu dưới.

Đây thật sự là những lời từ tận đáy lòng.

Bây giờ đã vào giữa tháng chín, qua một tuần nữa sẽ có thêm một kì kiểm tra, cô thăm tính nhẩm, từ đây đến lúc thi đại học cũng chỉ còn tám tháng nữa thôi. Cô chẳng thể nào ngờ, thời gian lại trôi qua mau đến thế.

Bỗng nhiên Trương Hoài Võ cười nói: “Hạ tử, chị nói vậy có phải luyện tiếu Chính Hàn nhà em không?”

Cậu hơi chồm về phía trước, hứng khởi reu reo: “Em có cảm giác gần đây hai người nói chuyện với nhau nhiều lắm nhé, hon nữa còn không cho em nghe, mọi khi hai người thường nói về gì đấy, đừng bảo với em là chỉ chuyện học thôi nhé...”

Hạ Lâm Hi vẫn bình thản đáp: “Chỉ nói chuyện học thôi.”

Cô nói: “Chúng mình nói về các điểm Lagrange, tích phân suy rộng và chuỗi Taylor.”

Trương Chính Hàn gật đầu, mở vở của mình ra: “Môn toán hầu hết đều xuất hiện trong các ngành học.”

Trương Hoài Võ nghe vậy có hơi mờ mịt, cậu không ngờ người ta bàn chính sự thật, hon nữa còn nghiêm túc thảo luận về toán học như thế, bỗng dưng cậu cảm thấy thật xấu hổ cho suy nghĩ không đứng đắn của mình.

Trương Hoài Võ tiếp tục hỏi: “Chính Hàn này, có phải cậu bị ảnh hưởng bởi vị thiên tài này không, sao tiến bộ nhiều vậy?”

Lời còn chưa dứt, Hạ Lâm Hi đã cầm cốc lên, đi ra cửa sau xuống lầu lấy nước.

Trương Chính Hàn cũng rời khỏi chỗ ngồi, bỏ lại một câu: “Nhờ đề Lý lần này đơn giản thôi mà.”

Trên hành lang, không khí vẫn náo nhiệt như mọi khi, người băng ngang qua người, gió thu thổi qua trên nóc nhà cao tầng, những tấm poster bay tứ tán, đa phần các học sinh đã thay đồng phục mùa đông, giống như Hạ Lâm Hi đang đi phía trước.

Cô giữ chặt chiếc cốc của mình, đến phòng lấy nước ở lầu hai.

Trương Chính Hàn hai tay trống không đi bên cạnh cô, tất nhiên cậu cũng chẳng lấy nước làm gì.

Bỗng dưng Hạ Lâm Hi nói: “Cậu lại gần mình như thế sẽ bị người khác chú ý đấy.”

Vậy nên Trương Chính Hàn tự động tạo ra một khoảng cách giữa hai người.

Đã gần vào tiết, trong phòng lấy nước, hai người họ vẫn duy trì khoảng cách như cũ, Hạ Lâm Hi ấn công tắc, nhìn dòng nước rơi xuống làm đầy cốc, từng dòng từng dòng chảy xuống, chỉ một thoáng đã xong, cô mở miệng nói: “Tối hôm qua mình gọi điện cho cậu nhưng không có ai nghe máy.”

“Mình không ở nhà.” Trương Chính Hàn đáp. “Cũng không mang theo điện thoại.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, lại nói: “Cũng không có gì quan trọng đâu, chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi...”

Vốn dĩ cô muốn nói nhiều thật nhiều chuyện cho cậu nghe, nhưng lời đã đến cửa miệng vẫn ngoan cố dấu đi: “Nói về chuyện học.”

Nhớ lại cuộc nói chuyện ban nãy của cô và Trương Hoài Võ, Trương Chính Hàn cười hỏi: “Về định lý Taylor sao?”

Hạ Lâm Hi không trả lời, nước sôi tràn khỏi cốc của cô, tay phải cô đang đặt trên cốc, thiếu chút nữa sẽ bị phỏng.

Trương Chính Hàn tắt công tắc, tay kia cầm lấy bàn tay phải của cô, nghiêng chiếc cốc một chút, để lượng nước thừa chảy hết. Cậu đứng phía sau cô, khoảng cách giữa hai người thật gần, không khí chung quanh cũng rất mực im lặng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương, nhưng họ vẫn đang ở trường, gần gũi như vậy có thể bị người khác nhìn thấy.

Hạ Lâm Hi cảm thấy bản thân lén lút như một kẻ trộm.

Cô và Trương Chính Hàn đều mười tám tuổi, theo pháp luật đã đến tuổi trưởng thành, nhưng ở ngưỡng cửa mười hai này, gần gũi quá sẽ bị coi là yêu sớm.

Thích và yêu là bản năng của con người, làm sao để trở thành một người yêu lý tưởng cũng là cả một quá trình, nhưng Hạ Lâm Hi cảm thấy, đối với chuyện này cô quá ngây thơ, càng không có chút kinh nghiệm thực tiễn nào hết.

Cuối cùng cô cũng hiểu được đôi chút, tại sao phụ huynh và giáo viên vô cùng phản đối chuyện yêu sớm, bởi vì chuyện này lấy đi rất nhiều thời gian của bản thân.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Chiều mai cậu có bận gì không?”

Trương Chính Hàn buông tay cô ra, suy nghĩ một chút mới đáp: “Minh rảnh từ hai giờ đến bốn giờ.”

Hạ Lâm Hi nâng chiếc cốc thủy tinh lên, xoay mình đi về phía cầu thang, một lúc lâu sau, cô tò mò hỏi: “Từ hai giờ đến bốn giờ sao? Sau đó cậu có giờ học thêm à?”

Đúng lúc này, tiếng chuông báo hiệu vào tiết vang lên.

Hai người họ một trước một sau vào lớp học, tiết này học môn Toán, do thầy chủ nhiệm dạy, Hạ Lâm Hi đi ngang qua thầy, gương mặt không có gì bất thường nhưng trong lòng thì hơi gấp gáp, hoàn toàn quên mất Trương Chính Hàn vẫn chưa trả lời cô.

Thầy chủ nhiệm không nói lời nào, ánh mắt nhìn cô chăm chú.

“Tôi có chuyện muốn thông báo với các em.”

Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng, hai tay chấp ra sau: “Một chuyện vô cùng quan trọng liên quan đến Hạ Lâm Hi, có lẽ lớp ta vài bạn đã biết rồi.”

Lòng Hạ Lâm Hi có chút lo lắng nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh.

Cô ngồi ở vị trí của mình, mở một quyển sách tham khảo ra, lật từng trang, từng trang, sau đó nghe thầy chủ nhiệm nói tiếp: “Lần thi liên trường này, Hạ Lâm Hi vẫn tiếp tục đứng hạng nhất, dành được học bổng năm ngàn nhân dân tệ, mọi người vỗ tay chúc mừng em ấy nào!”

Lớp học nhộn nhạo hẳn lên, sau đó một tràng vỗ tay hứng khởi vang lên.

Trương Hoài Võ ngồi phía sau hỏi: “Chính Hàn, năm ngàn nhân dân tệ có khiến cậu động lòng không?”

Cậu vỗ vai Trương Chính Hàn, từng bước dẫn dắt: “Minh biết cậu lập trình cho người khác có thể kiếm được ít tiền, nhưng cậu nhìn đi, học hành chăm chỉ còn kiếm được nhiều tiền hơn.”

Hạ Lâm Hi quay đầu, nhìn cậu.

Cô mông lung nhận ra, sự hiểu biết của cô về Trương Chính Hàn quả thật rất ít.

Có lẽ vì muốn tìm hiểu về cậu nhiều hơn nên tới ngày học bỏ túc, Hạ Lâm Hi cố tình đi thật sớm, lúc ấy trong phòng học vẫn chưa ồn ào, hàng đầu chỉ có vài cô gái, còn ở dãy cuối chỉ có một người Trương Chính Hàn.

Cậu mang một chiếc áo khoác màu xám, cổ tay hơi xấn lên trên, tay trái đeo một chiếc đồng hồ, gõ lạch cạch trên bàn phím, không thay đổi gì so với trước đây.

Kì thi sắp đến gần, lượng bài tập về nhà càng nặng thêm, giống như một ngọn núi nhỏ đè ép người khác, ép đến nghẹn thở... Vậy nên trên bàn của ai cũng toàn là sách luyện thi, trên bàn của Trương Chính Hàn cũng có một quyển sổ ghi chép.

Hạ Lâm Hi lập tức đi vòng ra sau.

Cô ôm cặp ngồi bên cạnh cậu, nghiêng đầu nhìn vào màn hình máy tính, trên đấy mở cùng lúc rất nhiều ô cửa sổ, cô không hiểu gì cả, dù chỉ là một chút.

Cô đọc những dữ kiện này mà mù mịt.

“Cậu đến sớm thật.” Hạ Lâm Hi nói.

Tường Chính Hàn định dừng tay nhưng Hạ Lâm Hi đã kịp ngăn lại.

“Đợi một chút, cậu đừng tắt máy.” Hạ Lâm Hi nhích lại gần, tỏ vẻ muốn học hỏi: “Cậu để mình xem cậu đang viết gì nhé.”

Tường Chính Hàn thật sự muốn nói cậu xem những thứ này cũng không hiểu đâu nhưng những lời này quả thật không hay ho cho lắng, vậy nên cậu mềm mỏng hơn một chút: “Mình viết bậy bạ thôi, cậu đừng xem nhé!”

Bây giờ mới khoảng bảy giờ mười, phòng học vẫn trống vắng, bức màn phiêu động theo gió, che lấp nửa vòm Mặt Trời.

Hai người họ ngồi ở phía sau, cùng nhìn vào màn hình, con chuột hiện đang load.

Một dòng thông báo nhảy ra, mở một khung cửa sổ chiếm đầy màn hình.

Bên trong có một khung ảnh màu xám đặt bên phải một bình luận: Đến cuối tháng rồi, mã nguồn của chúng tôi khi nào sẽ làm xong, đừng nói là cậu quên mã github rồi nhé? Nếu trước hôm 29 vẫn chưa xong, chúng tôi sẽ không chuyển tiền nhé.

Còn có người hỏi tiếp: Tôi theo link trên một diễn đàn tìm đến đây, cậu có thể viết được mã nguồn đúng không?

Còn có một nhân vật đăng hân tiêu đề màu đỏ, dường như là gấp đến nỗi không thể đợi được: Khẩn cấp nhờ giúp đỡ! Chúng tôi gặp một bug lớn, làm sau để duy trì khối lập thể, phải phân bố các điểm như thế nào cho phù hợp?”

Thông báo cứ vậy nhảy loạn ra trên khung cửa sổ, chongchéo lên màn hình màu lam, đây không phải là hệ thống windows.

Rốt cuộc đây là gì?!

Hạ Lâm Hi im lặng.

Một chàng trai mới mười tám, không khác gì một học sinh bình thường, trong trường cũng chẳng có gì nổi bật, vậy nhưng chỉ cần mở máy tính của cậu ra thì cả một thế giới không tài nào hiểu được sẽ bày ra trước mắt.

“Đúng là mình không nên xem.” Hạ Lâm Hi nói. “Bởi vì mình không hiểu gì cả.”

Tường Chính Hàn nhanh chóng ấn nút đóng mở máy, trực tiếp tắt máy tính đi.

Cậu nói: “Vậy đừng xem nữa nhé.”

Dần dà cũng có nhiều cậu trai bước vào phòng học, không khí bắt đầu ồn ào hẳn lên, Trương Hoài Vô lung mạng cặp táp, đang đùa giỡn với hai nam sinh, cậu ngồi ở một vị trí sát góc tường, vừa giỡn cười, vừa nghe Thôi Oánh hỏi: “Sao Hạ Lâm Hi không ngồi bàn đầu? Mỗi lần học bỏ tức, cô ấy đều ngồi cùng dãy đầu với mình.”

Một nữ sinh khác đáp: “Cũng được vài tuần rồi mà, từ lúc cậu bệnh ấy, không hiểu tại sao dạo gần đây Hạ Lâm Hi thường ngồi phía sau hơn.”

Thôi Oánh khẽ cười: “Phía sau có à?”

Cô gái kia quay đầu nhìn thoáng qua, lưỡng lự đáp: “Tường... Tường Chính Hàn?”

“Là cậu ta à?” Thôi Oánh mở đề bài ra, nhẹ giọng nói: “Hạ Lâm Hi học giỏi như vậy, nhất định đang giúp đỡ cậu ta.”

Cô nữ sinh bên cạnh suy nghĩ một lát rồi nói giọng chắc nịch: “Cũng không cần buổi học bỏ tức nào cũng kèm cặp như vậy, dù sao tính tình của Hạ Lâm Hi cũng đâu nhiệt tình như thế...”

Trương Hoài Vô buông cặp xuống, vòng ra sau ngồi.

Khác với không khí ồn ào ở những bàn trên, ở phía sau yên tĩnh hơn nhiều, giọng của Tường Chính Hàn trầm thấp, giọng của Hạ Lâm Hi nhỏ nhẹ, vậy nên lúc Trương Hoài Vô lại gần, chỉ nghe thấy một đoạn đối thoại như sau.

Đầu tiên là Hạ Lâm Hi hỏi: “Vậy phải làm sao để duy trì nhiều mặt lập thể trong không gian, phải phân bố điểm đặt như thế nào vậy? Đây là chuyện duy nhất mình hiểu được.”

“Nếu không sợ tốn thời gian, cậu có thể dùng thuật toán đệ quy.” Tường Chính Hàn lấy một tờ giấy nháp ra, kẻ ba trục tọa độ. “Cậu chia bốn điểm ra bằng trục tọa độ, vẽ một đường parabol từ tọa độ O hướng lên trên, lần lượt nối bốn điểm với nhau.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Cách xử lý từng chất điểm giống nhau không?”

“Cậu cứ tưởng tượng nó như đồ thị hàm số là được.” Tường Chính Hàn vẽ một đường cong parabol, đi qua những điểm trên mặt phẳng tọa độ. “Tuy

nhien thuật toán đệ quy khác với đồ thị hàm số nhé...”

Trương Hoài Võ nghe mà đầu muốn nổ tung.

Câu quay đầu lại, nhìn cô nữ sinh ngồi bàn đầu kia, tức giận vô cùng, cảm thấy ban nãy cô ta đúng là ngậm máu phun người mà, oan uổng hai thanh niên vô cùng câu tiền trong chuyện học hành.

(1) **Điểm Lagrange**: là một vị trí trong không gian tại đó lực hấp dẫn tổng hợp của hai vật thể lớn, ví dụ Trái đất và Mặt trời hoặc Trái đất và Mặt trăng, bằng với lực li tâm chịu bởi một vật thứ ba nhỏ hơn nhiều. Tương tác của các lực tạo ra một điểm cân bằng tại đó phi thuyền vũ trụ có thể “neo đậu” để tiến hành các quan sát.

(2) **Tích phân suy rộng**: Cho một biểu thức $f(x)$ nằm trong khoảng a đến dương vô cùng và có nghiệm tồn tại trên mỗi đoạn hữu hạn a bé hơn hoặc bằng x bé hơn hoặc bằng b và bé hơn hoặc bằng dương vô cùng. Nếu tồn tại giới hạn thì giới hạn này là tích phân suy rộng của $f(x)$ nằm trong khoảng từ a đến dương vô cùng.

(3) **Chuỗi Taylor**: Chuỗi Taylor được ứng dụng trong lý thuyết xấp xỉ và giải tích. Nó cũng được mở rộng cho hàm số đa biến, khi coi điểm a và bán kính r là các vectơ trên vùng xác định của hàm số.

(4) **Định lý Taylor**: Trong giải tích định lý Taylor cho ta một đa thức xấp xỉ một hàm khả vi tại một điểm cho trước có hệ số chỉ phụ thuộc vào các giá trị của hàm tại điểm đó. Định lý còn cho ta một đánh giá chính xác sai số của xấp xỉ.

(5) **Thuật toán đệ quy**: Trong lập trình, một bài toán muốn giải quyết bằng đệ quy thì bản thân nó phải là một bài toán đệ quy. Tức là bài toán đó có thể được đưa về bài toán cùng dạng nhưng đơn giản hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Trương Hoài Võ tin tưởng tuyệt đối vào đạo lý: “Cây ngay không sợ chết đứng” nhưng cậu cũng hiểu rằng, mình nhất định phải thay bản thân sửa sạch nỗi oan này.

Vậy nên cậu đến bên cạnh Thời Oánh, đi thẳng vào vấn đề: “Hạ thiên tài ở phía sau các cậu đang nói chuyện học hành với Tường Chính Hàn, tôi đang định nhập cuộc cùng họ, các cậu có muốn tham gia chung không?”

Bất ngờ nghe cụm từ “Hạ thiên tài”, ban đầu Thời Oánh còn không kịp phản ứng lại, nhưng sau một lát, cô nhận ra cậu ta đang nói đến Hạ Lâm Hi.

Thời Oánh ngẩng đầu, cười với cậu: “Mình còn chưa làm bài tập xong.”

Thời Oánh nói xong, Trương Hoài Võ cũng trở nên căng thẳng, bởi vì cậu đột nhiên nhớ ra... Cậu cũng chưa làm xong bài tập.

Thường thì trong lớp học bỏ tức luôn giao bài tập về nhà, hơn nữa cũng không ít, trước khi vào học, thầy giáo sẽ đi một vòng quanh lớp, kiểm tra xem mọi người đã xong hết chưa. Nếu chưa xong thì sẽ phạt học đứng.

Nửa tiếng sau, chuyện cần đến cũng sẽ đến.

Thầy giáo đứng im không nhúc nhích, sắc mặt cũng chẳng mấy vui vẻ, thầy không nói gì chỉ quan sát xung quanh, tìm một học sinh đang đùa giỡn ở phía dưới, tùm đầu bắt người ta đứng lên.

Hạ Lâm Hi mở bài tập của mình ra, sau đó hỏi: “Cậu làm xong chưa?”

Tường Chính Hàn thành thật trả lời: “Mới viết tên thôi.”

Hạ Lâm Hi nghiêng mặt nhìn cậu rồi đẩy bài tập của mình qua: “Cậu đứng sẽ không tiện làm việc đâu, để mình chịu phạt thay cậu.”

Lời còn chưa dứt, Tường Chính Hàn đã kéo tay cô lại, trả bài tập về chỗ cũ.

“Người không làm bài tập là mình.” Cậu nói. “Người đáng bị phạt cũng là mình.”

Lời nói nghiêm túc, tay không buông rời.

Trong phòng học có rất nhiều người, rõ ràng rành rành, trước mắt của cả thiên hạ, nếu hai người họ không ngồi cuối thì chuyện này đã bị phát hiện rồi.

Thầy giáo càng lúc càng đến gần, tìm Hạ Lâm Hi đập nhanh hơn, cô thử rút tay ra nhưng không sao rút được. Cho đến lúc thầy giáo đã trước mặt, không bao lâu nữa sẽ đến bên bọn họ, Tường Chính Hàn mới cất máy tính vào, đứng dậy tại chỗ.

Thầy thấy thế, gật đầu khen ngợi: “Không tệ, trò này cũng tự giác, không đợi tôi kiểm tra đã biết đứng lên.”

Cùng với những học sinh chưa làm bài khác, Tường Chính Hàn đứng suốt cả buổi học.

Hạ Lâm Hi vui đầu ghi chép, cũng không rồi rả nói chuyện với cậu, Tường Chính Hàn mở máy tính ra, tiếp tục đánh những dây mã vào khung cửa sổ còn đang mở, thậm chí còn không ngưng nghỉ.

Cho đến khi một tiết học kết thúc, chuyện cậu cần làm cũng đã xong.

Hạ Lâm Hi dừng bút, đột nhiên hỏi: “Tối nay cậu có rảnh không?”

Cô nói: “Cùng đi xem phim nhé.”

Tường Chính Hàn còn chưa nói gì, Hạ Lâm Hi đã vội vàng gấp vở lại, giấu đầu hờ đầu: “Mình có hai vé xem phim, nếu không dùng thì tiếc lắm.”

Sau khi tiếng chuông báo hiệu hết tiết học vang lên, thầy giáo liền bước ra khỏi cửa, đa phần các học sinh vẫn ngồi lại vị trí của mình, ít người chịu đứng dậy, tất nhiên là ngoại trừ những học sinh đang bị phạt.

Tường Chính Hàn là một trong số đó. Cậu cúi đầu nhìn Hạ Lâm Hi, cũng chẳng biết tại sao lại vươn tay xoa đầu cô, có lẽ bởi vì cậu đang đứng, còn cô đang ngồi nên thầm nghĩ muốn làm như vậy, bàn tay tự nhiên hành động theo mà thôi.

Hạ Lâm Hi hoảng hốt như đã bị nhìn thấu.

Chắc chắn là cậu ấy đã nhận ra rồi.

Cô cảm bản thân đúng là kẻ rối hoi mà.

Hôm nay cô không buộc tóc lên, chỉ vén ra sau tai, cô nghiêng đầu nằm xuống bàn học, mái tóc dày mịn buông thả như thác, giống như nàng tiên cá trong câu chuyện kể hằng đêm.

Nàng tiên cá hỏi chàng hoàng tử như vậy. “Thế rốt cuộc cậu có đi không?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Máy giờ, ở đâu?”

Sau đó cậu lại hỏi: “Gần nhà cậu có rạp chiếu nào không?”

Hạ Lâm Hi cũng không rõ lắm, Tường Chính Hàn đành mở google ra, di chuột vào các trang web thống kê lịch chiếu, sau khi đọc một lát thì cậu tổng kết: “Những bộ phim được công chiếu gần đây không được giới phê bình đánh giá cao lắm.”

Không được đánh giá cao thì có sao đâu, thứ mình nhìn không phải là phim. Hạ Lâm Hi thầm nghĩ.

Nhưng cô vẫn nói: “Chúng mình có thể tra thử danh sách vé bán chạy, tìm bộ hay nhất để xem.”

Tường Chính Hàn bắt đầu gõ bàn phím: “Phim hành động, phim tâm linh, phim kinh dị... Cậu thích phim gì?”

Hạ Lâm Hi nhích lại gần hơn một chút, hỏi: “Có phim khoa học viễn tưởng hay liên quan đến khoa học kỹ thuật không?”

Trần Diệc Xuyên ngồi ở phía trên cũng mới tỉnh ngủ, lúc này đang vươn vai.

Cậu ta tất nhiên cũng không làm bài tập, nhưng do đến trễ, lại vào từ cửa sau nên không bị thầy chú ý, nhờ vậy mà tránh được một kiếp nạn.

Cậu bắt chéo chân, cúi đầu chơi game trong điện thoại, thế như chỉ có trò “Rắn săn mồi”. Trò này cũng không thuộc loại hay gì cho cam nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác.

Chơi một lát sau, Trần Diệc Xuyên lơ đãng nghe thấy Hạ Lâm Hi đang nói về chuyện phim ảnh.

Trong mắt Trần Diệc Xuyên, Hạ Lâm Hi cũng thuộc dạng máy móc không hơn không kém, từ lúc cô vào lớp 11, lúc nào cũng cắm đầu vào sách vở. Nhưng đề thi muốn giải cần phải dựa vào đầu óc, chỉ chăm chăm vào làm bài để đạt được hạng nhất quả thật rất buồn cười.

Nhưng kết quả sau mỗi cuộc thi hoàn toàn khác với dự đoán của cậu, trong lòng cậu không phục nhưng cũng không dám khinh thường.

Vậy mà bây giờ, nghe Hạ Lâm Hi nói đến chuyện xem phim gì đó, cậu không nhịn được xoay người, cười trêu chọc: “Cậu sớm lờ là như vậy, đột kiểm tra tiếp theo thành tích chắc không tốt như trước đâu.”

Trần Diệc Xuyên hất mặt lên, nhìn qua Tường Chính Hàn, nói bóng nói gió: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, cậu cũng muốn trải nghiệm thử cảm giác

đó à?”

Hạ Lâm Hi đáp: “Tôi cũng muốn nếm thử cảm giác của kẻ luôn đứng hạng hai, bao năm cũng không ngóc đầu lên nổi.”

Cố Hiểu Mạn băng ngang qua, định ra ngoài hóng gió, vừa vặn nghe bọn họ nói chuyện, chân đang đi cũng dừng lại.

Ánh mắt của Trần Diệc Xuyên và cô giao nhau, mặt cô đỏ bừng, nhanh chóng chạy ra ngoài phòng học.

Tâm tình của Trần Diệc Xuyên cũng có chút phức tạp, cậu không so đo với Hạ Lâm Hi nữa, nhàn hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh đô thị phồn hoa.

Mùa thu, thời gian trời sáng vô cùng ngắn, tối trời lại dừng chân rất lâu, đợi đến lúc mặt trời lặn về phía Tây, gió lạnh xuyên qua lớp hoàng hôn nhuộm kín bầu trời, người ta vẫn thấy được những đám mây đang bông bênh trôi.

Chạng vạng khoảng sau giờ, Hạ Lâm Hi nói dối muốn đến phòng gym, mang theo chìa khóa đi ra ngoài.

Màn đêm dày đặc, vừa vặn khóa lấp bí mật của cô, cô một đường chạy ra khỏi tiểu khu, mang theo một đôi găng tay, trên cổ còn quàng một chiếc khăn choàng, cô kéo kín chiếc khăn lên, che nửa khuôn mặt mình.

Cô đã rất chú tâm vào trang phục cho lần này, kiểu tóc cũng thử đến mười lần, trước khi ra khỏi cửa còn ngắm mình trong gương, sắp soi đến nửa tiếng.

Hạ Lâm Hi chưa từng nghĩ đến, cô sẽ có một ngày trở nên như vậy, để ý đến vẻ bề ngoài của mình, để ý đến cách ăn mặc của mình.

Đi qua góc phố phía sau tiểu khu, trên con đường này chỉ có một mình cô, đèn đường khiến bóng cô trở nên thật cao lớn, hướng đi phía trước như mở rộng ra. Lòng cô có chút bồi hồi không yên, giống như không phải đi xem phim mà là bỏ trốn cùng ai đó.

Con đường dài, cô mân mê chiếc khăn choàng, vừa đến nơi đã nhìn thấy Tường Chính Hàn.

Cậu đứng ở dưới một ngọn đèn đường, đưa tay ra trước mặt cô

Hạ Lâm Hi quan sát xung quanh, không nhìn thấy người quen, vậy nên chạy đến nắm lấy tay cậu.

Có lẽ đây là lần đầu tiên họ hẹn hò.

Tường Chính Hàn cầm hai vé xem phim, không chịu nhường Hạ Lâm Hi cơ hội trả tiền. Cô mang theo túi xách của mình, nghĩ sáu ngàn tiền mặt bên trong đúng là anh hùng mà không có đất dụng võ.

Cho đến khi bọn họ đi ngang qua khu thức ăn, Hạ Lâm Hi chớp lấy cơ hội, giả vờ hỏi cậu: “Cậu thích ăn gì, uống gì?”

Tường Chính Hàn hỏi ngược lại: “Còn cậu thích cái gì?”

Hạ Lâm Hi không hỏi nữa, cô lấy tiền ra, mua đồ ăn vặt và nước giải khát, bỏ tất cả vào túi nilon, sau đấy đem vào rạp chiếu phim.

Bộ phim này tên “Dòng chảy công nghệ”, chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên, phim chiếu khoảng giữ tháng ba, số lượng người xem khá đông, nhưng bây giờ gần như là suất cuối cùng vậy nên người đến cũng thưa thớt. Bọn họ ngồi ở hàng cuối cùng, bên cạnh cũng chẳng có ai.

Sau khi Hạ Lâm Hi ngồi xuống không lâu, mẹ của cô gọi một cuộc, cô cân nhắc một lúc rồi gửi một tin nhắn, nói mình đang bận chạy bộ, sau khi chạy xong sẽ gọi trả lời.

Chạy bộ vậy mà đến hai tiếng mới xong, Hạ Lâm Hi ngẩng đầu chăm chú nhìn màn hình, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đọc cuốn tiểu thuyết “Dòng chảy công nghệ” chưa?”

“Đọc một nửa.” Tường Chính Hàn nói: “Nhưng không nhớ rõ nội dung.”

“Mình nhớ mang máng.” Hạ Lâm Hi vắt óc nhớ lại. “Ồ Toronto Canada có một nhóm xã hội đen, có một hacker lén lút trà trộn vào bên cạnh ông trùm, cô hóa trang thành...”

Tường Chính Hàn cười hỏi: “Cậu tính kể chuyện à?”

Hạ Lâm Hi đáp: “Mình đang so sánh điểm khác nhau giữa phim và truyện.”

Đây cũng là lần đầu tiên Tường Chính Hàn đi xem phim cùng một cô gái, cậu cũng không biết nên nói gì cho thích hợp, đành phải im lặng nhìn màn chiếu, nhìn vô cùng phong độ.

Có lẽ cứ giữ nguyên sự im lặng là lựa chọn tốt nhất, đợi đến lúc xem xong rồi sẽ cùng nhau bàn luận.

Cách họ ba hàng có một cặp tình nhân, một nam một nữ này nhìn qua có lẽ cũng hơn hai mươi tuổi, bọn họ nhìn vẫn còn rất trẻ, thì thầm nho nhỏ vào tai nhau, tiếng cười hề nèn nhưng vẫn nghe ra sự vui vẻ... Hoàn toàn khác với cao độ của bộ phim, không khí xung quanh họ ngọt đến phát ngán.

Trên màn hình từng cảnh vẫn được chiếu, nội dung đã đến đoạn cao trào, trong tiếng nhạc gấp rút, chàng trai choàng cổ cô gái, cúi đầu hôn lên má của cô ấy.

Tường Chính Hàn cảm thấy hình như mình đã học được đôi điều.

Cậu nhìn thoáng qua Hạ Lâm Hi, thấy cô vẫn chăm chú xem phim, có lẽ cũng không thích bị quấy rầy.

Hai người họ ngồi ở hàng sau cùng, quanh đây cũng chẳng có ai, dù làm gì cũng không bị phát hiện, và rồi, cậu cúi sát gần mặt cô.

Nữ diễn viên chính trong phim bước vào phòng thí nghiệm, cùng nam chính bắt đầu cảnh cuồng nhiệt, cảnh trong phim nhìn qua dễ lảm nhưng Tường Chính Hàn ngồi đây thì không thuận lợi chút nào.

Hạ Lâm Hi nâng chai nước lên, cho đến khi cô hạ xuống, Tường Chính Hàn mới nói: “Có một chuyện, mình muốn hỏi cậu.”

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tường Chính Hàn im lặng một lúc, giống như đang suy nghĩ thật thận trọng nhưng không bao lâu sau, cậu cúi người đến gần, hôn lên má cô, sau đó nói: “Chuyện như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Một nụ hôn nhẹ dưới ánh đèn phòng chiếu, vị dịu ngọt ngập tràn, hai má Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô cảm thấy giọng nói của cậu quá gần, đôi tai của mình cũng trở nên mịt mùng.

Để che dấu sự rụt rè này, cô nhỏ giọng nói: “Cậu nói là hỏi nhưng mình đã đồng ý đâu.”

Giống một người mất bò mới lo làm chuồng, Tường Chính Hàn hỏi: “Bây giờ mình hỏi có được không?”

Cặp tình nhân hàng trên cũng như vậy, chàng trai cúi đầu, tựa vào vai cô gái thì thầm, Tường Chính Hàn học theo, chỉ thiếu chưa ôm Hạ Lâm Hi mà thôi.

Hạ Lâm Hi nói: “Nếu mình nói không được, cậu cũng sẽ hôn mình thôi.”

Giọng của cô vẫn đều đều, nhưng theo Tường Chính Hàn thấy, dường như cô đang tức giận. Cậu không nghĩ đến kết quả này nhưng chẳng cảm thấy hối hận, nếu được chọn lại lần nữa, cậu vẫn sẽ làm vậy.

Để xoa dịu cơn giận của Hạ Lâm Hi, Tường Chính Hàn nhắm nghiền đôi mắt, định sẽ nói vài câu rồi bày tỏ thái độ thành khẩn hối lỗi với cô.

Nhân lúc Tường Chính Hàn vẫn còn kè sát, Hạ Lâm Hi nghiêng đầu qua, cô chần chừ trong hai giây, cố gắng đè nén sự lo lắng trong lòng, nhưng chuyện chưa xong thì cô nhất định sẽ không bỏ qua, vậy nên trong gang tấc, cô khẽ thom nhẹ lên má cậu.

Khoảnh khắc này, Hạ Lâm Hi nghĩ rằng, cô xong đời rồi.

Thường nghe yêu sớm là một động sâu, đã vào rồi đừng mong sẽ ra được. Cô không rõ tại sao mình lại đặt chân đến nơi này, để bây giờ lạc vào trong một cái mê cung chỉ có thể tiến chứ chẳng thể lùi.

Nhưng cô vui vẻ chấp nhận.

Sau khi bộ phim kết thúc, đồng hồ báo đã tám giờ rưỡi, mọi người lần lượt ra ngoài, Hạ Lâm Hi cúi đầu xem điện thoại, mẹ của cô không trả lời tin nhắn, cô đành nhấn phím gọi.

Vừa kết nối được, mẹ cô ngay lập tức hỏi: “Con chạy bộ ở đâu thế, sao vẫn chưa về?”

“Con...” Hạ Lâm Hi nói dối. “Con tiện đường tạt ngang qua hiệu sách, chín giờ hiệu sách đóng cửa nên con đang lượn quanh đấy.”

Công việc mẹ cô vô cùng bận rộn, không có nhiều thời gian để hỏi sâu hơn, vậy nên thúc giục: “Vậy con mau về nhà đi, đã trễ vậy rồi.”

Hạ Lâm Hi gật đầu dạ dạ vâng vâng.

Ra khỏi rạp chiếu, Tường Chính Hàn và cô mỗi người mỗi ngã, một túi toàn thức ăn vặt kia, cô đều đưa hết cho cậu. Cô cũng không rõ sở thích ăn uống

của cậu nên đành nghĩ ra cách này: “Những thứ này cậu ném thử nhé, thích gì nhớ nói cho mình.”

Tường Chính Hàn nhận lấy nhưng lại thấy những thứ này quá nhiều.

Cậu định để cô mang về nhưng cô từ chối.

Hạ Lâm Hi giải thích: “Nếu ba mình xuống lầu đợi sẽ nhìn thấy chúng mình đấy.”

Sự thật chứng minh, lời Hạ Lâm Hi nói không hề sai, lúc cô một mình về đến tiểu khu đã thấy cha cô đứng đợi ngoài cổng chính.

Cô nhanh chóng chạy đến, giống như mình vừa từ hiệu sách về nhà, cha cũng không hỏi cô điều gì, thật sự tin tưởng hoàn toàn, khiến cô cảm thấy áy náy ít nhiều.

Hồi tưởng lại cả tháng chín, nó giống như một chiếc thuyền đã đi chặng đường xa, bình thản băng qua hải dương rộng lớn, chưa từng gặp con sóng dữ nào.

Cuộc sống ở trường học vẫn như vậy, mỗi khi Hạ Lâm Hi ôn bài xong, cô sẽ suy nghĩ ra vài chuyện, hoặc tìm hiểu vài công thức, sau đó hỏi Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn nghiêm túc lắng nghe mọi thứ, ngày nào bọn họ cũng nói rất nhiều chuyện, từ không gian topo đến cả lý thuyết đồ thị, khiến cho Trương Hoài Võ ngăn ngán ngơ.

Sau khi kì kiểm tra tháng chín kết thúc, cả khối dường như bùng tính sức sống, tuy bài tập nhiều khiến mọi người âm thầm rơi lệ nhưng họ vẫn rất hân hoan đón mừng tuần lễ quốc khánh.

Nhân ngày quốc khánh, họ được nghỉ tổng cộng bảy ngày, hơn nữa còn không phải học bù, để ca ngợi quyết định anh minh sáng suốt này, trường lớp đề nghị cả lớp cùng đi đâu đó, tiện thể gắn kết tinh thần đoàn kết của mọi người.

Trần Diệc Xuyên cũng nói trong tin nhắn nhóm: Nói nhiều vậy làm gì, không phải là muốn mọi người cùng đi chơi sao?

Trường lớp lập tức trả lời: Ủy viên môn Ngữ Văn nói rất đúng ý mình, mình muốn tập thể lớp ta đi chơi.

Lúc này, trông lớp trưởng đại nhân vô cùng phóng khoáng, khiến mọi quần chúng nhân dân đều bị hấp dẫn theo.

Thời Oánh cũng nói: Nghỉ hè cũng phải học dôn, cũng chẳng nghỉ ngơi là bao, đây chính là thời điểm vui chơi của chúng ta.

Trương Hoài Võ tiếp lời: Nào, bắt đầu đăng kí đi!

Tiếng báo có tin nhắn vang lên không ngừng, Hạ Lâm Hi không thích ồn ào, đành tắt thông báo.

Cô mang bộ đồ ngủ ngồi trên giường, dưới ánh đèn tường sáng sủa, trong tay cô là một đề cương định bụng sẽ giải quyết vào đêm nay. Vừa mới tắm xong nên tóc của cô vẫn chưa khô, cô làm một lúc rồi hắt ngủ.

Đèn ngủ trong phòng ánh sáng rất dịu, còn cả sự yên tĩnh của màn đêm, cô khẽ gục đầu xuống quyền sách, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn từ điện thoại.

Người gọi điện chính là lớp trưởng – người cầm đầu tổ chức đi chơi: “Hạ Lâm Hi, Hạ nữ thần, tối vui vẻ nhé, ngày mai lớp mình đi chơi, cậu có đến không?”

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu gọi chỉ vì việc này?”

“Lần nào tổ chức đi chung vui với lớp cậu cũng từ chối.” Trường lớp cười nịnh nọt. “Lần này cậu cũng chẳng ỏi hỏi gì, mình đành phải gọi thôi.”

Nói ra thật xấu hổ nhưng lớp trưởng thân là đầu đàn vậy mà chẳng có số điện thoại của cả lớp, số điện thoại của Hạ Lâm Hi cũng là được Trương Hoài Võ gửi cho.

Lớp trưởng vừa nhìn thấy số điện thoại này cũng cảm thấy bất lực. Ai cũng biết, Hạ Lâm Hi coi việc học là trên hết, không hề có hình thức giải trí ưa thích nào, lần nào lớp đi chơi chung cô cũng đều vắng mặt.

Vậy nên lớp trưởng cũng chẳng ôm hy vọng gì nhiều.

Nhưng Hạ Lâm Hi lại hỏi: “Có ai đến?”

Đường như là cái vè cũng muốn đi.

Lớp trưởng cảm thấy, cuộc gọi lần này đúng là không ưởng công, vậy nên hưng pháp quảng bá: “Có Thời Oánh, Mạnh Chi Hành, Cố Hiểu Mạn, Trương Hoài Võ, còn cả bạn cùng bàn với cậu ta, Tường Chính Hàn...”

Ba chữ “Tuồng Chính Hàn” vừa nói ra, Hạ Lâm Hi đã ngay lập tức đồng ý.

“Tốt quá, Hạ nữ thần.” Lớp trưởng trả lời. “Ngày mai chúng mình sẽ chờ cậu.”

Địa điểm hội họp của bọn họ ngay tại trung tâm thành phố, một nhà hàng cao cấp, giá cả đắt đỏ bao hết một ngày rất đắt nhưng cũng đã có người lo liệu.

Khoảng mười giờ sáng, trời quang mây tạnh, tiết thu mát mẻ, Hạ Lâm Hi đứng ở cửa chờ một lát, cuối cùng vẫn mang theo túi xách đi vào.

Có hai tiếp viên dẫn đường, đưa cô đến ghế ngồi.

Ở tại nơi này còn hai mươi mấy bạn học nữa, phần lớn mọi người đều đang chơi rất sung sức, còn có vài người vây quanh nhau, họp thành một bàn chơi trò thách đố, lớp trưởng đứng bên cạnh, gương mặt tươi rói, giúp họ bung trà rót nước, đáng vẻ ăn cần sẵn sàng.

Hạ Lâm Hi quay đầu, thấy Tuồng Chính Hàn đang ngồi cạnh một góc tường.

Hôm nay Tuồng Chính Hàn mang một chiếc áo khoác màu đen, một nửa khuôn mặt khuất ánh nhìn, chẳng hề thu hút sự chú ý của người khác.

Trương Hoài Vỹ ngồi bên cạnh cậu, khoác vai cậu nói: “Chính Hàn, mình cường ép cậu đến đây, cậu đừng giận nhé! Hôm nay cậu cứ chơi cho thoải mái, buổi trưa cũng rất thịnh soạn, cậu xem, không phải rất tuyệt sao?”

Tuồng Chính Hàn đặt máy tính của mình lên bàn, vừa gõ bàn phím, vừa trả lời cậu ta: “Trưa mình còn có việc, phải về trước.”

Tất nhiên Trương Hoài Vỹ không vui, mọi người ai cũng đều có bạn có bè, chỉ có kẻ ngồi bên cạnh này mới vứt bỏ cậu, vậy nên cậu thờ dài, lòng cảm thấy có chút mất mát.

Nhưng cậu loay hoay một lúc lại thấy Hạ Lâm Hi.

Cậu lập tức nói: “Chính Hàn, cậu mau nhìn coi, ai đến kìa.”

Tuồng Chính Hàn không ngẩng đầu.

“Trời ơi, là Hạ tỷ đó.” Trương Hoài Vỹ tha thiết nói. “Không phải cậu thích đàm đạo chuyện bài vở với Hạ tỷ lắm sao, cơ hội này đừng để vụt mất nhé.”

Lúc này, Trương Hoài Vỹ vẫn cứ nghĩ rằng, hai người họ ở bên cạnh nhau cũng chỉ là “đôi bạn cùng tiến.”

Hạ Lâm Hi băng ngang qua các bạn học khác, lập tức đến bên cạnh người đang ngồi trong một góc, cô ngồi bên cạnh Tuồng Chính Hàn nhưng không dám nhìn đến quá gần.

Trong góc tường đèn không tài nào chiếu đến, chỉ có một chiếc sofa mềm mại, phía người ta còn treo một bức màn thật dày, vậy nên ánh sáng mặt trời không thể rọi vào. Hạ Lâm Hi ngồi xuống không lâu, Tuồng Chính Hàn đã nắm chặt tay cô.

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu bỏ tay ra đi, người khác thấy đấy.”

Tuồng Chính Hàn trả lời: “Không ai để ý chúng mình đâu.”

Cậu lấy một chiếc card network, dụng cụ thay thế cho wifi công cộng ra, đồng bộ dữ liệu với máy, vừa lúc có thể nói chuyện được với Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi xoay người, đặt xuống bàn trà một quyển tạp chí, nhưng nhớ lại cái hôn mờ ám kia, câu đọc sách trong đây có hơi lo lắng.

Cô hỏi: “Kì thi lần này, cậu làm bài sao rồi... So với lần thi liên trường lần trước có tốt lên chút nào không?”

Trương Hoài Vỹ bưng một đĩa hoa quả, đi đến nơi này, ngẫu nhiên nghe thấy câu hỏi của Hạ Lâm Hi, thầm nghĩ, quả nhiên bọn họ thôi không nói đến mấy lý thuyết toán nữa, bây giờ đổi sang chuyện thành tích rồi.

Tuồng Chính Hàn nói: “Không khác so với lần trước là bao.”

“Nhưng đề thi lần này môn Lý khó hơn rất nhiều.” Hạ Lâm Hi mở quyển tạp chí ra, nhưng ánh mắt lại không đặt vào đây. “Bài cuối kết hợp giữa từ trường Trái Đất và động lượng...”

Thật ra bài này rất khó.

Tất nhiên, cô không nói tiếp.

Tuồng Chính Hàn hỏi: “Cậu đang nhắc đến đề bài sao?”

“Ừ, là đề bài.”

“Mình không đọc đề.”

Hạ Lâm Hi vươn tay, lấy tạp chí che nửa mặt đi, nghiêng người về phía cậu hỏi: “Không đủ thời gian đọc đề sao?”

“Mình dư giờ.” Tường Chính Hàn ấn nút enter, gửi mọi dữ kiện đi. “Nhưng không hiểu đề.”

Trong những bàn chính ăm ắp tiếng cười, thịt thà hoa quả chưa bao giờ thiếu, nhân viên phục vụ đem đến thêm một rương thức uống, còn cả vài bộ tú lơ khờ mới tinh.

Hạ Lâm Hi không rảnh quan tâm, cô cân nhắc cẩn thận rồi nói: “Không sao cả, đợi bài thi phát ra mình sẽ giảng cho cậu, đến khi cậu hiểu thì thôi.”

Tường Chính Hàn đặt máy tính qua một bên, cậu chăm chú nói chuyện với Hạ Lâm Hi, nhưng không bao lâu sau, lớp trưởng dẫn một người khác đến.

Không biết ai ấn mở công tắc đèn chỗ góc tường, bỗng chốc đèn điện sáng trưng.

Hạ Lâm Hi nhìn về phía nơi công tắc, nam có nữ có, mà lúc cô ngẩng đầu lên đã thấy trưởng lớp tới gần nói: “Hạ Lâm Hi, mình giới thiệu với cậu một người bạn bên cạnh lớp ta nhé.”

“Không cần đâu.” Hạ Lâm Hi nói. “Mình biết cậu ấy, là Tần Việt lớp bên cạnh.”

Bình tĩnh mà nhìn nhận, Tần Việt không có lợi thế về ngoại hình, tuy rằng cậu ta rất cao nhưng tướng mạo bình thường, tuy nhiên chỉ dựa vào chỉ số IQ thôi, cậu ta cũng là thần tượng của rất nhiều người.

Ví dụ như lớp trưởng của Hạ Lâm Hi.

Vào năm lớp 11, Tần Việt tham gia một cuộc thi công nghệ, chung một đội với lớp trưởng, bọn họ vượt qua khó khăn, tiến thẳng vào vòng chung kết, tuy không đạt được giải nhất nhưng lại có sự hữu nghị chí cốt.

Vì người bạn thân này lớp trưởng mới lên tiếng tổ chức buổi hội họp hôm nay.

Tần Việt cười nói: “Cậu ngồi đây làm gì vậy, mau qua chơi bài cùng mọi người đi.”

Gương mặt cậu ta cứng nhắc, ánh mắt lóe ra chút ánh sáng, nhìn kĩ càng có thể nhận ra thịnh tình này cô không nên nhận rồi.

Hạ Lâm Hi từ chối: “Mình không biết chơi bài, đọc tạp chí cũng được.”

“Chúng mình thiếu một người.” Thôi Oánh cũng đến, trên tay còn mang theo ly nước. “Mình cũng không biết chơi, giờ mới học, cậu học cùng mình nhé.”

Lúc đi ngang qua Trương Hoài Võ, không hiểu tại sao cô lại bị vấp, cả người đổ về phía trước, gương mặt vô cùng hoảng hốt.

Trương Hoài Võ vội vàng kéo cô lại, nhưng mọi người đều đang tụ tập quanh bài, ly nước kia vừa tron vừa trượt, bao nhiêu chất ngọt bên trong đều bắn cả ra, toàn bộ văng lên máy tính của Tường Chính Hàn.

(1) Không gian topo: Không gian tôpô là những cấu trúc cho phép người ta hình thức hóa các khái niệm như là sự hội tụ, tính liên thông và tính liên tục. Chúng xuất hiện hầu như trong tất cả mọi ngành của toán học hiện đại và là một khái niệm thống nhất có tính trọng tâm.

(2) Lý thuyết đồ thị: Trong toán học và tin học, lý thuyết đồ thị nghiên cứu các tính chất của đồ thị. Đồ thị thường được vẽ dưới dạng một tập các điểm (các đỉnh nối với nhau bằng các đoạn thẳng (các cạnh))

(3) Từ trường Trái Đất: tại từ trong lòng Trái Đất đến không gian rộng lớn bao quanh Trái Đất.

(4) Động lượng của một vật là đại lượng vật lý đặc trưng cho sự truyền tương tác giữa vật đó với các vật khác

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Có một số chuyện vốn dĩ đã xảy ra rồi sẽ không biết được người ta vô tình hay cố ý.

Ví dụ như bây giờ.

Gương mặt Thôi Oánh trắng bệch, lập tức dùng khăn tay lau màn hình và bàn phím, có lẽ vì quá lo lắng mà tay chân cô luống cuống không thôi, một số bạn trong lớp kéo đến nhìn, ai ai cũng mờ mịt không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Tường Chính Hàn nâng máy tính của mình lên, tắt nguồn rồi tháo bàn phím ra, máy tính này do chính tay cậu lắp ráp, muốn sửa cũng không khó khăn gì, nhưng tình hình hiện tại còn xấu hơn dự tính của cậu, nước thấm vào những khe rạch, trực tiếp thấm vào mạch điện.

“Mình không có ý, mình xin lỗi cậu, thật xin lỗi cậu!” Thời Oánh dùng khăn tay thấm nước, bàn tay chạm vào máy tính của cậu. “Để mình giúp cậu lau.”

Tường Chính Hàn nói: “Máy tính không dùng nước lau được đâu.”

Lời nói của cậu rất thành thật nhưng lại khiến gương mặt đối phương càng thêm vẩn vơ.

Phòng tiệc có nhiệt độ thích hợp, đèn điện sáng trưng, mùi ngọt dịu của hoa quả lan toả, âm nhạc uyển chuyển du dương, khiến người khác thả lỏng cơ thể, vô cùng thích thú.

Nhưng ở chỗ Hạ Lâm Hi, không khí xung quanh vô cùng nặng nề, cô nhìn chiếc máy tính, lên tiếng hỏi: “Còn có thể sửa lại không?”

Tường Chính Hàn chưa trả lời, Tần Việt đã tiếp lời: “Không sao đâu, đưa mình xem thử, năm lớp 11 mình có tham gia cuộc thi công nghệ, cũng học qua cách sửa máy tính.”

Miệng cậu ta nói cho người khác nghe, nhưng tay thì chẳng hành động, chỉ đứng ở một chỗ, ánh mắt đảo qua bàn phím: “Máy tính này... dùng hai mạch điện bốn dây, bộ xử lý thuộc đời thứ năm, tần suất cpu khá thấp, phần cứng ssd không ở trạng thái cố định, vận tốc xử lý cũng không tốt lắm, giá cả cũng chưa đến ba ngàn hai.”

Tần Việt cười hỏi, không đợi người khác trả lời, chỉ tổng kết: “Mình nhìn thấy giá cả của nó so với thị trường không quá cao.”

Hiểu theo cách khác, chính là vô cùng rẻ tiền.

Cậu ta chưa hề nói câu nào mang ý chế nhạo, thái độ cũng khiêm nhường, nhưng Hạ Lâm Hi không nói một lời, lòng cô cảm thấy bức bối khó chịu.

Quả thật, những lời Tần Việt nói cô không hiểu lấy một từ, nhưng cô cảm nhận được, ý chính của những lời này là máy tính này chỉ là loại rẻ tiền.

Cuối cùng, cô không nhịn nổi nữa, mở miệng hỏi: “Máy tính bị đổ nước liên quan gì đến giá tiền?”

Tần Việt thấy mặt cô đỏ sẫm, đành lập tức sửa lời: “Đừng hiểu lầm, mình không có ý đó.”

Cậu ta nhún vai nở nụ cười, lấy chiếc thẻ tín dụng từ trong ví tiền ra, đặt trên bàn, nhìn Tường Chính Hàn nói: “Trong thẻ có một ít tiền, mật mã là 123654, cậu cầm mua một chiếc máy mới nhé.”

“Tất cả mọi người đều là bạn bè, mình có thể giúp cũng là chuyện nên làm.” Giọng Tần Việt ra vẻ ôn hòa, tỏ vẻ hào phóng nói: “Được rồi, mọi chuyện đã được giải quyết, mọi người tiếp tục chơi nào.”

Trần Diệc Xuyên đang chơi bi-a gần đấy, cười nhạt nói: “Đàn độn!”

Cậu đang chơi chung với hai bạn nam khác, cứ lần lượt theo quy tắc tuần hoàn, mấy chốc những viên bi sắc sỡ trên bàn cũng chẳng còn bao nhiêu, một chàng trai choàng vai cậu, không hiểu nên hỏi: “Nhị ca, anh nói ai đàn độn?”

Trần Diệc Xuyên thẳng thắn nói: “Một kẻ có tiền ra về đại gia vô cùng ngu xuẩn.”

Tường Chính Hàn cúi đầu bấm di động, giống như bản thân ở ngoài cuộc, cậu gấp máy tính lại, không để mắt đến thẻ tín dụng trên bàn. Cậu đứng lên, đặt máy tính vào balo.

Tần Việt không hề để ý đến Trần Diệc Xuyên, nhìn thấy Tường Chính Hàn sắp đi, cậu ta cảm thấy bản thân gần như đã đạt được mục đích, khách sáo nói: “Cậu cầm lấy thẻ tín dụng này đi, mật mã là 123654...”

“Mật mã máy tính và cả mail của cậu cũng gồm sáu chữ số giống hệt chiếc thẻ tín dụng này.” Tường Chính Hàn cắt điện thoại, cắt ngang lời của cậu ta, vừa vặn đề nghị: “Để giúp thông tin cá nhân của cậu an toàn hơn, mình đổi hộ cậu mật mã rồi nhé.”

Cậu nói vô cùng bình thản, nhưng lời nói lại rất lạnh lùng.

Hạ Lâm Hi kinh ngạc vô cùng, cô không chú ý đến việc Tường Chính Hàn đang phá mật mã của ai, chỉ nghĩ là này giờ cậu nghịch điện thoại, tất nhiên Tần Việt còn ngạc nhiên hơn so với cô, cậu siết chặt điện thoại của mình, giống như trong chớp mắt đã bị bóc trần.

Mọi người xung quanh thẳng thốt, nhưng Tần Việt lại gương cười. “Làm sao cậu biết mật mã của mình?”

Tường Chính Hàn không định giải thích, chỉ khoác balo lên đi ra khỏi cửa, Hạ Lâm Hi theo sau cậu, mang túi xách ra ngoài, Trương Hoài Vỹ thấy thế, không nói thêm lời nào, nhanh chóng đuổi theo, Cố Hiểu Mạn suy nghĩ một chốc cũng buông mấy lá bài trên tay mình, thu dọn đồ rồi đi theo.

Ngày cả Trần Diệc Xuyên đang chơi bia cũng khoác áo khoác của mình, đeo cặp lên vai, bước chân ra khỏi cửa, cả Mạnh Chi Hành và lớp trưởng đành cười cười xin lỗi rồi lấy đồ đạc cá nhân chạy biến.

Đúng là một tình trạng hỗn loạn, vài người cầm đầu trong lớp đi mất, những thành viên còn lại cũng hiểu được tiếp tục ở đây sẽ rất xấu hổ.

Vậy nên lần đi chơi chung này cuối cùng kết thúc chẳng mấy vui vẻ.

Trên đường ra chờ xe buýt, mọi bạn học chia tay nhau đi về tứ phía, chỉ Hạ Lâm Hi vẫn đi theo Tường Chính Hàn, tuy nhiên khoảng cách vẫn còn đó, cho đến một vài phút sau, hai người họ đặt chân đến quảng trường, Hạ Lâm Hi lên tiếng hỏi: “Máy tính bị thấm nước có thể sửa lại được không?”

“Có thể chứ.” Tường Chính Hàn nói. “Vẫn còn dùng tiếp được.”

Hạ Lâm Hi suy nghĩ, không nói gì hơn, nhưng lại hỏi: “Sao cậu biết được mật mã của Tân Việt vậy?”

Tường Chính Hàn trả lời ngắn gọn nhưng chất chứa rất nhiều: “Trang cá nhân của cậu ta.”

Cậu đứng ở khu vực đợi xe, vẫy gọi một chiếc taxi, nói với Hạ Lâm Hi đi theo sau: “Cậu lên xe về nhà trước nhé.”

“Còn cậu?”

“Minh có việc”

Hạ Lâm Hi muốn hỏi cậu còn có chuyện gì, nhưng cô vẫn nhịn lại, cô rút tiền từ trong ví ra, nghĩ rằng dù sao vẫn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Tường Chính Hàn đưa năm mươi đồng cho tài xế, nói: “Làm phiền anh đưa cô ấy lên đường cao tốc, đến trang viên Hào Sâm.” Cậu nhìn thoáng qua biển số xe rồi nói với Hạ Lâm Hi: “Sau khi về nhà, cậu nhắn tin cho mình nhé.”

Trang viên Hào Sâm, đó là tên của tiểu khu nhà cô tọa vị, nếu đi bằng đường cao tốc nhất định có thể về nhà sớm.

Hạ Lâm Hi gật đầu.

Nhưng lúc ô tô khởi động, Hạ Lâm Hi nói: “Trước khi qua đường cao tốc có thể đi một nơi khác trước không? Tôi muốn đến một cửa hàng điện máy.”

Cửa hàng điện máy cách đó không xa, lái xe khoảng mười lăm phút, bởi lẽ nơi này quản lý tiêu chuẩn nên người dân mua đồ điện máy đều hay lui đến đây.

Hôm nay là ngày 2 tháng 10, sau một ngày kể từ Quốc Khánh, những thiết bị trong cửa hàng điện máy giảm giá ít nhiều, Hạ Lâm Hi sau khi qua khỏi cửa liền đến tầng cao nhất.

Tầng cao nhất là khu vực bày bán máy tính, bao gồm nhiều dòng máy khác nhau, giá thành của một dòng không giống nhau nhưng đều khá đắt.

Cô tìm được quản lý, khách sáo hỏi: “Em muốn tìm một chiếc máy tính, với một sinh viên khoa Kỹ Thuật thì dùng dòng nào sẽ tốt nhất?”

Quản lý có vóc dáng mập mạp đi kèm với cái bụng phệ, cả người khoác lên một bộ đồng phục không hợp với mình, gương mặt tươi cười nói: “Em muốn mua dòng máy dùng tốt à, mới khai giảng được một tháng thôi, đây là lần đầu tiên em mua máy tính?”

Hạ Lâm Hi không phù nhận, cô nói: “Em có kế hoạch lâu rồi, nhưng không có dòng nào ưng ý.”

“Máy tính... Em xem thử Apple nhé!” Quản lý chỉ tay về phía trước. “Chỉ cần em không dùng C sharp để khởi đầu dự án.net gì đó thì dòng Apple khá phù hợp, em có thể tận dụng chương trình tìm kiếm của Alfred, không cần phải tra từng trang một. Và lại bây giờ, Apple thường xuyên tạo điều kiện cho khách hàng, nếu em không đăng ký một tài khoản thì rất đáng tiếc.”

Quản lý không hổ danh là quản lý, có thể phân tích rõ ràng như vậy.

Hạ Lâm Hi vờ như là một sinh viên hệ Kỹ Thuật nhưng thật ra chỉ là một học sinh cấp ba, cô cũng không hay chạm tay vào phương diện này nên có nghe cũng không hiểu.

Nhưng cho dù nghe không hiểu cũng chẳng sao, cô có dự định rõ ràng rồi.

Theo hướng dẫn của quản lý, Hạ Lâm Hi đến vị trí bày bán dòng máy kia, nó khoác lên mình màu bạch kim, ánh sáng óng ả chói mắt, và lại xung quanh cũng không có ai đang xem.

Cô khoác túi xách qua đó, dạo một vòng quanh cửa hiệu, nhân viên đi quanh chung với cô, cuối cùng không nhịn nổi đành hỏi: “Xin hỏi quý khách muốn mua cái gì?”

“Mua máy mình, màn hình 15 inch.” Hạ Lâm Hi dùng tay miêu tả. “Hệ mới nhất bao nhiêu tiền ạ?”

Nhân viên cửa hàng sững sờ, sau đó cười rạng rỡ: “15 inch, năm nay vừa mới ra dòng mới, phần cứng ssd pro, hiện tại là hai vạn hai.”

Hai vạn hai.

Giá này rất tốt, cô có thể mua được.

Từ lúc vào cấp ba đến nay, Hạ Lâm Hi nhận rất nhiều học bổng, ít thì vài trăm, nhiều thì mấy ngàn, ít cũng thành nhiều, dồn lại được món tiền kha khá.

Mà ông ngoại cô thời trẻ kinh doanh, dành dụm không ít tiền bạc, gần đây quan hệ với mẹ cô cũng dịu lại cho nên mỗi ngày lễ hay nghỉ, cả vào sinh nhật của cô, cha mẹ và ông ngoại cô đều lì xì cho, khiến cô có ít tiền dành dụm

Hạ Lâm Hi ít khi ra khỏi nhà, cô cũng không hiểu biết nhiều về giá cả, cứ vậy sống trong sự bao bọc của cha mẹ, cách tiêu tiền cũng không biết. Thật sự cô chưa kiếm được đồng nào, cũng không xài gì nhiều, nhân dân tệ dồn qua từng năm, nhưng chẳng để mua thứ gì.

Cô tính toán trong lòng, chỉ cần dùng tiền học bổng thôi cũng đủ để mua máy tính rồi, vậy nên không do dự lâu đã quyết tâm làm đến cùng, cô thoải mái chi tiền, làm thủ tục cũng nhanh chóng.

Từ đầu đến cuối vô cùng thuận lợi, không đến một giờ sau, Hạ Lâm Hi đã được tận tay chạm vào chiếc máy tính, cô mở ra kiểm tra, vừa nhìn kĩ chiếc máy, vừa chạm vào chiếc cặp đựng màu đen mềm mại bên ngoài, cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Nhưng điều khiến cô vui nhất chính là, cô cảm thấy cậu nhất định sẽ thích.

Có lẽ bởi vì còn quá trẻ, cô hành động cũng không so đo gì nhiều, chỉ cần cảm thấy bản thân suy nghĩ đủ cặn kẽ nhưng thật như vậy vẫn còn nóng vội. Ý tứ không rõ ràng trong lời của Tần Việt chính là cậu ta đang bố thí tiền cho người khác, chiếc thẻ tín dụng ấy cứ luẩn quẩn trong đầu cô, vậy nên lúc trả tiền, cô cảm giác sáng khoái như đã báo được thù vậy.

Vậy là cô mua được một chiếc máy tính rồi, hoàn toàn bằng tiền học bổng của mình, đây là lần đầu tiên cô nhận ra, nhân dân tệ không hẳn là thứ không cần thiết.

Đem chiếc máy tính hiệu Apple về... Cô băng ngang qua một địa khu tính tiền, một khách hàng nhìn thấy cô liền mở miệng, “Apple có hệ thống riêng, nếu muốn sử dụng Windows chỉ bằng mua máy tính thường đi.”

Lời này là có ý gì?

Hạ Lâm Hi cố gắng lý giải, cô nhớ lại, hệ thống Tường Chính Hàn dùng không phải là Windows, nhưng cũng không phải hệ thống Androi, vậy rốt cuộc cậu dùng cái gì, bây giờ cô đột ngột cảm thấy hoài nghi.

Để chắc chắn, cô lại xem dòng máy tính Dell, máy tính này thường hay xử dụng trong công việc, trang bị của nó có sự khác biệt rất lớn.

Chiều những ngày thu, trên trời muôn dặm là mây, những cánh chim chao lượn về phía Nam, những chiếc lá úa tã nằm lên nhau trên mặt đất, con đường càng lúc càng nhỏ lại.

Hạ Lâm Hi mang theo thứ mới mua, đi đến ngã ba đường, vừa cuối đầu nhìn điện thoại. Cô vừa xuống xe taxi, trên vai vẫn đeo túi xách, bởi lẽ trưa nay đi khá nhiều nên mồ hôi lấm tấm trên trán.

Cô gọi cho Tường Chính Hàn.

“Cậu có ở nhà không?” Hạ Lâm Hi hỏi.

Bây giờ đã hai giờ chiều, Tường Chính Hàn nhìn ra ngoài, đáp: “Mình đang ở nhà.”

Hạ Lâm Hi suy nghĩ từ ngữ cẩn thận, hỏi tiếp: “Mình mới mua vài thứ, có thể vào nhà cậu một lát không, vài phút thôi cũng được.”

(1) Csharp: Là một ngôn ngữ lập trình được phát triển bởi Microsoft

(2) Inch: đơn vị đo chiều dài khác nhau, thường được dùng tại Anh và Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Bên ngã ba, con phố ấy vẫn nhộn nhịp như cũ, trong những con người đang huyên náo ấy có cả những cụ già cao tuổi, những đứa trẻ loạng choạng tập đi, và cả những người vô gia cư ăn mặc không chỉnh tề.

Con phố này không có bảo an, lẽ đường được lấp đầy bởi những gánh hàng rong, ban chiều đúng là thời điểm náo nhiệt, thức ăn được bày bán còn

nhều hơn sáng sớm, không ít bạn hàng kéo nhau đến đi, tầng tầng lớp lớp âm thanh mặc cả vang vọng khắp ngã đường, đó còn bao gồm cả lời thăm thì của những câu chuyện vụn vặt.

Tay trái Hạ Lâm Hi ôm chặt món đồ mới mua, tay phải siết túi xách của mình, đi trên lối dành cho người đi bộ, cách mặc khiến cô trở nên lạc lõng giữa nơi đây.

Tường Chính Hàn dẫn cô ở trước cửa phố đợi mình, nhưng cô không chịu nghe lời, cô vẫn nhớ đường vào, có thể tự thân đến nhà cậu được.

Trên đường có một kẻ vô gia cư nhìn cô, nở một nụ cười lưu manh.

Hạ Lâm Hi đã tính kỹ, từ lúc cô vào đây đến giờ, tốc độ đi bộ chậm hơn Tường Chính Hàn rất nhiều, có lẽ thua đến một phần hai hoặc một phần ba so với cậu, vậy bao lâu nữa sẽ được gặp người đấy?

Đối với Hạ Lâm Hi, đây là một bài tính thời gian vô cùng đơn giản, cô lập tức nhắm ra kết quả, sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ.

Sẽ nhanh thôi, tầm hai đến ba phút nữa thôi.

Cô ngẩng đầu, nhìn về con đường trải ra xa, quả nhiên nhìn thấy cậu.

Cậu còn nhanh hơn so với cô dự đoán, tất nhiên cậu không đi bộ, cậu chạy từ nhà đến đây.

Bỗng nhiên Hạ Lâm Hi nhớ ra trong hội thể thao mùa thu năm lớp 11, Tường Chính Hàn đại diện lớp thi đấu ở hạng mục chạy ba nghìn mét, rồi đến năm nghìn mét, còn đạt hạng nhất nhảy cao, bởi vì trong lớp không ai chịu ghi danh.

Cô cảm thấy cậu có rất nhiều ưu điểm nhưng ít người trong lớp chú ý, đa số mọi người chỉ quan tâm đến kì kiểm tra và thành tích, còn những hoạt động ngoại khóa, hầu như đều không quan tâm.

Nhưng Hạ Lâm Hi ở đây, càng lúc càng thấy cậu thật lấp lánh.

Cô ôm thùng đứng tại chỗ đợi cậu.

Tường Chính Hàn đến nơi, điều đầu tiên cậu làm là nắm lấy bàn tay của cô, bởi vì này giờ đứng nơi hứng cả ngọn gió nên tay cô lạnh hơn bình thường một chút.

Hạ Lâm Hi ôm chiếc thùng: “Máy tính cậu sao rồi?”

“Ổn rồi.” Tường Chính Hàn đáp. “Tiếp tục dùng được rồi.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, bước chân theo cậu: “Sao cậu không hỏi mình trong đây có gì?”

Tường Chính Hàn bật cười, phối hợp theo ý cô: “Vậy cậu mang theo gì đấy?”

Hạ Lâm Hi nói dối: “Đồ ăn vặt thôi.”

Thật sự cô không biết phải nói làm sao, cần một cơ hội thích hợp mới được, nhưng nếu cha mẹ Tường Chính Hàn ở nhà, cô càng không biết giải thích như thế nào.

Cho đến bây giờ, Hạ Lâm Hi vẫn chưa nhận ra, bản thân mới nghĩ đã vội lao đầu vào làm, so với một cô gái kiên trì gấp một ngàn con hạc giấy vì mối tình đầu cũng chẳng khác là bao.

Hạ Lâm Hi không có thời gian gấp origami, nhưng cô có một ít tiền, mua một lúc hai chiếc máy tính, vậy là đã tiêu hết học bổng ba năm của cô.

Tường Chính Hàn nhìn chiếc thùng trong tay cô, nửa đùa nửa thật: “Nặng hơn so với đồ ăn vặt đấy.”

Trong chốc lát, Hạ Lâm Hi đã nghĩ cậu đoán ra rồi.

Nhưng sau đó cậu còn nói: “Xem ra cậu mua rất nhiều.”

Chiếc thùng đã nằm trong tay Tường Chính Hàn, cậu đã giúp cô vác đi rồi, trên đường thấp thoáng những mảnh vỡ thủy tinh, văng tứ tung khắp nơi, một tay Tường Chính Hàn khư chiếc thùng đó, tay còn lại dẫn cô vòng qua.

Cậu nói: “Nếu không có chiếc thùng này, mình bế cậu qua là được rồi.”

Hạ Lâm Hi thuận miệng đáp: “Cậu đã ôm mình bao giờ đâu.”

Tường Chính Hàn thoáng ngưng lại, nghiêng mặt nhìn cô, thấy đôi tai cô ửng đỏ, dường như đang thẹn thùng.

Vậy nên cậu ra về mình đang nói chuyện rất có tính logic: “Không sao, vậy bây giờ mình ôm là được rồi.”

Bọn họ đã vào đến ngõ nhỏ, vài bước nữa sẽ đến cổng nhà, có lẽ cha mẹ cậu đang ở bên trong... Nghĩ vậy, Hạ Lâm Hi theo thói quen giữ một khoảng cách với cậu, giả vờ chỉ là một người bạn bình thường.

Trong những chuyện như thế này, bọn họ ai cũng chẳng giữ được chút trí IQ dồn vào việc học hành.

Hạ Lâm Hi buông tay cậu ra, vừa lúc cậu chớp lấy cơ hội, cậu nghĩ rằng đây là sự đồng ý ngầm, vậy nên tay phải liền vòng qua eo cô.

“Đừng như vậy.” Hạ Lâm Hi nói. “Trong nhà cậu...”

“Chỉ có mình mình thôi.” Tưởng Chính Hàn trả lời.

Tuy là nói vậy nhưng cậu vẫn buông cô ra, phớt ngoài tranh cãi âm ỉ nhưng ngõ nhỏ vắng lặng lạ thường.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, may quá, trong nhà chỉ có một mình cậu, đợi cô mở thùng ra, tặng máy tính cho cậu cũng không đến nỗi xấu hổ.

“Thật ra trong thùng đó không phải đồ ăn vặt đâu...” Hạ Lâm Hi theo cậu bước qua cửa chính, nhìn cậu bung chiếc thùng đấy, suýt nữa đã khai thật.

Tưởng Chính Hàn cười nói: “Vậy trong đó có gì, quần áo và vật dụng cá nhân của cậu sao?”

Lời còn chưa dứt, tiếng chuông từ cửa chính vang lên, Hạ Lâm Hi hoảng hốt, nhìn quanh quất bốn phía để tìm chỗ trốn.

Cô cảm thấy mình như một chú ốc chỉ biết trốn trong vỏ, vốn muốn đến đây để tặng quà cho người khác nhưng lại không dám quang minh chính đại mà tặng.

Ở góc sân có một cây Hạnh, thân cao ba thước, tán lá rộng lớn, cô chạy đến nấp sau thân cây, sau đó lại nhanh chóng trốn vào cửa gỗ rộng mở.

Hạ Lâm Hi nhòm từ bên trong ra, xuyên qua những tán lá vàng mùa thu, nhìn người đang vào cửa kia, quả nhiên là cha của Tưởng Chính Hàn... Thật ra cô giờ đây cũng chẳng còn nhớ rõ gương mặt của ông nữa, nhưng ký ức về một ông tay áo rộng vẫn còn hiện hữu rõ ràng.

Bên cạnh ông Tưởng còn có thêm một người khác, người nọ chắc là khách sửa xe, ông ấy tươi cười dắt xe đạp đi vào, còn nói chuyện với bọn họ. Mà người phụ trách sửa xe, tất nhiên là Tưởng Chính Hàn.

Cậu tháo lốp xe ra, bắt đầu vá lại, tay nghề thuần thục.

Hạ Lâm Hi cảm thấy, có lẽ hôm nay cô sẽ không tìm được một cơ hội thích hợp để tặng hai chiếc máy tính này.

Cho đến lúc cha của Tưởng Chính Hàn hỏi: “Chuyện của con đã làm xong chưa?”

Tưởng Chính Hàn chưa trả lời, ông lão khách hàng đã nói: “Vội chuyện gì đấy? Đúng rồi năm sau Tiểu Chính tốt nghiệp trung học đúng không? Nếu có lo chuyện gì thì nên lo học hành ấy, sang năm thi đại học, sao đứng ở đây rửa xe mãi được.”

“Trường gì cũng được bác ạ, chỉ cần học đến nơi đến chốn là ổn tất.” Ông Tưởng vẫn nở nụ cười ôn hòa như cũ. “Tôi lo cũng chẳng nghĩa lý gì, con cái cũng đã lớn rồi, tự đi con đường của nó thôi.”

Ông lão kia vui vẻ giúp nâng van xe đạp lên: “Đúng là không giống bác chút nào, bây giờ làm gì cũng cần bằng cấp bác ạ. Ông nhìn chúng ta sống ở nơi hỗn tạp như vậy đều là do ít học mà ra, tôi ở đây mười mấy năm rồi, hàng xóm kẻ cận gia đình bác cũng ít nhiều năm...”

Ông nói tiếp: “Tôi nghĩ kĩ, cũng tính đi tính lại rồi. Tôi không thể mua được một căn nhà trong tiểu khu cao cấp như trang viên Hào Sâm, thậm chí cả đời này tôi cũng chưa mua được cái WC ở đó, nhưng mua một căn nhà nhỏ, cỡ bốn lăm mét vuông để dưỡng lão cũng tốt rồi.”

Ông Tưởng hỏi tiếp: “Bác chuẩn bị bán nhà sao?”

“Đúng vậy, người ta đặt tiền cọc rồi.” Người kia trả lời. “Nhưng bây giờ mới xây lại phòng ngủ, tôi còn phải ở đây đến một hai năm nữa, nhưng một hai năm cũng qua nhanh thôi, chúng ta từng này tuổi rồi, không biết gì cũng đúng nhưng lại biết rất rõ năm tháng qua nhanh đến nhường nào.”

Lúc bọn họ nói chuyện, Tưởng Chính Hàn im lặng vô cùng.

Hạ Lâm Hi đứng sau cửa gỗ, nhìn người khác đã già đầy đất xe rồi đi.

Cha con Tưởng Chính Hàn còn nói chuyện gì đó nhưng lại quá nhỏ giọng nên Hạ Lâm Hi cũng không nghe rõ.

Cô đợi chưa đến hai phút, Tưởng Chính Hàn đã đến tìm cô, cửa gỗ bị cậu mở ra, cô giống như một chú ốc không còn đường thoát, căn bản bây giờ nào biết chạy đi đâu.

Ông Tưởng vẫn đang ngồi trong sân, cười hỏi: “Bạn con đấy à?”

Hạ Lâm Hi lập tức trả lời: “Con chào bác.”

Những lời này dường như cô đã nghe qua, Hạ Lâm Hi lập tức nhớ ra, đúng rồi, lúc cô gặp mẹ của Tưởng Chính Hàn cũng khác nhiều so với bây giờ.

Ông Tưởng lại hỏi: “Thùng này do con mang đến à?”

“Bên trong có một ít sách tham khảo và đề thi ạ.” Hạ Lâm Hi biết đây là nói dối nhưng cô chẳng còn cách nào khác nữa, để dấu diếm đi cô đành phải nói lái sang chuyện khác. “Con đến giúp bạn Tưởng Chính Hàn học...”

Nếu cô là Pinocchio thì cái mũi đã dài ra bao nhiêu bởi hôm nay rồi.

Ông Tưởng cầm một tờ báo lên, trầm ngâm nhìn bọn họ, dường như nhận ra điều gì đó nhưng không nói thành lời, chỉ bảo Tưởng Chính Hàn: “Con nhớ chu đáo với bạn một chút, đừng có lỗi với bạn bè tốt như vậy.”

Tưởng Chính Hàn gật đầu dạ vâng.

Cậu dẫn Hạ Lâm Hi vào phòng, cánh cửa rộng mở, phong thái vô cùng đàng hoàng.

Không bao lâu sau, mẹ của Tưởng Chính Hàn cũng đã về nhà, cách một lớp cửa sổ nhìn Hạ Lâm Hi, cười nói: “Lần trước tôi cũng gặp cô bé này rồi.”

Cây Hạnh lay động theo gió chốn ngoài cửa sổ, bóng cây phải lên cửa sổ thủy tinh, tạo nên một chiếc bóng thật dài, Hạ Lâm Hi đứng trong phòng, có một cảm giác không thể nói nên lời, lại nghe mẹ của Tưởng Chính Hàn nói: “Đề bác gọt trái cây cho con nhé!”

Hạ Lâm Hi lập tức nói: “Không cần đâu ạ, con cảm ơn bác...”

Nhưng những lời này cũng không ngăn được bà Tưởng.

Tưởng Chính Hàn xem xét chiếc thùng do Hạ Lâm Hi mang đến, cân nhắc theo một chiều hướng khác, cậu không nghe tiếng loạt xoạt của những trang giấy, đôi lại là tiếng va chạm lộc cộc.

Trước giờ cậu chưa từng nghi ngờ lời của cô, cô nói gì cậu cũng đều tin cả nhưng lúc này cô nói là đồ ăn vặt, bây giờ lại đổi thành sách tham khảo và đề thi, cái gì cũng không xác đáng.

Căn phòng trở nên im lặng, Hạ Lâm Hi đứng bên cạnh bàn học, cầm một quyển sách được bọc kỹ, vừa mở ra đập vào mắt là tiêu đề “Programming Pearls Second Edition”

Cô lập tức trả sách lại, sau đó tìm một quyển khác, tựa sách lại viết. “Learn you a haskell for great good”

Sách gì đây?

Hạ Lâm Hi không dám lật qua lật lại.

Những quyển sách này hầu như là sách cũ, bởi vì tên chủ nhân đề trên cuốn sách đã thay đổi mấy lần rồi mới qua tay Tưởng Chính hàn, bìa sách có hơi toi rả, vậy nên cậu đành lấy giấy bọc lại.

Tưởng Chính Hàn không hỏi cô đã đem gì đến đây nhưng Hạ Lâm Hi liền đi thẳng vào vấn đề: “Trong thùng đấy, đều là những gì mình muốn tặng cho cậu, bất kể bên trong có cái gì, cậu hứa với mình sẽ nhận được không?”

Cô ít khi thẳng thắn như vậy, nhưng với cô thà cứ nói thẳng ra, còn hơn cứ quanh co cho một lòng.

Thùng vẫn chưa được mở ra, lòng của cô cứ không yên, giống như bị ánh mặt trời rọi ra rõ ràng.

Tưởng Chính Hàn nghĩ một lúc, mỉm cười nói: “Cậu định tặng mình gì đấy?!”

Nhưng vẫn chưa nói xong, Hạ Lâm Hi đã mở thùng ra, cô ôm chiếc máy tính hiệu Apple, còn cả một chiếc máy dòng Dell ra, sau đó mở bao niêm phong, xé hóa đơn đi.

“Tặng cậu hai chiếc máy tính.” Cô vờ bình tĩnh, vớt đi sự lo lắng không đâu. “Không phải bằng tiền ba mẹ đâu, là học bổng của mình trong ba năm đấy.”

Tưởng Chính Hàn còn chưa mở miệng, Hạ Lâm Hi lại nói: “Nếu cậu trả lại cho mình, mình sẽ ném đi đấy.”

(1) Learn you a haskell for great good: là sách Tự học lấy Haskell,, Haskell là ngôn ngữ hàm – một ngôn ngữ nâng cao phù hợp với ai từng học ngôn ngữ lập trình mệnh lệnh trong quá khứ.(Haskell là tên của một ngôn ngữ lập trình lấy tên nhà toán học và logic của Mỹ).

(2) Programming Pearls: là cuốn sách hay tiếp theo để bạn làm việc bên cạnh như thể đang làm cùng với một lập trình viên tài năng vậy. Nó là một tập hợp của những khôn ngoan của nhiều lập trình viên “cao thủ” đã được chưng cất và cô đọng lại, nhưng khá dễ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nếu cậu trả lại cho mình, mình sẽ ném đi đấy.

Những lời này giống như đang uy hiếp, Hạ Lâm Hi biết vậy nhưng vẫn nói ra.

Cô sợ mình làm cậu giận, sợ chạm đến lòng tự trọng của cậu, nhưng hơn cả là sợ cậu không chịu nhận món quà này. Cuộc sống không phải đề thi, không ai cho cô một lời giải chính xác, chuyện duy nhất cô có thể làm chính là tự mình khám phá mọi thứ.

Nhưng ngay cả việc này cô cũng không làm được.

Tường Chính Hàn dựa lưng vào tường, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, sự nghiêm túc ban nãy biến mất, cậu không nhịn được bật cười, đi qua ôm lấy cô.

Hạ Lâm Hi ngây người trong lòng ngực cậu.

Một cử động nhỏ cô cũng không dám, dường như đã đưa tiễn mọi suy nghĩ sâu xa ban nãy theo cơn gió.

“Mình không được trả lại nhưng có thể bán ra mà.” Tường Chính Hàn buông tay ra, khởi động chiếc máy tính bên cạnh. “Mình sẽ đăng hai chiếc máy này trên những trang web giao dịch, lâu nhất tầm một tháng có thể hoàn tiền cho cậu rồi.”

Tường Chính Hàn không hề từ chối, nhưng những lời nói ra cũng không rõ ràng.

Cậu không chỉ nhận máy tính mà còn giúp cô nâng giá bán, thậm chí sẽ hoàn tiền lại cho cô, cậu chu đáo như vậy, Hạ Lâm Hi không nghĩ ra lời nào để tranh cãi.

Cô lùi lại vài bước, vừa lúc va vào giường cậu, cô không để ý nó là gì, chỉ nghĩ rằng có một chiếc ghế phía sau, trong vô thức ngồi xuống.

Đến tận lúc sau mới nhận ra có điều gì không đúng ở đây.

Gió thu len qua khung cửa sổ, thổi tung lớp mền mỏng bên rìa, cô gấp chiếc mền lại cho gọn ghề thì đôi mắt chợt dừng lại ở hai quyển vở nét chữ tinh tế trên mặt gối.

Một quyển môn Ngữ Văn, quyển còn lại là môn Vật Lý.

Trong đợt kiểm tra liên trường tháng trước, Hạ Lâm Hi một người một bút đã viết hết những con chữ này, tặng lại cho Tường Chính Hàn, nhưng quyển vở lại không nằm trên bàn học mà được Tường Chính Hàn đặt trên giường.

Hạ Lâm Hi chưa bao giờ nghĩ rằng, hóa ra trong những đêm trước ngày thi ấy, cậu đã nằm ở đây ôn lại từng kiến thức đã học.

“Lần trước là hai quyển vở, bây giờ còn cả hai chiếc máy tính nữa, mình nói trước để tránh hiểu nhầm này...” Hạ Lâm Hi nghĩ rất nhiều nhưng cô vẫn không biết nên hành xử ra sao, đành nói bóng nói gió: “Thay vì giao cho một người không quen biết, mình muốn để nó ở chỗ cậu, bây giờ mình không cần tiền, bây giờ đến lúc cũng chưa cần.”

Cô nói: “Nhưng sau này, cậu sẽ trả nhé.”

Tường Chính Hàn đầu khoả nghĩ, nếu cậu đồng ý, chỉ sợ sau này cả tiền lẫn người đều giao cho cô mất.

Hạ Lâm Hi cảm thấy cậu giao động, ngay lập tức nhận ra mình cần nắm bắt thời cơ này trước khi cậu bình tĩnh lại, dù lòng cô vẫn lo lắng rất nhiều nhưng vẫn cứ đến bên cạnh cậu: “Đúng rồi, mình có chuyện muốn nói với cậu nữa, mình còn muốn lấy lại đấy.”

Tường Chính Hàn cúi đầu lại gần, nghĩ rằng cô có chuyện gì quan trọng muốn nói nhưng Hạ Lâm Hi chẳng nói lời nào, cô chỉ đặt lên má cậu một cái hôn thật khẽ.

Tất cả như mây mù trong lòng cậu.

Phòng ngủ này trước giờ vẫn là phòng ngủ, thế nhưng bây giờ tủ sách sắp xếp gọn gàng, những tấm poster dán trên tường và những thùng linh kiện linh tinh, giây phút này đều không chân thật.

“Nếu muốn lấy thì cậu nên lấy nhiều vào.” Tường Chính Hàn nắm tay cô, không cho phép rút ra, đề nghị. “Mình không ý kiến đâu.”

Gương mặt Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô cố rút tay nhưng không thể làm được, cuối cùng đành hỏi: “Được rồi, cậu đồng ý với mình đi.”

Đường như đã đoán trước cô sẽ như vậy, Tường Chính Hàn mở tập ra, viết hợp đồng, còn kí tên đóng dấu chính chu, không chỉ vì tiền bạc, mà bởi đây còn là một hợp đồng bán mình.

Hạ Lâm Hi cắt kĩ hợp đồng bán mình này đi, nói lời tạm biệt với cậu nơi ngã ba đường.

Ánh hoàng hôn ngày thu trải dài trên con phố, những chiếc lá khô rơi xuống lấp đầy mọi lối đi, đường về nhà cũng như con đường đưa cô đến đây, thế nhưng hai người cùng nhau đi qua, thời gian lại trôi nhanh hơn một chút.

Những con phố ở trung tâm sau buổi chiều vẫn còn náo nhiệt như cũ, không thua kém gì phố xá ban ngày, vẫn là lớp lớp mái nhà không đều xây từ năm tám mươi chằng chịt nhau, vẫn là những đứa trẻ chạy nhảy rộn ràng khắp đường.

Trời trong mây nhạt, hoàng hôn buông xuống nơi xa xa những toà nhà cao tít tắp thật khác xa so với trước tầm mắt này.

Nhà của Hạ Lâm Hi cũng nằm đâu đó trong những khu cao tầng ấy nhưng cụ thể ở đâu thì cô không rõ. Chạng vạng, sau khi về đến nhà, cô ngoảnh đầu nhìn lại phương xa, chỉ thấy những tán lá xum xuê nơi tiểu khu. Hóa ra từ đây không thể thấy được khu phố nhộn nhịp kia.

Trong nhà ngoài cô ra cũng chỉ có mình dì Bành đang nấu nướng.

Hôm nay mẹ cô tăng ca, cha cô ra ngoài với nhân viên tạp vụ, phòng khách to như thế nhưng lại lặng thinh.

Bởi lẽ vì im lặng quá mức, dì Bành hỏi vọng ra từ bếp: “Tiểu Hi ơi, tối nay con muốn ăn gì? Dì định nấu thịt kho tàu, rau củ xào và canh cá quả, con thấy được không?”

Hạ Lâm Hi cúi đầu nhìn điện thoại, thuận miệng đáp: “Gì cũng được hết ạ, con cảm ơn dì!”

Tường Chính Hàn nhắn tin cho cô, khiến bao nhiêu tâm tư của cô bày ra hết trên mặt, căn bản ban nãy không hề nghe tên những món ăn.

Cô sửa đi sửa lại thật lâu rồi cuộc cũng trả lời, sau đó đọc lại lịch sử tin nhắn của bọn họ, có nhiều lúc cô cũng không thể hiểu, tại sao nói chuyện với nhau nhiều đến thế nhưng lúc nào cũng nhớ nhung.

“Không cần cảm ơn đi đâu, con khách sáo quá.” Dì Bành vừa thái rau, vừa nói với cô. “Con giống con gái đi lắm, nhưng đáng tiếc con bé lại không ngoan như con.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cô cũng không hẳn là “ngoan” đâu nhỉ?! Cô trót yêu sớm rồi.

Dì Bành tự nhiên nói tiếp: “Con gái đi học trong trường Hoàn Hò, trường đó gì cũng được, chỉ quản giáo học sinh nghiêm quá, một tháng về nhà một ngày, tối phải đến phòng tự học, mỗi lần con bé về nhà đều than thở với dì... Nói cuộc sống ở ngôi trường đó thật khắc nghiệt, ngày ngủ chưa đến bốn tiếng, thời gian ăn uống cũng không có...”

Hạ Lâm Hi tắt điện thoại đi, nghe được một ít.

Trường trung học Hoàn Hò ở phố Giang Minh này là một trường mới được xây dựng trong những năm gần đây.

Trường được xây ở vùng ngoại ô thành phố, quản lý nghiêm khắc như quân đội, tuy rằng lúc tuyển sinh không lấy được những thí sinh cao điểm nhất nhưng số học sinh đào tạo thành tài lúc nào cũng đảm bảo được trong rất nhiều năm.

Có một lời đồn về ngôi trường Hoàn Hò này, chính là ngay cả giờ nghỉ ngơi ăn trưa, bên cạnh mỗi học sinh đều có một tập từ vựng tiếng Anh.

Thầy Hà chủ nhiệm lớp Hạ Lâm Hi thường xuyên đem câu chuyện này ra khích lệ học sinh của mình, nói họ ý rằng mình là học sinh trường Giang Minh, quên mất đi sự nỗ lực hết mình, càng không có lòng dốc hết sức cho việc học.

Mọi người trong lớp chỉ cười cho qua, đa phần đều không ai tin.

Nhưng bây giờ, nghe dì Bành nói như vậy, Hạ Lâm Hi cũng đã tin rồi.

So với cái danh của trường trung học Hoàn Hò, chuyện quản lý học sinh ở trường Giang Minh cũng được xem là thoải mái lắm rồi.

Sau kì nghỉ bảy ngày nhân dịp Quốc Khánh, nhà trường liền tổ chức bài kiểm tra và niêm yết lại bảng thứ hạng.

Không quá bất ngờ, Hạ Lâm Hi vẫn là hạng nhất toàn khối.

Sáng sớm đọc danh sách, thầy chủ nhiệm kì công khen ngợi cô, nào là “chăm chỉ, nỗ lực, hiếu học, kiên trì” mọi thể loại từ đều được thầy chủ nhiệm điểm mặt kể tên, bởi vì số lần khen ngợi này nhiều không đếm xuể nên mọi bạn học trong lớp đều coi nhưng chuyện thường tình, lúc trước còn cảm thấy hơi khó chịu nhưng bây giờ đều đã đặt ngoài lòng cả rồi.

Nhưng sau đó, khiến cho mọi người ngạc nhiên chính là người đứng hạng hai không phải là Trần Diệc Xuyên mà là Thời Oánh đã lâu không đến lớp.

Thời Oánh thấp hơn Hạ Lâm Hi hai mươi lăm điểm, xếp hạng bốn toàn khối, nếu như cô có hơn một chút nữa cũng sẽ có ngày, cô có thể đứng trước Hạ Lâm Hi.

“Các em có nhớ tôi đã từng nói gì hay không?” Chủ nhiệm đứng thẳng lưng, viên phấn bắt đầu di chuyển trên bảng đen. “Cố gắng nhất định sẽ được đền đáp, chẳng qua các em có đủ kiên trì hay không mà thôi.”

Thầy nói: “Thời Oánh phải phẫu thuật, xin phép nghỉ hai tuần nhưng em ấy có lo là học tập không? Không có! Em ấy vẫn cố gắng, vẫn phấn đấu, vẫn tiếp tục cạnh tranh với các em...”

Hạ Lâm Hi cúi đầu xoay bút, nghe Cổ Hiểu Mạn lẩm bẩm: “Thời Oánh đứng hạng hai thì liên quan gì đến em cơ chứ.”

Một bạn nam ngồi trước nghe vậy, nói luôn không cần suy nghĩ: “Có quan hệ chứ, cô ấy vượt qua Trần Diệc Xuyên đấy.”

Ngón tay Hạ Lâm Hi hơi nhúc nhích, cô nhìn sang tổ bên cạnh, thấy Trần Diệc Xuyên đang ngồi chéo chân bên khung cửa sổ, đang hưng phấn nói chuyện với bạn cùng bàn, dường như không hề để tâm đến việc mình bị mất đi cái ngai đệ nhị.

Nhưng đứng hạng ba cũng không phải là cậu, hạng ba là Mạnh Chi Hành.

Cậu rơi xuống hạng bốn, chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra.

Sau khi tan học, vẫn có người gọi cậu ta là “Nhị ca” nhưng khác với lúc trước, bây giờ cậu không hề đáp lại.

Sáng nay một cơn mưa nhỏ đi qua, khiến sắc trời trở nên âm u nhợt nhạt, phòng học buộc phải mở đèn lên, còn sáng hơn so với ban ngày. Hạ Lâm Hi lấy một sấp bài kiểm tra từ trong ngăn kéo ra, bắt đầu kiểm kê lại, trở thành một ủy viên học tập mới nhận chức, cô cảm thấy thời gian của mình rút bớt không ít.

Không bao lâu sau, một cái bóng phủ lên lớp giấy trắng mực đen.

Có người đứng trước bàn của cô, hai tay bối rối đan vào nhau, toan cúi đầu nhìn xem cô đang viết gì, cũng hỏi: “Thầy dạy Sinh vừa nói với mình, trước giờ lên lớp phải chép lại một bộ đề thi thử, cậu có rảnh đây không?”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, quả nhiên người đến là Thời Oánh.

Cô ấy mang một chiếc áo khoác trong bộ đồng phục mùa thu, đi kèm với váy đồng phục mùa hạ, chân đi đôi tất dài, nhìn kĩ rất giống một thiếu nữ đương thời nở rộ.

Có lẽ là bởi vì lạnh nên cô ấy kéo ống tay áo xuống, che luôn cả bàn tay của mình, Thời Oánh cười khẽ: “Tuy mình là ủy viên Sinh Học, nhưng lâu rồi không liên hệ với thầy giáo, nên chuyện chép lại bộ đề thi thử này, mong ủy viên học tập giúp đỡ.”

Cổ Hiểu Mạn đang nằm sấp trên mặt bàn ngủ, nghe thấy Thời Oánh nói vậy đành cố nhin cảm giác khó chịu, hất cằm nói: “Thầy Sinh giao nhiệm vụ cho cậu, cậu tìm ủy viên học tập làm gì?”

Mùa thu trời trở lạnh, mưa phùn liên miên, không biết ai đã mở cửa sổ, bụi mưa thổi vào bên trong, đáp hết lên người Thời Oánh.

Cô ấy hắt xì một hơi, tiếp tục nói với Hạ Lâm Hi: “À còn một chuyện nữa, mình muốn thành lập một nhóm học tập, tập hợp hết những bạn có thành tích cao trong lớp, phụ đạo một với một cho các bạn học vẫn còn kém, cậu thấy ý tưởng này có được không, mình định sẽ nói với thầy.”

“Thầy đang ở văn phòng, cậu ra khỏi cửa quẹo phải là được.” Hạ Lâm Hi sắp xếp lại tài liệu, băng ngang qua cô ấy ra ngoài cửa.

Tường Chính Hàn đang đứng trên hành lang, nói chuyện với một nhóm nam sinh khác, bọn họ đều là người trong đội tuyển Tin, ai ai cũng đeo một chiếc huy chương, bụi mưa bị gió đánh tạt qua nhưng ai cũng không hề để ý.

Hạ Lâm Hi đến gần hai bước, lại thấy Tường Chính Hàn dường như đang bận việc nên đành xuống cầu thang một mình.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tháng ngày cuối cấp, bài tập chất chồng.

Thầy giáo đã in sẵn một sấp tài liệu, bao gồm cả đề thi trong nhiều năm qua để trong văn phòng ở lầu hai, bởi vì tài liệu của ban tự nhiên và ban xã hội khác nhau nên ủy viên học tập của từng lớp phải tự đến nhận.

Hạ Lâm Hi đi nhận tài liệu một mình, nửa đường gặp phải Tần Việt của lớp bên cạnh.

Tần Việt vẫy tay với cô, cười hỏi: “Cậu cũng đến văn phòng à?”

Cậu bước lên hai bậc thang, đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi. “Lần họp lớp vừa rồi, mình xử trí không ổn thỏa, tạo nên sự hiểu lầm nhỏ, cậu nghe mình giải thích...”

“Giải thích gì chứ?” Hạ Lâm Hi khách sáo. “Chỉ là bạn bè đi chơi với nhau thôi, cậu đừng để ý quá.”

Cô vội vàng xuống lầu, không có thời gian để nói chuyện phiếm, nhưng Tần Việt vẫn leo đèo theo sau, tự mình độc thoại: “Mình nói chuyện có lẽ hơi bộc trực, mình sửa mãi mà không được. Thật ra mình phân tích cơ cấu máy tính của Trường Chính Hàn chỉ để đánh giá thôi, không có ý gì khác đâu.”

Vừa dứt lời, Hạ Lâm Hi liền hỏi: “Khi làm bài thi, cậu có thiếu suy nghĩ như vậy không?”

Tần Việt lập tức nở nụ cười, nói lái sang chuyện khác: “Mình coi mọi người như bạn bè tốt, không phải là người ngoài, nói chuyện cũng không cần khách sáo như thế.”

Cậu tỏ vẻ bình thản, nhìn qua vô cùng chân thành, còn cố ý gọi chuyện với cô nhưng Hạ Lâm Hi ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí còn không quay đầu nhìn cậu ta, nhanh chóng vào trong văn phòng.

Khoảng ba phút sau, cô ôm một sấp tài liệu đi ra.

Không nhiều không ít, vừa đủ cho ba mươi chín người.

Sau khi kiểm tra lại xong, cô đi đường vòng về lớp bằng cầu thang đối diện. Tần Việt đứng ở bên ngoài chờ cô rất lâu, cho đến tận khi tiếng chuông báo vào tiết vang lên.

Trời mây mịt mùng, mưa nhỏ tí tách đập trên lan can và trên cả lớp đá sân nhà, mây đen kéo đến cuộn cuộn, mưa cứ thế mà to dần, tạt xối xả và hành lang tạo nên bức màn trắng xóa bao phủ trường học. Sân thể dục, hội trường, bậc thang, vách tường, song cửa thủy tinh, bất kì nơi đâu cũng chìm trong màn nước, trường học như đang chìm vào một đại dương mênh mông.

Ngoài trời gió thét mưa rơi, bên trong im lặng lạ lùng.

Thầy dạy Sinh đứng trên bục giảng, cúi đầu lật giáo án ra, hỏi: “Đề ôn tập di truyền và tiến hóa các em có đủ rồi đúng không?”

Không một ai lên tiếng trả lời.

Thầy dạy Sinh gõ vào mặt bảng, không vội không lo điểm mặt chỉ tên: “Ủy viên môn này đứng lên cho tôi!”

Lời vừa nói ra, Thôi Oánh lập tức đứng dậy.

Thầy giáo dạy sinh nhìn cô, siết chặt viên phấn hỏi: “Sao lại như vậy?”

Thôi Oánh nghẹn lời vài giây, cuối cùng cũng giải thích: “Em quên chép lại đề cương.”

Thầy đang không vui, vậy nên lại làm khó: “Lúc tan tiết em làm gì?”

Thôi Oánh vo vo trang giấy trong sách bài tập thành một viên, giống như đang lo lắng, cô đứng tại chỗ, lấp lửng trả lời: “Bởi vì... Hai tuần rồi em không đi học nên thầy chủ nhiệm có chuyện tìm em.”

Thôi Oánh muốn nói bóng nói gió rằng, vì cô trốn học đã lâu nên có chuyện với giáo viên chủ nhiệm, không thể chép đề.

Lời giải thích này coi như hợp lý, thầy giáo Sinh Học gật đầu, phát tay bảo cô ngồi xuống: “Nếu em không có thời gian có thể nhờ ủy viên học tập giúp đỡ, hoặc là nói trước một tiếng với tôi, lần sau không được quên nữa, đừng làm mất thời gian của các bạn...”

Thôi Oánh thông thả quay đầu, liếc mắt qua Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi đang mở sách bài tập ra, dường như chẳng để ý vào mắt.

Cố Hiểu Mạn nhỏ giọng: “Phòng Sinh Học ngay tại tầng bốn, có xa xôi gì đâu, nếu Thôi Oánh rảnh rồi nói chuyện với cậu sao không tự thân đi chép đi.”

Cô đẩy mạnh cặp vào sâu trong ngăn kéo, nói ra lời để trong lòng: “Không hiểu sao mình thấy cậu ta thật khó chịu.”

Cố Hiểu Mạn vừa nói xong, nam sinh ngồi bàn trước đã bảo: “Cậu nói chuyện với Thôi Oánh nhiều một chút sẽ thấy cô ấy là người rất tốt, trong kỳ nghỉ Quốc Khánh vừa rồi, cậu ấy dành rất nhiều thời gian nói chuyện với lớp chúng ta, còn trả lời tường tận mọi thắc mắc về môn Sinh của mọi người nữa.”

Bạn nam ngồi chéch hàng trên thấy đúng bèn hòa theo: “Thôi Oánh nữ thần còn nói, bạn bè trong lớp nên giúp đỡ nhau, tóm lại cậu ấy rất nhiệt tình, đáng

là tấm gương cho người khác học tập.”

Nghe người ta được đa số mọi người khen nức nở như vậy, Cố Hiểu Mạn rất bức bối, cảm thấy chính mình đang nghi ngờ bản thân, vậy nên không nhắc lại thêm một lần nào nữa.

Một tiết học trôi qua rất nhanh, khi tiết Sinh Học vừa xong, thầy Hà bỗng nhiên bước vào lớp, chấp tay sau lưng, gọi bốn học sinh có thành tích tốt nhất đi.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tầm tã, trong văn phòng lác đác vài người, các giáo viên đang nói chuyện với nhau mà bất kì câu nào trong cuộc chuyện trò đều có cụm từ – cử học sinh đi thi.

Giữa tháng mười chính là thời điểm tổ chức kì thi quốc gia.

Hạ Lâm Hi đứng cùng bên với Mạnh Chi Hành, bên kia là Thời Oánh và Trần Diệc Xuyên, bọn học đứng xung quanh thầy Hà, tâm trạng của mỗi người đều không giống nhau.

Từ đây đến lúc thi đại học còn đến bảy tháng nhưng đối với học sinh mà nói, đây là thời điểm quan trọng nhất để chọn trường.

“Số lượng học sinh thi vào trường Thanh Hoa của lớp ta là đông nhất, chắc các em cũng biết rồi.” Thầy Hà rót một tách trà, nhấp một ngụm rồi mới nói tiếp. “Nếu muốn vào đại học Thanh Hoa, được một huy chương trong kì thi quốc gia là một lợi thế mà chỉ có lớp chuyên của trường chúng ta mới có được đặc quyền này.”

Thầy đặt tách trà xuống, gõ gõ bàn: “Nếu muốn học đại học khác kì thi quốc gia cũng vô cùng quan trọng, bốn người các em đều có khả năng, có muốn đăng ký không?”

Thời Oánh hỏi: “Có hạn chế số lượng không ạ?”

“Theo nguyên tắc thì mỗi lớp không được quá ba học sinh.” Thầy Hà mở tờ giấy hướng dẫn ra xem, nói: “Nhưng nếu các em đều muốn đi thi trường sẽ hỗ trợ mọi mặt.”

Thầy đặt tay lên miệng tách trà, chờ học trò trả lời.

Trần Diệc Xuyên cười giễu cợt, hai tay đút vào túi quần: “Không vào được trường Thanh Hoa thì thi quốc gia còn ý nghĩ gì? Thôi, em dừng chân tại đây, nhường cơ hội này lại cho ba người bọn họ.”

Văn phòng ồn ào, giọng cậu không quá lớn nhưng đủ để cả phòng nghe thấy, một giáo viên chép miệng: “Học trò thời nay cứng cựa thật đấy!”

Thầy Hà đẩy sát gọng kính lên, đôi mắt nhìn Trần Diệc Xuyên chăm chú: “Đây không phải là việc nhỏ đâu, các em nên về nhà bàn trước với cha mẹ, hôm sau đến trả lời thầy cũng được.”

Nhưng Trần Diệc Xuyên vẫn quyết giữ ý kiến của mình: “Không cần bàn với cha mẹ, đây là quyết định của em!”

Cậu nói nghe mà nhẹ tênh, giống như không hiểu được lợi thế này quan trọng đến nhường nào, giống như cậu hoàn toàn tin vào năng lực của bản thân, thầy Hà đang chuẩn bị khuyên cũng nghe Hạ Lâm Hi nói: “Em cũng xin rút lui.”

Mạnh Chi Hành nhìn hai người bọn họ, cũng nói: “Thầy ơi, em cảm thấy mình cũng không thích hợp...”

Thi quốc gia là một con đường tắt đi đến đại học, nhưng cho dù con đường này có nhanh thế nào đi chăng nữa, không phải ai cũng phù hợp.

“Đêm nay các em về nhà, suy nghĩ kĩ thêm lần nữa.” Thầy chủ nhiệm ho khan, ngẩng đầu nhìn bọn họ chòng chọc. “Sai mai nói cho thầy nghe câu trả lời của các em.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, dù cho bao nhiêu buổi tối đi chăng nữa, quyết định của cô cũng không thay đổi, còn lý do thì hoàn toàn như Trần Diệc Xuyên.

Hơn cả, có một chuyện cô còn để tâm hơn, sau khi thi vào trường đại học, có lẽ cô và Tường Chính Hàn sẽ mỗi người một nơi, giả thuyết này không đặt ra để trốn tránh kì thi mà bởi vì sau này, nó nhất định sẽ trở thành sự thật.

Trước khi bọn họ bước ra khỏi cửa, thầy chủ nhiệm đứng lên, nói bóng nói gió: “Khoan đi đã, gần đây tôi có nghe vài học sinh nói có một học sinh ưu tú, học lực có thừa đang kèm cặp một học sinh yếu khác...”

Thầy Hà nhìn không chớp mắt, ánh mắt cứ đặt lên người Hạ Lâm Hi: “Những lời này chỉ là đồn thổi đúng không? Các em đều ưu tú, đều là hy vọng của trường ta, các em nên chú tâm vào thành tích của bản thân, đừng lãng phí thời gian cho người khác.”

Thầy chủ nhiệm đã dạy hơn mười năm mà năm nào cũng dạy ở lớp chuyên. Kinh nghiệm chinh chiến đều đủ cả, dần dần tôi luyện thành công đôi mắt xuyên thấu người khác, mỗi lần thầy nhìn chằm chằm vị học sinh xấu số nào đó, đều khiến họ đứng ngồi không yên.

Hạ Lâm Hi cũng không phải ngoại lệ, tất nhiên cô cũng rất lo lắng nhưng không thể hiện ra bên ngoài, cho nên thầy Hà nói gì cũng được, cô chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng ngay vừa khi trở về phòng học, Hạ Lâm Hi lại giúp Tường Chính Hàn soát lỗi bài làm giống mọi khi, cô mở đáp án trong sách vật lý ra, tìm lỗi sai ở từng trang, sau đó còn bổ sung lại một số bước đi.

Sau khi kết thúc tiết đầu tiên, bọn họ được nghỉ hai mươi lăm phút, nếu không phải nhờ trời mưa quá to thì ai nấy cũng phải chạy quanh sân trường.

Bởi vì không cần chạy bộ nên Trương Hoài Võ vô cùng nhàn hạ, cậu đứng lên tại chỗ, vô cùng hưng phấn nhìn cảnh trước mặt, tẩm tặc ngợi ca: “Hạ tỷ, chị đúng là quyền sách giáo khoa sống mà.”

Bạn bè trong lớp ấy, nên sống tốt như vậy, Trương Hoài Võ nghĩ thầm.

Nhưng cậu chưa bao giờ suy nghĩ, tại sao Hạ Lâm Hi lại tốt với Tường Chính Hàn như thế.

Khoảng nửa tiếng sau, Tường Chính Hàn nhận lại bài, cậu lật xem từng trang, có những lúc chỉ muốn dán luôn bài thi lên tường.

“Mình thống kê lại những chỗ cậu hay mắc lỗi, đa phần tập trung ở quang học, động lượng và cảm ứng điện từ.” Hạ Lâm Hi nói tiếp. “Còn một số phương trình hóa học...”

Hạ Lâm Hi ngồi nghiêng người, cầm một cây bút trên tay, bắt đầu viết lại phương trình đúng trên giấy, Tường Chính Hàn cầm một cây bút khác, vẽ thêm một mũi tên trên phương trình của cô: “Có thể nghịch đảo phương trình không?”

“Đây không phải là phản ứng của este đâu, chỉ là axit bình thường thôi.” Hạ Lâm Hi nói. “Vậy nên không thể nghịch đảo được.”

Tuy nói như vậy nhưng cô vẫn di chuyển bút, vẽ thêm một trái tim nhỏ trước mũi tên, sau đó lấy ngón tay cái đè lên, lén lút như một kẻ trộm.

Tường Chính Hàn cười nhẹ, cúi đầu viết một phương trình: $p=a(1-\cos\theta)$

Dựa vào phương trình này, có thể vẽ ra một tọa độ đầy đủ tâm tình.

Hạ Lâm Hi vẫn đang suy nghĩ, còn bổ sung thêm hai phương trình nữa, Tường Chính Hàn tạm ngưng lại, ngón tay khều tay cô, chỉ vào phương trình vừa viết.

“Đây là gì vậy?” Hạ Lâm Hi hỏi

Tường Chính Hàn trả lời: “Đường Cardioid”

Hai tai Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô chuyển đề tài. “Chúng mình đang học mà?”

“Ừ, học hóa.” Tường Chính Hàn di tay cô ra, ngòi bút chạm vào trái tim kia. “Đây là phản ứng không thể nghịch đảo.”

Đây là phản ứng không thể nghịch đảo, đó là phương trình của cô, là mũi tên xuyên tim kia, bày tỏ mọi thành ý rõ ràng chẳng thể nào trở thành lời.

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn cậu, cảm thấy chẳng thể học tiếp nữa rồi.

(1) Este: Trong hóa học, **este** là hợp chất hữu cơ có nhóm hữu cơ thay vì một nguyên tử hiđrô trở lên trong axit cacboxylic

(2) Đường Cardioid: phương trình tọa độ trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Còn mười phút nữa sẽ đến giờ lên lớp, bỗng nhiên một bạn học ngồi bên cửa sổ quay đầu lại, gọi: “Tường Chính Hàn, có người tìm cậu này.”

Ngoài cửa đều là những bạn nam trong đội tuyển Tin, trên chiếc áo khoác theo nhóm là một chiếc huy chương, ai trong số học cũng mang một cặp kính, chỉ có Tường Chính Hàn là ngoại lệ.

Cậu đứng ở giữa họ, nhìn vào thật sự nổi bật.

Hạ Lâm Hi mang cốc nước ra khỏi cửa, vô tình đi ngang qua bọn họ, nghe Tường Chính Hàn nói: “Muốn thiết lập Data Analysis, đầu tiên phải có số liệu, nhưng hiện tại ngay cả biểu đồ vẫn chưa làm, các cậu dự thi thế nào được?”

Một cậu trai trả lời: “Chúng mình đều bị cử đi thi giải quốc gia, thời gian gần đây cũng tương đối nhàn hạ nên mới đăng kí, không ngờ tháng sau là trận chung kết, chỉ sợ không kịp.”

Nhắc đến chuyện “thi giải quốc gia”, một học sinh lại bồi thêm vào: “Những lời này mình không nói với người lạ, Tường Chính Hàn, sao năm trước cậu không tham dự đối tuyển? Chuyện đó rất đáng tiếc, nếu không với tài năng của cậu nhất định sẽ được cử đi thi quốc gia.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, nếu cô rút lui khỏi danh sách, nhường vị trí lại cho Tường Chính Hàn thì tốt rồi, cô cảm thấy cậu mới là người ưu tú toàn diện, chăm chỉ cầu tiến, chỉ là không thể hiện ra bên ngoài thôi.

Tất nhiên, danh sách này cũng không để trống chỗ, thầy chủ nhiệm đã phân công cho học sinh khác rồi.

Sáng ngày hôm sau, thầy chủ nhiệm thông báo danh sách trong tiết của mình, chính là danh sách học sinh tham dự giải quốc gia của lớp họ, sau khi nghe xong, Trương Hoài Vỹ đâm ra ngờ vực bản thân: “Không phải chứ, tại sao không có Hạ tỷ?”

“Mình rút lui.” Hạ Lâm Hi nói. “Mạch Chi Hành và Trần Diệc Xuyên cũng thế.”

Trương Hoài Vỹ vô cùng thảng thốt: “Hạ tỷ, chị đùa sao?”

Cậu nhào người về phía trước, kéo cặp của cô: “Nữ thần Thời Oánh của lớp mình, người thường xuyên ở hạng bốn và hạng năm đều được cử đi thi, sao chị lại rút lui chứ? Còn cả Cao Trầm nữa, cậu ta đã bao giờ lọt vào top năm đâu, sao có thể chiếm vị trí của chị?”

Chiếc cặp ban nãy còn trên ghế, bây giờ đã ở sau lưng Hạ Lâm Hi, Trương Hoài Vỹ kéo chưa được bao lâu, Tường Chính Hàn đã lấy lại.

Tuy không quay đầu lại nhưng Hạ Lâm Hi vẫn biết chuyện đang xảy ra phía sau, cô lơ đãng xoay bút, không nghĩ nhiều liền đáp: “Nếu mình thi vào trường đại học đạt được kết quả tốt, vậy kì thi quốc gia còn cần thiết sao?”

Cô nói rất nhỏ nhưng nam sinh hàng trước đều nghe thấy.

Ngồi trước Hạ Lâm Hi chính là một trong những người được cử đi tranh giải quốc gia, chính là bạn Cao Trầm mà Trương Hoài Vỹ vừa nhắc đến.

Cuộc đời của mỗi học sinh đều có một số người bạn như vậy, tuy cùng học chung một lớp nhưng chẳng hề thân thiết gì nhau, nhiều năm sau hồi tưởng lại cũng không còn nhớ rõ tên và dáng hình của bạn mình thế nào nữa rồi.

Cao Trầm luôn cảm thấy, tháng năm về sau, mình chính là người sẽ bị cả lớp lãng quên mất.

Thành tích của cậu không kém, cũng thuộc top 10 trong lớp, gương mặt dễ nhìn, đường nét rõ rệt.

Nhưng cậu rất ít nói chuyện trong lớp, cũng không có người bạn thân nào, tất cả mọi người đều chỉ xã giao cho có, mỗi lần gặp nhau cũng chỉ gật đầu. Mọi khi bạn bè họp mặt, chẳng ai báo với cậu một tiếng, cho đến khi cuộc vui đã tàn, cậu mới biết được chuyện này.

Cao Trầm từng nghĩ rằng, cậu và Hạ Lâm Hi đều như nhau, đều dồn hết thời gian vào việc học, đều không để việc khác ảnh hưởng đến mình. Đối với họ, thành tích là một ngọn núi lớn, chỉ cần ngọn núi này còn đứng đấy sẽ không lúc nào, họ được ngơi tay.

Nhưng cậu đã nhanh chóng nhận ra, Hạ Lâm Hi không hề giống cậu, trong ánh mắt của mọi người cô đi trước cậu một đoạn rất xa, cô lúc nào cũng làm mọi việc hoàn hảo, vừa chăm chỉ là vừa thân thiện, khiến cậu cảm thấy bản thân không thể bì nổi.

Thậm chí bây giờ, vì cô từ chối nên cậu mới có được vinh dự góp mặt vào danh sách học sinh thi quốc gia mà không tốn chút hơi sức nào.

Cảm giác này không khác gì khoảng cách giữa một kẻ vùng tiền như rác, người kia lại nghèo rớt mồng tơi. Có người từ quan ở ẩn, có kẻ cầu tiến trường thi... Đây chính là sự khác biệt giữa người và người, vậy nên những người như Hạ Lâm Hi mới có thể dễ dàng buông tha cho khoản lợi đó, còn một số học sinh mong nhưng chẳng có được cơ hội nào.

Cao Trầm thật sự đặt nặng vấn đề này trong lòng, cho nên cậu hỏi ngược lại: “Nếu kết quả thi vào trường đại học của cậu không tốt thì sao?”

Hạ Lâm Hi cũng không tức giận, vẫn bình tĩnh như cũ: “Đợi tháng sáu năm sau, cậu nói những lời này với mình còn chưa muộn.”

Tháng sáu năm sau bao giờ mới đến, nghe thôi cũng thật xa vời, mỗi một ngày trôi qua cũng là mỗi một ngày kì thi đại học cận kề, số lượng bài tập giáo viên giao cho học sinh cũng tăng lên, ngoại trừ những bạn học tham dự kì thi quốc gia, tất cả những người còn lại đều bán sống bán chết vì kì thi đại học sẽ đến này.

Còn vài học sinh theo chân đội tuyển thi quốc gia hầu như đều nghỉ học có phép, ví dụ như ủy viên môn Sinh Thời Oánh, và Cao Trầm ngồi trước Hạ Lâm Hi.

Những chỗ ngồi được để trống này giống như thanh kiếm kê lên cổ, cảnh báo các học sinh còn lại. Bây giờ đã có người bước được một chân vào trường đại học, có thể thoải mái hơn vào giai đoạn cuối cấp này rồi, con đường tương lai trước mặt, những người đẩy có khả năng cán đích đầu tiên.

Trương Hoài Vỹ trầm ngẫm mộ nhưng không hề ưu tư quá lâu, để giải quyết nỗi buồn của mình, cậu mua mấy cuốn truyện tranh giấu trong học bàn, định lên xem trong giờ chuyển tiết.

Cuộc sống ở những năm cuối cấp vật vã là thế, dù sao cũng phải có thứ gì đó giúp khuấy khỏa đầu óc.

Một bạn nam tỏ khác nhìn thấy cuốn truyện tranh liền mượn về hai ngày, chẳng bao lâu cuốn truyện đã chuyển tay khắp lớp, còn có người chụp lại từng trang, đăng lên trên nhóm kín.

Khiến cho cả lớp hoảng hốt chính là việc thầy chủ nhiệm của họ cũng ẩn núp trong đây, truyện tranh vừa được đăng lên không bao lâu, thầy Hà đã tuyên bố sẽ tra khảo cả lớp rồi.

Trương Hoài Võ bị dọa đến khiếp vía, túm Tường Chính Hàn hỏi: “Chính Hàn à, cậu lập trình giỏi vậy sao không nhắc mình thầy chủ nhiệm cũng ở trong nhóm?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Lớp học có ba mươi chín học sinh, trong nhóm có bốn mươi thành viên...”

Cậu viết rất nhiều lên giấy nháp, rất nhiều công thức toán học, hai đạo hàm riêng chồng chéo lên nhau, hợp thành một ma trận hàm số nhưng theo góc nhìn của Trương Hoài Võ, nó chỉ là lớp chữ gà bới mà thôi.

Trương Hoài Võ ngả người ra đằng sau, cố gắng nhích lại gần, nghiêm túc hỏi: “Mình không để ý số thành viên nên mới không phát hiện ra thầy, Chính Hàn, cậu nói đi, chuyện đến nước này rồi làm sao để nó chìm xuống đây?”

Tường Chính Hàn ngưng bút, một lát sau mới trả lời: “Không kịp nữa đâu, thầy chủ nhiệm đến cửa rồi.”

Những lời nói này như sét đánh bên tai, Trương Hoài Võ không muốn tin nhưng khi cậu ngẩng đầu mới nhận ra thầy Hà đang đứng trước cửa, vẫy tay gọi cậu ra.

Ban ngày ban mặt, trước sau rõ ràng, cậu rùng mình, liền ngang lăm liết bước ra chỗ ngồi, đi được nửa đường lại quay về kéo Tường Chính Hàn.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Truyện tranh của cậu có liên quan đến Chính Hàn sao?”

“Không có.” Trương Hoài Võ đáp. “Nhưng thầy Hà gọi Tường Chính Hàn lên văn phòng với mình.”

Trong văn phòng không chỉ có một mình thầy Hà mà còn có thầy giáo dạy Văn và Vật Lý của lớp chuyên, nhận ra chuyện gì đang xảy đến, Hạ Lâm Hi liền mang một bài tập giải sai đến nhờ thầy Ngữ Văn giúp đỡ.

Ngoài mặt là muốn nhờ thầy hỗ trợ, bên trong là muốn nghe lén người khác nói chuyện với Tường Chính Hàn.

Thầy giáo dạy môn Văn họ tên Triệu Ninh Thành, kinh nghiệm dạy học mười năm nhưng thoát nhìn còn rất trẻ, bởi lẽ có dáng dấp của một thư sinh nên nhìn chung chỉ cỡ hai mươi mà thôi.

Triệu Ninh Thành đang chấm bài kiểm tra, thật sự không rảnh nhưng vẫn mở bài của Hạ Lâm Hi ra, hỏi cô: “Sao lại không hiểu vậy em?”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Em muốn hỏi đối với các tác phẩm văn cổ thì nên phân tích như thế nào...”

Điểm ngữ văn của cô rất cao, hỏi những lời này dường như không phù hợp.

Thật ra các dạng đề đều có liên kết phương pháp viết với nhau cho nên thầy cũng không biết rốt cuộc cô không hiểu chỗ nào.

Không thể phủ nhận, các học sinh ưu tú rất thích khiến người khác đau đầu.

Triệu Ninh Thành đành giải thích cách phân tích một bài văn cổ cho cô, trước giờ thầy vẫn luôn là một người vô cùng kiên nhẫn, đối xử với học trò rất tốt, nhẫn nại bao nhiêu cũng có thể.

Ngược lại, phía bên Tường Chính Hàn, thầy chủ nhiệm nổi trận lôi đình.

“Còn mấy tháng nữa là các em phải thi đại học rồi, các em thật sự không quan tâm à?” Giọng thầy chủ nhiệm cao vút. “Nếu có nhiều thời gian như vậy sao không đi làm bài tập đi, học sinh lớp thường cũng không to gan như các em đâu.”

Đến ngay cả thờ Trương Hoài Võ cũng không dám nhưng Tường Chính Hàn bình tĩnh lạ thường, giống như đã quen rồi.

Truyện tranh là do Trương Hoài Võ đem đến lớp, nhưng vì cậu và Tường Chính Hàn là bạn cùng bàn nên vô ý liên lụy bạn bè, nói ra cũng thấy Tường Chính Hàn thật oan uổng nhưng cậu cũng không dám lên tiếng giải thích.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, không phải cậu ấy không dám lên tiếng, chẳng qua cho dù có nói cũng vô dụng.

Lần kiểm tra vừa rồi, thành tích của Tường Chính Hàn vẫn đứng hạng mười từ dưới đếm lên, đúng là đã có tiến bộ nhưng nếu so sánh với những người khác, khoảng cách vẫn còn rất lớn.

Cách đó cỡ chừng vài mét, thầy chủ nhiệm mắng xối xả như sóng dữ ập xuống, bao nhiêu truyện tranh thì bấy nhiêu tả to trên mặt sàn.

Triệu Ninh Thành ngẩng đầu, thử khuyên: “Thầy Hà đừng nóng, tan tiết các em ấy còn phải chạy bộ.”

Vậy nhưng thầy Hà lại nói: “Không cần chạy, các trò này phải nghe mới nhớ được!”

Thầy chấp tay ra sau lưng, nhìn chăm chú Trương Hoài Vỹ và Tưởng Chính Hàn: “Hai người các trò, về lớp viết kiểm điểm cho tôi, ít nhất cũng phải tám trăm từ, đảm bảo từ nay về sau không đem đồng sách vở lung tung đến trường nữa!”

Thầy Hà nghiền thuốc lá nặng, trên người phảng phất mùi thuốc, đến gần một chút khiến Trương Hoài Vỹ hắt xì.

Hắt hơi xong, cậu đau buồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ lúc vào thu đến nay, thời tiết trở lạnh nhưng cũng rất khô ráo, gần đây có đợt gió Tây mang theo khí lạnh thổi qua, khiến hôm trước tuyết rơi đầy trời, dưới sân thể dục là từng đụn, từng đụn tuyết, giống như ai đó đã phơi muối ra vậy.

Các học sinh cuối cấp đều phải xuống chạy bộ, radio im lặng một lúc rồi tấu một khúc nhạc sôi động lên, Hạ Lâm Hi đứng ở hàng phía sau, bỗng dừng bất ngờ thở phào: “Sao cậu lại ở đây, viết kiểm điểm xong chưa?”

Tiết trời cuối thu sương giá, gió thổi qua lạnh đến thấu xương, từng hàng từng hàng học sinh bắt đầu chạy, giống như những quân bài domino, dần dần nối đuôi nhau.

Cô vừa chạy bộ, vừa nói: “Đừng rồi, lần trước mình có nghe cậu và các bạn trong đội tuyển Tin bàn về biểu đồ gì đó...”

“Biểu đồ được một nửa rồi.” Tưởng Chính Hàn trả lời. “Sẽ xong nhanh thôi.”

Nói xong, dường như nhớ đến chuyện gì đấy, cậu lại nói thêm: “Tháng sau sẽ tặng cậu huy chương nhé.”

“Sao lại tặng mình?”

“Không phải cậu thích chó săn sao? Mặt trái huy chương có khắc một con đấy!”

(1) Data Analys: thống kê số liệu trong kinh doanh.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tưởng Chính Hàn chậm rãi nói, Hạ Lâm Hi vô cùng tin tưởng, cô nghiêng mặt nhìn cậu, khó hiểu hỏi: “Tại sao trên mặt trái huy chương lại có hình một chú chó săn?”

Theo lý thuyết, trên bề mặt của những tấm huy chương sẽ khắc một kí hiệu biểu trưng, vậy nên Hạ Lâm Hi mới cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc đó là trận đấu gì mà lại dùng chó săn làm kí hiệu?

Câu trả được tỏ tường vào tháng mười một, đầu giờ vẫn còn sớm, mọi người vui đầu vào sách vở ôn bài, nhiệt độ bên trong ấm hơn so với bên ngoài rất nhiều, trên mặt kính còn đọng lại vệt nước dài.

Nhờ có lớp sương phủ kín này, thầy chủ nhiệm đành hết cách lén lút đứng ngoài cửa sổ, trông coi hoạt động của học sinh trong lớp, vậy nên ai nấy đều thả lỏng người, vô cùng hạnh phúc bởi tiết trời lạnh giá này.

Trương Hoài Vỹ cầm một quyển truyện tranh, đặt trên đùi len lén lật từng trang, tháng trước cậu vừa viết một bảng kiểm điểm, còn liên lụy Tưởng Chính Hàn nhưng vẫn không nhìn được, trong lòng như có kiến đốt, bức bối không thôi.

Chuyện viết một bảng kiểm điểm đối với Tưởng Chính Hàn cũng lắm chỉ mất mười phút, một bản kiểm điểm đủ tám trăm từ, lối viết rành mạch dứt khoát, thể hiện rõ tác phong của một người “đã có kinh nghiệm”.

Nhưng Trương Hoài Vỹ vẫn lo lắng vô cùng, cậu nhìn quyển truyện tranh trước mặt, lòng cứ muốn lật lên, nhưng nếu lại xui xẻo bị bắt, cậu không thể để Tưởng Chính Hàn liên lụy thêm nữa.

Nghĩ đến đây, cậu ngẩng đầu nhìn người bạn cùng bàn.

Cậu thấy Tưởng Chính Hàn lấy một chiếc hộp nhỏ ra, đưa cho Hạ Lâm Hi đang ngồi trước.

Hạ Lâm Hi mở nắp hộp ra, ngón tay lướt nhẹ trên lớp vải bọc mịn màu đỏ, đặt giữa là một tấm huy chương vàng ánh lên lớp màu lấp lánh.

Cô xoay qua mặt trái của tấm huy chương, nhìn kí hiệu được khắc lên, quả nhiên là một con chó săn, bên dưới đề thêm một dòng chữ tiếng anh, nội dung đại khái là kết quả đạt được.

Hạ Lâm Hi vừa cảm thấy vinh hạnh, vừa cảm thấy hân hoan, nhưng cô phải tỏ ra rụt rè một chút, không thể nói thẳng ra được, cô cầm chiếc hộp này, sau một lúc mới bảo: “Minh sẽ giữ gìn cẩn thận.”

Tướng Chính Hằng cảm thấy nhẹ lòng, cậu đáp: “Sau này huy chương của mình sẽ tặng cho cậu hết.”

“Huy chương lần cúp sao?”

“Chỉ cần cậu thích là được.”

Khóe miệng Hạ Lâm Hi nhoen lên, rõ ràng vô cùng vui vẻ, vậy mà vẫn cố cứng đầu: “Hình như vậy không ổn lắm, giống như mình đang đoạt đi chiến lợi phẩm của cậu vậy.”

“Không phải như vậy.” Tướng Chính Hằng nói. “Là mình tự nguyện dâng lên.”

Trước đây lúc nói chuyện với cô, cậu còn có chút kiềm chế, nhưng bây giờ mối quan hệ tiến được thêm nhiều bước, lời nói trlờ miệng tuôn ra cũng càng lúc càng trôi chảy.

Đoạn đối thoại hòa hợp ngọt ngào bên này, một từ cũng không thiếu lọt vào tai Trương Hoài Vồ bên kia.

Cậu ngẩn người nửa phút, dường như bản thân vừa nghe lầm, nhưng câu “Chỉ cần cậu thích là được” của Tướng Chính Hằng giống như một chiếc trực thăng, cứ bay long vòng trong đầu cậu, in dấu lại ấn tượng vô cùng sắt son.

Hai bàn tay cậu lạnh run, ngấm lại rất nhiều chuyện đã từng xảy ra, giờ mới nhận thấy đúng là có nhiều chuyện rất lạ lùng.

Nhưng vẫn có điều khiến cậu thắc mắc nhiều hơn cả. Cậu học vượt lớp hai năm, giờ đây mới tròn mười sáu tuổi, sự trải đời cũng chẳng bao nhiêu, huống hồ là tình cảm nam nữ... Nhưng các cặp đôi khác trong trường, ai cũng thường xuyên nói chuyện học hành như bọn họ sao?

Trương Hoài Vồ trầm nghĩ, nếu như vậy thật thì ông trời mau sai Thiên Lôi xuống đánh chết cậu đi!

Ý nghĩ vừa mới thoáng qua đầu cậu, Tướng Chính Hằng và Hạ Lâm Hi đã bắt đầu, dường như là Hạ Lâm Hi hỏi trước: “Số liệu có liên quan gì đến biểu đồ hờ cậu?”

“Số liệu có thể dùng để thiết lập biểu đồ, nghiệm chứng kết quả.” Tướng Chính Hằng nói với cô. “Còn biểu đồ có khả năng mô phỏng kết quả, chỉ ra nguyên nhân.”

Cậu vừa giải một bài toán, vừa vẽ một biểu đồ bên cạnh, viết ra một ít công thức chính, giải thích tường tận. Hạ Lâm Hi cầm biểu đồ lên, cô quay đầu lên, hai người nói chuyện với nhau càng lúc càng nhỏ, xung quanh cũng không có ai để ý đến nữa.

Ngoại trừ Trương Hoài Vồ.

Tướng Chính Hằng cười, hình như tâm trạng đang rất tốt, cậu chỉ chăm chú nói chuyện với Hạ Lâm Hi, không hay biết gì về tình trạng của cậu bạn cùng bàn.

Trương Hoài Vồ vói tay, kéo Cố Hiểu Mạn, hỏi cô có biết chuyện này hay không? Nhưng cậu chỉ mới nói: “Hạ tỷ và Chính Hằng...”

Cố Hiểu Mạn trả lời: “Mình biết lâu rồi.” Sau đó lại dận dò. “Cậu đừng kể lung tung nhé.”

Trước đây, Trương Hoài Vồ luôn cho rằng, bốn người ngồi sau cùng bọn họ là một nhóm nhỏ, nhưng giờ đây, cậu cảm giác như mình là kẻ bị bỏ rơi.

Vừa hay thông báo từ điện thoại vang lên, cậu chậm chậm mở ra, là một thông báo từ nhóm của lớp.

Thì ra là Cao Trầm sau khi được cử đi thi giải quốc gia, cậu ta thường ra ngoài chơi điện tử một mình, hôm nay muốn pk nên thử hỏi bạn bè xung quanh.

Trương Hoài Vồ nhìn chăm chăm quyển truyện tranh của mình, cảm thấy sức hút thật khó lòng cưỡng nổi, cậu rất muốn pk một trận cho thỏa lòng, nhưng lại sợ bị phát hiện. Nhưng nghĩ kĩ rồi, mọi người dám yêu sớm thì có gì cậu không dám nữa.

Giữa trưa Trương Hoài Vồ trốn học ra ngoài tiệm net, kẻ vai sát cánh cùng Cao Trầm, nói như vậy bởi vì từ trước đến nay cả hai người đều không ấn tượng gì về nhau, nhưng giờ đây cùng nhau trải qua bao trận đánh, khoảng cách được kéo lại rất nhiều.

Nguyên nhân thật sự là bởi trình độ của Cao Trầm quá kém, Trương Hoài Vồ lại càng “gà mờ” hơn, trong tiếng hô la bắt mẫn và trào phúng, hai người họ ngày càng nâng tầm khả năng của mình.

Lâu rồi không được chơi đến thỏa thích như thế, quả thật như mãnh thú xông chuồng, nhất định phải đánh được boss lớn trong game mới không uổng

công cậu bỏ một khoảng thời gian này.

Vì vậy, chiều nay, Trương Hoài Võ không đến lớp.

Tiết đầu tiên vào buổi chiều là môn Vật Lý, có thể nói ban tự nhiên đặt nặng môn này rất nhiều, bài tập thì càng ngày càng khó, giống như cơn mưa dạn mật mừng khô thuốc, máu me tung tóe, chết vô cùng bi ai.

Bởi vậy nên không có bạn trẻ nào đủ can đảm để trốn tiết này.

Hạ Lâm Hi quay đầu, nhìn chỗ ngồi còn trống của Trương Hoài Võ, thuận tiện hỏi: “Trương Hoài Võ không vào học sao?”

“Để mình hỏi cậu ấy.” Tường Chính Hàn rút điện thoại ra, gõ nhanh một tin nhắn. “Có lẽ là đau gì rồi.”

Cố Hiểu Mạn chen vào nói: “Sáng nay cậu ta còn vui vẻ lắm kia mà, sao đến chiều đã không dậy nổi vậy, một thanh niên trai tráng là thế, vậy mà thể chất yếu không chịu được.”

“Sắp đến đông rồi, có lẽ là cảm vì ăn mặc không cẩn thận.” Hạ Lâm Hi lật một cuốn lịch nhỏ bằng tay ra rồi xem ngày. “Đông trước cậu cũng vậy.”

Gương mặt Cố Hiểu Mạn ửng đỏ, khư khư nói: “Con trai khác với con gái chứ.”

Trên bục giảng, thầy dạy Lý đằng hắng, vỗ vỗ mặt bàn: “Được rồi, đừng nói chuyện nữa, hôm nay thầy sẽ giảng một dạng nâng cao, mọi người chú ý lắng nghe nhé.”

Cả lớp vẫn đang xôn xao bỗng chốc im phăng phắc.

Đến tận cuối chiều, Trương Hoài Võ vẫn không chịu xuất hiện.

Thầy Hà gọi điện thoại trên hành lang, liên hệ cha của Trương Hoài Võ. Cha mẹ cậu ta đã ly dị từ sớm, cậu là do một tay cha nuôi nấng nhưng người cha này tính tình vô cùng nóng nảy, hờ một chút là sẽ đánh con.

Sau khi gọi điện xong, thầy Hà liền ra khỏi trường tìm học sinh, cha của Trương Hoài Võ cũng đến trường, tìm con của mình.

Lúc đạp xe ra về, Hạ Lâm Hi còn nhìn thấy bóng dáng vất vả tìm học trò của thầy Hà.

Cô gọi điện cho Trương Hoài Võ nhưng những tiếng chờ máy cứ kéo dài, không một ai bắt máy.

Vào giữa tháng mười một, ban đêm thường đến sớm hơn, mới năm giờ trời đã chập choạng tối, màn đêm yên tĩnh lặng lẽ buông xuống.

Trong nhà mở máy sưởi, buổi tối đã được chuẩn bị xong, sau khi Hạ Lâm Hi ngồi xuống còn gắng hỏi dò: “Mẹ ơi, mẹ biết bạn bè trong lớp con đứng không?”

Nếu cô nhớ không lầm, khoảng thời gian học hè tháng Tám, mẹ cô từng nói, cha của Trương Hoài Võ tức ông Trương chính là tài xế mới của công ty mẹ cô.

Quả nhiên, mẹ cô trả lời: “Mẹ biết trong lớp con có một bạn tên Trương Hoài Võ, con hỏi để làm gì đấy?”

Hạ Lâm Hi nuốt một miếng cơm, nóng lảng: “Ba của cậu ấy làm ở công ty mẹ phải không...”

“Ông ấy mới làm được ba tháng.” Mẹ cô ngắt lời: “Từng say rượu một lần.”

Trên bàn bày biện năm món ăn và một bát canh, chay mặn đủ cả, phong phú hơn mọi khi nhiều. Cha của Hạ Lâm Hi im lặng ăn cơm, sau được nửa bữa bỗng nhiên mở miệng nói: “Ông Lục năm nay tám mươi tuổi rồi, sẽ tổ chức mừng thọ ở quê, ngày mai tôi về đây một chuyến, tuần sau sẽ về nhà.”

Hạ Lâm Hi nhìn mẹ cô đang múc canh, nghe thấy lời này thì hơi buột miệng, từ tốn nói: “Ông Hạ, sinh nhật ba tôi hình như cũng không thấy ông nhiệt tình như vậy.”

Ông Hạ buột miệng xuống, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Lâm Tổng, bà biết không, lúc tôi định vào biệt thự, người làm lại đuổi tôi đi đấy.”

“Nói chuyện đấy với tôi làm gì?” Lâm Tổng múc một bát canh cho con mình, sau đó mới nói tiếp: “Ông đi một chiếc xe thô tả, làm sao đi vào khu biệt thự cao cấp được. Tôi muốn đổi xe Audi cho ông, ai là người không đồng ý ở đây hả?”

Ông Hạ gơ hai tay, vò đầu nói: “Được rồi, ngưng đi, đừng cãi nhau trước mặt con.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cô đã thấy nhiều vậy rồi... Giờ mới dừng lại liệu có muộn hay không?

Nhà ngoại cô có một căn biệt thự sang trọng nhưng cô rất ít khi đến đấy, ông ngoại cô cũng như một người đã lánh đời, con gái mình cũng hiếm khi quan tâm. Nhưng cô chưa bao giờ biết rằng, hóa ra cha mình đã từng bị người làm đuổi đi.

Hạ Lâm Hi cúi đầu ăn cơm, không nói điều gì, sau lại nghe mẹ cô nói: “Mai tôi đi công tác, ba ngày sau sẽ về.”

Cha cô lập tức phản đối: “Còn con thì sao?”

“Nhà có dì Bành mà.”

“Người giúp việc chỉ là người ngoài, bà để Tiểu Hi cho người khác chăm sóc mà yên tâm được sao?”

“Tôi còn cách khác à?” Mẹ cô ngẩng đầu nhìn ông. “Vé máy bay đã đặt rồi, ngày mai tôi đến Bắc Kinh họp, ông về quê là chuyện của ông, sao tôi lại không thể dự cuộc họp chứ?”

Cha cô ghen lời nhưng lại không biết phải phản kích thế nào.

Sau buổi cơm tối, Hạ Lâm Hi bước vào phòng, cô mở cặp mình ra, lấy chiếc hộp cất huy chương vàng mà Tưởng Chính Hàn tặng đặt bên cạnh hộp nhạc.

Đầu mùa đông buốt giá, vậy mà hai cánh cửa sổ vẫn mở toang, gió lạnh từ từ tiến vào, cô vẫn mãi mê nhìn tấm huy chương, cho đến khi hắt hơi.

Hạ Lâm Hi khởi động máy tính lên mạng, cô tìm thông tin về cuộc thi lần này, khoảng ba phút sau đã thấy ảnh chụp của Tưởng Chính Hàn.

Cậu đang nhận giải trên bục, dáng người cao to thẳng tắp, bên cạnh còn có cả hai nam sinh chung đội và vị khách quý có nhiệm vụ trao giải... Rất nhiều biểu ngữ ở sau lưng họ, không khó để hình dung cuộc thi này lớn đến nhường nào.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ một chút, cuối cùng ấn lưu hình rồi mới tắt máy ôn bài.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Thời tiết gần đây thật khắc nghiệt, luồng không khí lạnh cứ thổi đến mãi chẳng chịu đi, nhiệt độ cứ thấp dần xuống, dần dà đã giảm đến mười độ rồi.

Sáng sớm rời giường, Hạ Lâm Hi cảm thấy cổ họng mình hơi rất, nhưng cô không nói lời nào, vẫn đi học như mọi khi. Hôm nay cô ra khỏi nhà hơi sớm, trên đường đi cũng chẳng thấy lấy một người bạn học, nhưng khoảnh khắc cô bước dọc trên hành lang lại nghe thấy giọng nói tức giận của một người đã cao tuổi.

Sớm mai mùa đông, ánh Mặt Trời vẫn còn rất nhạt, khi hà hơi có thể thấy cả làn khói trắng, một chốc mới tan đi. Một người đàn ông trung niên vạm vỡ đứng ở hành lang, đối diện với Trương Hoài Võ đang cúi gầm mặt, vung tay lên.

Một tiếng “Bốp!” giòn giã vang động.

Những học sinh trong các lớp cách nơi này không xa đang cố nhòai người ra cửa sổ “hóng hớt”.

“Tao đã dặn mày thế nào? Cuối cấp là thời điểm rất quan trọng, mày không lo chăm chỉ học hành, lại trốn chơi game với người khác?”

Sau khi đánh con mình xong, cha của Trương Hoài Võ vẫn không nguôi giận: “Mày không chịu học cũng được, nhưng đừng có làm uổng tiền của tao, hôm nay tao phải đánh cho mày tỉnh ra, bỏ ngay ý định đi làm một đứa thất học đi!”

Một phần cũng vì nói quá to, cổ họng của ông trở nên không thoải mái, ông liền khạc ra một bãi đờm trên sàn lát cẩm thạch.

Trương Hoài Võ cúi đầu nhìn sàn nhà, sau đó liền lấy ra một tờ giấy lau tay, lau vết nhót đó đi.

Cha của cậu còn định tiếp tục đánh, nhưng thầy chủ nhiệm đột ngột xuất hiện, ngăn lại kịp thời.

“Đừng đánh con trẻ, trước tiên phải khuyên bảo đã.” Thầy Hà đứng chắn trước người cậu sau đó đưa tay về phía văn phòng. “Chúng ta vào trong văn phòng nói chuyện nhé, vừa may các giáo viên khác vẫn chưa đến.”

Đừng đánh con trẻ, trước tiên phải khuyên bảo đã.

Lời nói này, ngờ đâu lại được thốt ra từ miệng thầy chủ nhiệm của bọn họ.

Hạ Lâm Hi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhưng cô nhớ kỹ lại thì quả thật thầy chủ nhiệm chẳng bao giờ đánh học trò, thầy thích ném đồ vật lung tung hơn, ví dụ như cuốn “Học thuyết Toán học” của Tưởng Chính Hàn, hay là quyển truyện tranh của Trương Hoài Võ.

Chờ cô bước vào phòng học, cả lớp đã la hét ầm lên.

Có một bạn học nói: “Đáng sợ thật đó, ba của Trương Hoài Võ đánh thật rồi!”

Một bạn học khác cũng nói: “Nếu như mình bị ba mẹ phạt trước mặt người khác, mình sẽ xấu hổ đến mức tự tử. Sức chịu đựng của Trương Hoài Võ thật đáng khâm phục.”

Mỗi người một ý nhưng dù là lời nói nào đi chăng nữa, bên trong đều nhắc đến Trương Hoài Võ.

Kể ra cũng thật lạ, có lẽ lòng tự trọng của một đứa con trong mắt cha mẹ không đáng giá bao nhiêu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, trên đời làm gì có ai thích bị đánh mắng, thích bị hạ nhục kia chứ? Chính bản thân người lớn cũng không muốn thế vậy tại sao cần phải gây tổn thương cho con mình?

Không bao lâu sau khi tự hỏi, Hạ Lâm Hi hắt hơi.

“Cậu bị cảm rồi à?” Cố Hiểu Mạn hỏi. “Từ lúc cậu vào lớp đến giờ cũng đã hắt hơi ba lần rồi.”

Hạ Lâm Hi mở tập ra, thành thật đáp: “Mình cảm thấy cổ họng rất rát, mũi cũng nghèn nghẹn.”

“Giọng cũng khàn rồi.” Cố Hiểu Mạn quay đầu nhìn cô, bàn tay chạm vào trán Hạ Lâm Hi. “Tay của mình khá lạnh nhưng sờ trán cậu cũng thấy ấm đấy.”

Cô ấy đề nghị: “Cậu đến xin phép thầy chủ nhiệm đi nhé.”

Hôm nay là phiên trực lớp của Trương Chính Hàn, việc trực nhật được phân theo thành tích, người có điểm số càng kém thì số lần trực sẽ càng nhiều, vậy nên Hạ Lâm Hi lâu lắm mới trực một lần, còn Trương Chính Hàn lại phải làm liên miên.

Vì bận bịu chùi lau nên cậu bỏ lỡ chuyện Trương Hoài Võ bị đánh, cũng không thấy Hạ Lâm Hi vào lớp, chờ đến lúc cậu quay về chỗ ngồi, Hạ Lâm Hi đã nằm sấp lên mặt bàn.

Nếu trong phòng học chỉ có hai người bọn họ, Trương Chính Hàn nhất định sẽ ôm cô vào lòng nhưng trước mặt cả thế giới thế này, cậu chỉ có thể đứng một bên hỏi: “Cậu sao vậy?”

“Đầu óc choáng váng, cổ họng rất đau.” Hạ Lâm Hi nói. “Mình nằm xuống một lát là đỡ thôi.”

Trương Chính Hàn lại nói: “Để mình dẫn cậu xuống phòng y tế nhé.”

Hạ Lâm Hi lắc đầu: “Hôm nay có bài kiểm tra, mình làm xong rồi xuống sau nhé!”

Hôm nay có một bài kiểm tra Đại Số, nhìn chung thì barem cũng khá khó, hơn cả Vật Lý và Toán học luôn như thế kia mà, đề nào nhìn vào chẳng thấy gian nan, Hạ Lâm Hi choáng váng đến mức đầu muốn nổ tung, nhưng cô vẫn không cam lòng, không muốn bỏ qua bài kiểm tra này.

Cố Hiểu Mạn muốn nói với cô gái kia rằng, trong lần kiểm tra này, cô ấy có thể sẽ làm bài không tốt nhưng dầu sao, Hạ Lâm Hi lúc nào cũng đứng hạng nhất toàn khối, Cố Hiểu Mạn cảm thấy mình không nên dùng tiêu chuẩn thông thường để đánh giá đối phương.

Thật chóng vánh, giờ trước tiết đã kết thúc, thầy chủ nhiệm vô cùng bình tĩnh bước vào lớp, phát từng bài thi ra, sau đó đi khỏi cửa, nhưng làm bài kiểm tra thì không thể thiếu giám thị, vậy nên chẳng bao lâu sau, Triệu Ninh Thành đã đến nhận vị trí ấy.

Triệu Ninh Thành là thầy giáo dạy môn Ngữ Văn của lớp, thầy mang theo một sấp bài kiểm tra, ngồi trên bàn giáo viên tiếp tục chấm, có lẽ do tin tưởng học sinh nên không xuống kiểm tra lấy một lần, cũng không nhìn ai chăm chú.

Người đầu tiên lật mặt sau của đề ra, tất nhiên là hạng nhất Hạ Lâm Hi.

Cô không sợ sót đến hỏng hóc đầu óc, làm những bài như thế này đã trở thành bản năng rồi.

Người kế tiếp lật mặt sau là Trần Diệc Xuyên, hai người bọn họ đều đã làm đến những bài tiếp rồi nhưng đa phần học sinh còn lại, đến cả việc hiểu đề còn chưa làm xong.

Hai tiếng nhanh chóng trôi qua, hơn một nửa học sinh đã úp ngược bài lại, Hạ Lâm Hi kiểm tra kết quả đến ba lần mới thở phào nhẹ nhõm nộp bài.

Kế tiếp là kiểm tra Vật Lý, đến giữa trưa, cô là người nộp bài thi sớm nhất, một mình xuống phòng y tế.

Nhưng trong lúc bước đi trên cầu thang, cô nghe được tiếng bước chân của người khác.

Hạ Lâm Hi ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Trương Chính Hàn đang chạy đến, phản ứng đầu tiên của cô tất nhiên là: “Cậu làm xong rồi à?”

Cả một tầng toàn lớp mười hai vô cùng yên tĩnh, tất cả học sinh đều đang làm bài, đề Vật Lý của ban tự nhiên vô cùng oái ăm, mà đề Văn của ban xã hội cũng vật vờ hơn cả, giống như trên toàn bộ hành lang, chỉ có hai người bọn họ.

Cũng may nơi này không có giám thị hành lang, Tường Chính Hàn đặt tay lên trán của cô, nhỏ giọng trả lời: “Minh không có tâm trạng làm bài.”

Cậu nói: “Để mình đưa cậu xuống phòng y tế.”

“Không đến mức đó mà.” Hạ Lâm Hi tiếp tục đi xuống, vừa đi vừa nói. “Minh chỉ sốt thôi, đâu đến nỗi không có chân đâu.”

Tuy rằng cô sốt không nhẹ nhưng khả năng tự nhủ bản thân đâu hề suy giảm, nhắc đến cụm từ “không có chân”, cô theo bản năng nhớ đến cha của Tường Chính Hàn, quả thật cha của cậu không có hai tay như mọi người, chỉ là khi nói ra rồi cô mới sực nhớ đến.

Sốt cao đúng là khiến người khác hồ đồ, cô phải cố gắng tỉnh táo lên, không thể nhắc những chuyện như vậy trước mặt cậu.

Hạ Lâm Hi dừng lại một chút, sau đó giải thích: “Ý của mình là, mình có thể tự đi...”

Cô tự dòn mình vào đường cùng, đứng ở giữa cầu thang, bầu không khí trở nên xấu hổ.

Tường Chính Hàn nắm chặt tay cô, không hề suy nghĩ ý trong lời nói của cô, hỏi lại lần nữa: “Cậu chắc chắn tự đi được chứ?”

Để chứng minh bản thân hoàn toàn có thể làm được, Hạ Lâm Hi vội vã chạy đến phòng y tế.

Y tá giúp cô đo nhiệt độ cơ thể, ba mươi tám độ năm, cũng chưa đến nỗi sốt cao. Cô cảm thấy có chút nhẹ nhõm, nhưng lại lo lắng vì Tường Chính Hàn đứng bên cạnh một tác cũng không rời, sợ rằng người ta sẽ phát hiện ra chuyện của bọn họ.

Quả nhiên, y tá hỏi cô: “Các em là bạn cùng lớp à?”

“Vâng ạ.” Hạ Lâm Hi giành trả lời trước. “Thầy bảo cậu ấy đưa em xuống đây.”

Y tá sững sốt, lăm bầm lâu bầu: “Thầy của các em sao lại để một nam sinh đưa bạn mình xuống đây...”

Ý của vị y tá này chính là, nếu là một cô gái thì sẽ cẩn thận hơn, còn mấy cậu nam sinh, da dày thịt béo, chân tay vụng về, không hợp để chăm sóc bạn bè.

Nhưng Hạ Lâm Hi vốn đã giấu kín mọi chuyện trong lòng, nay lại nghe những lời này thì cảm thấy rõ ràng người ta đã nhận ra chuyện gì đó.

Cô cúi đầu suy nghĩ một chốc rồi mở miệng đáp: “Tại cả lớp chúng em đều còn đang kiểm tra, chỉ có mình cậu ấy là đã xong bài...”

Tường Chính Hàn bật cười.

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn cậu, còn y tá đang quay lưng về phía bọn họ, sửa soạn lại các dụng cụ vừa dùng, Tường Chính Hàn thoáng nhìn qua vị y tá kia, đưa tay tạo một kí hiệu riêng với cô.

Bầu không khí ngập tràn vị ngọt ngào, tấm màn trắng che khuất cánh cửa sổ, Hạ Lâm Hi ngồi trên một chiếc ghế inox, im lặng nhận lấy ánh nhìn của đối phương, bỗng nhiên lại nói: “Minh cảm thấy sớm thôi chúng mình phải thi đại học rồi.”

“Còn năm tháng nữa.” Tường Chính Hàn đáp. “Tháng một đến tháng năm năm sau.”

Y tá nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ, cũng góp lời: “Năm tháng trôi qua nhanh lắm, tôi công tác ở đây được sáu năm rồi, cứ năm này qua năm nọ, tôi cứ vậy nhìn từng học sinh như các em tốt nghiệp đây.”

Năm này qua năm nọ, lần này lại lần sau.

Năm tháng trôi đưa, thời gian lại chạy, y tá túc trực tại phòng y tế này giống như đang cưỡi ngựa xem hoa, năm cấp ba là năm mà tuổi trẻ của mỗi người tồn tại mãi, thế nhưng tương lai lại không biết mỗi ngã phương trời nào, ở đây đến sáu năm rồi, chuyện ra sao cũng đã nhìn cả rồi.

Y tá lấy một tờ giấy ra, viết phép cho Hạ Lâm Hi: “Em ký tên lên đây, sau đó tìm thầy chủ nhiệm xin phép, sốt ba mươi tám độ rưỡi, mau đến bệnh viện truyền nước nhé.”

Hạ Lâm Hi ngoan ngoãn nghe theo.

Tường Chính Hàn cùng đi với cô đến tầng năm, Hạ Lâm Hi vào văn phòng trước, thầy chủ nhiệm đang “giảng đạo” cho Trương Hoài Võ nghe, cha của cậu ta cũng ở bên cạnh, nom cũng không vui vẻ gì.

Thầy chủ nhiệm nhấp một ngụm trà, nhìn sang Hạ Lâm Hi, giọng nói liền dịu đi mấy phần. “Kiểm tra môn Vật Lý vẫn chưa hết giờ, em nộp bài sớm sao?”

“Hôm nay em sốt...” Hạ Lâm Hi đưa giấy xin phép cho thầy, lén nhìn Trương Hoài Võ. “Hôm nay cần đến bệnh viện...”

Hạ Lâm Hi còn chưa nói xong, thầy chủ nhiệm đã đáp: “Nóng ba tám độ rưỡi phải về nhà nhanh đi, về nghỉ ngơi thật tốt, em đừng căng thẳng quá, chú ý kết hợp giữa học tập và nghỉ ngơi nhé!”

Trương Hoài Võ im lặng trầm tư, cảm thấy vị chủ nhiệm lớp trước mặt quá thật khác xa với chủ nhiệm lớp vừa rồi, giống như hai người khác nhau vậy.

Hạ Lâm Hi bị bệnh phải về nhà, cũng chỉ là để nghỉ ngơi, ngày hôm qua cậu chơi game, cũng là nghỉ ngơi không phải sao, vì sao đều là học trò nhưng cách đối xử lại phân biệt như thế?!

Trương Hoài Võ thầm than trong lòng.

Cậu hơi nghiêng đầu, thoáng nhìn thấy Tường Chính Hàn ngoài cửa, để chủ nhiệm lớp không phát hiện ra cậu ấy, cậu cố tình nhích sang một chút, ngăn trở tầm nhìn ra cửa của thầy.

Cậu cảm thấy tán dương hành động của chứng minh.

Ánh mặt trời ngày đông trong trẻo nhưng vẫn mang theo hơi lạnh, lặng lẽ hấp thụ đi lớp nhiệt trên cửa thủy tinh, hành lang vẫn vắng người như trước, độc nhất mỗi Hạ Lâm Hi và Tường Chính Hàn. Bọn họ song hành về phòng học, Hạ Lâm Hi chợt hỏi: “Sau khi thi đại học rồi, chúng mình không cùng trường nữa, phải làm sao đây?”

Cô hỏi vô cùng dịu dàng.

Dựa vào sự khác biệt của bọn họ hôm nay, xác suất cùng chung đại học gần như bằng không.

Hạ Lâm Hi lúc đầu còn tính để bản thân tụt dốc không phanh, ngang hạng với Tường Chính Hàn. Nhưng hôm nay đã mang bệnh lại còn thi như thế, cô mơ hồ nhận ra, chỉ cần cô có thể thờ ơ viết thi sẽ không bao giờ thấp điểm dù bất kể lúc nào.

Tường Chính Hàn đáp: “Cậu định đi Bắc Kinh à? Nếu vậy dù không chung một trường chúng ta cũng chung một thành phố mà.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Dù không chung một trường nhưng chung một thành phố.

Những lời này giống như viên thuốc an thần, xoa dịu phần nào nỗi lo của Hạ Lâm Hi.

Giữa trưa Tường Chính Hàn đưa cô về nhà, bọn họ tạm biệt nhau trước cửa tiểu khu, Hạ Lâm Hi còn lo sẽ bị cha mẹ bắt gặp nhưng đến lúc đặt chân vào nhà mới sực nhớ hôm nay, họ đều không ở đây.

Di Bành đã chuẩn bị chu đáo buổi trưa, thấy cô đi vào liền cười gọi: “Mau vào ăn đi con, thức ăn mới ra lò đấy!”

Tháng mười hai đông rét gió lạnh, trong phòng mở hệ thống máy sưởi, Hạ Lâm Hi ho khò khè, lê đôi dép bước qua: “Con hơi sốt, thật sự không muốn ăn đâu ạ...”

“Sốt? Bao nhiêu độ hồ con?” Di Bành định sờ trán cô nhưng bàn tay vurun được một nửa lại thả xuống, lau kỹ trong lớp tạp dề, đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi nói: “Sốt cao không con, hay là chiều nay đừng đến lớp nhé.”

Cô tự mình bới một chén com, thử ăn hai miếng nhưng mùi vị đều nhạt đến khó nuốt: “Con ăn vài miếng com, uống thuốc rồi ngủ một giấc sẽ khỏe thôi ạ.”

“Như vậy sao được chứ?” Di Bành nói. “Đề đi đưa con đến bệnh viện.”

Có lẽ bởi vì mệt đến choáng cả người, Hạ Lâm Hi thốt ra: “Con không thích bệnh viện...”

Di Bành cầm một chiếc khăn, nhẹ lau bớt lớp mồ hôi trên trán cô: “Con gái đi rất giống con, đều không thích đến bệnh viện, nhưng con người mà, thi thoảng bệnh sẽ đến bất ngờ, muốn tự mình khỏi cũng không được con à.”

Cô nói: “Nếu sốt đến ba mươi chín độ, con sẽ đến bệnh viện kiểm tra, nhưng nếu chỉ là cảm cúm bình thường thì chỉ cần uống nhiều nước một chút là được ạ.”

Lúc phát bệnh, tính tình của Hạ Lâm Hi còn ngoan cố hơn cả lúc bình thường, cô sống chết phải ở nhà, nói gì cũng không chịu đến bệnh viện, sau khi ăn trưa xong còn không chịu ra khỏi phòng mình.

Lung chừng buổi chiều, Di Bành đẩy cửa phòng ra, Hạ Lâm Hi vẫn còn đang tẩy xóa sách vở, cách đây hai năm cô đã làm rất nhiều bài tập, chỉ là đóng

thùng để trên chỗ khá cao, bây giờ cố lấy xuống, chỉnh lại bài, còn lục cả những sách cũ, điều này khiến khiến căn phòng như một bãi chiến trường.

Di Bành vừa tìm được một nhiệt kế: “Con xem thử bây giờ mình mấy độ nhé, nếu vẫn ba mươi tám độ thì không cần đi bệnh viện đâu.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ như vậy cũng tốt nên đồng ý.

Nhưng khi kẹp nhiệt xong cô lại giật mình, không ngờ rằng đã nóng đến ba mươi chín độ, không thể không đi bệnh viện.

Buổi chiều ngày hôm đó, sau khi khám xong, Hạ Lâm Hi truyền nước tại bệnh viện, nằm ngửa trên một chiếc giường, cô dùng một tay soạn tin nhắn, trả lời Tưởng Chính Hàn.

Tưởng Chính Hàn hỏi cô: Cậu đang ở đâu đấy?

Hạ Lâm Hi nói dối: Mình đang ở nhà.

Gửi đi một tin, xong cô lại bổ sung: Mình hạ sốt rồi, không sao đâu nhé.

Kết quả kiểm tra cho thấy cô chỉ bị cảm thường mà thôi, nhưng thể chất lại hơi đặc biệt nên mới nóng đến độ vậy. Không khí phòng bệnh toàn mùi của thuốc sát trùng, vậy nên cô chẳng thể ngủ được, đành nhìn trần nhà đăm đăm, trong đầu ôn lại phương trình hóa học.

Chạng vạng năm giờ, hoàng hôn đã buông xuống bầu không trung, phía dưới tiếng còi ô tô vang lên inh ỏi, còn có cả tiếng chuông xe đạp nữa.

Vì hôm nay có một đợt kiểm tra nên các học sinh lớp mười hai được phép tan học sớm. Hạ Lâm Hi mở mạng xã hội lên, nhìn thấy bao nhiêu lời oán thán khắp cùng. Mọi sự đều bắt nguồn từ bài hai trong đề kiểm tra, nó quá khó, đến nỗi toàn thể quần chúng nhân dân đồng lòng lên án gay gắt.

Cô cẩn thận nhớ lại, quả thật có hơi khó một chút nhưng chỉ cần động não là sẽ làm được thôi.

Vậy nên, cô tạm bỏ qua chuyện đó, tìm kiếm nick của Tưởng Chính Hàn, đọc trạng thái hôm nay của cậu, nhưng từ lúc Tưởng Chính Hàn bắt đầu dùng mạng xã hội đến nay, bạn bè cũng chỉ toàn những người có liên quan đến việc lập trình.

Hạ Lâm Hi tắt điện thoại, đợi bịch nước chuyển xong.

Di Bành xuống lầu mua cơm tối, đến lúc quay lại thì thấy Hạ Lâm Hi đang ngủ. Di đành ngồi xuống chiếc ghế bên giường, lấy từ trong bao ra một cuộn len, cúi đầu đan từng sợi.

Di đan hai chiếc áo len, màu sắc và hoa văn hơi tương đồng, dường như đều là làm cho một cô gái nhỏ.

Ngoài trời đã tối đen như mực, ánh sáng bệnh viện dần lạnh lại, Di Bành vẫn đang đan nốt cổ áo, cho đến lúc có một ai đấy không gõ cửa mà vào, chiếc bóng phủ lên cuộn len, bà mới ngẩng đầu lên.

Người đến tuổi cũng không lớn, tầm cỡ hai mươi mà thôi, nhưng thân thể trắng kiện, gương mặt ưa nhìn, dù lẫn trong đám người cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Di Bành hỏi: “Cậu tìm ai?”

Tưởng Chính Hàn đáp: “Con là bạn cùng lớp của Hạ Lâm Hi...”

Di Bành cảm thấy vô cùng bất thường, nên hỏi thêm một câu: “Sao cậu biết con bé ở đây?”

Tưởng Chính Hàn nghĩ một chốc rồi bịa ra cái cớ: “Con vừa băng ngang qua phòng này thôi.”

Tất nhiên đây chỉ là một lời nói dối, thật ra cậu nhò vào hệ thống định vị trong điện thoại.

Cậu không biết Di Bành là ai, nhưng nhìn cách mà người phụ nữ ấy ở bên cạnh Hạ Lâm Hi, có lẽ đây chính là mẹ cô, cũng có thể là... mẹ vợ tương lai của cậu.

Bây giờ cậu suy nghĩ đến chuyện này, có lẽ vẫn còn hơi sớm, vậy nên ý nghĩ mới lóe sáng trong đầu, cậu đã vội vàng dập tắt.

Di Bành vẫn cảm thấy có gì đấy không bình thường, nhưng không bình thường chỗ nào thì di không biết, vậy nên đành hỏi: “Con ngồi đây chờ nhé, đợi một lát để con bé dậy đã.”

Lời còn chưa dứt, Hạ Lâm Hi cũng đã dậy rồi.

Cô nhìn về phía cửa, hơi dụi nhẹ đôi mắt, chắc chắn bản thân không nhìn lầm xong rồi lại dự cảm rằng có điều gì đó sắp xảy ra.

Cô đã từng nói với Tưởng Chính Hàn, trước khi thi đại học xong, không thể để cho người khác biết chuyện của họ, đây chính là quy định duy nhất của cô, nhưng có lẽ, càng lúc càng không giữ được nữa.

Hạ Lâm Hi nói dối: “Cậu ấy là bạn cùng lớp của con, nhưng chúng con ít khi nói chuyện, cũng không thân lắm ạ.”

Đã nói dối một lần rồi, sẽ còn những lần sau, nói xong những lời này, Hạ Lâm Hi thấy thật nặng lòng.

Tường Chính Hàn lo lắng nhìn cô, thời điểm này, cậu vẫn cho rằng, người cậu đang nói chuyện là mẹ của Hạ Lâm Hi, cậu nghĩ ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất nhưng cậu vẫn không biết mình nên làm gì cả.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt của Hạ Lâm Hi đã tốt hơn rất nhiều, tảng đá đè nặng trong lòng cậu cũng đã được buông xuống.

Nếu người nằm trên giường là Tường Chính Hàn, còn Hạ Lâm Hi là người đến thăm, cha mẹ cậu sẽ chẳng nói gì, có thể sẽ vui mừng chút ít, nhưng nếu đổi lại, chuyện có còn đơn giản như vậy nữa không?

Di Bành tỉnh táo nhìn Hạ Lâm Hi, rồi nhìn Tường Chính Hàn, cuối cùng chọn tin người đầu tiên.

Tường Chính Hàn cũng nói: “Làm phiền rồi, mình quay lại phòng bệnh đây.”

Bất giác, Di Bành hỏi lại một câu: “Con còn trẻ như vậy, sao lại bệnh được?”

Tường Chính Hàn bước hai bước đã ra khỏi cửa, nhận được một tin nhắn từ Hạ Lâm Hi, đại ý hỏi cậu làm sao tìm được đến nơi này, vô cùng rõ ràng súc tích, giống như việc đến đây chỉ là do cậu nằm mơ.

Tường Chính Hàn cười khò nghĩ, quả thật là cậu có bệnh, một căn bệnh tên là “lúc nào cũng nghĩ đến Hạ Lâm Hi”, đây là tâm bệnh, vô phương cứu chữa, không thể trị tận gốc.

Thân là một người mang bạo bệnh, ngày nào cậu cũng chờ đợi tin nhắn, tất nhiên bây giờ cũng không ngoại lệ, cậu nhanh chóng trả lời, sau đó hỏi thăm cô, hai người cách một bức tường, cứ vậy hàn huyên đến một giờ.

Ở bệnh viện này, trước mặt Di Bành, dù cho rất muốn gặp gỡ, nhưng cũng chỉ đành thoáng qua.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Lâm Hi rời giường, cơn sốt đã lui, chỉ là cổ họng còn hơi rát, cô thay bộ đồng phục mùa đông, đeo cặp ra khỏi nhà.

Hôm qua kiểm tra, hôm nay đã có kết quả.

Ngoại trừ Trương Hoài Vỹ phải bỏ qua cuộc thi, kết quả đều đã đến tay những bạn học còn lại, cả danh sách được dán trên chiếc bàn đen, cả lớp đều ủa đến xem.

Trần Diệc Xuyên không chen vào, chỉ tóm lấy một người hỏi: “Hạng nhất là ai.”

Người nọ xoa cổ trả lời: “Hạ Lâm Hi.”

“Không thể nào!” Một người nói. “Chiều qua Hạ Lâm Hi đổ bệnh, xin nghỉ phép, nếu vậy sáng chắc chắn không khỏe, sao có thể đứng hạng nhất được?”

Trần Diệc Xuyên cũng có suy nghĩ như vậy, cậu đẩy hai người ra, tự nhìn vào sắp xếp thứ tự, nhưng chính thứ tự ấy, giấy trắng mực đen lại khiến cậu nhói mắt.

“Có phải cộng điểm sai không đấy, sao tôi vẫn ở hạng hai thế này?”

Hạ Lâm Hi đứng phía sau trả lời: “Sáng hôm thi, đúng là tôi không khỏe nhưng đầu óc vẫn còn minh mẫn lắm.”

Con gái mà có thể nói như vậy sao? Trần Diệc Xuyên nghĩ thầm, nếu Hạ Lâm Hi là nam sinh, cậu nhất định phải đánh với cô một trận.

Đáng tiếc Hạ Lâm Hi không phải là con trai, nên cậu đành nín nhịn.

Bên thềm cửa là mùa đông lạnh giá, nhưng trong phòng học, máy sưởi luôn hoạt động, đa phần mọi người đều đã cởi áo khoác, bàn tán chuyện điểm số, đám người xung quanh bảng đen đều đã tản đi, những người đến sau cũng ngại không bắt.

Hạ Lâm Hi đến gần bảng đen, nhìn từ dưới lên trên, ngoài dự đoán của cô, lần này Tường Chính Hàn làm bài tốt lắm, vậy mà thắng được bốn hạng rồi.

Chuyện này còn khiến cô vui hơn chuyện đứng đầu.

Môn Vật Lý của cậu không tốt lắm, nhưng điểm Toán lại cực kì cao, hơn rất nhiều người. Cố Hiểu Mạn cũng nhìn điểm của cậu, đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi tán thưởng: “Không ngờ Tường Chính Hàn giỏi như thế, tiến bộ quá.”

Hạ Lâm Hi nói: “Không phải là tiến bộ đâu, trước giờ cậu ấy học Toán giỏi sẵn rồi.”

Trần Diệc Xuyên đứng khá gần bọn họ, nghe thấy các cô nói chuyện với nhau, cậu lập tức quay đầu lại hỏi: “Các cậu không thấy tên của tôi à?”

Cố Hiểu Mạn đáp: “Thấy cậu tài nhưng sao?”

Từ lần bày tỏ thất bại đến nay, cô không hề trang điểm nữa, nhưng dù sao một cô gái mười tám tuổi, gương mặt mềm mại, non mịn, vốn không cần lớp phấn son làm gì.

Trần Diệc Xuyên bước từng bước lại đây, đôi chân cậu rất dài, thoáng chốc đã ngồi trên mặt bàn của người khác, cậu không quan tâm người ta có để gì trên đấy hay không, tự nhiên bỏ tay vào túi quần của mình, hỏi: “Cố Hiểu Mạn, cậu đang giận à?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Cố Hiểu Mạn cảm thấy có lẽ cả đời cô cũng chẳng hiểu nổi những cậu con trai đang nghĩ gì trong đầu.

Giống như bây giờ, cô không rõ Trần Diệc Xuyên – người đang đứng phía trước đang nói gì, chỉ đành đáp: “Tôi không giận, tại sao tôi lại phải giận?”

Trần Diệc Xuyên cười nói: “Cậu nói vậy nghĩa là cậu thật sự giận.”

Cậu ngồi trên bàn người khác, gác đôi chân lên chiếc ghế dựa: “Tôi xin lỗi, lần trước cậu bày tỏ với tôi, tôi không nên nói to cho người khác biết.”

Nom giống như đang giải thích, nhưng cách nói lại chẳng khác bố thí là bao, cậu ta nhắc lại chuyện đã qua, khiến Cố Hiểu Mạn vô cùng xấu hổ.

Những bạn học xung quanh đều đổi về phía này, tỏ vẻ khó xử nhìn hai người bọn họ, bầu không khí lúc này thật lạ lùng, nhưng Trần Diệc Xuyên chẳng hề đếm xỉa.

Cậu hỏi tiếp: “Cố Hiểu Mạn, cậu đã hết giận chưa?”

Vị trí Hạ Lâm Hi đang đứng cũng chẳng xa gì so với bọn họ, cô ngẩng đầu đánh giá Trần Diệc Xuyên, vừa lúc chạm mắt với cậu ta, Trần Diệc Xuyên cũng thuận miệng: “Hạ Lâm Hi, cậu nói một câu hợp lý xem, cậu thấy tôi là người thế nào?”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, nếu cô nói thật, chỉ sợ Trần Diệc Xuyên thẹn quá hóa giận, nổi trận lôi đình.

Cho nên cô từ chối cho ý kiến: “Tôi không tiếp xúc nhiều với cậu, phải nhận xét thế nào đây?”

Cô nói mà trong lòng vẫn cảm thấy khó tin, hôm nay, Trần Diệc Xuyên cứ như một con người hoàn toàn khác, trước giờ cậu ta không lấy nắm đấm làm lời nói thì cũng mỉa mai trào phúng mọi người, có bao giờ cậu ta chịu xin lỗi ai đó sao?

Cậu ta có thể thẳng mặt mắng Trương Hoài Vỹ là đàn độn, có thể đánh nhau với Mạnh Chi Hành chỉ bởi thấy không vừa mắt. Năm lớp 11 thì trêu ghẹo các bạn nữ khác. Lớp 12 cũng chẳng khá hơn, không những khinh niệt điểm số của Trương Chính Hàn, còn hét to lời tỏ tình của Cố Hiểu Mạn cho người khác biết. Cậu trai trẻ này điên cuồng, tự đại, ngả ngớn, nóng nảy, hấp tấp, dường như không biết đến hai từ “nhẫn nhịn”.

Tuổi trẻ ngông cuồng, màng gì đất rộng trời cao.

Đó là những lời nhận xét chân thật nhất Hạ Lâm Hi dành cho Trần Diệc Xuyên.

Bởi lẽ hai người họ chẳng bao giờ hợp nhau, Hạ Lâm Hi luôn giữ thành kiến với cậu, tuy không đến mức khinh thường nhưng chẳng thể phủ nhận, cậu với cô giống lửa nước bất phân.

Cố Hiểu Mạn đến bên cạnh Hạ Lâm Hi, không quay đầu nhìn Trần Diệc Xuyên lấy một lần, cô im lặng một lúc, bỗng mở miệng nói: “Chuyện tôi bày tỏ đã qua lâu rồi, cậu nhắc lại lần nữa, có thấy phiền không?”

Một câu “có thấy phiền không” chẳng phải là sự hờn dỗi của một cô gái, cũng chẳng phải châm chọc gì ai, chỉ đơn giản là đã mất hết kiên nhẫn rồi.

Trần Diệc Xuyên không ngờ đến kết quả này, cậu nhảy từ trên bàn xuống, còn muốn nói gì đấy với cô nhưng ngay tại lúc này, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Các học sinh quay về chỗ ngồi, chờ giáo viên bước vào, Hạ Lâm Hi mở sách giáo khoa ra, Cố Hiểu Mạn vẫn còn bấm điện thoại, cô mở trang chủ trong blog của mình, viết một đoạn suy nghĩ nhỏ, không ai biết cô đang làm gì, cô cũng chẳng muốn cho người ta biết.

Hạ Lâm Hi nghiêng mặt, thoáng nhìn màn hình điện thoại của cô ấy, từ nhỏ đến lớn thị lực của cô rất tốt, không cần phải đeo kính, lần này chỉ nhìn một chút cũng có thể nhận ra bí mật của Cố Hiểu Mạn – mọi dòng suy tư trong blog này đều liên quan đến Trần Diệc Xuyên.

Từ lớp 11 lên đến bây giờ.

Cố Hiểu Mạn nhớ kỹ mọi điều, từ yêu thích, thói quen đến cả lời nói của cậu. Cô vô cùng quan tâm đến cậu, cũng vì cậu mà buồn mà vui, cô chỉnh sửa lại từng câu, lẩm bẩm: “Tại sao một tháng rồi mà vẫn như thế này? Phải chăm chỉ học hành mới đúng.”

Hạ Lâm Hi không kiềm được hỏi: “Tại sao cậu lại thích cậu ta?”

“Khai giảng năm lớp 11, mình không tìm được lớp.” Cố Hiểu Mạn giấu chiếc điện thoại vào trong cặp táp. “Cậu ấy dẫn đường cho mình, còn kéo ghế ra hộ mình nữa.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Ừ, chỉ vậy thôi.”

Hạ Lâm Hi chống cằm nói: “Sau này tan học, mình cũng sẽ kéo ghế hộ cậu.”

Hai má Cố Hiểu Mạn ửng đỏ, vờ như không nghe thấy những lời này, cô mở sách giáo khoa ra, nói: “Cậu nói gì vậy, vào học rồi đấy, chăm chú nghe giảng đi!”

Giờ này là của môn Toán, thầy chủ nhiệm bước lên bục giảng, ánh mắt lướt qua phía dưới, được lưng chừng thì ngưng lại, hỏi: “Trương Hoài Võ đâu? Có ai biết Trương Hoài Võ đi đâu rồi không?”

Thầy nhanh chóng đi xuống phía sau, nhìn thoáng qua ngăn kéo, thấy bên trong trống rỗng, không có lấy một quyển sách, thậm chí cả bản nháp cũng không còn.

Hạ Lâm Hi đã cảm thấy có gì đó không đúng, lúc này mới giật mình nhớ ra, từ lúc cô vào lớp đến nay không hề thấy Trương Hoài Võ đâu.

Tường Chính Hàn nói: “Hôm nay cậu ấy không đi học.”

Thầy Hàn siết chặt góc thước, gõ một cái thật mạnh xuống mặt bàn cho hả giận rồi quay đầu ra khỏi phòng học, trước khi đi còn nói: “Mọi người im lặng tự học, không được nói chuyện, nếu ai vi phạm, ủy viên học tập nhớ ghi tên lại, hết tiết nộp cho tôi.”

Nhưng ủy viên học tập biết rõ chuyện gì đang xảy ra, cứ mặc lớp tự quản.

Thân là ủy viên học tập của mọi người, Hạ Lâm Hi thiết nghĩ nên làm gương, nhưng cô lại là người đầu tiên nói chuyện, quay đầu hỏi Tường Chính Hàn: “Trương Hoài Võ không đi học, lại chơi game sao?”

“Cậu ấy thu dọn hết mọi thứ trong học bàn, cái gì cũng mang đi tất.” Tường Chính Hàn lo lắng, tổng kết lại. “Hình như không phải là trốn học chơi game, mà là bỏ nhà đi.”

Vừa dứt lời, Cố Hiểu Mạn đã nói tiếp: “Cậu có làm không, lá gan của Trương Hoài Võ làm gì lớn đến vậy?”

Từ lúc Trương Hoài Võ phát hiện ra có những người dám yêu sớm vào năm cuối cấp, cậu cũng trở nên bạo gan hơn rất nhiều.

Trước mắt là cả một tháng mười hai, bao nhiêu bài kiểm tra đều đổ dồn vào đây, hơn cả sắp phải thi học kì rồi nên ai cuối cấp đều đang chạy nước rút. Sau khi bỏ nhà đi thành công, Trương Hoài Võ tự cảm thấy ngưỡng mộ bản thân mình.

Cậu không nói cho người nào biết, thậm chí là Tường Chính Hàn.

Từ lúc ngồi cùng bàn năm lớp 11 cho đến nay, cậu luôn coi Tường Chính Hàn là người bạn thân thiết nhất, nhưng người bạn thân này yêu sớm cũng chẳng kể cho cậu... Nghĩ vậy, Trương Hoài Võ nhận ra, bí mật muốn trốn nhà bỏ đi từ lâu của cậu không nên nói cho ai biết.

Cậu mang theo năm trăm ngàn, một chiếc điện thoại, hai gói bánh đậu xanh, cùng vài món ăn vặt yêu thích, sau đó lên chuyến xe chạy từ thành Nam ra thành Bắc, lên vào một quán net chơi game.

Không ai liên quan cùng cậu, nên cậu hẹn Cao Trầm, nhưng cậu không hề nói với cậu ta mình đang bỏ trốn khỏi nhà.

Điện thoại vang lên không ngừng nhưng cậu chẳng dám tiếp lấy một cuộc.

Nghĩ đến chuyện cha sẽ nổi trận lôi đình, Trương Hoài Võ vô cùng lo sợ, cậu chìm trong thế giới game như để tìm một liều thuốc thoát khỏi hiện thực.

Chơi game quan trọng nhất là khả năng thao tác, khả năng phản ứng nhanh nhạy cũng như phối hợp nhuần nhuyễn với đồng đội, Trương Hoài Võ chơi không tốt lắm, nhanh chóng bị đối thủ đuổi theo điên cuồng, bị chém tới tấp đến mức xuống tinh thần.

Ngoài cửa sổ, ngày nhùng ngời cho đêm, màn tối phủ lên cả bầu trời, ghé bên cạnh có một người đang hút thuốc, thò ra từng làn khói bạc màu khiến Trương Hoài Võ hắt hơi, vội nhích ghế xa ra một chút.

Bởi chưa đủ mười tám tuổi nên Trương Hoài Võ không thể đăng nhập vào game khác, cậu đành ngả ra ghế nghỉ ngơi, cố kìm lại lòng ham muốn đánh

game thỏa thích. Nhưng, người ở bên cạnh thật kì lạ, cứ luôn nhìn cậu.

Trương Hoài Võ nghĩ một chốc rồi quay đầu, đối diện với gã kia.

Hàm răng gã ó vàng, tóc nhuộm đỏ chói, trên cổ còn đeo một sợi xích, cổ áo không cài hàng nút trên.

“Anh tên Phương Cường.” Gã kia hút thuốc, nói với về vô cùng lưu manh: “Chú ở đâu? Không đi học à?”

Trương Hoài Võ nói dối: “Em mới từ nhà chăn dê ở nông thôn đến đây.”

Phương Cường phả một làn khói lên mặt cậu: “Chăn dê kia à? Vậy cái cặp sau lưng chú ở đâu ra vậy, em trai?”

Cậu nhóc Trương Hoài Võ đã bắt đầu thấy sợ.

Cậu ôm chiếc cặp của mình, lấy một gói bánh đậu xanh ra, định ăn vài khối cho bớt run, nhưng chiếc cặp đã bị Phương Cường lấy đi, cậu muốn đoạt lại cũng không thể.

Từ sau lưng Phương Cường xuất hiện thêm vài cậu trai ăn chơi nữa, cách ăn mặc không khác nhau bao nhiêu, ba người kia đồ sạch đồ xuống chân, khiến chiếc cặp trở nên trống rỗng.

Phương Cường nhặt một tấm ảnh chụp chung ra, trên đó có đề: “Trường trung học Giang Minh, ảnh chụp chung với cả lớp.”

Tay gã đề lên gương mặt Cố Hiểu Mạn: “Êu, đứa này cũng không tệ.” Lại nhìn Thời Oánh: “Mẹ nó, học sinh nữ bây giờ cũng “đầy đủ” lắm.” Cuối cùng chỉ vào Hạ Lâm Hi: “Đây, ông đây thích đứa này nhất.”

Gương mặt Trương Hoài Võ ửng đỏ, cố gắng lấy lại tấm ảnh của mình.

Sau khi bế giảng năm lớp 11 kết thúc, lớp cậu đã có một tấm hình chụp chung. Trương Hoài Võ trước giờ vẫn luôn trân trọng tấm ảnh này, vậy nên luôn đặt nó ở trong cặp.

Nhưng bây giờ, Phương Cường cứ phả hết làn khói này đến làn khói khác vào bức hình.

“Đứa này tên gì?” Phương Cường chỉ vào Hạ Lâm Hi, hỏi: “Hình như ông đây gặp nó ở đâu rồi, nhưng không nhớ ra.”

Người xưa thường bảo, con thỏ khi giận cũng cắn người, Trương Hoài Võ bùng nổ, liều mạng gào lên: “Tên cái đầu nhà mày đấy!”

Phương Cường lập tức đập vào người cậu.

Trương Hoài Võ trước giờ luôn ôn hòa trong lớp, cho dù có cãi nhau với Trần Diệc Xuyên cũng chưa từng đến mức dùng đến nắm đấm, nhưng bây giờ bởi lẽ đã bị dồn đến đường cùng nên liền đâm vào mặt Phương Cường.

Nhưng cậu tính toán lầm rồi, bên phía Phương Cường có đến ba người.

Đây không còn là một trận chiến trên bàn phím nữa, đó là ấu đả ngoài đời thật.

Tiệm net trở nên ồn ào khó chịu nhưng chủ tiệm cũng không thèm quản, Trương Hoài Võ ôm đầu bò xuống dưới bàn nhưng lại bị bọn Phương Cường kéo ra tiếp tục đánh.

Sự thật tàn khốc ở chỗ, cuộc sống thật sự khác với thế giới ảo, Trương Hoài Võ không thể mua một bình máu để tăng tỉ lệ sống sót, cũng chẳng thể trông chờ chiến hữu đến giải nguy.

Cậu chỉ có thể chịu đánh mà thôi.

Trương Hoài Võ cảm thấy tức ngực, cả thân mình như bị chó dại cắn, còn bàn tay cứ bị giẫm đạp lên. Cậu nghĩ nếu hôm nay bản thân phải chết ở đây thì đúng là người trốn nhà đi có cái chết thê thảm nhất thế giới.

Nhưng chớp mắt đã có lại hy vọng khi một người lao vào tiệm net, đẩy Phương Cường ra, đập thẳng vào đầu gối của gã ta, khiến gã khụy xuống...

Hai tên còn lại định cầm một cây gậy, đánh lên khách không mời mà đến. Nhưng người hào hiệp kia dùng một tay đỡ lấy, cây gậy không thể chạm vào thân mình cậu ta. Sau đó khụy tay húc vào bụng tên phía sau, khiến hắn ôm bụng lùi lại, tiện thể còn lấy luôn cả cây gậy chỉ vào mặt bọn chúng, bình tĩnh nói: “Cút đi, nếu chúng mày tiếp tục thì...”

Trương Hoài Võ nhận ra giọng nói này, cậu lau khô máu mũi, run rẩy ngẩng đầu.

Quả nhiên là Trương Chính Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Đèn đóm trong tiệm net mờ mờ, mây mù lượn quanh đây, chiếc máy sưởi phả ra một thứ mùi khó chịu, giống như có thứ gì đó đang lên men.

Chủ tiệm mang một đôi dép lười, chậm chạp đi đến đây, ông ta nhìn kẻ đang tui ngó dưới đất, nhún vai cười nói: “Chưa làm hư máy tính của tôi đấy chứ?”

Tường Chính Hàn nói: “Tôi đánh người, không đập máy.”

Ông ta cười khì khì, trên ngón tay còn đang nhấp máy một điếu thuốc: “Máy người đánh xong chưa? Đánh xong rồi thì dọn dẹp đi đi, tôi còn phải làm ăn nữa.”

Tường Chính Hàn nghe theo, giúp Trương Hoài Võ nhặt lại cặp, thậm chí còn nhặt cả gói bánh đậu xanh lên, bọc lại bằng khăn. Trương Hoài Võ đứng bên cạnh cảm động đến rơi nước mắt, chỉ thiếu điều chưa ôm đúi cậu gào khóc “ân nhân” mà thôi.

Tường Chính Hàn cũng chẳng tỏ vẻ gì nhiều, nhìn qua không giống một cậu nhóc mới mười tám tuổi, dù sao thì cũng giống như thanh niên hai mươi tám tuổi hơn.

Thời gian rồi sẽ bào mòn hết mọi góc cạnh của con người, khiến họ như đã lột xác. Cậu của hôm nay không phải là cậu của trước đây. Cậu của hôm nay vô cùng bình tĩnh với mọi sự, cúi đầu xuống nhặt lại mọi thứ như thể những gì vừa diễn ra chỉ là giấc mơ.

Trương Hoài Võ lấy tay quệt máu mũi, nhận lấy cặp từ tay Tường Chính Hàn: “Chính Hàn, sao cậu biết mình ở đây?”

“Mình đoán.” Tường Chính Hàn không nói sự thật, chọn cách dối lời với Trương Hoài Võ. “Sau khi vào cửa thì nhìn thấy cậu.”

Trương Hoài Võ thán ngạc nhiên, càng lúc càng cảm thấy kính nể.

Đêm đông gió lạnh thấu xương, trời đen không có lấy một vì sao, Tường Chính Hàn bước ra khỏi cửa, Trương Hoài Võ lảo đảo theo sau.

Phương Cường quá đau đớn, gả ta nằm sấp trên mặt đất một lúc, nhưng vẫn cảm thấy nhức nhối, mối thù này hấn nuốt không trôi, sau đó cầm lấy một cây gậy, chống tay dậy đuổi theo, hồng đánh lên bọn họ.

Phương Cường chỉ nghĩ rằng Tường Chính Hàn đến đây cứu Trương Hoài Võ một mình, nhưng hấn vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy một chiếc xe gia đình đang đỗ đây.

Đứng trước mũi là một người đàn ông cao to vạm vỡ, cơ thể rắn chắc, đeo một chuỗi tràng hạt trên tay, nhìn thôi đã thấy không dễ chọc vào.

Ông ta tựa lưng vào chiếc xe, ánh mắt nhìn Phương Cường, mở miệng rửa: “Mới chỉ là thằng nhóc miệng còn hôi sữa vậy mà nhuộm đỏ lòe, không khác gì cái mào gà!”

Phương Cường đứng khựng lại ở cửa, giận dữ vô cùng.

Trương Hoài Võ thấy người đàn ông kia, gương mặt tái mét, một lúc lâu sau mới lắp bắp: “Ba...Ba...”

Cậu trốn sau lưng Tường Chính Hàn, siết chặt chiếc cặp, ríu rít nhận lỗi: “Ba ơi... Con biết sai rồi... Biết rồi...”

Cha của Trương Hoài Võ nghe xong, cũng chẳng nói là có tha hay không, ông chỉ vào chiếc xe gia đình, nói: “Trước tiên nói cảm ơn bạn bè đi, không có chúng nó, ông đây còn lâu mới tìm thấy mày.”

“Bạn bè?” Tường Hoài Võ ngu ngơ hỏi: “Ngoại trừ Chính Hàn có người khác nữa ả?”

Trên chiếc xe gia đình ấy, Cố Hiểu Mạn nói: “Cậu nói xem chúng mình đến đây là vì ai, nếu biết như thế thì mình thả ở nhà học bài còn hơn.”

“Tường Chính Hàn nói cậu ấy có thể tìm được Hoài Võ, không phải trước đây cậu luôn nghĩ là không thể hay sao?” Hạ Lâm Hi tiếp lời. “Thế nào? Bây giờ đã phục chưa?”

Cố Hiểu Mạn lấy một tờ giấy ra, vẻ mặt không thể nào tin nổi.

Xung quanh phía Bắc thành phố Giang Minh toàn là công trường, ngẫu nhiên mới có một chiếc xe băng ngang qua quốc lộ, khiến không khí ở đây từ lâu đã về với sự im lặng.

Cách một cánh cửa thông gió, Hạ Lâm Hi nhìn thấy Phương Cường, cô bỗng dừng nhớ lại cách đây mấy tháng, em họ đã từng kể cô nghe về người này,

sau đó cha mẹ cô can thiệp vào, cô cũng chẳng nghe thêm được tin tức gì nữa.

Hạ Lâm Hi lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho em gái.

Nhưng điện thoại lại thông báo: tin nhắn đã được gửi nhưng người nhận đã đưa bạn vào danh sách đen.

Cố Hiểu Mạn ghé mặt vào điện thoại, đôi lông mi khẽ rung động: “Hạ An Ki là ai vậy? Cùng họ với cậu mà sao lại đưa nhau vào danh sách đen thế này?”

Cô còn chưa dứt lời, Trương Hoài Vồ đã bước lên xe.

Đầu tiên, cậu nói: “Ba ơi, về nhà đừng đánh con có được không? Trong tiệm net con đã bị đánh rồi.”

“Con mẹ nó, ai dám đánh con tao?” Trương Hoài Vồ bóp bóp bả vai cho cha cậu, còn ông Trương mắt tròn trũng, hỏi: “Thằng nào dám đánh mày, ông đây bẻ gãy chân hắn.”

Cha cậu đảo mắt nhìn lại, thấy tên tóc đỏ như cái mào gà kia đã lo chạy trốn.

“Chạy mất rồi, đúng là không có tiền đồ gì cả.” Cha của Trương Hoài Vồ nói: “Nếu mày không chạy đến cái tiệm net này thì có bị đánh à?”

Trương Hoài Vồ bồn chồn, ôm chặt cặp mình, ghé người sang Trương Chính Hàn: “Chính Hàn, nếu ba mình mắng mình, cậu phải ngăn lại đấy nhé.”

Trương Chính Hàn cúi đầu nhìn điện thoại, dường như không nghe lời cậu nói, vừa rồi điện thoại nhận được tin nhắn mới, người gửi là Hạ Lâm Hi.

Trương Hoài Vồ không biết Trương Chính Hàn đang nghĩ cái gì, lại không thấy cậu đồng ý sẽ giúp mình nên lo lắng không thôi, lòng nom nớp lo sợ về một tương lai chẳng thấy điểm báo.

Nhưng ngoài dự đoán của cậu, cha cậu vừa lái xe, vừa bảo: “Ông đây tìm mày cả ngày, cơm cũng chưa ăn, đi vòng cả trường nhưng đến cái bóng của mày cũng không thấy.”

Bất ngờ là cha của cậu không hề giận dữ, ông vẫn bình tĩnh nói: “Mày lớn rồi, cánh cứng cứng cáp, ông đây dạy mày, mày không nghe nữa, tao cam kết với mày, từ đây về sau, ông đây sẽ không đánh mày nữa, nhưng mày...”

Câu nói chưa xong, Trương Hoài Vồ đã cắt ngang: “Chỉ cần ba không đánh con, con hứa sẽ không bao giờ... đến tiệm net nữa.”

Nói xong, cậu cảm thấy thật lạ lùng, bởi vì cha cậu không hề giống một người biết nói đạo lý, nói chuyện cũng sẽ không bao giờ dùng hai từ “cam kết”.

Vô thức, cậu ngoảnh đầu nhìn nhóm nhỏ ở phía sau, Cố Hiểu Mạn, Hạ Lâm Hi, Trương Chính Hàn, ba người họ cũng nhiều đó người, cậu ôm chặt cặp, dường như đã hiểu được gì đó.

Cha của Trương Hoài Vồ lấy xe, đưa Cố Hiểu Mạn về nhà đầu tiên, trước khi lăn bánh còn nói cảm ơn vì cô đã giúp con trai mình.

Tiếp theo là trạm dừng tại Trang Viên Hào Sâm, một tiểu khu rộng rãi, Trương Hoài Vồ thầm nghĩ, nơi này chắc chắn là nhà của Hạ Lâm Hi, trước đây cậu cũng biết nhà Hạ Lâm Hi rất giàu, nhưng không ngờ giàu đến độ này.

Tới lúc xuống xe, Trương Chính Hàn theo Hạ Lâm Hi.

Trương Hoài Vồ ngạc nhiên không nói nên lời.

Cha của cậu lại nói: “Bạn bè của mày đúng là bạn bè tốt, còn lo lắng giúp tao tìm mày nữa... Nếu mày không cố mà học thì phụ lòng người ta rồi.”

Trương Hoài Vồ lẳng đi: “Ba, sao họ lại xuống xe chung với nhau vậy ạ?”

“Có thể ở chung tiểu khu.” Cha của Trương Hoài Vồ làm nóng máy, không hề ngờ vực điều gì. “Đến cả việc người ta ở đâu mà mày cũng muốn quản à?”

Mùa đông, sương đêm đọng lại trên lá, con đường vắng vẻ cô quạnh, nhìn về những tòa nhà cao tầng kia, lộp lộp ánh đèn đang phản quan.

Sau khi về đến nhà, chuyện đầu tiên Hạ Lâm Hi làm là bật đèn lên, trong nhà không có một ai, im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cha của cô đã về quê, còn mẹ thì đi công tác, đi Bành xin phép đến trường thăm con gái, vậy nên trong giờ phút này, cho dù cô có dẫn ai về nhà đi chăng nữa cũng chẳng người hay.

Cho nên Hạ Lâm Hi đứng trong cửa, nói với Trương Chính Hàn còn ở ngoài: “Cậu vào đi, trong nhà mình không có ai đâu.”

Cô chưa từng nghĩ rằng, một ngày nào đó, lá gan của mình sẽ lớn như vậy.

Trương Chính Hàn chần chừ một lúc, nhưng vẫn đi vào trong.

Hạ Lâm Hi cời chiếc cặp ra, không biết nói gì với cậu cho phải, cô đứng trong căn phòng khách rộng thoáng nhưng lại thấy ngột ngạt vô cùng. Kể ra cũng lạ thật, cô đến nhà Tường Chính Hàn cũng đâu có lo lắng như vậy, nhưng giờ dẫn cậu về đây, tim cô đập mạnh không ngừng.

Cô ho khan một tiếng, đề nghị: “Hơn tám giờ rồi, mình nấu cơm cho cậu nhé.”

Câu này nghe thì thật tuyệt vời, nhưng thật ra... cô đâu biết nấu nướng.

Vậy nên năm phút sau, hai người họ cùng nhau tắt bếp trong phòng bếp.

Trong tủ lạnh đầy ắp nguyên liệu còn tươi, thật ra ở tầng hai còn cơm tối đi Bành nấu nhưng Hạ Lâm Hi vờ như không thấy, cố ý xuống bếp với Tường Chính Hàn.

Cô rửa rau trong một chiếc thau nhỏ, vậy nên cần xả nước xuống, dòng nước tuôn ra để lại những vệt dài không hề có quy tắc nào, cô kéo tay áo Tường Chính Hàn: “Cậu xem này, trông có giống đường cong Bernouli trong sách Toán không?”

Tường Chính Hàn biết nấu nướng, so về phương diện kỹ năng thực tiễn, cấp độ của cậu cao hơn Hạ Lâm Hi mấy bậc, nhìn cách thái rau cũng đã rõ điều đấy rồi.

Cậu nghiêng mặt lại, nhìn thoáng qua chiếc thau, dòng nước lan thành một vòng tròn, dần dần la ra từ tâm điểm, vậy nên cậu nói: “Cũng trông giống đường xoắn ốc Loga đấy.”

Hạ Lâm Hi khẽ sát đến bên cậu: “Không đúng nha, các vòng cùng đi đến điểm đặt có độ dài ngang nhau, giống đường xoắn ốc Arithmetic hơn.”

“Mình chỉ có thể nghĩ ra một phương trình.” Tường Chính Hàn nở nụ cười nói: “Vậy mà cậu tìm ra đến hai cái.”

Cậu đang thái một củ khoai tây bên cạnh cô, nhưng hai người họ quá gần kề, cậu vừa mới duỗi tay ra đã chạm vào Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi lập tức rút tay lại, nhưng cũng chẳng khác trước đây, cô nhanh chóng bị Tường Chính Hàn nắm lấy, giống như một trò chơi đuổi bắt, cô chạy thế nào cũng chẳng thể nào thoát được.

Dưới ánh đèn nhu hòa của phòng bếp, lớp đá cẩm thạch dưới chân nền khẽ phản chiếu lại, trong thau là cà tím và cà chua, Hạ Lâm Hi ít nhiều cảm thấy áy náy, cô nói để mình làm vậy mà giờ đây chỉ đang đợi ăn.

Tay cô vẫn còn dính nước, Tường Chính Hàn rút một tờ giấy thấm, giúp cô lau đi, đây là một chuyện vô cùng đúng đắn, vậy mà sao cô lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, hai người im lặng nhìn nhau, mùa đông lạnh lẽo mà sao cô lại nóng đến như vậy, cậu cảm thấy nhớ nhưng rất lâu, đành xoay người cô lại hỏi chuyện, thế nhưng hai người càng lúc càng gần, Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, đây dường như không phải vấn đề về việc trời nóng.

Đầu tháng mười hai, tuyết rơi đầu mùa xuất hiện, bông tuyết bay là tả trên không trung, bám vào thành kính bóng loáng, ngưng thành một lớp băng nhỏ.

Hạ Lâm Hi như quên cả thở, cô cố gắng vớt vát lại chút lý trí của mình nhưng giờ phút này đầu óc trở nên trống rỗng, chẳng thể nghĩ được gì.

Tường Chính Hàn gần cô bao nhiêu, cô không thể tính được, lòng ngực đập loạn, vang lên tiếng thỉnh thỉnh, cô muốn chạy mà chẳng thể chạy, giây tiếp theo đã bắt đầu cảm nhận được... Có lẽ sắp đến nụ hôn đầu rồi...

Nhưng lúc vừa mới gần chạm vào nhau, chuông cửa đã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tiếng chuông cửa thỉnh thỉnh vang lên, phá vỡ mọi khung cảnh ngọt ngào.

Hạ Lâm Hi chỉ ước có chiếc khăn tàng hình trong tay, phủ lên người Tường Chính Hàn, nếu cha mẹ cô phát hiện ra cậu, kết cục của bọn họ nhất định sẽ thế thảm vô cùng.

Nhưng làm gì có khăn tàng hình trên đời, cô chỉ có thể ao ước như vậy một chốc sau lại phải đối mặt với sự thật bên ngoài.

Phòng khách cách phòng bếp độ khoảng vài chục bước đi, nhưng cô cảm thấy lê chân đến cửa cũng gian khổ lắm rồi, ấy vậy đi được một nửa, cô bỗng nhiên nhớ ra, cha mẹ cô đều có chìa khóa, không cần nhấn chuông làm gì.

Nhớ đến điều này, một vầng thái dương khẽ rạng lên, soi sáng lòng cô.

Hạ Lâm Hi nhanh chóng bước đến cửa, nhìn xuyên qua con mắt nhỏ ở trên đấy, bên ngoài hành lang không phải là cha mẹ cô mà là một người bảo vệ còn đang cầm bộ đàm trong tay.

Cô nhận ra người bảo vệ kia, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Cửa vừa mở ra, Hạ Lâm Hi đã hỏi: “Trễ thế này rồi xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Chúng tôi mới nhận được điện thoại của bà Lâm.” Bảo vệ hỏi: “Bà Lâm là mẹ của cô đúng không?”

“Vâng.”

“Bà ấy báo với chúng tôi, tối này cô ở nhà một mình nhưng điện thoại không gọi được nên nhờ ai đó đến xem thử...”

Hạ Lâm Hi đặt điện thoại ở chế độ im lặng, còn đặt ở ngăn sâu trong cặp, từ lúc cô về nhà đến nay, vẫn chưa hề lấy ra.

Cô đành nói với bảo vệ: “Ban này không chú ý đến điện thoại lắm, tôi sẽ gọi lại cho mẹ mình.”

Nói xong, Hạ Lâm Hi định đóng cửa nhưng một âm thanh loảng xoảng từ phòng bếp vang lên.

Cẩn thận nghe, không chỉ có tiếng lạch cạch của dao thái mà còn có cả sự va chạm của những món đồ inox với nhau, Chắc Tưởng Chính Hàn không biết cách âm ở đây không tốt, lại chuyên tâm vào chuyện nấu nướng, không hề lo sợ sẽ có người xông vào đây.

Gương mặt bảo vệ lộ rõ vẻ mờ mịt, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Lâm Hi nói bừa: “Tôi đang xem ti vi, mới vào cảnh diễn viên đang nấu nướng.”

Bảo vệ nửa tin nửa ngờ, sau đó nói tiếp: “Âm thanh của phim... thật sống động.”

“Nhà tôi mới mua dàn âm thanh nổi.” Hạ Lâm Hi nhìn quanh quất phòng khách, chỉ lung tung hướng một chốc, cuối cùng cô cũng bảo: “Âm thanh tốt hơn dàn loa cũ nhiều lắm.”

Bảo vệ nghe vậy, đầu óc dường như bỏ anh ta mà đi, cuối cùng đành dặn dò cô đôi ba câu rồi đi khỏi nơi này.

Hạ Lâm Hi đóng cửa chính lại, như trút được một gánh nặng.

“Cậu không sợ cha mẹ mình đột nhiên trở về à?” Hạ Lâm Hi đi vào phòng bếp, nhìn tấm lưng của Tưởng Chính Hàn. “Nếu bị họ phát hiện...”

Tưởng Chính Hàn hạ lửa nhỏ xuống, khởi động máy hút khói, qua một lúc sau mới nhìn Hạ Lâm Hi: “Nếu bị phát hiện, mình chỉ có thể nói thật...”

“Nói thật gì?”

“Trong phòng bếp, mình làm chuyện mờ ám với cậu.”

Hạ Lâm Hi càng nói càng ngượng, cao giọng đáp: “Mình đang nói chuyện nghiêm túc đấy.”

Tưởng Chính Hàn đáp: “Mình cũng vậy.”

Hạ Lâm Hi chẳng thể cãi lại, lưỡi cô như bị lú lại, nghĩ mãi cũng chẳng ra câu nào đầy đủ, cô tựa vào cửa sổ, im lặng ngắm cậu thật lâu, cũng không rõ tại sao lại bày tỏ suy nghĩ trong lòng: “Sau này sống chung, cậu sẽ nấu cơm cho mình chứ?”

Nói còn chưa xong, cô đã đỏ bừng mặt, quay người muốn chạy ra phòng khách: “Mình nói đùa thôi, không hề có ý này...”

Tưởng Chính Hàn cười hỏi: “Vậy ý cậu là gì?”

Cậu tắt lửa, theo cô từ phòng bếp ra đến phòng khách. Sofa được đặt ở đây trải một lớp thảm Ba Tư bên trên, mềm mại, độ đàn hồi lại tốt, chân có đi lên cũng không để lại dấu tích gì, vậy nên Hạ Lâm Hi ngồi xuống mà không để ý rằng Tưởng Chính Hàn cũng ngồi bên cạnh.

Cô lấy điện thoại từ trong cặp ra, bấm nút gọi cho một số liên lạc.

Sau hai tiếng tút tút, mẹ của cô đã chấp nhận cuộc gọi: “Hôm nay con làm gì mà sao điện thoại không gọi được?”

“Con tắt tiếng.” Hạ Lâm Hi nói. “Không để ý lắm.”

Nhớ lại thói quen của Hạ Lâm Hi, mẹ cô liền dễ dàng tin tưởng con gái của mình, dù sao con bà lúc ở nhà một mình thường khóa trái cửa phòng để học bài, cũng không hay để ý đến thông báo từ điện thoại.

Thì ra là vậy, mẹ cô người ngoại không ít, sau lại bảo: “Có một chuyện vô cùng quan trọng, mẹ cần nói với con.”

Hạ Lâm Hi ngồi ngay ngắn lại, gối đầu lên lưng ghế, nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì gấp gáp vậy ạ?”

“Từ nay về sau, dì Bành sẽ không đến nhà chúng ta nữa.”

“Nhà mình có gì khiến đi ấy không hài lòng ạ?”

“Tất nhiên là không phải, sao con nghĩ vậy được?” Mẹ cô đáp. “Vấn đề là của đi ấy, con gái đi ấy nhảy lầu tự sát rồi.”

Con gái đi ấy nhảy lầu tự sát.

Câu nói này giống như một quả bom, khiến đầu óc Hạ Lâm Hi trở nên trống rỗng.

Điện thoại vẫn còn nổi máy, mẹ cô cứ dậm đi dậm lại: “Đi ấy còn giữ chìa khóa nhà chúng ta, mẹ chưa kịp kêu người đổi khóa, tối nay con nhớ khóa trái cửa nhà lại, sáng mai mẹ về sẽ xử lý tiếp chuyện này... Có thể đi ấy còn biết số điện thoại của con nên đừng tiếp cuộc gọi lạ nào nhé, đừng để đi ấy liên lụy đến mình.”

Mẹ cô nói ít mà ý nhiều, dặn dò đầy đủ, thể hiện được tài năng, sự khôn khéo của một nhà quản lý cấp cao, đối với bất kì chuyện gì cũng có thể nhìn thấy được mặt tốt và mặt xấu của vấn đề, chọn được con đường mang lại lợi ích lớn nhất.

Bà có thể nhanh chóng cân nhắc mọi chuyện, có thể dẹp hết mọi tình cảm cá nhân qua một bên, lăn lộn thương trường mấy năm nay khiến bà biết chuyện gì cũng phải suy tính rạch ròi, đừng để lại hậu quả gì, nhất là phải phân rõ quan hệ, tránh dính líu đến nhà mình.

Bây giờ người giúp việc của gia đình xảy ra chuyện, bà lo Hạ Lâm Hi sẽ bị ảnh hưởng, vậy nên hội nghị chưa xong cũng phải trở về.

Hạ Lâm Hi không hỏi mẹ cô bao giờ sẽ về nhà mà lại hỏi: “Bạn kia không thể cứu được ạ?”

“Bốn giờ sáng nay, nhảy xuống sân trường.” Mẹ cô hơi thiếu kiên nhẫn nhưng vẫn trả lời. “Nhảy từ tầng chín xuống, không thể cứu nổi nên đã đi rồi.”

Hạ Lâm Hi nói: “Có phải chúng ta nên...”

“Không nên.” Mẹ cô còn không nghe xong lời đã trực tiếp cắt ngang. “Dì Bành là một người giúp việc tốt, khách hàng đánh giá cao, nhưng cái số không may mắn kia chẳng liên quan gì đến nhà mình cả.”

Hạ Lâm Hi im lặng không đáp lời.

Mẹ của cô ngầm hiểu ý nghĩ ấy, đành chậm rãi khuyên: “Con đừng suy nghĩ nhiều, con gái đi ấy học ở Hành Hồ, áp lực rất lớn. Những học sinh ở đây bị quản chế rất nghiêm, tự do và tự tôn của bản thân không có, nếu cha mẹ hiểu biết thì chẳng đưa con mình vào nơi đấy rồi.”

Hạ Lâm Hi “vâng” một tiếng.

“Thời gian của con rất quý giá.” Mẹ cô tiếp tục bảo: “Trong nhà này, ba mẹ đều thương con, con là bảo bối của cha mẹ, mẹ nói với con những lời này, hi vọng con có vượt qua kì thi đại học sắp đến một cách thuận lợi.”

“Con biết rồi.” Hạ Lâm Hi trả lời.

Cuối cùng mẹ cô cũng vừa lòng, còn nói thêm: “Tối nay con ngủ sớm đi nhé, mai mẹ về.”

Xong chuyện, điện thoại ngắt kết nối.

Âm lượng cuộc gọi rất nhỏ, Hạ Lâm Hi chắc chắn người khác không thể nghe thấy.

Còn “người khác” là ai? Tất nhiên là Tường Chính Hàn.

Cô thả điện thoại xuống, đi dép lê đến cửa, khóa trái nó lại.

“Mình đi nấu cơm, cậu chờ mình ở bàn ăn nhé.” Hạ Lâm Hi nói.

Tường Chính Hàn đến bên cạnh, không nói gì nhiều, chỉ đưa tay vò đầu cô, cậu không phải là người thích bỏ dờ giữa chừng, cậu vẫn cứ nghĩ mãi đến nụ hôn chưa kịp ấy, nhưng sắc mặt Hạ Lâm Hi rất căng thẳng, cậu đành phải bỏ qua cơ hội này.

Mười phút sau, thức ăn đã được dọn ra.

Kim đồng hồ chuyển động đến tám giờ bốn mươi phút, Hạ Lâm Hi dọn dẹp hết dụng cụ bếp núc đi, cảm thấy bụng không đói bao nhiêu, nhưng thói quen một ngày ăn ba bữa vẫn còn đó, cho dù không đói cũng ăn được.

Huống chi... Bữa cơm này là do tự tay Tường Chính Hàn làm, đáng trân trọng biết bao nhiêu.

Trên trần nhà đối diện mặt bàn, lừng lững một chiếc đèn thủy tinh, rọi ánh sáng nhàn nhạt, Hạ Lâm Hi im lặng nhớ lại, lúc này mới nhận ra, đây là bữa tối đầu tiên của hai người họ.

“Trước đây mình bảo cậu có khả năng, đúng là nhầm rồi.” Hạ Lâm Hi bung bát com lên, tay cầm đũa hỏi: “Cậu làm được nhiều như thế, rốt cuộc cậu còn biết làm gì nữa đây?”

Tường Chính Hàn hỏi: “Việc bếp núc có tính không?”

“Đặt biệt là nấu nướng.” Hạ Lâm Hi chân thành nói. “Rất lành nghề.”

Tường Chính Hàn bật cười: “Những lời ban nãy cậu nói, đúng là thành sự thật được một nửa rồi...”

“Nói gì nhỉ?”

“Sau này chúng mình ở chung...”

Hạ Lâm Hi lập tức ngắt lời: “Đừng nhắc đến chuyện này chứ...” Cô cố gắng chuyển đề tài. “Cậu nói xem, pin kẽm—cacbon có hiệu ứng điện từ như thế nào?”

Cô cứ nghĩ rằng, hỏi vấn đề này sẽ khiến Tường Chính Hàn gặp khó khăn, khiến cậu im lặng, sau đó hai người sẽ cùng ăn com, hoặc là nói sang chuyện gì khác.

Kết quả Tường Chính Hàn chỉ giữ im lặng trong hai giây, sau đó trả lời vô cùng đầy đủ.

Hạ Lâm Hi vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng rất vui mừng, vậy nên đẩy đĩa rau về phía cậu: “Mình thấy dạo gần đây cậu chăm chỉ lắm luôn.”

“Vờ của cậu viết rất đủ.” Tường Chính Hàn nói: “Phải là công của cậu mới đúng.”

Hạ Lâm Hi cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cô không nói ra, im lặng một lúc lâu sau, cô mới nghĩ đến một vấn đề: “Sau bữa tối về nhà có muộn quá không?”

“Có một khoảng thời gian, mình thường xuyên về khuya.”

“Cậu có thể ngủ ở phòng khách nhà mình, mình đem chăn ra trải cho cậu nhé.”

Hai người bọn họ, dường như là cùng một lúc, đưa ra những ý kiến khác nhau.

Dường như Tường Chính Hàn không nghe thấy, cậu hỏi lại lần nữa: “Cậu vừa nói chuyện gì?”

“Không có gì.” Hạ Lâm Hi vội sửa lời. “Com nước xong, mình tiễn cậu.”

Tường Chính Hàn lại cười, cậu bám riết không buông: “Dường như mình nghe thấy trải chăn nha.”

Chỉ dăm câu của cậu thôi mà gương mặt Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cả việc ăn chút com cũng không bình thường được, vất vả lắm buổi tối mới chấm dứt, cô lấy chìa khóa tiễn cậu ra khỏi cửa, đột nhiên cậu hỏi: “Áo len trên sofa là cậu đan à?”

Hạ Lâm Hi quay đầu nhìn thoáng qua trên mặt ghế sofa, nấp mé bên cạnh chiếc gối ôm là một chiếc áo len lên màu thủ công.

Đường móc của chiếc áo len không đến mức khít lại, cho nên dễ dàng nhận ra, đây không phải là đường đan có thể thấy được trên áo len được mua về.

Hạ Lâm Hi không biết đan len, cô chỉ biết mang áo vào thôi, mẹ của cô cũng chẳng rành rang... Người duy nhất có đủ thời gian để đan chiếc áo len kia, có lẽ cũng chỉ mỗi dì Bành.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Sau khi Tường Chính Hàn ra về, Hạ Lâm Hi đem chiếc áo kia cất vào trong tủ quần áo.

Cũng như trước đây, cách để cô tìm lại sự bình tĩnh chính là làm bài, có đôi khi cô cũng thấy chuyện này quá ngọt ngào, nhưng cũng chẳng còn cách nào tốt hơn.

Hôm sau là ngày chủ nhật, vì lớp bỏ túc đã kết khóa nên cô có thể nghỉ ở nhà cả ngày, khoảng tầm chín giờ, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, tuy nhiên vì đã khóa trái bên trong nên người kia dù có chìa khóa cũng chẳng làm được gì.

Hạ Lâm Hi vội chạy ra, mở cửa.

Mẹ của cô mang theo một tập tài liệu, phía sau còn có hai thợ sửa khóa, Hạ Lâm Hi lùi một bước, lấy dép đi trong nhà cho mẹ mình.

“Con biết là mẹ à? Sao lại mở cửa nhanh như vậy?” Bà Lâm ném tập tài liệu lên ghế sofa, nhưng tập chỉ vẫn giữ khư khư trong tay.

Hạ Lâm Hi ngồi bên cạnh, nhìn những người thợ sửa khóa kia, họ đã lấy dụng cụ từ trong chiếc hộp mang theo ra, chuẩn bị thay khóa chống trộm cho nhà cô.

Mẹ hỏi cô: “Sáng nay con ăn gì đấy, tự nấu cơm sao?”

“Con hầm cơm.” Hạ Lâm Hi nói. “Nấu một bát cháo ngô.”

Mẹ của cô tương đối lành chuyện bếp núc, cô nấu cháo ngô mà không khô cũng may mắn lắm rồi, đành an ủi một câu: “Sẽ không có lần sau đâu, trong giai đoạn thi đại học này, ba sẽ nấu ăn cho con.”

Hạ Lâm Hi mở tờ báo ra, không tiếp lời.

Có lẽ là vì trùng hợp, trên chuyên mục giáo dục của nhật báo lấy đề tài trường trung học Hành Hồ, khúc dạo đầu chính là vụ nhảy lầu tự sát hôm qua, bút pháp gãy gọn không chút e dè.

Trong đây có viết: Rạng sáng bốn giờ bốn mươi phút ngày hôm qua, một học sinh nữ lớp mười nhảy lầu tự sát trong trường trung học Hành Hồ, cơ quan phụ trách đã lên tiếng xác nhận thông tin.

Rồi ở đoạn văn về tiếp theo, nói sơ lược qua chuyện cha mẹ nữ sinh không chịu nổi tin dữ đã ngắt đi, cánh nhà báo không phỏng vấn được.

Những năm gần đây, số lượng học sinh nhảy lầu tự sát trong trường Hành Hồ rất cao, nhưng đều không nói rõ lý do. Bất chấp trường đã sửa cả sân thể dục thành hình Thái Cực đồ, còn đặt hai con sư tử đá canh ngoài khuôn viên.

Hạ Lâm Hi đang định lật sang trang sau thì mẹ cô đã nhìn con gái, sau đó lặng lẽ gấp tờ báo lại.

“Đừng đọc những tin lá cải này. Xem những thứ này cũng không tốt cho con.” Mẹ cô mở túi xách ra, lấy một hộp trang sức. “Lần này mẹ đi công tác về khá vội, không có thời gian lựa quà cho... Nhưng ít ra mua được thứ này ở tiệm trang sức.”

Hạ Lâm Hi mở hộp ra, nhìn thấy một chiếc vòng tay bằng bạc.

Mẹ cô lấy lại tờ báo, cố tình nói: “Xảy ra chuyện này, mẹ cũng cảm thấy không may, nhưng công ty giới thiệu việc làm đã gửi tiền trợ cấp, nhà mình chuyển cũng không ít, con chỉ là một học sinh, không thể giúp gì được đi ấy đâu...”

Hạ Lâm Hi do dự một lúc, nhẹ giọng nói: “Có lẽ con an ủi được đi ấy.”

Chiếc ghế sofa làm từ những chất liệu tốt nhất ở Ai Cập, người ngồi ở đó rồi, muốn đứng lên cũng cảm thấy thật lười biếng. Mẹ của cô ôm gối, nhắm mắt nghỉ ngơi một chốc lát, không hề lên tiếng.

Cách một lúc lâu sau, bỗng dưng mẹ cô bảo: “Con vẫn còn nhỏ, rất nhiều chuyện đến khi lớn lên rồi mới hiểu, người đang trong tình trạng hoảng loạn có gì không thể làm, lời an ủi của con chưa chắc người ta đã dễ tâm, con hiểu không?”

“Con vẫn còn nhỏ.” Những lời này, trăm lần, trăm nặng nề.

Không có lúc nào, mẹ của Hạ Lâm Hi không dùng những lời này để ngăn cản cô, mỗi lần nghe xong cô đều chìm vào suy tư, liệu rằng cô cần bao nhiêu điều nữa mới được coi là người trưởng thành đây?

Có lẽ là ngày nào đó tốt nghiệp đại học, có lẽ là ngày nào đó độc lập về kinh tế, tóm lại không phải hiện tại, càng không phải là trước đây.

Cô vẫn giữ sự im lặng như thế, nhưng vẫn không kiềm lòng được, hỏi: “Chúng ta không thể tiếp tục thuê đi ấy à?”

“Từ ngày hôm nay đi Bành đã xin nghỉ việc, chuẩn bị về quê, nghe đâu sẽ đi chóng thôi.” Mẹ cô nhích lại gần con gái mình một chút. “Hứa với mẹ, không nghĩ đến chuyện này nữa, chuyên tâm vào thi đại học, được không?”

Chuyên tâm vào thi đại học, ai cũng nói như vậy.

Tinh thần tự giác học tập của Hạ Lâm Hi trước giờ đều rất tốt, cô đều dồn hết toàn bộ sức lực vào việc làm bài, tinh thần này giữ vững cho đến tận khi thi vào trường đại học, nhưng cuộc sống mà, đâu bao giờ đơn giản, cũng đâu bao giờ sóng yên biển lặng mãi như vậy.

Cô vẫn đồng ý, giống như trước đây.

Mẹ của cô nói không sai, giờ cô chỉ là một học sinh, tầm với còn quá hạn hẹp.

Hạ Lâm Hi không biết số điện thoại của dì Bành, địa chỉ nhà, thậm chí ngay cả họ tên đầy đủ cũng không biết, nếu thật sự tồn tại sợi dây ràng buộc giữa hai người với nhau, có lẽ cũng chỉ duy nhất chiếc áo len kia mà thôi.

Cuộc sống vẫn trôi qua như thế, chẳng khác gì so với trước đây, sáu giờ rưỡi sáng hôm sau, cha của Hạ Lâm Hi bắt chuyến xe sớm nhất về nhà.

Hạ Lâm Hi mở cửa cho cha mình, mẹ của cô còn đang làm bữa sáng, đứng trong nhà bếp bận bịu xối cơm cho con, cha cô thấy vậy, cười nói: “Hôm nay mẹ con làm bữa sáng à? Chắc Mặt Trời mọc đằng Tây rồi.”

Nói xong, ông vỗ vai Hạ Lâm Hi: “Trong khoảng thời gian này, trù nghệ của ba không bị mai một gì đâu, đợi trưa nay con về, ba cho con thấy cái gì gọi là bản lĩnh.”

Thế mà, những chuyện khác lại không hề đã động đến.

Thật rõ ràng ở chỗ có những chuyện cha mẹ cô đều nghĩ giống nhau, rất hiếm khi bọn họ ăn ý như vậy, nhờ đó mà tình cảm lại nặng thêm một phần.

Sau khi ăn xong Hạ Lâm Hi đến trường, mẹ cô lái xe đưa con gái đi, chạy một mạch đến trường học, trước khi chia tay còn nói: “Mùa đông lạnh như vậy, con đừng đạp xe, trong khoảng thời gian này, ba mẹ sẽ luân phiên chở con.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, sau đó đóng cửa lại.

Đuôi ô tô nháy đèn, dứt khoát phóng thẳng. Từ phía xa, Trương Hoài Võ chạy đến, trên tay linh kinh đồ đạc.

“Hạ tỷ của tôi ơi...” Trương Hoài Võ nói: “Đây là lần đầu tiên em để ý, xe lúc này của nhà chị...”

Hôm trước cậu nháo nhào trốn nhà đi, đem hết sách vở theo, tính rằng cả đời sẽ không thèm quay lại, nhưng giờ thì hay rồi, tự gây họa không thể sống, ngày hôm nay, cậu đành phải đem hết mọi thứ về lại chỗ cũ.

Trương Hoài Võ ôm chầm sách, nghiêng mặt đánh giá Hạ Lâm Hi, cảm thấy Trương Chính Hàn ôm được một thiên kim tiểu thư rồi.

Không lâu sau khi họ đi, một chiếc Aston Martin đậu lại gần đấy, Tần Việt bước xuống, chiếc cặp yên vị trên vai.

Hạ Lâm Hi lập tức đi đường vòng, Trương Hoài Võ theo sau cô, không thể khép nổi miệng lại: “Hạ tỷ, chị nói thật đi, có phải thành tích ti lệ thuận với gia cảnh không, chị nhìn Tần Việt kia, xe của nhà cậu ta thật oách quá...”

Hạ Lâm Hi liếc mắt nhìn Tần Việt một cái, thốt lên: “Mình thấy Trương Chính Hàn thông minh hơn so với cậu ta nhiều, cậu không nghĩ vậy sao?”

Trương Hoài Võ trầm nghĩ, đây đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi mà...

Mùa đông, Mặt Trời ịch đi lên, lúc này trời mới tờ mờ hồng sáng, từng lớp hơi thở đều mang theo làn khói trắng, cây bàng cao to ở phía trên, giờ đây lá vàng cũng lá tả rời, dần dần lấp đầy con đường nhỏ trong khuôn viên trường.

Hạ Lâm Hi đi một lúc, hỏi sang chuyện khác: “Hôm đó sau khi về nhà, ba cậu có đánh không?”

“Cũng không có.” Trương Hoài Võ song hành với cô, thành thật kể: “Tuy ba mình không đánh nhưng mắng cho một trận, mắng vì mãi không tìm được mình.”

Cậu nói: “Nhưng dù thế nào chẳng nữa, mình cũng rất thương ba mình, ba mình tìm mình hết cả ngày, không uống lấy ngụm nước, đến tận lúc về nhà bụng đã đói đến mức ăn sống cả củ cà rốt đấy.”

Hạ Lâm Hi không còn chăm chú lắng nghe nữa, cô nhìn thấy Trương Chính Hàn đang đến đây, lập tức vẫy tay với cậu.

Hai người họ vẫn còn đang trong sân trường, cậu vẫn giữ thái độ như cũ, nhưng dường như cô đã quên, không hề để ý xem quanh đây có giáo viên nào hay không.

Trương Chính Hàn đạp xe đến đây, dừng bên cạnh Hạ Lâm Hi.

“A, Chính Hàn!” Trương Hoài Võ bùng bùng khí thế nói: “Từ lúc đi học đến nay, đây là lần đầu tiên mình thấy cậu trên đường đến trường đấy.”

Hạ Lâm Hi nói: “Bình thường cậu ấy đến sớm lắm.” Sau lại tiếp lời: “Cậu dậy mấy giờ vậy?”

Trương Chính Hàn vô cùng thành thật đáp: “Năm giờ rưỡi.”

“Sớm vậy à?”

“Thành thói quen rồi.”

Tường Chính Hàn đứng không sát cô, nhìn qua giống như hai người bạn bình thường, thậm chí suy lại trước đây, hai người luôn giữ được khoảng cách như thế. Nhưng xung quanh họ lại tồn tại một bầu không khí khó nói thành lời, khiến người khác vô thức ngấm nhìn, bọn họ vui vẻ nói chuyện với nhau, hoàn toàn quên đi Trương Hoài Võ bên cạnh.

Trương Hoài Võ cho rằng, cậu đã trở thành một bóng đèn, vậy nên vài phút sau đã vui vẻ ôm chồng sách chạy biến.

“Chính Hàn, mình đợi cậu ở lớp.” Trương Hoài Võ vẫy tay nói, “Cậu và chị... Hạ tỷ nói chuyện vui nhé.”

Hai từ “chị dâu”, thiếu điều đã nói ra trước mặt quần chúng, khiến cậu thót tim.

Giờ trước tiết, Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi cùng vào phòng học, dường như kể từ ngày hôm đó, sáng nào họ cũng gặp được nhau.

Tháng mười hai nhanh chóng ghé chơi, kì kiểm tra giữa tháng như hẹn lại đến.

Lần này y như lần trước, toàn bộ đề thi đều áp dụng cho tất cả thí sinh trung học thành phố, cuối cùng sẽ tổng hợp lại một danh sách, gửi về lại cho mỗi trường.

Đông năm nay còn lạnh hơn so với trước, trời tuyết như phủ kín cả sân thể dục, cả ngôi trường trở thành một tòa lâu đài tuyết trắng lộng lẫy, nhưng khiến người ta cảm thán hơn so với cả thời tiết chính là, hạng nhất của trường trung học Giang Minh đã đánh mất ngôi vị dẫn đầu, nhường ngai vàng cho trường trung học trọng điểm của tỉnh khác.

Trừ chuyện này ra, Hạ Lâm Hi vẫn đứng đầu toàn trường, đứng đầu toàn tỉnh.

Trời cao đất dày, người giỏi còn có kẻ giỏi hơn, những lời này chẳng hề sai, một trường trung học trọng điểm tỉnh khác đứng đầu danh sách, học sinh của trường đó hơn Hạ Lâm Hi mười điểm, an ổn ngồi trên ngai vị.

Như để ủng hộ mọi người, những học sinh đã cử đi thi quốc gia đều bị gọi trở về tham gia tuyển chọn.

Bởi lẽ lần này thi không tốt lắm nên không khí trong phòng học trở nên khang khác, những học sinh được cử đi thi quay còn quay về, áp lực đè nặng.

Có điều, lần này thi Hạ Lâm Hi thể hiện không toofai, cô vẫn làm bài như trước, vẫn cố gắng hết mình, nhưng chẳng may có một người lỡ bước trước cô, so sánh giữa hai người với nhau, người khác vẫn nghĩ Hạ Lâm Hi thật lười.

Giống như một kẻ ngã ngựa.

Cố Hiểu Mạn an ủi: “Đứng hạng hai toàn thành phố cũng tốt lắm rồi, đều vào được Bắc Đại hoặc Thanh Hoa như nhau thôi, hạng hai của lớp mình cũng có vào được top mười đầu, nhờ cậu mới gỡ lại được chút danh tiếng đấy.”

Hạng hai toàn khối không phải là Trần Diệc Xuyên, mà là Mạnh Chi Hành, so với người rớt xuống hạng hai như Hạ Lâm Hi, cả khối đều tập trung vào Trần Diệc Xuyên xếp hạng bảy nhiều hơn, nhưng tính tình cậu cũng chẳng tốt, nên không ai dám đối đầu trực diện.

Hạ Lâm Hi đáp: “Mình cũng đã cố hết sức rồi...”

Thật ra Hạ Lâm Hi muốn nói, cô cảm thấy mình thi cũng không tệ, nhưng ai cũng nghĩ cô đang buồn nên lại chẳng biết làm gì hơn.

Thời gian nghỉ giữa tiết không nhiều lắm, cô mang theo cốc đến phòng lấy nước, lúc băng ngang qua hành lang thì bắt gặp thầy Hà đang hút thuốc, Thời Oánh quay lưng lại với Hạ Lâm Hi, nói chuyện với thầy, xung quanh họ không một bóng người, cuộc nói chuyện vô cùng bí mật.

Thời Oánh không mang đồng phục, cô ấy khoác lên mình một chiếc áo bông to sụ, tóc dài cột hơi lỏng, gương mặt có nụ cười nhẹ.

Nhưng lời nói lại không dịu dàng chút nào, cô ấy xoa hai tay vào nhau, cuối cùng nói với thầy chủ nhiệm: “Thầy ơi, tuy rằng khoảng thời gian này em không đến lớp, nhưng nghe nói trong lớp có bạn đang yêu sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Thầy Hà ngừng phát đầu lên, gương mặt đánh lại, thầy kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, nhíu mày hỏi: “Em nghe được chuyện gì, ai yêu sớm?”

Ngoài trời không thể so với trong phòng, không có bức tường chắn chở, càng không có hệ thống sưởi ấm, gió lạnh buốt da buốt thịt xuyên qua lớp quần

áo mỏng manh, khiến người ta rét run.

Thời Oánh giấu hai tay trong túi áo, do dự chốc lát rồi mới đáp: “Em cũng không biết là ai...”

Cô nói: “Một vài người bạn nói cho em nghe, trong lớp chuyên có học sinh yêu sớm, ảnh hưởng đến chuyện học hành của họ.”

Hạ Lâm Hi lặng lẽ băng ngang qua, tay của cô vẫn cầm chiếc cốc, cả cuộc trò chuyện cô đều không nghe thấy, chỉ duy nhất câu “trong lớp chuyên có học sinh yêu sớm, ảnh hưởng đến chuyện học hành của họ” ong ong bên tai.

Từ đây đến lúc thi đại học chỉ còn chừng bốn tháng, cô lo sợ bí mật của mình đã bị phát hiện rồi.

Thế nhưng sáng này, Hạ Lâm Hi không bị gọi lên văn phòng, ngược lại là Trần Diệc Xuyên và Cố Hiểu Mạn, bọn họ phải nghe thầy phê bình đến cả nửa giờ.

Một chuyện kích động cả ngàn con sóng dữ, đợi cho đến khi họ quay về lớp, cả phòng đều tỏ vẻ như mình đã hiểu hết mọi sự rồi.

Bạn cùng bàn của Trần Diệc Xuyên hét to: “Nhị ca, anh có thể, em ủng hộ anh! Từ hôm nay trở đi, Cố Hiểu Mạn không còn là Cố Hiểu Mạn bình thường, cậu ấy là chị dâu của em!”

Lời vừa nói ra, cả lớp bùng lên một tràng cười.

Mặt Cố Hiểu Mạn ửng đỏ, vội vội vàng vàng bước về chỗ ngồi của mình.

Giờ đây là tiết tự học nên không có thầy cô giáo giám sát, mọi khi bầu không khí rất yên tĩnh, nhưng ngay lúc hai người họ bước vào, khắp nơi đều râm ran tiếng cười náo nhiệt.

Ban đầu, Cố Hiểu Mạn còn cố gắng chăm chú vào bài vở, nhưng đến lúc sau thì hoàn toàn buông thả.

Đã là một học sinh lớp mười hai rồi, cô cũng đã thấu chút sự đời, biết rõ rằng khóc không giải quyết được gì cả, thậm chí có thể lộ rõ sự yếu đuối và bất lực của bản thân, trở thành trò hề trong mắt người khác.

Tiếng cười xung quanh vô cùng chói tai, giống như bốn bức tường không cách nào phá vỡ, giam cầm cô trong một góc, những bức tường đó nhón nhào tiếng cười nhạo báng, còn cô chỉ đơn độc một mình. Rõ ràng người bị oan là cô, nhưng thật sự chẳng biết phải biện minh như thế nào, càng lúc càng nhẫn nhịn, rõ ràng không muốn khóc nhưng nước mắt cứ rơi.

Sau khi cô gắng phá vỡ chương ngại tâm lý không thành, cô giống như một vò nước đã mề nạy lại sứt.

Hạ Lâm Hi đang chăm chú cầm bút viết, nhìn thấy Cố Hiểu Mạn khóc quá khó coi, bỗng dừng cô nói: “Bây giờ là tiết tự học, mong mọi người giữ im lặng.”

Những lời này không nặng không nhẹ, rất nhiều người lơ đã.

Hạ Lâm Hi đứng dậy, cầm chiếc cốc gỗ xuống mặt bàn, đợi đến khi cả lớp đều nhìn mình, cô lập lại lần nữa: “Bây giờ là tiết tự học, các cậu không ồn ào không chịu được sao?”

Một nam sinh ở dãy phía trước bật cười: “Hạ nữ thần, làm gì nghiêm túc như thế.”

Cậu ta nói: “Chúng ta có chuyện vui, cậu e dè làm gì. Cả khối đều biết chuyện của Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên cả rồi, cậu còn không cho bọn này bàn tán?”

Hạ Lâm Hi xé một tờ giấy, ghi tên của bạn nam này: “Nếu cậu còn nói chuyện nữa, cuối giờ tôi sẽ báo với thầy.”

Đại ý là, cô sẽ nộp danh sách này cho thầy chủ nhiệm.

Cậu trai kia nghe vậy thì đành mặt lại: “Hạ Lâm Hi, nào cậu bị úng nước hả? Cậu nói vậy là ý gì?”

Cậu ta quăng hết sách vở vào học bàn, đứng dậy: “Cả lớp đều ồn, cậu lại đi kiểm chuyện với tôi, nếu cậu không xé tờ giấy kia đi, bọn này cũng chẳng để yên đâu.” Câu nói này, rõ ràng là uy hiếp Hạ Lâm Hi.

Trương Hoài Võ ngạc nhiên đến ngây người, vội vội vàng vàng hỏi: “Cậu ta định làm gì đấy, đừng có đánh nhau mà, Hạ tỷ chỉ là một cô gái, chẳng nhẽ Phùng Thiên Tuấn dám đánh con gái sao?”

Trong lớp học, có hai người không thể chộc vào, một là Trần Diệc Xuyên, người còn lại là Phùng Thiên Tuấn.

Trương Hoài Võ trầm nghĩ, nếu Phùng Thiên Tuấn dám lại đây, người đầu tiên bước ra chặn nhất định là Trương Chính Hàn, nhờ chuyện trong tiệm net trước đây, cậu không lo cho Trương Chính Hàn, cậu lo cho Phùng Thiên Tuấn mới đúng.

Quả nhiên, Trương Chính Hàn thấy vậy, hơi xấn tay áo lên.

Trương Hoài Võ niệm câu “ham mô”, cảm thấy thế chiến quá mức căng thẳng rồi.

Khác với ba phút trước, cả lớp im phăng phắc, Cố Hiểu Mạn cũng không khóc nữa, cô nhìn Phùng Thiên Tuấn càng lúc càng đến gần, giọng nghèn nghèn nói: “Mau xé giấy đi...”

Hạ Lâm Hi ngoan cò: “Không xé!”

Bên ngoài cô bình tĩnh thông dong, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Từ bé đến lớn, Hạ Lâm Hi chưa bao giờ đánh nhau, thời còn ở nhà trẻ, ngày nào cô cũng nhận được hoa bé ngoan, lên tiểu học được bầu làm cán bộ lớp, tốt nghiệp cấp hai đứng dưới quốc kì phát biểu, vào cấp ba được hai năm, mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió.

Mà bây giờ, cô có khả năng bị đánh.

Sắc mặt Phùng Thiên Tuấn vô cùng tệ, những lời cậu ta nói, Hạ Lâm Hi không thêm màng đến, cả lớp đang tro mắt nhìn cậu, cậu cảm thấy nếu bây giờ bản thân không làm gì, thì đúng là tự bôi tro trát trấu lên mặt mình.

Cậu ta chưa đến dây cuối, bỗng dưng Trần Diệc Xuyên mở miệng: “Có bản lĩnh thì tìm con trai mà đấu, đánh nữ mày được cái mĩ à?”

Cậu thần nhiên lật một cuốn sách bài tập ra, tiếp tục mắng: “Kẻ nhu nhược là người như mày đấy!”

Phùng Thiên Tuấn cười mĩa, không thêm đáp lời.

Trần Diệc Xuyên cời áo khoác, tự mình bước ra, cả lớp như ngừng thở, nhìn thấy bọn họ đấu tay đôi. Trần Diệc Xuyên ra tay vô cùng ngoan độc, Phùng Thiên Tuấn cũng chẳng thua kém bao nhiêu, bàn ghế xung quanh bị họ xô lệch, sách vở và bút viết xóc hết xuống đất.

Tường Chính Hàn nói: “Không để vậy được, mau vào can.”

Cậu nói xong, những bạn nam khác cũng phản ứng lại, vội vàng chạy vào can ngăn.

Tường Chính Hàn là người đầu tiên đến gần, cậu tóm lấy cổ tay của Phùng Thiên Tuấn, bẻ ngược ra sau lưng, ghì xương vai của cậu ta xuống, không hề tâm đương sự đang tỏ vẻ hùng hổ thế nào, giống như đang gắng sức bảo vệ chủ nghĩa hòa bình... Nhưng cậu không kịp ngăn Trần Diệc Xuyên.

Phùng Thiên Tuấn mất đi năng lực phản kháng, đối chiến biến thành đơn chiến, Trần Diệc Xuyên đơn phương tung đòn hiểm, cậu đá thẳng vào chân cậu ta, mãi các nam sinh khác với kéo được cậu ra.

Trương Hoài Võ vẫn không phản ứng kịp, còn đứng sau lải nhải: “Hay, Chính Hàn thiệt tình, nóng vội quá, can làm gì?”

Nhờ có ai đó mặt báo, khoảng hai phút sau, thầy chủ nhiệm xông vào trong lớp, gương mặt đen xì.

“Thế này là sao?” Thầy bước lên bục giảng, giận dữ đập mạnh xuống bàn. “Các em làm trò gì đấy, tính tạo phản đúng không?”

Giọng của thầy rất lớn, khiến đầu óc cả lớp ù ù.

Ngoài cửa sổ đông rét căm người, bên trong vô cùng ngọt ngào, lá tả trên mặt đất là giấy viết cùng rất nhiều đồ dùng học tập, bây giờ không ai dám cúi xuống nhặt lên.

Thầy chủ nhiệm bước hai bước xuống bục, chân mày cau có: “Lớp trưởng, ủy viên học tập, ủy viên Toán học, các em nói cho tôi nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Để chiếm thế thượng phong, Hạ Lâm Hi trước nhất cướp lời: “Trong tiết tự học vừa rồi, em ghi tên của Phùng Thiên Tuấn...”

Cô chưa nói xong, ủy viên môn Toán Mạnh Chi Hành đã nói theo: “Bởi vì bạn Phùng quá ồn, khiến các bạn ồn theo, không để bọn em tập trung học bài.”

Nói xong, Mạnh Chi Hành nhìn về phía lớp trưởng.

Lớp trưởng bắt đầu tiến trình cân đo trong lòng, một bên là Mạnh Chi Hành và Hạ Lâm Hi, bên kia là Phùng Thiên Tuấn, so sánh trên dưới, hai vẫn nhiều hơn một, lớp trưởng dứt khoát chọn nhóm kia.

Vậy nên bắt đầu thêm mắm dặm muối: “Chuyện này cũng không thể trách ủy viên học tập, Phùng Thiên Tuấn không những ồn ào mà còn dọa nạt ủy viên học tập, cậu ta bảo nếu không xé tờ giấy kia đi sẽ không chịu dễ yên.”

Phùng Thiên Tuấn chửi bậy một câu, định giải thích nhưng đã bị lớp trưởng cắt ngang: “Bạn Phùng, mình nói có gì không đúng, không hợp sự thật à?”

Sắc mặt thầy chủ nhiệm đen như đáy nồi, hỏi tiếp: “Vậy còn Trần Diệc Xuyên là sao?”

Chuyện này kể ra cũng thật lạ lùng, bởi vì bạn Phùng là người xóc nổi đầu tiên, không ai biết cậu ta định làm gì, có lẽ là vì áp lực học hành quá lớn, chỉ đơn thuần là muốn náo một trận mà thôi, nhưng do cậu ta quá hùng hổ nên chẳng có ai thấy phục.

Lúc đầu Phùng Thiên Tuấn còn thấy giận dữ, nhưng cho đến khi nhận ra người chống lại cậu càng lúc càng nhiều, từ Hạ Lâm Hi đến Trần Diệc Xuyên, rồi Mạnh Chi Hành và lớp trưởng, lan đến cả lớp, cậu chẳng giữ được sự bực bội và tức tối ban nãy, giờ chỉ giống như một chiếc khinh khí cầu bị đâm thủng.

Cậu cảm thấy hết đường chối cãi, lại nghe thầy chủ nhiệm nói: “Em lại đây, tiết tiếp theo không cần lên lớp, đến văn phòng gặp tôi.”

Trò hài cứ như vậy mà khép lại.

Quần áo Trần Diệc Xuyên cũng xộc xệch, cậu chẳng cảm thấy niềm vui của một kẻ thắng lợi, một thân một mình về chỗ ngồi, khoác chiếc áo mới cởi ra ban nãy vào. Cố Hiểu Mạn im lặng nhìn cậu, cảm thấy bản thân nên nói gì đó nhưng đầu óc lại bảo rằng, cô phải duy trì khoảng cách với cậu.

Cô cúi đầu mở sách bài tập ra, nhìn thấy ngày được viết trên giấy.

Bất chợt nhận ra, từ giờ đến lúc thi đại học cũng chỉ còn mấy lâu. Hôm nay, chuyện này gây ra rất nhiều sóng gió, nhưng mấy tháng tiếp theo, chỉ còn là gió thoảng mây bay, qua vài năm rồi, còn ai nhớ rõ.

Hạ Lâm Hi không hiểu được đạo lý này, lòng cô cũng chẳng phẳng lặng trở lại, không tài nào chăm chú làm bài.

Lúc này Cố Hiểu Mạn lại mở miệng: “Minh bị thầy gọi lên văn phòng, bởi vì thầy đã biết... Minh tỏ tình với Trần Diệc Xuyên trong lớp, bây giờ mình hối hận vô vùng nhưng chuyện này đúng là mình có làm.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Vậy nên thầy chủ nhiệm nghĩ cậu và Trần Diệc Xuyên yêu sớm sao?”

“Thành tích của cậu ấy không tốt thì liên quan gì đến mình chứ?” Cố Hiểu Mạn mặt mày trả lời. “Minh không chịu nổi nữa rồi.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, người mách thầy có khi là Thời Oánh, nhưng cô không biết cô ấy làm vậy là có ý gì? Cấp ba ai cũng vội vã, tâm tư đều dồn hết vào chuyện học, làm gì có kẻ nào dành nhiều thời gian soi mói người khác? Cô cảm thấy Thời Oánh hành động quá độc lập rồi.

Đối với đa số bạn bè trong lớp mà nói, chẳng ai có lòng dạ để ý chuyện vặt của người khác, chỉ sợ làm bài không tốt, giống như điềm báo của sự thất bại vậy. Thời gian qua càng mau, con người càng muốn giữ lấy, giữa bầu không khí nơm nớp lo âu căng thẳng kia, một thoáng yên tĩnh không biến động nào nữa trôi qua.

Hai tháng tiếp theo, trường cho nghỉ đông khoảng một tuần.

Kì nghỉ đông nhằm vào Tết Âm, mọi người giăng đèn kết hoa, bởi có công văn nghiêm cấm chuyện đốt pháo nên đành phải thay bằng đèn lồng.

Hạ Lâm Hi ở nhà làm bài, ba ngày liên tục không ra khỏi cửa, cho đến lúc nhận được tin nhắn của Trương Chính Hàn, hỏi cô có rảnh hay không.

Hạ Lâm Hi không chút đắn đo, câu trả lời tất nhiên là có.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Lịch Âm năm nay chỉ dừng ở ngày thứ hai mươi chín, trên lịch không có số ba mươi.

Ngày hai tám tháng mười hai âm lịch, trường học đã cho nghỉ, kể đến là cảnh nhà nhà đoàn viên trong thời khắc giao thừa, cuộc đời lại hóa thành tờ giấy trắng, tương lai mỗi người càng không thể thấy trước được.

Mùng bốn tết Âm, Hạ Lâm Hi mang cặp ra khỏi nhà, cô nói dối mình đến hiệu sách lựa vài cuốn bài tập, nhưng thật sự lại chạy đến đường cho người đi bộ, nơi này lung lừng từng chiếc lồng đèn đỏ và màu sắc, khiến người đi qua có thể cảm nhận hương vị rõ rệt của mùa xuân an lành.

Cô hẹn Trương Chính Hàn vào lúc chín giờ, trong một quán cà phê mới khai trương.

Hạ Lâm Hi tám giờ năm mươi phút đã đến nơi, vừa vào cửa đã nhìn thấy cậu, lúc ấy quán cà phê không có một ai, cậu ngồi một mình dựa vào song cửa sổ, trong tay là một quyển tạp chí phụ san.

Hạ Lâm Hi bước đến hỏi: “Cậu đến sớm quá, đợi mình lâu không?”

Tường Chính Hàn nở nụ cười khi nhìn thấy cô, cậu gấp quyển tạp chí trong tay lại, sau đó đặt sang một bên: “Minh mới đến thôi, cậu mau ngồi đi.”

Hạ Lâm Hi nghĩ rằng có lẽ hai người họ đều thông minh như nhau nên vô cùng ăn ý, ngay cả thời gian đến đây cũng không hơn kém là bao.

Nhưng chẳng bao lâu, người phục vụ bung lên hai ly cà phê, còn đưa ra một tờ hóa đơn, ghi rõ ngày giờ.

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn một chút, thời gian ghi trong hóa đơn là bảy giờ ba mươi phút, nói cách khác, Tường Chính Hàn đợi cô một giờ hai mươi phút rồi.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ một lát, cảm thấy trào dâng một thứ cảm xúc khó tả trong lòng.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, nói chuyện dễ dàng hơn so với mọi khi rất nhiều, bởi lẽ quanh đây không có người quen, nói trên trời dưới đất cũng chẳng cần kiêng dè, Hạ Lâm Hi thẳng thắn: “Còn ba tháng nữa thi đại học rồi, nếu cậu có bài nào không hiểu...”

Cô múc một viên đường vào ly cà phê, khuấy lung tung cả lên. “Thì tìm mình bất kì lúc nào cũng được, mình nhất định sẽ giảng cho cậu.”

“Chuyện gì cũng được à?”

“Đúng vậy.”

Tường Chính Hàn lấy một chiếc hộp ra, đặt trước mặt cô: “Không biết cậu có thích không...”

Hạ Lâm Hi bất ngờ.

Trên chiếc bàn họ đang ngồi bày thêm một cuốn lịch để bàn, còn chu đáo lật sẵn ra tháng hai, hôm nay là mừng bốn năm mới, cũng là ngày mười ba tháng hai, ngày mai... Hình như mai là lễ tình nhân, Hạ Lâm Hi cầm chiếc hộp kia, không rõ chỉ là một món quà đơn thuần hay là Tường Chính Hàn đã chú tâm.

Cô mở hộp ra, bên trong là một chiếc đĩa cứng nằm ngay ngắn.

Bên ngoài mới tinh, kiểu dáng bình thường, dung lượng không cao, cũng không phải là thứ gì đắt đỏ.

Hạ Lâm Hi lập tức nói: “Chiếc đĩa cứng của mình cũng mới hư, định bụng sẽ mua cái mới.”

Tường Chính Hàn bật cười, giải thích với cô: “Chiếc đĩa cứng này không rộng đâu.”

Vậy, rốt cuộc có gì bên trong?

Cả một buổi sáng, Hạ Lâm Hi đều tự hỏi chuyện này.

Bởi vì cha mẹ cô cứ gọi điện thoại hối thúc, nên cô không thể ở lại lâu hơn. Mười hai giờ đã vội chạy về nhà, dùng bữa trưa xong lại thấy quá buồn ngủ nên lên giường đánh một giấc đến ba giờ. Chẳng hiểu tại sao đột ngột tỉnh dậy, vội vàng tìm chiếc đĩa cứng của mình.

Cô nháp chiếc đĩa kia vào máy, trong quá trình đợi máy chạy thì cho phép bản thân cất cánh tưởng tượng.

Hạ Lâm Hi từng nghe ai đó nói rằng, trong học bản và đĩa cứng máy tính của một người con trai sẽ cất giữ những bí mật không nên nói, nhưng cô lại chẳng ngờ rằng, Tường Chính Hàn lại tặng đĩa cứng của mình cho cô... Có lẽ điều này giống như một sự tin tưởng.

Nhưng lúc cô mở cửa sổ của đĩa cứng ra, cô mới phát hiện ý nghĩ của mình thật quá xa vời rồi, trong đĩa cứng chẳng có một thứ gì bất thường, chỉ có hàng ngàn dòng HTML ở trạng thái tĩnh viết theo ngôn ngữ JS và cơ chế CCS.

Tất cả những thứ đó xây dựng nên một trang web tĩnh.

Hạ Lâm Hi tìm thấy trang chủ, dùng chuột mở ra, những gì hiện lên trong ánh mắt khiến cô ngạc nhiên, cô siết chặt con chuột, nhìn thẳng vào màn hình máy tính, một thời gian lâu cũng chẳng biết nên nói gì.

Sự thật chứng minh, trong phần cứng máy tính của một cậu con trai, quả nhiên có những điều chẳng thể diễn tả bằng lời.

Một trang web thật đẹp.

Ở giữa trang là hai đường trong hệ trục tọa độ, phía trên có khung để điền phương trình, Hạ Lâm Hi click chuột vào khung kia, vô thức gõ ra một hàm số, bên dưới hình vẽ đầy đủ hiện lên.

Cô thử lại một hàm số khác, hệ trục tọa độ của nó lại một lần nữa hiện lên, cô xem dãy thống kê bên cạnh, còn có cả nút khởi động mô phỏng ba chiều.

Mô phỏng ba chiều, ý cũng như tên, chính là thể hiện hệ trục tọa độ trong không gian với nhiều mặt khác nhau, còn biểu hiện cả chất điểm chuyển động trên trục đối xứng, còn thể tùy ý phóng to thu nhỏ nữa là đằng khác.

Kéo thanh dọc đi xuống, còn có bộ đồng xử lý FPU trong Toán học, bao quát rất nhiều công thức, hơn cả còn không hạn chế độ lớn của số được phép nhập.

Chỉ một ít khả năng như vậy thôi nhưng Hạ Lâm Hi mò mẫm đến cả hai ba tiếng đồng hồ.

Trang web cậu viết giống như chiếc hộp âm nhạc kia, không có chữ kí, càng không có ngày giờ, nhưng trên cả trang chủ lẫn đáy hộp đều có một dòng chúc cô vui vẻ.

Hạ Lâm Hi mò mẫm cho đến tận khi đôi mắt nhử nhỏ, mới cảm điện thoại ngã người trên giường, viết một tin nhắn cho Tường Chính Hàn, soạn đi soạn lại đến mười lăm phút, cuối cùng chỉ gửi được một câu: Cả trang web đều do mình cậu làm sao?

Cậu trả lời: Có mượn một ít mã JS.

Hạ Lâm Hi không hiểu “mã JS” có nghĩa là gì, nhưng cô vẫn cố gắng để hiểu, có lẽ đó là một ít tài nguyên đi kèm, dùng để cấu tạo nên một chức năng chẳng... Ừm, có lẽ là như vậy đấy.

Trên thực tế, cho dù cô có hiểu sai đi chẳng nữa, cũng chẳng có ai chỉnh lại cho đúng.

Cô đặt chiếc đĩa cứng trên đầu giường, cùng chỗ với chiếc hộp âm nhạc, còn cả một chiếc huy chương kia nữa, thầm nghĩ, những thứ này đều là món quà đẹp đẽ nhất cô nhận được từ lúc vào trung học đến nay.

Thời gian vẫn qua mau như cũ, đảo mắt đã qua tháng hai, năm cuối cấp nhanh chóng bước vào giai đoạn cuối cùng.

Thất bại trong kì thi chung của thành phố Giang Minh là chuyện mà ai cũng biết, để vẫn hồi lại lần mất mặt trước kia, thầy hiệu trưởng càng lúc càng nghiêm khắc, thậm chí tổ chức cả một cuộc họp hội đồng, bảo các chủ nhiệm lớp đốc thúc học sinh cố gắng.

Vậy nên bắt đầu từ cuối tháng hai, thầy Hà thường xuyên vỗ mặt bàn nói: “Các em, đây chính là thời khắc cuối cùng, các em nhất định không được lơ là, kiên trì tất thắng lợi, không quản khó khăn mà tiến lên mới có thể cảm nhận được gió lớn thổi tới, mới nhìn được ngàn dặm mặt đất.”

Không quản khó khăn mà tiến lên mới có thể cảm nhận được gió lớn thổi tới, mới nhìn được ngàn dặm mặt đất.

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, có đôi khi những lời thầy chủ nhiệm của họ nói rất có tính triết lý.

Một phần nhờ sự đốc thúc của thầy cô, cả lớp đều lao đầu vào học điên cuồng, khiến không khí càng lúc càng áp lực. Bài vở, kì thi, điểm số, thành tích, những điều này chất chồng, chất chồng, không tìm được một nơi giải tỏa, giống như bị vây trong vòng lẩn quẩn, mãi mòn dần sự kiên trì của họ.

Ba tháng đầu xuân, toàn thành phố nghênh đón kì thi thử.

Kì thi thử chính là kì thi khó nhất phỏng theo thi đại học, đề bài tương đối phức tạp.

Cũng may sau đợt thi này, thầy Hà không giảng giải gì cả, cả lớp túm ba tùm năm so đáp án với nhau, người cầm đầu tất nhiên là Trần Diệc Xuyên.

Cậu mở đề ra, vẩy tay với Hạ Lâm Hi, chờ đến khi cô đến, lập tức hỏi: “Đáp án bài cuối của cậu là bao nhiêu?”

Hạ Lâm Hi thật thà trả lời: “Là một phân số, tử số là 31, mẫu số là 17.”

Lời còn chưa dứt, mọi người xung quanh đều thờ ơ.

Bởi vì không ai có đáp án giống như Hạ Lâm Hi.

Nhìn thấy điểm số cao vọt vọt trước giờ của Hạ Lâm Hi, đáp số của cô giống như đáp số chuẩn vậy, cho đến khi thầy Hà báo kết quả, mọi người ở đây đều cho rằng, kì thi thử này bọn họ chết chắc rồi.

So sánh đáp số chính là chuyện thống khổ bậc nhất, từ thiên đàng bị đẩy xuống địa ngục, nhưng Trần Diệc Xuyên không tin người khác, cậu chỉ tin tưởng mỗi mình mình, kết quả là một số nguyên, so với đáp án của Hạ Lâm Hi, nhìn khả thi hơn.

Bài cuối cùng đến hai mươi điểm, một khi làm sai, vị trí hạng nhất nhất định sẽ không thể trụ vững.

Ngoại trừ Hạ Lâm Hi, kết quả của ai cũng là ba.

Ngay cả Trần Diệc Xuyên cũng thế.

Hạ Lâm Hi cuối cùng cũng hoảng hốt, trong đầu hiện lên đủ mọi ý nghĩ linh tinh, nhưng nghĩ gì thì đều liên quan đến đề toán vừa rồi... Nhưng gương mặt của cô vẫn bình tĩnh như cũ, cô thông thả về chỗ ngồi của mình, hỏi Tường Chính Hàn đang đứng bên cạnh: “Cậu còn nhớ đáp án của bài cuối không?”

Tường Chính Hàn nói: “Bài thi sao?”

Hạ Lâm Hi gật đầu.”

Cậu nói: “Kết quả là một phân số, ba mươi một phần mười bảy.”

Hạ Lâm Hi như trút được gánh nặng.

Tướng Chính Hàn cười hỏi: “Cậu không tin kết quả của mình sao?”

“Bởi vì kết quả kia.” Hạ Lâm Hi ngẩng đầu, đôi mắt nhìn đối phương. “Không một ai giống mình cả.”

Trương Hoài Vỹ nghe xong, lập tức vỗ bàn bảo: “Hạ tỹ, cái này còn phải hỏi sao, không ai có cùng kết quả giống chị tức là bọn họ sai hết một đoàn rồi.”

Kết luận đơn giản khẳng khái như vậy lại được chính Tướng Chính Hàn đảm bảo.

Buổi sáng hôm đó, thầy Hà phân tích đề bài, kết quả của bài tọa độ kia hoàn toàn giống với Hạ Lâm Hi, bởi vì bài này giảng bầy tứ phía nên đại bộ phận trong lớp đều không qua ải.

Ba ngày sau, lúc công bố thứ hạng, Hạ Lâm Hi vẫn giữ vị trí đầu tiên, không khác gì mọi khi.

Thứ hạng toàn thành phố chưa được công bố, nhưng thành tích cả lớp cũng đủ đẩy lên trận phong ba, không phải có chuyện gì to tát lắm, chỉ bởi vì bạn học Trần Diệc Xuyên thế mà đã rơi khỏi top mười.

Làm ủy viên học tập, Hạ Lâm Hi là người đầu tiên biết kết quả, nhưng cô không chú ý đến Trần Diệc Xuyên, cô cứ mãi tìm tên Tướng Chính Hàn... Đáng mừng chính là, thứ hạng của Tướng Chính Hàn không phải ở dưới đếm lên nữa.

Cậu đứng thứ hai mươi một, điểm trung bình cao hơn rất nhiều.

Hạ Lâm Hi thấy vậy liền cảm kích kì thi thử vô cùng, cậu làm bài rất có tiến bộ, rất rất tốt, có thể ăn mừng được rồi.

Nhưng cô chưa kịp về lớp thì thầy chủ nhiệm đã gọi Trần Diệc Xuyên đi.

Trần Diệc Xuyên cũng ngẫm hiểu lần này phiền phức to rồi.

Thầy chủ nhiệm cảm rằm với cậu, nói qua nói lại cũng giống hệt như nhau, chẳng qua càng lúc càng cường điệu lên khiến lỗ tai cậu như sắp rớt ra đến nơi.

“Trần Diệc Xuyên, em phải nhìn thẳng vào bản thân.” Thầy chủ nhiệm bình tĩnh nói. “Hạng mười, kì thi thử này, em đứng hạng mười toàn lớp.”

Trần Diệc Xuyên vô cùng thờ ơ, dường như không chịu lắng nghe.

Thầy chủ nhiệm như gõ nhịp lên mặt bàn, muốn dùng lời nói để cảm hóa cậu: “Em nhìn Hạ Lâm Hi đi, thành tích rất ổn định, hai người các em, ai cũng đều có khả năng tung hoành...”

Mới sáng ra đã phải nói nhiều như vậy, thầy chủ nhiệm tất nhiên cảm thấy rất mệt, nhưng vẫn kiên cường chống đỡ, vừa vò đầu, vừa tận lực khuyên nhủ: “Từ trước đến nay, thầy đều nghĩ, em có thể vào được Bắc Đại, Thanh Hoa, chỉ cần em chịu nhò, không giáo viên nào không đồng ý giúp em.”

Trần Diệc Xuyên cuối cùng cũng mở miệng: “Gần đây em cảm thấy rất bức bối, không yên nổi.”

Thầy Hà bật dậy: “Em có chuyện gì? Sao lại bức bối?”

Trần Diệc Xuyên cao to vạm vỡ, cao hơn thầy Hà không ít, nhưng cậu vẫn im lặng một lúc lâu, bỗng dưng không trả lời nữa.

Cậu đáp: “Không liên quan đến việc chính, chỉ chút chuyện linh tinh thôi ạ.”

Không thể giữ được bình tĩnh, cảm giác này vào những lúc cuối cấp cũng không lạ gì. Thầy Hà thấy vậy cũng không định nói gì nữa.

Trần Diệc Xuyên quay lại phòng học, còn định phải thu vớ Vẩn của mọi người, làm ủy viên môn Ngữ Văn, giờ tan tiết cậu cũng không nhàn hạ gì.

Tối qua cậu không làm bài, lại hay ý vào quyền hạn của mình nên thưởng trì trệ thời gian, đến phút cuối mới tùy tiện viết vài câu cho đủ hai trang giấy rồi đem đi nộp.

Cậu đem toàn bộ bài viết giao cho Triệu Ninh Thành, thầy giáo dạy Văn lớp họ... Thật ra Triệu Ninh Thành không hay phê bài, nói chung chỉ sửa vài chỗ, rồi cho điểm, rồi viết Đạt.

Hôm nay có lẽ thầy Triệu cũng không làm khác.

Trần Diệc Xuyên thăm nghĩ, có lẽ vở cậu cũng chỉ mỗi điểm là cùng.

Chiều ngày hôm đó, bài được trả về, Trần Diệc Xuyên mở bài của mình ra, lật đến trang hôm nay mới viết, nhưng điểm số đã nghĩ sẵn trong đầu không thấy đâu, chỉ mỗi dòng chữ của Triệu Ninh Thành.

Phía dưới là một đoạn: “Trên đời có một người như vậy, có thể cùng em bước vào vực sâu, có thể cùng em lội chốn đầm lầy, có thể cùng em băng qua Hoàng Hà và Trường Giang, có thể cùng em trèo đèo lội suối, có thể cùng em đi đến đỉnh núi cao ngang trời, cùng em ngắm nhìn quang cảnh lồng lộng nhất.”

Trần Diệc Xuyên cười khỏ, thầm nghĩ, lời nói này chắc là thầy Ngữ Văn chép từ đâu đó rồi, thế mà lại chép vào vở cậu.

Cậu lật trang sau, nhìn dòng tiếp theo Triệu Ninh Thành đã viết: “Người này, chính là bản thân em. Nếu có ý chí nhất định sẽ thành công, chúng ta sẽ cùng nhau nỗ lực.”

(1) Ngôn ngữ JS: Ngôn ngữ lập trình JavaScript

(2) CCS (Cascading Style Sheets): dùng để miêu tả cách trình bày các tài liệu lập trình web.

(3) HTML (HyperText Markup Language): ngôn ngữ dùng để lập trình lên một trang web bằng hình thức văn bản.

(4) FPU (Floating-point unit): Bộ đồng xử lý chuyên dụng trong Toán Học.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Vì những dòng này mà Trần Diệc Xuyên như thay đổi thành con người khác.

Quyển vở kia, đã được giữ gìn cẩn thận ở nhà. Cậu cần phải cố gắng hơn trước kia, không nê hà nỗ lực không nhận được hồi báo, chi ít cũng đã từng một lần hết mình.

Từ lúc vào tiểu học đến nay, cậu luôn cho rằng mình thông minh hơn những người bạn đồng trang lứa, dễ dàng đạt thành tích tốt hơn so với họ. Mỗi lần thầy giáo giảng bài trên bảng, cậu chỉ nghe qua một lần là đã hiểu tường tận, vậy nên không biết tại sao có những người muốn nghe lại lần thứ hai, càng không rõ lý do gì mọi người lại đua nhau học thêm học bớt.

Có đôi khi cậu cũng mua sách tham khảo, nhưng chỉ đơn giản là lướt qua, lật từng trang từ đầu đến cuối cũng như đã làm hết toàn bộ bài, cây viết chưa bao giờ đặt xuống.

Có lẽ đây là trí thông minh trời cho, khiến cậu luôn nổi trội hơn người khác.

Với tài năng này, cậu dễ dàng vào đến trung học, mọi chuyện vẫn luôn thuận lợi như thế cho đến khi kì thi cấp ba diễn ra, liên tiếp như vậy trượt dóc dài, khiến cậu buồn bực không phải vì làm không tốt, mà rõ ràng là biết nhưng không chịu dốc lòng.

Không đạt được mọi thứ như mong muốn sinh ra sự âu lo, mất mát, phiền não, ngày qua ngày cứ giầy vò chính cậu, cậu bị hạ nhat bỏ càng lúc càng xa, thậm chí bắt đầu hối hận vì từ bỏ vị trí thi quốc gia.

Nhưng giống như một hạt bụi trôi lạc vô định, cậu hối hận đã muộn rồi.

Nhưng giờ đây, cuối cùng cậu cũng thông suốt, thay vì lãng phí thời gian để lo nghĩ không đâu, chỉ bằng tập trung vào thứ khác, theo lời Triệu Ninh Thành nói, người có thể kéo cậu ra khỏi vùng lầy, chỉ có thể là chính cậu mà thôi.

Có lẽ đây chính là tuổi trẻ, lòng tin cao như núi ngất trời, cuộn cuộn như sóng biển không dứt.

Trong đợt kiểm tra tháng tư này, Trần Diệc Xuyên nhanh chóng quay về top năm, nhảy lên hạng ba toàn lớp.

Lúc phát bài kiểm tra, cậu cố tình lấy bài Hạ Lâm Hi ra trước, đứng bên bàn cô nói: “Lần này cậu làm bài không tệ.”

Nếu như là lúc trước, Hạ Lâm Hi nhất định sẽ trả lời, làm bài lúc nào cũng ổn cả, nhưng bây giờ, thành tích của Trần Diệc Xuyên lên xuống bất thường, cô nghĩ đối phương chắc cũng không chịu nổi đả kích nên liền nuốt lời định nói vào trong bụng: “Trúng vào đề đã làm.”

Trần Diệc Xuyên sững sốt, cười nói: “Hạ Lâm Hi, cậu là ai vậy? Cậu khiêm tốn như này từ bao giờ thế?”

“Đây không phải là khiêm tốn.” Hạ Lâm Hi chữa lời. “Là sự thật đấy.”

Những đề bài trong môn Văn, trăm bài cũng như một, vẫn chung một phương pháp như vậy, chẳng qua diễn đạt khác nhau mà thôi, nếu làm nhiều bài, nhất định sẽ nhận ra sự tương đồng này.

Đây là kinh nghiệm Hạ Lâm Hi đúc kết được, không chỉ áp dụng vào Ngữ Văn và Anh Văn mà có thể ứng dụng vào Toán Học lẫn Vật Lý.

Cô mở bài thi của mình ra, khẳng khái nói, lại nghe Trần Diệc Xuyên đáp lời: “Nhiều nhất là một tháng, tôi có thể khôi phục thành tích của mình, hoặc là trung bình điểm sẽ vượt qua cậu...”

Cậu nói: “Bây giờ, tôi cảm đầu mà học, kết quả ra sao, lần kiểm tra tiếp theo sẽ thấy.”

Hạ Lâm Hi không phản bác lại.

Tường Chính Hàn có thể từ hạng nhất từ dưới đếm lên tiến đến vị thứ hai mươi một toàn lớp, đây là sự tiến bộ rất lớn lại vô cùng chắc chắn, không phải giỏi hơn Trần Diệc Xuyên rất nhiều sao? Vậy nên cho dù Trần Diệc Xuyên có lấy lại được thành tích trước đây cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Nghĩ đến Tường Chính Hàn, cô bất giác quay đầu tìm cậu. Bây giờ cậu đang đứng trên hành lang với Trương Hoài Vồ, dường như đang nói chuyện phiếm.

Tháng tư tiết trời trở nên ấm áp, hoa anh đào trong trường đã nở rộ, tháng ngày lá rụng xào xạc của mùa đông đã lui xuống, nhường ngôi cho tháng ngày đâm chồi nảy lộc.

Nhìn về phía xa, trên khắp dải cỏ trường học, nhuộm cả sắc màu của hoa. Con gió dai dẳng âm hưởng mùa đông thổi qua, tung những đóa hoa lên cao, uốn lượn một vòng rồi lại đáp xuống, cứ thế cả hoa lẫn cỏ đan xen vào nhau.

Hạ Lâm Hi cầm điện thoại ra ngoài, đứng bên lan can chụp ảnh.

Nhìn từ góc độ của cô, giống như đang chụp hoa anh đào dưới sân trường, duy chỉ mình cô biết, đó chỉ là sự che giấu một cách vụng về thôi, thật ra, cô đang chụp Tường Chính Hàn.

Nhìn nghiêng thật sự rất đẹp, cô thầm nghĩ.

Trước đây Trương Hoài Vồ từng nói, hồi còn trẻ, có lẽ cha của Tường Chính Hàn từng rất tuấn tú, mắt ra mắt, mũi ra mũi, lúc đó Hạ Lâm Hi vẫn không hiểu được được những lời này nghĩa là gì, giờ đây nhớ lại...

Cô cũng cảm thấy, đúng là mắt ra mắt, mũi ra mũi, nếu không chụp sẽ rất đáng tiếc.

Nhanh chóng nhấn nút chụp, Tường Chính Hàn như có cảm giác, nghiêng đầu nhìn cô, cậu nở nụ cười.

Còn đẹp hơn nữa.

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu chán tầm nhìn quá.”

Tường Chính Hàn trả lời: “Cậu chụp rất tốt.”

“Minh không cố ý chụp cậu đâu.” Hạ Lâm Hi tựa vào lan can, ra vẻ nhìn xung quanh. “Là cậu đứng gần quá, vừa lúc lọt vào ống kính thôi.”

Tường Chính Hàn lại gần: “Minh né ra để cậu chụp lại nhé.”

Giọng cậu rất nhỏ, nhưng Trương Hoài Vồ lại ở rất gần nên nghe thấy rõ rõ ràng ràng.

Trương Hoài Vồ kéo tay áo Tường Chính Hàn, hít sâu nhắc: “Đây là hành lang, các cậu chú ý một chút.”

Nhưng cậu chẳng thể ngăn nổi Tường Chính Hàn.

Như hai khối nam châm, đứng gần nhau sẽ sinh ra lực hút, Trương Hoài Vồ lực bất tòng tâm, không có cách nào tách họ ra được.

Hàng lang người đến người đi, không phải nơi hoàn hảo để ở gần, nhưng Tường Chính Hàn vẫn đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi, hoa anh đào dưới tầng vẫn đẹp như cũ, nhưng Hạ Lâm Hi chỉ mãi mê chiếc điện thoại của mình.

“Minh phải tạo một album mới.” Hạ Lâm Hi vừa vịn vào lan can, vừa bấm điện thoại. “Để lưu lại ảnh chụp vừa rồi.”

Cô hỏi: “Đặt tên gì thì hợp nhỉ?”

Tường Chính Hàn nói: “Đặt là Hạ Lâm Hi đi.”

“Tại sao?”

“Vì ảnh là do cô ấy chụp mà.”

Lời giải thích này cũng rất hợp lý, cô ma xui quỷ kiến thế nào đấy lại mở album thật, đặt tên là Hạ Lâm Hi, sau đó lưu hình của cậu vào.

Lập tức thấy gì đó không đúng: “Không đúng lắm, ảnh chụp không phải mình, lại đặt là Hạ Lâm Hi, kì cục lắm không?”

Tường Chính Hàn đề nghị: “Vậy đổi thành tên của mình đi.”

Hạ Lâm Hi làm theo, quả nhiên thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

Trương Hoài Vỹ thấy họ nói chuyện đúng là không coi ai ra gì, lại nhận ra Hạ Lâm Hi đang phóng to thu nhỏ ảnh chụp của Tường Chính Hàn, cảm thấy mình không nên ở hành lang này, càng không nên đứng ngay tại đây.

Nhưng cậu vẫn hỏi thúc: “Các cậu cẩn thận một chút, đừng để ai phát hiện.”

Ngầm hiểu, Hạ Lâm Hi nhìn Tường Chính Hàn: “Đừng gần quá, nên giữ khoảng cách một mét.”

“Chúng mình về lớp đi.” Tường Chính Hàn không cam chịu, nghĩ ra lối tắt bảo: “Bàn trước bàn sau, nằm trong bán kính một mét đấy.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hai người họ quay về chỗ ngồi, giống như đôi vợ chồng son sánh bước với nhau, nhưng nhìn thấy khoảng cách giữa hai người học, các học sinh khác cũng không nghĩ nhiều.

Đại khái là như thế, mỗi ngày lặp đi lặp lại giữa chuyện thi cử và bài tập, không có sóng ngầm nào náo nhiệt, tháng ngày yên ả trôi qua.

Ngày này nối tiếp ngày trước, tháng tư rồi đến tháng năm, thời tiết nóng dần lên, vài nữ sinh đã thay trang phục mùa hạ. Đối với những cô gái lớp mười hai mà nói, đây có thể là lần cuối cùng họ được mặc bộ đồng phục này.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ngoảnh đầu nhìn lại, tháng năm như chạy trốn, như bị ai đó đánh cắp đi.

Những chi tiết vụn vặt đều không nhớ rõ, nếu có nhớ cũng chỉ là những gì còn quan trọng, ví dụ như lần đầu tiên ước hẹn, lần đầu tiên được sửa xe đạp cho, lần đầu tiên nhận được tấm huy chương ấy...

Hạ Lâm Hi nhận ra, mọi thứ dường như đều quay quanh Tường Chính Hàn.

Bắt đầu từ tháng tám năm trước, bầu bạn cùng cô suốt cả năm mười hai.

Đối với một học sinh sắp tốt nghiệp như cô, “trung lai” là hai từ quan trọng nhất. Cô không biết ba năm sau mình sẽ ở ngã trời nào, đã trở thành một ai, đang làm công việc gì. Có lẽ vì chưa dự tính nên cứ mặc sức mà tưởng tượng một không gian to rộng.

Mà nay, khi cuộc sống thời học sinh sắp khép lại rồi, cô cảm thấy mọi thứ thật trọn vẹn, chưa từng e dè, chưa từng thất vọng, rất hài lòng với chính mình.

Tháng năm là sinh nhật của Tường Chính Hàn, Hạ Lâm Hi đã chu tất từ lâu, nghĩ đến những món quà tự tay cậu làm, Hạ Lâm Hi quyết định học theo, như tay nghề của cô quả thực quá kém, cô đã tra cứu trên mạng rất nhiều nhưng cảm thấy bản thân chỉ làm được mỗi tấm thiệp mừng.

Món quà dù đơn giản nhưng tấm lòng lại đáng trân trọng.

Chạng vạng lúc tan học, Hạ Lâm Hi đưa tấm thiệp cho cậu.

Trời đã xế chiều, ngoài cửa sổ mây giăng đầy trời, tiếng quạ bắt đầu vang lên, học sinh nối đuôi nhau về nhà. Trong phòng học bây giờ chỉ còn lại vài bạn trực nhật, nhưng đều bận bịu chuyện của mình, không ai chú ý bọn họ phía sau.

Hạ Lâm Hi nói: “Mình tiện tay làm, lần sau sẽ tốt hơn.”

Cô siết hai tay trên làn váy, thỉnh thoảng lại vò một chút, giống như đang rất lo âu.

Tường Chính Hàn lật từng mặt của tấm thiệp ra xem, đọc những gì mà cô viết, cuối cùng lại bảo: “Không cần tốt hơn đâu, bây giờ đã tốt lắm rồi.”

Hạ Lâm Hi không nghĩ thế, ngẩng đầu nhìn cậu.

Tường Chính Hàn cười nói: “Sau khi về nhà, mình sẽ treo nó trong phòng ngủ.”

Hạ Lâm Hi phản đối: “Không được, người khác sẽ thấy...”

Nghe thấy vậy, Tường Chính Hàn cảm thấy có chút buồn, đợi thi vào đại học xong, bọn họ có thể quang minh chính đại công khai rồi.

Có lẽ vì suy nghĩ như vậy, nên cậu vô cùng chờ mong tháng sáu cận kề, nếu ngày mai là ngày thi vào đại học, cậu cũng không có ý kiến gì.

Mặt trời khuất dần trên không trung, hoàng hôn càng lúc càng sẫm màu, cây cối trong khuôn viên trường xum xuê, những chiếc bóng chồng chéo vào nhau. Con đường ven trường không có một ngọn đèn, khiến dải đường bày ra trước mặt le lói những đốm sáng nho nhỏ.

Chạng vạng, gió lướt qua bên tai, Hạ Lâm Hi song hành với Tường Chính Hàn, giống như nhớ đến điều gì đó, im lặng một lúc lâu cô mới nói: “Minh đánh rơi thứ gì thì phải?”

Tường Chính Hàn hỏi: “Rơi gì thế?”

“Rơi trên mặt đất rồi.” Hạ Lâm Hi nói: “Cậu cúi đầu xuống đi, mình chỉ cho.”

Tường Chính Hàn tin thật, liền vội cúi thấp đầu.

Trong màn đêm đang phủ, mây luân phiên nhau, vầng trăng tròn lấp ló đường chân trời, quanh cảnh xung quanh thật tĩnh lặng, không nghe thấy ai nói gì, chỉ còn lại bóng cây phủ rợp.

Cô nhanh chóng hôn vào má cậu, sau đó thì thăm bên tai: “Sinh nhật vui vẻ”.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sinh nhật vui vẻ.

Hạ Lâm Hi nói xong, nhanh chóng chạy đi, giống như một tinh linh sau khi hoàn thành sứ mệnh sẽ biến mất. Tinh linh nhỏ này đã làm xong điều cô cần làm, đã vậy còn vui mừng hơn mọi khi rất nhiều.

Tường Chính Hàn đã mười chín tuổi, cô còn vui hơn cả cậu. Thời còn trẻ bao giờ cũng vậy đấy, lớn lên một tuổi là một lần hân hoan.

Sinh nhật của Tường Chính Hàn rơi vào đầu tháng Năm, từ đây đến lúc thi đại học càng ngày càng kề cận, Hạ Lâm Hi cũng không cảm thấy quá lo lắng, cô chỉ có cảm giác mình đã nuôi bình ngan ngày, chỉ dốc hết cho lần này, xong xuôi sẽ được tự do.

Giữa tháng năm, kì thi thử tiếp theo lại đến.

Đề thi thử lần này cũng chỉ để rèn luyện tâm lý phòng thi cho đợt “chính chiến” đại học tiếp theo nên không khó là bao. Thực chất thay vì suy xét thành tích cá nhân của các học sinh thì nó giống như đang giúp họ thả lỏng hơn.

Nhưng kết quả vừa có, thầy chủ nhiệm như hóa đá.

Ngoài cửa sổ lấp lánh nắng xuân, gió đung đưa ấm áp, bầy chim ríu rít tiếng ca, sức sống trời dậy tràn trề. Thầy chủ nhiệm rút một điều thuốc ra, hút cho đến còn tàn trên hành lang mới nhờ một bạn học sinh gọi Hạ Lâm Hi đến đây.

Hạ Lâm Hi hoàn toàn không biết gì.

Trong văn phòng, tiếng người ồn ã, thầy chủ nhiệm đằng hắng giọng rồi đưa bằng điểm cho cô xem.

“Lúc làm bài kiểm tra thử, tâm trạng em thế nào, có gì không thoải mái sao?”

Thầy Hà chỉ vào thứ hạng trong lớp, dùng bút đỏ khoanh tròn điểm của Hạ Lâm Hi: “Lần này đứng nhất lớp là Trần Diệc Xuyên, thứ hai là Mạnh Chi Hành, rồi đến hạng ba là em.”

Hạ Lâm Hi nghe vậy thì sững sốt, cô cứ ngỡ mình đang nằm mơ, cô cúi đầu nhìn xuống mặt bàn, đôi mắt chăm chăm vào danh sách thứ hạng.

Đúng là hạng ba trong lớp.

“Roi xuống hạng năm toàn khối.” Thầy Hà im lặng một chốc, khó lòng nói thẳng ra, chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo: “Đến giai đoạn này rồi, em đừng làm nhiều đề quá, đừng để áp lực đè lên mình, cứ duy trì thành tích này là được rồi, tất cả giáo viên đều tin tưởng em”

Hạ Lâm Hi đứng khựng ở một chỗ, hai bàn tay run run siết vào nhau, tay trái bấu chặt tay phải, cảm thấy rất khó chịu.

Cô hít một hơi thật sâu, nhận ra đây là sự thật.

Nhưng lần thi trước, cô sốt hơn ba mươi tám độ cũng có thể hạng nhất toàn khối, vậy tại sao lần này lại thấp, cho dù cơ thể vô cùng mạnh khỏe, điểm lại

tụt xuống?

Hạ Lâm Hi không thể hiểu nổi, vậy nên mở miệng hỏi: “Em có thể xem bài thi của mình không ạ?”

“Không vấn đề gì.” Thầy Hà cười từ ái, mở một tập tài liệu ra. “Em xem đi, Trần Diệc Xuyên cao hơn em năm điểm, Mạnh Chi Hành hơn em hai điểm, chênh lệch của các em không đáng kể, nhưng so với khả năng của em thì hơi lui bước.”

Thầy nói: “Thầy nói những điều này với em, không phải vì em làm bài không tốt, mà bởi vì thầy rất tin tưởng vào em”

Cũng không hẳn là như thế.

Ban trước, thành tích của Hạ Lâm Hi vẫn luôn ổn định, không ít giáo viên đều nghĩ cô sẽ là thủ khoa khối Tự Nhiên trong tương lai. Nếu trường có thể đào tạo được một thủ khoa thì đó là chuyện bồi đắp danh dự đến cỡ nào. Lúc được truyền thông báo chí phỏng vấn, chỉ cần cường điệu hơn một chút chuyện có thủ khoa, vậy không phải sẽ thu hút thêm nhiều học sinh tài năng sao?

Nhưng mọi người không ai ngờ được, thủ khoa ban Tự Nhiên trong tương lai lại rơi đài ngay kì thi này.

Hạ Lâm Hi tỉ mỉ xem xét, trong cuộc thi cô duy trì vô cùng ổn định, đề thi lần này cũng rất đơn giản, đơn giản như thi toàn quốc vậy, nhưng cô lại chẳng biết mình đã sai ở đâu.

Hạ Lâm Hi suy xét điểm của mình một lúc, im lặng giây lát rồi đưa ra một lời giải thích hợp lý: “Đề thi lần này đúng là rất đơn giản nhưng em làm bài khá nhanh, không tránh được có những lúc sơ xuất.”

Thầy chủ nhiệm lập tức hỏi: “Em nộp bài thi đầu tiên sao?”

Hạ Lâm Hi gật đầu.

Thầy chủ nhiệm lộ rõ vẻ trách cứ: “Dù giờ là chuyện tốt, cho dù em có khả năng tính nhẩm tốt cũng phải kiểm tra lại, không được chủ quan.”

Hạ Lâm Hi đáp “Vâng” thể hiện thái độ nghiêm túc nhận lỗi.

Thầy chủ nhiệm liền đề cô về lớp.

Tiếp theo của môn Toán, đầu tiên là phát bài ra, Hạ Lâm Hi sau khi nhận được bài kiểm tra của mình liền lập tức dò lại... Quà nhiên, có một chỗ, cô viết nhầm nhưng do đưa bút quá nhanh nên nhìn rất giống tám, thành thử bị trừ điểm đi.

Cô cũng không biết phải chấp nhận sự sơ sót này như thế nào.

Sơ dĩ trong kì kiểm tra thử, cô làm bài thật nhanh bởi vì Trương Chính Hàn và cô đều được chia đến chung một trường thi, cô thấy đề bài đơn giản như thế liền làm xong trong vòng một giờ, sau khi nộp bài liền đợi Trương Chính Hàn ở cửa.

Nhưng chính điều này lại kéo cô ngã ngựa.

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, cô cũng chỉ là một con người, không phải là một cái máy, không có khả năng chẳng bao giờ sai, cũng không có khả năng mỗi lần viết đều chắc tay. Dù sao đã sai rồi thì cứ cho qua đi, chỉ cần lúc thi đại học cẩn thận hơn kì thi vừa rồi là được.

Trương Hoài Vỹ ngồi sau thấy điểm của cô, cũng giật mình hỏi: “Hạ tỷ, chuyện gì đã diễn ra, sao điểm Toán của chị chỉ một trăm ba mươi điểm...”

Cố Hiểu Mạn cảm thấy ớn ớn, chau mày quay đầu nhìn cậu: “Có phải chuyện của cậu không, cậu ngay đến cả trăm ba mươi điểm còn không được đâu.”

Trương Hoài Vỹ gờ tay, che lấp đi điểm của mình, lấp bắp nói: “Mình cũng chỉ quan tâm Hạ tỷ thôi mà...”

Hạ Lâm Hi nói: “Không lớn lao gì, chỉ là bài kiểm tra thôi.”

Thật sự không phải thế đâu.

Rõ ràng trong lòng cô đang rất thất vọng.

Còn hơn cả sơ xuất của chính mình, điều khiến cô ghen lời chính là học sinh cả khối sau khi nghe tin cô rơi xuống hạng ba đều nhìn cô với ánh mắt đồng cảm.

Trần Diệc Xuyên vừa bước vào cửa, liền cả lợ phát phờ bước lại đây, giống như đang uyển chuyển theo nhạc, cả người cậu lấp lánh hào quang.

Lớp học ồn ào tiếng luận bàn như trước, Trần Diệc Xuyên đắc ý cười: “Hạ Lâm Hi, cậu xem danh sách chưa?”

Hạ Lâm Hi chưa trả lời, Trương Chính Hàn đã tiếp lời: “Danh sách lần này?”

Trần Diệc Xuyên đút hai tay vào túi quần, đôi chân dài duỗi ra, ngồi lên bàn trên: “Trương Chính Hàn, điều này cần hỏi sao? Đương nhiên là...”

Hai từ “lần này” chưa kịp nói ra, đã bị Tường Chính Hàn chặn lời: “Số kì thi trong cấp ba là mười chín lần, xác suất cậu đứng hạng nhất là năm phần trăm, Hạ Lâm Hi là chín lần, chuyện của cậu không hồi văn hơn.”

Trần Diệc Xuyên tính khoe khoang một chút, nhưng lại bị cậu làm cho á khẩu không nói nên lời.

Một lúc sau, Trần Diệc Xuyên đưa chân lên, đập một cú vào chiếc ghế trước nói: “Cậu vội cái gì, mình đâu đến để giễu võ dương oai.”

Chiếc ghế xấu số kia là của Cao Trầm, bạn học Cao Trầm sớm đã được cử đi thi quốc gia, vậy nên chỗ ngồi trống đã lâu.

Cho dù có giấu đầu lòi đuôi, Hạ Lâm Hi vẫn cố chỉnh lại: “Cậu không cần che lấp làm gì, như vậy dễ khiến người khác hiểu lầm lắm.”

Trần Diệc Xuyên chồm người về phía trước, cười như không cười: “Đừng giả vờ nữa, Thời Oánh nói tôi biết rồi.”

Cậu hạ giọng, nói nhỏ: “Không phải hai người đang quen nhau à?”

Nói ra những điều này, khác gì đổ thêm dầu vào đám cháy tên Hạ Lâm Hi?

Cô vặn ngược lại: “Thời Oánh nói gì cậu cũng tin?”

Cố Hiểu Mạn lập tức đệm thêm: “Học sinh nữ bọn mình, ai cũng biết rõ trong lòng, Thời Oánh thích nói lung tung, thế nhưng con trai luôn tin tưởng cậu ấy.”

Cô lấy quyền tập ra từ cặp, lo đang chen lời: “Mình nghĩ cậu cũng thông minh lắm, không ngờ...”

Trần Diệc Xuyên hít một hơi thật sâu, lập tức tìm từ khác để diễn đạt: “Mình chưa nói mình tin cậu ấy, cậu ấy nhắc chuyện trên hộp thoại chat, mình có phản bác mà.”

Thời tiết tháng năm rất dễ chịu, ngẩng đầu thấy được trời xanh mây trắng, ngoài cửa sổ mặt trời rực rỡ, rọi nắng vào trong phòng học. Trong thời điểm tốt lành như vậy nhưng Hạ Lâm Hi lại không áp chế được cơn giận trong lòng.

Cô cảm thấy đầu óc của Thời Oánh nhất định có vấn đề.

Tường Chính Hàn đứng lên, đến bên cạnh Trần Diệc Xuyên nói: “Thời Oánh hiểu lầm chuyện gì cũng đâu cần to nhỏ trên mạng, sao không đến gặp bọn tôi mà hỏi?”

Cậu nói: “Sắp thi đại học rồi, cho dù không muốn cũng không phải đã đến lúc kiểm lại sự tọc mạch à?”

Lúc nói chuyện, Tường Chính Hàn nom rất quang minh chính đại, với cả mọi khi cậu luôn thành thật, nói gì cũng rất khiến người khác tin tưởng.

Hạ Lâm Hi ngồi yên tại chỗ, mũi tên vẫn đâm thẳng vào người đang được nhắc đến: “Mình nghĩ hẳn là kiểm lại, dù sao cậu ấy được cử đi thi rồi, đâu giống chúng ta, thời gian chẳng bao nhiêu, ngoại trừ bài tập ra còn quan tâm đến ai được nữa.”

Tường Chính Hàn bật cười, không nói gì thêm.

Giống như cậu thật sự không liên quan đến cô, đầu thẻ nào không biết xấu hổ bồi thêm nữa.

Cố Hiểu Mạn lâu bầu nhưng giọng lại rất cao: “Tốt lắm, đúng là trùng hợp thật mà, lúc Hạ Lâm Hi tụt hạng thì lại có người sau lưng đâm tiểu. . . Đều là bạn học trong lớp, thích nhiều sự với nhau vậy sao?”

Trương Hoài Vỹ mờ mịt nghe nhưng không hiểu, cậu cũng muốn nói gì đó nhưng tự nhận chỉ số thông minh quá thấp, vẫn nên im lặng cho thỏa đáng, tránh mở miệng lại làm hỏng chuyện không chừng.

Trần Diệc Xuyên nghe họ nói xong, cũng thờ phào ra một hơi, gõ bàn cười: “Những điều tôi vừa nói, các cậu đừng đặt trong lòng, tôi chỉ đùa thôi mà.”

Hạ Lâm Hi nghe vậy thì rất kinh ngạc, cô ngẩng đầu nhìn cậu ta, lại nghe cậu bổ sung thêm một câu: “Sau khi thi đại học, nhất định tôi sẽ đứng hạng nhất, cậu là hạng hai, cậu cứ chờ đi.”

Hạ Lâm Hi nói: “Được thôi, tôi chờ, kết quả thế nào cậu không đoán trước được xác suất đâu.”

Trần Diệc Xuyên không cãi lại, chỉ cười rồi đi mất.

Chuyện rơi dãi trong kì thi thử, chẳng qua chỉ là một giọt nước rơi vào hồ sâu, chẳng bao lâu mặt hồ lại tĩnh lặng.

Buổi sáng hôm sau, thầy chủ nhiệm nhận được một mail lạ

Đang mở sổ ghi trong văn phòng ra, tính làm một giáo án điện tử thì hòm thư đột ngột hiện lên thông báo, trong mail đính kèm một tệp ảnh, thời điểm chụp chắc khoảng lúc thi thử.

Thầy Hà đã theo ngành sư phạm mười năm, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Bản thân thầy cũng giật mình, cuộc sống không phải như thế, học sinh của thầy cũng phải như thế, nhưng đúng là đủ để người ta há hốc ra nhìn, bởi vì đây là chuyện không tài nào hình dung ra nổi.

Trong ảnh chụp là địa điểm một khu thi thử, Hạ Lâm Hi đứng bên cạnh Tường Chính Hàn, khoảng cách giữa hai người rất gần, đang cúi đầu trò chuyện, nom rất thân thiết.

Trong mail có viết: “Lớp học có người yêu sớm, sắp thi vào đại học rồi, thầy giáo không quan tâm sao?”

Thầy Hàn vịn tay vào thành bàn, rút một điếu thuốc ra.

Đối diện bàn của thầy là Triệu Ninh Thành còn đang cặm cụi sửa bài. Thấy thầy Hà định hút thuốc, Triệu Ninh Thành liền cười hỏi: “Thầy Hà đang phiền lòng chuyện gì sao?”

Cách nói của Triệu Ninh Thành vô cùng uyển chuyển, ý của thầy không phải hỏi đến “chuyện phiền lòng”, chỉ là muốn nhắc nhở thầy Hà không nên hút thuốc trong đây.

Nhưng thầy Hà nào có lý giải ý tứ của thầy Triệu, thầy Hà trả lời: “Trong lớp tôi có một học sinh, suy nghĩ quá nhiều, không giống như một học sinh bình thường.”

Triệu Ninh Thành bỏ dở công việc của mình, lại hỏi: “Là sao đấy thầy?”

Thầy Hà đáp: “Từ tháng mười một năm trước, em ấy đã chú ý đến mọi người trong lớp học. Mà năm nay trước khi thi đại học chụp được một tấm ảnh liền gửi qua cho tôi, muốn tôi hỏi kĩ người trong hình.”

Triệu Ninh Thành vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Chụp gì?”

“Một tấm ảnh bình thường thôi, một nam sinh một nữ sinh trong trường thi.” Thầy Hà mở giáo án ra, cố tình làm nhẹ hóa vấn đề đi.

Thầy nhìn vào ảnh Tường Chính Hàn, phả ra một làn khói: “Học sinh nam vẫn từ từ tiến bộ, học sinh nữ thành tích luôn ổn định, từ đây đến lúc thi đại học cũng chỉ vài ngày nữa, đâu cần rước thêm chuyện.”

Sau kì thi thử thứ hai, thầy chủ nhiệm hiểu lầm Trần Diệc Xuyên và Cố Hiểu Mạn yêu sớm, khiến thành tích tụt dốc, vậy nên mới gọi họ đến văn phòng, vừa phê bình vừa khuyên nhủ đến nửa giờ.

Có lẽ lời khuyên của thầy cũng có chút ít tác dụng, thành tích của Trần Diệc Xuyên quả nhiên thăng cao không ít, Cố Hiểu Mạn cũng quay về phong độ trước đây.

Chuyện trước lúc vào tiết, Cố Hiểu Mạn tỏ tình với Trần Diệc Xuyên là chuyện rõ như ban ngày, chính Cố Hiểu Mạn cũng đã thừa nhận, nhưng dù có vậy, thầy Hà cũng không nói chuyện này với cha mẹ họ.

Ngày thi đại học cận kề, thầy sợ tâm trạng của học sinh không tốt sẽ dẫn đến làm bài không được.

Lại nhìn Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi, thành tích của hai học sinh này đều không bị ảnh hưởng, nói cách khác, có lẽ hai em ấy trong sạch.

Triệu Ninh Thành cũng chêm vào: “Nguyên nhân xuất phát từ gia đình nên học sinh này mới có những suy nghĩ không trong sáng sao?”

Thầy Hà nghe vậy, không kiềm được trả lời mail: Em học sinh này, sắp thi vào trường đại học rồi, thầy không quan tâm em là ai, chỉ hy vọng em dùng suy nghĩ trong sáng để nhận định vấn đề.

Đã gửi rồi nhưng trong lòng vẫn còn bức bối, vậy lại viết thêm một mail khác: Nếu em là học sinh thi vào đại học, thời gian sắp hết rồi, mong em tận dụng chút thời gian này để ôn tập cho kĩ; còn nếu em là học sinh được cử đi, mong em suy nghĩ cẩn trọng, nếu để trường tra ra em là ai, có thể hủy bỏ vị trí của em trong danh sách.

Sau khi gửi đi thành công, thầy chặn chế độ trả lời của tin nhắn, tiếp tục soạn giáo án điện tử.

Hạ Lâm Hi không biết rằng, chủ nhiệm của họ lại tin tưởng cô nhiều đến thế.

Cô tăng cường thời gian tự học, quyết tâm khôi phục lại thành tích ban trước. Tiết trời càng lúc càng tối, cô càng lúc càng dốc lòng hơn cả trước, thậm chí còn không để tâm đến điện thoại... Tường Chính Hàn nhắn tin cho cô, nếu không liên quan đến chuyện học, đến ngày hôm sau cô mới trả lời.

Thời gian vẫn trôi qua nhanh như thế, tháng Sáu cuối cùng cũng đại giá quang lâm.

Trong hai ngày thi đại học, cha mẹ Hạ Lâm Hi đều đồng tâm hiệp lực nhin hết những con giận xuống, giải quyết mọi chuyện trong hòa bình.

Ngày đầu tiên thi môn Ngữ Văn và Toán, Hạ Lâm Hi chăm chú làm bài xong, hành văn mạch lạc lưu loát, chữ viết tỉ mỉ, đọc đi đọc lại rất nhiều lần, đến

lúc hết giờ mới nộp bài thi.

Ngày hôm sau thi Anh Văn và Vật Lý, lúc cô làm bài Vật Lý, cô cảm thấy vô cùng dễ dàng và trôi chảy, nhưng sau khi làm xong, lòng của cô bồn chồn không yên, cảm thấy có gì đó không ổn.

Vật Lý quá khó.

Cô nói từ “quá khó” này là xét ở góc nhìn của Tường Chính Hàn.

Mọi khi, sau khi Hạ Lâm Hi làm xong bài Vật Lý, cô còn dư nửa giờ để kiểm tra lại, nhưng lúc thi vào đại học này đây, cô chỉ dư mỗi mười lăm phút.

Tâm trạng của cô rất phức tạp, buổi chiều thi Tiếng Anh, vẫn phát huy năng lực như bình thường... Thật không uống công ba năm cô đã kiên trì như thế nào.

Tiếng chuông kia đột ngột vang lên, cô giống như bừng tỉnh.

Cuối cùng cũng thi xong rồi.

Ra khỏi trường thi, bầu trời tháng Sáu trắng trong một màu, bên tai tạp âm huyền ảo, mẹ cô xuyên qua đám đông nắm chặt tay con mình, xoa nắn hỏi: “Có mệt không? Chúng ta về nhà nhé.”

Cha cô xách theo hai túi nylon, bên trong chật ních đồ ăn vặt và thức uống. “Tiểu Hi, con khát không, đây có nước khoáng Nông phu Sơn, còn có cả nước chanh và nước ép nho. Gần đây có một siêu thị, mẹ con lời ba vào mua nhiều như này là sợ con thi xong sẽ đói bụng...”

Hạ Lâm Hi nhìn quanh quất bốn phía, cảm thấy tâm trạng rất thoải mái. Cô thật sự có thấy hơi mệt, nhưng nhiều hơn chính là sự hưng phấn.

“Con muốn uống nước ngọt.” Cô nói.

Cha cô ngay lập tức lấy một lon nước ra, nói: “Ba có mua nước ngọt, con uống xong bụng có sôi ừng ực cũng không sao, ở trong xe mẹ con, làm gì có ai thấy.”

Mẹ cô xoa đầu cô: “Tối nay con muốn ăn gì, chúng ta đến nhà hàng ăn cơm nhé!”

Đám đông xung quanh dần dần tản đi, một nhà ba người bọn họ đứng đấy, cùng nhau rời bỏ chỗ mật người kia, cha cô cười nói: “Đi nhà hàng làm gì, ba sẽ trở tài cho con xem, cứ để ba nấu nhé.”

Hạ Lâm Hi cứ nghĩ mẹ cô sẽ không đồng ý, nhưng có lẽ bởi vì hôm nay rất vui, nên mẹ cô cũng đồng tình: “Được lắm, nhà mình cùng nấu ăn nhé!”

Đáng tiếc, khu vực giao thông xung quanh vô cùng rối rắm, tình hình này cũng không khả quan, bọn họ đợi trong xe đến nửa tiếng, dòng người mới có dấu hiệu vui đi.

Bây giờ đã gần đến chạng vạng, con gió mát rượi tháng sáu thổi qua, ánh tà dương rải rác trên mặt đất, nhuộm từng khối nhựa đường thành màu vàng, giống như màu bông lúa trên những cánh đồng, ẩn hiện mùa thu hoạch vui vẻ.

Đúng vậy, là mùa thu hoạch.

Khỏe môi Hạ Lâm Hi giương lên, bỗng chốc muốn cười.

Bữa tối vô cùng phong phú, cha mẹ cô cùng nhau xuống bếp, làm bảy món mặn, một món canh, Hạ Lâm Hi cầm đầu ăn cơm, ăn đến hai chén rưỡi.

Sau khi ăn xong cô tắm rửa, rồi mỹ mãn nằm trên giường.

Không quá lâu sau, cô nghĩ đến đề Vật Lý, bởi vì không yên lòng nên nhắn tin cho Tường Chính Hàn, đợi đến lúc cô mở điện thoại ra mới phát hiện chat nhóm của lớp đang nổ tung.

Trần Diệc Xuyên đầu tiên nói: Minh vừa tra đáp án trên mạng, mình nói các cậu biết, lần này mình nắm chắc hạng nhất rồi.

Lớp trưởng gửi icon cười ha ha, sau đó tiếp lời: Đừng nhắc đến đáp án được hay không?

Trương Hoài Võ nhảy ra phản bác: Không không không, Trần Diệc Xuyên, lần thi này Hạ Lâm Hi nhất định sẽ dốc toàn lực, điểm của cậu ấy chắc chắn cao hơn cậu.

Cố Hiểu Mạn gửi một icon vỗ tay ra ý đồng tình.

Trần Diệc Xuyên tất nhiên không phục, cậu lập tức nói: Minh cược với các cậu, nếu mình không hạng nhất, mình sẽ viết ngược tên lại.

Hạ Lâm Hi nói tiếp: Bây giờ cậu có thể tập rồi đó.

Vừa gửi xong, mọi người đồng loạt để icon cười lớn.

Hạ Lâm Hi tìm được tên của Trương Chính Hàn, liền nhắn tin riêng hỏi cậu: “Cuối cùng cũng thi xong rồi, cậu có mệt không?”

Một lát sau cậu liền trả lời: “Không mệt lắm.” Sau đó còn nói: “Thi rất được.”

Hạ Lâm Hi không rõ “được” này là như thế nào, để an ủi cô hay thật sự được, có lẽ là cả hai chẳng.

Cô nói: “Lúc điền nguyện vọng, chúng mình sẽ ở chung một thành phố đúng không?”

Trương Chính Hàn nói: “Nhất định vậy.”

Sau đó gửi thêm một icon chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Hạ Lâm Hi nằm thẳng trên giường, hai bàn tay nắm chắc chiếc điện thoại, đắn đo mãi mới trả lời: “Nhưng Bắc Kinh rộng lớn đến vậy, lỡ như chúng mình không gần nhau...”

Nếu điểm của Trương Chính Hàn không hơn kém cô là bao, bọn họ có thể cùng đến một trường đại học, nhưng xác suất của chuyện này rất nhỏ, nhỏ đến nỗi cô đành phải bỏ qua.

Lần thi đại học này, Hạ Lâm Hi vẫn làm bài ổn như mọi khi, nếu không có gì bất ngờ diễn ra, chắc chắn điểm của cô sẽ không khác trước đây. Cô cũng sẽ không vì Trương Chính Hàn mà thay đổi quyết định của mình, nếu làm vậy, cô sẽ có lỗi với ba năm nỗ lực của bản thân.

Đặt mình vào vị trí của người khác, cô không thể khuyên Trương Chính Hàn thay đổi trường học vì mình. Biết vậy, cậu nói thêm: “Không gần cũng không sao, giao thông thuận tiện như vậy, mình sẽ đến gặp cậu thường xuyên.”

Trương Chính Hàn không gõ thêm dòng nào nữa, cậu chỉ gửi một icon cười dịu dàng.

Ban này là chắc chắn, bây giờ là dịu dàng, Hạ Lâm Hi đắm chìm vào màn hình, cảm thấy cậu thật đáng yêu, cô không nhận được quần chật mền, tựa vào đầu giường thu âm gửi cho cậu.

Cô hỏi: “Ngày mai lớp mình đi chơi đấy, cậu có đến không?”

Trương Chính Hàn cũng thu giọng, trả lời: “Cậu đến thì mình đến.”

Hạ Lâm Hi nói: “Được rồi, mai gặp nhé!”

Gửi đoạn thu âm này đi, cô tắt đèn chuẩn bị đi ngủ.

Hai ngày thi vừa rồi, cô tập trung tinh thần cao độ, bây giờ bỗng dưng an nhàn trở lại, cô cảm thấy cả người kiệt quệ, nhắm mắt chẳng lâu sau đã chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, vẫn như mọi khi, sáu giờ cô đã tỉnh giấc.

Hạ Lâm Hi kéo kín mền lên che mắt, định sẽ ngủ thêm một chốc nữa, nhưng nhớ lại mười giờ lớp sẽ gặp mặt, giống như có một cây kim đâm vào mạch máu, cô nhanh chóng bật dậy.

Kẻ sĩ chết vì người mình yêu, con gái đẹp vì người mình thích, trước đây, cô cứ nghĩ đó chỉ là chuyện cười, giờ phút này lại xuýt xoa vì quá đúng. Vì buổi họp mặt sáng này, cô chọn trang phục đến hai giờ, cũng tìm được một đôi giày phù hợp.

Lần họp mặt này lớp trưởng toàn quyền phụ trách, địa điểm đã định là một nhà hàng cao cấp trong khách sạn, cả lớp đều đến tham dự, còn mời thêm cả những thầy cô giáo, bởi vậy đây không chỉ là bữa tiệc ăn mừng, mà còn là lời cảm ơn đến thầy cô sau ngày thi đại học.

Một phần vì kì thi mới chấm dứt, điểm còn chưa được công bố, mọi người cũng chưa điền nguyện vọng nên mong sau lần liên hoan này, ai nấy vui bớt áp lực đi phần nào.

Hạ Lâm Hi đến sớm hai mươi phút nhưng bàn tiệc đã kín chỗ, Trương Hoài Vô nhìn thấy cô từ xa, vội vàng vẫy tay gọi: “Hạ tỷ, đây này, có giữ chỗ cho chị này!”

Chỗ ngồi được chừa lại kia, tất nhiên là bên cạnh Tường Chính Hàn.

Sau khi Hạ Lâm Hi ngồi xuống, Tường Chính Hàn nắm lấy bàn tay cô, vài người trong lớp ngồi quanh một chiếc bàn tròn, hành động hai tay đan xen này bị chế khuất bởi lớp khăn trải bàn, cho nên ngoại trừ Cố Hiểu Mạn và Trương Hoài Võ bên cạnh, những người khác cũng không để ý đến điều này.

Cách đó một chiếc bàn, có hai thầy giáo đến khá sớm, lớp trưởng tiên phong kính rượu họ, sau khi tiêu sái cạn một hơi, bắt đầu diễn văn: “Em đương nhiệm lớp trưởng hai năm, vẫn muốn cảm ơn các thầy...”

Cậu ta nâng cao ly rượu, ngân giọng nói: “Bất kể kết quả thi đại học của chúng em có như thế nào, cũng cảm ơn các thầy cô đã dạy dỗ chúng em, đã tỉ mỉ sửa từng trang bài tập, đã dồn hết mọi tâm huyết vào những người học sinh này.

Những học sinh ngồi đầy đều vỗ tay.

Hạ Lâm Hi cũng muốn làm theo, nhưng tay cô vẫn đang bị ai kia nắm. Tường Chính Hàn chợt nhận ra ý định của bạn gái mình, ngưng một lát rồi mới buông tay cô ra.

Hạ Lâm Hi cứ thế hòa vào đám đông đang vỗ tay vang dội.

Thầy Hà gật đầu, thông thả đứng lên nói: “Từ năm mười một cho đến tận ngày tốt nghiệp, thầy chủ nhiệm lớp được hai năm. Có những lúc thầy cư xử vô cùng khắc khe, đã từng xé sách truyện của các em, nghiêm khắc răn đe, bắt các em viết bản kiểm điểm còn sẫm soi điểm số từng chút một...”

Thầy tự rót cho mình một ly rượu, đầy đến miệng ly, như chực tràn ra. “Bây giờ thi đại học đã xong xuôi cả rồi, thầy không thể trách phạt các em nữa. Trung học đã trôi qua, giờ đây các em đã là sinh viên rồi.”

“Thầy không còn nhìn thấy... các em đến lớp nữa, cũng không còn là chủ nhiệm của các em nữa.” Thầy Hà nói tiếp. “Sau này nếu có lúc rảnh, các em có thể quay lại trường cũ gặp thầy, nhìn lại phòng học cũng của các em.”

Nói xong, thầy tự mình cạn một ly.

Những cô gái đôi mắt đã ửng đỏ, không biết phải diễn giải bằng những lời gì, chỉ muốn bật khóc.

Hạ Lâm Hi nghĩ thầm, trung học thật sự kết thúc rồi, nhanh như một giấc mơ vậy, giống như mới hôm qua lần đầu đến lớp, nay đã tốt nghiệp rồi. Lúc ban đầu có bao nhiêu chuyện không yên lòng, nay thi xong rồi thì như được sai cánh, cô vô cùng biết ơn sự cố gắng của chính mình, nhờ vậy mà không hề nuối tiếc.

Một giờ sau, mọi giáo viên đều đã đến, phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, còn tiếp thêm cả rượu, có lẽ để mừng kì thi đại học, các bạn nam trước giờ giữ phép tắc nay cũng sáng khoái một lần, vài người vây thành một nhóm cạn ly, các thầy cô thấy vậy chỉ bật cười.

Ba cậu trai cầm ly đến bên cạnh Tường Chính Hàn: “Lại đây, Chính Hàn, bọn này kính cậu một ly.”

Trong đó một cậu đã ngà ngà say, nói chuyện có hơi lung tung: “Năm mười một, Chính Hàn vẫn đứng trong top 10, sau lại tụt xuống hạng một từ dưới đếm lên, còn trong một thời gian rất lâu, bọn này cứ nghĩ cậu sẽ bị loại chắc rồi, không ngờ...”

Lớp trưởng bên này lớp tiếng tiếp lời: “Không ngờ Chính Hàn đột ngột tiến bộ, tinh thần bất khuất này đáng để mọi người noi theo.”

Tường Chính Hàn cười trả lời: “Ai cũng có điều gì đó đáng để học theo.”

Nói xong lời này, cậu quay đầu lấy một cốc bia, cạn ly cùng ba nam sinh kia.

Lớp trưởng bước lại đây, trên tay vẫn cầm một ly thủy tinh, nói: “Hẳn phải cạn với Hạ Lâm Hi nữa chứ, có khi còn nhận được chút may mắn từ thiên tài, điểm thi cao hơn cũng nên.”

Lời còn chưa dứt, mọi người vọt đến không ít.

Trần Diệc Xuyên đối diện cười châm chọc, lập tức vỗ bàn nói: “Tôi nói các cậu, có thể không ngại thơ vậy được không? Hạng nhất là ai còn chưa biết, sao lại chạy đến kính rượu Hạ Lâm Hi?”

Hạ Lâm Hi nâng ly đáp: “Bởi vì mắt mọi người không bị mù.”

Cô vừa nâng ly lên, mọi người liền chạm cốc.

Lúc này rốt cuộc cũng có người để ý đến Hạ Lâm Hi nâng ly bằng tay trái, còn tay phải đặt trên đùi đang bị Tường Chính Hàn nắm chặt.

Đám đông hú hét cả lên.

Trần Diệc Xuyên ngồi đối diện, cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền đứng lên hỏi: “Sao vậy, gì ngạc nhiên thế?”

Trương Hoài Võ tuổi còn nhỏ, lần đầu tiên uống rượu đế, cuối cùng cũng không trụ nổi, đầu óc cũng chẳng còn tỉnh táo, liền trả lời: “Còn chuyện gì nữa, tất nhiên là nhìn thấy Chính Hàn và Hạ tỷ, vừa mới nắm tay...”

Hai từ “vừa mới” này dùng cũng đúng. Trương Hoài Võ vô ý nói, Trần Diệc Xuyên hữu ý nghe. Cậu nghĩ đến Trương Chính Hàn và Hạ Lâm Hi, đúng là vừa mới đây thôi, trước khi thi đại học vào tháng sáu, có lẽ họ chịu không ít áp lực.

Cậu có chút cảm khái.

Mặt Hạ Lâm Hi ửng đỏ. Chỗ bọn họ ngồi sát góc tường, vừa khéo khăn bàn cũng che đậy trước, không dễ dàng nhìn thấy.

Nhưng lúc nâng ly ban nãy, cô vô thức cúi người lại gần, mọi bí mật đầu không thể giấu nữa.

Tất cả bạn nam đều vô cùng ngạc nhiên, vỗ vai Trương Chính Hàn: “Chính Hàn, cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng, Hạ nữ thần cậu cũng cura đồ rồi, lúc nào rảnh nhớ truyền bí quyết cho anh em nhé!”

Trương Chính Hàn chối: “Nào có bí quyết gì.”

Cậu buông tay Hạ Lâm Hi ra, đứng lên nâng ly rượu: “Tương lai nếu có cơ hội, nhất định sẽ mời mọi người kẹo mừng.”

Lời này nói bình tĩnh mà thật thà, không khó khăn, không gấp rút, không phải cậu khéo đưa đẩy, mà thật lòng cậu nghĩ như thế.

Triệu Ninh Thành ngồi bàn khác cũng cười nói: “Sau này nhớ về trường phát kẹo mừng cho mấy thầy cô ngồi đây đấy nhé!”

Hạ Lâm Hi ôm mặt, cảm thấy nóng bừng.

Cuộc họp lớp, đến mau chóng tàn, từng người từng người trút bầu tâm sự, chơi đùa bát nháo, cười rộ điên rồ, không ít người đã bật khóc. Thức ăn trên bàn còn đầy hơn phân nửa, nhưng nào ai còn tâm tư.

Họp lớp xong, cuộc vui cũng tàn.

Từ nay về sau Bắc Nam ngăn trở, người vẫy vùng đất Bắc, người ngược xuôi trời Nam.

Có những người, từ đây về sau cùng nhau sống bước, có những người qua năm này rồi sẽ chẳng còn gặp lại. Trương Chính Hàn nói sau này sẽ phát kẹo mừng cho mọi người, đa số đều chọn cách tin tưởng.

Hạ Lâm Hi là một trong số đó.

Hai giờ, mọi người lần lượt nói lời tạm biệt, Hạ Lâm Hi đi cùng Trương Chính Hàn, hai người đều không có ý định về nhà ngay.

Bên cạnh có một công viên, lớp lớp cây xanh, mặt cỏ êm lành, đúng điệu tháng sáu. Tuy là bây giờ trời có hơi nóng lên rồi nhưng chỗ ven hồ, thành thử cũng mát mẻ hơn nhiều.

Trời trong mây trắng, gió êm sóng lặng, Hạ Lâm Hi thấy vậy liền đề nghị đi chèo thuyền.

Trên mặt hồ, ước chừng có năm sáu chiếc thuyền đang khua chèo. Hạ Lâm Hi thuê một chiếc xuồng điện, vậy nên không cần đạp nhiều. Cô mở điện thoại chụp lại một tấm, Trương Chính Hàn bên cạnh nhìn cô.

Cậu hỏi: “Cậu chụp gì đấy?”

“Ven hồ nha.” Hạ Lâm Hi đáp: “Hoa nở rộ trên tán lá, màu sắc rất hòa hợp.”

Trương Chính Hàn nói: “Vậy à, mình xem với!”

Lúc này trong bữa tiệc, Hạ Lâm Hi uống nước trái cây còn Trương Chính Hàn lại tiếp rượu đế. Cậu chưa từng thử qua chất cồn nên từ lượng chẳng bao nhiêu, ngược lại còn cảm thấy hơi phấn khích.

Cậu nghiêng đầu nhìn bàn tay cô, thấy tám ảnh chụp một vòm cây rất lớn. Lại bắt gặp một album, trong album này là ảnh chụp của cậu.

Khoang thuyền nhỏ hẹp, một lúc ngồi hai người nên khoảng cách cũng rất sát nhau. Cậu cần phải nắm chắc thời cơ, Trương Chính Hàn nghĩ vậy liền nắm chặt tay Hạ Lâm Hi.

Lần đầu tiên cậu làm chuyện này, trong lòng bối rối vài giây liền quyết định giao phó cho số mệnh. Những lúc như này, cảm giác thôi thúc làm chủ, nếu cứ suy nghĩ sẽ bỏ lỡ mất thời điểm.

Hạ Lâm Hi không ngăn cậu lại, im lặng ngồi, vô cùng phối hợp.

Trương Chính Hàn hỏi chuyện: “Bao giờ sẽ có kết quả nhỉ?”

“Khoảng mười ngày nữa.” Hạ Lâm Hi quay đầu nhìn cậu, nói như đang hẹn ước: “Hai ngày sau đó, chúng ta cùng nhau đi ăn mừng nhé, cùng với cả mọi người trong lớp nữa.”

Tường Chính Hàn gật đầu, dường như đang nghe rồi suy nghĩ gì đó, đáng tiếc lại không phải là về kết quả.

Cậu giang tay ôm lấy Hạ Lâm Hi, giống như sợ cô sẽ chạy mất. Nhưng gian thuyền nhỏ hẹp, cô có thể chạy đi đâu?

Gió nhẹ lướt qua mặt hồ, tạo nên những vệt loang nhỏ, lan ra cả mặt nước trong xanh. Có thể thấy trên bờ tập nập người đi đường ẩn ẩn hiện hiện sau từng gốc cây cao lớn. Họ đều trông ngón về phía xa, như đang cười ngửa xem hoa vậy.

Tường Chính Hàn lướt mắt qua phía bên bờ nhưng tâm tư đều đặt ở chỗ Hạ Lâm Hi. Cậu không màng đến người đang thưởng cảnh nữa, thông thả đến gần cô.

Tìm Hạ Lâm Hi đập nhanh như nổi trống, tất nhiên cô có thể đẩy cậu ra, hoặc là nói lãng đi, nhưng cô không làm.

Hai đôi môi trong chốc lát chạm vào nhau, như chuồn chuồn lướt nước. Hai người chẳng ai có kinh nghiệm, nụ hôn cũng rất ngây ngô.

Hạ Lâm Hi nghĩ vậy là xong rồi sao?

Cô có hơi thất vọng... Như là thiếu gì đó mà rốt cuộc thì cô cũng chẳng biết đó là gì.

Hạ Lâm Hi định quay đầu đi thì bị Tường Chính Hàn giữ mặt lại, cậu cúi đầu nghĩ, định bụng thử lại thêm lần nữa. “Trong phim như thế nào nhỉ?”

Tất nhiên người trả lời không phải là Hạ Lâm Hi, cậu nhớ lại đoạn kết trong mấy phim điện ảnh của Hollywood, nam chính thường sẽ hôn nữ chính, nhưng lúc đó cậu còn nhỏ quá, khi ti vi chiếu đến cảnh này, cha sẽ che mắt cậu, cậu không thể học được.

Tường Chính Hàn thử lại một lần nữa, lúc này cậu vô cùng cẩn trọng, không dám mạnh tay, vòng ôm vẫn giữ cô chặt bên trong, cậu hôn môi cô, cảm thấy cả người cô cứng nhắc, hình như cậu làm sai nữa rồi.

Cậu lập tức buông cô ra.

Quả nhiên, chuyện gì cũng cần phải tập luyện, nếu không sẽ chẳng đâu vào đâu. Tường Chính Hàn đau khổ nghĩ.

Hạ Lâm Hi hít một hơi thật sâu, cảm thấy hai tai mình như bị thiếu đốt. Giờ thì cô đã biết vị ngọt của nụ hôn đầu rồi, thật cảm thấy viên mãn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sắc trời tối dần, gió sông liên miên không ngớt, cây cối ven bờ xen kẽ nhau, chiếc bóng chông chéo mọi hướng.

Chiếc xuồng cập bến, Hạ Lâm Hi lên bờ trước tiên, Tường Chính Hàn theo sau cô, định nói gì đấy thì thấy gương mặt cô biến sắc.

Trước cửa công viên, chầm chậm một chiếc xe màu bạc, biển số xe là sinh nhật cô, không thể nghi ngờ gì nữa, đây là xe của mẹ cô mà.

Cô còn chưa kịp phản ứng, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Hạ Lâm Hi nhận cuộc gọi, giọng của mẹ cô lập tức rõ ràng: “Bảo bối, lớp con chưa họp mặt xong à? Mẹ vừa lúc đi ngang qua khách sạn này, đậu xe bên lề công viên, đợi con hai mươi phút rồi, con đang ở đâu đấy?”

Hạ Lâm Hi chầm chậm bước từng bước về phía trước, nói một khoảng cách với Tường Chính Hàn, cô tựa vào một gốc cây, nhìn ra cửa công viên, mẹ cô đã mang túi xách xuống xe rồi.

“Con ở trong công viên.” Hạ Lâm Hi đáp. “Sau khi họp lớp xong, con đến chèo thuyền một mình.”

Nói xong, cô cảm thấy có gì đó thật mờ mịt.

Tại sao thì đại học đã xong rồi mà cô còn trăm ngàn lần tìm cách nói dối?

Lời nói dối này giống như xuất phát từ bản năng của cô, bản năng nói với cô rằng, nếu cô thành thật, mẹ cô sẽ không hài lòng.

Thằng thán nói chuyện với cha mẹ luôn là chuyện khó khăn nhất, họ kì vọng rất nhiều vào cô, thúc đẩy rất nhiều, không cho phép sai lầm. “Tháng ngày

trung học” mọi việc lật vạt trong khoảng thời gian này cũng đủ để minh chứng cho những gì cô nghĩ. Nhờ vậy mà cô dần có thói quen giữ chặt mọi nỗi buồn của mình trong lòng, không tâm sự với bất kì ai.

Mẹ cô hỏi: “Một người thì chèo thuyền làm gì hở con?”

Hạ Lâm Hi chưa trả lời, mẹ cô đã nói: “Mau ra đây đi, mẹ đợi con.”

Khoảng mười phút sau, Hạ Lâm Hi khoan thai bước ra.

Cô ngồi vào vị trí phó lái, tự giác cài dây an toàn lại, đặt chiếc túi của mình trên đùi, nom vô cùng ngoan ngoãn.

Mẹ cô đập ga, tiếp tục vấn đề của con gái mình: “Ban nãy chưa hỏi con, một mình đến công viên đã đành, còn chèo thuyền nữa, con không biết bơi, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Hạ Lâm Hi nói: “Không có lần sau đâu ạ.”

Mẹ cô gật đầu, không tiếp tục truy hỏi nữa.

Hạ Lâm Hi mở điện thoại lên, nghiêng màn hình sang phía khác, đảm bảo mẹ cô không nhìn thấy.

Sau đó nhắn tin cho Trương Chính Hàn: Ngày mai cậu có rảnh không?

Cậu đáp: Sáng chiều đều rảnh cả.

Hạ Lâm Hi thở phào nhẹ nhõm, cất điện thoại vào túi xách, thoáng đắn đo một lát mới xin phép mẹ mình: “Ngày mai con đến hiệu sách, trưa không về nhé.”

Mẹ cô nhìn con gái, gặng hỏi: “Con đi hiệu sách nào, muốn mua sách gì?”

Hạ Lâm Hi vuốt tóc, định trả lời nhưng mẹ cô đã nói: “Bây giờ mới thi đại học xong, nếu con không muốn ở nhà vậy mẹ giúp con đăng ký một tour du lịch nhé.”

Nếu đi du lịch, rất nhiều ngày sẽ không gặp được Trương Chính Hàn.

Chỉ riêng chuyện này thôi, Hạ Lâm Hi đã từ chối: “Vài ngày nữa đã có kết quả rồi, con ở nhà vẫn tốt hơn, thuận tiện cũng chuẩn bị bài cho chương trình đại học, sau khi khai giảng cũng không đuổi sức.”

Chuẩn bị bài cho chương trình đại học.

Đúng rồi, là như vậy đấy.

Hạ Lâm Hi cảm thán trong lòng, cô đã tạo ra một câu trả lời mỹ mãn.

Mẹ cô lấy đôi kính râm ra, sau khi mang mới mở miệng đáp lời: “Con chuẩn bị sớm hơn người khác với có thể bỏ xa họ, đợi sau khi có kết quả, con điền nguyện vọng chuyên ngành quản lý thị trường...”

Hạ Lâm Hi không nghĩ ngợi đã đáp: “Con muốn theo chuyên ngành Toán học”

Cô nhận ra mình nói chuyện hơi chút ương bướng đành nhẹ giọng lại, bổ sung thêm: “Con chưa từng nghiên cứu quan quản lý thị trường, lại rất thích môn Toán.”

Đáng tiếc mẹ cô lại không lắng nghe.

Chạng vạng cha cô cũng về nhà, tiện đà gia nhập cuộc hội nghị gia đình. Lúc này chưa có kết quả thi đại học nhưng cả cha mẹ Hạ Lâm Hi đều tin rằng cô có thể vào Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, vậy nên vấn đề cần thảo luận là lựa chọn chuyên ngành.

Cha cô nhẹ giọng khuyên bảo cô: “Nghe ba, đi khoa kiến trúc, khoa kiến trúc rất có tên tuổi.”

“Lựa chọn chuyên ngành, không phải vì tên tuổi, nếu chọn phải thực tế vào.” Mẹ cô lập tức ngắt lời: “Con ngoan, hoặc là con chọn khoa kinh tế, hoặc khoa tài chính, mẹ có thể mở đường cho con.”

Hạ Lâm Hi siết chặt ly nước trái cây, uống đến nửa ly cũng không đáp lời.

Sáng sớm hôm sau, cô nói muốn đến hiệu sách nhưng thật ra lại đi tìm Trương Chính Hàn. Giai đoạn cuối cấp vô cùng gấp rút, họ không có thời gian rảnh để hẹn hò, ngay bây giờ thi cử đã xong, bọn họ vẫn chưa bận bịu gì, đúng là thích hợp bù đắp lại.

Sau đó lại đến ngày công bố kết quả.

Mọi học sinh khác đều kiểm tra điểm trước rồi mới lựa chọn đại học muốn vào, Hạ Lâm Hi còn chưa kịp lên mạng, cô đã được thông báo rồi.

Nhanh hơn cả biết tổng điểm thi, cô đã nghe mình đứng hai toàn thành phố Giang Minh.

Thầy chủ nhiệm hòa ái nói với cô: “Hạ Lâm Hi, em làm bài rất tốt, đứng hạng hai, cả tỉnh đứng thứ mười lăm, em muốn học đại học nào, nguyện vọng gì cũng không thành vấn đề.”

Giọng nói tràn ngập vui mừng, giống như cùng cô đứng trên vinh quang: “Thủ khoa của ban tự nhiên chúng ta là Tần Việt lớp bên cạnh, em ấy hơn em ba điểm, điểm của các em không chênh lệch bao nhiêu.”

Thầy chủ nhiệm còn dạy cả lớp khác, thầy dạy Toán hai lớp, lớp của Hạ Lâm Hi và lớp bên cạnh. Nói cách khác, Hạ Lâm Hi là học trò của thầy, Tần Việt cũng là học trò của thầy.

Mọi thứ đều như ý nguyện, cuối cùng cũng được ngẩng cao đầu trong kì thi đại học rồi.

Trường trung học Giang Minh không chỉ xuất hiện thủ khoa và á khoa mà điểm trung bình cũng đứng hạng nhất toàn thành phố, báo chí đăng tin chúc mừng, vô cùng phô trương thanh thế.

Hạ Lâm Hi khởi động máy tính.

Cô login vào mạng, tìm nick của Trương Chính Hàn, do dự vài phút, cuối cùng cũng gửi tin nhắn cho cậu: “Cậu ăn cơm trưa chưa?”

Không ai trả lời.

Hạ Lâm Hi lo lắng.

Trương Chính Hàn luôn trả lời chỉ trong vài giây vậy mà giờ đây im lặng, đầu óc cô cứ tưởng tượng ra rất nhiều tình huống, ngay cả chuyện đơn giản nhất cũng biến thành một chuyện vô cùng phức tạp.

Cha cô đi ra từ thư phòng, điện báo tin vui với vợ mình: “Con gái chúng ta quá giỏi, đứng hạng hai toàn thành phố, ai ai cũng biết chuyện này, khen nhà mình biết cách dạy con đấy!”

Cha cô còn chưa dứt lời, Trương Chính Hàn đã trả lời: “Mình mới xem kết quả.”

Hạ Lâm Hi như nín thở, giờ phút này, cô vô cùng hồi hộp, bàn tay cầm chuột run run, hai tai ù ù, chỉ có màn hình trước mặt là vô cùng rõ ràng.

Trong chớp mắt trở thành một học sinh bình thường, chứ không còn là á khoa khoa tự nhiên của thành phố nữa.

Trương Chính Hàn gửi một icon mặt dẹt dằng đi.

“Đừng nháo nữa.” Hạ Lâm Hi nói. “Cậu bao nhiêu điểm?”

Trương Chính Hàn gửi một đường link.

Hạ Lâm Hi giống như đã ngừng suy nghĩ, lúc này mới chợt nhớ ra có thể trang trên mạng, cô chưa kịp mở tra tra cứu ra, Trương Chính Hàn đã hỏi cô: “Cậu sẽ vào trường nào?”

Hạ Lâm Hi nói: “Khoa Toán đại học Thanh Hoa.”

Trương Chính Hàn tiếp lời: “Được, mình sẽ tìm một trường đại học gần đó.”

Ngón tay của Hạ Lâm Hi hơi cục cựa, sau đó nhanh chóng gõ bàn phím: “Mình sẽ giúp cậu tìm một trường đại học thế mạnh về công nghệ thông tin vừa với điểm của cậu.”

Nói là làm, cô tìm mãi đến giữa trưa.

Trong ba ngày tiếp đến, ngày nào cô cũng giúp Trương Chính Hàn lọc danh sách đại học.

Cho đến ngày điền nguyện vọng, Hạ Lâm Hi nhìn lại danh sách định sẽ đưa cho Trương Chính Hàn trước khi vào lớp.

Trong trường có rất nhiều người đã đến, bầu không khí rất vui vẻ.

Trần Diệc Xuyên ngồi trên bàn của mình, cao giọng nói: “Mình định gửi đơn xin cho hai trường, là Bắc Đại và Thanh Hoa, các cậu đoán xem, mình sẽ trúng tuyển trường nào?”

Người ngồi cùng bàn với cậu ta nói: “Nhị ca, anh nhỏ giọng một chút, hạng nhất đến rồi đấy!”

Trần Diệc Xuyên quay đầu, nhìn thấy Hạ Lâm Hi, nở một nụ cười trên môi: “Hạ Lâm Hi, đến sớm quá nhỉ?”

Tưởng lớp còn ngại chưa đủ não nhiệt, liền khơi mào chuyện cũ: “Nhị ca ơi~ Không phải lần trước cậu nói, nếu không đạt hạng nhất toàn lớp, sẽ viết ngược tên lại sao? Nhị ca đã luyện quen chưa đấy?”

Trần Diệc Xuyên nói: “Hạ Lâm Hi chưa lên tiếng, cậu nhiều chuyện cái gì?”

Hạ Lâm Hi cũng không tiếp lời, vội đi tìm Tưởng Chính Hàn.

Bạn bè trong lớp xôn xao hẳn lên.

“Cậu làm bài thật sự rất tốt.” Hạ Lâm Hi ngồi bên cạnh cậu nói. “So với dự đoán của mình còn tốt hơn, nhưng đáng tiếc công nghệ thông tin là ngành top ở Bắc Kinh, không biết có đủ hay không...”

Tưởng Chính Hàn lật danh sách của cô ra: “Chuẩn bị cho mình à?”

“Dù sao mình cũng không cần đâu.”

“Ra vậy.”

Tưởng Chính Hàn nở nụ cười.

“Trường này không phải rất gần Thanh Hoa sao?” Tưởng Chính Hàn lật đến trang thứ mười, miết giấy tạo dấu. “Có thể điền nguyện vọng một.”

Hạ Lâm Hi khẽ sát vào xem, có hơi do dự: “Nhưng ngành công nghệ thông tin không mạnh, cậu lựa đại học này, không bằng cân nhắc điểm đầu vào trước...”

Tưởng Chính Hàn ngắt lời: “Nếu dựa vào điểm đầu vào, mình sợ không đủ điểm.”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn cậu, muốn nói gì đó nhưng lại không biết tìm từ như thế nào.

Thật ra xét về điểm chuẩn dự đoán Tưởng Chính Hàn cao hơn đến năm mươi điểm, nhưng số lượng sinh viên đồng, cạnh tranh cũng rất khốc liệt, lúc chia trung bình ra, điểm cậu lại không cao, lựa chọn cũng không được nhiều.

Hạ Lâm Hi so với mặt bằng điểm cao đến một trăm năm mươi điểm, cô cũng không cần phiền não lo lắng như vậy. Cô thầm nghĩ, nếu như đề Lý không khó thế, có khi Tưởng Chính Hàn điểm còn cao hơn hiện tại đến hai mươi điểm, như vậy thì dễ dàng chọn rồi.

Không lâu sau, thầy chủ nhiệm bước vào lớp học, đầu tiên là đi một vòng quanh lớp, trò chuyện với học sinh, lúc đến chỗ Tưởng Chính Hàn, thầy nở một nụ cười hiếm hoi. “Tưởng Chính Hàn, em thi không tệ, tiến bộ nhiều rồi.”

Sau cùng lại nói với Hạ Lâm Hi: “Điểm em cao như thế, nhất định phải lựa một trường tốt, đừng lãng phí nhé.”

Nói xong thầy bước đi, ngụ ý đầy lời.

Thật ra không cần thầy chủ nhiệm phải nhắc nhở, bởi lẽ chuyện thay đổi nguyện vọng vì người mình thích, cô sẽ chẳng bao giờ làm vậy.

Lúc điền nguyện vọng, Hạ Lâm Hi tỉ mỉ viết từng số báo danh. Trần Diệc Xuyên đã xong từ lâu, liền lách đến bên người cô: “Hạ Lâm Hi, không ngờ cậu cũng đi khoa Toán.”

Cậu nói: “Khoa Toán ở Thanh Hoa hơi kém so với Bắc Đại, nếu xét thực lực, thì Bắc Đại đứng đầu toàn quốc đấy.”

Hạ Lâm Hi thuận miệng đáp: “Ba mẹ mình đều muốn mình vào Thanh Hoa.”

Tưởng Chính Hàn ngồi bên cạnh, nghe vậy liền nhìn cô: “Cậu cũng cảm thấy vậy sao?”

“Đúng vậy.” Hạ Lâm Hi lật mặt sau lại, nhìn qua bên Tưởng Chính Hàn: “Cậu định chọn khoa công nghệ thông tin và cả công nghệ phần mềm nữa à?”

Trương Hoài Vỹ bên cạnh lấy làm ngạc nhiên: “Hạ tỷ, chỉ nhìn vào số liệu cũng biết thế mạnh của trường sao?”

Lúc điền nguyện vọng, những gì mọi người ghi vào chỉ là những con số, cho nên Trương Hoài Vỹ khá bối ngỡ, có gì đó cảm thấy khó hiểu.

Hạ Lâm Hi tất nhiên không thể nói, những con số này tiêu tốn đến ba ngày của cô, bất tri bất giác nuốt lời xuống, ngược lại cô hỏi: “Cậu thi cử thế nào, định báo danh trường nào đấy?”

Trương Hoài Vỹ vỗ đùi nói: “Báo danh một trường đại học ở Bắc Kinh, ba mẹ nói rằng hằng năm chỉ cần gửi vịt nướng về cho ông ấy cũng coi như báo hiếu rồi.” Giọng nói lại đượm buồn. “Chính Hàn hơn mình đến mười điểm, mình không thể học cùng cậu ấy rồi.”

Trong phòng vô cùng huyền ảo, xung quanh đều là tiếng người chuyện trò.

Cuối cùng cũng đền nguyện vọng xong, mọi người cùng nhau về trở lại lớp, dường như không một ai mặc đồng phục, ai nấy đều chưng diện theo ý mình. Nhìn những cô cậu học sinh vẫn còn lớp 11, giống như nhìn thấy bản thân của trước đây.

Hôm nay trời trong nắng ấm.

Bởi lẽ cũng đã lâu rồi không có ai quét dọn nên bàn ghế khối mười hai bẩn đi không ít. Tuy nhiên thời gian qua rồi không thể vẫn hồi, phòng học này sẽ không còn như xưa, từ trong lớp bụi bặm phảng phất điều này.

Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng, cúi đầu nhìn hai bàn tay, tại nơi này, thầy đã đứng suốt hai năm, bây giờ học trò đi cả rồi, thầy vẫn cứ mãi đứng đó.

Điền xong nguyện vọng, mọi người chỉ đến để thu dọn đồ đạc mà thôi, nhưng thầy chủ nhiệm vẫn còn ở đây nên ai cũng tự giác ngồi xuống.

Trương Hoài Võ đối chỗ với Hạ Lâm Hi, cậu vui vẻ ngồi bên cạnh Cố Hiểu Mạn, đưa hai thanh chocolate cho cô: “Cố Hiểu Mạn, cậu định đến trường nào?”

Cố Hiểu Mạn thi khá tốt nên tâm tình cũng vui vẻ, trả lời nhiệt tình: “Cùng thành phố với Hạ Lâm Hi.”

Trương Hoài Võ gõ bàn: “Tốt quá, sau này rảnh rồi, bốn người chúng ta tụ họp đi.”

Hạ Lâm Hi ngồi bên cạnh Trương Chính Hàn, cúi đầu chơi XO với cậu, hai người đều cầm một cây bút, đánh kí tự trên giấy nháp, người này chặn người kia, diễn biến rất kịch liệt.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, trò này vừa là cờ vây, vừa chơi được theo kiểu XO.

Trên bục giảng, thầy chủ nhiệm vỗ bàn, nói với họ: “Thầy muốn nói với các em vài lời nhưng từ ngữ không được hay lắm, nên thầy mời thầy Triệu dạy Văn đến đây, nói đôi lời với các em.”

Nói xong, Triệu Ninh Thành đẩy cửa bước vào.

Mọi người trong lớp nhiệt tình vỗ tay.

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bục giảng.

Sáng sớm ánh mặt trời rải đều xuống phòng học, không khác những lúc xưa, thầy chủ nhiệm đứng trong một vùng sáng còn thầy Triệu lặng yên trên bục giảng.

Mọi người vẫn cứ im lặng, chăm chú lắng nghe, bảng đen không có dòng chữ nào, nhưng thế thời gian đang ngưng đọng.

Trương Chính Hàn khoang một vòng tròn, chỉ ra một lối đi: “Minh thắng.”

Hạ Lâm Hi không phục, lại bảo: “Tiếp tục.”

Triệu Ninh Thành đứng thẳng người, bỗng dung mở miệng nói: “Trước đây có nói với các em, chỉ cần cố gắng thi vào trường đại học, đỗ rồi thì từ đây về sau không cần phải sống chết ôm vò nữa, những lời này chỉ là lừa các em thôi.”

Thầy bước xuống bục giảng, đứng ở giữa vòng học sinh: “Bất kể các em học đại học nào, có những cơ hội nào, các em nhất định đều phải chăm chỉ. Thế giới này rất rộng lớn, học cách kiềm chế bản thân, đừng để thời gian trôi qua vô ích.”

Hạ Lâm Hi gật đầu.

Triệu Ninh Thành nở nụ cười, dường như tâm trạng rất tốt: “Quan trọng phải giữ bản thân an yên, cứ mặc người đời đàm tiếu. Biết mình đi về đâu, biết phải nể trọng ai, biết việc gì nên và không nên làm. Thi đại học chỉ là một cánh cửa, qua cánh cửa này phía sau vẫn còn nhiều gian truân.”

Mọi người trong lớp bắt đầu mở điện thoại thu âm.

Triệu Ninh Thành không thao thao bất tuyệt nữa, thầy ngưng lại hai giây, tiếp theo nói với mọi người: “Thầy là giáo viên dạy văn, bắt các em học những nhân vật đã lưu danh thiên cổ như Tần Thủy Hoàng, nam sinh các em sẽ ngưỡng mộ, nữ sinh cũng sẽ ngưỡng mộ. Nhưng hôm nay thầy muốn nói là, những nhân vật hô mưa gọi gió này nhiều rất nhiều, nhưng nhiều hơn còn là những người bình thường giống chúng ta.”

Hạ Lâm Hi ngưng bút, ngẩng đầu nhìn thầy.

Triệu Ninh Thành nói: “Chúng ta an cư lạc nghiệp, thật bình thường. Chúng ta sống một cuộc đời tĩnh lặng, cũng bình thường nốt. Có học sinh từng hỏi thầy rằng, thế nào là học trò tốt?”

Trương Hoài Võ cướp lời: “Như Hạ tỷ ạ.”

Triệu Ninh Thành bật cười, thầy tự hỏi tự đáp: “Chỉ cần các em có thể thành tài, sau này công việc đường hoàng, còn biết cứu mạng người khác, đừng để bản thân bị thế giới thay đổi, như vậy chính là một trong những học trò tốt nhất của thầy.”

Cả lớp lặng ngắt như tờ.

Triệu Ninh Thành bước lên bục giảng, quay lưng về phía bọn họ. “Các em có thể nghĩ rằng tốt nhất là phải danh cao vọng trọng, nhưng chắc nên nghe nói đến câu này. “Thiên hạ rộn ràng tiền tài đến, thiên hạ nhốn nháo tiền tài đi.” hoặc là câu. “Người chết vì tiền, thú chết vì ăn.”

Thầy cầm lấy một viên phấn viết lên bảng.

Triệu Ninh Thành sẵn nói: “Về sau các em chọn làm việc gì, đó đều là lựa chọn của các em, nhưng thầy hy vọng trong quá trình trưởng thành, các em nhớ kĩ những đạo lý này...”

Bút pháp mạnh mẽ, thầy hạ viên phấn xuống.

Trên bảng đen có viết: Biết được đất trời rộng, mới hiểu cỏ cây xanh.

Hạ Lâm Hi nửa hiểu nửa không, cô chép những lời này lại, trên trang giấy ban nãy đã chơi, nó ở đó, song song với những con chữ XO.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Thường nghe song hỉ lâm môn, vào ngày biết được mình trúng tuyển, Hạ Lâm Hi còn nhận được cả phần thưởng hiện kim từ trường Giang Minh.

Cô mua quà tặng cha mẹ, còn dư lại một khoảng kha khá. Mẹ cô vô cùng thích chiếc túi xách con gái tặng, ngắm đi ngắm lại, sau nghe cô hỏi: “Đi Bành thế nào rồi ạ?”

Mẹ cô ngả lưng ra sofa, nhìn con gái mình nói: “Con còn nhớ chuyện này à?” Sau đó tiếp lời: “Dù gì đi ấy đã từng chăm sóc con, con nhớ cũng không phải chuyện lạ gì. Vậy nhé, con đưa số tiền còn dư cho mẹ, mẹ mua gì đấy tặng đi Bành nhé.”

Hạ Lâm Hi ngoan ngoãn đồng ý.

Đưa chỗ tiền còn lại cho mẹ xong. Cô có chút do dự chuyện gì đó nhưng vẫn thẳng lời: “Hôm nay con nhận được tin trúng tuyển, nhưng không phải từ khoa quản lý thị trường mà chuyên ngành là Toán học ạ.”

Mẹ cô im lặng lắng nghe, không đưa ra ý kiến gì, giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Cha cô ở bên cạnh, nhìn thấy mọi chuyện bày ra trước mắt, vội vàng chen ngang, cố gắng lảng sang chuyện khác: “Toán học cũng tốt lắm, đều dùng được cả thôi. Con đã chọn con đường này chắc chắn đã lên kế hoạch cả rồi, ba mẹ vui mừng thay con.”

Lời này cũng rất hợp lý, nhưng giảng hòa thất bại hoàn toàn.

Hạ Lâm Hi chấp hai tay sau lưng, nhìn mẹ cô chăm chăm một lúc lâu.

Mẹ cô vợ lấy túi xách đứng phắt dậy, không đưa ra lời bình luận nào đã nói: “Chiều nay mẹ họp, đi đây.”

Nói xong, “Rầm” tiếng cửa đóng lại vang dội.

Cha cô thở dài, sau đó dặn dò: “Tiểu Hi, để ba đăng ký một khóa học lái xe giúp con nhé, dù sao nghỉ hè nhân rồi không có chuyện gì làm thì tranh thủ học trước, sau này bận rộn lại không có thời gian.”

Hạ Lâm Hi gật đầu đồng ý.

Không bao lâu sau, cô lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Tưởng Chính Hàn: “Minh định sẽ học lái xe, học cùng nhau nhé!”

Cha của cô đã vào phòng sách, thế nên trong căn phòng khách rộng lớn còn mỗi Hạ Lâm Hi. Ngoài cửa sổ nắng gắt như lửa, nhiệt độ tháng bảy tăng vọt. Bên trong máy điều hòa vẫn chạy, cô dụi đầu vào chiếc gối trên ghế sofa, cả người thả lỏng trên đấy.

Ngoài dự đoán của cô, Tưởng Chính Hàn trả lời: “Tháng tám năm trước mình lấy bằng rồi.”

Tháng tám năm trước, vừa đủ mười tám tuổi, lớp 11 được nghỉ hai ngày, vừa vặn để thi lấy bằng lái xe. Dù gì thì sắp xếp cũng tốt lắm rồi, Hạ Lâm Hi không dị nghị gì thêm.

Đối với một người đã lấy được bằng, cô thành thật: “Thời gian gấp rút quá, mình sợ thi không đạt.”

Tường Chính Hàn nói: “Đừng lo, mình giúp cậu tập.”

Cậu luôn giữ lời, bây giờ cũng không ngoại lệ.

Hạ Lâm Hi có chút lung lay: “Tháng tám cậu nhận được bằng lái, bây giờ cũng gần một năm rồi...”

Có hai loại người thi lấy bằng lái, một là người lúc trước tay chưa cầm vô lăng, người còn lại đã thành thục từng đoạn đường, Tường Chính Hàn là loại người sau, cậu giải thích thế này: “Một bằng lái xe dùng được đến bốn năm, mình mới một năm thôi.”

Năm Tường Chính Hàn mười bốn tuổi, trong một lần té ngã bị thương, mẹ cô khó lòng nào có thể ra ngoài. Lúc ấy trong nhà cũng có ít tiền gửi trong ngân hàng, cha cậu mua một chiếc ô tô, cộng thêm tiền bảo hiểm cũng chưa đến sáu vạn đồng.

Cha cậu đưa mẹ đi bệnh viện, Tường Chính Hàn cũng sẽ đi theo. Mỗi một lúc trở về, cha sẽ tìm một khoảng đất trống, tự tay dạy cậu lái xe.

Chiếc ô tô kia đã quá lâu đời rồi, lúc khởi động thường không lên ga, phải dùng đến thanh gạt mới chịu bình thường. Chuyện này nghĩ lại rất bức mình nhưng cha cậu không phàn nàn câu nào, còn có tâm tư nói đùa với cậu. Học lái xe nói chung cũng không dễ nhưng Tường Chính Hàn cũng phần nào thích thú.

Năm cậu mười sáu tuổi, trong nhà gặp chuyện khó khăn, thời điểm ấy vô cùng cần tiền mà bạn bè cha cậu lại ở khắp nơi. Trong đó có một người mở một siêu thị mới giữa trung tâm thành phố, thiếu một người vận chuyển hàng hóa, giống như đê gán nợ, Tường Chính Hàn nhận việc làm này.

Cậu không có bằng lái, không đủ tuổi nhưng lại mang vác được, lái xe được, tính toán tốt, cũng coi như sức lao động miễn phí.

Vậy nên ông chủ rất vừa ý cậu.

Thoáng chốc đã mười tám tuổi rồi, kinh nghiệm phong phú thu được từ những ngày còn làm thuê khiến cậu dễ dàng qua được đợt đào tạo, nhanh chóng lấy được tám bằng lái. Dù sao thì chiếc xe ở trường lái tốt hơn rất nhiều so với chiếc mà cậu đã dùng.

Hạ Lâm Hi tất nhiên không biết chuyện này, vậy nên nhìn thấy cậu mãi không hồi âm liền gửi thêm một tin: “Nếu mình thi thật, mình trông cậy vào cậu đấy.”

Ước định một lời.

Mùa hè đúng là thời điểm số người đăng ký học bằng lái tăng đột biến, giáo viên hướng dẫn mỗi ngày đều luôn điểm số, Hạ Lâm Hi nhanh chóng thi qua hệ số một, hệ số hai cũng thuận lợi nhưng đến hệ số ba thì buộc phải thi lại vì không được êm đẹp cho lắm.

Mẹ cô tiện lời bảo: “Ba con đăng ký cho con lớp gì thế? Thiết bị kiểu đấy thi học gì được? Để mẹ tìm riêng cho con một giáo viên hướng dẫn, con cứ dùng xe của nhà mình tập.”

Nhà họ Hạ có tổng cộng ba chiếc xe, ngoại trừ một chiếc Mercedes băng băng ngoài đường, một chiếc của cha cô thì còn một chiếc Audi A6 nằm trong gara không ai thăm hỏi.

Khoảng chừng tháng tư năm nay, mẹ cô mua chiếc xe mới này tính tặng cho chồng mình, nhưng người nhận không có chút gì là cảm động, vậy nên chiếc xe mới cứng đó để một chỗ không dùng, chìa khóa vẫn đặt trong một chiếc hộp ở phòng sách.

Bây giờ, nó đang ở trên tay Tường Chính Hàn.

Sáng ngày hôm sau, hai người hẹn gặp nhau ở gara, Hạ Lâm Hi đưa chìa khóa cho cậu, giải thích: “Chiếc xe ngày mới mua nhưng không ai trong nhà mình dùng, mẹ mình nói lúc có thể sử dụng.”

Cho nên ngày hôm nay, giáo viên hướng dẫn lại hóa thành Tường Chính Hàn.

Khoảng một tháng trước đó, cậu có tìm tài liệu học hỏi xem làm sao để trở thành giáo viên hướng dẫn tối nhất có thể, cho dù cậu chuẩn bị đầy đủ cũng chưa chắc đạt kết quả tốt bởi lý thuyết phải đi đôi với thực hành.

“Mình định vị rồi.” Tường Chính Hàn lái xe ra khỏi gara, quay đầu xe về phía một bãi đất trống. “Gần đây có một nơi để cậu tập cho quen tay đấy.”

Hạ Lâm Hi nghiêng đầu nhìn cậu, bỗng dưng nghĩ ra vấn đề gì đó: “Tập xe tại nhà khác chứ, nhờ đâu mình làm sai, cậu không kịp cản lại, vậy thì...”

Tường Chính Hàn nói tiếp: “Để mình phanh xe giúp cậu.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, nhìn tình hình giao thông trước mắt.

Tháng tám mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, trong gió còn mang cả hơi nóng hầm hập, lớp vỏ thôi thóp sức sống mà mặt đất khô đến nứt nẻ.

Bán kính vài kilomet bên ngoài bãi đất trống, Hạ Lâm Hi ngồi nghiêm túc chỗ ghế lái, cảm thấy nom nớp lo lắng, chân chừ một lúc lâu vẫn chưa dám bắt

đầu.

Tường Chính Hàn tạm bỏ qua sự nhấp nhòm của cô, cậu cố gắng miêu tả tường tận: “Lần quẹo đầu tiên, gạt cần lái ra sau, lên ga đến hai mươi kilomet, sau đó qua đoạn tiếp thì chạy đường quá năm trăm mét.”

Cậu chưa dứt lời, xe đã chậm chậm lẩn bánh.

Tường Chính Hàn cài dây an toàn, im lặng một chút tiếp tục nói: “Sau đó đạp ga, đợi đến khi vận tốc xe đạt tiêu chuẩn thì buông bàn đạp ra. Lúc cậu vào đường lái rồi đừng nôn nóng đạp phanh nhé.”

Nói xong, cậu cúi đầu nhìn đôi chân của cô.

Hạ Lâm Hi bắt đầu cua xe, dây thần kinh căng hết cả lên, lại nghe Tường Chính Hàn hỏi: “Hệ số ba của cậu khi nào thì?”

“Mười lăm ngày sau.”

“Kịp thôi.”

“Nhưng mình lo lắm.”

“Tập kĩ sẽ ổn mà.”

Hạ Lâm Hi không bẻ tay lái lần thứ tư, cô đã bắt đầu đạp phanh chậm chậm, dần dần xe dừng lại. Hai tay cô siết mạnh vô lăng, cả người ngả ra ghé dựa, cảm thấy rất ghét chuyện lái xe này.

Tường Chính Hàn thấy thế liền tháo dây an toàn ra, ngón tay đặt trên bộ định vị, tính toán quãng đường đi đến để giúp cô thích ứng. Dù sao thì lần này xuống dốc tốt hơn mấy lần trước.

Mười ngày sau đó, bọn họ đi sớm về muộn, thường xuyên tập lái ở khu vực trống này. Ban đầu Tường Chính Hàn chỉ dẫn rất nhiều, nhưng về sau dần dần để cô độc lập.

Ngày thi, Hạ Lâm Hi gửi cho Tường Chính Hàn một tin nhắn: “Chúc mình thi được một trăm điểm đi!”

Cậu trả lời bằng một icon vỗ tay nhiệt liệt.

Icon vỗ tay thật sự ứng nghiệm, sáng ngày thi, Hạ Lâm Hi dễ dàng vượt qua. Không bao lâu sau, hệ bốn nói gót đi đến, tất nhiên cũng không được gọi là khó lắm. Hoàn thành xong hai kì thi này, cô như thấy tám bằng lái đang ngoác tay với mình.

Lòng đầy hân hoan, cô đến tìm cậu.

Tháng tám ở thành phố Giang Minh, hơi nóng dồn dập mà đến, Thái Dương như một quả cầu lửa, thiêu rụi cả mặt đất. Cũng may những ngày này có bão, mưa to thì nhau trút xuống, cuốn đi bầu không khí bức bối bấy lâu.

Sau cơn mưa trời tạnh, rộn ràng ve lại kêu.

Trong nhà Tường Chính Hàn không có ai, cha mẹ cậu có việc đi ra ngoài, để cậu một mình, nhưng cha mẹ chưa về, cậu đã thấy bóng dáng Hạ Lâm Hi ngoài cổng.

Hạ Lâm Hi bước qua, Tường Chính Hàn khép cửa lại.

Một cơn gió lạnh khẽ vụt qua, dập dềnh chiếc váy của cô.

Trong phòng của Tường Chính Hàn, cậu mang một chiếc ghế dựa đặt ở vị trí gần bàn học. Hạ Lâm Hi đến gần vài bước rồi ngồi xuống, làn váy nhích lên để lộ đôi chân dài trắng như ngọc. Tường Chính Hàn nhìn thấy, cậu nghĩ mình không nên để ý, nhất định phải nghĩ đến chuyện khác.

Cậu hỏi: “Khi nào trường cậu khai giảng?”

Một chuyện vô cùng đáng buồn, che dấu suy nghĩ đêm chiều của cậu.

Hạ Lâm Hi nói: “Khoảng hai mấy tháng tám, lại sắp khai giảng rồi.”

Cô chống cằm, lật cuốn tập trước mặt, nó từng là của cô, trước khi thi đại học cô đã đưa cho Tường Chính Hàn.

“Huấn luyện quân sự ba tuần.” Hạ Lâm Hi nói tiếp “Đến tháng chín mọi chuyện mới đi vào quỹ đạo.”

So với chuyện huấn luyện quân đội vô cùng nghiêm khắc, cô lo mình sẽ bị đen hơn.

Tường Chính Hàn ngồi bên cạnh cô, nhìn về màn hình máy tính đang load dữ liệu, cậu đang đợi từng con số hiện ra. Số liệu cậu mới nhập từ trên mạng

về, không chắc có chính xác hay không.

Cậu mở một cửa sổ mới ra, tiếp tục tìm thông tin về đợt huấn luyện quân sự, tất nhiên không phải trường của cậu mà là trường của Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi nhích ghế lại thêm một chút, khoảng cách giữa cô và Tường Chính Hàn càng lúc càng gần.

Tay cô chạm vào tay cậu, cảm thấy rất cứng cáp, nhưng mà da người sao lại cứng như vậy? Cậu nâng tay lên một chút, cô chợt nhận ra, bởi vì cơ bắp trên người cậu săn chắc nên chạm vào cảm thấy cứng là đúng rồi.

Ngón tay đang gõ bàn phím của Tường Chính Hàn chợt ngưng lại.

Cậu quay đầu lại nhìn, gương mặt cô ửng đỏ.

Cô lắp bắp nói: “Minh không cố ý mà...”

Tường Chính Hàn tiếp tục gõ bàn phím, không nghĩ nhiều đã trả lời: “Minh còn hy vọng là cậu cố ý.” Nói xong cậu cũng vương cánh tay còn rảnh ra, định nắm lấy tay Hạ Lâm Hi.

Lúc này Hạ Lâm Hi đứng lên, định đi sang chỗ khác.

Trên mặt đất có một thùng dụng cụ, cô đứng dậy vội quá nên không kịp chú ý, liền lao vào sút té ngã. May thay trước mặt là một chiếc giường, hai bàn tay cô kịp chống đỡ nên không va chạm vào chỗ nào.

Hạ Lâm Hi ra khỏi chỗ ngồi chỉ vì muốn bật quạt, quả thật hôm nay mười rưỡi rồi xuống nhưng cô vẫn cảm thấy hơi nóng. Đáng tiếc Tường Chính Hàn không hiểu ý của cô, cậu đến giúp cô đứng dậy nhưng chú tâm đến vị trí của cô, từng dòng suy nghĩ miên man ẩn hiện trong đầu cậu, khó thể nào bỏ đi.

Chiếc váy của cô xóc lên trên đùi, tất nhiên cô phải có cảm giác. Vậy nên với gương mặt ửng đỏ, đôi tay cô vội vã kéo váy xuống.

Tường Chính Hàn nói: “Đã thấy rồi.”

Thật ra thì không có.

Cậu nói dối thế này tất cả chỉ vì muốn nhìn gương mặt ngượng ngùng của cô.

Quả nhiên, Hạ Lâm Hi nghe vậy thì ngáy cả người, cô vội khép sát chân lại, bất bình nói: “Cậu đâu cần nói mình biết.”

Tường Chính Hàn thông thả đến gần, cậu hạ tầm nhìn bên cửa sổ xuống. Thế nhưng như vậy vẫn chưa đủ, cậu lại khóa trái cả cửa phòng.

Chốc lát bên trong chợt tối không ánh sáng.

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn cậu, cô cảm thấy có gì đó không đúng vậy nên cứ lui về phía sau. Giờ khắc này, cô chợt nhận ra mình sắp mười chín tuổi rồi, một số việc có thể làm rồi chăng?

Không không không, hãy còn quá sớm. Lòng Hạ Lâm Hi ngập tràn mâu thuẫn.

Tường Chính Hàn lại trái ngược với cô, cậu cảm thấy nếu bây giờ không làm gì, phía sau nhất định sẽ nhìn đến phát bệnh. Nhưng cậu lại không biết mình muốn làm gì, áp lực của những năm cấp ba trước đây quá lớn, ngày qua ngày để trôi qua trong vội vã, không có nhiều thời gian để dành cho những việc khác.

Nói chuyện với Hạ Lâm Hi, cậu cảm thấy cô rất hay ngại ngùng. Dần dần cậu tiếp thu kinh nghiệm, thử tổng kết lại những câu có thể khiến cô đỏ mặt. Về sau lại chọn vài từ ngữ chòng ghẹo, rồi ngắm nhìn gương mặt xấu hổ của cô.

Nhưng đến bây giờ Tường Chính Hàn lại thấy rằng, dù sao ngôn ngữ cũng không công hiệu bằng hành động.

Cậu kéo chiếc mền ra, ánh mắt liếc qua đôi chân của cô. Thật ra eo cô rất thon gọn, xương quai xanh tinh tế, những chỗ cần phát triển cũng đầy đủ. Cậu nhận xét như vậy có hơi càn rỡ, nhưng sau khi nghĩ lại thì dù gì đã càn rỡ rồi cũng đành ngang ngược thôi.

Cậu đè cô xuống.

Mưa to không ngớt, hơi nước bị tấm màn che khuất, cậu cảm thấy trong phòng có hơi nóng.

Hạ Lâm Hi cuộn chặt chiếc mền lại, không e dè nhìn thẳng vào cậu, cuối cùng cô cũng đã hiểu cậu, cô nam quả nữ ở chung một phòng sẽ có chuyện xảy ra.

“Cậu muốn làm gì?” Cô hỏi.

Tường Chính Hàn trả lời: “Minh cũng không biết nữa.”

Đây là lời thật lòng.

Hạ Lâm Hi không tin, cô cứ nhìn cậu thế, cậu cũng thấy ngượng ngùng, su đó buông cô ra.

Kết quả Tường Chính Hàn lại bảo: “Mắt cậu rất đẹp.”

Một câu khen thật lòng.

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu cũng thế.”

Tường Chính Hàn cười cười, cúi đầu hôn lên hai má cô, cậu siết chặt tay cô, tránh để người phản kháng. Thật ra cô có phản kháng chút đỉnh, thế nhưng dù có giấy dựa thế nào cũng không thoát khỏi tay cậu.

Hạ Lâm Hi từ tận đáy lòng chất vấn bản thân, có phải cô khá thích như vậy không...

Không không không, cô không thích, cô là một người bảo thủ.

Vậy nên cô nói: “Dừng lại đi nhé.”

Dường như Tường Chính Hàn lại không nghe thấy, cậu hôn má rồi lại xuống cằm, còn cắn nhẹ trên môi, thật ra còn muốn sâu thêm nhưng lại nghe Hạ Lâm Hi nói: “Cậu còn vậy nữa mình sẽ cắn cậu đấy.”

Tường Chính Hàn trả lời vô cùng thuyết phục: “Không phải ban nãy cậu cũng sờ soạng mình à?”

Hạ Lâm Hi cảm thấy vô cùng oan ức, rõ ràng cô ít hơn nhiều mà: “Mình chỉ chạm cậu một chút thôi, cậu đã hôn mình bao nhiêu lượt rồi?”

Tường Chính Hàn cảm thấy cô nói cũng có lý, cậu cũng là người hiểu lễ nghĩa, vậy nên đành dừng tay, buông cổ tay cô ra.

Hạ Lâm Hi lập tức cuộn người lại, thầm tính toán sẽ trả thù, nhưng cô đâu biết rằng Tường Chính Hàn có nể hà gì, cậu thuận thế nắm cổ tay cô, kéo cô vào sát người.

Lúc vào Hạ Lâm Hi có mang một đôi dép lê, nhưng giờ đây, giày dép gì cũng đều không cánh mà bay. Cô nửa quỳ nửa ngồi trên giường, định rằng sẽ bỏ chạy: “Cậu ăn gian quá, cậu phải nằm ra như mình ban nãy, như vậy mới công bằng.”

“Cậu muốn công bằng?” Tường Chính Hàn ôm chặt cô, hai người cùng ngã nhào xuống.

Lúc này chiếc giường gọn gàng bao nhiêu, thì giờ đây tán loạn bấy nhiêu, ga trải giường cũng ít nhiều nhăn nhúm. Hạ Lâm Hi không cam lòng, cô túm lấy chiếc áo của Tường Chính Hàn, kéo ngược lên, ánh mắt cậu thoáng thay đổi.

Tốt rồi, hòa được một ván.

Hạ Lâm Hi cuối cùng cũng vừa lòng, cô cúi đầu nhìn quần áo cậu nhưng đập vào mắt cô...

...Cơ bụng.

Hình như là sáu múi, cô cũng không nhìn rõ nữa... Không phải vì không thể nhìn, mà là cô không dám nhìn.

Hạ Lâm Hi gạt mình, lập tức kéo áo cậu lại. Cô cúi gằm mặt nhìn lồng ngực cậu, không dám bắt nháo, im lặng bất bình thường, hiền lành cũng bất bình thường nốt, giống như ngày chèo thuyền về vậy.

Cô nói: “Cậu còn trẻ, tập luyện cũng được nhì.”

Tường Chính Hàn nói: “Lúc đi làm thể lực cũng nâng cao.”

Nói vậy, Hạ Lâm Hi chợt cảm thấy nhói lòng.

Cô tiếp lời: “Sau này đừng vất vả như vậy.” Nói xong, cô định đứng lên.

“Đừng nhúc nhích.” Tường Chính Hàn vui đầu vào cổ cô, giọng nói khàn khàn. “Nơi nào đó cứng.”

Hạ Lâm Hi như bị sét đánh

Đúng là, cô có hiểu một chút. Hè ở nhà cô có nghiên cứu qua cuốn sách của Mạnh Chi Hành... điều mà Hạ Lâm Hi trước đây sẽ không làm. Cô đã hiểu được quá trình nhân loại trở nên đông đúc, cả bí mật phòng the của quần chúng nữa.

Cô nhẹ giọng trấn an. “Qua một lúc sẽ ổn.

Tường Chính Hàn ừ một tiếng, sau đó lại hôn cô.

Chương 38

Lúc hoàng hôn buông xuống, Tường Chính Hàn xếp mền, sửa soạn lại giường ngủ. Anh vén bức màn qua một bên, dư quang ban chiều khẽ rọi vào.

Hạ Lâm Hi đứng trước gương, lấy một chiếc lược trong túi xách của cô ra, chỉnh trang lại mái tóc của mình. Tiếng chuông điện thoại cô vang lên năm lần bảy lượt, tất cả đều của cha mẹ giục cô mau về.

Tường Chính Hàn tiễn cô ra khỏi cửa, đi đến tận chỗ ngã ba, anh vẫy một chiếc xe taxi, đưa năm mươi đồng cho tài xế rồi nhìn cô rời đi.

Sau cơn mưa quảng trường đọng lại nhiều vũng nước, anh một mình về nhà, nhìn thấy một dải cầu vồng vắt ngang qua chân trời, phản chiếu bởi những mảng nước to nhỏ, nom thật mong lung.

Điện thoại trong túi quần vang lên tiếng thông báo, Tường Chính Hàn mở khóa màn hình, nhận được tin nhắn của Hạ Lâm Hi: “Anh có thấy cầu vồng trên bầu trời không?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Anh đã thấy.”

Hạ Lâm Hi hỏi đáp: “Thật đẹp phải không?”

Tường Chính Hàn suy nghĩ, sau đó nhanh chóng gửi đi một tin: “Không đẹp bằng em.”

Hạ Lâm Hi gửi một hình động đang lăn lộn dưới đất.

Tường Chính Hàn thật không rõ có phải cô đang tránh né điều gì hay không, hoặc cũng có lẽ là do đầu óc anh không đoan chính. Anh nhớ đến chiều nay, chuyện xảy ở trên giường, hai người bọn họ làm nhiều hành động không đúng đắn.

Nhưng sau khi hôn xong thì sẽ làm gì, anh mơ hồ hiểu ra, nhưng lại không rõ ràng. Tuy nhiên trước khi vào đại học, anh sẽ tìm hiểu đầy đủ quá trình.

Cuối tháng Tám, cha mẹ Hạ Lâm Hi cùng cô đến đến phía Bắc, hai người họ lôi kéo con gái dạo một vòng quanh trường rồi mới vẫy tay tạm biệt.

Tuần thứ ba của tháng chín, Tường Chính Hàn một mình đến Bắc Kinh.

Hạ Lâm Hi vừa lúc xong đợt huấn luyện quân sự, may mắn không bị phơi nắng đến đen cả người. Cô đếm từng ngày để gặp Tường Chính Hàn, mỗi một ngày lại gạch đi một ngày, giờ đèn cũng đến lúc, cô liền chạy đến ga tàu Bắc Kinh đợi anh.

Sáng hôm đó khoảng bảy tám giờ, cũng là giờ cao điểm, bên trong ga tàu Bắc Kinh vô cùng nhộn nhịp, cả một quảng trường to là thế mà đâu đâu cũng toàn là người, và bất kì ai trong đó cũng đều thật vội vã.

Hạ Lâm Hi không đợi quá lâu đã nhìn thấy dáng người Tường Chính Hàn, cô cảm thấy tim đập mạnh vì vui sướng, chạy băng qua đám người, chạy đến bên cạnh anh

“Anh có mệt không?” Hạ Lâm Hi nói. “Đề em mang bát hộ anh nhé.”

Tường Chính Hàn nghe vậy, thả lỏng chiếc túi trong tay trái ra.

Hạ Lâm Hi chuẩn bị cầm lấy nhưng anh hành động nhanh hơn. Bao nhiêu hành lý đều chuyển qua tay phải, còn tay trái lại nắm chặt bàn tay cô.

Hai má Hạ Lâm Hi ửng đỏ, nhưng hôm nay cô ngoan ngoãn lạ thường, Tường Chính Hàn nắm tay cô, suốt cả chặng đường đi cô cũng không buông ra, mắt nhắm mắt mở đi bên cạnh cậu, vô ý dựa cả thân mình vào con người ấy.

Rời xa càng lâu, càng nhưng nhớ nhiều, có lẽ ý là như vậy.

Tháng chín trời vào thu, đại học nào cũng khai giảng. Dù là ga tàu Bắc Kinh, ga tàu Nam Bắc Kinh, Tây Bắc Kinh và cả sân bay thủ đô, nơi đâu cũng thấy một vị tiền bối tham gia hoạt động hướng dẫn tình nguyện.

Bọn họ cầm một tấm biển, mặc chiếc áo sơ mi có huy hiệu trường, sắp hàng chỉnh tề ở cổng ra, chờ đợi từng tốp đàn em sắp nhập học.

Tường Chính Hàn lấy giấy báo trúng tuyển ra, tìm thấy nhóm hướng dẫn tình nguyện thuộc trường mình, người dẫn đầu là một tiền bối đang cười “haha”, anh ta vỗ vai anh, hỏi: “Cậu đến một mình sao?”

Lời còn chưa dứt, anh ta đã thấy Hạ Lâm Hi phía sau.

Hai mắt anh ta sáng rực, vô cùng thân thiết hỏi han: “Đây là em gái của cậu à?”

“Không phải.” Tường Chính Hàn nói. “Là bạn gái.”

Vị tiền bối kia như bị sét đánh.

Anh ta không thể nào ngờ được, cuộc sống đại học còn chưa bắt đầu, vậy mà đàn em của anh đã có một cô bạn gái xinh đẹp, còn anh ta đã qua năm ba mà một mảnh tình vắt vai cũng chưa thấy đâu.

Anh ta không nỡ nhìn bọn họ thêm nữa, vậy nên vỗ vai Tường Chính Hàn, chỉ một chiếc xe buýt đậu bên ngoài: “Hai người cái cậu lên xe trước nhé, đợi khi nào xe đủ chỗ, bác tài sẽ đưa các cậu đến cổng trường.”

Tháng chín ở Bắc Kinh trời vẫn còn khô hạn, điều hòa trên xe được chỉnh xuống nhiệt độ thấp nhất, Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Một vị tiền bối ở hàng trước đi đến, yêu cầu bọn họ đưa ra thông tin cá nhân.

Tường Chính Hàn đưa cho anh ta giấy báo trúng tuyển.

“Tôi tên Đỗ Vĩnh Nguyên.” Vị tiền bối kia xem qua giấy báo, lập tức giới thiệu. “Tôi cùng cậu chung một khoa, đều khoa công nghệ thông tin, khai giảng sẽ lên năm hai.”

Sau khi nói xong, Hạ Lâm Hi liền chào: “Anh Đỗ, buổi sáng tốt lành.”

Đỗ Vĩnh Nguyên cho rằng, Hạ Lâm Hi cũng học trường bọn họ, nên không xem xét giấy báo của cô, trực tiếp hỏi: “Em sáng vui vẻ, cho hỏi em thuộc khoa nào?”

Hạ Lâm Hi nói: “Toán học ứng dụng ạ.”

Đỗ Vĩnh Nguyên tỏ vẻ mình đã hiểu, thăm ghi nhớ một người thuộc khoa công nghệ thông tin, một người thuộc khoa toán học ứng dụng. Anh thấy coi như có duyên với Tường Chính Hàn, vậy nên sau khi trao đổi số điện thoại mới vui vẻ rời đi.

Đỗ Vĩnh Nguyên đi rồi, Hạ Lâm Hi mở túi xách ra, lấy một thẻ sim đặt vào trong tay Tường Chính Hàn.

“Sim Bắc Kinh à?” Tường Chính Hàn hỏi.

“Ừ, là sim Bắc Kinh.” Hạ Lâm Hi giải thích “Số sê-ri là sinh nhật của em.”

Tường Chính Hàn cười khế, sau đó liền phối hợp, tháo điện thoại mình ra, thay sim này vào. ‘

Hạ Lâm Hi ngồi im tại chỗ, lại bị anh nắm tay. Tay trong tay, từng ngón xen kẽ, chẳng sợ những người ngồi cùng hàng nhìn thấy.

Một lúc lâu sau, xe của trường khởi động.

Ngồi trên xe có không ít sinh viên và cả cha mẹ của họ. Dọc đường đi mọi người vừa nói vừa cười, tinh thần tràn trề không ngớt.

Đến cổng trường cũng chưa tới mười giờ, ánh dương len lỏi khắp phố lớn ngõ nhỏ, từng chậu hoa được xếp thành những hoa văn đẹp mắt, biểu ngữ phát phơ theo gió, trên đây viết: “Nhiệt liệt chào mừng các sinh viên nhập học.”

Đại học Thanh Hoa cách nơi này không xa, Hạ Lâm Hi quyết định sẽ theo Tường Chính Hàn sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi mới quay về trường.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Tường Chính Hàn liền hỏi: “Hôm nay em không có tiết sao?”

Hạ Lâm Hi thành thật: “Đến tuần sau mới bắt đầu lên lớp.”

“Vậy em có muốn đi đâu chơi không?”

“Đạo một vòng quanh trường anh đã nhé.”

Đang nói thì Hạ Lâm Hi chợt ngừng lại, giây sau tiếp lời: “Đúng rồi, còn chuyện nữa, tháng một năm sau có cuộc thi tự do ở Mỹ, hai đứa mình chung một đội nhé.”

“Cuộc thi tự do ở Mỹ” là một cuộc thi do các sinh viên ở nước Mỹ tổ chức, mọi năm vẫn được tiến hành vào tháng một đến tháng hai, hấp dẫn rất nhiều sự quan tâm của các trường đại học. Những sinh viên dự thi thông qua website nhận đề tài, trả lời sáu vấn đề thường gặp phải bất kì, kiến thiết một mô hình toán học, đồng thời thuyết minh rõ các khâu chuẩn bị, xem xét cả hạn chót nộp bài thi.

Tường Chính Hàn suy nghĩ một chốc, cười hỏi: “Cuộc thi này có hạng mục đồng đội sao?”

Hạ Lâm Hi đáp: “Hình như không có.” Nhưng sau lại bảo: “Chỉ có một tấm bằng khen, đề tên trường anh cũng tốt.”

Trong lời nói chắc chắn như thể sẽ đạt được giải vậy.

Bây giờ gần đến mười một giờ, khuôn viên trường vô cùng ồn ào, hai người bọn họ làm xong thủ tục, nhận được chìa khóa phòng ký túc xá.

Khu ký túc xá nam nằm ở phía Đông Nam, nghiêm cấm sinh viên nữ bước vào. Thế nhưng bây giờ mới khai giảng, bạn bè của sinh viên còn mới lạ, từng nhóm đàn anh đàn chị loạn một đoàn, khó tránh khỏi phải giao thiệp này nọ, vậy nên tạm thời quy định hàng đầu trong bản nội quy kia mất đi hiệu lực.

Tường Chính Hàn định tiễn Hạ Lâm Hi về trường, như cô nhất quyết muốn vào ký túc xá nam, còn muốn tham quan một vòng, nói gì cũng không chịu về.

Tại sao lại ngoan cố như vậy?

Ngoại trừ lòng hiếu kì muốn nghịch phá thêm, cô còn một lý do vô cùng trọng đại.

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, Tường Chính Hàn không nổi bật mấy ở trường trung học, nhưng bây giờ đã vào khoa công nghệ thông tin rồi, sớm hay muộn cũng trở nên nổi tiếng, cũng chẳng ai ngăn cản được hào quang của anh.

Trước lúc đấy, cô nghĩ nên để mọi người ngầm biết, Tường Chính Hàn – con người này đây đã có bạn gái rồi.

Hy vọng các bạn nữ khác ngại khó đừng động vào.

Cho dù trong lòng suy nghĩ sâu xa đến thế nào đi chăng nữa, ngoài mặt cô vẫn hiền lành, theo sau Tường Chính Hàn, giúp đỡ cậu sắp xếp này nọ.

Ngoài cửa sổ ánh nắng ngập tràn, bóng cây lay động theo gió, bên trong phòng có bốn giường ngủ, đầu giường đều có một chiếc bàn riêng. Trên giữa trần nhà có chiếc quạt trần, còn có một bạn học đang lấy khăn lau mặt.

Điện thoại Hạ Lâm Hi rung chuông, hiện thị tên bạn cùng phòng với cô. Cô ra ngoài trả lời điện thoại, lúc quay lại Tường Chính Hàn đang nói chuyện với người kia.

Người nọ tự giới thiệu: “Tôi tên Chu Vân Phi, Vân trong mây trời, Phi trong bay lượn.”

Cậu ta cao khoảng một mét bảy, thân người hơi gầy, mang một chiếc áo thể thao màu xám, cười rộ lên nom phóng khoáng vô cùng.

Chu Vân Phi không phải con một, cậu còn một người chị gái, bây giờ chị đang giúp cậu trải ga giường. Nghĩ người ta cũng giống mình, Chu Vân Phi tự động quy Hạ Lâm Hi vào danh mục người nhà của Tường Chính Hàn.

Cậu hỏi: “Em gái xinh xắn kia là người nhà cậu hả?”

Tường Chính Hàn nói: “Là bạn gái.”

Hạ Lâm Hi vui vẻ chạy đến, đứng bên cạnh Tường Chính Hàn. “Xin chào, tôi tên Hạ Lâm Hi.”

Chu Vân Phi ngưỡng mộ không thôi, gật đầu đáp lời: “Xin chào, xin chào.”

Cậu vừa nói xong lại có một người bước vào phòng.”

“A, xin chào hai đồng chí! Từ hôm nay trở đi, chúng ta là bạn cùng phòng.”

Người nọ gõ gõ cánh cửa, mang balo vào phòng. “Tên tôi là Tiễn Thần, mọi người gọi tôi là lão Tiễn, tiểu Thần, Thần ca, cái gì cũng được.”

Tiến Thần cao ngang ngực Tường Chính Hàn, cũng khoảng một mét tám lăm, tám sáu. Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn cậu ta, cậu liền cười với cô.

Tường Chính Hàn bỏ hành lý xuống, chắn trước Hạ Lâm Hi, hành động này giống như vô tình. Anh vô cùng tự nhiên nói: “Tên của tôi là Tường Chính Hàn, Chính trong chính nguyệt – tháng giêng, Hàn trong lạnh giá.”

Tiến Thần trước giờ là người giỏi nắm bắt tình hình, cậu ta thả hành lý xuống, đứng đối diện với Tường Chính Hàn: “Tôi nên gọi cậu là gì đây? Hay là Chính ca nhé, dù sao bề ngoài cậu vậy cũng tương xứng.”

Nói xong lại hỏi: “A, Chính ca, bạn nữ này là?”

Chu Vân Phi tiếp lời: “Thần ca, đó là bạn gái của Chính ca.”

Tốt lắm, giờ thì ai cũng biết rồi.

Lúc còn trung học thi liệu mạng giấu điểm, lên đại học rồi chỉ hận không thể bỏ cáo thiên hạ.

Hạ Lâm Hi gạt đầu, cảm thấy vô cùng hài lòng, cô im lặng lau chùi mặt bàn, cẩn thận đặt máy tính của Tường Chính Hàn lên.

Hai chiếc máy tính kia, dù là Dell hay Apple đều là do Hạ Lâm Hi tặng, bây giờ Tường Chính Hàn mang theo nó đến Bắc Kinh, Hạ Lâm Hi thấy vô cùng vui vẻ.

Hành lý của Tường Chính Hàn khá tương đối, đại khái ngoài trừ máy tính ra, anh chỉ đem theo một bộ sách luận văn, nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng khiến giá sách cậu chật kín.

“Em đọc cuốn “thiết lập mô hình toán học” rồi.” Hạ Lâm Hi rút một quyển chuyên ngành ra, đặt trên mặt bàn. “Nội dung đơn giản nhưng rất dễ hiểu.”

“Em thích không?” Cậu lập tức đáp. “Anh tặng em”

Tiền Thần không vội dọn đồ của mình, cậu sờ vào mặt nhẫn rui của chiếc Apple, vừa nói: “Chính ca, cậu cũng là năm nhất đúng không? Không phải là vị tiền bối nào núp lùm đáy chứ?”

Chu Vân Phi thấy vậy, cũng chạy đến nhìn.

Chỉ thấy trên mặt bàn là hai chiếc máy tính đối xứng, cái nào cái nấy cũng đắt tiền, trên giá sách dày dặn từng cuốn, hết trước rồi lại đến sau, cậu không khỏi hít một hơi, cảm thán từ tận đáy lòng: “Sau này không gọi cậu là Chính ca nữa, gọi là Tường đại thần đi.”

Tường đại thần cười cười, hơi chút xấu hổ.

“Tường đại thần, mình đến ngôn ngữ C cũng chưa hiểu hết.” Chu Vân Phi vội vàng nói. “Sau này lúc làm đồ án, đại thần cho tiểu nhân mượn đùi ôm nhé!”

Tường Chính Hàn vỗ vai cậu ta, nói: “Chúng ta cùng phấn đấu.”

Giường của họ sát vách cửa ban công. Cánh cửa sổ thủy tinh hé mở một nửa, ánh mắt trời rải đều trên sàn nhà, gió thổi vào một hơi, nhấc góc màn lên.

Tường Chính Hàn mở tủ quần áo ra, cất trang phục của anh vào bên trong.

Chu Vân Phi ngồi xôm xuống, giúp đỡ anh một ít.

Tiền Thần vẫn còn đang chú ý đến Hạ Lâm Hi, cậu đã xong chuyện với Apple rồi nên bước qua hỏi cô: “Cậu cũng học trường mình à?”

Hạ Lâm Hi đáp: “Khoa Toán học ứng dụng”

Tiền Thần ồ lên, tiếp tục lôi kéo làm quen: “Bạn nữ khoa toán rất xứng với khoa công nghệ thông tin bọn này đấy nhé. Chúc cậu và Chính ca sớm tu thành chính quả, đừng quên mời rượu mừng chúng tôi đấy nhé.”

Hạ Lâm Hi hơi ngượng ngùng, nhưng tất nhiên cô không biểu lộ rõ ra ngoài, cô nhanh chóng đồng ý: “Nhất định rồi.”

Ngày đầu tiên khai giảng vô cùng bận rộn, các loại việc lật vặt đua nhau mà đến, dường như không có thời gian nghỉ ngơi nào. Cho đến hai giờ chiều, Hạ Lâm Hi mới quay lại trường mình.

Khác với Tường Chính Hàn, trường cô đã khai giảng lâu rồi, nhưng còn huấn luyện quân sự nên chưa vào học mà thôi. Tuy nhiên trong lúc huấn luyện, cô đã quen mặt với những người bạn cùng phòng.

Trong phòng ký túc xá giờ chỉ có một người, còn hai người kia đã đến khu tự học ở thư viện cả rồi. Bức màn che bị mở lớn hết cỡ, bên trong trở nên thông thoáng, nhiệt độ điều hòa vừa vặn, trên TV đang chiếu phim phóng sự ở đài CCTV9.

Sau khi Hạ Lâm Hi vào cửa, Sở Thu Nghiêng đứng dậy, khẽ cười hỏi: “Đi gặp bạn trai đúng không?”

Sở Thu Nghiêng dựa người vào vách tường, chuyên tâm ăn gói snack khoai tây, hai mắt chăm chú nhìn Hạ Lâm Hi, thấy gương mặt cô ửng đỏ, càng vui vẻ nói thêm: “Nếu mình là bạn trai của cậu, mình sẽ không để cậu về sớm như thế.”

Hạ Lâm Hi nói: “Hôm nay anh ấy khai giảng, dường như rất vội nên mình về trước.”

Sở Thu Nghiêng hươ hươ một miếng khoai tây, không nghĩ ngợi nói: “Thân thiết từ lúc bé nha, mình cũng muốn có một người như thế.”

Hạ Lâm Hi kéo ngăn tủ ra, lập tức đáp lời: “Không phải cậu cũng có à?”

Sở Thu Nghiêng không tham gia thi đại học, cô đạt được huy chương vàng Olympic Toán quốc gia nên được tuyển thẳng. Cô ấy không chỉ giỏi Toán mà tiếng Anh cũng điều luyện không kém, khẩu ngữ trôi chảy không khác người bản địa, ngoại trừ những điều này ra còn là biết chơi đàn dương cầm và đàn tranh.

Sau khi gặp cô ấy, Hạ Lâm Hi đã hiểu thế nào là cốt cách mỹ nhân.

Oscar Wilde từng nói trong cuốn “Bức chân dung của Dorian Gray” thế này. Chỉ có những kẻ nông cạn mới trông mặt mà bắt hình dong.

Ý của câu này là, xét mặt người chỉ bằng xét lòng người trước. Những thứ tình hoa và trí tuệ không thể nhìn thấy chỉ bởi bề ngoài. Ví dụ như cô bạn Sở Thu Nghiên này, đặt trong đám người cũng chẳng có gì nổi bật, nhưng nếu đã nói chuyện với cô ấy rồi, nhất định sẽ nhận ra, cô ấy có bộ óc lỗi lạc và tinh ranh, tính tình nhiệt tình người gặp người thích.

Vậy nên khai giảng chỉ mới một tháng, Sở Thu Nghiên đã hẹn hò với một đại thần thuộc khoa cô.

Cậu ta tên Từ Trí Lễ, người gốc Bắc Kinh, nhưng do nhà cậu ở gần nên cũng chẳng vào ký túc xá làm gì. Cậu ta và Sở Thu Nghiên đều là học sinh tuyển thẳng, có rất nhiều điểm giống nhau.

Nhiều điểm giống nhau, như cô và Trương Chính Hàn vậy, Hạ Lâm Hi thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Chạng vạng lúc sáu giờ mười phút, bạn cùng phòng Lý Toa Toa đã quay về.

Trên lưng vác theo một chiếc balo, máy tính cẩn thận đặt trên tay, sau khi vào cửa, câu đầu tiên cô ấy nói là: “Hạ Lâm Hi, Trần Diệc Xuyên cùng khoa với chúng ta là bạn học cấp 3 của cậu sao?”

Hạ Lâm Hi nói: “Đúng vậy, thời trung học mình cùng lớp với cậu ta.”

“Trần Diệc Xuyên cũng là một học sinh ưu tú à?” Lý Toa Toa đặt máy tính xuống, ngồi trên chiếc ghế của mình. “Mình nghe mấy nam sinh trong khoa chúng ta nói. lúc nghỉ hè, Trần Diệc Xuyên đã tự học hết chương trình năm nay của mình rồi.”

Hạ Lâm Hi hơi ngạc nhiên, cô tháo tai nghe của mình xuống, tạm dừng âm thanh: “Vậy sao, cậu ta nghỉ hè mà cũng vất vả quá nhỉ, không biết bài vở chuẩn bị thế nào rồi?”

Sở Thu Nghiên nói: “Sau khi thi giữa kì là biết ngay chứ gì.”

Lý Toa Toa cười khanh khách, lại nghe Sở Thu Nghiên hỏi: “Máy tính các cậu đã cài ba chương trình cần dùng trong các môn chưa? Nếu chưa để mình giúp cho.”

“Ba chương trình?” Lý Toa Toa hỏi. “Có phải Matlab, Atica và Maple không?”

Hạ Lâm Hi gật đầu, đúng là ba chương trình này.

Không gian trong phòng thông thoáng, phía góc tường là một bình nước. Lý Toa Toa đứng lên lấy thêm nước, sau đó bụng lỳ đến gần hỏi: “Hạ Lâm Hi, cậu cài ba chương trình này chưa?”

Lý Toa Toa đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi, thấy cô đang lên mạng xem thời khóa biểu kì này, có một môn học tên là “Computing For Data Analysis” tạm dịch là “Phân tích tính toán số liệu.”

Chương trình học này bắt buộc phải sử dụng ngôn ngữ lập trình R, Hạ Lâm Hi chưa từng dùng qua nhưng cô có Trương Chính Hàn. Cô mở hộp chat trên màn hình, người nói chuyện cùng tất nhiên là anh, mỗi lần gặp vấn đề không hiểu sẽ nhắn tin, anh sẽ nhanh chóng trả lời, giống một người phiên dịch làm việc năng suất.

Lý Toa Toa nhìn cửa sọt chăm chăm, lòng đầy hiếu kì hỏi: “Ai vậy, là đàn anh khoa công nghệ thông tin à?”

Hạ Lâm Hi nói. “Là bạn trai của mình.”

Tâm tư cô đã đặt hết vào màn hình, câu trả lời chỉ là buột miệng.

Lý Toa Toa che miệng cười trộm, sau đó còn trêu ghẹo cô: “Lúc nào cậu rảnh, nhớ kể chúng mình nghe về bạn trai của cậu nhé, ví dụ như sao hai người lại quen nhau, hẹn hò nhiều lâu rồi, thích cậu ấy ở điểm gì...”

Khai giảng lớp 11 quen nhau, hẹn hò đã gần một năm, thích hết cả người anh. Những lời trắng trợn này làm sao lọt ra cửa miệng được, nên Hạ Lâm Hi đành chọn cách duy trì im lặng.

Bị lừa bắt quái hùng hực thiêu đốt, Lý Toa Toa lại tiếp tục cù hỏi.

Sở Thu Nghiên quyết định lái sang chuyện khác.

Sở Thu Nghiên vẫn đang ngồi trên giường, cô vươn tai ra, gõ lanh canh trên viền cửa: “Toa Toa, không phải cậu đang tìm tài liệu ôn thi GRE à? Mình tìm được trên trang tài liệu của trường rồi này.”

Quả nhiên, lời vừa dứt, Lý Toa Toa đã chạy vội qua. “Cậu tìm được GRE? Tuyệt vời, tháng sau mình thi TOEFL, sang năm sẽ thi GRE, các cậu có thi cùng mình không?”

Chứng chỉ GRE là một chứng chỉ bắt buộc đối với nghiên cứu sinh muốn đến đất Mỹ, áp dụng cho toàn bộ chuyên ngành. Còn chứng chỉ TOEFL lại là một trong những tiêu chuẩn trường học dùng để đánh giá thành tích Anh Ngữ của mỗi sinh viên.

Bất kể là muốn đến nước Mỹ học thạc sĩ hay làm nghiên cứu sinh, căn bản đều phải tham gia hai kì thi này, còn phải có điểm số thật đẹp mới giành được cơ hội trúng tuyển.

Lý Toa Toa đang ở trong giai đoạn thứ nhất, lên kế hoạch kiếm được chứng chỉ TOEFL và GRE, cô cảm thấy mình lên kế hoạch vô cùng sớm, thấu đáo không chê vào đâu được, lại nghe Sở Thu nghiên trả lời. “Hồi còn trung học mình cũng thi GRE và TOEFL rồi.”

Hạ Lâm Hi vô cùng ngạc nhiên, cô ngừng tay một lát, nhìn Sở Thu Nghiên với ánh mắt kính nể.

Lý Toa Toa cũng như thế.

Sở Thu Nghiên nói: “TOEFL mình 118 điểm, thiếu hai điểm nữa là tối đa rồi, chỉ do bị trừ ở phần viết.”

Thật đáng sợ, Lý Toa Toa trầm nghĩ.

Trong chốc lát ý nghĩ bộc phát, cô lại đeo balo chạy ra ngoài tự học.

Sở Thu Nghiên trèo xuống giường, tựa người vào tủ quần áo đứng một lát, hai tay vẫn đang nghịch điện thoại, từ góc nhìn của Hạ Lâm Hi, cô nhìn được màn hình của cô ấy, thì ra đang chơi cờ vua.

“Từ Trí Lễ học Toán tốt thật, nhưng khả năng chơi cờ tệ quá.” Sở Thu Nghiên ngồi lên ghế, lẩm bầm. “Mình chơi với anh ấy ba bàn, anh ấy thua cả ba bàn.”

Từ Trí Lễ chính là bạn trai của Sở Thu nghiên, hai người cùng lớp chung khoa, mỗi lúc rảnh rỗi đều cùng nhau đi chơi. Khác với Sở Thu Nghiên chính là, từ lúc mới bước vào cổng trường, cậu ta đã được mọi người xưng là đại thần, bởi lẽ những ngày còn ở cấp 3, cậu ta kiếm được không ít huy chương cùng khen thưởng.

Vậy nên Hạ Lâm Hi phỏng đoán: “Có lẽ bàn thứ tư cậu ấy thắng cũng nên.”

Sở Thu Nghiên đã hết kiên nhẫn. “Mình không chơi với anh ấy nữa.” Cô nói. “Thà cùng anh ấy thảo luận phương trình cao cấp còn hơn.”

Phương trình cao cấp vừa được bàn đến, hai người bọn họ nhanh chóng có tiếng nói chung, thảo luận vô cùng hăng say.

Trong phòng ngủ vô cùng im lặng, ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng chim ca bên ngoài.

Hạ Lâm Hi ôm lấy máy tính của mình, đến bên giường, tắt cửa sổ kia đi rồi mở hộp chat ra, hỏi Tưởng Chính Hàn: “Anh đang làm gì đấy?”

“Anh đang làm gì?” thật chất là một câu hỏi vô cùng uyển chuyển, hàm ý trong đó là “Em rất nhớ anh.”

Nhưng Tưởng Chính Hàn lại không nghĩ ra điều này, anh thành thật trả lời: “Anh đang tìm kiếm tài liệu.”

Trong phòng ký túc tổng cộng có bốn nam sinh, ngoại trừ người đến buổi sáng là Tiền Thần và Chu Vân Phi ra, còn một người đến trễ, cậu ta tên Đoàn Ninh, giang hồ xưng tụng “Đoàn vương gia.”

Vóc dáng Đoàn Ninh cao gầy, hai chân thon dài, giống như một cây gậy trúc, đột ngột bước vào phòng ký túc.

Tay trái kẹp một điều thuốc, tay phải cầm một chiếc bật lửa, sau khi phả làn khói xám ra cũng không quên chào hỏi: “Chào các đồng chí, tao tên Đoàn Ninh, hôm nay khai giảng đến trễ vì bận tán gái.”

Chu Vân Phi nghe mà mắt trợn ngược, há hốc cả miệng.

Đoàn Ninh cười khùng khục, gạt tàn rơi xuống đất, lấp lóe từng đốm lửa nhỏ: “Gì ngạc nhiên thế? Trung học tao cưa được năm cô, hy vọng lên đại học khá khẩm hơn.”

Bởi vì cậu ta vừa đa tình vừa phong lưu, nên mới bị gọi thành “Đoàn vương gia.”

Tiền Thần thấy thế, liền mở miệng nói: “Đoạn ca, trước tiên đập thuốc được không, mùi trong phòng kinh khủng quá.”

Đoạn ca nghe những lời này, liền ném gạt tàn xuống đất, dùng chân chì chiết đập tắt. Vẫn là Chu Vân Phi tỉ mỉ mang chổi đến quét đi, khiến sàn nhà lại trở nên sạch sẽ.

“Con mẹ nó chúng mày, không biết hút thuốc sao?” Đoạn Ninh vừa cởi áo, vừa lục tìm chiếc áo chèn trong tủ quần áo. “Cho dù chúng mày có hút thì cũng không chết sớm đâu mà lo.”

Chuyện tâm phào, không tiếng đáp.

Đoạn Ninh liền mắng: “Con mẹ nó, chúng mày là đàn ông sao?”

Chu Vân Phi đáp: “Tôi cũng biết mấy dạng phim đen mà, chẳng qua gia đình quản kỉ quá nên không coi được thôi.”

Đoạn Ninh lập tức nói: “Máy tính tao trừ rất nhiều hàng, đều được chọn lựa kĩ càng. Có thể bổ sung kiến thức cho chúng mày, học thêm vài kĩ thuật chiều lòng bạn gái. Nếu cần thì tìm tao, lần đầu mua một ngàn, lần hai mua ba ngàn, tất cả đều là phim gốc.”

Tiền Thần vừa lấy phản cứng ra đã khựng ngay lại, cậu không nhận được chất vấn: “Sao càng ngày càng đắt vậy?”

Đoạn Ninh cười nói: “Đã mua thì đừng trả giá, hiểu không?”

Lúc này màn đêm đã buông xuống, gió lạnh nổi lên, chân trời mây đen mịt mù, che khuất trăng rằm đêm Trung Thu.

Ngoài cửa sổ đèn đường vẫn sáng trưng như mọi khi, mấy cậu trai đều đã lên giường, chỉ có mình Tường Chính Hàn còn ngồi lại, mở máy tính mình ra, kết nối với internet ký túc xá.

Một khi đã vào mạng sẽ có rất nhiều chuyện phải làm. Anh thử tìm kiếm cửa sau trang web, viếng thăm lỗ hổng trong phần lập trình, phá khóa bảo mật, tìm thấy thứ tài liệu được người đời rỉ tai nhau.

Lời của Đoạn Ninh văng vẳng bên tai: Có thể bổ sung kiến thức, học thêm vài kĩ thuật chiều lòng bạn gái.

Tường Chính Hàn lấy tai nghe ra, cắm vào máy, giống như điều trước mắt vô cùng bình thường. Anh cảm thấy có vài thứ chỉ nên lảng lảng coi một mình.

Sự thật chứng minh anh quyết định đúng.

Anh bình thần nhìn màn hình, giống như đang đọc sách giáo khoa, nhưng anh cũng hiểu rằng, những bộ phim này phần nhiều chỉ là diễn. Sau khi xem xong, anh tắt toàn bộ âm thanh, sau đó ngắt kết nối Internet, nhanh chóng dọn dẹp đi.

Tiền Thần nằm đối diện hỏi: “Chính ca à, cậu đang coi gì mà nghiêm túc thế?”

Tường Chính Hàn nói: “Xem tài liệu.”

Tiền Thần xì cười một tiếng: “Một tài liệu thôi mà, cần gì xem trọng như thế?”

Tường Chính Hàn gấp màn hình lại, tỏ vẻ bí hiểm: “Cần dùng trong tương lai.”

Quả thật, anh cuối cùng đã thông thấu đầu đuôi, đã có những hiểu biết sơ khai. Nhưng cũng phải chăm chỉ lên mạng học tập nhiều hơn, tiếp thu vài phân tích có logic mới có thể hoàn thiện tầm hiểu biết của mình.

Tường Chính Hàn nghĩ như vậy, cảm thấy mình vô cùng đứng đắn. Nhưng nghĩ đến Hạ Lâm Hi lại cứ suy tưởng ra đồng hình ảnh lung tung, loại hình ảnh mà trẻ nhỏ không nên coi. Anh đành phải mở máy tính lại lần nữa, đòi sự chú ý của mình vào số liệu.

Sáng hôm sau, chủ nhiệm lớp học yêu cầu một buổi giới thiệu, tất cả mọi người đều phải tham dự. Tường Chính Hàn cố tình đến khá sát giờ để ngồi dưới dãy cuối nhấm nháp với Hạ Lâm Hi.

Phía trên bục giảng, thầy chủ nhiệm ngồi xuống.

Người này gần bốn mươi, đầu đã bắt đầu hói, mặt một chiếc sơ mi vải hoa, hai tay đặt trên đùi, tươi cười hòa ái để gần: “Chào các em buổi sáng, tôi là chủ nhiệm lớp năm nay, cũng là giáo viên giảng dạy bộ môn ngôn ngữ C kì này.”

Phía dưới nhiệt liệt vỗ tay.

Tường Chính Hàn cũng vỗ tay, tuy rằng không biết vỗ làm gì.

Thầy chủ nhiệm tự giới thiệu: “Tôi họ Sừ, các em có thể gọi là thầy Sừ, giáo sư Sừ, từ “Sừ” đọc nặng xuống tôi cũng không ý kiến gì.”

Mọi người đều cười rần rần.

Tiền Thần đi đầu đám đông, hô to lên: “Thầy Sừ, chào thầy buổi sáng.”

Thầy Sừ mỉm cười gật đầu, tiếp tục nói: “Hai ngày trước, lúc dạo quanh các lớp học, tôi phát hiện ra một vấn đề. Bây giờ các em đi học cứ mãi mê với chiếc điện thoại, không quan tâm giảng viên nói gì.”

Thầy đứng lên, vẫn ôn hòa như trước: “Trong lớp ngôn ngữ C của tôi, mong các em không như vậy. Các em là sinh viên khoa công nghệ thông tin, vô cùng quan trọng trong tương lai.”

Nói xong, thầy Sừ đến dãy cuối cùng, đứng bên cạnh Tường Chính Hàn: “Bạn học này, em thấy có đúng không?”

Cả lớp chỉ có hai mươi người, độc nhất Tường Chính Hàn đang bấm điện thoại.

Tường Chính Hàn đáp: “Thầy nói đúng ạ.”

Tuy rằng rất thẳng thắn nhưng anh vẫn nắm chặt điện thoại như cũ, không có ý định cất vào. Bởi vì Hạ Lâm Hi vừa mới hỏi một chuyện, anh đang soạn tin nhắn trả lời cô.

Thầy Hà liền cười hỏi: “Trong ngôn ngữ C, có ba phương pháp thường dùng, theo em nó khác nhau ở đâu?”

Tường Chính Hàn đưa ra một câu trả lời thuyết phục: “Hàm fgets trong C, loại ngôn ngữ lập trình trong Matlab được đưa vào.”

“Trong quá trình sử dụng Java, làm thế nào để đưa ra đồ thị giải pháp trong Matlab nhanh nhất?”

“Điều kiện tiên quyết là giải quyết kích thước tải trọng của TCP, sau đó sẽ đưa ra được đồ thị giải pháp trong Matlab nhanh nhất.”

Thầy Sừ gật gù liên tục, hỏi: “Tốt lắm, ngồi xuống đi.” Nói xong lại hỏi: “Bạn trẻ, cậu tên là gì?”

Tường Chính Hàn thành thật trả lời.

Thầy Hà mời danh danh sách, đề bút viết tên: “Tường Chính Hàn phải không, tôi cộng cho em 5 điểm, mong các bạn ở đây đều giống em, tìm hiểu trước khi đến lớp.”

Ngồi phía trước Tường Chính Hàn là một cô gái, cô nàng này quay đầu lại nhìn anh, đánh giá năm lần bảy lượt, rồi túm tay áo Tiền Thần.

Tiền Thần nói: “Thẩm Văn Duyệt, cô làm gì vậy?”

Thẩm Văn Duyệt ngồi bên cạnh cậu, nhỏ giọng hỏi: “Tường Chính Hàn cùng ký túc xá với cậu phải không?”

“Đúng vậy, nhưng sao?” Tiền Thần bắt chéo chân, hỏi ngược lại: “Cô có ý kiến gì với cậu ấy?”

Thẩm Văn Duyệt mang một bộ áo liền váy, tay cô tay mân mê tà váy của mình, cười trả lời “Cậu cho mình số điện thoại với cả tài khoản mạng xã hội của cậu ấy được không?”

Tiền Thần định lấy điện thoại ra, chuẩn bị đưa cho cô lại nghe cô lầm bầm: “Thật tuần tú, giọng nói dễ nghe, còn là học sinh ưu tú nữa chứ.”

“Muốn tán tỉnh sao?” Tiền Thần lập tức hỏi. “Cậu ta có bạn gái rồi.”

Thẩm Văn Duyệt không tin: “Kiểu bạn gái gì?”

“Làm một cô gái dịu dàng.” Tiền Thần khua tay múa chân phụ họa, giải thích: “Hôm khai giảng còn tới lui giúp Tường Chính Hàn, giúp cậu ta lau bàn, xếp mền, còn mua hoa quả cho mọi người nữa.”

Phòng học thông thoáng, bàn ghế ngăn nắp, thầy chủ nhiệm vẫn đang từ tốn kể chuyện, khiến mọi người cười không ngớt. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, tản mát trên những chỗ trống phía sau, khiến bụi bặm chẳng thể ẩn nấp nữa. Cả trên màn hình điện thoại cũng phản quang lại.

Tường Chính Hàn lướt tay trên màn hình, khẽ nở nụ cười. Anh cười rộ rất đẹp mắt, nhưng chính bản thân lại không biết chuyện này.

Thẩm Văn Duyệt đưa mắt nhìn cậu, không khỏi mở miệng nói: “Lau bàn gấp mền, một cô gái tẻ nhạt như vậy con trai có thể thích sao?”

Tiền Thần ngay lập tức cảnh cáo: “Thẩm Văn Duyệt, cô ấy là học sinh khoa Ứng Dụng Toán Học, cũng là sinh viên chung trường, nói chuyện cũng phải biết điều một chút.”

Hạ Lâm Hi không biết rằng, giờ đây cô đang là chủ đề bàn tán của người khác. Cô vui vẻ xem lịch chiếu phim, hẹn Tường Chính Hàn chiều sẽ đi xem. Sở dĩ chọn giờ sát tới là bởi sau khi xem xong, trời cũng đang chập choạng rồi.

Có thể cùng nhau ăn một bữa cơm.

Khoảng ba giờ chiều, Hạ Lâm Hi ra khỏi trường.

Mùa thu ở Bắc Kinh rất ngắn, nhưng đến đi lại bất thường. Ví dụ đêm qua trời mưa tầm tã, nhiệt độ tụt xuống đến mười mấy độ, bây giờ trên đường vẫn đầy rẫy vũng nước, trên lá đọng lại vài giọt sương trong suốt, những chiếc lá vàng lặng rơi nơi hàng cây ven đường, vô tình rất bắt mắt.

Hạ Lâm Hi mang túi xách dạo qua một vòng, nhìn thấy Tường Chính Hàn đang đợi cô dưới hàng cây.

Rạp chiếu phim rất gần nơi đây, hai người bọn họ cùng nhau bước vào, cho đến lúc vào đến rạp, Hạ Lâm Hi mới nhận thấy có gì đó không đúng.

Cô chọn làm phim rồi.

Trên màn hình bắt đầu chiếu một bộ phim nghệ thuật, mỗi cảnh đều rất dài, đạo diễn còn chêm vào nhiều cảnh quay non xanh nước biếc, mãi vẫn chưa thấy diễn viên đâu.

Hạ Lâm Hi nghĩ, cô không nên nói với Tường Chính Hàn mình chọn nhầm phim. Người mua vé là Tường Chính Hàn, người dẫn vào cũng là Tường Chính Hàn, nếu anh thật sự không muốn xem, sớm đã đi khỏi rồi.

Ánh đèn trong rạp dần tắt, chỉ có màn hình sáng ngời, thác nước trong phim chảy cuộn cuộn hùng vĩ, âm nhạc nhịp điệu ngân nga. Cảnh quay từ xa đến gần, cuối cùng diễn viên cũng nói: “Đã lâu không gặp, thật hoài niệm.”

Lời còn chưa dứt, Tường Chính Hàn đã nắm tay Hạ Lâm Hi.

Hai người họ ngồi ở hàng cuối, bên cạnh không có ai nhìn.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Anh có thấy đẹp không?”

Tất nhiên, cô đang nói đến bộ phim.

Tường Chính Hàn nhìn cô chăm chú, trả lời: “Đẹp”

Hạ Lâm Hi chuyên chú nhìn màn hình, không thể gạt bừa.

Cảnh chuyển qua lúc diễn viên xuống núi, hắn ta một thân đi bái sư học nghệ, trải qua cảnh lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, bị người khác truy đuổi, đau khổ nhiều không kể xiết.

Lúc này Tường Chính Hàn lại bật cười. Tuy tiếng cười dễ nghe, nhưng lại không phù hợp. Dù sao nhân vật thăm đến vậy, anh vui chuyện gì?

Rõ ràng, Tường Chính Hàn không hề xem phim.

Hạ Lâm Hi đưa ra suy nghĩ: “Mỗi ngày nhân vật chính đều khiêng bao cát, tại sao lại không đánh nổi lưu manh”

Tường Chính Hàn nói: “Đánh nhau cũng có bí quyết.”

“Anh biết sao?”

“Biết chút ít.”

“Có gì anh không biết không?”

“Có rất nhiều.”

Tường Chính Hàn buông tay cô ra, sau đó khoác lên vai cô: “Ví dụ như không giỏi chuyện này.”

Không giỏi chuyện gì chứ? Hạ Lâm Hi tính mở miệng hỏi như Tường Chính Hàn nghiêng người trước mặt cô, ngăn cản tầm nhìn, khiến cô chẳng thể nào lên tiếng.

Có lẽ bởi vì rạp chiếu quá tối, nên không nhìn thấy rõ gương mặt nào. Anh trước hôn cầm cô, rồi chuyển dần lên môi. Cô theo bản năng lui về phía sau, cố tạo ra khoảng cách giữa cô và anh, nhưng tay trái anh đã len ra phía sau chặn lại, khiến Hạ Lâm Hi hoàn toàn hết cách.

Tay anh luồn vào trong mái tóc mềm mại như rong biển kia, anh ôm chặt cô, khẽ vuốt ve tấm lưng, rồi chạm dần vào khu trước ngực. Tường Chính Hàn đau khổ nghĩ vậy, trên thực tế anh vẫn đang nhìn xuống.

Cậu nhanh chóng ngưng lại, hôn trán của cô, sau đó ngồi yên tại vị trí cũ.

Hai má Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cúi gằm mặt xuống mặt đất.

“Anh không thành thật gì cả.” Hạ Lâm Hi nói. “Từ trước tới giờ, cho dù em có đạt điểm tối đa cũng sẽ không dối anh rằng mình được ít điểm.”

Tường Chính nhẹ giọng hỏi: “Ý em là em cho anh một trăm điểm?”

“Âm điểm thì có.” Hạ Lâm Hi nói ngược với thâm tâm mình.

Tường Chính Hàn cứ nghĩ là thật, anh chấp nhận nhận xét, còn hứa hẹn vô cùng thành ý: “Lần sau sẽ tốt hơn.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, sau đó hôn lên má anh. “Giống như bây giờ cũng ổn mà.”

(1) MATLAB là phần mềm cung cấp môi trường tính toán và lập trình. Cho phép tính toán số với ma trận, vẽ đồ thị hàm số hay biểu đồ thông tin, thực hiện thuật toán, tạo các giao diện người dùng và liên kết với những chương trình máy tính viết trên nhiều ngôn ngữ lập trình khác.

(2) Maple là một gói phần mềm toán học thương mại phục vụ cho nhiều mục đích

(3) Hàm fgets trong C: hiện tại vẫn chưa có khái niệm đơn giản trong tiếng Việt.

(4) TCP: (Transmission Control Protocol – “Giao thức điều khiển truyền vận”): Sử dụng TCP, các ứng dụng trên các máy chủ được nối mạng có thể tạo các “kết nối” với nhau, mà qua đó chúng có thể trao đổi dữ liệu hoặc các gói tin. Giao thức này đảm bảo chuyển giao dữ liệu tới nơi nhận một cách đáng tin cậy và đúng thứ tự. TCP còn phân biệt giữa dữ liệu của nhiều ứng dụng đồng thời chạy trên cùng một máy chủ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Bộ phim nhạt nhẽo như nước lại khiến Hạ Lâm Hi rất vui.

Lúc mới chiếu, cô còn nhìn màn hình phía trước, nhưng dần về lúc sau lại chỉ chuyên tâm nói chuyện với anh. Cũng may xung quanh không có ai ngồi, không sợ họ làm phiền người khác.

Cho đến khi trên màn hình chiếu một phân đoạn tình cảm vô cùng mãnh liệt.

Khung cảnh rừng trúc, dòng suối trong veo, tầng tầng lá rơi, trang phục nữ chính xộc xệch, còn nam chính đè lên người cô, miệng không ngừng gọi tên của đối phương.

Bầu trời quang đãng, gió lượn lá bay, Mặt Trời rọi ánh dương vàng, cảnh quay này bình kéo dài, khiến mọi người cứ phải tiếp tục xem.

Tuy rằng không phải hình ảnh thật, nhưng âm thanh lại khiến người ta mặt đỏ lưng, tim đập thình thịch.

Nó nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của Hạ Lâm Hi. Đôi mắt cô đắm đắm phía trước, còn đôi tai như có lửa kè bên. Tường Chính Hàn ngồi bên cạnh rõ ràng là cố tình khiến cô ngượng ngùng không thôi.

Tường Chính Hàn lại hỏi: “Em thích đoạn này à?”

Ánh sáng trong rạp chợt thay đổi, sức nóng của cảnh yêu đương giảm dần, Hạ Lâm Hi nhất nhất không nhận: “Không đứng đắn như vậy, em không thích.”

Tường Chính Hàn cười nhẹ, lập tức nói lại: “Vậy mà em xem chăm chú quá đấy.”

Hai má Hạ Lâm Hi càng lúc càng đỏ, giống như bị người ta nắm thóp vậy. Bởi lẽ Tường Chính Hàn sát gần kề, cô vốn muốn đẩy anh ra, nhưng lúc chạm vào áo người thì lại thụt về như một kẻ trộm vậy.

Tại sao lại rút tay về?

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, bởi vì cô là một cô gái kín đáo.

Tường Chính Hàn không biết cô đang thầm oán thán trong lòng, túm lấy cổ tay của bạn gái, nhẹ nhàng chạm vào đôi bả tay ấy rồi cảm đặt lên ngực của mình. Tuy rằng cách một lớp áo khoác nhưng những gì cần biết cũng đã biết đủ. Hạ Lâm Hi lấy tay về, sau lại nghe anh bật cười.

Tiếng cười dễ chịu quá.

Vậy nên đến cả tai cũng mềm nhũn ra.

Hạ Lâm Hi hít một hơi thật sâu, vẫn tiếp tục tỏ vẻ bình tĩnh, giọng nói cũng chẳng thay đổi gì: “Lúc này em muốn đẩy anh ra, anh hiểu lắm cái gì đấy?”

Cô còn chưa dứt lời, trong phim đã vang lên một câu thoại: “Chuyện cũng đã làm, người cần gì phải che giấu, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm mà.”

Tường Chính Hàn lặp lại lời kia: “Chuyện cũng đã làm...”

Hạ Lâm Hi bụng kín cầm anh.

Cô định bịt miệng anh lại, nhưng nơi này quá tối, cô không canh chuẩn.

Tường Chính Hàn bắt lấy tay cô, nhẹ hôn lên mu bàn tay.

Cho dù bộ phim này có dài đến năm tiếng, Hạ Lâm Hi vẫn sẽ chọn xem, không phải vì diễn biết gay cấn hay hấp dẫn, mà bởi vì người ngồi bên cô bày ra những trò vô cùng quái chiêu. Cô nói chuyện với anh cảm thấy rất vui vẻ, cùng anh bát nháo cũng thấy hạnh phúc, nói tóm lại, không khác gì trúng độc là bao.

Trúng độc gì sao? Giống như viên Đoạt Mệnh đan trong phim có nói vậy, trên thế giới này không tìm được giải dược, chỉ có thể ngấm càng lúc càng sâu.

Ở kết phim, nam chính quỳ gối trước mộ người thương mình, tiêu sái nâng chén rượu cạn với người về cõi âm. Dù sao, phim cũng chỉ thể hiện lại một phần rất nhỏ, chứ nào đâu thể kể lại trọn cả câu chuyện xưa. Hoặc cũng có thể là do Hạ Lâm Hi không tập trung vào những phân đoạn chính.

Cô không biết diễn viên nữ ra đi lúc nào, càng không rõ tại sao, vậy nên hỏi rằng: “Tại sao lại cho nữ chính đi nhận chiếc rương đó?”

Tường Chính Hàn đáp: “Tình tiết bộ phim đòi hỏi như thế.”

Nói ra cũng rất xấu hổ nhưng bộ phim trước mắt đây, anh hoàn toàn không để tâm, đến cả tên diễn viên cũng không nhớ rõ.

Hạ Lâm Hi chống cằm: “Thay vì để nữ chính chết, sao không cho cô ấy lặng lẽ bỏ đi, ẩn cư nơi thiên nhai, không bao giờ gặp lại?”

Tường Chính Hàn xoa đầu cô: “Gặp lại nhau bao giờ cũng viên mãn hơn cả.”

Bộ phim dần lùi về màn nhạc khép lại, đèn trong phòng chiếu rõ ràng hơn, âm thanh vẫn vang vọng dư âm của ca khúc kết phim. Nhân viên tạp vụ bước vào bên trong, bắt đầu dọn rác trong đây, nhưng số người xem rất ít, dường như không để lại chút gì.

Hạ Lâm Hi cầm túi xách đứng lên, cùng Tường Chính Hàn ra khỏi cửa, nhưng phía trước lại thấy hai người bạn cùng lớp của Hạ Lâm Hi.

Là Sở Thu Nghiên và Từ Trí Lễ.

Điều hay nói là khéo gặp, có lẽ ý chỉ lúc này đây.

Sở Thu Nghiên nhìn thấy Hạ Lâm Hi trước tiên, cô ấy đứng tại chỗ ngoắc tay với cô. “Hạ Lâm Hi, mình ở đây.”

Sở Thu Nghiên những lúc trong phòng ký túc luôn mang một chiếc váy ngủ, có thể là một chiếc váy màu nhạt tinh khiết, cũng có thể sẫm màu may bằng sợi day. Bấy giờ bỗng chợt thay đổi trang phục, nhìn vô cùng hoạt bát và phóng khoáng.

Từ Trí Lễ đứng bên trái cô ấy, cầm trên tay chiếc chìa khóa xe. Cậu cao hơn Sở Thu Nghiên một cái đầu, mang chiếc kính vuông viền bạc, thoáng qua cũng đã biểu hiện là người nho nhã.

Từ Trí Lễ nhìn thấy Hạ Lâm Hi thì nở một nụ cười.

Trước đây cậu chỉ biết, Hạ Lâm Hi là bạn cùng phòng với Sở Thu Nghiên, để thể hiện trước mặt bạn gái, cậu thịnh tình mời: “Hai người ăn cơm chiều chưa? Nếu chưa, chúng ta cùng đến nhà hàng nhé.”

Hạ Lâm Hi chưa trả lời, Sở Thu Nghiên đã cười hỏi: “Đây là bạn trai cậu?”

“Đúng vậy.” Hạ Lâm Hi nói: “Tụi mình quen nhau từ thời trung học.”

Sau đó cô quay qua giới thiệu cho Tường Chính Hàn: “Đây là bạn cùng lớp đại học của em, Sở Thu Nghiên và Từ Trí Lễ.”

Tường Chính Hàn cũng tự giới thiệu, cả người toát ra vẻ điềm tĩnh và ôn hòa, để lại ấn tượng rất tốt với Sở Thu Nghiên, hai bên bắt tay nhau, Từ Trí Lễ cùng anh nói dăm ba chuyện vặt.

Hạ Lâm Hi có đặt trước một nhà hàng, vốn dĩ muốn ăn tối cùng Tường Chính Hàn, nhưng lại gặp bạn cùng phòng và bạn trai người ta, nên mọi người đều quyết định sẽ đi ăn cùng nhau.

Hạ Lâm Hi gọi một cuộc điện thoại, báo đổi bàn từ hai người thành bốn người.

“Nhà hàng cậu nói mình đã đến nhiều lần rồi, để mình lái xe đưa mọi người đi.” Từ Trí Lễ cười nói. “Những nhà hàng xung quanh cũng không nhiều nên đồ ăn ở đây rất nổi tiếng.”

Sở Thu Nghiên tiếp nói: “bây giờ đã năm rưỡi rồi, đến giờ tan tầm cao điểm, anh lái xe được không?”

Hạ Lâm Hi cũng nói: “Chúng ta đi bộ nhé, cách nơi này không xa đâu.”

Nhưng lời nói của hai cô gái không làm lung lay được Từ Trí Lễ. Cậu ta có suy nghĩ của riêng mình, cậu nói: “Ở nơi như Bắc Kinh này, kẹt xe là chuyện cơm bữa, đi bộ đến đó cũng không khá hơn, chỉ bằng cứ dùng xe đi.”

Từ Trí Lễ đậu xe ngoài cửa rạp, là một chiếc BMWs đời năm mới cứng, hôm nay cậu cũng mới rửa xe, thêm dầu nên gương mặt vô cùng đắc ý, vui vẻ lái xe chở mọi người đi.

Chạng vạng năm giờ bốn mươi, ánh quang dần tắt, trời chiều dần đậm màu, lặng lẽ phủ kín màng sau những tòa nhà cao tầng. Gió thu lay lắt ven đường, trong gió phảng phất mùi khói bụi, còn cả những tiếng còi vang lên liên tiếp.

Sở Thu Nghiên ngồi ở vị trí phó lái, Hạ Lâm Hi và Tường Chính Hàn ngồi hàng ghế sau. Hạ Lâm Hi ghé vào bên tai anh, thì thầm nho nhỏ vài chuyện, giọng cô rất nhỏ, chỉ có mỗi Tường Chính Hàn nghe thấy.

Hạ Lâm Hi giải thích: “Họ đều là bạn học của em, hôm nay trùng hợp gặp được, mới mời nhau bữa cơm, lại không nói anh trước...”

Tường Chính Hàn nói: “Ý của em là ý của anh.”

Sở Thu Nghiên không nghe được cuộc chuyện trò của họ, cô lấy một thẻ tín dụng từ trong túi xách ra, bỏ vào túi quần của mình, tính sẽ trả tiền bữa ăn đêm này.

Đội bọn họ đến nhà hàng, đã là sáu giờ rưỡi, ngoài cửa sổ trời tối đen như mực, chỉ có ngọn đèn dầu chói rục giữa quảng trường.

Sảnh chính có một nghệ sĩ tấu dương cầm, nốt nhạc nhẹ nhàng lại uyển chuyển, sau khi Sở Thu Nghiên nghe xong liền nói: “Khúc này mình từng chơi qua, nó thích hợp với những vòng xoay trong khiêu vũ.”

Hạ Lâm Hi thuận theo: “Sau này có cơ hội, mình sẽ nghe tự tay cậu chơi.”

Sở Thu Nghiên cười, lôi kéo tay cô đứng dậy.

Sau đó Tường Chính Hàn thả tay Hạ Lâm Hi, Từ Trí Lễ cũng để Sở Thu Nghiên tùy ý, hai người bọn họ ngồi ở sau, tiếp tục trò chuyện.

Từ Trí Lễ hỏi trước: “Cậu chuyên ngành nào đấy?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Công nghệ thông tin.”

Từ Trí Lễ cho rằng, Tường Chính Hàn cùng trường với cậu, hơn nữa còn khoa công nghệ thông tin. Bởi lẽ sinh viên khoa công nghệ thông tin rất danh giá nên Từ Trí Lễ đánh giá Tường Chính Hàn rất cao.

Để nhìn nhận thực lực của cậu, Từ Trí Lễ cười hỏi: “Khoa công nghệ thông tin các cậu có học khai phá dữ liệu không? Gần đây tôi có nghiên cứu về phương diện này.”

Tường Chính Hàn nói: “Lúc còn cấp ba tôi có nghiên cứu qua, chắc cũng có trong chương trình đại học.”

Từ Trí Lễ lại hỏi: “Cậu làm thế nào để dọn sạch dữ liệu.”

Tường Chính Hàn cười, kiên nhẫn trả lời: “Dọn sạch dữ liệu vô cùng quan trọng lại hao thời gian nhiều nhất, có rất nhiều cách dọn nhưng tùy vào vấn đề mới phân tích cụ thể được.”

Từ Trí Lễ nhanh chóng mở điện thoại ra, nói với Tường Chính Hàn. “Chúng ta thêm bạn đi. Trong các công ty lớn bây giờ kỹ sư phần mềm rất hiếm, quy trình kỹ thuật muốn vận hành cũng phải cần một đoàn thể, công ty ba tôi đang tuyển người, chừng nào cậu rảnh chúng ta đi thực tập đi.”

Tường Chính Hàn cũng lấy điện thoại mình ra, nhận lời mời kết bạn của đối phương.

Từ Trí Lễ đọc trang cá nhân và vòng bạn bè của cậu, đập vào mắt cậu là một hàng dài chia sẻ về phép toán biên trình, cái nào cũng có sự xuất hiện của Hạ Lâm Hi. Quả thật Hạ Lâm Hi xem những thứ này không hiểu gì nhưng cho dù không hiểu cô cũng chẳng ngại hỏi.

Từ Trí Lễ trầm nghĩ, quả là tác phong của bạn học cậu.

Vào đúng lúc này, Sở Thu Nghiên và Hạ Lâm Hi ngồi xuống, bồi bàn đưa ra bốn quyển thực đơn. Từ Trí Lễ lật hai trang, là người đầu tiên lên tiếng: “Một phần vịt quay Bắc Kinh, bánh chèo tôm sú, bảo ngư hấp linh chi... Đúng rồi, ở đây có vị cá mập không?”

Nhân viên phục vụ trả lời: “Có ạ.”

Từ Trí Lễ quyết định mình sẽ trả tiền nên không sợ thức ăn đắt, cật liên tục gọi thêm vài món, mong bữa ăn của mọi người sẽ thêm phong phú. Nhưng

sau khi cậu gọi xong lại bất giác nhận ra, ngoài trừ cậu, những người khác không ai lên tiếng.

Sở Thu Nghiên cười nói: “Không phải anh nói anh đến đây thường xuyên sao?” Cô đặt chiếc túi xách của mình xuống, dựa theo tình hình nói: “Vậy nên nhiệm vụ gọi món giao cho anh nhé!”

Túi xách của Sở Thu Nghiên là hàng được sản xuất với số lượng lớn. Cô cố tình đặt khăn quàng cổ lên trên mặt túi nên nhãn hiệu cũng không rõ ràng.

Hạ Lâm Hi cũng nói: “Đúng vậy, mình thấy có vẻ cũng ngon.”

Tướng Chính Hàn cười nhẹ, tuy rằng không nói gì, nhưng anh trước sau ôn hòa, Từ Trí Lễ cũng không cảm thấy xấu hổ.

Cậu ta nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình, đặt hai tay lên mặt bàn: “Ban nãy mình có nói chuyện với Tướng Chính Hàn, vừa lúc có một cơ hội đến công ty ba mình thực tập, nội dung liên quan đến khai thác dữ kiện, mình và Chính Hàn cũng đã học qua, hai người có hứng thú không?”

Tướng Chính Hàn suy nghĩ một lát vẫn quyết định nói thật: “Mình sắp tham gia đội thi ACM, sắp đến chưa chắc đã rồi.”

Sở Thu Nghiên lập tức hỏi: “Trận đấu ACM, trận thi lập trình trong cộng đồng sinh viên quốc tế?”

“Đúng rồi, mình cũng có nghe qua.” Hạ Lâm Hi nói. “Ba người một đội, cùng nhau hoàn thành đề được đưa ra...”

Từ Trí Lễ ngắt lời nói: “Đội thi ACM mạnh nhất trong nước là đội thuộc đại học giao thông Thương Hải, mọi người biết một ngày họ luyện tập bao nhiêu giờ không? Ngay từ lúc mới vào trường đã luyện tập đến tám tiếng trong ngày.”

Cậu ho một tiếng, sau đó tổng kết: “Thi đấu ACM rất phiền phức, chỉ bằng đến công ty thực tập, chờ chúng ta góp nhặt được ít kinh nghiệm và nhân lực, có thể bắt tay xây dựng sự nghiệp của mình, không cần phải làm công cho người khác sau khi tốt nghiệp.”

Sở Thu Nghiên cười nói: “Có thể mượn mạng lưới quan hệ nhanh nhạy của các bạn học.”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Ngành nào cũng có bạn bè quen cả mà.”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bưng một đĩa salad lên đặt ở chính giữa, còn mang theo bốn ly rượu thân dài và một chai rượu vang đỏ nhập về từ miền Nam nước Pháp.

Từ Trí Lễ uống hết một ly mới sực nhớ ra: “Hôm nay tôi lái xe, lại uống rượu mất.”

“Sao anh không nói sớm” Sở Thu Nghiên lục lọi trong túi xách của mình. “Em không đem theo bằng lái.”

Hạ Lâm Hi có chút lo lắng, cô không yên lòng trả lời: “Mình có mang theo.”

Cô không chú tâm mang theo bằng lái, chẳng qua bằng lái đặt sẵn trong túi xách cô, cô cũng quên lấy ra.

Từ Trí Lễ thở phào một hơi nhẹ nhõm: “May quá, vậy tối nay cậu lái xe về trường nhé, để tôi tìm một chỗ đậu gần đó.”

Hạ Lâm Hi lập tức luống cuống, dù sao từ lúc lấy được bằng đến giờ, cô cũng chưa động tay lại vào xe. Huống chi cô học loại xe tự động phanh, còn xe của Từ Trí Lễ lại là dạng phanh tay...

Cô nhìn Tướng Chính Hàn.

Tướng Chính Hàn nói: “Không sao đâu, anh sẽ giúp.”

Cậu chưa chạm vào rượu, chỉ mới nâng một cốc nước lọc.

Từ Trí Lễ vỗ vai cậu: “Được, lát nữa mình về cùng nhau.”

Không bao lâu sau, thức ăn lần lượt được đem lên, con cua hấp cũng được lên mâm. Đúng tháng chín là mùa thịt cua ngon nhất, nghĩ như vậy nên Từ Trí Lễ mới chọn món này.

Phục vụ mang đến một chiếc búa nhỏ, nhưng lúc dù cũng hơi khó khăn, bốn người đang ở đây hiện tại, duy chỉ có Tướng Chính Hàn là biết cách xử lý. Đường như trước đây đã học qua rồi, giờ đây cũng không còn thấy mới mẻ nữa.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, Tướng Chính Hàn đứng là ra tay nhanh chóng mà.

Nhưng cô lập tức lo lắng một chuyện, cha mẹ của Tướng Chính Hàn không phải là viên chức cấp cao, gia cảnh cũng không giàu có, sao có thể dạy được một đứa con... Thật... Cô cũng không biết phải dùng từ gì để miêu tả nữa.

Trên bàn chày mặn đầy đủ, đều là những món giá tiền xa xỉ nhưng mọi người chăm chú ăn, không ai đề cập đến vấn đề thanh toán.

Hạ Lâm Hi cầm một chiếc khăn ướt, nói mình muốn vào nhà vệ sinh.

“Minh đi cùng cậu nhé!” Sở Thu Nghiên cầm túi xách nói: “Minh cũng cần trang điểm lại.”

Hạ Lâm Hi không phải định đến nhà vệ sinh, cô định sẽ đến quầy tính tiền.

Trước khi đến Bắc Kinh, mẹ cô có cho cô một chiếc thẻ tín dụng bên trong có sẵn ba mươi vạn, là phí sinh hoạt một năm của cô. Lúc đó Hạ Lâm Hi đã nghĩ, chiếc thẻ này chính là toàn bộ gia sản của mình, nhưng đến ngày khai giảng, ông ngoại đã lâu không gặp còn gửi thêm một khoản cho cô.

Cô lấy chiếc thẻ tín dụng kia ra, đáp lời: “Được, đi cùng thôi.”

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, cô có thể tranh thủ lúc Sở Thu Nghiên trang điểm, lên đến quầy thanh toán.

Về phía công ty của cha Từ Trí Lễ, cô cũng đã nghe thấy chút tiếng tăm. Nếu rút gọn khoảng cách giữa cậu ta và Tưởng Chính Hàn về sau sẽ giúp anh tạo nhiều cơ hội hơn. Cô nghĩ đêm nay chính là tâm huyết đầu tư cho tương lai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Nhà vệ sinh ở sườn Bắc đại sảnh, sau khi Sở Thu Nghiên đi vào, Hạ Lâm Hi nhanh chóng chạy ra, cô vội vàng đi đến quầy thanh toán phía trước, vốn định giành phần trả tiền.

Nhưng nhân viên phụ trách lại nhìn cô cười lịch sự: “Xin hỏi quý khách ở bàn số hai mươi bảy đúng không ạ?”

Hạ Lâm Hi xác nhận: “Đúng vậy, bây giờ tôi thanh toán có được không?”

Nhân viên gõ bàn phím một cách lưu loát, tra rõ trên màn hình máy tính, nhanh nhẹn đưa ra câu trả lời: “Thưa chị, tổng hóa đơn là hai mươi sáu ngàn một trăm mười tám...”

Câu này còn chưa nói xong, nhân viên đã vội chữa lời: “Thật ngại quá, bạn của chị đã thanh toán rồi ạ.”

Hạ Lâm Hi chống tay lên quầy, để lộ ra chiếc thẻ tín dụng ban nãy mang theo: “Người đó mang kính phải không?”

Nhân viên lập tức cười đáp: “Thật xin lỗi, bên em mới đổi ca, lúc bạn chị thanh toán người trực không phải là em.”

Ý nói không hề biết ai là người đến.

Hạ Lâm Hi đành phải thôi.

Cô vào nhà vệ sinh lại lần nữa, đứng ở cửa đợi Sở Thu Nghiên. Qua khoảng hai ba phút sau, cô vẫn chưa thấy bóng dáng Sở Thu Nghiên đâu. Hạ Lâm Hi băng qua cánh cửa thủy tinh thì nhận ra Sở Thu Nghiên đã không còn ở đây.

Đi đâu rồi?

Hạ Lâm Hi cẩn thận suy nghĩ, sau đó liền đi ra lại đại sảnh. Quả nhiên nhìn thấy Sở Thu Nghiên đang nói chuyện với nhân viên, đưa thẻ tín dụng của mình ra.

“Cảm phiền thanh toán bàn hai mươi bảy nhé.” Sở Thu Nghiên nói.

Nhân viên thấy vậy cũng không khó chịu gì, chỉ cười với cô ấy rồi giải thích lại lần nữa.

Sở Thu Nghiên lại hỏi: “Là ai đã trả tiền?”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Từ Trí Lễ hoặc Tưởng Chính Hàn.”

Sở Thu Nghiên ngoảnh đầu lại nhìn, vừa lúc bắt gặp đôi mắt của Hạ Lâm Hi, cô vội giấu thẻ tín dụng của mình đi, lưỡng lự mãi mới đề nghị: “Tội mình quay lại nói bọn họ thanh toán theo kiểu 50/50 nhé.”

Lỗi suy nghĩ của cha mẹ Sở Thu Nghiên vô cùng nhạy bén và sâu sắc, từ lúc dần thân vào ngành công nghiệp sản xuất đến nay, tích góp từng li từng tí tạo nên một gia sản lớn cũng chưa bao giờ bạc đãi con gái mình. Bởi lẽ như vậy nên Sở Thu Nghiên không quá quan tâm đến tiền bạc, cô vốn tính mời mọi người ăn một bữa, không ngờ đã có người thanh toán trước cô.

Nếu là Từ Trí Lễ thì tốt, chỉ sợ người trả tiền là Trương Chính Hàn.

Trong tháng đầu tiên huấn luyện quân sự, mối quan hệ giữa Hạ Lâm Hi và Sở Thu Nghiên là hòa hợp nhất, hai người không giấu nhau chuyện gì, dường như đều đã kể hết. Lúc ấy Sở Thu Nghiên đã biết, Hạ Lâm Hi yêu sớm từ năm cấp ba, có kể về người bạn trai kia, gia đình cậu ấy...

Là một tiệm sửa xe.

Năm từ này vô cùng có sức nặng, cứ quanh quẩn trong đầu cô suốt cả nửa tháng, mãi mà chẳng quên được.

Vậy nên Sở Thu Nghiên cảm thấy, trong bốn người, chỉ duy nhất Trương Chính Hàn là không nên bỏ tiền. Nếu anh thật sự muốn trả, chỉ có thể chia đôi ra để bớt đi phần nào, như vậy, không ảnh hưởng đến mặt mũi của Hạ Lâm Hi cũng giảm phần nào gánh nặng tiền nong của Trương Chính Hàn.

Hạ Lâm Hi cũng có ý này, cô đáp: “Sau khi quay lại, mình sẽ gợi ý chuyện chia đôi.”

Sở Thu Nghiên lập tức nói: “Đợi cậu nói xong, mình cũng sẽ bồi thêm vào.”

Cùng bạn bè đi chơi là chuyện vô cùng vui vẻ. Nhưng nếu liên quan đến vấn đề tiền bạc thì không thể tránh né được. Thời điểm nói chuyện này rất quan trọng, hoặc là trước khi vào tiệc, hoặc là sau khi rượu com no say.

Ánh đèn trong nhà hàng rọi sáng, trên bàn bày bữa một đồng đĩa bát. Hạ Lâm Hi lên tinh thần một lúc mới chân thành nói: “Hôm nay chúng ta cùng đi xem phim, lại đến đây ăn cùng nhau, cũng nên...”

Cô còn chưa nói ra cụm từ “cùng trả tiền”, Từ Trí Lễ đã ngắt lời: “Tôi nhất định phải mời các cậu, đợi tôi đi thanh toán.”

Sở Thu Nghiên kéo tay cậu, khẽ cười nói tiếp: “Để mọi người chia ra trả đi, em nghĩ cả một bàn nhiều đây không ít tiền đâu, nếu một người thanh toán thì ba người còn lại cũng băn khoăn lắm.”

Cô nói vô cùng hợp ý, bên trong còn chú ý đến cả thể diện nhưng Từ Trí Lễ lại đứng lên, bước ra quầy tính tiền.

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, đây mới là chuyện đáng nhẽ nên xảy ra, com nước xong thì thanh toán. Chứ không phải giống như ba người bọn họ, mới ăn được một nửa là đã hấp tấp giành phần trả tiền rồi.

Tất nhiên cũng không đợi đến phần Từ Trí Lễ, không quá lâu sau, cậu quay lại bàn hai mươi bảy. Nói đến cuộc trò chuyện vừa rồi, Từ Trí Lễ nhanh chóng phản ứng lại: “Trương Chính Hàn, cậu thanh toán rồi à?”

Trương Chính Hàn nói: “May là có đem theo thẻ tín dụng.”

Anh đứng lên tại chỗ, cầm chìa khóa xe, bước đến gần vài bước, nói: “Nếu lần sau gặp, cậu trả tiền đấy!”

Từ Trí Lễ bá vai anh, nói: “Được, không thành vấn đề!”

Bây giờ gần chín giờ đêm, màn đêm sẫm màu, trên trời lờ lờ một ánh sao, ánh sáng từng ngọn đèn đường phảng phất sự mơ màng, chiếc bóng đổ xuống nghiêng nghiêng.

Bởi vì Từ Trí Lễ đã uống rượu nên người lái xe đổi thành Trương Chính Hàn, cũng may tối nay tình hình giao thông cũng tốt nên không bị kẹt xe, bọn họ nhanh chóng về đến trường.

Sau khi xuống xe, Từ Trí Lễ cầm lấy chìa khóa xe của mình, nhà của cậu gần kề vùng này nên không cần sống trong ký túc xá trường học.

“Tôi đi trước.” Từ Trí Lễ nói. “Mọi người mau vào ký túc xá đi.”

Dứt lời, cậu nhìn thấy Hạ Lâm Hi cùng Trương Chính Hàn cùng nhau rời đi.

Từ Trí Lễ không rõ hỏi: “Hai người kia đi đâu thế, đã trễ vậy rồi.”

Sở Thu Nghiên đáp: “Trương Chính Hàn phải về trường của cậu ấy, có lẽ Hạ Lâm Hi tiễn cậu ấy một đoạn.”

“Trương Chính Hàn không học trường ta sao?”

“Không phải đâu.”

“Vậy cậu ta học ở đại học nào?”

“Đi thực tập với cậu ấy rồi anh sẽ biết thôi mà.”

Sở Thu Nghiên thừa nước đục thả câu, Từ Trí Lễ cũng cho qua: “Tháng sau bắt đầu hạng mục, anh sẽ lôi kéo cậu ta đi thực tập.”

Nói xong, cậu bước trên đường về nhà.

Đêm thu, Mặt Trăng như một chiếc mâm bạc treo lơ lửng trên bầu trời, ánh sáng tăng mạn ra loang đầy như nước, trong phút chốc tưởng như có thể trôi xuôi xuống mặt đất. Nếu bây giờ gió cây thổi qua, hoa lá cũng sẽ lắc lư mình theo, đáng tiếc là, tối nay không gió ngấu hửng, chỉ có rừng lặng im.

Đường trong rừng quanh co hạn hẹp, Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi cùng nhau sánh bước. Cách đó không xa có rất nhiều cặp tình nhân trẻ, nương trong bóng đêm mờ mịt để che giấu ánh nhìn, tùy ý đùa giỡn anh em em. Thi thoảng sẽ có vài ba nam sinh độc thân đi qua, dùng ánh mắt ước ao để nhìn họ.

Hạ Lâm Hi không chú ý đến cặp tình nhân này, cũng không có tâm trạng học đòi theo. Chỉ cần nghĩ đến bữa ăn tối nay, cô cảm thấy vô cùng đau lòng, cô tiếc không phải là tiền của mình, mà là tiền của Tường Chính Hàn.

Trong đầu toàn là tiền.

Cuối cùng cô lại trở thành tục nhân rồi.

Hạ Lâm Hi dần đo hỏi: “Sở Thu Nghiên và Từ Trí Lễ đều là bạn học của em, hôm nay để anh đãi họ như vậy, em ngại lắm, hay là như thế này đi, em sẽ chuyển khoản qua lại cho anh nhé...”

Tường Chính Hàn không nói gì, chỉ ở bên cạnh cười nhẹ.

Hạ Lâm Hi lấy di động của mình ra, định chuyển tiền trong tài khoản. Ánh sáng len lỏi qua kẽ hở của cây cối, loang lổ trên màn hình điện thoại. Cô thoáng nghiêng tay một chút, xem xét lựa chọn mới được đưa ra, cuối cùng an tâm định xác nhận.

Nhưng giây tiếp theo, chiếc điện thoại trong tay cô đã bị cướp lấy.

Tường Chính Hàn nắm chặt tay trái cô, dẫn dắt cô đi. Cô bị kéo vào trong rừng cây, bàn chân dẫm nát một cành khô, phía dưới vang lên tiếng gãy giòn rụm. Bóng cây càng lúc càng tối mà ánh sáng thì cứ nhạt dần.

Bọn họ đến một nơi không có ai.

Tường Chính Hàn chần chừ hai giây, lập tức nâng cằm của cô lên, hôn lên má cô. Gần đó có rất nhiều đôi tình nhân cũng làm vậy, Hạ Lâm Hi biết điều này nhưng cô đang muốn nói chuyện nghiêm túc vậy nên giờ tay che lấp ánh nhìn của Tường Chính Hàn.

“Anh đừng nhìn em.” Hạ Lâm Hi nói. “Anh nhìn em làm em lo lắm đấy.”

“Lo gì nhỉ?” Anh hỏi.

Hạ Lâm Hi nhẹ giọng: “Em sợ em nói bậy.”

Tường Chính Hàn cười bảo: “Gần đây em hay nói...”

“Ban nãy không có mà...” Hạ Lâm Hi ngắt lời. “Có phải em nói chuyện khoản khiến anh giận không?”

“Tại sao lại giận?” Tường Chính Hàn bật cười, tay đan chặt vào tay cô. “Em luôn lo lắng cho anh, anh rất vui.”

Anh nói: “Tháng bảy tháng tám năm nay, anh có mở một topic nhận lập trình trên mạng.”

Những lời này ý nói... Lúc hè có kiếm được một ít tiền.

Hạ Lâm Hi gật đầu, giống như đã hiểu đôi chút, nhưng cô vẫn che mắt anh lại, khiến anh chẳng nhìn thấy cái gật của cô.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Nếu anh không giận, tại sao lại lôi em vào sâu trong này?”

Hiếm khi Tường Chính Hàn im lặng như vậy, anh thông thả cúi sát người cô: “Em không thấy người ta đang làm gì à?”

Hai má Hạ Lâm Hi đỏ lên, nhưng không lui lại phía sau bước nào. Không phải cô không muốn lui mà là bởi phía sau là một thân cây, cô đứng ở đây có khác gì bị dòn vào đường cùng đâu.”

“Mấy cặp tình nhân đó đâu phải chứng minh.” Hạ Lâm Hi nói. “Anh đâu cần học theo bọn họ.”

Yết hầu anh lên xuống, lại nói: “Nhưng anh muốn học mà.”

Tại sao sau khi bị che mắt lại, anh có thể dễ dàng nói ra những lời thật lòng như vậy?

Hạ Lâm Hi cũng thôi che mắt anh, mà thật ra thì không đủ sức để che nữa.

Đại học của Hạ Lâm Hi rất quan tâm đến thành tích thể dục, nữ sinh phải chạy được một ngàn mét, sinh viên nam phải chạy được ba ngàn mét, nếu không đạt thể dục sẽ không được tốt nghiệp.

Cô vô cùng ghét quy định này, nhưng trong giờ phút bị áp chế, cô cảm thấy thể lực là một thứ vô cùng quan trọng.

Đêm tối không ai nhìn, bọn họ trong một khu rừng nhỏ, cũng phải đến bảy tám phút mới bước ra... Môi của cô hon sung lên, lúc về ký túc xá cô phải đối mặt với bạn cùng phòng thế nào đây. Những chuyện này giải quyết thế nào luôn làm cô đau đầu.

Chín giờ năm mươi phút tối, Hạ Lâm Hi cùng Trương Chính Hàn đến trường anh.

Cô vừa định quay đầu đi về, Trương Chính Hàn lại bước theo, đưa cô về trường mình.

Nếu không ở chung đại học, chuyện đón đưa sẽ khá phiền phức. Hạ Lâm Hi đã kiểm nghiệm được rồi, mười giờ tối, cô mới thật sự đặt chân vào phòng ký túc xá.

Lý Toa Toa đã bên trong phòng ngủ, soi gương đắp mặt nạ. Nhìn thấy Hạ Lâm Hi bước vào, cô ấy vui mừng reo lên: “Hạ Lâm Hi, cậu về rồi sao?”

Sở Thu Nghiên vừa ăn kem, vừa ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt lướt qua gương mặt ấy, cười cười bí hiểm.

“Ừ, mình về rồi đây.” Hạ Lâm Hi tỏ vẻ mọi chuyện vẫn rất bình thường. Trên thực tế lại mở tủ lấy gương ra.

Cô soi gương nhìn môi mình, quả nhiên là đến ngày mai mới hết sưng được.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Hạ Lâm Hi mới lên giường, cô cúi đầu như đang đọc sách nhưng lòng đầy suy nghĩ miên man... Cô không nghĩ sẽ có một ngày, mình và bạn trai vào một rừng cây, hôn đến bảy tám phút mới đi ra. Chẳng lẽ lượng hormone quá cao rồi hay sao?

Sở Thu Nghiên còn đang đứng, cô ăn xong kem thì ho một tiếng mới nói: “Ăn ở nhà hàng no vậy rồi, mình còn ăn kem...”

Vừa lúc này, Trang Phi vào cửa.

Ký túc xá của cô có bốn người, Trang Phi chính là người luôn ra sớm về trễ.

Cô ấy mang một chiếc áo sơ mi không phù hợp, mái tóc buộc thành đuôi ngựa bằng băng đô, giống như một học sinh vẫn còn cấp hai.

Nghe thấy lời của Sở Thu Nghiên, Trang Phi tiếp một câu: “Đồ ăn ở căn tin không ngon sao, ra ngoài ăn làm gì, thật lãng phí.”

Sở Thu Nghiên cười mà không nói.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Từ đây đến lúc tắt đèn cũng chỉ còn mười phút nữa, tất cả mọi người đều vội vàng lo xong chuyện mình, riêng Trang Phi thả balo của mình xuống, đặt lên chiếc ghế dựa nói: “Có gì buồn cười sao? Vô vị!”

Người mà Trang Phi nhắm đến khi nói những lời này, tất nhiên là Sở Thu Nghiên ở ngay bên cạnh. Thế nhưng cô đang đối mặt với Lý Toa Toa, khiến cô ấy mặc định người ta đang nói mình.

Lý Toa Toa chậm rãi nói: “Mình gọt hộ cậu quả lên nhé, ăn hạ nhiệt đã nha.”

Trang Phi mở tủ quần áo của mình ra, lấy một chiếc áo ngủ rộng thùng thình. Góc áo bung ra một sợi chỉ, cô cố gắng kéo đứt nó đi, nhưng nào ngờ lại khiến chiếc áo rách luôn một mảng.

Đúng lúc này, Hạ Lâm Hi bật cười.

Trang Phi vịn vịn, gất lên với Lý Toa Toa đầu tiên: “Cậu nghĩ là tôi không mua nổi một quả lê à?” Sau đó sấn tới chiếc giường đối diện, ngẩng đầu nhìn Hạ Lâm Hi: “Cậu không im lặng được sao? Hạ Lâm Hi, cậu đang làm phiền tôi đấy!”

Trước đó một lúc, Hạ Lâm Hi nhận được tin nhắn của Cố Hiểu Mạn, cô ấy gửi cho cô một đoạn video hài hước. Bởi lẽ cô vẫn còn đang mang tai nghe nên chưa rõ Trang Phi đã nói những gì.

Cô tháo tai nghe xuống, hơi quỳ trên giường hỏi: “Cậu nói gì với tôi thế? Tôi đeo tai nghe nên không rõ lắm.”

Từ góc nhìn của Hạ Lâm Hi, có thể nhìn thấy rõ ràng tủ áo của Trang Phi. Lúc Trang Phi mở cửa tủ ra, trong đó chỉ vón vện vài chiếc áo sơ mi, một

chiếc quần bò trắng bệch và một chiếc túi cũ rách bươm.

Trang Phi chú ý đến ánh mắt Hạ Lâm Hi, cô nhanh chóng đóng cửa tủ mình lại, hung hăng ném một cuốn sách lên bàn, quyền này rồi đến quyền khác, cứ như cố ý gây nên âm thanh ồn ào.

“Tôi nói cậu đừng ồn ào nữa!” Trang Phi đáp lại. “Nếu cậu ồn tôi cũng ồn cho cậu xem!”

Hạ Lâm Hi ngồi trên giường, cuộn tròn đầu gối mình, hỏi ngược lại Trang Phi: “Lúc này tôi có làm ồn sao?”

Đôi mắt cô trong veo, giọng nói bình thản, chiếc áo ngủ đẹp để khoác lên thân mình... Tất nhiên chiếc váy này không có sợi chỉ bung ra hay là chỗ rách nào, vạt áo và nếp gấp đều được may tinh tế, tất nhiên không phải thứ trang phục cò kè trên vỉa hè.

“Tôi không thấy Hạ Lâm Hi gây ra âm thanh gì.” Sở Thu Nghiên lên tiếng. “Trong cái ký túc này, cô ấy là người im lặng nhất.”

Còn chưa dứt lời, Sở Thu Nghiên cũng trèo lên giường mình.

Chỗ của cô kề bên giường Hạ Lâm Hi, trên đầu giường cả hai đều bày một số loại kem dưỡng da, hầu như là những nhãn hiệu Trang Phi chưa từng nhìn thấy qua bao giờ. Trang Phi thầm nghĩ, đợt sau này cô có tiền, nhất định cũng sẽ mua hết những thứ này, bày suốt trên đầu giường, sẽ không để ai khinh thường mình nữa.

Cô nói: “Tôi nay tôi không ngủ ở phòng, tôi ra thư viện xuyên đêm.”

Nói xong lại sửa soạn đồ vào balo một lần nữa.

Trang Phi không ngừng nhắc bản thân trong lòng, thành tích của cô nhất định phải vượt qua họ.

Cô cúi đầu cất một chiếc kính đi, lại cột bồng tóc lên thêm nữa, cài một chiếc kẹp màu huyết gà và rồi đôi giày thể thao ngay ngắn trên chân. Một lát qua đi, ký túc xá đột nhiên tắt đèn, cô vẫn chưa soạn đồ xong, đành phải mở đèn pin lên.

Chiếc đèn pin này không giống như bình thường, ánh sáng vô cùng chói mắt, thỉnh thoảng chiếu sáng bên ngoài, khiến đôi mắt Hạ Lâm Hi tê rần. Cô thay đổi hướng ngồi, đối diện với bức tường.

Sở Thu Nghiên cũng như vậy.

Lúc Trang Phi quay mình lại, nhìn thấy điều này, cô liền thả balo xuống đất, bày lại một đồng sách giáo khoa, nói: “Lười ra thư viện quá, tôi tự học ở phòng.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Cậu tỉnh thức nguyên đêm sao?”

“Không phải tôi đã nói rồi à? Đêm nay tôi thức trắng để học.”

“Nhưng đèn pin của cậu...”

Hạ Lâm Hi đang cân nhắc từ ngữ, nhưng Trang Phi đã nhát gừng một câu: “Tôi là tôi, cậu là cậu, đèn pin trên tay tôi không liên quan đến cậu.”

Cô mở quyển vở của mình ra, viết lên từng trang giấy bài tập của hôm nay. Bây giờ cũng là đã mười một giờ đêm rồi nhưng Trang Phi không hề cảm thấy mệt hay buồn ngủ, cô vô cùng tự tin vào năng lực học tập của mình, điểm số và thành tích luôn là sự kiêu ngạo vốn có của cô.

Hạ Lâm Hi im lặng một lúc sau, cô cho rằng Trang Phi sẽ không thật sự thức nguyên đêm, dù sao họ cũng mới khai giảng, giảng viên mới bắt đầu dạy, số lượng bài vở hầu như là không, chẳng thể đến nỗi thức suốt đêm.

Nhưng mười phút sau, Trang Phi vẫn hí hoáy cây bút như cũ.

Cô ấy viết cũng không bớt ồn ào, thường xuyên lật mặt trang giấy sau, dựng đứng sách giáo khoa lên, cộng thêm cả tiếng lẩm bẩm công thức toán học. Âm thanh nối đuôi nhau vang lên.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ trong chốc lát, cô nghĩ phải nói chuyện với Trang Phi.

Màn hình điện thoại sáng lên, Cố Hiểu Mạn lại gửi thêm một tin nhắn, vẫn là video cuộc sống hài hước của động vật. Gần đây Cố Hiểu Mạn rất thích những thứ này, tìm được sẽ chia sẻ cho người khác, Hạ Lâm Hi là một trong số đó.

Cố Hiểu Mạn hỏi: “Buồn cười lắm phải không?”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Mình còn chưa xem nữa.”

Cố Hiểu Mạn hơi ngượng ngập, đành nhắn tin bảo: “Mình đi ngủ trước đây, cậu cũng ngủ sớm đi nhé.”

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, phòng ký túc ồn thế này, đại khái là chẳng có cách nào để ngủ.

Cô và Trang Phi mới quen biết chưa được bao lâu, hai người cũng không hay nói chuyện, nếu đêm nay ồn ào một trận khác gì dần mặt nhau, bốn năm tiếp theo ngàng mặt thấy cúi đầu gặp, nghĩ cũng cảm thấy thật khó xử vô cùng.

Tự nghĩ nhưng Hạ Lâm Hi lại nhận ra rằng, trước đây tính tình cô nào có như thế. Trong cách xử lý những mối quan hệ, cô có khuynh hướng dao dáo rất chặt bỏ nút thắt, chứ không phải im im nặng nề một mình... Đường như cô lại ôn hòa hơn rất nhiều rồi.

Tiếc là hiền lành quá sẽ hóa khờ, nhất định người ta sẽ cho rằng đó là chuyện thường tình.

Lúc rạng sáng, Hạ Lâm Hi mở miệng nói: “Một mình cậu không ngủ cũng muốn cả phòng thức cùng cậu sao?”

Sở Thu Nghiên cũng nhin cả tới, liền bồi thêm một câu: “Tôi cho cậu mượn một chiếc đèn bàn, cậu tắt đèn pin cầm tay đi nhé, cũng đừng lảm bảm nữa, không thì nhỏ tiếng lại cũng được.”

Ngoại trừ hai cô gái bọn họ ra, Lý Toa Toa cũng oán thán trong lòng, nhưng cô và Trang Phi lại chung giường nên quyết định chừa ít mặt mũi cho đối phương, không lên tiếng cùng hai người Hạ Lâm Hi.

Giọng Trang Phi cao vút, đứng bật lên: “Chê đèn pin của tôi, chê tôi ồn ào, sao các cậu không tự coi lại bản thân, không biết trùm kín mền để che sao?”

Hạ Lâm Hi ngồi thẳng dậy, lưng dựa vào vách tường đáp: “Cậu cho chúng tôi lý do đi, tại sao chúng tôi cần nhân nhượng cậu?”

Có lẽ bởi vì không nghĩ ra được lý do nên Trang Phi bưng bưng lửa giận dọn hết đồ đạc, mang theo balo đi ra khỏi phòng, trước khi đi cũng không thềm khép cửa lại, cứ thế để cả phòng toang hoang.

Rốt cuộc Lý Toa Toa cũng không thể nhịn nổi nữa: “Tội mình đúng là không may mà, gặp một người bạn cùng phòng như vậy.”

“Kệ cậu ấy.” Sở Thu Nghiên bước xuống giường, đi ra đóng cửa: “Mau tranh thủ ngủ một chút đi.”

Phòng ký túc trở về vẻ yên tĩnh vốn có, không còn ánh sáng nhói mắt nữa, theo lý mà nói, rất thích hợp để Hạ Lâm Hi chìm vào giấc ngủ, nhưng cô lại không hề làm được vậy.

Cô nghiêng người nằm trên chiếc giường của mình, gửi một tin nhắn cho Tưởng Chính Hàn: “Anh ngủ chưa?”

Đối phương nhanh chóng trả lời: “Vẫn chưa?”

Hạ Lâm Hi trùm kín chăn, lại hỏi tiếp: “Anh đang nghĩ gì đấy?”

Tưởng Chính Hàn luôn thành thật, đêm nay cũng không ngoại lệ, anh nhắn lại hai từ: “Nhớ em.”

Nhận được tin nhắn này, chiếc điện thoại Apple trong tay Hạ Lâm Hi nóng lên, cô thầm nghĩ, thứ này có phải tùy thuộc vào cảm xúc của chủ nó hay chẳng...

Hai má của cô cũng hơi ửng đỏ.

Nhưng tất nhiên cô sẽ chẳng bao giờ thừa nhận, cô tỏ vẻ phớt lờ, gửi tin nhắc thúc giục: “Đừng nghĩ nhiều nữa, anh mau ngủ đi.” Sau đó lại bảo: “Em cũng buồn ngủ rồi.”

Tưởng Chính Hàn liền trả lời: “Cùng nhau ngủ nhé.”

Hạ Lâm Hi đã tắt máy, không nhìn thấy tin nhắn này.

Tưởng Chính Hàn vẫn còn nhớ chuyện đêm nay trong khu rừng nhỏ, anh thấy mình có lẽ phải thức trắng cả đêm, chỉ là như vậy vẫn chưa đủ, anh còn muốn tiến thêm bước nữa. Nhưng năm nay Hạ Lâm Hi chỉ mới mười chín, anh nghĩ rằng nên đợi thêm vài năm nữa, chờ anh có đủ tiềm năng kinh tế, đảm bảo tương lai tốt đẹp nhất cho hai người.

Anh ngồi xuống giường, cất điện thoại vào một hộc gỗ kê bên, động tác rất nhẹ, không phát ra tiếng động gì.

Ngay vào lúc này, Đoạn Ninh cũng bật dậy. Cậu ta rút một liều thuốc, mở toang cửa ban công ra, một mình lẳng lặng thở ra từng tràng khói. Bởi vì tiếng mở cửa vang lên, Tiền Thần và Chu Văn Phi đều bị đánh thức, đồng thời ảnh hưởng đến cả Tưởng Chính Hàn, cả ba đối mặt nhau.

Gió đêm ùa và phòng, thổi ngược mùi khói ập vào.

Tiền Thần ho khù khụ, sau đó vọng ra phía ban công: “Đoạn ca, cậu không đóng cửa ban công được à?”

Đoạn Ninh đóng cửa “cách” một tiếng.

“Khốn nạn!” Tiền Thần không nhịn được mắng, “Nửa đêm không ngủ, muốn làm gà à?”

Chu Vân Phi mơ mơ màng màng trả lời: “Trong xóm mình, đêm nào chó cũng sủa ầm trời... Nếu bị đánh thức thì đừng nóng, cứ ngủ tiếp là được rồi.”

Chu Vân Phi không hoàn toàn tỉnh hẳn, nói chuyện cũng chẳng buồn ai đáp, thế nhưng Tường Chính Hàn lại hiểu được. Ý của Chu Vân Phi đại khái là, cho dù bị đánh thức cũng đừng giận, ngủ gối lại là được.

Tường Chính Hàn nằm xuống lần nữa, đánh một giấc đến hừng đông.

Ngoài trời mưa nho nhỏ, mang đến hương vị rõ rệt của mùa thu. Từng tán lá phong trông trong trường, giò đây cũng nhuộm màu sắc đỏ, những bông cảm tú cầu trong vườn vẫn giữ được màu tím từ lúc xuân.

Sáng bảy tám giờ, Hạ Lâm Hi một mình đến đây.

Cô không đến gặp Tường Chính Hàn trước mà trực tiếp vào trong khuôn viên trường, trên đường bắt gặp hai chiếc lá phong, nhìn vẫn còn rất sạch, vậy nên cúi đầu nhặt lên, định bụng giữ làm kỷ niệm.

Tường Chính Hàn đã bắt tay vào công việc thực hành từ lâu, đang tham gia thi đấu chọn người cho đội tuyển ACM. Cậu được chính thầy chủ nhiệm đề cử, trực tiếp lấy được tư cách dự thi thế nhưng vẫn cần sàng lọc một phen.

Kì thi đấu hàng năm của cả khoa này đều là chuyện quan trọng của một trường.

Trận đấu thực hành đầu tiên được tổ chức ở tầng lầu, nơi giảng đường rất rộng kế bên cầu thang. Trong giảng đường cài đặt ba mươi chiếc máy tính, phía sau còn có chỗ ngồi mà lúc này đều đã chật cứng sinh viên.

Đa số người đến xem là tân sinh năm nhất thuộc khoa công nghệ thông tin, kỹ thuật điện tử, thiết kế phần mềm. Người tham gia thi toàn là những đàn anh năm hai, duy chỉ Tường Chính Hàn là ngoại lệ.

Thầy Sử không chỉ là chủ nhiệm của lớp Tường Chính Hàn mà còn là giảng viên phụ trách đội ACM của trường. Lúc này đây, thầy Sử mỉm cười đứng một bên, theo dõi diễn biến của trận đấu.

Lúc Hạ Lâm Hi bước vào cũng là lúc đề được đưa ra, cô tìm một vị trí ngồi, không ngờ lại khá gần với Tiền Thần.

Tiền Thần lập tức hỏi: “Ồ, bạn gái Chính ca, cậu cũng đến xem à?”

Hạ Lâm Hi gật đầu, tuy rằng cô không hiểu thứ gì cả nhưng cũng không thể cản trở cô theo dõi trận đấu này, cô ngồi xuống, hỏi tiếp: “Khi nào trận đấu sẽ kết thúc?”

Tiền Thần cười nói: “Hình như là lúc giữa trưa.”

Hạ Lâm Hi ừ một tiếng, rồi chống cằm, nhìn về phía trước.

Cách đó không xa, có một sinh viên nữ mang váy, ánh mắt cứ chăm chú mãi một nơi khiến Hạ Lâm Hi vô cùng chú ý.

Cô gái kia có lẽ cũng thuộc khoa công nghệ thông tin chẳng, những có lẽ là chỉ mới tân sinh nên chưa có quyền thi đấu. Cô phụ trách bản điểm trên sân khấu, dưới mỗi tên của tuyển thủ, chính là tổng điểm của họ.

Hạ Lâm Hi ngưng tay một lát, cô hỏi: “Cô gái trên sân khấu tên gì đấy?”

Tiền Thần xoa tay, cười trả lời cô: “Cô ấy à, tên cô ấy là Thẩm Văn Duyệt, cùng khoa với tụi mình.”

Váy của Thẩm Văn Duyệt rất ngắn, trên viền váy là những dải đăng – ten, để lộ ra ngoài vài tác da thịt của một cặp chân dài. Làn da của cô ấy màu sẫm, mang một chiếc váy ô vuông màu xám cũng rất đẹp vừa người.

Trên sân khấu, khi Tường Chính Hàn di chuyển chuột làm rơi bảng tên, Thẩm Văn Duyệt chạy đến hỗ trợ... Cô nhặt lên đưa cho Tường Chính Hàn, hai người còn nói gì đó nhưng Hạ Lâm Hi chẳng thể nghe thấy.

Cô thầm nghĩ, có lẽ khoảng một giờ sau, trở về trường học sẽ nhanh chóng quên đi.

Kết quả một giờ sau, Tường Chính Hàn đã giải xong toàn bộ đề, anh đứng lên, bình tĩnh cất đồ vào balo.

Nghiêng mặt nhìn xuống khán đài, đôi mắt anh dừng lại chỗ Hạ Lâm Hi.

Thẩm Văn Duyệt thấy anh phải đi, vội vàng níu quai cặp anh lại: “Khoan đi đã, hôm nay cậu có rảnh không?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Giữa lối ra khỏi giảng đường đang rộng mở, không chỉ có những tiếng huyền ảo bình luận mà còn có cả tiếng lạch cạch gõ bàn phím, những âm thanh này xáo trộn nhau, rất có khả năng khiến tuyến thủ phân tâm.

Tuy nhiên trong quy định của trận đấu ACM, không bắt buộc cả khán đài phải lặng ngắt như tờ, nguyên do là các giảng viên không cố ý tạo nên cảnh tượng ấy, như vậy mới tìm ra được một sinh viên có năng lực cũng như tố chất tâm lý vững vàng.

Tường Chính Hàn nằm trong số những người được chọn ấy.

Trong đề của trận đấu có tổng cộng mười bài, sáu câu đầu tương đối đơn giản, bốn câu sau độ khó tăng lên rất nhiều. Tường Chính Hàn giải hết toàn bộ tiêu tốn một tiếng, kết quả đưa ra hoàn toàn chính xác, thời gian làm bài ngắn nhất trong các tuyển thủ.

Những sinh viên năm hai tròn mắt há miệng, cảm thấy áp lực trước nay chưa từng thấy.

Thẩm Văn Duyệt vô cùng ngưỡng mộ, cô cảm thấy anh thật xuất sắc, bàn tay kéo lấy cặp anh, quần lấy cứ hỏi mãi không thôi: “Trưa nay cậu đi ăn với mình nhé, mình mời. “Chúng ta dành một ít thời gian làm quen với nhau nha!”

Cô sợ anh không đồng ý, vậy lại nói thêm: “Tường đại thần, mình để ý cậu lâu rồi, đều là bạn cùng một lớp, cậu cũng phải chữa cho mình chút mặt mũi chứ.”

Thẩm Văn Duyệt cười khẽ, không biết điều nhón gót kẻ sát người anh, còn đứng ở đấy chỗ nắm chỗ kéo, khiến làn váy phất thành một vòng cung, có vẻ như đang làm nũng vô cùng thân thiết.

À, làm nũng.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cô còn chưa từng làm nũng như vậy đấy.

Cô ngồi ở chỗ của mình, không lên tiếng, bàng quang xem một màn này, sức bình tĩnh quá mức hơn người.

Thật ra trong lòng đã phun núi lửa từ lâu.

Cô muốn hỏi Thẩm Văn Duyệt rốt cuộc có biết giữ khoảng cách với bạn trai người khác hay không? Làm trò tiêu tam trước mặt cô, chẳng lẽ nghĩ cô không thấy sao?

Trước mặt cả thiên hạ, Thẩm Văn Duyệt không để tâm đến ánh mắt của người đời, cô ba lần bốn lượt xun xoe bên cạnh Tường Chính Hàn. Cô vốn nghĩ đối phương sẽ chịu nhường bước, ngờ đâu anh chẳng hề để ý đến mình.

Anh lấy lại balo của mình, đi ra phía cuối giảng đường.

Quả thật anh chưa lên tiếng lời nào, cũng không khiến cô ê chề, nhưng chưa nói gì đã đi lại khiến Thẩm Văn Duyệt cảm thấy khó chịu.

Giống như cô chỉ là một người xa lạ.

Thẩm Văn Duyệt thẹn quá hóa giận, gọi với theo anh: “Tường Chính Hàn, mình đang nói chuyện với cậu!”

Tất cả mọi người đều nghe được giọng nói của cô, vậy mà Tường Chính Hàn vẫn không ngoảnh lại.

Một tiền bối bên cạnh chòng ghẹo: “Đáng tiếc, đúng là đáng tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình ha?”

Tiền bối khác cũng tươi cười nhảy vào: “Còn có câu gì đó nhỉ? Núi nào cỏ cây chẳng đầy, đa tình vì tình mà bi.”

“Tiền bối à, em mong các anh đừng nói nữa.” Thẩm Văn Duyệt hậm hực dậm chân, từ lời nói có thể nghe ra sự chán nản: “Các anh nên biết, em mà đã muốn thì cái gì cũng không cho qua đâu.”

Sau khi trận đấu bắt đầu được một lúc, thầy Sừ đã đến văn phòng uống trà, trong giảng đường chỉ còn lại các sinh viên cùng với nhóm phụ trách tổ chức trận đấu.

Thẩm Văn Duyệt cũng nằm trong nhóm này, cô và một chị gái khác phụ trách bảng điểm, nhìn thấy Tường Chính Hàn đi càng lúc càng xa, cô quay đầu lại nhìn người chị đang tắt bật tay chân, cuối cùng vẫn lựa chọn đuổi theo Tường Chính Hàn.

Đáng tiếc, Tường Chính Hàn đã đến phía sau rồi.

Anh đến bên cạnh Hạ Lâm Hi, đưa tay xoa đầu cô, nở một nụ cười với Hạ Lâm Hi, khiến cho mọi người đều nhận ra mối quan hệ giữa họ.

Con giận của Hạ Lâm Hi vẫn chưa nguôi ngoai, chỉ biết gương mặt vẫn rất bình thản.

Phía dưới khán đài dần im lặng, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về nơi đây.

Bởi vì lúc này Thẩm Văn Duyệt gọi to từ trên kia nên không ít bạn học chú ý đến họ, bây giờ họ đều đã nhận ra tình hình rối rắm này. Lần thi đấu loại trừ năm nay, không chỉ mang khí thế ngất trời mà còn có cả một cuộc tình tay ba làm nhạc đệm nữa.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Cô ấy nói gì với anh vậy?”

Tướng Chính Hàn giải thích: “Trước hôm nay anh chưa nói chuyện với cô ấy bao giờ.”

“Anh biết cô ấy à?”

“Không biết.”

“Vậy biết tên của cô ấy không?”

“Chưa từng chú ý qua.”

Cuộc chuyện trò của hai người không lớn không nhỏ, nhưng những lỗ tai hóng hót kia đều nghe lọt.

Vậy nên lúc Thẩm Văn Duyệt đến nơi, một người bạn cùng lớp còn tốt bụng khuyên: “Ai, Tướng Chính Hàn có bạn gái rồi, cậu làm vậy khác gì tự tìm đường chết?”

Lời khuyên này rất chân thành, nhưng Thẩm Văn Duyệt hoàn toàn không để tâm.

Thẩm Văn Duyệt không nói gì nhưng lại nhìn Hạ Lâm Hi trừng trừng.

Hai người không mở miệng nói gì nhau, chỉ im lặng đánh giá người kia.

Một lúc sau Tướng Chính Hàn nắm tay Hạ Lâm Hi, kéo cô: “Mình đi thôi.”

Giảng đường bao nhiêu là sinh viên, dường như là cả khoa công nghệ thông tin năm nhất, bọn họ cười cợt huyết sáo, giống như đang chờ đợi náo nhiệt, còn có người tranh thủ bật điện thoại lên, chờ đợi chuyện vui để quay lại.

Cuộc sống của một sinh viên bình thường nhàm chán lắm, nên chỉ cần có cơ hội là mọi người lại đem ra giải trí ngay.

Trước mắt đám đông, nói càng nhiều, sai càng sai. Hạ Lâm Hi nhớ rõ điều này, theo Tướng Chính Hàn ra khỏi cửa.

Đúng lúc này, thầy Sừ vội vã đi đến.

Thầy Sừ chỉ mới ra khỏi văn phòng, trên tay còn đang bung chén trà, nhìn Tướng Chính Hàn ở trước mặt cười vô cùng thoải mái: “Tướng Chính Hàn, thầy không nhìn nhầm người mà, từ năm trung học em cũng đã tham gia thi đấu rồi đúng không?”

Tướng Chính Hàn nở nụ cười, trả lời: “Trung học em có tự tìm hiểu qua, dù sao đề thi cũng không khó lắm.”

Anh mang balo trên vai, vóc người cao hơn thầy Sừ khiến thầy phải ngẩng đầu lên nhìn lên, thầy thân thiết vỗ vai anh: “Đến văn phòng với thầy để thầy đưa đơn đăng ký cho em, tiện thể cũng gặp những thành viên năm ba, sau này em phải tập luyện với họ đấy.”

Người này giờ không lên tiếng – Hạ Lâm Hi tiếp lời: “Em chờ anh ở đây.”

Thầy Sừ nghe vậy, hỏi thêm: “Bạn gái của em à?”

Tướng Chính Hàn bình thản thừa nhận.

Thầy Sừ liền nói: “Thằng nhóc này mắt nhìn cũng không tệ, đại học nhớ cố gắng học hành, tốt nghiệp rồi tranh thủ kết hôn.”

Tướng Chính Hàn cũng cười nói: “Đây là mục tiêu của em.”

Hai má Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô đứng im một chỗ không nói gì.

Sau khi Tướng Chính Hàn và thầy Sừ đi rồi, Hạ Lâm Hi hít sâu một hơi, định lấy điện thoại ra thì nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau. Tiếng động kia khiến cô cảm thấy phiền chán, chỉ cảm thấy có người đứng là oan hồn không tiêu tan.

Trời cao mây mờ, gió lạnh thổi qua, khuôn viên trường san sát cây lá phong và cây Bạch Quả xen kẽ tầng tầng lớp lớp vào nhau, cả một cảnh sắc này nồng đậm hương vị thu về, tất cả đều đặt vào sâu trong ánh mắt.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, quang cảnh đẹp đẽ nhường này, khiến lòng cô an yên vô cùng.

Thẩm Văn Duyệt không nghe thấy tiếng lòng của cô, bước từng bước đến gần, nói: “Tôi chưa từng nghe Tường Chính Hàn đã có bạn gái, cậu không cần giận dữ vì tôi.”

Đây là một lời nói dối.

Nhưng giờ phút này cô nói ra, có vẻ vô tội lắm.

“Bây giờ cậu đã biết chưa?” Hạ Lâm Hi xoay mình nhìn cô ta chăm chăm, một chút hiền hòa ban nãy đều không còn nữa. “Tường Chính Hàn không ở đây, cậu nói những điều này với tôi anh ấy cũng không nghe được đâu.”

Thẩm Văn Duyệt cười khinh khinh, không tỏ vẻ giận dữ gì: “Con gái khoa Toán Học Ứng Dụng, ai cũng hung hăng như cậu sao?”

Hạ Lâm Hi nói: “Sao cậu biết được tôi ở khoa nào ấy nhỉ?”

Thẩm Văn Duyệt bịa chuyện: “Tòa nhà của khoa Toán bên kia ngày khai giảng tôi có thấy cậu, tôi cũng biết các bạn học của cậu, họ có kể cho tôi nghe.”

Sao lại đến bạn cùng lớp rồi? Hạ Lâm Hi muốn hỏi.

“Nếu trận đấu ACM ban nãy là cuộc thi nói dối.” Hạ Lâm Hi tựa người vào lan can, bình tĩnh nói: “Cậu nhất định có thể thắng mọi đối thủ, nắm chắc giải nhất rồi.”

“Cô có ý gì đấy!”

“Như lời nói thôi.”

Gió thu lãng đãng trên hành lang, nơi này không một bóng người, Thẩm Văn Duyệt vẫn bức bối như trước, cô siết chặt ngón tay, nhẹ giọng hỏi một câu: “Cô nghĩ tôi không dám cãi nhau với cô à?”

Hạ Lâm Hi cũng nhỏ giọng hỏi: “Cậu nói gì đấy, tôi nghe không rõ.”

Thẩm Văn Duyệt chau mày lại, lặp lại thêm lần nữa.

Hạ Lâm Hi cúi đầu, mũi chân cọ cọ trên mặt đất: “Cậu không thể nói lớn hơn à, học sinh tiểu học còn biết nói chuyện hơn cậu. Cậu có thể mua vài món thuộc bỏ, uống vào bỏ sung thêm đề kháng cho mình.”

Rốt cuộc là do tuổi trẻ nông nổi không chịu được những câu châm ngòi, hay cũng có lẽ là vì không vừa mắt Hạ Lâm Hi mà giờ khắc này cô không nhịn được nữa. Cuối cùng Thẩm Văn Duyệt thẹn quá hóa giận, giọng nói cao vút hẳn lên: “Khốn khiếp, cô bị thần kinh đúng không? Cô cho là tôi không dám cãi nhau với cô à?”

Khốn khiếp, cô bị bệnh thần kinh đúng không.

Ừm, mắng hay lắm.

Hạ Lâm Hi không trả lời, cô tỏ vẻ nhún nhường, bước ra phía sau Thẩm Văn Duyệt.

Thẩm Văn Duyệt quay lại, lúc này nhìn thấy Tường Chính Hàn và thầy Sư.

Bọn họ mới đến không lâu.

Mặt thầy Sư danh lại, rõ ràng là đã nghe thấy lời cô nói. Thẩm Văn Duyệt là sinh viên của thầy, lại ban ngày ban mặt ở hành lang lớn tiếng mắng người, cách nói chuyện cũng thật khó nghe, thầy cảm thấy như vậy không có chút tiền đồ nào.

Hạ Lâm Hi đứng sau lưng Tường Chính Hàn, nghe anh nhỏ giọng hỏi vài câu, cô lắc đầu không đáp lại một chữ nhưng đôi mắt lại ửng đỏ.

Tường Chính Hàn quen cô đã hai năm, lại chưa thấy cô khóc bao giờ. Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần liên tưởng đến lời nói của Thẩm Văn Duyệt, anh cảm thấy mọi chuyện không cần giải thích nữa.

Thẩm Văn Duyệt khó khăn trả lời, tay chân trở nên luống cuống: “Là cô ấy mắng em trước.”

Hạ Lâm Hi vẫn chưa lên tiếng, chỉ cúi gằm mặt xuống sàn nhà, im lặng như trước, không hề cãi lại, giống như đang cố gắng nhẫn nhịn.

Thẩm Văn Duyệt lập tức đến gần, muốn kéo tay Hạ Lâm Hi ra lại bị thầy Sư ngăn lại. Cô không chút cam lòng, tiếp tục cãi lại: “Con nhỏ này, con mẹ nó giả...”

“Đừng nói nữa.” Tường Chính Hàn ngắt lời. “Cô ầm ĩ vừa thôi.”

Thẩm Văn Duyệt lại nói: “Cậu nghe mình nói đã...”

Tường Chính Hàn bảo: “Có gì quan trọng sao?”

Nếu lúc này tồn tại một cán cân thì toàn bộ đều ngã về phía Hạ Lâm Hi. Thẩm Văn Duyệt đuối lý không biết nói sao, cô ngẩng đầu nhìn Tường Chính Hàn lại bất gặp đôi mắt vô cùng lạnh lùng của cậu.

Hai mươi phút trước trong giảng đường, cô và anh còn là bạn học. Nhưng ngay tại thời khắc này, đến cả bạn học bình thường cũng không làm được nữa.

Thầy Sứ cũng nói: “Đều là những người đã trưởng thành, phải biết giữ miệng kín kẽ một chút, đặc biệt là con gái, đừng mở ra ngậm lại đều nói những lời thô tục. Có hiểu lầm thì nhẹ nhàng nói chuyện, không chỉ trong giảng đường này mà ngay cả khi ra đời rồi, lễ nghĩa và gia giáo vẫn còn rất quan trọng.”

Thầy Sứ không hề nặng lời, nhưng thầy nhắc đến lễ nghĩa và gia giáo, nghĩa là mọi thứ đều đã rành rành.

Thẩm Văn Duyệt trước giờ chưa bao giờ bị hiểu lầm đến nhường này, gương mặt đỏ cả lên, che mặt chạy về hướng nhà vệ sinh.

Đây mới là khóc thực sự.

Đã vậy sao lúc trước còn nũng nịu làm gì?

Thẩm Văn Duyệt biết cô học khoa Toán Học Ứng Dụng nhưng lại chẳng biết trường cô ở đâu, rõ ràng là chỉ nghe lời người ta kể lại. Đã biết người khác có bạn gái rồi còn muốn xen ngang. Hạ Lâm Hi vô cùng ghét loại người này.

Sau khi Tường Chính Hàn chào tạm biệt thầy Sứ, anh dẫn Hạ Lâm Hi xuống lầu. Trên đường an ủi cô rất nhiều, khiến cô nghi ngờ hỏi: “Anh học từ đâu những lời này thế?”

Tường Chính Hàn nói: “Tự anh nghĩ ra đấy.”

Hạ Lâm Hi khen: “Em rất vui.”

Xung quanh không có một ai, hành lang chỉ còn tiếng gió, gió cuốn lá thổi vào đây, ngượng ngừng dừng bên chân bọn họ. Tường Chính Hàn nắm lấy tay cô, nở nụ cười đáp lại: “Em vui anh cũng vui như thế.”

Hai người bọn họ vô cùng ăn ý, không hề nhắc lại chuyện Thẩm Văn Duyệt ban nãy.

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, từ Thẩm Văn Duyệt cô đã học ra một điều rằng, đừng bao giờ vì một ai mà khiến mối quan hệ giữa vô và Tường Chính Hàn bị ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Cuối tháng chín, các đại học lớn đều bắt đầu nhập học.

Tiết đầu tiên diễn ra vào tám giờ sáng, môn học có tên “Toán Học Phân Tích”. Trên thực tế, nó cũng là tích phân và vi phân cao cấp. Đây là môn học bắt buộc của một sinh viên khoa Toán, nó chạy dài xuyên suốt cả bốn năm chính quy.

Hạ Lâm Hi mong ngóng đã lâu vậy nên đến lớp từ rất sớm. Cô và Sở Thu Nghiên ngồi cùng một dãy, hai người họ mang theo một tập tài liệu. Trần Diệc Xuyên ngồi dãy trên vừa nhìn thấy họ đã vội vọt lại hỏi: “Nghỉ hè các cậu có chuẩn bị bài gì không?”

Hạ Lâm Hi hỏi ngược lại: “Chuẩn bị bài để làm gì? Chỉ cần bắt đầu vào học cố gắng là được.”

“Hạ Lâm Hi, tôi thấy cậu không còn dòn hết tâm huyết như hồi trung học nữa.” Trần Diệc Xuyên cầm quyển sách giáo khoa, vỗ lên mặt bàn. “Tôi giải hết bài tập trong chương trình trước một lần rồi, thi giữa kì chắc chắn cậu không thể nào vượt được tôi đâu.”

Thi giữa kì, chắc chắn cậu không thể nào vượt được tôi.

Lời này vừa nói ra, vài bạn học ngồi quanh đều phì cười.

Trần Diệc Xuyên liếc mắt nhìn xung quanh, một tay đút vào túi quần, quyển “Toán Học Phân Tích” mà cậu đang cầm trên tay kia giống như đang thách thức người đời.

Sau khi sinh viên bước vào đại học, ít nhiều trưởng thành hơn xưa kia, đồng thời biết bình tĩnh hơn những ngày còn trung học. Nhưng Trần Diệc Xuyên lại không phải loại người đó, cậu luôn có một sự kiêu ngạo bất khả xâm phạm bên mình.

Hạ Lâm Hi bàng quan nhìn cậu con trai trước mắt đi vào trong đám sinh viên nam, nhưng lại thấy cậu cời áo khoác ra, giống như là sắp sửa đại chiến một trận, sau nghe Trần Diệc Xuyên nói: “Tôi lấy ba đề ra từ tài liệu được phát, bây giờ chúng ta thi thử xem ai giải ra nhanh nhất, người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên phải viết ngược tên lại, các cậu có dám ứng chiến không?”

Hạ Lâm Hi rất muốn ứng chiến.

Nhưng nhớ lại cả kì nghỉ hè, nếu cô không tập lái xe thì cũng tắt bật bên cạnh Tường Chính Hàn, không tìm đâu ra thời gian để chuẩn bị bài học. Nếu bây giờ cô dám đương đầu, nhất định chẳng bao lâu sau, cô phải viết ngược tên mình lại.

Vậy nên Hạ Lâm Hi chọn biện pháp im lặng.

Sở Thu Nghiên khác với cô, dường như cô ấy đã học qua những thứ này rồi, vậy nên búng búng khí thế, rút lấy hai tờ giấy nháp, vội vàng xông pha cuộc thi thử này.

Người tham chiến nặng ký không chỉ có Sở Thu Nghiên và Trần Diệc Xuyên mà còn cả kẻ vô tội bị lôi vào cuộc là Từ Trí Lễ cùng với một sinh viên ưu tú khác tên Ngụy Hoa. Cha mẹ Ngụy Hoa đều là giáo sư toán học, cậu tham dự trận thi tài này khiến kết quả càng thêm khó đoán.

Trần Diệc Xuyên và Ngụy Hoa cao sần sần cỡ nhau, hai người đều mặc một bộ quần áo tối màu, đứng thẳng tắp bên cạnh ở gần một chiếc bàn, giống như hai trụ điện xám xịt vậy. Hai người họ chụm đầu lại thì thầm to nhỏ một lúc, bỗng nhiên Trần Diệc Xuyên nói: “Hạ Lâm Hi, cậu lại đây lựa đề đi, không người khác nói tôi ăn gian.”

Hạ Lâm Hi ăn ngay nói thật: “Tôi không hiểu đề viết gì.”

Sở Thu Nghiên cười nói: “Cậu rút vài bài tùy ý cũng được, bọn mình hiểu thì làm.”

Đã nói vậy rồi, Hạ Lâm Hi đành bước nhanh đến, đảm trách nhiệm vụ trọng tài của cuộc thi đấu này.

Cô mở sách giáo khoa của mình ra, bằng trực giác từ cái nhìn đầu tiên chọn ra một vài bài, tuy nhiên đề có vẻ dễ quá, khiến cho Trần Diệc Xuyên lên tiếng cười nhạo: “Cậu chọn đề gì mà dễ quá thế, trận đấu này còn ý nghĩa nữa không?”

Sở Thu Nghiên lập tức nói: “Những loại đề này có thể kiểm tra căn bản của mỗi người đấy.”

Hạ Lâm Hi tỏ vẻ đồng tình, cô lấy một tờ giấy, nắm trong lòng bàn tay, cương trực nói: “Đội ai đó trong các cậu thua thì phải viết ngược tên lên tờ giấy này, đem về ký túc treo làm kỉ niệm”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Bên cạnh có một người vén bức màn ra, ánh dương buổi sớm là lướt vào, tạo nên những vệt sáng tròn nhỏ. Hạ Lâm Hi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài còn đôi tai vẫn nghe tiếng bút viết soàn soạt.

Lúc này một âm báo tin nhắn vang lên, có hơi chút đột ngột.

Hạ Lâm Hi quay sang, nhìn chiếc điện thoại Trần Diệc Xuyên đặt trên bàn, giờ đây màn hình đang nhắc nhở: “Cố Hiểu Mạn vừa gửi cho bạn một tin nhắn.”

“Cậu nhìn cái gì?” Trần Diệc Xuyên ngừng tay lại, tay kia vội vàng lướt thông báo đi.

Hạ Lâm Hi đáp: “Nhìn tốc độ tay của cậu.”

Trần Diệc Xuyên không tin, cậu nở nụ cười khinh khỉnh, cậu nói: “Cậu sắp được chứng kiến người được coi là tốc độ tay nhanh nhất.”

Cậu còn chưa rút tay về, Ngụy Hoa đã đóng nắp bút của mình lại, từ tốn nói: “Tôi làm xong rồi, đối chiếu đáp án đi.”

Ngụy Hoa yên tĩnh ngồi ở chỗ của mình, đưa giấy làm cho Hạ Lâm Hi. Hạ Lâm Hi đối chiếu với đáp án trong sách giáo khoa, đưa ra đánh giá thế này: “Hoàn toàn chính xác, ngay cả phương pháp làm cũng không sai lệch.”

Ước chừng một phút sau, Sở Thu Nghiên và hai nam sinh khác nộp bài, trận đấu chỉ còn Từ Trí Lễ và Trần Diệc Xuyên.

Trần Diệc Xuyên không đoán trước được cục diện này, quả thật cậu đã quá coi thường đối thủ, tự cho là mình đã làm hết bài trong sách giáo khoa, có thể chiếm hạng nhất khoa của họ. Nhưng giấc mơ “lên ngôi” tan tành, ảo tưởng độc cô cầu bại tan biến, cậu chỉ có cảm giác không thể thất bại trước Từ Trí Lễ, nếu không bốn năm cậu phải vượt qua thế nào dưới sự cười nhạo của Hạ Lâm Hi đây.

Cậu gồng mình giải bài, đưa ra kết quả trước Từ Trí Lễ.

Trần Diệc Xuyên dùng bút, Sở Thu Nghiên lại càng khó tin: “Vậy Từ Trí Lễ đứng cuối sao?”

Đúng vậy, người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên trong cuộc thi này, chính là người được mọi người xưng tụng “đại thần” – Từ Trí Lễ.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cô nên im lặng như trước, không thông báo to kết quả ra thì có vẻ ổn hơn.

Mặc dù Hạ Lâm Hi không lên tiếng nhưng Từ Trí Lễ vẫn cảm thấy rất quẫn bách. Bởi lẽ da của cậu rất trắng nên trong hoàn cảnh xấu hổ này, cả hai lỗ tai đều đỏ ửng.

Hạ Lâm Hi thử giải vây: “Sắp đến giờ vào lớp rồi, mọi người mau về chỗ ngồi đi.”

“A, Hạ Lâm Hi.” Trần Diệc Xuyên cản cô lại. “Nếu người đứng cuối là tôi, cậu tốt bụng như vậy sao?”

Ngụy Hoa đứng bên cạnh cũng đổ thêm dầu vào lửa: “Đã cuộc thì phải chịu thôi.”

Sở Thu Nghiên nở một nụ cười, cô chọn một chỗ trống trên tờ giấy, chậm rãi viết từng nét tên mình, tất nhiên là tên thật, sau đó đưa bút cho Từ Trí Lễ: “Được rồi, em viết trước, hai chúng mình cùng nhau viết nhé.”

Hạ Lâm Hi thiếu điều chỉ chưa vỗ tay cho hành động của cô ấy.

Lúc ấy, Từ Trí Lễ đã không còn xấu hổ nữa. Cậu viết tên thật mình ra, khoảng cách kề cận với tên của Sở Thu Nghiên, vậy là đã hoàn toàn đáp ứng lần thi vừa rồi.

Hạ Lâm Hi nhìn thấy hết thấy, cô trầm nghĩ bản thân mình cũng nên chăm chỉ học hành. Trần Diệc Xuyên đã dành cả hè để chuẩn bị bài, vậy mà chỉ tìm được thắng cuộc trong suất soát, Từ Trí Lễ là một học sinh được tuyển thẳng, ngờ đâu đến nông nỗi mặt mày đỏ tía.

Vậy nên lúc giờ học bắt đầu, Hạ Lâm Hi hết sức tập trung lắng nghe.

Cuối tiết học, thầy Nghê dạy họ dặn dò: “Sinh viên tốt nghiệp trường hằng năm, đa số đều học lên cao hơn hoặc tìm học bổng, rất ít người tìm việc ngay lập tức. Nhưng bất kể con đường các em chọn có thể nào, đều phải xây dựng cho mình một nền móng vững chắc.”

Thầy cười nói: “Ngẩng mặt lên nhìn sao trời mà bước đến tận cùng.”

Trần Diệc Xuyên tiếp lời: “Em nghỉ kĩ lắm rồi, em phải trở thành giáo sư Toán Học.”

Thầy Nghê đứng trên bục giảng, hai tay tì lên bàn: “Tiếng Anh không gọi là giáo sư Toán Học, chỉ có một từ đơn độc là atician, đó là người đeo đuổi nghiệp toán cả một đời. Mong rằng những điều các em muốn sẽ trở thành thật, trở thành một người đeo đuổi Toán Học đến cùng.”

Sở Thu Nghiên nghe xong những lời này, lại khẽ sát Hạ Lâm Hi hỏi: “Cậu có nghĩ gì cho tương lai chưa? Sẽ ở lại đây hay đi du học.”

“Mình chưa từng nghĩ sẽ đi du học.” Hạ Lâm Hi nói. “Như vậy xa nhà quá.”

Cũng cách Tường Chính Hàn quá xa.

Sở Thu Nghiên cười nói: “Mình thích Toán nhưng không mong trèo cao đến thế.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, sau lại hỏi: “Còn Từ Trí Lễ, cậu ta muốn làm gì?”

“Anh ấy muốn gây dựng sự nghiệp riêng, từ hồi cấp ba đã lên kế hoạch rồi.”

Sở Thu Nghiên gấp sách vở lại, chân thành chia sẻ với cô: “Vừa lúc công ty ba anh ấy có một hạng mục quan trọng liên quan đến ngành công nghệ thông tin, nhưng đội ngũ nhân viên cũng chỉ mới lần sân, chuyện càng lúc càng đau đầu.”

Chuyện này càng lúc càng đau đầu.

Hạ Lâm Hi nghe hiểu những lời này, liền nhắn tin cho Tường Chính Hàn: “Từ Trí Lễ có báo anh khi nào đi thực tập không?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Sau lễ Quốc Khánh.”

Từ đây đến lúc Quốc khánh cũng chỉ còn vài tháng nữa mà thôi.

Tường Chính Hàn vừa tham gia đội tuyển ACM, vừa đi thực tập, nhất định thời gian rồi càng lúc càng ít, bây giờ cô nên tranh thủ thêm. Một chốc, Hạ Lâm Hi tiếp tục hỏi anh: “Quốc Khánh anh có muốn đi đâu chơi không?”

Anh trả lời: “Đều nghe em cả.”

Nhưng Hạ Lâm Hi cũng không mấy lo lắng.

Cô nhìn điện thoại của mình, soạn thêm một tin: “Tôi gặp mặt bạn học cũ đang ở Bắc Kinh, anh có đến không?”

Gặp mặt bạn học cũ ở Bắc Kinh chính là những người chung khối với họ thời cấp ba, thi đại học trúng tuyển đến Bắc Kinh, đã lâu quá rồi không gặp lại nhau, vậy nên có người đứng ra tổ chức buổi hội họp thân thiết.

Sở Thu Nghiên nhìn thoáng qua tin này, nửa thật nửa đùa hỏi: “Đi gặp bạn học cũ à? Cho mình đi với nào.”

“Cậu cũng muốn đến à?”

“Tham gia náo nhiệt mà.”

Đây cũng không phải chuyện to tát gì nên Hạ Lâm Hi ngay lập tức đồng ý.

Chạng vạng bảy giờ, màn đêm hoàn toàn bao phủ, ánh đèn lồng lấy kéo dài cả phố, tạo nên một dải đường ngập sắc vàng. Từ trên cao nhìn xuống, thấy vô số chiếc xe lướt ngang qua nhau, để lại những tia sáng đẹp mắt.

Một thành phố lớn như thế này tất nhiên nơi để giải trí có rất nhiều, thế nhưng số người đến buổi gặp mặt không nhỏ, nhất định phải tìm một nơi rộng rãi có sức chứa lớn. Hạ Lâm Hi ngồi ở một vị trí gần song cửa sổ, nghiêng mặt nhìn cầu vượt phía dưới, bỗng dưng có một cảm giác lạ lùng. Dường như Bắc Kinh cũng như Giang Minh không có gì khác nhau, đều là những tòa nhà cao chọc trời, đều là tuyến đường xe đến xe đi.

Đêm nay không biết ai là người chọn đồ uống, trên bàn chỉ có những chai champagne, Cố Hiểu Mạn lấy cho Hạ Lâm Hi một ly nhưng Trương Chính Hàn nhanh chóng đổi lại bằng nước khoáng.

Trương Chính Hàn ngồi bên trái Hạ Lâm Hi, bên phải của cô chỉ có một chiếc túi xách, Cố Hiểu Mạn thấy vậy liền lên tiếng hỏi: “Hạ Lâm Hi, bên cạnh cậu có ai không?”

Cố Hiểu Mạn đứng trước bàn, Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn cô. “Có bạn học đại học của mình.” Nói xong cô đứng lên tại chỗ, nhìn quanh quất chỗ trống bốn phía: “Cậu ngồi đây nhé?”

Trương Hoài Võ đã lâu không gặp Trương Chính Hàn, lập tức ôn lại chuyện cũ cùng anh, nghe cuộc chuyện trò của Hạ Lâm Hi và Cố Hiểu Mạn, cậu lập tức chen chân vào: “Cố Hiểu Mạn, cậu ngồi chỗ mình đi, để mình ngồi chỗ khác cho.”

Cố Hiểu Mạn nghe vậy vẫn quay người đi về phía trước.

Cô ngồi xuống bên cạnh Trần Diệc Xuyên.

Trương Hoài Võ sững sốt một chút nhưng cũng không để tâm, cậu rất nhanh hồi phục tinh thần: “Đúng rồi, lễ Quốc Khánh các cậu có định đi đâu chơi không?”

Hạ Lâm Hi nói: “Nơi nào sông núi đủ đầy.”

“Vậy đến Quê Lâm đi.” Trương Hoài Võ vỗ bàn, đưa ra một đề nghị vô cùng hợp lý: “Quê Lâm nước thác đổ xuống, đất trời giao nhau.”

Trương Chính Hàn không có ý kiến gì. Anh trầm nghĩ, chỉ cần ra ngoài, có một khoảng thời gian dài ở bên cạnh Hạ Lâm Hi rõ tốt hơn so với một mình tại trường.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Người tham dự lần gặp mặt này đa phần là sinh viên năm nhất, hầu hết đều đến từ trường trung học Giang Minh, bởi vậy lúc bữa tiệc bắt đầu, có người bước lên sân khấu, đứng giữa ánh đèn hoài niệm về những tháng ngày cấp ba xưa.

Hạ Lâm Hi quay lưng về phía người đó, cô uống một ngụm nước khoáng, lẩm bẩm: “Giọng nói quen quen.”

Trương Chính Hàn nói lảng đi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Tầm chín giờ kém mười lăm.” Hạ Lâm Hi cúi đầu xem đồng hồ, lại đưa mắt nhìn giữa khán đài thì bắt gặp vẻ mặt phẫn chấn của Tần Việt.

Trở thành người đạt thủ khoa ban tự nhiên vào kì thi đại học tháng sáu, Tần Việt đặt chân vào được trường danh tiếng ngời ngời như ý nguyện, trước mắt học ngành Quản Trị Kinh Doanh, tương lai cũng có thể kế thừa công ty của gia đình.

Thành tích cậu ta ưu tú, gia cảnh giàu có, thái độ đối đãi với mọi người nhiệt tình lại hào phóng, được các bạn học vô cùng tin tưởng. Bây giờ đứng ở giữa đám người, chậm rãi nói từng chữ nom rất khí thế, bất kể từ góc độ nào đều vô cùng thu hút ánh nhìn.

Âm thanh ồn ào dần dần lắng xuống, giữa rất nhiều bàn tiệc, chỉ còn Tần Việt miệng lưỡi lưu loát, ngay cả Sở Thu Nghiên cũng nhìn cậu, còn bình luận: “Người này nói năng cũng được, bạn học cấp ba với cậu à?”

“Học bên cạnh lớp mình đấy.” Hạ Lâm Hi trả lời xong còn không quên bổ sung một câu. “Nhưng mình không quen cậu ta.”

Giọng nói của cô rất nhỏ, Tần Việt đứng ở xa không thể nào nghe thấy được, nhưng đúng lúc cô mở miệng thì cậu ta lại im lặng, đôi mắt nhìn về phía cô, ngay chính chỗ này, trong giọng có nét cười: “Từ năm đầu tiên của cấp ba, tôi đã luôn ngắm nhìn một nữ sinh của lớp bên cạnh, thành tích của cô ấy dẫn đầu, bên ngoài cũng rất xinh đẹp, tôi không chỉ để ý cô ấy một cách bình thường mà là thật lòng thích. . .”

Tường Chính Hàn nghiêng mặt, trùng mắt với cậu ta.

Tần Việt vẫn cố bình tĩnh nói: “Bây giờ cô ấy có bạn trai rồi, nhưng người đó không phải tôi, giờ đã bắt đầu cuộc sống đại học, mọi chuyện trước đây vô cùng trọn vẹn, chỉ duy nhất điều này vẫn còn tiếc nuối.”

Cho đến bây giờ, những gì Tần Việt kể ra đều là hồi ức thời trung học, cảm ơn những gì đã qua, khát khao tiến đến ngày mai cùng những chuyện vẫn còn khiếm khuyết, ít nhiều có thể lay động đến mọi người. Bởi vậy sau khi cậu ta dừng lại, mọi người đang ngồi đây đều nhiệt liệt vỗ tay.

Ngoại trừ Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi.

Hai người họ nhỏ giọng chuyện trò với nhau, Sở Thu Nghiên và Trương Hoài Vỹ ngồi bên cạnh không thể nghe rõ. Trương Hoài Vỹ nâng ly champagne lên thì thấy Tần Việt đang đi đến nơi này.

Tần Việt nhắc cốc, đứng bên cạnh Tường Chính Hàn nói: “Bạn cũ, tôi kính cậu một ly.”

Tường Chính Hàn và cậu ta tất nhiên không phải bạn bè cũ gì, số câu hai người họ giao tiếp với nhau có thể tính bằng đầu ngón tay, năm mười hai cũng có một lần cãi vã, vậy nên đều không vừa mắt người kia, bây giờ còn muốn chạm ly nâng cốc, quả nhiên là chuyện thách thức chính mình.

Có lẽ là vì không đủ thành ý nên Tường Chính Hàn vẫn chưa đáp lại.

Anh cầm một chai rượu trắng ở trên bàn lên, bình tĩnh mở ra.

Ngón tay nâng cốc của Tần Việt run lên, từng giọt nước khoáng trong ly cũng lay lắt theo, mặt nước xuất hiện từng làn sóng, phản chiếu lấp lánh ánh đèn trần, giống như một viên thạch anh xa xỉ.

Tường Chính Hàn nhắc hai chiếc ly lên, rót đầy rượu vào trong, nhiều đến nỗi như chỉ chực tràn ra. Anh đưa một ly cho Tần Việt, sau đó đứng lên tại chỗ ngồi, sau khi cùng nhau chạm ly, Tường Chính Hàn tỏ vẻ vô cùng thân thiết: “Bạn cũ, tôi cũng kính cậu.”

Tần Việt cười gật đầu, cậu chuẩn bị buông ly rượu trắng ra, lấy lại cốc nước khoáng của mình.

Nhưng bị Tường Chính Hàn ngăn lại.

Tường Chính Hàn nói: “Chúng ta nâng ly chúc mừng, mong nhân tài từ trường cũ lớp lớp xuất hiện, tình bạn này vững bền, tương lai không ngừng phát triển.”

Xung quanh rất nhiều người nghe thấy những lời này, đồng loạt vỗ tay.

Hạ Lâm Hi nâng chai rượu lên, nhìn thoáng qua độ cồn thì vô cùng lo lắng. Bình rượu đặt tại đây, cả tối không ai đụng đến, tất cả đều vì nồng độ... quá mức cao.

Cô kéo tay áo Tường Chính Hàn nhưng anh lại không để ý, đành phải nhìn sang Tần Việt.

Tần Việt cười xấu hổ: “Chúng ta chỉ là sinh viên năm nhất, cũng không cần bắt chước theo mấy bữa tiệc xã giao, uống thứ rượu này vào chắc chắn ngày mai không tỉnh nổi.”

Sinh viên năm nhất, không chỉ có sự ngây ngô của tháng ngày còn trung học, mà cũng giữ lại được những bức đồng của một thời thiếu niên. Gần đó nghe thấy Tần Việt nói lời này, không những không khuyên nhủ họ mà còn nhao nhao cả lên: “Uống uống uống! Tình cảm bền vững, ly rượu bồi!”

Ngay cả Trương Hoài Vỹ cũng nói: “Không phải đều là bạn bè cũ sao, sao không chịu uống chứ?”

Cậu nói những lời này cũng không nghĩ gì, cũng không để bụng điều chi, nhưng người nói vô tình, người nghe có tâm, Tần Việt không thể chịu nổi, bậc thang xuống thì tìm không thấy mà một ly này lại càng không muốn kê miệng. Cuối cùng cậu ta bỏ ly rượu xuống.

Tần Việt bá vai Tường Chính Hàn: “Không uống nữa, kính rượu say hết, đêm nay vui vẻ gì được.”

Giọng cậu ta ôn hòa, nở nụ cười còn nói: “Tôi chỉ tiền mời mọi người một bữa chỉ mong mọi người ăn chơi vui vẻ.”

Hai từ “chí tiền” giống như được nhấn mạnh.

Tướng Chính Hàn dựa vào lời nói mới nảy của cậu ta, vô cùng ôn hòa đáp lại: “Mọi chuyện của tôi đều trọn vẹn, nhưng lại chưa cạ ly với cậu lần nào, đây là tiếc nuối duy nhất của tôi.”

Tần Việt á khẩu không thể nói được gì, cảm thấy mình vừa gặp một con ma men.

Quả thật Tướng Chính Hàn không uống rượu, trước nay cũng hiếm khi cạ ly, nhưng đêm nay anh như thay đổi thành một con người khác, đến cả rượu trắng Quý Châu năm mươi hai độ cũng không thành vấn đề.

Tần Việt do dự hai giây, chiếc ly lại được nâng lên.

Trong một không gian rộng, chỉ có hai người bọn họ đứng, những bạn học còn lại vẫn im lặng ngồi, theo dõi sát sao bên này. Có lẽ là vì bị nhiều người nhìn chăm chú, Tần Việt siết mạnh chân ly, một hơi mà nốc, uống đến một nửa thì ngưng lại, mặt đỏ rần ho sặc sụa.

Rượu nóng vào miệng, cả cổ họng như bị đốt cháy, khắp nơi sộc mùi rượu.

Tướng Chính Hàn vỗ lưng Tần Việt, tay còn lại đỡ cậu ta, thuận tay bỏ ly rượu của mình xuống. Anh tỏ vẻ vô cùng kiên nhẫn, giống như đang đối xử với con mình. Tần Việt kéo tay áo của anh, không thể từ chối sự giúp đỡ này.

Tướng Chính Hàn nói: “Không ai giục cậu, cần gì uống nhanh như thế?”

Anh nói như mình là người vô tội khiến Tần Việt uất nghẹn.

Tần Việt vặn ngược lại: “Vậy sao cậu không uống?”

Trần Diệc Xuyên ngồi bàn đối diện, thấy mọi chuyện bày ra trước mắt cũng cười tới tám mắt mày, giống như đang vui sướng khi người khác gặp họa. Mọi người xung quanh luôn cảm thấy cậu là một người không kiếm chuyện không chịu được, hôm nay cũng không ngoại lệ, cậu gào lên ồn ào: “Tướng Chính Hàn, uống đi! Tần Việt đã vậy rồi, cậu không được trốn đâu!”

Hạ Lâm Hi muốn nói uống cái gì mà uống, nhưng lúc cô ngẩng đầu nhìn Tướng Chính Hàn đã thấy anh nâng ly lên, cô không biết làm sao mà cạ được.

Hạ Lâm Hi cảm thấy thật phiền não, cô cầm ly của mình lên, định uống một ngụm nhưng lại ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc.

Ly bị đổi rồi.

Cô ngồi mãi ở đây chứ chưa đi đâu hết, trong ly vẫn là nước khoáng, hơn nữa là đầy một ly. Nếu như không ngửi kĩ nhất định người ta không biết đó là nước đã bị tráo thành rượu.

Tướng Chính Hàn cầm ly của Hạ Lâm Hi, thật ra đang nốc cạ nước. Tần Việt há miệng tròn mắt, trong lòng cảm thấy hoài nghi.

Tần Việt chưa nói gì, Tướng Chính Hàn đã nâng chai rượu để lên, uống một hơi dài, cũng ngang ngửa với số rượu mà Tần Việt uống ban nãy.

Lần này anh thật sự uống, sau khi uống xong cũng ho khan hai tiếng, hơi thở mang theo mùi rượu nhưng miệng lưỡi vẫn mạch lạc, anh dựa theo tình hình hỏi: “Còn uống nữa không?”

Câu nói này khiến mọi người chấn động.

Trường trung học Giang Minh giáo dục học sinh với nội quy vô cùng nghiêm khắc. Tuy là họ đã hơn mười tám tuổi rồi nhưng chưa từng biết say rượu là gì, cũng không biết cảnh tượng hai người đầu rượu uống thả cửa ra sao.

Trần Diệc Xuyên cũng giựt dây nói: “Tần Việt, thủ khoa ban tự nhiên cái gì chứ, đến cả rượu cũng không uống nổi? Người ta một hơi là cạ cả ly, còn cậu thân là đàn ông nhấp một ngụm cũng không dám làm, đúng là khiến người ta coi thường!”

Người ta thường nói kẻ thua bán mạng cũng không chịu thua, vì không muốn mất mặt, Tần Việt nhấc luôn cả một chai rượu, ngửa đầu dốc ngược xuống điên cuồng. Tất nhiên cậu cảm thấy rất khó chịu nhưng không thể dừng lại, giống như việc một khi đã hiểu thắng hiểu chiến rồi thì cái gì cũng làm được.

Cho đến khi Thời Oánh chạy đến, gạt bình rượu ra khỏi tay cậu.

Tần Việt quay mình, “ợc” một tiếng ỏi đầy ra đất.

Ới ra là may rồi, Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, bằng không uống nhường này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tướng Chính Hàn bàng quan đứng nhìn, anh cũng muốn nôn hết ra, nhưng cho dù là nôn cũng không thể để mình mất mặt trước Hạ Lâm Hi. Anh cố gắng giữ vững chính mình nói: “Tôi ra nhà vệ sinh.”

Sau đó đi ra khỏi phòng tiệc.

Đêm nay anh quá bốc đồng, nếu đối thủ thiệt hại một ngàn thì anh cũng tự tổn thương năm trăm. Dường như trong lúc đối đầu với tình địch, anh chỉ là một cậu trai hai mươi tuổi ngông cuồng không biết đất trời rộng lớn.

Hạ Lâm Hi quay đầu lại, nhìn thấy một đồng hồ điện trên mặt đất. Gương mặt Tần Việt đỏ choét, nôn xon thì ho liên tục. Có người chạy đi tìm nhân viên, nhưng lại chẳng có ai bên cạnh chăm sóc cậu ta, ngoại trừ Thòi Oánh.

Lâu quá rồi Hạ Lâm Hi không nhìn thấy Thòi Oánh, giống như cô đã để người bạn cùng lớp này trôi vào trong dĩ vãng. Thòi Oánh không khác gì trước đây, chỉ là gương mặt càng thêm trắng nõn hồng nhuận, cô quỳ trên mặt đất đỡ Tần Việt, vô cùng quan tâm nói: “Để mình rót cho cậu ly nước, cậu ngồi đây nghỉ một chút.”

Trần Diệc Xuyên cũng đi đến bên cạnh họ nói: “Không phải chứ, uống một chút rượu mà cũng chật vật đến nhường này.”

Cậu nói: “Thòi Oánh, cậu lo cho Tần Việt cái gì chứ? Đàn ông cũng có sĩ diện của họ!”

Thòi Oánh nói: “Mọi người đều là bạn bè, tuy không học chung đại học nhưng ít nhất cũng là bạn học cũ, bạn học cũ khó khăn thì hỗ trợ cũng đúng mà.”

Sở Thu Nghiên nghe những lời này kè sát Hạ Lâm Hi hỏi: “Cô ấy là bạn cùng lớp cấp ba của cậu?”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy rất được yêu quý.”

Sở Thu Nghiên cười không nói gì.

Hai mươi lăm phút sau, nhân viên đã thu dọn xong tàn cuộc, Trương Chính Hàn cũng đã quay lại, anh không ngồi xuống lại mà đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi, trên tay còn cầm một vỉ kẹo cao su.

Tần Việt không có khả năng tỉnh táo trở lại, cậu ta ngồi thu lu bên ghế sofa, uống đến hai cốc nước nóng, sau lại mê sảng. Đầu tiên là nói cái gì mà “Môn đăng hộ đối”, sau lại bảo “Tìm bạn trai không thể tìm người nghèo.”, cuối cùng còn gào lên “Hạ Lâm Hi, cậu lại đây!” giọng vô cùng lớn, ai cũng nghe thấy.

Nhất thời, mọi người đều thấy xấu hổ.

Sở Thu Nghiên cười nói: “Com nước xong xuôi cả rồi, bao giờ chúng mình đi được nhỉ?”

Cố Hiểu Mạn ngồi đối diện trả lời: “Bây giờ về được rồi, chúng mình ra ngoài đi.”

Sở Thu Nghiên còn nói: “Bữa tiệc này ăn ngon lắm, mình chuyển tiền cho ai đây?”

Hạ Lâm Hi đứng lên, nhìn hóa đơn bên cạnh, tính nhẩm một chút liền đáp lại: “Mỗi người một trăm hai mươi tám đồng, tôi chuyển tiền cho lớp trưởng nhé!”

Lớp trưởng còn chưa kịp nói gì đã nhận được tin nhắn chuyển khoản của Hạ Lâm Hi.

Mọi người đều làm theo, không bao lâu sau, lớp trưởng nhận được ồ ạt tin chuyển khoản.

Trương Hoài Võ gõ bàn mở miệng nói: “Bữa ăn này rất vui, chúng tôi đi trước nhé, sau này rảnh lại tụ tập! Đợi sau này tôi thành đạt rồi cũng sẽ mời mọi người một bữa.”

Trần Diệc Xuyên không nói gì nhưng cũng làm vậy, cậu lấy balo của mình đeo lên lưng, là người đầu tiên ra khỏi cửa.

Mọi người vừa lúc tiễn đường, cùng nhau xuống cầu thang.

Hạ Lâm Hi vẫn nghĩ đến chuyện đi du lịch ngày Quốc Khánh, xuống tầng một không lâu sau, cô đã đề nghị: “Vậy quyết định đi Quế Lâm sao?”

Cô quay đầu nhìn Trương Chính Hàn: “Có được không anh?”

Trương Chính Hàn nói: “Anh đồng ý.”

Anh nói chuyện không còn mùi rượu mà lại mang theo hương bạc hà ngòn ngọt.

Hạ Lâm Hi đến gần anh, lại hỏi tiếp: “Hai người chúng ta và Trương Hoài Võ, tổng cộng ba người sao?”

Cố Hiểu Mạn nghe họ trò chuyện, bấy giờ tỏ vẻ bất bình: “Còn mình đâu? Mình cũng muốn đi với các cậu.”

Trương Hoài Võ vui vẻ nói: “Tất nhiên là được rồi. Hồi còn cấp ba bốn người chúng ta là một nhóm, chỗ ngồi có bao giờ bị chuyển đâu.”

Sở Thu Nghiên cười nghe bọn họ nói chuyện, cũng không góp vui cô cũng phải đi.

Thật ra không phải vì cô không muốn, mà bởi Từ Trí Lễ đã sắp xếp sẵn rồi, ngày Quốc Khánh hai người bọn họ sẽ sang Paris.

Tháng trước, hai người bọn họ tìm hiểu về Paris cả rồi. Nào là đến đó mua mỹ phẩm, đi tản bộ ở những con đường lớn, chèo thuyền trên dòng Seine thơ mộng, dạo qua nhà thờ Đức Bà Paris... Đây là kế hoạch của Từ Trí Lễ, cậu còn chưa hỏi qua ý của Sở Thu Nghiên đã lo đi đặt vé máy bay rồi.

Ngon đèn nổi thang càng lúc càng rõ, Trần Diệc Xuyên cũng đang đi đằng trước, cậu quay đầu nhìn bọn họ, bỗng nhiên hỏi: “Tôi đi với các cậu được không?”

Tôi đi với các cậu được không?

Nhưng lời này không giống với mấy câu Trần Diệc Xuyên hay nói.

Nhưng quả thật cậu vừa nói vậy, gương mặt vô cùng ngưng nghị, giống như chỉ bất giác thốt nên.

Cố Hiểu Mạn nghe vậy thì giật mình, cô đứng ở bậc thang trên, gió thổi vấy bay thành đường vòng cung, giống một vết cắt xuyên ánh sáng đèn điện.

Trần Diệc Xuyên thấy vậy, cười tí mắt nhìn cô: “Đừng ngạc nhiên như vậy.”

Cậu nói: “Tôi nói cho các cậu hay, tôi không muốn đi chơi chung với các cậu đâu. Chỉ là tôi định đi Quế Lâm, tiện đường đi chung với các cậu thôi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Tường Chính Hàn nói: “Đi một mình cũng tiện đường mà.”

Trương Hoài Võ cười cười, phụ họa Tường Chính Hàn: “Đúng vậy đó Xuyên ca, tui này ồn ào lắm, sợ làm phiền cậu.”

Trần Diệc Xuyên chỉnh lại balo của mình, dường như không để tâm đến họ, cậu duỗi thẳng chân, ngồi trên tay vịn, ra vẻ có lý nói: “Các cậu một nhóm hai nam hai nữ, cũng không nhiều. Ra ngoài người càng nhiều càng dễ tránh bắt trắc, có hiểu không?”

Cố Hiểu Mạn chưa nói gì với Hạ Lâm Hi vì cô biết trong lòng Hạ Lâm Hi không thích Trần Diệc Xuyên, cô cảm thấy nếu bây giờ mình nói gì đó nhất định sẽ phá hư bầu không khí, vậy nên cứ phân vân chần chừ.

Cố Hiểu Mạn im lặng một chốc nhưng vẫn dao động: “Nhiều người cũng tốt, có thể mua vé đoàn, tiết kiệm tiền.”

Từ lúc vào đại học đến nay, Hạ Lâm Hi chưa bao giờ lo đến tiền bạc, cô cũng không có khái niệm lo lắng, vậy nên lý do này không thể đã động đến cô.

Trần Diệc Xuyên vẫn không nhượng bước: “Các cậu không ngại thơ như vậy không chịu được à? Trung học có hiểm khích, ngủ một giấc quên đi cho rồi. Ghim hận trong lòng nhiều như vậy làm gì? Tôi đi chung có thể mua vé đoàn, không tốt sao?”

Cố Hiểu Mạn nói: “Ừ, mình cảm thấy vậy rất tốt.”

Trương Hoài Võ nhìn Cố Hiểu Mạn, lại nhìn Trần Diệc Xuyên, cậu do dự một lúc lâu, cũng cười cười, trả lời chung chung: “Đi cùng nhau đi.”

Tường Chính Hàn vừa uống rượu xong, lúc này vẫn chưa tỉnh, tuy anh không đồng ý, nhưng lúc từ lên một tiếng thì giống như đã chấp thuận rồi.

Hạ Lâm Hi ngạc nhiên nhìn anh.

Cô có thể phản đối Trương Hoài Võ, nhưng sẽ không bác lời Tường Chính Hàn, vậy nên cô đành nói: “Cậu đi cùng chúng tôi, trên đường đi không được gây hiềm khích, cũng không được ra tay đánh người...”

Hạ Lâm Hi chưa nói xong, Trần Diệc Xuyên đã vội ngắt lời: “Tôi biết rồi, cậu đừng dong dài vậy được không?”

“Cậu mới dong dài.” Tường Chính Hàn nói. “Cứ âm ỉ không ngừng.”

Một tay anh cầm vỉa hè, tay còn lại xen kẽ tay Hạ Lâm Hi, gần đây không có tay vịn thế nên anh đưa một chân về trước để trụ, áo cũng hơi mở, rõ ràng nhìn lưu manh hơn bình thường rất nhiều.

Trần Diệc Xuyên nhìn anh như vậy không quen, còn định cãi nhau với Tường Chính Hàn.

Nhưng nhớ lại những lời Hạ Lâm Hi mới nói vừa rồi, Trần Diệc Xuyên nghĩ cậu cũng không thể trở mặt như vậy. Cậu thoáng nhìn Cố Hiểu Mạn, thấy đôi má cô còn hồng hơn so với mọi khi, giống như mùa táo ngày thu Bắc Kinh vậy, khiến tâm trạng cậu trở nên tốt lắm. “Được rồi, tôi không nói nữa, mười một đi Quế Lâm.”

Mười một đi Quế Lâm.

Năm chữ ngắn ngủn này lại khiến Cố Hiểu Mạn vô cùng chờ mong.

Năm cấp ba, cô dùng dao nhọn cắt đi tơ vương trong lòng, giờ đây tơ tàn lại cháy, cảm giác thắm mến vẫn chưa thể nào dứt, chỉ là trước đây chôn sâu trong đáy lòng, bây giờ bị khơi ra, hoảng loạn bùng lên, như nụ hoa nở rộ.

Hạ Lâm Hi nói: “Để tôi tính toán điểm đến với lộ tuyến của chúng ta.”

Tường Chính Hàn thờ ơ nhìn lộ tuyến, anh quan tâm đến người hơn, anh cúi sát bên tai cô, nhỏ giọng hỏi: “Chia phòng thế nào đây?”

Anh đề nghị: “Hai người một phòng, chúng ta chia vậy sao?”

Hạ Lâm Hi gật đầu, cô không nghĩ Tường Chính Hàn lại uống nhiều đến thế. Tai cô như đã nhũn ra, đã vậy còn cố nghiêm túc nói: “Em ở chung phòng với Hiếu Mạn.”

Tường Chính Hàn có hơi thất vọng.

Nhưng Cô Hiếu Mạn lại rất vui, cô lập tức lên tiếng: “Được, mình chung phòng với Hạ Lâm Hi nhé, trước giờ chưa được ở chung chỗ với cậu lần nào.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Quê Lâm có không ít phong cảnh nổi danh, kì nghỉ Quốc Khánh kéo dài một ngày, Cô Hiếu Mạn có thể ở chung với Hạ Lâm Hi đến năm ngày, năm ngày này hai người một phòng...

Tường Chính Hàn không muốn nghĩ đến nữa.

Cậu ít khi ghen tị với ai cái gì nhưng ở phút chốc này, ghen tị như một ngọn lửa lớn, cháy hừng hực trong cậu. Để dè nén cảm giác này, cậu lấy hai viên kẹo bạc hà ra, cúi đầu ăn, quả nhiên cả người cậu dịu lại ít nhiều.

Hạ Lâm Hi thấy vậy, nhỏ giọng hỏi cậu: “Anh thích ăn kẹo bạc hà à?”

Từ bé đến lớn, Tường Chính Hàn đã được dạy rằng, có những lúc không nên nói chuyện, bởi vậy anh chỉ gật đầu một cái, sau đó vờn tay vào mái tóc cô.

Hạ Lâm Hi âm thầm nhớ kỹ.

Cô nghĩ rằng mình nên mua một ít kẹo bạc hà, sau này có cơ hội sẽ đưa cho Tường Chính Hàn.

Đáng tiếc đối với Tường Chính Hàn, kẹo bạc hà không có tác dụng làm tỉnh rượu. Anh vẫn cảm thấy hơi chóng mặt, giống như đang đi trong biển sương mù, bên trong làn sương ấy ngọn đèn đường cũng không thể rọi rõ lối đi. Anh vẫn nắm chặt cổ tay Hạ Lâm Hi, bước thật chậm xuống hai mươi nấc thang.

“Em đưa anh về ký túc.” Hạ Lâm Hi nói. “Anh uống nhiều quá.”

Trần Diệc Xuyên nghe được những lời này, vừa xuống bậc thang cuối đã quay đầu lại, cậu chỉnh lại vị trí quai cặp, ngẩng đầu nhìn Tường Chính Hàn: “Ài, Tường Chính Hàn, cậu cũng say à? So với Tần Việt, tôi cứ nghĩ cậu mạnh...”

Trương Hoài Vỹ cắt ngang: “Trần Diệc Xuyên, cậu không biết đó là rượu đế bao nhiêu độ sao? Năm mươi hai độ đấy! Đừng bảo uống một ly, tôi ngủi thôi cũng đã say rồi.”

Trần Diệc Xuyên nói: “Say cũng tốt hơn so với ói mửa, Tần Việt nôn thốc nôn tháo một trận, coi như mất hết mặt mũi rồi.”

Cố Hiếu Mạn bỗng dừng lại hỏi: “Người đằng trước là Tần Việt đúng không?”

Cả nhóm bọn họ đang đứng trước lối cầu thang, tất cả đều nhìn về phía bãi đỗ xe, bây giờ là mười rưỡi tối, màn đêm phủ xuống một vùng đô thị, dải phố được thắp sáng bởi những ngọn đèn đường nhưng lại chẳng tìm được mảnh trăng hay ngôi sao le lói nào.

Cách nơi này không xa, Tần Việt được người ta đỡ lên chiếc SUV, nhìn từ phía sau vô cùng chật vật. Đây là lần đầu tiên trong đời cậu uống nhiều rượu như vậy, cứ cách một lúc lại lèm bèm, dường như sau khi rượu vào thì mọi gia giáo đều mất sạch, trở thành một phàm nhân thô tục.

Thời Oánh mang găng tay đứng bên cạnh, căn bản cô không để ý đến Tần Việt, chỉ lo nói chuyện với người lái xe, sau khi được tài xế đồng ý, cô liền ngồi vào trong chiếc SUV đấy.

Đèn xe sáng rực, băng nghênh ngang ra đường.

Trương Hoài Võ mồm miệng nhanh nhẩu: “Minh khinh, để lấy lòng kẻ giàu, Thời Oánh lại...”

Đang nói đang dở, mọi người đều im phăng phắc.

Trương Hoài Võ nhận ra mình vừa lỡ lời, vội vội vàng vàng nói thêm câu vớt vát: “Đúng là xuất sắc hơn mình, còn cố gắng hơn mình nữa, quả nhiên mình phải phấn đấu nhiều hơn.”

Sở Thu Nghiên cười nói: “Quan trọng hơn chuyện phấn đấu đó là biết chọn đường mà đi.”

Trương Hoài Võ vỗ tay khen ngợi: “Không hổ danh sinh viên Thanh Hoa, đúng là học rộng hiểu nhiều.”

Phía trước không khí vô cùng hòa hợp, nhưng Trương Chính Hàn lại không để ý đến họ. Anh không biết Trương Hoài Võ đang nói những gì, chỉ quàng chặt cả vai Hạ Lâm Hi, cúi đầu hôn lên môi và mặt cô, giống như một tên lưu manh đang hái hoa ngắt cỏ.

“Anh đừng như vậy.” Gương mặt Hạ Lâm Hi đỏ ửng, còn cố đỡ lấy anh. “Mọi người ở đằng trước.”

Trương Chính Hàn trầm giọng, trong hơi thở mang theo hương bạc hà và vị rượu say nồng: “Đừng lo, họ không thấy đâu.” Nói xong, anh thật sự quay lại hôn cô, một lần chưa đủ còn thêm lần thứ hai, bàn tay ôm cô cũng không chịu buông, dần di chuyển xuống trước ngực.

Hạ Lâm Hi như ngừng thở, thiếu chút nữa đã trở mặt với Trương Chính Hàn.

Kiên nhẫn như một thanh đao, mũi đao sắc sát cổ cô, bị anh chạm vào gần một phút, cô rút cuộc không chịu nổi nữa, gắt lên: “Anh mà còn vậy nữa, em mặc kệ đấy!”

Màn đêm ám màu như thủy triều, nuốt trọn tất cả ánh sáng, bên đường là những cột đèn đã hỏng, chẳng rọi rõ được bóng dáng ai. Sở Thu Nghiên quay đầu lại nhìn Hạ Lâm Hi, chỉ thấy Trương Chính Hàn đang đứng thẳng người, sau lưng anh là một trụ điện. Một tay anh nắm tay Hạ Lâm Hi, tay còn lại đút vào túi quần, nhìn không như đã say, bởi lẽ đôi mắt vẫn còn tỉnh lặng lắm.

Đáng tiếc, chỉ là vờ vịt mà thôi.

Sở Thu Nghiên hoàn toàn bị lừa, cô cho rằng Trương Chính Hàn hoàn toàn tỉnh táo, vậy nên giờ tay vẫy taxi, mở miệng nói: “Tụi mình về chung với Trần Diệc Xuyên nhé, mau vào xe đi!”

Trương Hoài Võ và Cố Hiểu Mạn tiện đường, hai người họ đã lên chiếc xe khác rồi, Trần Diệc Xuyên bước lên phía trước, tỏ vẻ đồng ý đi chung với họ.

Sau khi xe taxi đỗ lại đây, Trần Diệc Xuyên là người đầu tiên bước vào, sau khi cậu đặt mông ngồi xuống liền quay đầu nhìn Trương Chính Hàn: “Không phải cậu say rượu sao? Mau ngồi chỗ phó lái đi, chỗ đó tầm nhìn thoáng, dễ thông gió hơn.”

Nếu ngồi chỗ phó lái, làm sao Hạ Lâm Hi ngồi được. Nghĩ đến chuyện này, Trương Chính Hàn thấy hơi khó chịu.

Vậy nên anh mở cửa xe ra, theo sau Trần Diệc Xuyên ngồi vào, bởi lẽ bước chân còn loạng choạng nên ngồi xuống cũng hơi chèn chích. Nhưng anh vẫn ngồi rất nghiêm túc, đó là thói quen ngồi được dạy từ bé đến lớn, sau đó võ vị trí vẫn còn trống, chờ Hạ Lâm Hi đến đây.

Nhưng Hạ Lâm Hi chưa vào, cửa xe đã bị Sở Thu Nghiên đóng lại.

“Hai người các cậu cao quá, đều hơn một mét tám.” Sở Thu Nghiên đứng bên ngoài cửa sổ nói. “Bốn người ngồi chung chiếc xe, có vẻ hơi chật chội. Tôi với Hạ Lâm Hi ngồi xe khác, theo sau các cậu.”

Cô nói xong, chiếc xe liền khởi động.

Trần Diệc Xuyên bật cười, quay đầu nhìn về phía sau: “Hai người họ còn đợi xe, chắc chúng ta sẽ đến trước.”

Trương Chính Hàn suy nghĩ trong đầu, nếu anh bảo lái xe dừng lại nhưng xe phía sau không dừng thì Hạ Lâm Hi vẫn băng ngang qua anh. Tính thế nào cũng không được ngồi cùng cô.

Anh đành phải chấp nhận sự thật, thông dong ngồi tại chỗ. Nhưng nhờ tác dụng của cồn, anh nhanh chóng quên đi người đang ngồi cùng, cứ ngoái đầu nhìn lại chiếc xe ở phía sau, không hề nói lời nào.

Trần Diệc Xuyên nghiêng mặt nhìn anh, không nhìn được trêu chọc: “Tôi nói này Trương Chính Hàn, cậu không thấy cô ấy mới có mấy phút vậy mà cứ trông ngóng mãi thôi.”

Tỉnh tỉnh Trương Chính Hàn đêm nay không tốt lắm, anh hỏi vặn lại: “Tôi không nhìn Hạ Lâm Hi chẳng lẽ nhìn cậu?” Nói xong lời này, anh còn cười nhẹ: “Khóa quần của cậu còn mở kia.”

Trần Diệc Xuyên vô cùng hoảng hốt.

Đến cả tài xế cũng bật cười.

Trần Diệc Xuyên vội ôm lấy balo, che lại khóa quần của mình, quả nhiên nó đang mở. Vất vả kéo chỗ đấy lại, cậu xắn tay áo lên, đi thẳng vào vấn đề: “Tuồng Chính Hàn, cậu thấy khi nào?”

“Vừa mới thấy!” Tuồng Chính Hàn nói.

Trần Diệc Xuyên cười lạnh: “Được, tôi tin cậu lần này.”

Tuy nói như vậy nhưng Trần Diệc Xuyên vẫn còn nát óc nhớ lại xem khóa quần mở từ lúc nào, có lâu không? Nếu những người kia đã thấy rồi thì tối nay trình độ mất mặt của cậu còn hơn tên Tần Việt nồn thốc nồn tháo kia một bậc.

Trần Diệc Xuyên buồn phiền trong lòng, không nói thêm lời nào nữa.

Khoảng mười phút sau, bọn họ đến trường của Tuồng Chính Hàn. Đối diện trường là một phố ăn vặt, bây giờ đã gần mười một giờ khuya mà trên con đường vẫn tấp nập sinh viên ăn bữa khuya.

Tuồng Chính Hàn là người đầu tiên xuống xe, anh đợi Hạ Lâm Hi đi thật xa đến khi xe taxi khuất hẳn mới chậm rãi bước vào phòng.

Trong phòng ngủ, ngập tràn mùi khói.

Tiền Thần kéo màn ra, bật quạt điện, cầm một quyển sách, quạt cho mình rồi kêu gào: “Đoạn ca, để cho chúng tôi nhờ chút đi, tôi biết cậu nghiện thuốc nặng, nhịn cũng không thoải mái...”

Đoạn Ninh đang hút thuốc, cậu vừa nhả khói vừa rống lên: “Con mẹ nó, ông đây đang rèn luyện chúng mày, có thằng đàn ông nào mà không hút thuốc không?”

Tuồng Chính Hàn nghe vậy, đáp: “Tôi.”

Cả người anh phảng phất mùi rượu, cũng không ăn viên kẹo bạc hà nào nữa, đi về phía Đoạn Ninh. Đoạn Ninh ngửi thấy mùi rượu này, biết là anh mới uống xong, đang trong tình trạng thất thường, vậy nên lập tức đứng lên hỏi: “Tuồng Chính Hàn, mày muốn làm gì?”

Tuồng Chính Hàn không thèm để tâm đến Đoạn Ninh, chỉ nhìn vào màn hình máy tính của cậu ta.

“Đập thuốc đi.” Anh nói. “Máy tính của cậu sắp tiêu rồi.”

Đoạn Ninh cảm thấy vô cùng khó hiểu, cậu nghĩ Tuồng Chính Hàn đang nói sáng, vậy nên không thật sự quan tâm, lại nghe Tuồng Chính Hàn nhắc thêm lần nữa: “Màn hình của cậu toàn là khói thuốc.”

Đoạn Ninh ngóc đầu nhìn lên, quả nhiên cả một lớp khói màu xám phủ kín lên trên màn hình.

“Ai dám hack máy tính của ông đây? Rốt cuộc là thằng nào?” Đoạn Ninh gõ bàn phím, mở ra khu vực admin hệ thống nhưng mọi thứ trông vẫn rất bình thường, cậu không thể tìm ra chút manh mối gì.

Tuồng Chính Hàn cười cười, thẳng thắn nói: “Không phải tôi.”

Đoạn Ninh bực mình hét: “Ông đây không nói là mày.”

Không thể kiểm soát máy tính, Đoạn Ninh không còn tâm trạng nào hút thuốc nữa, cậu đóng cửa mạch nguồn, tháo phần cứng ra, định kiểm tra lại hệ thống.

Tuồng Chính Hàn tỏ vẻ mình là người ngoài cuộc, cậu im lặng quan sát hết thấy, bỗng nhiên nói một lời cho rõ: “Có kiểm tra lại hệ thống cũng vô ích thôi, bị bóng ma xâm nhập vào rồi.”

Đoạn Ninh vẫn không tin anh, cứ sống chết kiểm tra lại hệ thống.

Gió lạnh thổi vào từ ban công, vén tung bức màn màu lam, ngọn đèn trong phòng sáng trong như nước, sàn nhà cũng sạch sẽ hơn so với ban nãy. Tiền Thần vừa dọn dẹp, vừa hỏi dò: “Chính ca, Quốc Khánh có về nhà không, hay cả phòng cùng đi chơi đi!”

Chu Vân Phi đang chơi game ở giường trên, cậu tháo tai nghe ra, nói: “Mình không được, mình bận làm thêm rồi.”

Tuồng Chính Hàn nói: “Tôi đi chơi với vài người bạn ở Quê Lâm.”

“Bạn cũ à, từ lúc trung học sao?” Tiền Thần kì công lau chùi, chịu khổ nhọc tổng dọn vệ sinh. “Đã đủ người chưa, cho tôi đi theo với nhé!”

Tuồng Chính Hàn thấy cậu vất vả cũng cầm khăn phụ giúp. Lúc còn trung học anh thường xuyên bị phạt trực nhật nên cũng có kinh nghiệm. Vậy là anh lau cửa sổ, đáp lại bằng một tiếng “ừ”.

Tiếng “ừ” đó không có nghĩa là anh đồng ý. Cả người anh như bị đốt nóng vậy nên ai nói gì cũng đâu còn nghe thấy.

Tiền Thần nghĩ mọi chuyện đã xong, bây giờ đang lờ đi điện thoại ra, đặt mua một bộ dụng cụ du lịch.

Cho đến tận lúc lên giường, Trương Chính Hàn mới mở điện thoại ra, thấy tin nhắn của Hạ Lâm Hi. Cô hỏi anh đã về phòng chưa, còn khó chịu hay không, còn hỏi sao anh không trả lời.

Trương Chính Hàn gọi cho cô.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Anh đã tỉnh hơn chưa?”

“Một chút.” Trương Chính Hàn nói. “Nhưng tay thì còn run.”

Hạ Lâm Hi lại hỏi: “Sao thế?”

Trương Chính Hàn đau khổ nghĩ, anh không thể nói thật. Đây là lần đầu tiên anh chạm vào cô, anh hưng phấn đến nỗi tay cũng run. Bên trong phòng ngủ lúc này vẫn chưa tắt đèn, anh đang cầm một quyển sách khái niệm dịch thuật, giọng nói vẫn như mọi khi, vô cùng dễ nghe, vậy mà lại là cho một lời nói dối: “Trên giường có quyển sách để lên tay anh.”

Hạ Lâm Hi tin là thật, cô vội khuyên: “Anh đừng đọc sách nữa, đi ngủ đi.”

Vô cùng trùng hợp là, Sở Thu Nghiên cũng đang thúc giục bạn trai: “Mai mình nói kỹ lại chuyện này, anh đi ngủ sớm đi nhé!”

Phản ứng của Từ Trí Lễ và Trương Chính Hàn hoàn toàn khác nhau.

Trương Chính Hàn mặc dầu đã uống say nhưng vẫn rất nghe lời, anh đáp: “Anh đã lên giường rồi, em ngủ sớm đi.”

Từ Trí Lễ không dịu dàng như vậy, bên đầu dây kia điện thoại, cậu nói: “Hôm qua anh đã hẹn em rồi, hôm nay đi nghe nhạc thánh phòng, em lại đi chơi với Hạ Lâm Hi, sao lại không nói anh biết? Anh đợi em ở thánh phòng đến một tiếng...”

Sở Thu Nghiên nói: “Em gửi tin nhắn cho anh rồi, do anh không xem điện thoại mà.”

Từ Trí Lễ vẫn không chịu buông tha: “Hôm qua em đồng ý với anh, bây giờ thì lại để anh leo cây.”

Giọng của Sở Thu Nghiên vẫn bình tĩnh như thế, không hề tỏ ra giận dữ một chút nào: “Bởi vì em không thích nhạc kịch, em nói với anh ba lần, có lần nào anh để tâm không?”

“Em đã nghĩ vậy, anh cũng không có cách khác.” Từ Trí Lễ nói xong liền dập điện thoại.

Sở Thu Nghiên lại gọi thêm một cuộc, chui sâu vào trong chăn.

Hạ Lâm Hi cũng cuộn mình trong mền, vẫn còn nói chuyện điện thoại với Trương Chính Hàn.

Hôm nay vẫn giống như mọi khi, Lý Toa Toa đã trèo lên giường từ sớm. Nhưng hôm nay cô giải bộ đề thi TOEFL, nghe đến cả năm đề, vậy nên dây thần kinh đã căng như dây đàn. Cô mở điện thoại ra chơi game, quyết định tối nay phóng thích chính mình, không thể ngủ dễ dàng như vậy.

Sở Thu Nghiên cãi nhau một trận với Từ Trí Lễ, trong lòng cũng không thoải mái gì, cô trừng mắt nằm trên giường, đeo tai nghe nghe nhạc, cũng không có ý định ngủ.

Trang Phi học đêm vẫn chưa về, trong phòng im lặng như thế.

Hạ Lâm Hi nhìn quanh phòng ngủ, nhận ra mọi người đều thức. Vậy nên cô lấy máy tính ra, ngồi trong chiếc mền của mình, nhanh chóng tìm lộ tuyến, đầu tiên xác định một số nơi nên đến rồi mở word viết bản kế hoạch.

Cô chuẩn bị tương đối đầy đủ, không chỉ lo chuyện tiền nong mà còn xem bình luận của những người đã đi, cho đến tận nửa đêm mới tắt máy đi ngủ. Trước khi ngủ còn không gửi kế hoạch đi, thậm chí còn lập hẳn một nhóm chat.

Sáng hôm sau, sau khi ra khỏi giường, Trương Chính Hàn đã nhận được kế hoạch của Hạ Lâm Hi. Anh tra lại một lần nữa, chỉnh lại một số đề xuất, sửa sang lại thật tốt rồi mới gửi qua cho những người khác.

Bởi vì tất cả những thứ này đều làm trong phòng ngủ mà người ngồi đối diện anh là Tiền Thần cũng tiện thấy, cậu ta phản kích nói: “Chính ca, gửi cho mình một bản đi.”

Lúc này Trương Chính Hàn mới nhớ đến chuyện tối qua.

Sau khi nói với bốn người kia, Trương Chính Hàn thêm Tiền Thần vào chat nhóm.

Sau khi ra ngoài, cần nhất là số đông, những lời này không sai. Lần đi chơi này, Hạ Lâm Hi cũng hiểu, họ còn để Trần Diệc Xuyên đi theo rồi thì Tiền Thần còn là vấn đề sao?

Sáng sớm ánh mặt trời trong veo, trong gió phảng phất hơi sương, Hạ Lâm Hi nằm trên giường, vừa định đi xuống thì điện thoại của cô vang lên. Mở chat nhóm ra, Trần Diệc Xuyên đang lên tiếng: Xin chào Tiễn Thần, cậu là bạn mới đó à? Tôi đến từ Thanh Hoa.

Tiến Thần gửi một icon quỳ xuống.

Trần Diệc Xuyên lại nói: Không cần quỳ, đừng tự ti như thế.

Hạ Lâm Hi không đành lòng nhìn, đành chen ngang: Trần Diệc Xuyên rất thích nói đùa, trước giờ cậu ta vẫn thế mà.

Tiến Thần cười ha ha: Xuyên ca thật nhiệt tình.

Cậu cứ nghĩ Trần Diệc Xuyên nói đùa thật, ngờ đây ngày sau người họ tập trung ở trạm Nam Bắc Kinh, Trần Diệc Xuyên còn mang theo huy hiệu trường, cài lên trên áo, cả người ngồng nghênh không cách nào tả được.

Trong trạm Nam Bắc Kinh, dòng người đông đúc hỗn loạn. Hạ Lâm Hi đứng phía sau Tường Chính Hàn, cố gắng kéo xa khoảng cách với Trần Diệc Xuyên. Cậu ta mang một chiếc kính râm, vác theo một chiếc balo, trên mu bàn tay có dán một hình xăm Snoopy, nhìn kỹ tất nhiên là đang cố làm nổi.

Hạ Lâm Hi thật sự không hiểu tại sao cô lại có bạn học như vậy.

Khác với cậu ta, Tường Chính Hàn vẫn bình thản, cách ăn mặc cũng không khác mọi khi, đang cầm trên tay chiếc máy ảnh của Hạ Lâm Hi, nghiên cứu cách dùng.

Tiến Thần sầm soi huy hiệu trường của Hạ Lâm Hi, không nhìn được hỏi cậu: “Cậu thật sự là sinh viên đại học Thanh Hoa?”

Trần Diệc Xuyên không kiên nhẫn nói: “Lừa cậu làm gì?”

Cậu nói: “Cậu biết Hạ Lâm Hi đúng không? Cậu ấy là bạn gái của Tường Chính Hàn, cùng lớp đại học với tôi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Trần Diệc Xuyên nói còn dở nhưng gương mặt của Tiến Thần đã vô cùng kinh ngạc rồi.

Cậu bối rối hỏi: “Không phải Hạ Lâm Hi là sinh viên khoa Toán trường mình sao?”

“Cậu tra lại tên của cô ấy đi!” Trần Diệc Xuyên cọt nhả. “Tổng điểm thi vào đại học của cô ấy đứng thứ hai toàn thành phố tôi đấy!”

Tổng điểm thi vào đại học của cô ấy đứng thứ hai thành phố tôi đấy.

Những lời này vừa vang lên, đầu óc Tiến Thần hoàn toàn trống rỗng.

Cậu quay đầu lại nhìn Tường Chính Hàn, gương mặt đang tầm ngằm nghiên cứu, cậu đoán mò trong đầu, ngoại trừ thể mạnh chuyên ngành ra, Tường Chính Hàn nhất định còn có sở trường nào đó khác, nếu không sao có thể với đến được Hạ Lâm Hi tài sắc vẹn toàn.

Tường Chính Hàn không để ý đến ánh mắt chăm chú của Tiến Thần, toàn bộ suy nghĩ của anh đều tập trung vào chiếc máy ảnh trên tay. Hạ Lâm Hi nhìn anh chú tâm rồi kéo dây đeo máy: “Chụp thế nào cũng được mà, em cũng không biết kỹ xảo chụp ảnh gì đâu.”

“Hạ tỷ, chị cứ yên tâm.” Trương Hoài Vồ phụ kéo hành lý, lúc bước trước lúc chạy sau. “Chụp ảnh cứ giao cho Chính Hàn đi, cậu ấy học những thứ này nhanh lắm.”

Hạ Lâm Hi không cần suy nghĩ nhiều đã đáp: “Chắc chắn là chụp đẹp hơn mình rồi.”

Tường Chính Hàn cười nhẹ, không can dự vào đề tài này, nhưng anh vươn tay ra, ôm Hạ Lâm Hi vào lòng.

Trần Diệc Xuyên nhích chiếc kính râm xuống, lên tiếng nhắc nhở: “Mau nhìn băng giờ đi, tàu bắt đầu soát vé ở trên tầng hai rồi, đừng có ở đó ôm ấp nữa...”

Nói xong lời này, cậu chuyển balo của mình sang vai khác, còn mang theo luôn cả hành lý của Cố Hiểu Mạn, tiên phong đi đầu đoàn.

Cố Hiểu Mạn nhanh chóng đuổi theo, tính lấy lại hành lý của mình: “Cậu không cần giúp tôi đâu, tôi mang theo nhiều đồ lắm!”

“Mình nói cậu này Cố Hiểu Mạn, mình giúp cậu vác thêm cái balo, cậu có cần nhiều chuyện vậy không?” Trần Diệc Xuyên còn không quay đầu lại nhìn, cứ tiếp tục đi, đã vậy còn làu bàu: “Con gái mấy người thật phiền phức, ra ngoài chơi có bảy tám ngày, vậy mà xách theo đến cả tá hành lý.”

Cố Hiểu Mạn đi sau cậu, vô thức bước lên thang cuốn. Cô cúi đầu nhìn hình xăm dán trên tay cậu, là chú chó Snoopy... Cố Hiểu Mạn cười khẽ, không màng đến cậu đang nói gì, vẫn hỏi: “Cậu thích Snoopy à?”

Cô biết là vậy nhưng vẫn cố tình hỏi.

Năm lớp mười một, Trần Diệc Xuyên hay dùng những dụng cụ có hình Snoopy. Nói ra cũng thật lạ lùng, cậu là kẻ hiếu chiến, cũng là đứa trẻ hăng máu gây gỗ, vậy tại sao có thể thích được Snoopy, Cố Hiểu Mạn chẳng tài nào hiểu nổi.

Cố Hiểu Mạn cứ nghĩ đáng nhẽ cậu phải thích Iron Man hay Người Không Lỗ Xanh cơ.

Nhưng Trần Diệc Xuyên đáp lại vô cùng thần nhiên: “Cậu không thấy nó đáng yêu à?”

Cậu mang theo hành lý của Cố Hiểu Mạn, giống như đây là điều tất nhiên phải làm, cho đến tận lúc qua thủ tục kiểm tra hành lý, cho đến tận lúc đặt chân lên lầu hai đợi tàu.

Cùng lúc đó, hành lý của Hạ Lâm Hi đã yên vị trong tay Tường Chính Hàn. Cô mang theo thuốc y tế phòng khi cần dùng cũng như rất nhiều đồ đặc cá nhân, vậy nên balo khá là nặng. Cũng may Tường Chính Hàn rất khỏe, từ lúc này đến giờ mang theo hết sức dễ dàng.

Hạ Lâm Hi vẫn bàn bạc với anh: “Đề em mang nhé, anh mang hộ em này giờ rồi, em cảm thấy...” Cô ngừng lại một lát, bước vào khu kiểm soát vé.

Tường Chính Hàn nhỏ giọng hỏi: “Em cảm thấy sao?”

Hạ Lâm Hi nói: “Trông em có vẻ yếu ớt lắm.”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, lại bắt gặp Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên.

Gò má Cố Hiểu Mạn ửng đỏ, yên lặng đứng sát bên cạnh Trần Diệc Xuyên. Trong đôi mắt cô ấy, ngoại trừ bóng đèn điện sáng ngời ra, cũng chỉ còn độc nhất người con trai đó. Bất kể là chiều cao hay về bề ngoài, hai người họ cũng vô cùng tương xứng, giống như là trời sinh một đôi.

Bất giác, Hạ Lâm Hi nhoen miệng cười, cô cũng chẳng biết sao lại cười nữa.

Hạ Lâm Hi rất ít khi cười. Xuyên suốt cả những năm trung học, lúc nào cô cũng bình thản như thế, ngày qua ngày vui đầu vào sách vở, vẫn nhàn nhạt với thế giới xung quanh, khiến những người muốn đến gần làm thân đều chùng bước. Nhưng ngày hôm nay, cô cảm thấy, nụ cười thường trực của Tường Chính Hàn đã lây sang cho mình rồi.

Tường Chính Hàn nghe xong lời giải thích của cô, cười đáp lại một câu: “Có chỗ không gầy, vừa một nắm tay.”

Giọng của Tường Chính Hàn vô cùng nhỏ, như đang thì thầm, người xung quanh không ai chú ý nhưng Hạ Lâm Hi lại nghe được rõ ràng. Mặt cô đỏ ửng, nhưng không thể làm gì anh, chỉ có thể quay đầu, dành lại hành lý của mình.

Cô nói: “Anh đừng xấu tính thế!”

Sau khi gặp mặt bạn thời trung học, trời cũng đã là đêm đen. Lúc ấy Tường Chính Hàn uống chai rượu đế năm mươi hai độ, lúc quay trở về anh đã làm gì Hạ Lâm Hi, cô cứ ngỡ khi tỉnh lại anh sẽ quên... Nhưng hiện tại xem bộ, anh không quên gì cả, ngược lại còn nhớ vô cùng sâu sắc.

Hạ Lâm Hi không nhịn được nói: “Lần trước anh chạm vào sẽ gây thiệt hại cho em đấy!”

Tường Chính Hàn nắm tay cô, họ cùng nhau bước xuống cầu thang, tàu cao tốc đã trước mắt họ, ngay cả chỗ ngồi cũng gần kề nhau. Hạ Lâm Hi đi được hai bước, lại nghe Tường Chính Hàn nói: “Nếu lỡ như vậy, anh có thể dùng thân mình để em trả thù.”

Anh nói vô cùng nhiệt tình, khiến gương mặt Hạ Lâm Hi đã đỏ càng thêm đỏ.

Hạ Lâm Hi lái sang chuyện khác: “Nói đến đề tài thi đấu tự do đi, tháng một năm sau sẽ bắt đầu rồi đấy.”

Cô nói xong câu đó, Trương Hoài Võ đã đuổi kịp phía sau.

Trương Hoài Võ thở dốc: “Chính Hàn, thế giới của hai người cách mình xa quá, bây giờ ai cũng lo chuyện đi chơi, hai người còn cắm đầu học hành thi cử là sao?”

Hạ Lâm Hi quay đầu hỏi: “Nãy giờ mình nói gì với Tường Chính Hàn, cậu đều nghe được à?”

Trương Hoài Võ vội vàng xua tay: “Hạ tỷ đừng hiểu lầm, em chỉ mới nghe thấy hai người định thi gì thôi.”

Tường Chính Hàn nói: “Chúng mình đang bàn giải thi đấu qua mạng.”

Anh một tay mang vác hành lý, cuối cùng cũng giành được quyền này từ Hạ Lâm Hi. Sau khi đi lên tàu, anh bỏ hết đồ đạc vào tủ đồ vô cùng nhẹ nhàng, sau đó còn quay sang giúp Trương Hoài Võ.

Trong balo của Trương Hoài Võ toàn là đồ ăn vặt, sáng giờ mang vác trên lưng khiến cậu chẳng còn chút sức nào, vậy nên giờ đây nhiệm vụ của cậu là nhả nhơ đứng đó.

Năm nay Trương Hoài Võ mười bảy tuổi, từ đây đến lúc mười tám tuổi còn một năm nữa. Sau khi thi đại học xong, cậu cũng chẳng chăm chỉ rèn luyện thân thể. Tuy cả người nhìn có vẻ cao ráo nhưng thực chất lại không hề có chút sức lực nào, so với Trương Chính Hàn và Trần Diệc Xuyên đều có vẻ yếu ớt hơn.

Nhưng dù vậy, cậu cũng mặt dày nhờ người khác trợ giúp.

Nhìn Trương Chính Hàn chu đáo cất hành lý giúp mình, cậu vỗ đùi mở miệng nói: “Mình không được chơi game nữa, ngày nào cũng căng mắt tính tiền, so với trước lúc thi vào cấp ba còn yếu hơn.”

Cố Hiểu Mạn ngồi trước chen ngang: “Có lúc nào ở cấp ba cậu không yếu sao?”

Trương Hoài Võ gãi đầu: “Lúc ấy bị tai nạn, mình nằm liệt giường hai tháng...”

Cố Hiểu Mạn nói: “Cậu thông minh thật đấy, trước lúc vào cấp ba hai tháng nằm liệt giường có thể thi vào trường Giang Minh sao?”

Trương Hoài Võ cười ngượng nghịu, ngồi xuống bên cạnh Tiền Thần.

Cả nhóm họ ngồi ba hàng, mỗi hàng ngồi hai người. Ghế đầu tiên là Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên, Trương Chính Hàn và Hạ Lâm Hi ở giữa, ngồi cuối là Tiền Thần và Trương Hoài Võ. Tất cả mọi người đều đang bận bịu chuyện của mình, tiếng ồn xao dần lắng xuống.

Tiền Thần mở một gói snack khoai tây ra, thân thiện nói với Trương Hoài Võ: “Đi sáu người, chỉ có hai chúng ta còn độc thân.”

Trương Hoài Võ lập tức giải thích: “Cậu hiểu lầm rồi, Trần Diệc Xuyên và Cố Hiểu Mạn không phải là một cặp.”

“Thôi đi.” Tiền Thần vừa ăn một miếng khoai tây, vừa thẳng thắn nói: “Nhìn ánh mắt họ nhìn nhau kia, không sớm thì muộn cũng bắt đầu mối quan hệ ấy thôi.”

Trương Hoài Võ không tin, còn đứng lên nhòm ngó.

Trương Chính Hàn kẻ sát tai Hạ Lâm Hi thủ thi gì đó, nhưng là điều chi thì có lẽ chỉ mình họ biết, tóm lại đó không phải là lời có thể kể với cả bàn dân thiên hạ. Bởi vì Trương Hoài Võ bất ngờ đứng lên, Hạ Lâm Hi giật mình.

Cô đang cầm một chai nước, vừa mới ngả miệng chai đã cúi đầu ho sặc sụa.

Trương Chính Hàn vẫn rất bình tĩnh, cậu nói với Trương Hoài Võ: “Sắp mở cửa rồi, cậu ngồi xuống đi.”

Trương Hoài Võ quên ý định ban đầu, cậu nhào đến trước hỏi han: “Hạ tỷ, chị sao vậy, có ổn không?” Cậu nói xong còn duỗi tay ra, giữa lòng bàn tay là những viên kẹo hoa quả. “Hai người ăn kẹo không, ngon lắm đấy!”

Hạ Lâm Hi nói. “Mình không sao, chỉ định uống nước thôi.” Nói xong cô liền im lặng, nhưng lại không đá động gì đến những viên kẹo kia.

Trương Chính Hàn cười khẽ, có vẻ như tâm trạng rất tốt. Anh không nhận lấy viên kẹo hoa quả nào, thậm chí còn thả vài viên chocolate vào tay Trương Hoài Võ.

Trương Hoài Võ lấy tay về, vui vẻ mở bao bì ra, tập trung nhâm nhi chocolate, sau đó thì ngồi một mình ngây ngẩn.

Tiền Thần cười nói: “Năm nay cậu mấy tuổi rồi?”

“Mười bảy tuổi.”

“Chưa trưởng thành sao?”

“Năm sau là trưởng thành rồi.”

Giọng cậu có hơi lớn, rất nhiều hành khách đều quay đầu lại, mọi ánh mắt đều tập trung vào họ. Trương Hoài Võ cảm thấy hơi xấu hổ, cậu nghiêm chỉnh ôm balo của mình, ngấm nhìn phong cảnh qua khung cửa sổ.

Đoàn tàu chạy như bay về phía trước, lớp nước trong chai sóng sánh theo. Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, bao mái nhà thôn quê hiện lên rõ ràng, tí tắp nơi chân rồi, cả một vùng ruộng rộng lớn nhuộm màu vàng óng ánh, đó là màu của ngày thu hoạch.

Có lẽ đây là chính là điều đẹp nhất của mỗi mùa thu về.

Hạ Lâm Hi không có chút tâm tình nào thưởng thức cảnh đẹp này, cô hỏi nhỏ bên tai Tường Chính Hàn. “Sao anh không nói gì nữa?”

Tường Chính Hàn đáp: “Sợ em giận.”

Hạ Lâm Hi nghiêng đầu nói: “Em không giận, anh nói gì em cũng nghe.”

Ở chỗ ngồi của hai người, phía trên có một tay cầm để tránh chúi về phía trước. Tường Chính Hàn đưa tay lên nắm lấy, thuận ý nói: “Lúc này em có nói sẽ gây hại cho thân thể, bây giờ...”

Hạ Lâm Hi lập tức ngắt lời: “Trong đề thi năm trước, có một đề yêu cầu chứng minh trọng lượng của lá cây, trong đó phải xây dựng mô hình toán học, phân tích cấu trúc, anh có ý tưởng gì không?”

Cô ngồi bên cạnh cửa sổ, cánh tay tì vào khung cửa, khẽ chống má. Từ góc nhìn của Tường Chính Hàn, đôi má trắng non của cô đang ửng hồng, nom giống phù dung đầu hạ.

Tường Chính Hàn nói: “Em ngồi xa như thế, nói chuyện không tiện đâu.”

Hạ Lâm Hi suy nghĩ thấy cũng có lý, vậy nên cô nhích lại gần một chút.

Tường Chính Hàn buông tay cầm ra, xé một tờ giấy nháp, bấm ngòi bút, nghiêm túc nói về mô hình của một lá cây.

Nhìn chung cả một toa, chỉ có riêng hai người đang cầm đầu nói về Toán học. Tường Chính Hàn vẽ cẩn thận tỉ mỉ, công thức rõ ràng, lúc anh đưa tờ giấy nháp ra còn nói với cô: “Không có số liệu chính xác nên anh chỉ phỏng đoán thôi.”

Hạ Lâm Hi lấy một quyển sách trong balo ra, kẹp giữa hai trang giấy là một đôi lá phong màu đỏ: “Lần trước đến trường anh, em nhặt được nó này.”

Họ nói chuyện với nhau rất nhỏ nhưng Trần Diệc Xuyên ngồi trên vẫn nghe thấy.

Cậu tự nhủ với bản thân không thể lơ là, vậy nên lấy từ trong balo ra cuốn “Thảo luận về Toán học phân tích”, vội đầu làm bài ngay trên tàu cao tốc.

Cố Hiểu Mạn nhìn mà ngây người.

Cô thông thả đứng lên, tính nói chuyện với Hạ Lâm Hi nhưng lại phát hiện Hạ Lâm Hi còn đáng sợ hơn cả Trần Diệc Xuyên.

Chuyện này cứ tiếp diễn đến tận buổi chiều.

Sau khi ăn bữa trưa trong toa ăn uống, bọn họ lục tục quay lại chỗ ngồi. Hạ Lâm Hi ngáp một cái, tựa đầu vào vách ngăn ngủ. Tường Chính Hàn lại cảm thấy mình rất tỉnh nên cậu viết một loạt công thức, còn nghiên cứu thêm ít số liệu.

Gần đến lúc chạng vạng, cuối cùng Hạ Lâm Hi cũng đã tỉnh giấc.

Cô ngóc đầu khỏi vách, muốn đứng dậy đi đâu đó nhưng lại vấp phải dây đeo máy ảnh đang lỏng thòng trên mặt đất, cô nghiêng người ngã vào Tường Chính Hàn, lại bị anh kéo vào trong lòng.

Hạ Lâm Hi mới tỉnh giấc, còn chút mơ màng.

Tường Chính Hàn cười nói: “May là anh ngồi đây.”

Hạ Lâm Hi nói cảm ơn rồi lại nhận ra có gì đó không đúng lắm. Cô vội rời khỏi vòng tay của anh, sau đó đứng lên lần nữa, nhìn thấy tờ giấy nháp đang đặt trên một sập giấy.

Một sập giấy nháp này, vén màn chuyến hành trình ở Quế Lâm.

Mười giờ đêm hôm ấy, tàu cao tốc ngừng lại ở Nam Ninh. Bọn họ chuyển qua xe, nhanh chóng di chuyển đến Quế Lâm. Vào khoảng rạng sáng, sáu người chia nhau thành ba phòng.

Trương Hoài Vỹ mơ mơ màng màng thế nào đẩy lại nhằm phòng, ban đầu cậu muốn ở chung với Tường Chính Hàn nhưng số phòng lại khá giống nhau, cậu ngây ngơ vào phòng của Tiền Thần, hơn cả mới leo lên giường đã nằm ngủ rồi.

Cứ như vậy, kế hoạch hơi cát nhắc, Trần Diệc Xuyên vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể chung phòng với Tường Chính Hàn.

Trần Diệc Xuyên vừa mới vào cửa, đã nói với Tường Chính Hàn: “Cậu làm xong đề thi rồi đúng không? Cậu viết lại dùm tôi công thức ban chiều được chứ?”

Tường Chính Hàn không hề trả lời.

Trần Diệc Xuyên cởi áo khoác ra: “Tôi đi tắm trước.”

Tường Chính Hàn vào phòng mở máy tính lên, truy cập điện toán đám mây, nhập số liệu tính ra từ ban ngày vào, cứ như vậy mọi thứ vô cùng nhịp nhàng.

Đội Trần Diệc Xuyên tắm xong, Tường Chính Hàn cũng mang theo quần áo đi vào, để lại một bóng lưng cao ngất và một tập giấy nháp trên mặt bàn.

(1) Điện toán đám mây: Điện toán đám mây nói đến một thể loại về các giải pháp công nghệ cho phép những người dùng truy cập các tài nguyên dữ liệu theo yêu cầu, khi cần, cho dù các tài nguyên đó là vật lý hay ảo, chuyên dụng hoặc chia sẻ, và bất kể chúng được truy cập thể nào đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Bầu trời đêm đen một vùng, làm nền cho muôn vàn ngôi sao sáng, nhìn xuyên qua lớp cửa kính có thể thấy từng dãy núi xanh biếc sừng sững. Trăng non ánh lên lớp bạc nhàn nhạt, treo lơ lửng trên đỉnh núi nguy nga, nếu ngay tại giũt phây này đặt chân lên đấy, có lẽ sẽ hiểu được cảm giác “một tay với sao trời.”

Trần Diệc Xuyên không có lòng dạ nào thưởng thức quang cảnh này, cật khoác khăn tắm ngang cổ, hai tay vụng về lau khô mái tóc, muốn nhanh chóng lên giường đi ngủ.

Nhưng thoáng thấy bản nháp đặt trên bàn, cậu vẫn không kiềm được đến gần, nhìn từ trên xuống dưới một lần. Đọc xong, Trần Diệc Xuyên đã hoàn toàn tỉnh táo, dường như mọi mệt mỏi ban nãy đều tan biến.

Cậu ngồi xếp bằng trên giường, đội Tường Chính Hàn bước ra.

Tiếng nước trong phòng tắm dần dần ngưng lại, Tường Chính Hàn áo quần chỉnh tề đi đến, mỗi bước chân đều không gây ra một tiếng động nào. Anh thoáng nhìn Trần Diệc Xuyên, còn quan tâm hỏi: “Cần tắt đèn không?”

Đây là lần đầu tiên Trần Diệc Xuyên đi chơi xa với bạn bè, bỗng chốc nghe một người mình không quá thân hỏi câu này, cậu có cảm giác là lạ.

Cậu ngồi càng nghiêm túc hơn, bật cười nói: “Tường Chính Hàn, đáng người cậu không tệ.”

Đêm khuya vắng vẻ, đến cả côn trùng cũng chẳng buồn kêu. Giờ này dù chỉ một ngọn gió thổi nhẹ qua thôi cũng sẽ nghe được tiếng sần sật của cây lá.

Tường Chính Hàn cười cười, không trả lời gì cả. Nụ cười của anh rất đẹp, áo quần trên người cũng không dày, khoác lên vai là một chiếc khăn mặt, mái tóc vẫn chưa hết ẩm... gọi cho người ta nhớ lại, lúc mới vào lớp mười hai, thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng, vô cùng tức giận rống lên: “Tường Chính Hàn, sau này em có thể làm gì? Muốn trở thành người mẫu nội y hả?”

Hoàn toàn có thể.

Trần Diệc Xuyên nghĩ thầm, Tường Chính Hàn có thể trở thành một người mẫu, sao còn cần học Công Nghệ Thông Tin để tranh đoạt miếng ăn của mọi người?

Cậu quàng khăn tắm quanh người, chiếc gối yên vị trong lòng ngực, giống như một đấu sĩ ngồi thiền trước trận chiến, thu trọn mình sừng sững dưới màn đêm.

Tường Chính Hàn cũng không biết cậu đang làm gì, trên thực tế anh cũng không quá thân với Trần Diệc Xuyên, trước giờ càng không để tâm đến người bạn học này. Trần Diệc Xuyên tỉnh toạ trong chốc lát, lại nghe Tường Chính Hàn mở miệng hỏi: “Gần hai giờ rồi, tôi tắt đèn, cậu mau ngủ đi.”

Trần Diệc Xuyên cố gắng không quá tò mò nhưng vẫn không kiềm được hỏi: “Tường Chính Hàn, cậu nghiên cứu mô hình toán học sao?”

Cậu nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh chiếc bàn: “Cậu nói thật tôi nghe xem, quá trình suy luận cũng như biên tập số liệu là cậu tự làm sao? Hạ Lâm Hi không giúp cậu?”

Bởi vì ngày hôm nay được đi chơi xa, tối hôm qua Hạ Lâm Hi rất hưng phấn, dường như không ngủ suốt một đêm. Lý do sâu xa là vậy nên khi lên tàu cao tốc cô thả mình ngủ, căn bản không có thời gian giúp đỡ Tường Chính Hàn.

“Là tôi viết.” Tường Chính Hàn cười nhẹ, còn biết men theo tình hình hỏi thêm: “Cậu có ý kiến cải tiến gì sao?”

Trần Diệc Xuyên lấy một cây bút bi, tìm một chỗ còn trống trong tờ giấy, xoay bút bắt đầu viết, miệng cậu vẫn thao thao bất tuyệt: “Mô hình này còn có thể mở rộng, tôi thay đổi một công thức, cậu lại nhìn thử xem...”

Từng con chữ viết tỉ mỉ của Tường Chính Hàn, cậu cũng đều xóa tẩy và chỉnh lại. Sau khi làm xong, cậu thả bút xuống, ngồi phịch xuống ghế: “Cậu xem thử, tôi viết thế này có được không?”

Tường Chính Hàn cầm lấy bản sửa này, cúi đầu mở máy tính ra, di chuyển chuột trên màn hình đợi loading: “Mượn số liệu của người khác, nhập công thức của chúng ta vào là biết được hay không?”

Trần Diệc Xuyên gõ bàn: “Cậu muốn nhập số liệu ngay bây giờ mà không cần đo lường à?”

Tường Chính Hàn nói: “Gần hai giờ rồi, không còn thời gian đo lường.”

Trần Diệc Xuyên ngồi lên trên mặt bàn, bắt giắc bảo: “Tôi nghe Từ Trí Lễ nói, cậu sẽ đi thực tập với cậu ta. Từ Trí Lễ muốn mở một công ty chuyên mảng an ninh mạng, cậu đi theo Từ Trí Lễ, đừng để tên nhóc đó bán...”

Tường Chính Hàn im lặng lắng nghe, đồng thời bắt đầu điều chỉnh số liệu vận hành.

Anh không đề cập đến Từ Trí Lễ, ngược lại nói với Trần Diệc Xuyên: “Công thức cậu viết rất ổn, kết quả tính ra nhanh hơn.”

Trần Diệc Xuyên cười nói: “Tất nhiên rồi, tôi tài năng như vậy mà!”

Nói xong cậu lấy một hình dán Snoopy ra, đưa cho Tường Chính Hàn như một món quà bình thường: “Nhìn cậu lập trình tốt như vậy, tôi tặng cậu một hình dán này.”

Tường Chính Hàn dờ khóc dờ cười nghĩ, mình thích hình dán từ bao giờ, thế nhưng lúc nghiêng đầu nhìn qua thì phát hiện ra đó là chú chó Snoopy.

Snoopy quỳ rạp trên mặt đất, đôi mắt lóe sáng.

Rạng sáng ba giờ, hai người bọn họ mới tắt đèn đi ngủ.

Sau khi cuộn mình trong chăn ấm rồi, Trần Diệc Xuyên ngáp một cái. Tường Chính Hàn cầm điện thoại đọc tin nhắn thì nhận được lời chúc ngủ ngon của Hạ Lâm Hi. Anh trả lời lại bằng một stick xoa đầu, sau đó mới tắt máy định bước vào mộng đẹp.

Trần Diệc Xuyên hỏi: “Cậu xem tin nhắn à?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Nhận được tin nhắn của Hạ Lâm Hi.”

Tối nay đây sao lấp lánh, núi non cách đó vài dặm, Trần Diệc Xuyên gác chân lên, hai tay vòng qua sau đầu, không nén nổi sự tò mò hỏi dò: “Tường Chính Hàn, cảm giác có bạn gái như thế nào?”

Tường Chính Hàn cảm thấy đã quá buồn ngủ rồi nhưng nghe một câu hỏi như vậy, cậu vẫn suy nghĩ thật lâu rồi chân thành trả lời: “Cảm giác cuộc sống này rất trọn vẹn.”

Trần Diệc Xuyên lại hỏi: “Cậu thấy tính cách của Cố Hiểu Mạn thế nào?”

Tường Chính Hàn nghiêng người vào vách tường, trả lời mơ hồ: “Cậu ấy là bạn tốt của Hạ Lâm Hi.”

Nghĩa là không muốn bình phẩm sau lưng người khác.

Trần Diệc Xuyên cười nói: “Gia đình cậu biết dạy con thật, đến cả lời nói cũng kín kẽ như vậy.”

Vẫn còn đang dở nhưng lại chẳng nghe thấy ai đáp lời.

Trần Diệc Xuyên ngồi dậy mới nhận ra Tường Chính Hàn đã ngủ rồi.

Tường Chính Hàn ngủ rất an tĩnh, không gây nên chút âm thanh ồn ào nào. Trần Diệc Xuyên không rõ để làm được như vậy phải luyện tập thế nào, bởi vì lúc ngủ cậu ngáy rất to. Ngay thời điểm này, cậu có hơi lo lắng.

Tại đây, trong bầu không khí này, ôm theo rất nhiều suy nghĩ mông lung, Trần Diệc Xuyên dần chìm vào giấc ngủ.

Chín giờ rưỡi sáng hôm sau, Tường Chính Hàn là người đầu tiên rời giường, anh không vén màn cửa ra, bước từng bước thật nhẹ vào nhà vệ sinh. Thậm chí lúc dùng dao cạo râu cũng không gây ra một tiếng động nào, đến tận lúc anh ăn mặc chỉnh tề, rửa mặt xong xuôi, Trần Diệc Xuyên mới bước xuống giường.

“Cậu dậy sớm nhỉ?” Trần Diệc Xuyên nói: “Sáng nay cũng đâu có kế hoạch gì, tôi vẫn còn buồn ngủ đây.”

Tường Chính Hàn mở cửa phòng, cười hỏi cậu: “Sáng nay cậu muốn ăn gì?”

Trên thực tế, bất kể người cùng phòng là Trần Diệc Xuyên, Trương Hoài Vô hay thậm chí là Tiền Thần, Tường Chính Hàn cũng sẽ hỏi như vậy. Nhưng Trần Diệc lại không biết điều này, cậu nghiêng đầu dựa vào tường nói: “Tường Chính Hàn, cậu đừng nghĩ đến chuyện hỏi lộ tôi, tôi không phải là dạng có

thể dùng một bữa ăn sáng là đã mua chuộc được đâu.”

Tường Chính Hàn đứng ở trước cửa, nhìn về phía phòng đối diện.

Đúng lúc này, Hạ Lâm Hi bước ra.

Hôm nay, nhiệt độ cao đến ba mươi độ, tất nhiên cô sẽ diện một chiếc váy ngắn, tà váy chẳng thể nào che được đôi chân dài miên man và làn da trắng mịn như ngọc Dương Chi.

Tường Chính Hàn không tự nhủ mà bước đến.

Cách một lớp cửa, Trần Diệc Xuyên lẩm bẩm: “Ồ đây có bánh bao không, tôi không thích cái trắng, nếu có bánh quẩy thì tốt hơn...”

Giọng cậu không quá to nhưng cũng chẳng nhỏ, nơi đối diện trên hành lang có thể nghe thấy được. Cố Hiểu Mạn đứng cách đó không xa, lấy điện thoại chép lại những gì cậu vừa nói.

Cố Hiểu Mạn bảo: “Để cảm ơn cậu hôm qua giúp tôi mang hành lý, sáng nay tôi mời cậu nhé!”

Trần Diệc Xuyên quần áo hầy còn nhếch nhác bước ra khỏi cửa, chân vẫn còn mang một đôi dép lê: “Không cần đâu, chưa đến lượt cậu Tường Chính Hàn đi rồi, coi bộ cậu ta còn nhanh hơn cậu nhiều.”

Cố Hiểu Mạn nhìn về phía trước, quả nhiên bắt gặp Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi cùng nhau sóng bước đến bậc thang đầu tiên.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Tôi qua anh ngủ mấy giờ vậy?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Khoảng ba giờ sáng thì phải.”

“Vậy bây giờ anh còn buồn ngủ không?”

“Thấy em thì không còn mệt mỏi nữa.”

Đôi má Hạ Lâm Hi ửng đỏ, giây sau ngẩng đầu nhìn anh: “Trần Diệc Xuyên có làm phiền anh không?”

Tường Chính Hàn lấp lửng trả lời cho qua: “Không đâu.”

Nghĩ đến cách ứng xử mọi khi của Trần Diệc Xuyên, Hạ Lâm Hi vẫn còn lo lắng, cô còn nhấn mạnh: “Nếu anh cảm thấy không ổn...”

Tường Chính Hàn thuận miệng nói: “Chỉ cần ở gần em thì gì cũng ổn cả.”

Trên cầu thang không một bóng dáng ai, chỉ có ngọn đèn rơi sáng suốt đêm. Hạ Lâm Hi đưa tay đẩy anh thế nhưng lại khiến anh chao đảo, giống như sắp ngã xuống thang lầu. Cô hoảng hốt, vội vàng lao đến níu anh lại.

Cho đến khi có giọng cười từ đỉnh đầu vang lên, cô mới hiểu mình đang bị trêu ghẹo.

Tường Chính Hàn cúi đầu, hôn lên sườn má cô rồi nhanh chóng buông ra. Giống như chú chuồn chuồn lướt nhẹ trên mặt nước, khiến đáy hồ giao động tạo nên gợn sóng lăn tăn, nhưng chỉ như thế thôi và rồi mọi thứ lại quay về vẻ tĩnh lặng ban đầu.

Hạ Lâm Hi im lặng không nói gì, bước tiếp sau lưng người con trai đang đi trước mặt.

Lúc này vẫn chưa đến mười giờ sáng nhưng những con phố xung quanh đã vô cùng náo nhiệt, những tiệm ăn ven đường đều đã chật ních người, nhìn qua đa phần là những du khách đến từ nơi khác, bao gồm cả Tiền Thần và Trương Hoài Võ mới kết thúc bữa ăn.

Trương Hoài Võ nhìn thấy bọn họ, lập tức vẫy tay hứng khởi: “Cuối cùng các cậu cũng rời giường? Sáng chúng mình có nhắn tin lên chat nhóm nhưng lại chẳng ai để ý cả.”

Tiền Thần lại không chú ý đến điều này, cậu đang bụng một bát cháo nhưng vẫn thấp giọng hỏi: “Tôi qua Tường Chính Hàn chung phòng với Hạ Lâm Hi sao?”

Trương Hoài Võ cảm thấy khó hiểu: “Mình không biết nữa.”

“Khó trách!” Tiền Thần vỗ bàn, lẩm bẩm một mình. “Khó trách sáng hôm nay lại không thấy Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên đâu, đến cả Tường Chính Hàn cũng ngủ đến bây giờ.”

Trương Hoài Võ chen ngang: “Thần ca, cậu đang nói gì đấy?”

Tiền Thần tỏ vẻ vô cùng uyên bác nói: “Cậu vẫn chưa trưởng thành, Thần ca không thể giải thích được đâu.”

Một làn gió núi thổi qua, khiến bát cháo nguội lại, Trương Hoài Võ ho khan, cứ tiếp tục hỏi dò: “Thần ca, sao lại không thể giải thích?”

Tiền Thần buông bát cháo xuống, cầm đôi đũa lên: “Một thanh niên tràn đầy tinh lực, buổi tối ngủ cùng bạn gái, cậu dùng ngón chân cũng tưởng tượng...”

Trương Hoài Võ vội vàng nói: “Minh hiểu mà.”

Sau đó cậu còn bồi thêm: “Thể lực Chính Hàn tốt lắm, chắc chắn tối qua ngủ trễ lắm đây.”

Trương Hoài Võ vừa dứt lời, Trương Chính Hàn và Hạ Lâm Hi đã bước đến đây. Xung quanh con phố này đều là núi cao, chân núi thấp thoáng những sơn động khá lớn, băng ngang qua có thể thấy những người đang luyện công, vô cùng náo nhiệt.

Hạ Lâm Hi quay đầu, nhìn một chỗ sơn động, bỗng nghe Trương Hoài Võ hỏi: “Chính Hàn, tối qua cậu ngủ mấy giờ vậy?”

Trương Chính Hàn thẳng thắn nói: “Khoảng ba giờ sáng.”

“Ông trời của tôi ời!” Trương Hoài Võ thốt lên. “Chính Hàn, cậu phải biết kiềm chế.”

Tiền Thần tiếp lời: “Trần Diệc Xuyên cũng mới dậy sao?”

Trương Chính Hàn cười đáp: “Cách đây không lâu.”

Anh cười bởi lẽ nhìn thấy Hạ Lâm Hi. Cô mua một con chuồn chuồn làm bằng trúc, có thể tà tà bay lượn đâu đây. Cô bước theo đường bay của nó cho đến khi chú chuồn chuồn nhỏ tiếp đất an toàn.

Nhưng trong mắt Trương Hoài Võ, nụ cười của Trương Chính Hàn vô cùng mờ ám.

Trương Hoài Võ mất hết tâm trạng ăn cháo, cậu nâng bát lên hai lần nhưng lần nào cũng chỉ dùng đũa khuấy tung: “Trần Diệc Xuyên cùng phòng với Cố Hiểu Mạn, chắc hai người họ không muốn ăn sáng đâu, chúng mình...”

Trương Chính Hàn cắt ngang lời cậu: “Trần Diệc Xuyên chung phòng với mình.”

Một câu bỗng từ đâu rót xuống, giống như trời hạn hán đổ cơn mưa trong phút chốc, khiến tinh thần Trương Hoài Võ trở nên hưng hực. Cậu ngẩng phắt đầu nhìn Trương Chính Hàn: “Tối hôm qua hai người ngủ cùng phòng?”

Trương Chính Hàn phân rõ giới hạn: “Mỗi người một phần chiếc giường.”

Trương Hoài Võ gật đầu lia lịa, sau đó ăn sạch chén cháo.

Khoảng mười giờ rưỡi, Trương Chính Hàn quay về phòng mình. Anh mua về không ít điểm tâm cùng đồ uống, trước tiên đặt trên bàn, sau khi quay mình lại mới thấy Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên đang ngồi chung với nhau.

Hai người họ đang phân thắng bại trên ván bài.

Trần Diệc Xuyên hỏi: “Trương Chính Hàn, ăn sáng xong rồi à?”

Trương Chính Hàn “ừ” một tiếng, sau đó ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại. Hạ Lâm Hi đang đứng đấy, nhòm vào bên trong hỏi: “Chiều nay chúng ta tập trung đến con đường leo lên núi nhé!”

Trần Diệc Xuyên nghe được lời này, thả một con Giã Cơ ra: “Cố Hiểu Mạn, kỹ thuật chơi bài của cậu sao tệ thế? Chiều nay đi leo núi rồi, cậu đừng thua nữa có được không?”

Cố Hiểu Mạn trả lời gì đấy nhưng Hạ Lâm Hi lại chẳng nghe rõ.

Cô bị Trương Chính Hàn kéo vào phòng mình, bức màn che khuất ánh mặt trời còn chưa được vén lên, bên trong tối sầm xuống, thậm chí cần phải bật đèn.

Hạ Lâm Hi lắp bắp: “Em, em còn chưa chuẩn bị.”

Trương Chính Hàn quay đầu nhìn cô: “Chuẩn bị gì nhỉ?”

Nói xong anh nở nụ cười, vô cùng quyến rũ người khác.

Hạ Lâm Hi bấu víu chiếc váy, mũi chân đi đi trên mặt đất. Cô cúi đầu nhìn sàn nhà, cố gắng không nhìn vào mắt anh nhưng tránh né mãi cũng chẳng phải là cách, cô cảm thấy hai má mình nóng ran.

Cô nói: “Chiều nay còn phải leo núi...”

Trương Chính Hàn khởi động máy tính, không hiểu Hạ Lâm Hi ý muốn nói gì, anh vừa gõ bàn phím, vừa bảo: “Hôm qua anh thử thiết lập mô hình này,

anh gửi số liệu và cơ sở vận hành qua hòm thư của em rồi đây.”

Hạ Lâm Hi vui vẻ chạy đến: “Anh muốn để em xem những thứ này?”

Tường Chính Hàn ngồi trên ghế, Hạ Lâm Hi đứng phía sau anh, cô nhìn màn hình trước mặt, đôi tay đặt lên vai người con trai ấy. Qua một lúc sau, Hạ Lâm Hi còn nói: “Anh hạ màn xuống, còn khóa trái phòng, em cứ nghỉ anh định...”

Tường Chính Hàn không phủ nhận, anh thản nhiên nói: “Anh định vậy mà thôi.”

Xung quanh trở nên im phăng phắc, màn hình dần dần tối om, phản chiếu hình bóng hai người. Trong phòng chẳng ai lên tiếng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở đều đều. Hạ Lâm Hi im lặng một chốc, bàn tay buông lơi dần vai anh, cô tựa vào bên tai, hỏi: “Anh nói có thể để em làm lại động tác ấy, lời này còn tính không?”

Tường Chính Hàn ngồi vô cùng đoan chính, anh tỏ vẻ vô cùng hào phóng: “Tất nhiên là tính rồi.”

Cho dù vô cùng chờ mong, nhưng bên ngoài anh vẫn tỏ vẻ rất bình tĩnh.

Từ bé đến lớn, Hạ Lâm Hi vẫn luôn hiếu chiến háo thắng. Cô do dự một lúc lâu, nhưng lại lo rằng bây giờ không thể rút lui được nữa. Cô vẫn cứ tiếp tục suy nghĩ, cảm thấy mình sắp làm chuyện mờ ám đến nơi.

Hạ Lâm Hi đã chiếm tiện nghi, vậy mà còn ra vẻ: “Người anh cứng lắm, có chạm cũng không có cảm giác.”

Tường Chính Hàn nói: “Em đã chạm vào chỗ ấy đâu.”

Hạ Lâm Hi lập tức phản bác: “Không thể nào, em có lỡ đụng một lần.”

Tường Chính Hàn cười hỏi: “Cách một lớp quần áo sẽ ảnh hưởng đến cảm giác?”

Hạ Lâm Hi nửa quỳ bên giường, tranh thủ xếp chăn mền lại: “Anh nằm đừng nhúc nhích, đợi em cởi áo của anh ra...” Cô vẫn còn chưa nói xong, bên tai đã trở nên nóng rực.

Tường Chính Hàn bắt lấy cổ tay cô, thuận tay đẩy ngã lên giường. Hạ Lâm Hi tóm lấy anh, cố tình kéo anh ngã chung, cuối cùng cũng đạt được ý nguyện.

Tóc tai cô tán loạn, hai gò má ửng đỏ, một lúc sau mới nói: “Đừng như vậy nữa, em còn đang muốn bàn đến Toán học.”

Tường Chính Hàn kéo mền lên, che kín người hai bọn họ: “Bỏ qua Toán học đi em, mình nghiên cứu Sinh học nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Bỏ qua Toán học đi em, mình nghiên cứu Sinh học nhé.

Lời nói của Tường Chính Hàn tưởng chừng như rất đứng đắn, nhưng động tác của anh đã bắt đầu ngang ngược.

Lúc ban đầu, Hạ Lâm Hi còn chống chế lại, nhưng cô cũng có sự hiếu kì của riêng mình. Bọn họ lẫn lộn trên giường một lúc lâu, phỏng theo cuốn sách giáo khoa Sinh thời còn trung học, sờ soạn lung tung vùng xương bả vai, xương đòn, bắp tay, rồi đến cả xương sườn... Hạ Lâm Hi cảm thấy có vẻ như cô đã học được rất nhiều.

Trong quá trình hai người họ nghiên cứu Sinh học, dường như Tường Chính Hàn vẫn giữ được sự nhẫn nại thường ngày. Anh kéo cô vào trong lòng, bàn tay men dọc theo xương quai xanh khiến hơi thở Hạ Lâm Hi trở nên dồn dập, vậy mà Tường Chính Hàn còn thủ thi bên tai cô: “Còn đây là cơ bụng, phần trên khá rộng nhưng dưới lại hẹp đi, nó bảo vệ gan của em”

Hạ Lâm Hi thì thầm: “Lúc còn học cấp ba, anh giỏi Sinh vậy sao?”

Tường Chính Hàn trả lời vô cùng thành thật: “Không giỏi.” Anh hôn lên má cô, sau đó giải thích: “Tháng trước còn rảnh, anh nghiên cứu cấu tạo của con người.”

Hạ Lâm Hi không cam tâm để mình thua kém, vậy nên tiếp lời anh: “Đợi lúc nào đó em rảnh, em cũng sẽ nghiên cứu.” Nói xong, cô đột ngột im lặng rồi vùi nửa gương mặt vào gối.

Tường Chính Hàn nhỏ giọng hỏi: “Em sao thế?”

Bàn tay Hạ Lâm Hi di chuyển ra sau lưng nhưng không thể làm xong chuyện. Cô thầm nghĩ, nếu có kẻ hở thì tốt rồi, cô có thể xử lý nhanh hơn, trong lúc miên man suy nghĩ, Hạ Lâm Hi buộc miệng: “Chốt khóa áo lót của em bung ra.”

Tường Chính Hàn chạm vào phần sau lưng cô, nhanh chóng tìm ra mấu khóa của nội y, anh không nhịn được cười, sau đó càng ôm cô chặt hơn: “Không sao cả, để anh giúp em cài lại.”

Hạ Lâm Hi lập tức nói: “Để em tự làm, anh bỏ em ra đi, em vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại.”

Cô còn chưa nói xong, Tường Chính Hàn đã kéo khóa váy ra.

Trong căn phòng chỉ có duy nhất hai người. Cửa phòng bị khóa trái, cửa sổ lại kín bưng, ánh mặt trời không thấy đâu, âm thanh bên ngoài cũng chẳng nghe được. Hạ Lâm Hi cảm thấy vô cùng lo lắng, cô vẫn nằm trong lòng anh, không dám nhúc nhích gì, còn ngoan ngoãn hơn so với mọi khi.

Đầu ngón tay chạm vào tấm lưng khiến tim cô đập nhanh hơn, hơi thở cũng như ngừng lại. Có lẽ vì đầu óc đã trở nên trống rỗng nên không rõ váy đã được kéo lại từ lúc nào.

Theo những lời được dạy từ nhỏ, Hạ Lâm Hi lí nhí nói cảm ơn anh.

Tường Chính Hàn cười nhẹ, vô cùng phối hợp: “Không cần khách sáo, điều anh nên làm mà.”

Một câu “Không cần khách sáo” ấy, rõ ràng cũng giống như bao câu đối đáp bình thường nhưng gương mặt Hạ Lâm Hi vẫn đỏ ửng. Cô nhóm dậy trên giường, ngấm lại lớp Sinh học ban nãy cùng với hệ quả là chốt khóa nội y, vội vội vàng vàng cuộn chăn lại, cô cảm thấy mình hoàn toàn đánh mất vẻ đoan trang và rụt rè đầu rồi.

Đúng vào lúc này, ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

Cách một lớp gỗ dày, giọng của Trần Diệc Xuyên vẫn sang sảng: “Đã đến giờ cơm trưa rồi, hai người không ra ngoài ăn sao?” Cậu ngưng lại một chút rồi tiếp tục thúc giục: “Muốn ăn thì ra đây mau đi, đừng lằng nhằng dây dưa nữa.”

Lại nghe thấy giọng Tiễn Thần xa xa: “Xuyên ca, cậu đừng sốt ruột, bọn họ đang có chuyện, đừng thúc giục nữa...”

Trần Diệc Xuyên ngắt lời: “Có gì mà không thể giục? Bọn họ ra ngoài để chơi chứ đâu phải để lo thi đấu gì.”

Tiến Thần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng đành buông một tiếng thở dài.

Một kẻ ngu ngơ trong chuyện tình cảm như Trần Diệc Xuyên sao lại có được bạn gái vậy? Tiến Thần tự thấy bản thân vô cùng biết chuyện, thế mà không được cô nào để mắt đến. Cậu cảm thấy thế giới này thật bất công, cậu rất muốn chất vấn Ông Trời vấn đề này.

Cùng lúc đó, Trần Diệc Xuyên vẫn ăn nốt quả táo còn dang dở, trên mu bàn tay cậu vẫn là chú chó Snoopy. Cậu chưa bao giờ gọi Snoopy như cái tên vốn đầy đủ của nó, lúc nào cũng dùng “con cún này” để thay thế, giống như hiện tại đây, Trần Diệc Xuyên mở miệng hỏi: “Cậu nhìn gì đấy, con cún trên tay tôi à?”

Tiến Thần nói: “Nó nổi tiếng lắm đấy, tên là Snoopy.”

Trần Diệc Xuyên trả lời: “Vô nghĩa, không phải tôi không biết.”

Tiến Thần thầm than trong lòng, ngoại trừ ngu ngơ trong chuyện tình cảm ra, tính tình của Trần Diệc Xuyên dường như không được dễ chịu lắm, có vẻ chẳng được lòng người.

Cậu nghĩ như vậy, rồi cách cửa phòng cũng bị mở ra, Hạ Lâm Hi đứng trước cửa, thoáng nhìn vô cùng bình thản, không có gì khác so với mọi khi.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Chúng ta ăn cơm ở nhà hàng trong khách sạn hay tìm một quán ven đường đây?”

Cố Hiểu Mạn bước đến từ phòng đối diện, sáng nay cô đánh bài poker cả buổi, đồng thời cũng không thắng được ván nào, lúc này tinh thần đã hơi uể oải, cô dựa vào cánh cửa: “Ăn ở khách sạn đi, phản hồi trên mạng rất ổn.”

So với người còn rất bình thường là Hạ Lâm Hi, Cố Hiểu Mạn xanh xao hơn rất nhiều.

Trần Diệc Xuyên băng qua hỏi cô: “Sắc mặt cậu tệ vậy buổi chiều sao đi leo núi được?”

Cố Hiểu Mạn cố chấp bảo: “Mình rất khỏe, có thể leo núi mà.”

Đáng tiếc không như mong muốn.

Chiều cùng ngày, cả nhóm họ tập trung tại con đường lên núi cách đó không xa, nơi này non xanh nước biếc, phong cảnh rất mực hài hòa. Cỏ dại mọc thành bụi xanh um trải dài, những khóm hoa nhỏ tựa lên từng tảng đá lớn, thân nhiên trên núi đồi, từng phiến lá màu lục bảo theo gió phấp phới, tất cả

đều tỉ mỉ kết thành một bức tranh tuyệt tác.

Tương Chính Hàn mang theo chiếc máy ảnh, đảm đương nhiệm vụ chụp hình suốt cả dọc đường đi.

Hạ Lâm Hi nói với anh: “Anh thích chụp gì cũng được.”

Lời vừa dứt, Tương Chính Hàn đã lên tiếng tỏ vẻ hiểu rõ, anh nhanh chóng nâng chiếc máy ảnh lên, cả người cô lọt vào ống kính.

Hạ Lâm Hi bất ngờ không kịp phòng bị, đã nghe thấy tiếng tách của máy ảnh vang lên, may mắn người cô rất ổn, lúc chụp cũng không đến nỗi nào.

Tiền Thần thấy cảnh tượng trước mắt, cậu vội vàng chạy đến, vỗ vai Tương Chính Hàn, nói với vẻ nhiệt tình: “Giao máy ảnh cho mình đi, để mình chụp cho các cậu một tấm.”

Tương Chính Hàn liền đưa máy ảnh cho cậu.

Tiền Thần chưa từng chạm vào ống kính một lần nào nhưng cậu sẽ cố gắng hết sức.

Khoảnh khắc chạm tay vào máy ảnh, cậu nghĩ thầm trong lòng, dù sao chỉ cần vẻ ngoài đẹp, chụp thế nào cũng sẽ đẹp. Từ suy nghĩ này, cậu tự tin rằng mình có thể chụp rất ổn.

Dưới chân núi khung trời ảm áp, tiếng hót của chim tước vang lên, âm thanh vô cùng trong trẻo, du dương như khúc cổ ca. Rừng cây không che khuất được nước non tươi đẹp, ánh mặt trời rọi vào từng kẽ hở, như để bày ra một góc nhìn lãng lẽ đẹp theo từng tháng năm.

Tiền Thần bắt đầu chụp, nhấn nút lia lịa.

Sau khi mọi thứ đã xong, Hạ Lâm Hi vui vẻ chạy đến bên cậu, cô nhận lấy chiếc máy ảnh trên tay mình, ngẩng đầu nhìn Tương Chính Hàn: “Hóa ra anh đang cười, em không biết đấy.”

Cô nói: “Lúc anh cười trông ăn ảnh lắm, em muốn lưu tấm này vào điện thoại.”

Tương Chính Hàn hỏi: “Album kia vẫn còn à?”

“Album gì...” Hạ Lâm Hi vừa hỏi đã chợt nhớ ra. “Đúng là trong điện thoại của em có hẳn một album chỉ để lưu ảnh anh.”

Tương Chính Hàn cúi đầu mở điện thoại: “Anh cũng vậy, cũng có một album dành cho Hạ Lâm Hi.”

Hạ Lâm Hi nhìn xung quanh, thừa lúc chẳng ai để ý, cô đứng trên một tảng đá, nhanh chóng hôn anh.

Là một người vạn năm độc thân, Tiền Thần lãng lẽ rời khỏi nơi này.

Càng bước cao, bậc thang càng lúc càng khúc khuỷu, cây bàng mọc ven lối lá xanh um tùm, như chưa hề nhiễm sắc thu. Nếu nghiêng tai lắng nghe, có thể bắt gặp từng tiếng cười giòn giã, có thể vang lên từ sau lưng, có thể vọng về từ đằng trước.

Trần Diệc Xuyên và Cố Hiểu Mạn dẫn đầu cả nhóm, hai người bọn họ như đang thi xem ai sẽ đến đỉnh trước. Trần Diệc Xuyên không gấp rút chạy đi, dường như cậu cố tình chậm lại, thế nhưng vẫn duy trì bước trước cô vài bậc.

Để khiến cậu chậm lại, Cố Hiểu Mạn cố tình chọc cười, Trần Diệc Xuyên thật sự cười thê nhưng vẫn vượt qua cô.

Trương Hoài Võ theo sau cậu, như là một bóng đèn sáng trưng.

Đi sau cùng là Tương Chính Hàn và Hạ Lâm Hi. Hai người họ vừa leo núi vừa ngắm cảnh, nhỏ giọng nói chuyện phiếm với nhau, có lúc vui vẻ khiến cả hai đều bật cười. Thế nhưng đa số đều là Tương Chính Hàn thăm thì gì đấy khiến tai Hạ Lâm Hi ửng đỏ.

Chuyện ngoài ý muốn vậy mà lại xảy ra.

Cố Hiểu Mạn đi quá gấp, bỗng nhiên trật chân. Đường lên núi không có tay vịn, chỉ có những bậc thang trắc trở, bỗng chốc người cô mất thăng bằng, hốt hoảng đến không thể nói nên lời, cả thân mình nghiêng ngả ra phía sau.

Trương Hoài Võ còn đang mang balo, vội vàng đỡ lấy cô từ phía sau, không lo lắng chính mình sẽ gặp chuyện, khiến cho cả hai người cùng trượt xuống.

Trần Diệc Xuyên quay đầu lại, lao nhanh xuống vài bậc thang nhưng không kịp níu Cố Hiểu Mạn. May mắn thay Tiền Thần nhanh chóng chạy đến đây, nhảy lên ba bước lên, giữ vững cả Cố Hiểu Mạn và Trương Hoài Võ, thế nhưng gương mặt lại trắng bệch.

“Chạy nhanh quá.” Tiền Thần khăng khái nói. “Mình bị sốc hông rồi.”

Tương Chính Hàn đỡ lấy cậu, Hạ Lâm Hi cũng chạy đến hỏi. “Các cậu sao rồi? Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Cô mang theo một chiếc túi xách, bên trong có một lọ cao trắng Vân Nam, bây giờ cũng đến lúc sử dụng.

Giương mặt Cổ Hiểu Mạn đỏ lên: “Thật xin lỗi, mình trật chân.”

Khu vực này không quá nổi danh, những góc nhìn đẹp để cũng có rất ít người cảm nhận được. Con đường lên núi này thưa thớt người, ngoại trừ sáu người họ ra cũng chỉ lác đác vài du khách.

Hạ Lâm Hi lấy một chiếc lọ ra, xoa nhẹ lên mắt cá chân của Cổ Hiểu Mạn. Mắt cá chân của cô như đã sưng đỏ lên, vậy nên Hạ Lâm Hi đành bảo: “Cậu không thể leo núi thế này đâu, về trước nhé!”

Cổ Hiểu Mạn cầm một bình xịt nước, sau khi phun sơ qua vài lần lại ngoan cố đứng lên, cô quay mình tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Nếu không lên được đến đỉnh chẳng phải uống cả đoạn đường mình đã đi sao?”

Trương Hoài Võ vô cùng lo lắng trong lòng, cậu đi theo sau: “Cổ Hiểu Mạn, cậu đừng cố quá, để mình công cậu xuống.”

Trần Diệc Xuyên cười nói: “Nếu công thì tôi mới là người công, thân hình cậu có nhường này công vững được mới lạ đấy.”

Tuy rằng đường lên núi gập ghềnh nhưng lại có thể nhìn được điểm cuối cùng. Sau khi bọn họ đặt chân đến đỉnh núi, có thể về được bằng đường khác. So với con đường ban nãy họ đã đi thì con đường này đông người hơn, lối bước cũng dễ dàng hơn.

Quang cảnh nhìn từ trên núi xuống vô cùng tráng lệ, Hạ Lâm Hi chụp lại một phong hình, sau đó ngồi xuống nhìn mắt cá chân của Cổ Hiểu Mạn. Cô ấy lại lúng túng nhận lỗi với họ thêm lần nữa: “Nếu không phải vì mình...”

“Có cần nói nhiều chuyện vô nghĩa vậy không?” Trần Diệc Xuyên ngắt lời. “Bong gân thì sao, mình công cậu xuống.”

Giờ này, Tiền Thần đang đứng một bên nói chuyện phiếm với dân bản địa nơi đây. Người bác trung niên ấy đội mũ, vóc người thấp bé nhưng nụ cười lại rất đỗi nồng hậu, giọng nói cũng ngấm mùi địa phương, đâu vậy vẫn vui vẻ chuyện trò với Tiền Thần.

Trước khi đi, ông ấy còn tặng cậu một bịch xoài.

Tiền Thần mang theo bịch xoài nhìn thấy Trần Diệc Xuyên đang công Cổ Hiểu Mạn, Hạ Lâm Hi đi theo sau họ và bên cạnh luôn là người như hình như bóng với cô – Trương Chính Hàn.

Trần Diệc Xuyên vừa đi vừa than: “Cổ Hiểu Mạn, cậu nặng quá!”

Cổ Hiểu Mạn không cãi lại lời nào, cô chỉ im lặng lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Vì Cổ Hiểu Mạn bị bong gân nên lịch trình của họ hoãn lại hai ngày. Cho đến sáng sớm hôm thứ tư, cả nhóm mới đi đến sông Ly Giang, màn đêm vừa mới tan đi, xung quanh vẫn thấp thoáng bóng xương mù, phảng phất che khuất cả phong cảnh núi rừng dọc đường đi.

Đến giữa trưa, sắc trời rõ rệt, màu sông cũng lấp lánh trong veo.

Hạ Lâm Hi đứng nơi nước nông ngắm nhìn, gió lạnh gợn dậy ngọn sóng lăn tăn, không ngừng chạm vào những bờ đá bên cạnh, cô cúi đầu nhặt những viên sỏi dưới lòng sông, bỗng nhiên bị ai đó hắt nước ướt cả người.

Hạ Lâm hi ngẩng phắt lên, nhìn thấy Trần Diệc Xuyên và Trương Hoài Võ đang thi nhau tạt nước, cô lại cách họ không quá xa, trở thành một trong những quần chúng vô tội bị hại.

Trương Hoài Võ gãi đầu nói: “Xin lỗi Hạ tỷ, em không thấy chị...”

Nhân lúc cậu đang lúng túng giải thích, Trần Diệc Xuyên hắt một lớp nước lên, làm ướt hết lưng quần của Trương Hoài Võ, sau đó chạy trốn như bay, đến tận lúc lên bờ thì nở nụ cười đắc chí của một kẻ thắng trận.

Trần Diệc Xuyên nói: “Hạ Lâm Hi, nhặt sỏi vui lắm à? Nếu cậu chơi tạt nước với tôi, cậu nắm chắc phần thua, có tin không?”

Hạ Lâm Hi không trả lời, cô âm thầm ghi sâu món nợ này vào lòng.

Sáng hôm sau, cuối cùng cô cũng có một cơ hội để chứng minh. Lúc đấy còn chưa đến mười giờ sáng, bọn họ tập trung trước những chiếc thuyền bên sông Long Cảnh, chuẩn bị làm một cuộc phiêu lưu cả nhóm.

Khác với cảnh núi non hùng vĩ ngày trước, nơi này những dòng suối róc rách chảy vào từng khe nhỏ, mực nước giữ sông và biển rất lớn khiến dòng nước cuộn chảy xiết. Trước khi bước lên thuyền da, Hạ Lâm Hi mua hai khẩu súng nước, giao cho Tường Chính Hàn một khẩu rồi mới yên vị chung chỗ với anh.

Tường Chính Hàn vui vẻ đồng ý.

Hạ Lâm Hi nói: “Đội đến lúc em tát nước với họ, nhất định sẽ bảo vệ anh, không để bọn họ làm anh ướt người đâu!”

Tường Chính Hàn bật cười, bàn tay đặt lên đầu cô, dường như không tin được những lời này nhưng đầu vậy trong lòng vẫn rất vui.

Hôm nay ánh nắng rực rỡ, trời cao thoáng đang, trên những cành cây chim tước riu rít, những ngọn sóng nổi tiếp bao nhiêu năm vẫn cứ ào ạt chẳng ngừng. Sau khi tất cả mọi người đều đã ngồi đúng chỗ, cửa công đồng tiền nhanh chóng mở ra, thuyền da di chuyển ồ ạt theo dòng nước, nhanh chóng lao đến sườn núi nhân tạo cao đến mười ba mét.

Trọng lực và áp lực từ dòng nước không ngừng dằn co nhau, phía dưới vang lên những tiếng hét chói tai cả nam cả nữ.

Hạ Lâm Hi vẫn bình tĩnh, không hét lên quá to, cũng không ra vẻ quá mức, không phải cô không sợ mà là sợ đến nổi tỉnh rồi.

Thuyền da như nước chảy bèo trôi, hai tay vịn tròn trượt bởi nước, cô không còn lo lắng đến thác nước gì nữa, chỉ cảm thấy mình sắp lao đầu xuống đến nơi rồi.

Bất đắc dĩ, cô nhào vào lòng Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn ôm chặt lấy cô, bên cạnh còn có hướng dẫn viên đang bắt loa hướng dẫn tránh để mọi người kích động đến nổi bị hoa lá cành đập vào mặt. Cả người Hạ Lâm Hi đều đã ướt đầm nhưng cô không kịp vịn tay cầm, chỉ có thể túm chặt quần áo của Tường Chính Hàn, ghen một lúc mới chịu nói ra: “Em không biết bơi...”

“Anh biết.” Tường Chính Hàn nói. “Em có rơi xuống nước cũng không sao đâu.”

Hạ Lâm Hi lại không nghĩ vậy, cô nhắm chặt mắt vùi đầu vào vai anh, cứ nói huyền thuyên không ngọt: “Nhưng dòng nước xiết như vậy, lực cản cũng không ngừng tăng lên, nếu em rơi thật thì anh có nhảy cũng chẳng kịp bắt lấy em.”

Tường Chính Hàn gạt đầu, sau đó lại tiếp tục trấn an cô. “Em mang phao cứu sinh mà.”

Đúng rồi, cô còn mang phao cứu sinh.

Lo lắng này giờ, Hạ Lâm Hi cuối cùng cũng được thả lỏng.

Tường Chính Hàn ôm chặt cô, hỏi tiếp: “Em đang nghĩ gì đấy?”

“Em đọc tờ giới thiệu, trên đó viết mực nước của dòng sông chênh lệch với mặt biển 13 mét.” Hạ Lâm Hi thành thật. “Dựa theo độ cao và sức hút của trọng lực, em tính ra thời gian rơi xuống rồi.”

Tường Chính Hàn rất muốn bật cười, nhưng anh vẫn cố hết sức nhịn xuống, anh khen rất chân thành: “Không phải rất tốt sao? Em học nhiều như thế cuối cùng cũng dùng được rồi.”

“Không vui.” Hạ Lâm hi nhỏ giọng. “Trước mặt còn thêm một cửa công nữa kia.”

“Lại mười ba mét nữa à?”

“Không, có khi đến mười bảy mét đấy.”

Tường Chính Hàn hơi thất vọng.

Anh không có khả năng tính nhẩm của Hạ Lâm Hi, cũng không cảm thấy có gì quá phấn khích, chỉ là không rõ bao lâu nữa sẽ hoàn tất hành trình, nhưng dường như cũng chẳng còn lâu nữa. Duy khoảnh khắc mà Hạ Lâm Hi lao vào lòng anh, anh mới cảm thấy chuyến hành trình này không đến nỗi nào.

Dòng nước vẫn xiết như cũ, thuyền da lại như một chiếc lá cây, giống một chú cừu lạc bầy, trong con sóng mạnh bạo tứ tán, chỉ có thể trôi nổi loạn xạ xung quanh.

Không ít người đã dần thích ứng được, bọn họ lấy máy ảnh ra, chụp lại khoảnh khắc nước đổ từ trên cao xuống hoặc bắt từng khía cạnh của bạn bè xung quanh, đợi đến lúc ra về sẽ rửa ảnh làm kỉ niệm.

Trần Diệc Xuyên và Cố Hiểu Mạn cùng ngồi trên một con thuyền da, Cố Hiểu Mạn rất tuân thủ quy tắc, nhưng Trần Diệc Xuyên lại tạt nước khắp nơi, chúc thù oán với không ít người, bọn họ đồng loạt tấn công, khiến cả hai đều ướt đầm.

Hạ Lâm Hi thấy cảnh này nhưng lại không có ý định giúp Trần Diệc Xuyên. Cô còn rút khẩu súng nước của Tường Chính Hàn ra, quyết định bỏ đá xuống giếng.

Trần Diệc Xuyên gào lên: “Hạ Lâm Hi, cậu sống không từ tế gì hết!”

Hạ Lâm Hi không bắn Cổ Hiểu Mạn, cô chỉ nhắm đến Trần Diệc Xuyên, cô quỳ xuống trên thuyền da, hơi thở không gấp, mặt không đỏ lên: “Không phải cậu muốn chơi thủy chiến à, tôi với cậu quyết chiến một trận!”

Trần Diệc Xuyên cũng hất nước tung tóe: “Có bản lĩnh thì đừng nhờ bạn trai giúp nhé, hai người chúng ta một chọi một.”

Có bản lĩnh thì đừng nhờ bạn trai giúp.

Hạ Lâm Hi nghe thấy lập tức hỏi ngược lại: “Tôi là thể loại người chỉ biết dựa vào bạn trai chắc?”

Cô còn chưa dứt lời, Tiền Thần gần đó đã nói: “Thế lúc này băng qua miệng cống đầu tiên, không phải cậu ôm chặt Chính ca sao?”

Gương mặt Hạ Lâm Hi đỏ ửng, cảm thấy không còn gì để phản bác.

Đúng vậy đúng vậy, lúc này cô ôm chặt Tường Chính Hàn, giống như một con lười gờ mãi không ra.

Ngay lúc cửa cống thứ hai đã ở trước mắt, Hạ Lâm Hi vẫn tự vấn chính mình. Cô ngồi im trên thuyền da, xoay mình giữ chặt tay vịn, rất ra dáng một người độc lập tự chủ, đang chờ đợi cơ hội anh dừng cứu nguy cho đất nước.

Tường Chính Hàn bật cười.

Anh đưa lưng về miệng cống, không màng đến tình hình nguy hiểm sắp đến.

Một chốc sau cả con thuyền lao xuống, cả cơ thể không còn trọng lượng nữa khiến tim Hạ Lâm Hi đập dồn dập, thế nhưng cô vẫn ngoan cố không chịu nhận hoảng sợ.

Lần này lao xuống không kịp phòng bị, thế nhưng Tường Chính Hàn vẫn rất bình tĩnh, anh cũng không bị văng ra khỏi thuyền, không giống như đang xuyên nhanh qua dòng nước mạnh mà giống thành thoi trong một cỗ xe ngựa hơn.

Hạ Lâm Hi sợ đến ngất người, cô không kiềm được hỏi: “Anh không sợ sao?”

Tường Chính Hàn nói: “Có sợ cũng không thể để em thấy.”

Hạ Lâm Hi nghĩ anh cũng biết thế nào gọi là sợ, chẳng qua không biểu hiện ra trên mặt mà thôi.

Vậy nên cô nhào về phía trước, vòng tay ôm lấy anh: “Đừng sợ, cả chuyến đi chỉ dài bốn kilomet, dựa vào vận tốc của chúng ta sẽ nhanh chóng hoàn tất thôi.”

Tường Chính Hàn cười nói: “Em ngồi ở đây anh sẽ không sợ nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Như tính toán của Hạ Lâm Hi, thời gian chuyến đi kéo dài cũng không quá lâu. Bên bờ rừng cây rậm rạp, xa xa trùng điệp núi non, dòng nước đưa bọn họ về với bến đỗ. Dọc theo đường đi mọi chỉ biết phấn khích la hét, rất ít ai để ý đề áo quần của mình.

Nhưng sau khi cập bờ, một vài du khách tháo áo phao cứu sinh ra, nhìn lại cả thân mình ướt đẫm, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Hạ Lâm Hi cũng rơi vào tình trạng này.

Ba mươi độ, trời không hề lạnh, ánh dương sáng lạng rải đều trên mặt đất, hong khô chiếc áo của cô. Cô khoác một chiếc khăn tắm mua cách đó không lâu, đùn đẩy bên trong đám người, vất vả tìm một chỗ trống trải đủ đứng, đợi một lúc lâu sau mới có thể đến phòng thay trang phục.

Tường Chính Hàn đi sau cô, dường như vô ý hỏi: “Có cần anh đi cùng em không?”

Hạ Lâm Hi ngạc nhiên nhìn anh: “Ý anh là giúp em thay quần áo sao?” Nói xong, cô lấy khăn lau người anh: “Anh cũng ướt đẫm, mau thay quần áo trước đi, đừng lo cho em nữa nhé.”

Lúc này đây, Trần Diệc Xuyên đã chỉnh trang xong. Cả người cậu khô ráo đứng vắt vẻo bên cạnh, trên tay còn cầm một quả táo đỏ mọng, nhìn thấy Hạ

Lâm Hi và Tường Chính Hàn đẩy đẩy đưa đưa, cậu không chịu được bèn mở miệng hỏi thúc: “Hai người không nhanh hơn được à, nói ít đi một câu mất miếng thịt nào sao?”

Hạ Lâm Hi không trả lời, cô không có thời gian bận tâm đến Trần Diệc Xuyên, đôi mắt vẫn cứ chuyên chú mãi đến Tường Chính Hàn. Vốn dĩ, cô đang lau khô người cho anh, nhưng dù cho cách một lớp khăn tắm, bàn tay cứ di chuyển lên xuống như vậy... Hình như không ổn lắm.

Hạ Lâm Hi nghiêm túc than thở: “Sao anh lại ướt nhem thế này?” Giọng nói có hơi phàn nàn nhưng bàn tay không ngừng lại. Thật ra cô không thể than như vậy, cả người cô cũng đâu khô ráo hơn anh bao nhiêu.

Tường Chính Hàn cũng rất ấn ý, anh nở nụ cười nói: “Sóng lớn quá, anh ngồi không vững.”

Hạ Lâm Hi nghe thế thì gật đầu, giống như tin thật. Cô cố gắng lau hơn mười giây nữa, bỗng dưng có cảm giác mũi đang chảy máu, nhưng chưa thấy máu đâu cô đã hắt xì rồi.

Tường Chính Hàn vội vàng bảo cô: “Mau đi thay quần áo đi.”

Hạ Lâm Hi ngoan ngoãn nói lời đồng ý.

Mọi chuyện vẫn như bao lúc bình thường, giọng hai người không to nhưng kẻ đứng gần Trần Diệc Xuyên lại nghe không lọt câu nào. Cậu cắn một miếng táo rõ to, từng thối mắc cứ thế góp nhặt lại trong lòng.

Cho đến lúc trời lấp lửng tối, đoàn người rong rần nối đuôi nhau về. Kì nghỉ lễ nên du khách đến đây rất đông, xe buýt du lịch kín mít chỗ, năm người trong nhóm bọn họ chen chúc trên một dãy ghế, chỉ riêng Trương Hoài Vô ngồi ở hàng trước mà thôi.

Tường Chính Hàn quay sang, vòng tay trái ôm lấy cô.

Hạ Lâm Hi ngáp một cái, vẫn muốn bảo trì hình tượng. Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, sau đó nói: “Trước mặt mọi người, thân mật như vậy là không được.”

Tường Chính Hàn nhỏ giọng đáp: “Ồ hàng trên còn có nhiều người quần quít hơn cả anh và em.”

Hạ Lâm Hi không kiểm chứng điều này, chỉ cần là lời nói của Tường Chính Hàn, cô đều tin.

Cô tìm lấy bàn tay anh, đặt lên đầu gối mình. Hành động này chỉ là vô thức, cô cũng chẳng biết tại sao, có lẽ bởi vì trong lòng bàn tay này quá trống rỗng, muốn nắm lấy một thứ gì đó cũng nên.

Nhưng hôm nay cô mới thay lại trang phục, sau khi ngồi xuống, ống quần đã lệch lên trên đầu gối. Tường Chính Hàn chỉ mới động đậy tay đã chạm vào chân của cô.

Hạ Lâm Hi không lên tiếng cản lại, cô như sắp chìm vào cơn mơ, không nói một lời tựa lên vai anh, dường như đây là sự tin tưởng ở mức cao nhất giữa người và người.

Tường Chính Hàn dựa người ra phía sau, đôi mắt ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Ở trong tình cảnh này vẫn tìm không được, vẫn bình tĩnh, rất giống Liễu Hạ Huệ thời xưa.

Thật ra anh cũng muốn động vào, nhưng trên nguyên tắc thì không thể làm vậy.

Trần Diệc Xuyên ngồi bên phải Tường Chính Hàn, lúc này vẫn không cảm thấy buồn ngủ gì. Cậu kiêu ki bắt chéo chân, sau đó một mình nghịch điện thoại, qua một lát lâu sau, cậu đột ngột hỏi: “Tường Chính Hàn, làm sao khiến con gái nghe lời vậy?”

Tường Chính Hàn trầm giọng: “Ý cậu là sao?”

“Chính là nếu tôi có bạn gái, tôi nói đi Đông cô ấy sẽ không dám đến Tây.” Trần Diệc Xuyên chống cằm, mũi chân hơi dưng đưa. “Lúc nói chuyện với tôi, cô ấy không khiến tôi phật ý... Cô ấy đọc loại sách mà tôi muốn cô ấy đọc, đọc xong rồi có thể trao đổi với tôi.”

Tường Chính Hàn im lặng một chốc, giống như đang tự ngắm chính mình. Trần Diệc Xuyên đợi rồi lại đợi, đợi mãi lại nghe được câu trả lời: “Cậu biết trí tuệ nhân tạo không?”

“Hỏi thừa.” Trần Diệc Xuyên nói. “Ai lại không biết trí tuệ nhân tạo?”

Tường Chính Hàn gật đầu, cảm thấy vừa lòng với câu trả lời của cậu.

Xe buýt thoáng xóc nảy, Hạ Lâm Hi càng dựa sát Tường Chính Hàn hơn, anh vòng tay ôm trọn lấy cô, như đang nâng niu thứ bảo vật trân quý nhất trên đời.

Non xanh nước biếc bên ngoài khung cửa đón ánh Mặt Trời dần hạ xuống, cảnh tượng này cứ lướt băng băng, chẳng biết giờ đã đến nơi nào rồi. Chiếc xe vẫn tiếp tục bon bon về phía trước, Tường Chính Hàn ngắm tính thời gian, bên cạnh đấy vẫn nói với Trần Diệc Xuyên: “Trí tuệ nhân tạo có thể cho cậu một cô bạn gái biết nghe lời, cậu muốn cô ấy đi Đông, cô ấy sẽ không đến Tây, muốn sách gì chỉ cần cần thận cài đặt là có thể trao đổi với cậu.”

Trần Diệc Xuyên hừ một tiếng, cảm thấy mình đang bị đùa cợt.

“Cậu đừng nói giỡn với tôi.” Trần Diệc Xuyên hạ chân xuống, nói: “Tình tình như Hạ Lâm Hi đều bị cậu quản được, cậu cứ coi tôi như anh em, thành thật chia sẻ bí quyết nào...”

Cậu hỏi: “Rốt cuộc phải sống chung với con gái như thế nào?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Tôi cũng không biết.”

Tất nhiên Trần Diệc Xuyên không tin, cậu nghĩ Tường Chính Hàn cố ý giấu đi.

Nhưng qua một lúc sau, Tường Chính Hàn lại chân thành nói: “Đối xử với cô ấy cho thật tốt.”

Những từ này giống như toàn bộ kinh nghiệm của anh. Bây giờ không giấu thứ gì, tất cả đều nói với Trần Diệc Xuyên, hy vọng cậu sẽ nhanh chóng hiểu ra.

Đáng tiếc Trần Diệc Xuyên không có khả năng thấu hiểu trong lĩnh vực này. Sau đó cả đoàn tiếp tục đi chơi vài ngày nữa, lội xuống ruộng bậc thang, lạc vào cô trấn Hưng Bình, còn vô vàn địa điểm nổi tiếng khác nữa. Cho đến lúc ngồi trên đoàn tàu quay trở về Bắc Kinh, thái độ của Trần Diệc Xuyên vẫn không khác gì trước đây.

Đoàn tàu hăng hái chạy, từng giọt thời gian trôi qua. Một môi xuyên suốt hành trình còn chưa giảm đi ít nhiều, nay lại phải về nhà trên con đường xa, Cố Hiểu Mạn và Trương Hoài Vỹ hoàn toàn gục ngã. Bốn người còn lại vẫn tỉnh táo, cả chuyến đi không nói với nhau câu nào, đi được nửa chặng đường cảm thấy như đang ngủ đông.

Để giết thời gian, Hạ Lâm Hi chống má, nhẹ giọng gọi chuyện: “Lần này mọi người đi chơi có vui không?”

Tiền Thần là người đầu tiên trả lời: “Tất nhiên rất vui, mình thích ra ngoài, gặp gỡ nhiều người hơn là phải ru rú trong nhà một mình.”

Cậu chưa dứt lời, Trần Diệc Xuyên đã chen ngang: “Cậu không phải là bạn học của Tường Chính Hàn sao? Chuyên ngành Công Nghệ Thông Tin, nên ở trong nhà, mặt đối mặt với màn hình máy tính, ngày qua đêm tìm tòi nghiên cứu...”

Trần Diệc Xuyên chưa nói xong, Tiền Thần đã ngắt lời: “Mình không thích máy tính, chẳng qua ba mẹ mình khăng khăng như thế nên mới mất nhắm mắt mở đi dự tuyển. Ngờ đâu trúng thật, cũng may mình chung phòng với Chính ca, chuyện bài tập gì đó cũng không đáng lo.”

Tường Chính Hàn hỏi: “Vậy trước giờ cậu muốn học ngành gì?”

“Kinh tế.” Tiền Thần cười nói. “Cha mẹ mình đều kinh doanh tư nhân, ngày qua ngày gặp hết khách này đến khách khác, bọn họ cảm thấy cuộc sống này rất mệt mỏi.”

Hạ Lâm Hi nghe lời cậu nói, cúi đầu trầm tư không nêu ý kiến gì.

Chuyến này đi chơi, mọi người đều muốn mua quà lưu niệm. Lúc giao tiếp với dân bản xứ, Tiền Thần được dịp trổ hết tài năng, cậu không rành tiếng Quảng Tây, thế nhưng lời lẽ rất mực khôn khéo, mua đồ chưa từng để ai lừa, ngược lại còn có thể cò kè mặc cả.

Bởi vì khắp nơi đều im lặng nên Tiền Thần thoải mái cười nói: “Vì vậy nên cách ba mẹ mình dùng để kết thân với mọi người, mình học được từ nhỏ rồi. Nếu sau này không thể sống nhờ ngành kĩ thuật, mình vẫn có ngành tay trái để kiếm ăn.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cậu nói vậy cũng đúng, thế mạnh không nhất định thuộc về chuyên ngành của mỗi người, bởi lẽ ai cũng có ưu điểm của họ.

Men theo suy nghĩ này, cô cảm thấy Trần Diệc Xuyên cũng có rất nhiều tài lẻ, đến cả Cố Hiểu Mạn và Trương Hoài Vỹ cũng như vậy. Bất kể là trong phẩm chất hay tài năng, đều có thể nhìn thấy được một ưu điểm thuộc về mỗi con người.

Kì nghỉ lễ đã bước vào hồi kết, mọi người đều đã bắt đầu đua nhau đi thực tập, cô hy vọng sau khi Tường Chính Hàn vào tập đoàn công nghệ kia, có thể phô bày được hết mọi năng lực của mình.

Ngày bắt đầu thực tập chính là ngày đầu tiên sau kì nghỉ.

Sáng hôm đó thời khóa biểu kín tiết, cho đến tận buổi chiều cũng không được thành thoi, cũng may thời tiết dễ chịu, khiến người nhẹ tênh cõi lòng.

Mùa thu lá rụng thành đôi, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, những đám mây trắng trôi bồng bềnh theo gió, giống như một khăn đài trắng lơ lửng giữa trời cao.

Tổng bộ công ty tọa lạc tại khu Hải Điện, từ trường học của họ đến đây cũng không xa, Từ Trí Lễ lái xe đi trước mười lăm phút, Tường Chính Hàn lại thông thả bước đến bằng tàu điện ngầm. Lúc đến chỗ gặp mặt, thật sự cả hai cũng chưa chuẩn bị cái gì.

Nếu đi bộ từ trạm tàu đến công ty cũng chỉ khoảng năm phút. Lúc này vừa lúc là giờ cao điểm buổi chiều, trên đường đâu đâu cũng là những người trẻ tuổi, Tường Chính Hàn độc bước một mình, bỗng dưng nghe một người đàn ông bên cạnh nói: “Một sinh viên mới tốt nghiệp lại phải buôn chài ở Bắc

Kinh, tiền lương một tháng một ngàn nhân dân tệ, anh thấy đủ không?”

Cùng đi với anh ta là một người đàn ông trung niên mang giày da bóng lộn, người kia hắt xì một hơi, hơi thiếu kiên nhẫn đáp: “Tiểu Trịnh, đừng so đo thiệt hơn như vậy. Cậu chăm chỉ làm việc, nhất định sẽ nhanh chóng thăng tiến.”

Tiểu Trịnh trả lời: “Tôi luôn rất cố gắng, nhưng công ty không đề tôi...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Người đàn ông trung niên ngắt lời. “Mọi người sống ở cái đô thị này, có ai dễ sống hơn người khác không? Trong mắt mọi người, cơ hội đều có ở Bắc Kinh, hàng năm có bao nhiêu người từ tỉnh thành khác chạy đến đây, hàng năm có bao nhiêu công ty tuyên bố phá sản? Ít ra một tháng cậu còn có một ngàn tám trăm nhân dân tệ, tiền com là công ty lo, cậu không thể bớt cần nhẫn được sao?”

Tường Chính Hàn đi nhanh hơn, băng qua họ.

Anh thấy một biển hiệu lớn bằng tiếng Anh, dựng đứng trên một tòa nhà cao ngất, Từ Trí Lễ đang dựng xe ở trước cửa, cúi đầu nhìn đồng hồ đợi anh.

“Tường Chính Hàn, chúng ta đến sớm năm phút.” Từ Trí Lễ ngoắc tay với anh. “Ba tôi có sắp xếp một người dẫn chúng ta đến chào hỏi cả tổ rồi.”

Tường Chính Hàn đến gần, tiếp lời hỏi: “Tổ phân tích số liệu?”

“Còn tổ nào nữa sao?” Từ Trí Lễ xoay mình, bàn tay nắm chiếc chìa khóa xe. “Nếu không phải nhờ ba tôi thì bọn họ không nhận một sinh viên năm nhất đâu.”

Tường Chính Hàn vỗ vai cậu ta, nở nụ cười nói lời cảm ơn.

“Tôi tặng bốc cậu lên đến trời đấy.” Từ Trí Lễ ganh gạnh mãi trong lòng, cứ dậm đi dậm lại. “Cậu nhất định không được khiến tôi trở thành tên bịp bợm đâu nhé, nếu không chẳng biết ăn nói với ba tôi thế nào đâu.”

Trích lời tác giả: Tường Tổng bắt đầu biến thành Tường Tổng rồi *gật gù*.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Cha của Từ Trí Lễ đã lo liệu nhân viên lễ tân tiếp họ từ trước, sau khi hai người vào cửa công ty không lâu, lễ tân đã đến với nụ cười lịch sự: “Xin chào hai vị, mời đi theo tôi, tôi sẽ đưa các vị đến phòng Công Nghệ.”

Tường Chính Hàn không gặp trở ngại nào, nhanh chóng bắt nhịp, anh vẫn giữ im lặng như vốn có, chỉ thi thoảng ngoảnh mặt nhìn xung quanh, đặc biệt chú ý bảng nội quy bên trong tòa nhà.

Phòng Công Nghệ nằm ở tầng năm, thang máy đưa họ lên trên, bên trong có mùi nước hoa hỗn tạp trộn lẫn với khí lạnh của máy điều hoà, khiến Từ Trí Lễ hắt hơi.

Nhân viên lễ tân vô cùng lịch sử nói: “Đã đến tầng năm.”

Lời còn chưa dứt, cửa thang máy đã chậm chậm mở ra.

Từ Trí Lễ đến gần Tường Chính Hàn, tiết lộ một ít tin tức nội bộ: “Ba tôi nói, phó tổ trưởng hạng mục này là một nhân vật kỹ thuật trâu bò họ Tạ, là du học sinh Mỹ mới về nước, rất có thực lực chỉ là tính tình không được tốt lắm...”

“Cậu đang nói tôi sao?”

Bên ngoài thang máy có một người đàn ông cao xấp xỉ Tường Chính Hàn, nom độ hai mươi bảy tuổi. Anh ta mang một chiếc áo sơ mi trắng, thắt chiếc cà vạt màu huyết bầm, đôi chân thon dài thẳng tắp, ông quần tây trang kín đáo, đứng thẳng một góc chín mươi độ với mặt đất không lệch một li.

“Tên tôi là Tạ Bình Xuyên, còn tên Tiếng Anh là gì thì không quan trọng.” Anh ta tự giới thiệu. “Tôi là phó tổ trưởng hạng mục DA, có vấn đề gì các cậu không hiểu có thể đến tìm tôi xin ý kiến.”

Tường Chính Hàn và anh ta nhìn thẳng vào mắt nhau, hai người bắt tay.

Hành lang từ chỗ thang máy đặt rất nhiều bồn cây cảnh thật lớn, bên trong trồng những gốc cây Ráy, phiến lá xanh biếc tỏa ra che lấp cảnh sau. Nơi này ngoại trừ tiếng gõ lạch cạch từ bàn phím ra còn cả tiếng xì xào bàn tán nhỏ nhỏ.

Tạ Bình Xuyên đưa tay lên, hơi nút thút thắt cả vạt ra, anh vừa đi trước, vừa nói với bọn họ: “Tôi không quan tâm hai người với quản lý có quan hệ gì, chỉ cần vào tổ của tôi, những việc các cậu cần làm vẫn phải theo quy củ.”

Lời này hơi nhấn mạnh, sau đó quay sang Tường Chính Hàn: “Cậu năm mấy, học chuyên ngành Toán sao?”

“Công Nghệ Thông Tin ạ.” Tường Chính Hàn thành thật đáp. “Năm nay mới vào trường thôi.”

Tạ Bình Xuyên chau mi, tiếp tục hỏi anh: “Cậu từng có kinh nghiệm làm hạng mục chưa? Cậu bắt đầu lập trình từ khi nào, quen thao tác hệ thống gì?”

Khoảng năm lớp ba tiểu học, đấy là lần đầu tiên Tường Chính Hàn tiếp xúc với máy móc. Lúc ấy trong phòng sách nhà anh có một chiếc máy tính được cài đặt Microsoft Visual C Sharp phiên bản cũ nhất, bởi vì sự hiếu kì, anh học một ít dòng lập trình, sau lại mua thêm sách về nhà, bắt đầu tự mày mò hệ điều hành MS – DOS.

Năm tháng đó, khi đọc anh còn phải tra từ điển, bởi vì Internet chưa phát triển như bây giờ, tuy nhiên nhận ra con mình rất yêu thích điều này nên cha mẹ anh lúc nào cũng ủng hộ.

Sau khi học xong ngôn ngữ C thì lại đi sang Visual Basic, Physical Address Extension rồi đến Graphical User Interface, anh dần học được cách lập trình, hàm phân khối tích lũy cũng càng được bồi đắp. Nếu học vì đam mê của bản thân, nhất định đó chính là cột trụ chống ý chí vững chãi nhất, đến năm cấp hai, anh tự cảm thấy vốn hiểu biết của mình đã lên rất nhiều rồi.

Từ cấp hai vào cấp ba, gia đình Tường Chính Hàn rất cần tiền, ngoại trừ thời gian đến lớp ra, thời gian rảnh còn lại của anh không ít. Tuổi vẫn còn trung học, bằng tốt nghiệp lại không có, anh rất khó tìm được một công việc nào thu nhập tốt, vậy nên nhận lập trình viết mã dần trở thành khả năng kiếm tiền.

Tường Chính Hàn trả lời: “Từng làm thông dịch viên ngôn ngữ lập trình, mô phỏng Game Engine, dùng Open GL biên tạo game 3D, lớp 11 tự học phân tích số liệu...”

“Tự mình cậu làm hết?” Tạ Bình Xuyên chen ngang lời cậu, có vẻ hơi hứng thú. “Những hạng mục đó đều là cậu tự nghĩ, tự tìm tòi trên mạng?”

Tường Chính Hàn đi phía sau anh ta cười cười, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Anh đăng một topic trên các diễn đàn, ngày qua ngày lượt view luôn dẫn hàng top, anh hỗ trợ sinh viên khoa Công Nghệ Thông Tin và Cơ Khí Điện Tử hoàn thành bài tập hàng ngày hoặc viết luận văn tốt nghiệp, bởi vì kĩ thuật ổn, giá cả phải chăng dần dần tạo nên những mối làm ăn với các khách hàng quen.

Bài tập mà các sinh viên phải làm kém xa hệ thống thực tế, anh đã sớm nhận ra điều này. Sự phát triển kĩ thuật chuyển biến từng ngày, nếu không muốn bị thị trường đào thải, mọi nhân tố trong ngành đều phải dốc lòng nghiên cứu học tập không ngừng, bọn họ chỉ biết thời điểm mình bắt đầu nhưng thời điểm kết thúc chỉ là một sự mù mờ.

Tường Chính Hàn trầm ngâm, khiêm tốn nói: “Đầu tiên là tự mình suy nghĩ, sau đó bắt đầu tham khảo số liệu gốc.”

Tạ Bình Xuyên cười hỏi: “Nói đến chuyện số liệu, cậu cũng là thành viên của Github?”

Tường Chính Hàn cũng cười, anh đáp: “Có chín mươi bài đăng ạ.”

Chín mươi bài đăng thật sự không được coi là nhiều, nhưng cũng ở mức chấp nhận được. Ít nhất đã chứng minh anh có những hạng mục của riêng mình, và có những người đã công nhận anh.

Tạ Bình Xuyên vỗ lưng anh, giống như là một sự khích lệ không nói nên lời.

Từ Trí Lễ không tìm được cơ hội tham gia, chỉ có thể đứng bên nhìn hai người trò chuyện. Quả thật cậu không biết nhiều về lập trình, cũng không có thứ gì chen ngang được, không kiềm được nói: “Phó tổ trưởng Tạ, tôi học khoa Toán, trong tổ chúng ta có ai là nhân tài cùng khoa không? Tôi làm quen với bọn họ được chứ?”

Tạ Bình Xuyên đẩy cánh cửa thủy tinh ra, kiên nhẫn trả lời: “Có một tiến sĩ khoa Toán, cậu có thể tìm đến nói chuyện.”

Về bề ngoài của Tạ Bình Xuyên khôi ngô, đôi mắt cận nặng nên phải đeo kính, gọng kính nằm gọn ghẽ trên chiếc mũi sống cao. Chiếc kính ấy khung bạc, kiểu dáng đơn điệu thế nhưng nhờ phong thái đặc biệt của chủ nhân nên cũng có gì đó lạ lùng.

Tường Chính Hàn nhìn phòng làm việc phía trước, bỗng nhiên nghe anh ta cảm khái: “Tôi gặp cậu như thế bản thân lúc còn trẻ vậy.”

Tường Chính Hàn bật cười, sau đó tiếp lời: “Bây giờ anh vẫn còn rất trẻ.”

Hôm nay bên trong văn phòng, tổ trưởng và quản lý đều không ở đó, sáng hôm nay vừa mới họp xong, tất cả mọi người đều tắt bật chuyện của mình, cho đến lúc Tạ Bình Xuyên dẫn hai thực tập sinh vào cửa, những người đây mới chịu ngại tay.

Tạ Bình Xuyên gõ gõ bàn: “Cho bọn họ quyền truy cập số liệu trong hệ thống dự án.”

Sáng hôm nay, Tạ Bình Xuyên nhận được thông báo từ quản lý mới biết chiều nay sẽ có hai thực tập sinh đến đây. Hai người này đều có quan hệ “cấp

váy”, là người mà giám đốc cố tình nhét vào, vậy nên trong lòng Tạ Bình Xuyên cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng sau khi nhìn thấy hai người bọn họ, nhận định ban đầu của anh có chút thay đổi.

Những suy nghĩ của anh không hề phản ánh trên gương mặt, ánh mắt vẫn không có cảm tình gì như cũ. Từ Trí Lễ thấy vẻ mặt anh như vậy, có hơi nóng nảy, cậu biết mình dựa vào cha mới đến được đây, vậy nên chính đành nhịn xuống.

Tướng Chính Hàn thoáng cúi người, nghe thấy một thành viên trong tổ nói với anh: “Chúng tôi đều là những người tham gia khai thác dự án, mọi khi muốn trao đổi hay liên kết gì đều sử dụng phần mềm của công ty.”

Tướng Chính Hàn gật đầu: “Thực tập sinh có tài khoản công ty chứ ạ?”

Vị kia đưa cho cậu một tờ giấy: “Sáng nay tôi đã lập rồi, các cậu cầm dùng nhé.”

Lúc Tướng Chính Hàn cúi đầu liền nhận ra người này rất quen mắt, cậu cẩn thận hồi tưởng, chợt nhớ đến chiều nay trước khi vào công ty đã gặp người trẻ tuổi bắt mắt với nơi này đây.

Người hãy còn trẻ khao khát an cư lạc nghiệp ở Bắc Kinh chính là người đang bận bịu việc trước mắt đây... Một nhân viên công chức bình thường.

Tướng Chính Hàn còn nhớ rõ, người này tên là Tiểu Trịnh.

Tạ Bình Xuyên giới thiệu: “Đây là Trịnh Tầm, cùng các cậu phụ trách một mô hình, cậu ta là nghiên cứu sinh chuyên ngành Công Nghệ Thông Tin, sau này sẽ chiếu cố các cậu.”

Trịnh Tầm cười gật đầu: “Ai cũng gọi tôi là Tiểu Trịnh nên các cậu cứ học theo nhé!”

Từ Trí Lễ hỏi: “Anh không có tên tiếng Anh sao?”

“Tổ trưởng gọi tên tiếng Anh không quen.” Trịnh Tầm đáp. “Tên tiếng Trung vẫn dễ gọi hơn.”

Từ Trí Lễ trầm nghĩ, không biết “tổ trưởng” mà Trịnh Tầm nhắc đến là ai, chắc chắn không phải là du học sinh mới về nước Tạ Bình Xuyên, dù sao Tạ Bình Xuyên cũng chỉ là một phó tổ trưởng thôi. Chắc chắn người mà Trịnh Tầm nhắc đến kia mới là tổ trưởng của hạng mục này.

Tướng Chính Hàn lại không quan tâm đến chuyện đấy, anh nhanh chóng tìm được chỗ ngồi của mình, mở máy để bàn dòng Dell lên, bốn khối vuông của hệ điều hành Windows vờn quanh. Anh ngồi im chưa đến một phút, gương mặt kiểu ngạo của Trịnh Tầm đã hiện lên màn hình.

“Đầu tiên các cậu xem hết đồng số liệu này.” Trịnh Tầm nhắc giọng kính lên, bàn tay click chuột. “Nếu không hiểu chỗ nào thì cứ tìm tôi.”

Từ Trí Lễ thờ hất hơi, vẫn chưa phản ứng lại.

Cậu không nhận được hỏi: “Không phải chứ, tôi không thuộc khoa Công Nghệ Thông Tin cũng cần xem số liệu này sao?”

Một đồng nghiệp khác đứng lên, đi qua nói mấy câu với cậu ta.

Thế nhưng những lời này sao đủ khuyên bảo cậu, khoảng bốn giờ tan tầm Từ Trí Lễ là người đầu tiên bước đi. Cậu ta không ra khỏi công ty ngay lập tức mà là đến thang máy, lên tầng trên tìm cha cậu ở khu vực điều hành.

Chỉ còn lại Tướng Chính Hàn vẫn ngồi tại chỗ.

Mùa đông Bắc Kinh luôn khô ráo một cách kì lạ, bên bức tường có một chiếc máy hơi nước đặt trên bàn, lặng lẽ phả ra từng không khí ẩm ẩm, tuy rằng lượng nước bé nhỏ này không đáng kể nhưng ít ra cũng giảm bớt sự nặng nề bên trong.

Tạ Bình Xuyên đứng bên cạnh chiếc máy hơi nước, gương mặt có vẻ thả lỏng hơi nhiều so với lúc ngồi trước máy tính. Tướng Chính Hàn có vài vấn đề không biết nên hỏi ai nhưng thấy Tạ Bình Xuyên có vẻ khá rảnh, vậy nên cậu cầm tài liệu đến bên cửa sổ.

Cửa sổ sát đất, thấy rõ cả một khu phố phồn hoa.

Người đi đường vội vàng tấp nập, nhip đi bộ nhanh nhẹn. Mà bên trong những tòa nhà, ẩn sau mỗi khung cửa sổ vuông vẫn là một thế giới, những người ngồi đây yên lặng nhưng lại lao lực theo cách của họ.

Tướng Chính Hàn đứng sau Tạ Bình Xuyên, hai người họ trao đổi khoảng mười phút, sau khi dùng bút chì chỉ về lại, Tạ Bình Xuyên cũng đứng lên, Tướng Chính Hàn lại quay về chỗ ngồi.

Số liệu vừa khổng lồ và phức tạp khiến anh cảm thấy thời gian thật gấp gáp.

Chiều hoàng hôn, Hạ Lâm Hi gửi cho anh một tin nhắn, hai người hẹn nhau sẽ đi ăn tối ở tiệm ăn kẻ cận.

Sắc trời dần tối hẳn, dư quang thông thả lùi về, ngọn đèn sáng rực góc đường, cuộc sống về đêm mới vừa bắt đầu. Bên ngoài bãi đỗ xe công ty, tấp nập

những nhân viên tan tằm, Tường Chính Hàn khác với họ, anh vẫn kiên nhẫn đứng ở đây.

Từ đây đến lúc hẹn còn năm phút nữa nhưng Hạ Lâm Hi đã đến trước mặt anh.

“Hôm nay thực tập ngày đầu, anh cảm thấy thế nào?” Hạ Lâm Hi đến bên cạnh anh, sao đó khoác lấy tay.

Cô ít khi chủ động như vậy.

Tường Chính Hàn trả lời: “Rất tốt”

Anh cười nói: “Hôm nay thực tập, cả buổi chiều anh chưa làm được bài chuyên ngành nào.”

“Bài gì, ngôn ngữ C à?” Hạ Lâm Hi lập tức đáp: “Anh không cần học ngôn ngữ C nữa đâu, chắc chắn anh đã qua từ lâu rồi.”

Gió thổi tung qua con đường phía trước, quét đi lớp lá rụng đã khô cằn.

Hạ Lâm Hi nhặt một chiếc lá rơi, bỗng nhớ ra gì đó, cô mở khóa kéo balo ra, lấy một thứ gì đó màu hồng, nhìn vô cùng lưỡng lự, cuối cùng mới nói với anh: “Em muốn tặng anh cái này.”

Tường Chính Hàn dừng chân, đứng ở ven đường nhìn cô.

Dự cảm Hạ Lâm Hi không tốt lắm, cô khẽ vùi chiếc khăn len kia, kiên định nói với anh: “Đây là khăn quàng cổ em đan cho anh.”

Để Hạ Lâm Hi vui vẻ, lúc này đây Tường Chính Hàn tán dương: “Rất có phong cách.”

Nói xong anh nở nụ cười, tâm trạng dường như rất tốt.

Anh giờ tay xoa đầu Hạ Lâm Hi, sau đó nhận khăn quàng cổ từ tay Hạ Lâm Hi, sau khi mở ra anh phải công nhận là tốt hơn so với anh tưởng tượng.

Tường Chính Hàn nâng tay cô, khiến cô choàng khăn cổ qua vai anh.

Hai người họ từ ngoại hình đến cả dáng vóc đều rất đẹp, hơn nữa nhờ tác dụng của chiếc khăn quàng cổ, bỗng chốc thu hút ánh nhìn.

Hạ Lâm Hi không nghĩ đến kết cục này. Tất nhiên cô biết tay nghề của mình rất kém, nhưng cho dù kém đến mức nào đây cũng là một phần tâm ý... Cô muốn Tường Chính Hàn cảm nhận được tâm ý của cô, rồi sau đó cất sâu chiếc khăn choàng cổ này xuống đáy tủ.

Cô quay người đứng trước mặt anh, bàn tay đặt lên đôi vai vững chãi: “Được rồi, trả em khăn quàng nào.”

Tường Chính Hàn không nghe lời, anh bảo: “Anh muốn mang thêm lát nữa.”

“Người qua đường nhìn chúng ta kìa.”

“Đây là ánh mắt hâm mộ.”

Giọng anh thông dong bình tĩnh, giống như đây là điều hiển nhiên có thể nghe được.

Hạ Lâm Hi khoác lại balo lên vai, ngón tay đặt lên cổ anh, muốn cởi khăn quàng cổ ra, đầu ngón khê lướt qua yết hầu người kia. Anh đứng tại chỗ để cô làm việc dễ dàng hơn thế nhưng anh mắt vẫn luôn chuyên chú vào người con gái ấy.

“Anh nhìn em làm gì thế?” Hạ Lâm Hi hỏi.

Tường Chính Hàn cười nói: “Anh nghĩ nếu sau này kết hôn, có phải em cũng sẽ...”

Hai má Hạ Lâm Hi ửng đỏ, dù cho chút thẹn thùng, cô vẫn kiên định nói: “Đúng vậy, em vẫn sẽ như thế.”

Cô chỉ là một thiếu nữ chưa đầy hai mươi tuổi, chẳng thể nào biết trước hôn nhân tương lai ra sao nhưng ít ra có thể nghĩ trước được giấc mơ gia đình của chính mình: “Mỗi ngày, trước khi anh đi làm, em sẽ thất cà vạt giúp anh!”

Microsoft Visual C Sharp: Môi trường tích hợp cho các ngôn ngữ lập trình C và C++.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Mỗi ngày trước khi anh đi làm, em sẽ thất cà vạt giúp anh.

Những lời này giống như chiếc bút chì, phác họa một bản kế hoạch chính chu. Vận mệnh như một phương trình không ngừng biến động, cuộc sống như những ván bài nguy hiểm bất tận, chẳng ai biết được sau này chuyện gì sẽ xảy ra, có thể sẽ hạnh phúc ngập tràn, nhưng cũng có thể sẽ bất hạnh đau thương... Dẫu cho con đường phía trước có như thế nào, Hạ Lâm Hi cũng ngập tràn chờ mong.

Cột trụ vững chắc nhất cho sự mong đợi này chính là Tường Chính Hàn và cô đang dần trưởng thành, trong lòng áp ủ hoài bão, cùng nhau gánh vác trên vai. Một con người chân ướt chân ráo bước vào tuổi hai mươi, thời gian của cô cũng không còn nhiều như trước, nhưng làm thế nào để không phí hoài tuổi xuân, đó mới là chuyện quan trọng nhất.

Trong đầu Hạ Lâm Hi ngập tràn những suy nghĩ về tương lai, Tường Chính Hàn như có thần giao cách cảm với cô, bàn tay anh đặt lên vai cô, tay kia giữ chặt chiếc khăn quàng cổ, sau một chốc bỗng dừng nói: “Anh hy vọng ngày ấy sẽ đến thật mau.”

Anh khẽ cười nhẹ, dù rằng sau đó chẳng còn lời nào khác nữa nhưng bầu không khí này đã quá đổi khó tin rồi.

Gương mặt Hạ Lâm Hi trong chốc lát ửng đỏ, cô chân thành nói với anh: “Em cũng mong như thế.” Đang nói dở, cô lại tiếp tục: “Sau khi anh tốt nghiệp, anh muốn tiếp tục học lên nghiên cứu sinh hay sẽ bắt đầu tìm việc ở Bắc Kinh này?”

Tường Chính Hàn im lặng một chốc rồi nói thật: “Anh vẫn chưa quyết định.”

Hạ Lâm Hi lập tức xua tan bầu không khí này: “Dù sao bây giờ mới năm nhất, nói những chuyện này cũng còn quá sớm.”

“Không sớm đâu, thời gian trôi rất nhanh.” Câu trả lời lờ lửng của Tường Chính Hàn ngoài dự đoán của cô, khoe môi anh nhòe một nụ cười: “Quyền quyết định thuộc về chính em, nếu tốt nghiệp em muốn đi du học...”

Hạ Lâm Hi không đợi anh nói hết đã nắm chặt tay áo của đối phương: “Sau khi tốt nghiệp, trong khoa của em có rất nhiều người sẽ đi du học, nhưng em chưa từng nghĩ đến chuyện này.”

“Tại sao?”

“Vi em không muốn xa nhà.”

Đúng vậy, chính là vì lý do này.

Hạ Lâm Hi tự lừa mình dối người, đó là lý do thật sự sao?

Nhưng mà sự thật cũng không khác vậy là bao, cô không thể nào đi đến một nơi quá xa, một nơi mà ở đó cách anh cả Thái Bình Dương rộng lớn.

Đồng hồ vẫn xoay, màn đêm vẫn lặng thình buông xuống, tiếng còi xe vẫn inh ỏi vang lên, liên tục phá vỡ bức màn yên tĩnh của những con phố. Hai người họ tản bộ một lát thì dừng lại, suốt cả quãng đường kể nhau nghe rất nhiều. Cho đến khi Hạ Lâm Hi nhận được một cuộc gọi, màn hình báo là của mẹ cô.

Hạ Lâm Hi đã sắp đến quán ăn dự định, cô ngẩng đầu nhìn về phía trước đã thấy biển hiệu rực rỡ. Điện thoại vang lên giọng của mẹ cô, cô đành phải ngừng lại, đứng bên cạnh Tường Chính Hàn nói chuyện: “Có chuyện gì ạ mẹ?”

“Sao con có thể nói vậy với mẹ mình chứ?” Mẹ của Hạ Lâm Hi trả lời. “Không có chuyện thì không thể gọi cho con được sao, bây giờ con đang làm gì đấy, chuyện bài vở trên trường có khó khăn không?”

Gần đó tiếng ô tô vô cùng phiền nhiễu, Hạ Lâm Hi lén giấu kín mọi chuyện, nói dối mà không ngượng gì: “Bài chuyên ngành thật sự rất khó, hoàn toàn không giống thời trung học, con vẫn cố hết sức đây.”

Mẹ của cô không bị phân tâm, tiếp tục quay lại chuyện ban đầu: “Con đang ở đâu, trong trường mà ồn ào vậy sao?”

“Con ở trên đường.” Hạ Lâm Hi nói dối. “Đi mua sách tham khảo ạ.”

Bởi vì cuộc gọi đến bất ngờ này mà tâm trạng của cô trở nên thấp thỏm. Tối nay cô không định chỉ ăn cơm mà còn muốn thuê một phòng nghỉ... Tất nhiên không phải vì chuyện gì khác, cô chỉ muốn hoàn thành bài tập của mình mà thôi.

Thời gian nghỉ lễ quốc khánh tổng cộng bảy ngày, cô tích được một núi bài tập, ngày mai bắt đầu kiểm tra nhưng vẫn chưa đâu vào đấy.

Trong ký túc xá mười một giờ sẽ tắt đèn, phòng tự học đều đã kín chỗ. Hai buổi tối gần đây, bạn cùng phòng Trang Phi hờ một chút là lại gây hấn, cô ấy làm ồn lên cũng chẳng cần lý do, giống như là tùy tâm trạng, thích là làm. Nơi có điều kiện tốt nhất mà cô có thể nghĩ đến chính là một phòng cách âm trong khách sạn mà thôi.

Hạ Lâm Hi cảm thấy kế hoạch này rất ổn nhưng trước sự chất vấn của mẹ mình lại không dám hé nửa lời.

Mẹ cô tiếp tục nói: “Con gái, Quốc Khánh con không về nhà, ở lì trong trường bảy ngày, cho đến tận hôm nay ra đường cũng chỉ vì mua sách tham khảo...”

Cách một khung điện thoại, giọng của bà Lâm cũng không rõ ràng, nhưng lại nói rất chậm rãi, mang đầy tính thuyết giáo hàm súc: “Đại học không giống cấp ba, con phải quản giao hon, đừng chỉ cắm đầu học cả ngày, có biết không?”

Những gì bà nói nghe ra vô cùng hợp lý.

Hạ Lâm Hi cảm thấy ngạc nhiên, cô gật đầu ngoan ngoãn vâng dạ như bản năng.

Mẹ của cô hài lòng rồi mới đi vào vấn đề chính: “Con gái, nếu như có cậu nam nào đó theo đuổi con, nhất định phải nói cho mẹ. Năm nay con mười chín tuổi, qua năm sau là tròn hai mươi, trong giai đoạn trước mắt, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, chắc chắn con không cần mẹ nhắc nhở nhiều, đúng không?”

Hạ Lâm Hi hiểu ý của mẹ mình, cô vội vàng hứa hẹn: “Không cần ạ, con hiểu được.”

Tường Chính Hàn đứng bên cạnh cô, kiên nhẫn đợi bạn gái mình trả lời điện thoại xong. Giọng mẹ cô không lớn nhưng âm thanh điện thoại lại không nhỏ, vậy nên hầu như toàn bộ những gì hai người phụ nữ nói với nhau, anh đều nghe được.

Tường Chính Hàn vẫn im lặng như cũ, anh đứng dưới một bóng đèn đường, quan sát bóng người đến đi không ngừng trước mặt.

Hạ Lâm Hi nhìn anh, cảm thấy suy nghĩ thật mông lung. Cô muốn thành thật với mẹ cha nhưng cảm thấy họ nhất định sẽ không đồng ý, suy trước tính sau, cuối cùng vẫn chọn cách giấu diếm.

Quả nhiên mẹ của cô nói như vậy: “Bây giờ con đã đến tuổi trưởng thành rồi, mẹ là người từng trải, chỉ có thể dạy con đến đây thôi. Nếu thật sự muốn tìm bạn trai, nhất định phải nhìn quanh những người bên cạnh mình, bề ngoài không quan trọng, quan trọng nhất phải là gia thế và tính cách.”

Hai từ “gia thế” kia, nhấn mạnh đến siết lòng.

Không thể phủ nhận được, xuất thân của một con người có thể mang đến rất nhiều ngôn luận. Mẹ của Hạ Lâm Hi quen biết nhiều, gặp được những người vừa lịch lãm, vừa tri thức lại vừa có tiền, hơn cả là chí tiến thủ, đem họ so với cha của Hạ Lâm Hi, bà như một người phụ nữ bùng tình trong con mê điển hình.

Hạ Lâm Hi không biết nên trả lời thế nào.

Từ lúc mẹ cô nói “người từng trải”, Hạ Lâm Hi đã mang điện thoại đi xa một chút, cách Tường Chính Hàn một quãng vừa đủ. Có lẽ là do dự cảm được, những gì mà mẹ cô nói tiếp sau không thể nào để Tường Chính Hàn nghe thấy.

Sự thật giống như dự liệu của cô.

Sau khi ngắt cuộc gọi, cô suy tư một lúc rất lâu.

Nếu ai khác nói với cô những lời này, cô nhất định sẽ không để tâm, nhưng “ai khác” lại đổi thành mẹ cô, ít nhiều lòng cũng sẽ gợn sóng.

Có những lúc, cô không muốn nghe lời cha mẹ, nhưng lại dễ bị họ ảnh hưởng đến, suy cho cùng, có lẽ là dù thế nào cô cũng rất quan tâm đến họ.

Nhưng sự quan tâm cô dành cho Tường Chính Hàn cũng không kém cạnh.

“Em thanh toán trước hóa đơn hôm nay rồi.” Hạ Lâm Hi nói. “Để chúc mừng ngày đầu tiên anh đi thực tập.”

Cô kéo tay anh đi về phía trước: “Em có đặt một phòng, sau khi ăn tối xong, nếu anh có rảnh...” Nói đến đây, cô cảm thấy có gì đó không ổn. Rõ ràng chỉ vì bài chuyên ngành, nhưng cô mở miệng ra lại biến thành một lời mời có hàm ý khác.

Tường Chính Hàn im lặng nghe hết, nhưng cô lại không nói gì cả, vậy nên anh đành tiếp lời: “Anh có rảnh.”

Anh với cô gần như đồng thanh, anh hỏi: “Bài tập gì đấy em?”

“Toán học tích phân, xác suất và đại số tuyến tính.” Hạ Lâm Hi buông tay anh ra, đi trước một bước và nói: “Hôm nghỉ lễ đi chơi, hai ngày qua em làm vẫn chưa xong.”

Kì thi giữa kì sắp cận kề, đây là lần đầu tiên cô gấp gáp đến vậy.

Tường Chính Hàn tiếp tục hỏi cô: “Em tính định thức cả đêm?”

“Lúc còn cấp ba, thức đêm là chuyện thường.” Hạ Lâm Hi nói. “Em cũng không lạ lắm gì.”

Nghe nói muốn hình thành một thói quen cần phải lặp đi lặp lại hành động đó suốt hai mươi mốt ngày, bắt đầu từ ba tháng trước, tối nào mười một giờ

Hạ Lâm Hi cũng đã đi ngủ rồi, đồng hồ sinh học dần dần được điều chỉnh lại, thật ra cô không còn thức đêm được nữa.

Lúc bữa cơm tối đã xong xuôi, cô nhìn đồng hồ, cũng đã bảy giờ bốn mươi phút tối.

Tường Chính Hàn cùng cô vào phòng khách sạn, hai người ngồi ở những chiếc ghế đối diện nhau. Bên trong cửa kính khóa chặt, điều hòa vẫn phả hơi đều đều, ngọn đèn từ đầu bàn học tỏa ra ánh sáng dễ chịu, bốn phía không có tạp âm, tất cả chỉ còn lại tiếng bút đi soàn soạt.

Hạ Lâm Hi một mình làm bài tập của cô, Tường Chính Hàn cũng lấy một tờ giấy nháp, bắt đầu viết lại toàn bộ những gì học được hôm nay, hai người họ không nói với nhau lời nào, thời gian thấm thoát qua đến ba giờ.

Bắc Kinh mười một giờ đêm, Hạ Lâm Hi đã cảm thấy có chút mệt.

Tốt độ của tay cô còn nhanh hơn so với tưởng tượng, nhưng số lượng bài tập khổng lồ nặng nề, cô không thể nào chỉ ôn tập mà còn phải chuẩn bị bài nữa... thêm hai giờ cũng chưa chắc đủ dùng.

Vậy nên cô đứng dậy pha một ly cà phê.

Khi trời rạng sáng, đồng hồ báo thức vang lên, nhiệm vụ cuối cùng cũng đã hoàn thành, Hạ Lâm Hi cúi đầu buông bút, lúc này đây cô mới nhận ra, Tường Chính Hàn vẫn ở bên mình như trước.

Cô khép vở lại, ngẩng đầu nhìn anh.

“Xong rồi?” Tường Chính Hàn đứng lên, tắt đèn ngoài hành lang.

Xung quanh bàn học vẫn im lặng như cũ, anh xoa đầu cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Ngủ một giấc đi.”

“Còn anh?”

“Anh về trường.”

“Trễ vậy rồi, không thể ở lại sao?”

Vừa mới nói xong, bốn bề im phăng phắc.

Gương mặt Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô tắt chiếc đèn bàn đi, hoàn toàn hòa vào màn đêm, hai bàn tay siết chặt, bảo: “Em không ý đó, chỉ là tàu điện ngầm với cả phương tiện công cộng đều đã ngừng...”

Cô nói được một nửa, đã cảm thấy tự giạt mình.

Công dụng của cà phê quá mạnh, cô cảm thấy vô cùng tỉnh táo nhưng tim lại đập rất nhanh.

Hạ Lâm Hi đến bên giường, cởi chiếc áo khoác của mình ra, bình tĩnh ngồi xuống, không bao lâu sau, Tường Chính Hàn đã đứng sát bên cô.

Bức màn kín không kể hờ, bên trong không có một tia sáng nào, tất cả đều nương mình trong bóng đêm. Cô tỉ mỉ nhận định anh, trực giác sắp trở trống rỗng nói cho cô biết, chuyện sắp phát sinh rất khó lường, cô gấp gáp như một chú chim non mới phá vỏ, giống như hai tay hai chân đều đã vô lực.

Trực giác dường như không đúng lắm, Tường Chính Hàn nở nụ cười. “Anh thật sự phải đi.” Anh lấy điện thoại của mình ra, bật đèn pin rọi sáng. “Nếu có chuyện gì, em nhớ gọi cho anh.”

Hạ Lâm Hi cứ do dự mãi, cố gắng níu lại: “Đợi rạng sáng nhé, giữa đêm ra đường không an toàn.”

Tường Chính Hàn im lặng một lát, bất thành lời nói: “Anh ở lại người không an toàn là em.”

Hạ Lâm Hi không ngờ đến anh sẽ nói vậy, cô cảm thấy anh như vừa nói đùa nhưng lại rất phù hợp với tình hình trước mắt, hai luồng suy nghĩ trái chiều đan xen vào nhau, khiến đầu óc của cô buộc phải tỉnh táo trở lại.

Tường Chính Hàn thả điện thoại của mình ra, nâng cằm cô lên, màn hình le lói ánh sáng, rọi rõ đôi mắt anh, cô nghiêng đầu tránh né ánh mắt ấy, vô thức nhìn về phía tủ đầu giường.

“Em có biết anh vẫn rất muốn...”

“Em không biết gì cả.”

Anh thì thầm vào tai cô: “Vậy để anh nói em nghe...”

Nói gì chứ? Tim Hạ Lâm Hi đập dồn dập, dường như oxi không đủ.

Không đúng, không phải là không đủ dưỡng khí mà do tốc độ đập của tim càng lúc càng nhanh hơn, lượng máu tuần hoàn nhanh hơn, động mạch trao

đôi chất dịch thể phối hợp với các tế bào cung cấp dinh dưỡng, vận chuyển cacbon đi. .

Đầu óc cô toàn là hệ thống tuần hoàn, căn bản không nghe Tường Chính Hàn đang nói gì.

Anh trầm giọng hỏi một chuyện nào đấy, cô vô thức đồng ý. Anh đẩy ngã cô xuống nệm, chiếc chăn và điện thoại bị vứt xuống một bên, điện thoại rơi xuống nền thảm mềm mại, vang lên một tiếng cách rất nhỏ.

Chiếc áo theo sau rơi xuống đất, Hạ Lâm Hi với lấy chiếc gối trên đầu, che lấp mặt mình: “Tường Chính Hàn, em còn chưa chuẩn bị, chúng ta nhanh quá rồi.”

“Một năm” Anh nói. “Rất nhanh?”

Tính từ năm trước đến nay, bọn họ đã quen nhau được một năm rồi.

Tường Chính Hàn lấy đi chiếc gối của cô, sau đó mở đèn ngủ lên.

Anh không chạm đến dù chỉ một nút áo của cô, nếu có cởi ra cũng chỉ là áo khoác của mình. Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, nhìn từ góc độ này có thể thấy anh là người rất biết kiềm chế. . . Nhưng nếu anh thật sự là người biết nhẫn nhịn như vậy, sao lại đẩy ngã cô trên giường.

Cô nhớ đến những năm cấp ba cố gắng giấu đi, nghi hèn lẩn lộn trên giường, sau khi nhập học anh em em trong rừng cây, còn có cả chuyện thân mật xảy ra không lâu về trước. Trong tiềm thức, cô rất e dè chuyện này, giống như mọi thứ chỉ để chứng minh cô là một người tùy tiện, nhưng mỗi khi cô cần thận trọng lại, dường như thật ra cô cũng không ghét bỏ gì.

Vậy nên cô phải nói gì hay làm gì để tỏ rõ lập trường phản kháng đây? Hạ Lâm Hi không thể nghĩ ra, cô che đôi mắt của mình lại.

Đèn sáng lên, Tường Chính Hàn cúi đầu nhìn cô.

“Trời sắp sáng rồi.” Anh đắp chăn, bàn tay siết chặt tay cô, trong lòng bàn tay ấm hơi ấm nồng nhiệt, giống như một ấm trà đang sôi, đầu vậy vẫn nhẫn nại cười nói: “Quên đi, chúng ta ngủ.”

Tường Chính Hàn nói là ngủ, gương mặt vô cùng nghiêm túc. Anh nói xong đã ngã người ra, ôm lấy cô vào trong lòng, cánh tay anh rắn chắc vậy nên cô cảm thấy hơi không thoải mái, thế như từ trên xuống dưới có chỗ nào không cứ không, đầu vậy còn kề cận người cô.

Vậy làm sao có thể ngủ?

Khoảng hai giờ sáng tiếng chuông vang lên, Hạ Lâm Hi vươn tay thì đụng đến một chiếc hộp cô chưa từng thấy qua bao giờ, thậm chí còn không nghĩ sẽ có ngày tay mình nhúng chạm.

Tường Chính Hàn nói với giọng rất trầm: “Em lấy được gì đấy?”

“Trên đầu giường khách sạn đấy.” Hạ Lâm Hi nói. “Còn chưa mở ra nữa, để em xem thử.”

Tường Chính Hàn thờ dài bên tai cô.

Thờ dài là ý gì? Hạ Lâm Hi tức giận bất bình, cô lọ mọ bật đèn ngủ lên lần nữa, quay lưng về Tường Chính Hàn, sau đó mở chiếc hộp trong tay cô ra, lướt tay từ viền giữa. Cô còn chưa làm gì, Tường Chính Hàn đã quần mền nâng cô lên.

Anh khàn giọng: “Để anh dùng cho em xem”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54

Hạ Lâm Hi quỳ gối trên giường, dồn hết sức tập trung, quan sát cách Tường Chính Hàn sử dụng. Đây cũng là lần đầu tiên anh chạm vào thứ này, loay hoay mất một phút mới tháo được bao bì ra, sau đó bọc vào ngón tay mình.

Hạ Lâm hi cảm thấy khó tin được, đôi mắt của cô đảo khắp người anh, tiếp tục hỏi: “Chỉ vậy thôi sao?”

Tường Chính Hàn nói: “Chỉ vậy thôi.”

Hạ Lâm Hi thoáng chau mày: “Anh gạt em”

Tường Chính Hàn đặt chiếc hộp xuống, cam chịu sự “lên án” của cô. Hạ Lâm Hi ngồi đối diện anh, cả hai như những thiền sư ngộ đạo, lưng thẳng tắp tự bỏ đề, lòng sáng trong tựa gương lớn. Hai người đều tỉnh táo cảm nhận được nhưng đều không lên tiếng vạch trần.

Vẫn là Tường Chính Hàn mở lời trước: “Nếu không ngủ bây giờ trời sẽ sáng mất.”

Hạ Lâm Hi không quan tâm đến thời gian, cô cuộn mền nằm thật, mái tóc đen dài xõa trên mặt gối, giống như một tấm vải mịn đậm màu hòa cùng với màn đêm.

Cô im lặng không đến hai giây, đã ngẩng đầu nhìn anh lại lần nữa: “Anh không ngủ sao?”

Tường Chính Hàn thành thật trả lời: “Anh cần đi tắm.”

Còn phải tắm nước lạnh nữa.

Vậy nên anh đứng dậy bước đi, bên trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy róc rách. Khoảng ba phút sau, Hạ Lâm Hi nhận ra điều bất thường, vội vàng nhảy xuống giường, đẩy cửa gương ra.

Đôi chân trần chạm vào mặt đất, ngón tay khẽ quẹt qua lớp kính mờ, cách một màu đục kín của lớp gương, tốt bụng nhắc nhở: “Anh đừng tắm bằng nước lạnh, trời như thế này rồi làm vậy sẽ cảm đấy.”

“Sao em biết là nước lạnh?”

“Em không thấy hơi nước.”

Trong phòng tắm vẫn vô cùng im lặng, anh khoác một chiếc khăn bước ra.

Trên tóc vẫn còn đọng lại những giọt nước... Nhưng không chỉ mỗi tóc, còn cả cằm, cổ, xương quai xanh, cứ thế đi xuống, càng nhìn càng thấy lỗi lầm.

Tường Chính Hàn quay lại bên giường, Hạ Lâm Hi rút một chiếc khăn lớn. Để tiện, cô đứng trước mặt anh, sau đó lau khô mái tóc cho Tường Chính Hàn, cứ như thế, độ cao cũng rất xứng với nhau.

Có lẽ do bàn tay cô không được khéo léo cho lắm nên Tường Chính Hàn mới hắt hơi.

“Anh chỉ khoác một chiếc khăn tắm.” Hạ Lâm Hi lấy khăn lại, với chiếc mền trên giường. “Còn không chịu lên giường ngủ?”

Cô nghĩ anh sẽ nghe lời, thế nhưng anh không chịu, ngược lại còn đẩy ngã cô. Cô do dự rất lâu, đưa tay lên chạm vào sườn mặt anh, cảm thấy người con trai trước mặt đang nóng ran. Nhưng có lẽ không chỉ mình anh như thế, cô cũng vậy mà thôi.

Trong phòng không gió trời, tim sao động bất an.

Chiếc khăn tắm mềm mại lót dưới người cô, cánh tay lỡ chạm cảm thấy hơi lạnh. Tường Chính Hàn ném nó qua một bên, sau đó khẽ hôn hai má cô, hành động của anh vừa dịu dàng, vừa thông thả, giống như có thể dừng lại bất cứ khi nào... Chỉ là ban đêm sao quá tĩnh lặng, đến nỗi nghe thấy tiếng thở của người.

Cô rất khâm phục sự nhẫn nại của anh.

Từ năm trước đến giờ, ngần ngừ bước qua một đoạn thời gian, vậy mà đã đến bước tiến này rồi, cô cảm thấy thật quá nhanh.

Bản năng trong Hạ Lâm Hi muốn chuyện này tiếp tục nhưng lý trí lại mách bảo cô rằng, đến lúc ngăn lại rồi. Vậy nhưng cô lại vươn tay ra, sau đó đặt lên bờ vai của anh, phát hiện ra cả người anh cũng căng thẳng chứ không hề thả lỏng một chút nào.

Chiếc mền đắp lên người họ, tạo nên một màng bọc kín kẽ không hở chỗ nào, cũng khuất lấp luôn ánh đèn điện còn sáng soi. Có lẽ thời gian trôi qua rất mau, nhưng giờ phút này mọi thứ đều vô trọng lượng, tất thảy đều chẳng biết giới hạn ở mức nào.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ rất nhiều, vậy mà chỉ nói được câu: “Anh nhẹ thôi nhé.”

Vừa nói xong, gương mặt cô đã đỏ rực.

Tường Chính Hàn trả lời bằng một tiếng cười. Giọng của anh vẫn luôn dễ nghe như vậy, đến nỗi không biết phải diễn tả như thế nào, có lẽ là như nhân ngư trong thần thoại Hy Lạp, dùng giọng hát để mê hoặc tất cả thủy thủ đoàn, khiến không ai trong số bọn họ thoát khỏi vực nước thăm.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cô cũng bị mê hoặc rồi.

Tường Chính Hàn thấy đã đủ. Anh liền ngừng lại để cô tìm kiếm hơi thở. Cô vòng tay qua cổ anh, thì thầm bên tai: “Đây là lần đầu tiên của anh à? Học từ đâu đấy?”

“Lần đầu tiên của anh.” Anh nhỏ giọng nói. “Đều học ở trên mạng cả thôi.”

Anh giống như một cậu học sinh chỉ mới bước vào đời, lo sợ mình không đủ kinh nghiệm nên cứ hỏi dò: “Em có thích không?”

Hạ Lâm Hi không thể trả lời, cô cắn răng im lặng, thậm chí cô còn không biết nó thật sự thế nào thì lấy ai ra để phân cao thấp đây?

Tường Chính Hàn im lặng suy nghĩ trong chốc lát, nhìn qua vô cùng trầm tư, anh có thể bỏ ra một ngày nghiên cứu những con số, nghĩa là cũng có thể bỏ một đêm đợi chờ cô đón nhận anh.

Thế nhưng Hạ Lâm Hi không khẳng định được bao lâu, cuối cùng cô cũng khẽ rên lên, cả người mềm nhũn như nước. Cô cho rằng, những thuyền viên trong thần thoại Hy Lạp, sau khi gặp nhân ngư không thể thoát được cũng bởi lẽ cả người họ chẳng di chuyển nổi nữa rồi. Quang minh xa xa phía chân trời không nhìn thấy, chỉ có một vực sâu thẳm dưới chốn này.

Cô không thể phủ nhận, cô chìm vào một bể mật ngọt này, cứ luống dần luống dần, không tài nào thoát ra.

Tường Chính Hàn nhấc chiếc hộp kia lên, lấy từ bên trong ra thứ ban nãy, lần này mới tính là thật sự dùng.

Anh lột dưới thân cô một chiếc gối, cũng không nói lý do làm vậy. Hạ Lâm Hi nghĩ thầm, có lẽ để giảm bớt đau đớn... Nhưng lúc bắt đầu thật kia, cô hoàn toàn quên đi ý nghĩ ban đầu.

Bởi vì thật sự rất đau, cô bám chặt tay anh.

Tường Chính Hàn đáp lại một câu: “Ráng chịu đựng một lát, sẽ hết đau nhanh thôi.” Anh biết rõ cách tốt nhất bây giờ là ngưng lại, nhưng đến nước này rồi, anh không thể nào bỏ dở.

Anh rất mạnh khỏe, sức lực dồi dào, chuyện này cứ tiếp diễn thêm một lát sau, cho đến khi Hạ Lâm Hi bắt đầu thả lỏng người, cảm nhận sâu sắc niềm hân hoan.

Niềm hân hoan ấy.

Người người trên nhân gian, được ban tặng cho một hình hài, trong đó có thất tình lục dục, vui hờn yêu ghét. Bất kể là một thanh niên còn sức trẻ hay một ông lão về tuổi xế chiều, cũng không thể thoát khỏi quy luật bất biến này.

Trước đây Tường Chính Hàn còn không tin, nhưng giờ thì anh phải thừa nhận nó đúng rồi.

Sau khi xong lần đầu, anh vẫn còn rất sung sức. Anh vẫn mãnh liệt hôn cô, lại nghe cô thì thảo: “Hôm nay dừng lại nhé, em rất mệt rồi.”

Tường Chính Hàn đồng ý.

Xung quanh thật tĩnh lặng, Hạ Lâm Hi chậm chạp đứng lên, vịn tường vào phòng tắm. Tường Chính Hàn lúc vào sau đã thấy cô quần áo chỉnh tề, ngã nhào trên giường, chìm vào mộng đẹp.

Rạng sáng bốn giờ.

Tường Chính Hàn cũng vào tắm rửa thật sạch. Sau khi ra ngoài anh còn tỉnh táo hơn lúc ban nãy, giống như không còn chút buồn ngủ nào, như vừa uống thuốc tăng lực vậy.

Thời gian yên lặng trôi qua, nhìn về phía chân trời phương Đông, tia sáng đầu tiên nhạt màu hé lên.

Tường Chính Hàn quay trở về giường, nằm bên cạnh Hạ Lâm Hi, ôm lấy người cô. Thế nhưng cô ngủ quá say, anh không dám chạm quá mạnh, sợ khiến cô thức giấc, chỉ có thể ôm trọn thất lưng người con gái mình thương.

Bức màn khẽ vén lên, để lộ hình hài ánh dương càng lúc càng rực rỡ bên ngoài.

Tường Chính Hàn nhào về phía trước, sửa mền lại cho cô. Ngày đầu mới gặp Hạ Lâm Hi, anh chưa bao giờ tưởng tượng được đến ngày hôm nay, vậy mà bây giờ vẫn chưa thỏa mãn, lòng tham càng lúc càng sâu.

Buổi sáng bảy giờ đúng, đồng hồ báo thức vang lên.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ hở, trải mình trên sàn nhà. Hạ Lâm Hi gượng dậy trên giường, dọn dẹp mọi thứ định quay lại trường. Tường Chính Hàn khác trường với cô, chỉ có thể gặp nhau như thế này, anh còn hỏi bây giờ cô cảm thấy thế nào.

Phải trả lời làm sao mới được.

Tối hôm qua cô ngủ không đủ giấc, cũng may sáng nay uống một ly cà phê, chống đỡ cả một ngày. Cô nhận lấy balo của mình từ trong tay anh, nghĩ một lúc lâu mới nói: “Theo góc độ Vật Lý, có thể thấy anh mệt hơn em rất nhiều.”

Tường Chính Hàn ngẩn người, anh chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười.

Trước khi anh kịp nói, Hạ Lâm Hi đã bổ sung: “Em rất ổn, không có chuyện gì.”

Nắng mùa thu lan qua ngõ ngách, màu trong trẻo lảng đăng giữa màn sương, nhánh cây bên cạnh nghiêng nghiêng thân mình, chặn ánh nhìn kẻ ngẩn ngơ bước đến. Cô nhân cơ hội này kiễng chân lên, hôn má anh, sau đó mới vẫy tay nói lời tạm biệt, không khác gì những ngày trước đây.

Đôi mắt trong veo của Tường Chính Hàn dõi theo bóng lưng xa dần của cô, anh vẫn đứng đó, thật lâu.

Hạ Lâm Hi không hề biết, cô vội vàng chạy về phía phòng học. Thời gian gấp gáp như vậy, giống như được quay lại thời cấp ba một lần nữa.

Bất ngờ là, cô gặp Trang Phi.

Trên con đường trải rộng, rất nhiều sinh viên băng ngang qua nhau. Có người đạp xe, có người vừa chạy vừa thét bên cô. Đôi mắt cô lướt qua chiếc đồng hồ, chớp mắt ngẩng đầu lên nhìn thấy một người bạn cùng phòng.

Trên lưng Trang Phi là một chiếc cặp rất to, cô ấy đứng dưới gốc cây Bạch Quả, giống như đang chờ đợi cô.

Thềm đường phủ kín sắc lá vàng kim, đan vào nhau như một tấm thảm. Đôi chân Hạ Lâm Hi bắt giắc chậm lại, lúc băng ngang qua Trang Phi, cô bắt chuyện: “Sáng tốt lành nhé!”

“Tôi hôm qua cậu không về ký túc!” Trang Phi hỏi thẳng vào vấn đề. “Cậu thức đêm tự học?”

Hạ Lâm Hi im lặng không đáp.

Nhưng Trang Phi vẫn không buông tha: “Cậu đến đâu học vậy?”

Hạ Lâm Hi chọn cách tránh né, tiếp tục đi: “Còn hai mươi phút nữa, chúng ta có thể muộn.”

Hạ Lâm Hi cao một mét bảy, bởi vì chân dài nên bước đi cũng sai hơn. Trang Phi cứ đứng yên ở một chỗ, lúc quay đầu nhìn Hạ Lâm Hi đã thấy cô đi rất xa rồi.

Hạ Lâm Hi không quay đầu lại, cũng không đi chậm chờ Trang Phi phía sau.

Rõ ràng, cô ấy cố gắng hạch sách với cô.

Bạn cùng phòng với nhau, nên đối xử như thế nào, Hạ Lâm Hi hiểu rất rõ. Vấn đề Trang Phi luôn mang ra để nói với cô, nếu không phải là chuyện thức đêm cũng là chuyện hạng nhất hạng hai, điều đó khiến cô rất phiền lòng, dần dần đánh mất hy vọng kết thân.

Ngoại trừ chuyện này ra, tại sao cô lại cần đi nhanh như thế...

Có lẽ là từ sâu trong tâm thức, cô biết, chuyện diễn ra tới hôm qua, không thể để cho ai được biết.

Giống như bí mật chôn sâu đáy lòng, cô không thể nào kể với ai.

Sau khi hoàn thành chương trình học buổi sáng, cuối cùng Hạ Lâm Hi cũng được nghỉ trưa. Cô mang theo balo về phòng ngủ, không còn sức để nói chuyện nữa, trực tiếp leo lên giường, vừa gối đầu tính sẽ ngủ ngay.

Ký túc vẫn sáng đèn, cô đành chui vào chăn.

Sở Thu Nghiên thấy thế liền tắt đèn đi.

Sáng hôm nay cô trống tiết, một mình ở lại phòng đọc sách, vô cùng buồn chán, giờ mới nói chuyện được với Hạ Lâm Hi: “Không cần trùm mền đâu, mình tắt đèn rồi.”

Đang nói dở đã thấy Hạ Lâm Hi bỏ mền ra. Cô mệt đến vậy rồi mà còn nói cảm ơn với Sở Thu Nghiên.

Sáng Hạ Lâm Hi còn quàng khăn qua cổ, bây giờ đã tháo ra. Từ góc nhìn của Sở Thu Nghiên, có thể thấy những vết hồng trên đây, một phần cũng bởi làn da cô khá trắng nên dấu đậm sắc kia khảm sâu vào tâm trí người thấy được.

Sở Thu Nghiên mở sách ra là thế.

Thật ra cô đang ngồi trên giường mình, im lặng chăm chú nhìn Hạ Lâm Hi.

Tối hôm qua Hạ Lâm Hi cả đêm không về, không nhận điện thoại, sáng nay tinh thần không tốt, giữa trưa thành ra thế này. Xâu chuỗi trước sau trên dưới, Sở Thu Nghiên có một giả thuyết.

Cô mở máy tính mình lên, tìm Tường Chính Hàn trong danh sách bạn. Nhưng tường nhà anh vẫn sáng yên bình lặng, giống như không có chuyện gì đã xảy ra.

Ngay lúc này, Tường Chính Hàn cũng cầm điện thoại của mình, ngồi trong ký túc đọc tài liệu. Anh với Hạ Lâm Hi giống nhau, không nói cho ai nghe

chuyện ngày hôm qua, không hẹn mà cùng giữ kín như bưng.

Tuần giữa tháng mười, không khí cuối thu mát mẻ, cửa ban công sẽ luôn mở ra một nửa, để gió lạnh từ bên ngoài ùa vào.

Bạn học của anh hỏi: “Chính ca, tối qua cậu đi đâu vậy, sao cả đêm không về, mọi người đều rất lo.”

“Điện thoại hết pin.” Tường Chính Hàn giải thích. “Không nhận được cuộc gọi của các cậu.”

Câu trả lời này, hợp tình hợp lý, tránh được những suy nghĩ không đâu.

Đoạn Ninh đang cà ròn trên giường, bỗng chốc lật người, cười nham hiểm: “Thằng nhóc Tường Chính Hàn còn đi đâu được nữa, chắc chắn là tán gái rồi.”

Bàn tay Tường Chính Hàn khựng lại.

Trong đầu anh là những hình ảnh tối qua, thế nhưng gương mặt vẫn rất bình tĩnh: “Tối qua à? Tôi vừa nghĩ ra một công thức nên quên luôn đến sáng.”

Đoạn Ninh cười nhạo: “Ồ, tôi rút lại lời của mình ban nãy, tôi đánh giá cao cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Bởi vì có một sự khiếu nại rạo rức trong người, Đoạn Ninh rút một điều thuốc từ túi áo ra, cậu ta rít một hơi, dựa vào tường mở miệng hỏi: “Mọi người còn non xanh lắm, có muốn nghe kinh nghiệm của tôi không?”

Tường Chính Hàn muốn bảo rằng mình không như thế nhưng anh vẫn chọn cách im lặng.

Ngoại trừ Tường Chính Hàn vẫn chưa lên tiếng, trong ký túc vẫn còn hai người nữa. Sau khi bọn họ nghe thấy lời Đoạn Ninh vừa nói đã lập tức nhao nhao cả lên: “Đoạn ca, mau kể cho bọn này nghe đi.”

“Đúng vậy Đoạn ca, chúng tôi đang nghe đây.”

Đoạn Ninh phẩy phẩy điều thuốc của mình, hứng chí kể lại: “Cấp ba của tôi là một vòng luẩn quẩn, chơi với bọn con nhà giàu, cặp kè với đám con gái, chuyện đó lặp đi lặp lại như cơm bữa.”

Cậu ta nói: “Thứ đàn ông chúng ta thích nhất là gì? Đó là cảm giác mới mẻ. Bạn gái chẳng qua cũng chỉ là món đồ chơi, đùa giỡn một thời gian thì thay cái mới, hôm nay anh đây chỉ cho một chiêu...”

Tường Chính Hàn ngắt lời cậu ta: “Đó là kinh nghiệm theo đuổi cảm giác mới mẻ, liên quan gì đến bạn gái ở đây?” Anh bật cười, sau đó nói rõ: “Bạn gái chính là đề giữ thật chặt, đừng để kẻ khác trở thành người xứng đáng hơn mình.”

Anh vừa nói chuyện, vừa viết những đoạn mã, ngón tay lướt trên bàn phím, tiếng lạch cạch tiếp tục vang lên.

“Tường Chính Hàn, tôi nói thật với cậu.” Mũi chân Đoạn Ninh nhếch về phía anh, miệng phả ra một làn khói. “Cậu phải thừa dịp còn trai tráng, kiếm mấy em xinh đẹp ngủ thử, đừng uống bốn năm đại học.”

Ánh nắng buổi trưa nhạt màu, cả phòng ngủ trở nên tĩnh lặng.

Không bao lâu sau, bạn cùng phòng Chu Vân Phi nói: “Đoạn ca, tôi từ nông thôn đến đây, tư tưởng có lẽ rất bảo thủ, nếu tôi cặp kè với cả chục cô, người nhà sẽ đánh chết tôi. Tôi chỉ cần một cô gái có thể trở thành vợ mình là đủ rồi.”

Tiền Thần cũng tiếp một câu: “Đại học là nơi vô cùng rộng lớn, nhưng nó không phải chỗ để cậu ăn chơi lêu lổng, thay vì tốn tiền theo đuổi con gái, chi bằng bước ra ngoài kết bạn đi.”

Sau những lời này, chỉ còn lại tiếng bàn phím và tiếng bút đi trên giấy soàn soạt. Không khí này rất dễ lây lan, vậy nên không bao lâu sau, Chu Vân Phi mở sách giáo khoa ra, bắt đầu chuẩn bị bài ngôn ngữ C, Tiền Thần lục tai nghe của mình, chú tâm luyện kỹ năng nghe Tiếng Anh.

Đoạn Ninh dập tắt điều thuốc trên tay, cậu cảm thấy mình không hợp với những người trong căn phòng này.

Cậu xô chăn lên, bò xuống giường, đứng phía sau Tường Chính Hàn, đôi mắt nhìn thẳng vào màn hình máy tính.

“Thằng nhóc này đang làm gì đấy?” Đoạn Ninh hỏi. “Đây là bài tập trên lớp.”

Tường Chính Hàn nói: “Bài thực tập.”

Anh nhìn màn hình toàn số là số, tìm ra vị trí bị lỗi, thỉnh thoảng còn nhìn qua đồng hồ bên dưới, đợi đến một giờ bốn mươi phút, anh phải đi làm.

Đoạn Ninh nheo mắt nhìn, từ cuống họng phát ra tiếng cười: “Thì ra cậu thật sự có tài, khó trách không có hứng thú với con gái, hóa ra là kẻ chỉ biết đến công việc.”

Tường Chính Hàn không phản bác trước tiếp, anh vẫn nở nụ cười nói: “Cậu cũng nên luyện tay lại đi, biết đâu tìm được hứng thú mới thì sao?”

Đoạn Ninh đặt tay lên vai anh, lời nói vô cùng ngắt ngứ: “Người anh em, cậu lợi hại như vậy, có thể giúp tôi một chuyện được không?”

Tường Chính Hàn chưa trả lời, Đoạn Ninh đã thì thào: “Có người hack vào máy tính của tôi, toàn bộ hệ thống đều ngừng hoạt động...”

Chuyện này khiến cậu rất phiền não, bây giờ nói ra rồi, tâm trạng cũng khá hơn nhiều.

Buổi chiều ngày thu, bốn bề càng thêm tĩnh lặng, tiếng gõ bàn phím ngừng lại, Tường Chính Hàn ngừng đầu khỏi máy tính. Anh lấy balo của mình ra, hứa: “Tôi nay sau khi về, tôi sẽ giúp cậu sửa máy.”

“Người anh em, cậu giúp tôi một việc nữa nhé.” Đoạn Ninh thấy anh sắp đi, vội vàng bồi thêm: “Cậu giúp tôi tra ra ai là kẻ đứng sau được không?”

Một chốc này, Đoạn Ninh gọi Tường Chính Hàn là anh em tốt, còn thân thiết khoác tay lên vai anh, giống như người quen thâm tình lâu năm.

Đúng vào lúc này, điện thoại Tường Chính Hàn đổ chuông.

Tay trái anh khoác balo lên, còn tay phải giữ chặt điện thoại, bước ra khỏi phòng còn không quên bảo Đoạn Ninh: “Tôi nhận điện thoại đã.” Nói xong, anh bước đi, bóng lưng dần dần mất hút sau hành lang.

Đoạn Ninh nhìn theo con đường anh đã đi, thầm nghĩ, đầu dây bên kia chắc là bạn gái của Tường Chính Hàn.

Không hổ là “Đoạn Vương gia” phong lưu phóng khoáng, cậu ta đoán không lệch một li, Tường Chính Hàn thật sự nhận được cuộc gọi của Hạ Lâm Hi. Anh dừng lại chỗ lầu dưới ký túc xá, nghe Hạ Lâm Hi nói với mình: “Tôi nay anh rảnh không?”

Cô ngủ chưa được một tiếng, lúc này vẫn có chút mệt mỏi, giọng nói nhẹ hơn mọi khi rất nhiều, thành công khơi gợi Tường Chính Hàn nhớ lại một số chuyện.

Một số chuyện của đêm hôm qua.

Anh hỏi ngược lại: “Em rảnh khi nào, muốn đi đâu sao?”

Hạ Lâm Hi ngẫm một cái, sau đó mới tiếp tục: “Sau tám giờ tối em không bận gì.” Cô nói xong lời này, nhanh chóng bổ sung thêm: “Chúng ta đến thư viện học nhé, phòng tự học ở trường không còn chỗ nào cả.”

Đến thư viện học.

Chuyện này không giống như mọi người nghĩ, nhưng lại quá đúng với cách làm việc của Hạ Lâm Hi.

Tường Chính Hàn không hề do dự, đồng ý ngay lập tức.

Kì thi giữa kì của Hạ Lâm Hi sắp đến, cô cần không gian ôn tập, đồng thời, Tường Chính Hàn cũng sắp sát nút với hạn nộp luận văn rồi. Anh không chỉ đối mặt với điểm số trên trường mà còn phải trải qua khảo hạch lần thứ nhất ở công ty.

Hôm nay sau khi vào công ty, anh đã gặp được vị quản lý hay được nhắc đến. Quản lý xấp xỉ bốn mươi tuổi, nói mình họ Tào, vậy nên mọi người luôn miệng “quản lý Tào”.

Quản lý Tào sau khi nói chuyện với Tạ Bình Xuyên, bỗng chốc đối xử rất tốt với Tường Chính Hàn. Không chỉ tự mình giảng giải quy trình kĩ thuật, mà còn giới thiệu sơ qua phân công trong hệ thống, cuối cùng đưa ra một hợp đồng dành cho thực tập sinh, chỉ vào mặt chữ nói với anh về vô cùng lịch sự: “Tôi nói ngắn gọn, cậu nhìn vào hợp đồng đi, kì thực tập tổng cộng sáu tháng, tiếng lương trừ bỏ thuế ra là năm ngàn, nếu như có cống hiến gì thêm sẽ có tiền thưởng.”

Hợp đồng rất rõ ràng, mọi quyền lợi trách nhiệm cũng được định sẵn, quản lý không cần đợi lâu Tường Chính Hàn đã ký vào.

Quản lý Tào hài lòng, cười nói đến chuyện sau này: “Tổng bộ công ty chúng ta ở Los Angeles, tương lai sẽ cơ hội được gửi nhân tài đến tổng bộ học hỏi, nếu cậu vẫn ở Bắc Kinh...”

Quản lý Tào không tiếp tục nữa, gương mặt ông vẫn là nụ cười hòa ái, thế nhưng thực chất đang đào một chiếc hố, đợi người đối diện nhảy xuống.

Tường Chính Hàn cũng cười nói. “Bắc Kinh có những nơi đáng học tập.” Anh cầm một bản hợp đồng, nói lời cảm ơn với quản lý, sau đó quay về vị trí của mình, vô cùng đĩnh đạc.

Trịnh Tầm ra ngoài lấy thêm nước, tình cờ cũng nghe thấy được hai người họ nói chuyện với nhau.

Tổ Công Nghệ Thông Tin của công ty mới thành lập được không lâu, đãi ngộ so với mặt bằng chung rất tốt, đến tận bây giờ mới ngưng nhận thực tập sinh. Với hình thức lao động này, nhân lực được tuyển vào cũng chưa chắc đã thêm lòng thêm cánh gì, tất cả đều quăng về cho Trịnh Tầm và các đồng nghiệp khác.

Vì nguyên nhân này cho nên ngày đầu tiên Tường Chính Hàn và Từ Trí Lễ đến đây, phó tổng trưởng mới giao họ cho Trịnh Tầm, tất cả đều vì chẳng trông mong gì ở bọn họ.

Nhưng sau khi Tường Chính Hàn xuất hiện, dù cho không đảm nhận phân mục quan trọng nào, nhưng chỉ vì nói chuyện hợp đã khiến phó tổng trưởng đề ý.

Tường Chính Hàn mới thực tập, không thể khoi khoi nhảy vào mảng chính được, anh cần đọc các bản báo cáo và tài liệu liên quan, nếu không hiểu gì thì đi tìm Trịnh Tầm.

Anh bắt đầu việc học này từ năm lớp ba, con đường lập trình kéo dài cũng đã gần mười năm, hợp tác với đủ loại người trên mạng, tự tạo ra thế giới riêng mình, tích góp thêm vô số kinh nghiệm. Nhờ vậy mà năng lực của anh hoàn toàn bỏ xa tuổi tác.

Anh cảm thấy mọi thứ quá nhanh.

“Tiểu Tường, cậu có làm hay không?” Trịnh Tầm không kiềm được quát lên. “Chỉ một thuật toán này cậu cũng không làm được, cậu có biết cái gì gọi là mã hiệu hay không?”

Tường Chính Hàn ngồi ở chỗ của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Trịnh Tầm.

Ngày nào đó khi cậu đến đây, Trịnh Tầm tự xưng là “Tiểu Trịnh”, nhưng ngay lúc này, tổng trưởng và phó tổng trưởng đều đã đi ra ngoài, Trịnh Tầm hoàn toàn không nhẫn nại nữa.

Tường Chính Hàn cười giải thích: “Mỗi thông tin đều sử dụng một dạng mã hiệu khác nhau, anh nói đến thuật toán ý là loại nào?” Anh đồng thời mở ba tập tài liệu ra, trong đó bao gồm cả ra phiên dịch dở, nhưng bây giờ anh chưa được giao việc chính thật, thật sự là không cần lập trình số liệu.

Nói đến thuật toán thì cũng có đến vài trăm loại. Trịnh Tầm nhất định sẽ không giải thích cho anh, bởi vì nhỏ nhen muốn dập tắt nhuệ khí của Tường Chính Hàn, anh ta mới giao công việc của mình cho anh.

Trong ngành của anh thường hay đùa rằng, cho dù là trí tuệ nhân tạo phần lớn cũng là do bàn tay con người tạo nên. Bởi vậy, trí tuệ nhân tạo cũng không thể chống đỡ toàn cục được, nếu bây giờ đưa số liệu vào phân tích thì 80% kết quả đạt được phải tùy thuộc thuật toán được tạo nên để xử lý nó.

Thuật toán chính là “chất sống” của mọi thứ, Trịnh Tầm vô cùng nóng giận.

Tường Chính Hàn nhận lấy công việc của anh ta, suốt cả buổi chiều cũng không nói gì thêm.

Cho đến khi sắp tan tầm, anh mới gửi Tạ Bình Xuyên một mail, báo cáo lại tiến triển chiều nay cũng như vấn đề đang gặp phải.

Làm phó tổng trưởng của một hạng mục, Tạ Bình Xuyên cẩn thận theo cách của anh, anh nhanh chóng trả lời: “Cậu đến văn phòng của tôi đi.”

Tường Chính Hàn đến đấy một mình.

Cửa sổ văn phòng rộng mở, phía trước bày ra những chậu hoa, trên giá sách chất đầy tập san, thỉnh thoảng còn lộ ra vài quyển sách thể hình nữa.

Tạ Bình Xuyên rót hai ly trà, đưa cho Tường Chính Hàn một ly.

Anh hỏi: “Cậu từng tiếp xúc đến phân tích số liệu chưa?”

Ở đây không còn ai khác, Tường Chính Hàn nhấp một ngụm trà, đáp: “Năm trước có tham gia giải quốc gia.”

“Cậu quê ở đâu.”

“Thành phố Giang Minh ạ.”

“Ồ, tôi biết.” Tạ Bình Xuyên lại thay nước trà mới, ngồi xuống chiếc ghế chính diện: “Những người như chúng ta, quan trọng nhất là khả năng bẩm sinh, mà cậu lại không kém về mặt này, nói là vô cùng xuất sắc cũng không sai.”

Từ anh thoát ra vẻ tinh anh, chiếc kính cũng lấp lánh phản sáng, trên gương mặt vẫn là nụ cười như có như không đó, nhưng giọng nói đã chậm đi ít nhiều: “Bắt đầu từ ngày mai, tôi phân việc cho cậu, mỗi ngày cậu báo cáo tiến triển cho tôi, khi nào hợp thì cũng vào tham gia, cuối tháng sẽ khảo hạch.”

Tạ Bình Xuyên nói: “Tôi tin vào khả năng của cậu, mong cậu biểu hiện thật tốt.”

Tướng Chính Hàn nở nụ cười, không nói gì thêm.

Tạ Bình Xuyên đứng lên, nói với vẻ hiển nhiên: “Có thể kì thực tập của cậu rất vất, nhưng lúc nào cũng vậy, mọi thứ luôn có cái giá tương xứng.”

Tướng Chính Hàn không ngại vất vả, cũng không cần thứ gì bồi đắp lại, anh chỉ muốn bản thân tiến xa hơn.

Vậy nên vào ngày hôm ấy, anh tăng ca đến tận bảy giờ tối. Quyền lợi nhân viên ở đây rất tốt, không bao giờ ép buộc tăng ca, nhưng đối với những thành viên tổ Kỹ Thuật mà nói, tăng ca là điều tất yếu với họ rồi.

Căn tin công ty ở tầng bốn, sau khi cơm nước xong xuôi cũng đã bảy giờ rưỡi. Những tiền bối chung tổ vẫn còn ngồi nói chuyện phiếm, bầu không khí lúc này vô cùng hòa hợp, Tướng Chính Hàn thỉnh thoảng góp vào lời, bởi vì thái độ của anh hòa nhã lễ phép nên rất nhiều người tận tình chỉ bảo cho.

Nhưng trước khi Tướng Chính Hàn đi, Trịnh Tầm còn lôi anh ra long trọng giới thiệu, nói anh là thực tập tổ mình, năm nay mới vào đại học nhưng đã khiến Tạ Bình Xuyên chú ý đến, khiến quản lý Tào khen không dứt lời, mong mọi người cũng sẽ dốc lòng bồi dưỡng anh.

Một nữ đồng nghiệp lập tức cười nói: “Tiểu Trịnh, anh không cần nói đâu, chúng tôi nhất định quan tâm Tiểu Tướng mà, Tiểu Tướng trẻ vậy mà được lãnh đạo đề tâm rồi...”

Trịnh Tầm lên tiếng ngắt lời: “Đúng vậy, đúng vậy, lỗi đạo rất quan tâm đến Tiểu Tướng.”

Tướng Chính Hàn cười trả lời: “So với các tiền bối đây thì không dám nhận lời khen này rồi, tiền bối Trịnh không chỉ xử lý số liệu mà còn phụ trách hướng dẫn thực tập sinh nữa, khiến lãnh đạo coi trọng hơn nhiều.”

Cho đến hơn kém tám giờ tối, Tướng Chính Hàn chào tạm biệt mọi người trong tổ, Trịnh Tầm vỗ vỗ vai anh, không quên dặn dò câu: “Ngày mai đến công ty sớm chút, chúng ta bàn về tiền độ.”

Ngay lúc này, Tướng Chính Hàn đau khổ nghĩ, anh chỉ muốn đến thư viện với Hạ Lâm Hi, không còn tâm trí nào để tâm đến Trịnh Tầm.

Anh cứ đứng ở cửa, bỗng nhìn thấy Hạ Lâm Hi đến từ góc xa xa, cô nhanh chóng đến bên cạnh anh, trên người toàn là sách giáo khoa, trước ánh nhìn của mọi người, anh cầm lấy tay cô, sau đó nắm thật chặt.

“Em ngủ cả buổi chiều, năm giờ mới dậy được.” Hạ Lâm Hi mở miệng nói. “Sở Thu Nghiên tham gia câu lạc bộ thanh nhạc, có một buổi độc tấu đàn dương cầm nên em đi cổ vũ cô ấy...”

Cô kể lại buổi diễn dương cầm ấy ra sao, xong rồi mới sực nhớ gì đó, hỏi anh: “Hôm nay của anh thế nào?”

Tướng Chính Hàn khái quát lại: “Cũng rất bình thường.” Anh lại đưa đề tài về ban nãy: “Sở Thu Nghiên tham gia câu lạc bộ thanh nhạc, còn em, em muốn tham gia câu lạc bộ nào?”

“Em đăng kí câu lạc bộ trình thám.” Hạ Lâm Hi thôi không đi nữa, cô ngẩng đầu nhìn anh. “Tối hôm qua anh không ngủ nhiều, không nên học nữa, mau về nghỉ ngơi đi.”

Hạ Lâm Hi lôi kéo anh đi về phía đông, chỗ ký túc xá nam, nhưng Tướng Chính Hàn lại không chiều theo: “Tự học hai tiếng rồi mình về em nhé!” Nói xong còn tỏ vẻ hợp tình hợp lý: “Bạn cùng phòng bây giờ vẫn thức, có quay lại ký túc xá cũng không ngủ được.”

Hạ Lâm Hi lập tức nói: “Hay để em đặt một phòng ở khách sạn gần đây để anh ngủ nhé.”

Suy nghĩ của tác giả: Cuộc sống đại học của Tướng tổng vợ vàng như vậy, lúc nghĩ đến điều này tôi có cảm giác mọi thứ trôi qua thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Tám giờ đêm ở khuôn viên trường, cột đèn ven đường sáng lên, trong sân thể dục có những người hò hét, vây quanh nhau thành một vòng tròn.

Điều đó khiến Hạ Lâm Hi chú ý, cô nhìn về phía đám đông, lại nghe Tướng Chính Hàn hỏi: “Nếu chúng ta đến khách sạn, anh cũng sẽ như tối hôm qua.”

Lời nói thật thà của anh lại khiến đôi tai Hạ Lâm Hi đỏ ửng.

“Anh đừng nghĩ đâu đâu nữa, em không có ý đó mà.” Hạ Lâm Hi giải thích. “Em nghe Từ Trí Lễ bảo, anh đã chính thức bước vào kì thực tập, bận rộn cả ngày...” Cô im lặng một lát, sau đó chân thành bảo nhẹ: “Em rất lo cho anh!”

Tường Chính Hàn cười nói: “Ừ, anh biết.”

Anh buông lỏng tay cô ra, thuận thế đặt lên đôi vai cô: “Thực tập sáu tháng, tháng tư năm sau là đã xong. Từ Trí Lễ không chung tỏ với anh, cậu ta chuyển sang bộ phận nhân sự rồi.”

“Bộ phận nhân sự?” Hạ Lâm Hi hỏi tiếp. “Bởi vì đãi ngộ của bên nhân sự tốt hơn sao? Tiền lương thực tập của anh là bao nhiêu?”

Tường Chính Hàn đáp: “Năm ngàn nhân dân tệ.”

Nói xong, anh lại nghĩ thầm trong đầu, thực tập sáu tháng, tiền lương không tính thuế được năm ngàn. Trừ bỏ một số chi tiêu vặt vãnh, vẫn chưa đủ thuê một mét vuông các căn hộ ở Bắc Kinh.

Anh vẫn cần tiền như trước. Sau khi vào đại học, điều này càng trở nên quan trọng, nếu không đủ tiềm lực kinh tế chống đỡ, tương lai của anh và Hạ Lâm Hi dù muốn đi nửa bước cũng đã thấy khó khăn.

Tường Chính Hàn đã lo chuyện này nhưng Hạ Lâm Hi lại không hề hay biết. Cô kéo tay anh hươ hươ, vị trí cách anh càng lúc càng gần: “Em biết một tiền bối thuộc khoa Công Nghệ Thông Tin, chị ấy thực tập ở một công ty lớn, tiền lương không tính thuế chỉ có bốn ngàn.”

Niềm vui của cô đượm trong từng câu chữ: “Từ lúc trung học em đã nhận ra, so với những người cùng lứa, anh giỏi hơn rất nhiều.”

Tường Chính Hàn không trả lời, anh chỉ cười nhẹ.

Trắng sáng nhô cao đưa lưng về phía họ, bóng hai người cùng chung một chỗ, như hòa vào nhau dưới sắc trắng. Đôi chân Hạ Lâm Hi nhún nhảy trên mặt đất, nắm tay Tường Chính Hàn đi về phía trước, anh thật sự phải vào ký túc xá rồi.

Ký túc xá năm giáp một hướng sân thể dục, ở giữa nơi này vang lên tiếng ghita hòa âm với vài nhạc cụ khác, xung quanh mọi người đều hò reo hưởng ứng.

Hạ Lâm Hi sinh lòng tò mò, không kiềm được bước qua, Tường Chính Hàn chiều ý cô, đôi mắt cũng nhìn về phía trước.

Xuyên qua đám đông, có thể nhìn thấy một cậu con trai cao gầy, cậu ta ôm một cây ghita, gảy một khúc nhạc dạo dễ nghe. Âm thanh trong trẻo, trắng thanh gió mát, trong khoảnh khắc làm ngưng đọng cả sân thể dục, cậu ta dùng rất nhiều kỹ thuật khó, tài nghệ cũng rất thuần thực, khiến các nữ sinh bên cạnh xoa xuyết mãi thôi.

Cùng lúc đó, có một nam sinh khác nói: “Người làm màu ở sân thể dục tốt nay thuộc khoa Công Nghệ Thông Tin đúng không?”

Bạn học này thật có tài suy đoán. Người đang cầm đàn ghita trên tay kia, không chỉ là sinh viên khoa Công Nghệ Thông Tin, mà còn là bạn cùng phòng với Tường Chính Hàn – đồng chí Đoạn Ninh lấy việc hút thuốc và tán gái làm lẽ sống.

Lúc gảy đàn ghita, Đoạn Ninh không còn đáng vẻ lưu manh nữa, đọng lại chỉ là cậu thiếu niên chất đầy tâm sự trong lòng.

Ngồi bên cạnh cậu ta là một cô gái mũm mĩm, cô ấy mang một cặp kính dày cộp, trên mũi có vài nốt tàn nhang, sâu trong ánh mắt chỉ có cây đàn ghita, chỉ có chủ nhân của nó, cậu chàng khoa Công Nghệ Thông Tin kia.

Tường Chính Hàn biết tên cô ấy, hình như là Kha Tiểu Ngọc.

Kha Tiểu Ngọc cùng lớp với Tường Chính Hàn, thế nhưng vì Tường Chính Hàn ít lên lớp nên mọi người hiếm khi thấy anh. Dần dà lâu ngày, Tường Chính Hàn trong mắt họ rất tĩnh mịch, trở thành một thần thoại không thể không biết, cũng là đề tài bàn luận mỗi bữa trà chiều.

Kha Tiểu Ngọc không phải là nhân vật phong vân như vậy, cô ấy chìm lặn trong biển người, chưa bao giờ được chú ý đến. Nhưng hôm nay lại trái ngược, sau khi Đoạn Ninh gảy xong một bài, Kha Tiểu Ngọc đứng lên, lưng thẳng tắp, lớp tiếng hét: “Đoạn Ninh, chơi hay lắm!”

Đoạn Ninh coi cô như vô hình.

Ngoại hình cậu ta tuần tú, dáng người cân đối, trong nhà có tiền, quyền lực đầy đủ... Sẽ không bao giờ để ý một cô gái như vậy. Dạng cô gái cậu ta thích như thế nào? Nói ngắn gọn, ngoại hình xinh đẹp, nhã nhặn dịu dàng.

Kha Tiểu Ngọc không đạt tiêu chuẩn này.

Tay Đoạn Ninh lướt trên dây ghita, đôi mắt lướt quanh đám người đứng xem, không quá lâu sau, cậu bắt gặp Hạ Lâm Hi.

Nhưng bên cạnh Hạ Lâm Hi là Tường Chính Hàn. Tường Chính Hàn khoác vai cô, mối quan hệ của họ phơi rõ trước mặt thiên hạ. Trong nháy mắt Đoạn Ninh dập tắt hứng thú. Cậu coi Tường Chính Hàn là bạn bè, bạn gái của bạn là người không thể đụng vào, cậu hiểu rất rõ đạo lý này.

Đoạn Ninh xách bao đàn đứng lên, ôm cây ghita của mình xuyên qua đám đông, đến gần Tường Chính Hàn.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Anh biết cậu ấy?”

“Cậu ta tên là Đoạn Ninh.” Tường Chính Hàn giới thiệu. “Bạn cùng phòng với anh.”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Lúc anh khai giảng, em không thấy cậu ấy đâu cả.”

“Tại hôm khai giảng tôi đến trễ.” Đoạn Ninh khoác cây ghita của mình lên, khoe môi hơi nhoen: “Tường Chính Hàn, bạn gái cậu đây à, đúng là không tệ, rất đẹp.” Nói xong cậu ta còn bảo: “Tôi không khen cậu đâu nhé.”

Hạ Lâm Hi nói: “Tôi biết, cậu khen anh ấy có mắt nhìn.”

Tường Chính Hàn dút tay vào túi quần, tay kia ôm chặt Hạ Lâm Hi: “Số may mắn nữa.”

Đoạn Ninh cười nói: “Được rồi, vợ chồng nhà các cậu ngưng kẻ xướng người họa đi.”

Ba người nói chuyện một lúc, đám đông trên sân thể dục cũng thưa dần. Sao đêm thấp sáng ngang trời, mảng quang kéo dài vô tận, xung quanh trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại vài bóng người đơn độc, những cậu nam sinh tập thể dục vào buổi tối mà thôi.

Tường Chính Hàn đổi hướng ra khỏi sân thể dục, Hạ Lâm Hi đi bên trái anh, Đoạn Ninh thay đổi vị trí, đi bên phải Tường Chính Hàn.

“Tối nay cậu về giúp tôi sửa máy tính đúng không?” Đoạn Ninh cười lên tiếng, vai kề vai với Tường Chính Hàn. “Người anh em, cậu thật tốt, hôm nào tôi đãi cậu một bữa, bao cả phòng một bữa vịt nướng nhé, nghe được không?”

Đoạn Ninh nói dở, Tường Chính Hàn mới nhớ ra chuyện chiếc máy tính.

Balo Đoạn Ninh có đem theo chiếc balo chứa máy bên trong, cậu ta tháo nó ra, đưa cho Tường Chính Hàn.

“Ngoại trừ sửa lại máy ra, còn tìm người hack?” Tường Chính Hàn nhận lấy balo của cậu, đưa ra thời hạn. “Ít nhất tốt một tháng.”

Hạ Lâm Hi nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

Ở bên cạnh quan sát, cô đứng vào cương vị của Tường Chính Hàn để nhìn, sau đó suy nghĩ ra vấn đề, cuối cùng lại lo lắng: “Cậu ta chọc vào hacker, còn liên lụy đến anh nữa sao?”

Lúc này đây, Đoạn Ninh đã vào ký túc xá rồi.

Mà ở cổng ký túc xá, có một bồn hòa xum xuê, tán lá cản hai người lại, Tường Chính Hàn ngẫm nghĩ một lát, đưa ra câu trả lời thuyết phục: “Không phải hacker đâu, chỉ là trò đùa dai thôi em.”

Hạ Lâm Hi nói: “Anh lại gần đây một chút, em có chuyện còn muốn nói với anh nữa.”

Cô thật sự có chuyện cần nói thế nhưng Tường Chính Hàn lại không hiểu điều này.

Trong quá trình họ phát triển tình cảm, mỗi khi Hạ Lâm Hi bảo “anh lại gần đây một chút”, lúc Tường Chính Hàn cúi người, cô nhân cơ hội hôn trộm anh, chưa bao giờ có ngoại lệ.

Để giành lấy quyền chủ động, Tường Chính Hàn khoác balo lên, tay kia đặt sau thắt lưng của cô. Anh chuẩn bị cúi đầu hôn thì đã bị Hạ Lâm Hi che mắt, anh thấy cô thở hỗn hân: “Cuối năm mẹ em đến Bắc Kinh họp, sẽ ở lại một tháng, mẹ không biết chuyện của chúng ta, cho nên tháng mười hai năm nay, em phải cấm rễ tại trường.”

Hạ Lâm Hi lòng vòng quanh co, cân nhắc mãi mới nói xong lời.

Mẹ của cô muốn đến Bắc Kinh, nghỉ ngơi tại khách sạn gần với trường con mình. Buổi họp hằng năm đều diễn ra vào mỗi sáng, còn chiều tối mẹ của cô rất rỗi rãi, nhất định sẽ lôi kéo con mình đi thăm thú khắp nơi.

Để tránh mọi chuyện bại lộ, Hạ Lâm Hi quyết định đóng cửa không đi đâu cả.

Tường Chính Hàn thả tay cô ra, nhìn cô một lúc sau, cười hiền lành: “Tháng mười hai có kì thi, em nhớ ôn tập kĩ nhé.”

Anh không hỏi tại sao cô không thẳng thắn với cha mẹ, cũng không cường cầu lời giải thích hợp lý, hoàn toàn chiều ý Hạ Lâm Hi. Anh phản ứng bình tĩnh như vậy, khiến Hạ Lâm Hi vô cùng bất ngờ.

Tối chín giờ, cô mới về đến trường của mình.

Không có tâm trạng đến thư viện, cô ở trong phòng tự học. Giảng viên giảng bài rất nhanh, bài tập cũng rất khó, chuyên ngành Toán không hề đơn giản, nó giống như một lò thiêu nóng rực, có thể ngốn nghiền mọi thời gian của sinh viên.

Cũng giống như trước đây, lúc làm bài, lòng Hạ Lâm Hi vô cùng tĩnh lặng. Nếu như lòng người là hồ nước thì nơi này đây đang sóng lặng gió êm.

Sở Thu Nghiên kéo một chiếc ghế ra, mang đến ngồi bên cạnh Hạ Lâm Hi.

Trước hai ngọn đèn, hai người họ cùng nhau học, trong lúc làm bài gặp gì đó không hiểu, hai người sẽ thảo luận cẩn thận với nhau. Sở Thu Nghiên giảng hết tất cả mình biết, không giấu diếm bất kì điều gì.

Hạ Lâm Hi mở máy tính ra: “Qua tối nay, kì thi mình sẽ thuận buồm xuôi gió.”

“Không cần khiêm tốn vậy.” Sở Thu Nghiên nói. “Cậu tiếp thu tốt, chỉ cần nắm được nguyên lý có thể giải quyết nhanh hơn bất kì ai.”

Lúc chiều Sở Thu Nghiên có độc tấu dương cầm, bây giờ vẫn chưa tháo trang sức ra. Gương mặt cô ấy rất đẹp, sau khi trang điểm, tạo kiểu tóc phù hợp thì cái mặt chiếc kẹp lên, da đầu cô bởi vậy nên mới hơi đau, cô đành rút chiếc kẹp ra.

Hạ Lâm Hi thấy vậy, lục tìm một dây chun buộc tóc trong ngăn tủ.

Trong phòng ngủ toàn là hội thoại tiếng Anh, cách đó không xa Trang Phi đang luyện nghe, cô ấy ôm một chiếc máy ghi âm kiểu cũ, lặp lại từng câu từng câu, kiên trì đến nhường này, kể ra cũng khiến người khác bội phục.

Bề ngoài tập trung ôn Anh, thật ra đang chú ý đến Sở Thu Nghiên. Trang Phi thoáng nghiêng mặt, đôi mắt nhìn các cô.

Nhìn thấy Hạ Lâm Hi cầm lược chải tóc dùm Sở Thu Nghiên, ngón tay cô mềm mịn, giọng nói cũng dễ nghe: “Cậu thích cột cao hay thấp một chút.”

Sở Thu Nghiên gỡ bàn, cười khẽ nói: “Cậu cột thế nào mình cũng thích.”

Hạ Lâm Hi cân nhắc vị trí, sau đó giúp cô buộc tóc lại.

“Cậu thích làm tóc không?” Sở Thu Nghiên lại hỏi. “Mình có xem một clip hướng dẫn làm tóc, kiểu rất đẹp...”

Hạ Lâm Hi nghiêng người đến gần cô: “Như thế nào vậy? Để mình thử xem!”

Sở Thu Nghiên mở điện thoại ra, sau đó lướt trên danh sách, Hạ Lâm Hi vừa chải tóc, xem clip đang phát. Cô lấy điện thoại chụp lại, sau đó đưa cho Sở Thu Nghiên.

Sở Thu Nghiên đứng lên, lôi kéo Hạ Lâm Hi: “Để mình làm cho cậu.”

Hai người mần mò một lúc lâu, cuối cùng cũng thu được ít kinh nghiệm.

Sở Thu Nghiên mở ngăn tủ của mình ra, lấy hai chai nước. Nơi sản xuất là Canada, còn đánh dấu nhập khẩu, cô đưa cho Hạ Lâm Hi một chai, còn mình uống chai kia.

“Mình muốn giảm béo.” Sở Thu Nghiên vừa uống vừa nói. “Nhưng không tự giác được, đến tối cũng rất đói.”

Hạ Lâm Hi khui chai nước của mình ra, sau đó nhấp một ngụm nhỏ, nhưng cô đưa khá xa miệng, không cẩn thận bị sặc nước, vậy nên ho khan, khiến Sở Thu Nghiên phải vỗ lưng giúp cô.

Giống như hai người mới thật sự là bạn cùng phòng, còn Trang Phi chỉ là người ngoài.

Cô ấy cũng không chịu bỏ qua chuyện này.

“Mấy người không thấy tôi đang luyện nghe tiếng Anh sao?” Trang Phi thả máy ghi âm xuống, tiếng ghế kéo cọt vang lên. “Hai người phiền phức cũng thôi đi, chẳng lẽ im lặng một phút cũng không được, gà còn im hơn mấy người đó, mấy người đến cả con gà cũng không bằng.”

“Con gà” trong lời của Trang Phi, quả thật chính là loài động vật hai chân.

Nhưng lúc Hạ Lâm Hi và Sở Thu Nghiên nghe thì lại lệch sang ý khác.

Ngoại trừ ba người họ ra, trong phòng còn Lý Toa Toa, nhưng Lý Toa Toa đang ngồi trên giường, chăm chú xem phim Mỹ. Cô ấy đeo tai nghe, âm thanh cực hạn, vô cùng chăm chú, không có ý định thăm dự cuộc phân tranh này.

Lý Toa Toa không đếm xỉa, Hạ Lâm Hi cũng không muốn liên can.

Cô quay đầu nhìn Trang Phi, vô cùng thả nhiên hỏi: “Cậu mở âm thanh không phải còn to hơn chúng mình sao?”

Sở Thu Nghiên còn nói tiếp: “Đừng nói vậy, chiếc máy thu âm kia không thể kết nối với tai nghe, cô ấy không cố tình.”

Lời này của Sở Thu Nghiên giống như một con dao nhỏ găm vào lòng ngực Trang Phi.

Mọi người luôn xưng tụng đại học như một tháp ngà voi, ý bảo đây là nơi cuộc sống lý tưởng nhất, nhưng sau ánh màn đó chính là một cuộc sống đầy đủ chuyện lông gà vỗ tới cần giải quyết. Không chỉ có tiền chi cho việc ăn mặc mà còn đi lại nữa, tháng nào cũng phải cần tiền mới sống ổn.

Hạ Lâm Hi và Sở Thu Nghiên chưa bao giờ phiền lòng vì chuyện này, nhưng Trang Phi khác hai người các cô. Chiếc máy ghi âm đó cô ấy dùng mười năm rồi, đến bây giờ còn chưa dùng qua điện thoại thông minh. Cô thẹn quá hóa giận, sau đó trút giận bằng cách ném hết đồ đạc trên bàn.

Tại sao trên đời này lại có sự chênh lệch giữa giàu và nghèo, cô ghen tị đến tức điên, lòng bốc lửa ngùn ngụt, thậm chí lan ra đồng cỏ đại chung quanh.

Những sinh viên tốt thường có một đặc điểm chung, ví dụ như bọn họ thông minh vốn sẵn, hoặc là do tranh cường háo thắng, cảm đầu học hành. Trang Phi nằm ở loại sau, càng lúc cô càng tự giam cầm chính mình.

“Năm nay mười tám tuổi rồi.” Hạ Lâm Hi nói. “Cậu đã trưởng thành, đừng giống một đứa trẻ tám tuổi, động vào là ném đồ vật lung tung.”

Khắp mặt sàn phòng, toàn bộ đều là tài liệu và vở ghi chép, còn có một chiếc máy ghi âm. Máy để lâu năm không bảo trì, nút bấm đều đã phai màu, Hạ Lâm Hi cúi đầu nhìn, cuối cùng vẫn quyết định nhường bước.

Cùng là con người, tính tình chủ yếu là hiền lành, nhẫn nhịn có thể khiến gió êm biển lặng, lui bước có thể để biển rộng trời cao. Cô suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng chọn biện pháp ôn hòa, cúi đầu nhặt máy ghi âm lên, đặt trên bàn Trang Phi.

Trang Phi đứng lên, tát vào má cô một cái.

Tiếng vô cùng lớn, vang vọng khắp phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57

Từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên trong đời Hạ Lâm Hi bị người khác đánh.

Cha mẹ quản thúc cô nghiêm ngặt, lúc nào cũng có những khuôn khổ nhất định nhưng phương pháp giáo dục bằng ngôn ngữ chứ không dùng hình phạt thể xác. Cô là người có xu hướng dùng lý lẽ để nói với người khác, từng cãi nhau rất hăng với bạn học, song phương đôi chọi gay gắt, thậm chí đến giáo viên cũng phải vào cuộc.

Người giáo viên đó đã đưa cho cô một cuốn sách dạy khoan dung trong ứng xử.

Cuốn sách bảo mọi người rằng, lấy thiện trị ác chứ không phải là ác trị ác. Học được cách dung hòa với mọi người cũng là một quá trình tu hành, nhìn thấu khôn khéo và bất bình mới hiểu tình cảm chứ không phải thù hận mới là thứ trường tồn dài lâu.

Hạ Lâm Hi vẫn còn ở độ tuổi bốc đồng, cô không thể đạt được mức cao siêu như vậy.

Có lẽ đợi đến lúc cô năm mươi tuổi, cô mới bỏ được những tảng đá trong lòng xuống. Thế nhưng giờ đây còn chưa đầy hai mươi, phản ứng đầu tiên theo bản năng chính là giận dữ phản đòn lại, cô đá vào bụng Trang Phi, khiến cô ấy và chiếc ghế giữa đồng loạt té ngã, tạo nên tiếng vang rất to.

Trang Phi bất ngờ không kịp phòng bị, thỉnh thoảng bị đập một cú đấm đau như lửa đốt, theo quán tính quỵ rạp xuống mặt đất. Cô cố sức đứng lên, gương mặt đỏ choét như ngọn đèn lồng, vươn tay ra muốn kéo tóc Hạ Lâm Hi, chẳng ngờ bị Sở Thu Nghiên can rồi bắt chéo ra sau lưng.

“Cậu chỉ là sinh viên mà đã muốn đánh người.” Sở Thu Nghiên mở miệng nói. “Cậu không thấy bản thân quá đáng sao?”

Trang Phi sống chết gãy dục, gào lên: “Hạ Lâm Hi, cô dám đập tôi, dám đá tôi?” Vừa nói chuyện vừa vịn vịn, giống như loài sâu lúc nhúc trong vườn.

Hạ Lâm Hi không thể nào bình tĩnh nổi.

Nếu Sở Thu Nghiên không kịp thời ngăn lại, tình hình có lẽ còn khó kiểm soát hơn nữa. Hạ Lâm Hi không có kinh nghiệm ầu đả, cũng không biết chuyện gì rồi sẽ xảy ra, cú đá của cô là bởi vì tức giận mà không kiểm soát được.

Người cô ghét nhất là kẻ bạo lực, lại chỉ vì một cái tát bất thành linh mà tự biến mình thành loại người đó.

Cô trầm giọng hỏi: “Cậu có nghe đến sự ngộ sát Thalium đã từng oanh động cả nước chưa? Sáng đầu tháng tư năm nay còn có một vụ đầu độc đấy, học sinh thành tích ưu tú mưu sát bạn cùng phòng, tự hủy hoại tương lai, bị dân mạng ném đá.”

Trang Phi cắn chặt răng, hai mắt đỏ ngầu.

Hạ Lâm Hi tiếp tục hỏi cô ấy: “Cậu đọc sách mười mấy năm nay chỉ bởi muốn đánh nhau với tôi?”

“Mấy người động tôi trước!” Đôi mắt Trang Phi rung rung, tiếng quát thét chói. “Tôi sẽ đi tìm bảo vệ, tố cáo mấy người không ra gì...”

Hạ Lâm Hi ngắt lời nói. “Người ra tay đầu tiên là cậu, Lý Toa Toa có thể làm chứ. Trường chúng ta nội quy chặt chẽ, cậu sẽ nhận được cảnh cáo xử phạt, sau đó bị lưu vào hồ sơ, bốn năm ở đại học là vết nhơ lớn nhất, sau này tốt nghiệp không công ty nào muốn tuyển cậu.”

Cô khoác một chiếc áo mỏng rồi, giọng điệu cũng chẳng khác gì. “Muốn đi báo bảo vệ đúng không? Tôi đi với cậu, nói trắng đen rõ ràng, đợi nhà trường phân xử.”

Trang Phi vịn bàn, cả người run run.

Không phải cô chịu thua, bởi vì cô quá sợ.

Cô nói: “Mấy người đe dọa tôi, khinh thường tôi, tôi không báo bảo vệ, tôi sẽ gặp trực tiếp giảng viên.”

Hạ Lâm Hi lạnh lùng trả lời: “Được, đừng quên nói với giảng viên, tôi giúp cậu nhặt máy ghi âm, cậu trả lại tôi một bạt tai.”

Trang Phi quay đầu trừng mắt nhìn cô.

Sở Thu Nghiên thả lỏng tay, đứng sau lưng Trang Phi: “Cậu có thể ngưng tự làm khổ mình không? Cậu có bao giờ dành thời gian nhìn nhận từng bạn học của mình để biết là mỗi người đều có thứ gì đó hơn cậu chưa? Nếu chưa mà cậu vẫn khinh thường họ thì ai cũng có thể coi rẻ cậu như thế.”

Trang Phi không buồn hé răng, cô cúi đầu nhét đồ vào cặp, mang theo cả máy tính, sau đó khoác cặp, chạy ra phòng ngủ, biến mất dạng.

Nước mắt của cô đọng lại trên ghe, như những giọt nước vung vãi khắp nơi.

Hạ Lâm Hi bước qua đóng cửa lại, tự nhìn mình trong chiếc gương, nhận ra gương mặt đã sưng tấy. Thường thì một chọi một rất hiếm khi ai thắng ai, đa phần đều là chết cả hai người.

Cô không cảm thấy quá sợ hãi, chỉ dùng một chiếc khăn ướt chườm lên mặt, nhưng Sở Thu Nghiên đã ngăn lại, đi đến nói: “Bây giờ cậu lấy điện thoại, chụp lại gương mặt mình, nếu Trang Phi thật sự tìm giảng viên, cậu cũng có chứng cứ trong tay.”

Hạ Lâm Hi nghe theo.

Con giận trong lòng Sở Thu Nghiên còn chưa dập tắt, bình thường cô không hay nổi nóng, thậm chí còn từng nghĩ cả đời này vẫn sẽ bình tĩnh như vậy, vậy nên lúc tắt đèn rồi, Sở Thu Nghiên còn tiếp tục nhai khoai tây, đồng thời nhắn tin cho Hạ Lâm Hi: “Mình muốn báo với bảo vệ, để Trang Phi có bài học nhớ đời.”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Cậu cho qua đi nhé, chừa cho cậu ấy đường đi.”

Đây cũng không hẳn là ý nghĩ thật sự của cô.

Cô có đập Trang Phi một cái, lúc tường trình nếu như sợ sẽ trở thành cố tình ẩu đả. Ranh giới giữa phòng vệ chính đáng và phòng vệ có chủ đích thật sự rất mong manh, từ lúc khai giảng đến nay còn chưa đủ ba tháng, cô không nên xung đột tại trận.

Nhớ lại phản ứng vừa rồi, cũng là do cô không đủ lý trí, không đủ bình tĩnh, lúc đưa chân lên còn không tính nặng nhẹ, không khác người đàn bà chanh chua là bao. Nếu không có Sở Thu Nghiên cản Trang Phi lại, dám lăm hai người các cô sẽ thật sự gây hấn.

Nơi nào có người, nơi đó có thị phi, cô biết rõ đạo lý này nhưng việc nhẫn nhịn cũng chỉ nói qua cửa miệng, càng nghĩ càng thấy phiền trong lòng.

Gần mười hai giờ đêm, cô ôm gối bắt đầu ngủ, bây giờ sáng hôm sau, vết sưng trên má đã biến mất, mọi thứ trở lại như ban đầu.

Trang Phi không đi tìm giáo viên, cũng không báo với bên bảo vệ, cô ấy vẫn không hợp tính với cả phòng ngủ, ngày qua ngày cảm thấy trong thư viện một mình.

Tháng mười một lặng lẽ bước đến, cùng lúc mang đến kì thi giữ kì.

Sở Thu Nghiên không cần ôn tập, trước ngày thi còn nghịch điện thoại, thế nhưng sau khi có điểm rồi, điểm cô ấy đạt đến tối đa. Hạ Lâm Hi và Lý Toa Toa cũng không khác mấy, mức điểm đạt từ tám mươi đến vùng chín mươi, tuy không rung động mọi người nhưng cũng thuộc phạm trù sinh viên ưu tú.

Chỉ duy nhất mình Trang Phi, có hai môn không đến bảy mươi điểm, một môn còn bị điểm liệt.

Hạ Lâm Hi không còn để ý đến Trang Phi nữa, so với việc quan tâm người bạn cùng phòng này, cô quan trọng thời gian còn tự do hơn. Mất tháng mười hai sắp đến, mẹ của cô cũng sắp đến Bắc Kinh rồi, cơ hội ở chung với Tưởng Chính Hàn càng lúc càng hạn hẹp, vậy nên cô phải tận dụng từng ngày từng ngày.

Cuối tháng mười một, cô đến trường của Tưởng Chính Hàn, ăn một bữa với anh ở căn tin. Gió lạnh mùa đông Bắc Kinh thổi đến giống như tát vào mặt người, cô kéo khăn quàng cổ cao hơn một chút rồi hắt hơi.

Tường Chính Hàn nghiêng mặt nhìn cô, sau đó vươn tay ra ôm cô vào lòng.

“Anh thực tập hơn một tháng rồi.” Hạ Lâm Hi hỏi. “Cảm giác của anh như thế nào?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Đi học thoải mái hơn thực tập nhiều.”

“Vậy bây giờ anh đang phụ trách cái gì?”

“Anh và một người khác cùng phụ trách mô phỏng, sửa chữa những dữ liệu bị lỗi.”

Tuy rằng Hạ Lâm Hi nghe không hiểu, nhưng cô vẫn gật đầu, giống như trước đây.

Hai người họ băng qua cửa căn tin, hòa vào dòng người tấp nập ở đại sảnh, Tường Chính Hàn lấy thẻ củ anh ra, giải thích với Hạ Lâm Hi: “Sửa chữa những dữ liệu bị lỗi có hai mục đích, một là để đảm bảo chất lượng số liệu, giúp mọi người khai thác nó dễ dàng hơn. Đối với mỗi vấn đề thì những dữ liệu bị lỗi sẽ có phương pháp xử lý khác nhau.”

“Vậy chất lượng số liệu phải hiểu như thế nào?”

“Ví dụ nếu em nhập một biểu thức, phép tính không hoàn thành, nghĩa là dữ liệu đã bị lỗi.”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn anh, cổ theo chủ đề này đến cùng: “Vậy phải làm thế nào những dữ liệu phù hợp với nhau để khai thác đây?”

Tường Chính Hàn cười nói: “Em có hứng thú nghe sao, anh có thể giảng cả đêm.”

Tất nhiên Hạ Lâm Hi có hứng thú, cô đồng ý lời của anh: “Em sẵn sàng nghe anh cả đêm.”

Cô suy nghĩ rất trong sáng, đáng tiếc suy nghĩ của Tường Chính Hàn bay về phương xa nào đó rồi.

Sau một lần tháng trước, hai người bọn họ cũng không ai có dư thời gian. Hạ Lâm Hi không còn đề cập lại vấn đề này, Tường Chính Hàn thuận theo ý của cô, lúc cả hai nói chuyện với nhau, anh cũng ít nói đến vấn đề này.

Tính đến bây giờ, một tháng đã trôi qua rồi.

Mỗi khi Tường Chính Hàn nhớ đến tối hôm ấy, anh có khuynh hướng tìm thứ khác để phân tâm mình, không phải bây giờ anh không thích mà là bởi tương lai còn nhiều cái hẹn ở đằng sau.

Đúng vào lúc này, Hạ Lâm Hi mở miệng nói: “Qua tuần tới, mẹ em sẽ đến Bắc Kinh, tháng sau em không thể đến tìm anh nữa, những ngày gần đây...” Cô hơi lấp lửng, giống như đang cố tìm lời để giải thích.

Tường Chính Hàn nới đuôi dòng người xếp hàng, anh nghe Hạ Lâm Hi nói vậy mới đưa tay xoa đầu cô, anh định nói gì đó nhưng Hạ Lâm đã xúc tích nói: “Mấy hôm nay, anh có ra ngoài được đêm nào không?”

Tường Chính Hàn không trả lời, cứ nhìn chăm chăm cô.

Hai má Hạ Lâm Hi đỏ lên, cảm thấy bản thân không muốn làm người nữa rồi.

“Tháng vừa rồi.” Tường Chính Hàn trầm giọng nói. “Anh học hỏi rất nhiều, em có thể kiểm nghiệm sự tiến bộ.”

Rõ ràng là một chuyện xấu hổ không thể nói to ra, vậy mà sao anh lại nghiêm túc được như thế? Hạ Lâm Hi đưa tay vào trong túi xách, đứng phía sau anh nói tiếp: “Tốt, vậy là đêm nay anh rảnh sao?”

Tường Chính Hàn lập tức nói: “Cả tối đều rảnh.”

Anh còn chưa dứt lời, một nam sinh đằng trước đã quay đầu, trong tay cậu ta là một khay đặt đồ ăn, phản ứng như trùng hợp gặp được Tường Chính Hàn.

“A, Tường đại thần?” Cậu nam sinh kia nói. “Tường đại thần, cậu còn nhớ tôi đấy chứ, tôi là bạn cùng lớp với cậu, tên là Nghiêm Từ Minh!”

Đã lâu rồi Tường Chính Hàn không lên lớp, cũng hiếm khi tham gia các hoạt động ngoài giờ, nhưng anh nhớ hết các bạn học cùng, vậy nên cười hỏi ngược lại: “Sao lại không nhớ chứ?”

Nghiêm Từ Minh bật cười, cậu ta đến gần nói: “Lúc thi giữa kì, nếu cậu không giúp mình phần ngôn ngữ C, chắc mình sẽ...” Cậu bung khay cơm, vừa lúc kéo tay Tường Chính Hàn. “Đề cảm ơn cậu, mình long trọng mời cậu làm nam chính bộ phim thứ mười ba của mình.”

Nghiêm Từ Minh kích động cảm ơn, nhưng Tường Chính Hàn lại không có lòng dạ nào giúp đỡ cậu ấy.

Trong kì thi ngôn ngữ C, Tường Chính Hàn chỉ mất mười phút đã làm xong bài thi. Anh tính rằng sẽ nộp bài trước, nhưng giáo sư giám thị không cho phép, luôn khẳng định anh phải kiểm tra cẩn thận nhiều lần, vậy nên anh trở lại vị trí ngồi, đặt bài thi qua một bên, tiếp tục suy nghĩ công thức.

Nghiêm Từ Minh ngồi sau anh, toàn bộ bài thi nhìn không sót từ nào.

Không bao lâu sau, lúc công bố điểm, một Nghiêm Từ Minh luôn dốt đặc cán mai ở ngôn ngữ C, nay lại có điểm số cao đến ngỡ ngàng.

Nhưng Trương Chính Hàn lại không nhớ rõ chuyện này.

Đối với bộ phim kia, Trương Chính Hàn đưa ra một câu trả lời thuyết phục: “Gần đây tôi bận rộn nhiều việc, không còn thời gian rảnh.” Anh nói xong, còn cười nhẹ: “Tôi cũng không đóng phim được, cậu tìm người khác nhé!”

Nghiêm Từ Minh không phải kẻ dễ dàng bỏ cuộc, cậu ta thuyết phục không ngừng nghỉ: “Tôi thuộc câu lạc bộ điện ảnh trường mình, hàng năm câu lạc bộ sẽ giao nhiệm vụ cho một sinh viên phụ trách quay một bộ phim, yêu cầu diễn viên là các bạn còn năm nhất, yêu cầu diễn viên thuộc năm nhất...”

Nói đến đây, hai mắt Nghiêm Từ Minh sáng rực, bởi lẽ Tiền Thần trùng hợp bằng ngang qua.

“Thần ca?” Nghiêm Từ Minh nói. “Cậu là bạn cùng phòng với Trương Chính Hàn, cậu mau đến giúp tôi khuyên cậu ấy đi!”

Tiền Thần tuy rằng chỉ là một sinh viên năm nhất, nhưng từ sau khi gia nhập câu lạc bộ đến nay rất được mọi người xem trọng. Cũng như chuyện phim ảnh lần này, cậu và những thành viên khác cũng đã đầu đầu rất lâu, bởi lẽ ai trong số họ cũng muốn diễn viên nam chính là Trương Chính Hàn.

Tiền Thần mua vài phần ăn, sau đó bày hết cả lên bàn, mời Trương Chính Hàn và Nghiêm Từ Minh cùng ngồi.

Hạ Lâm Hi đứng cách đó không xa, mua vài ly nước trái cây. Cô thoáng ngoảnh đầu nhìn Trương Chính Hàn, sau đó chọn lựa thức ăn nước uống cần thận trên khay rồi đi về phía họ.

Đôi mắt của Trương Chính Hàn luôn hướng về phía cô, giống như không có cách gì để quay sang nơi khác.

“Trương Chính Hàn, cậu đang nhìn gì thế?” Nghiêm Từ Minh nhào người về phía trước, thoáng nhìn Hạ Lâm Hi, bật thốt lên: “Bạn nữ bên kia tên gì vậy?”

Tiền Thần đáp lời: “Cô ấy là bạn gái của Trương Chính Hàn.”

Nghiêm Từ Minh liền nói: “Trương đại thần, cả người cậu chỗ nào cũng rất ôn, nếu không quay một bộ phim, có phải rất đáng tiếc hay không?”

“Phim gì đấy?” Hạ Lâm Hi đặt khay thức ăn xuống chỗ ba người bọn họ.

Cô ngồi bên cạnh Trương Chính Hàn, dáng dấp rất thanh nhã. Ngoại trừ vẻ ngoài khiến người ta ngước nhìn, đến cả phương diện phong thái cũng rất khác. Nghiêm Từ Minh không hề nghĩ ngợi đã đáp: “Bạn họ, cậu nghe tôi nói nhé, trường chúng ta đang tuyển diễn viên cho một bộ phim, cậu có biết chuyện này không?”

Hạ Lâm Hi hoàn toàn chưa nghe đến.

Nhưng cô vẫn thông thả gật đầu: “Vậy nên?”

“Đạo cụ với cả trang phục cũng đã chuẩn bị ổn, chỉ thiếu cặp diễn viên chính mà thôi!” Nghiêm Từ Minh muốn có ý mời họ nên chú tâm gắp rau vào bát của mọi người. “Chủ nhiệm câu lạc bộ chúng tôi bảo cần tìm hai sinh viên năm nhất về ngoài ưu nhìn, đáng người cân xứng, như vậy mới nâng cao giá trị sản phẩm được.”

Tiền Thần uống một ngụm nước trái cây, cười nói: “Các cậu đừng nghe cậu ta phóng tác, lời của chủ nhiệm thật ra không như thế.”

Nghiêm Từ Minh giận dữ nói: “Thì ý chính cũng như thế thôi.”

Trương Chính Hàn cũng tiếp một câu: “Những sinh viên thuộc khoa nghệ thuật phù hợp yêu cầu này hơn.”

Ánh sáng từ những ngọn đèn trong căn tin trộn lẫn vào nhau, trong đó còn mùi hương ấm áp của máy sưởi, hương vị của thức ăn lẫn lộn đâu đây, thấp thoáng còn có tiếng người xen lẫn vào nhau, tất cả tạo thành một bầu không khí náo nhiệt.

Dưới khung âm rộn ràng này, Trương Chính Hàn cười vô cùng an tĩnh: “Trường mình có khoa nghệ thuật, các cậu cứ đến nơi đó tìm diễn viên, có khi gặp được nhân tài cũng nên.”

Nghiêm Từ Minh nói: “Không, Trương đại thần, cậu tin tôi đi, họ không tuân tu bằng cậu.”

Trong đầu Trương Chính Hàn toàn là cảnh hoạt động đêm nay, căn bản anh không nghe lời của Nghiêm Từ Minh nói, nhưng Hạ Lâm Hi không như anh, cô lại rất hào hứng hỏi han: “Phim của các cậu về cái gì vậy?”

“Về những sinh viên mới bước vào trường” Tiền Thần gõ bàn, nói: “Ban biên kịch chính sửa kịch bản đến bảy lần, mọi người tham gia lần này rất nghiêm túc.”

Cậu đứng lên nói: “Những sinh viên mới vào trường, có lẽ bây giờ vẫn cảm thấy chưa quen, chúng tôi hy vọng thông qua bộ phim này có thể giúp họ quen thuộc với nơi đây.”

Hai mắt Hạ Lâm Hi sáng ngời.

Cô hỏi: “Cho tôi xem trước kịch bản được không?”

“Được chứ chị dâu, đó là chuyện hiển nhiên rồi.” Tiền Thần lấy kịch bản từ trong cặp ra, hai tay đưa cho Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi hỏi tiếp: “Khi nào thì bắt đầu quay?”

“Tôi nay bắt đầu.” Tiền Thần thật thà nói. “Tổ đạo cụ, tổ hiệu ứng, tổ đạo diễn đều đã đi dàn cảnh rồi.”

Hạ Lâm Hi đưa ra một câu hỏi: “Diễn viên nam và nữ còn chưa tìm được, các cậu tính quay cái gì?”

“Tuy chưa tìm được cặp diễn viên chính.” Tiền Thần cười ha hả nói. “Nhưng đã tìm được quần chúng rồi, mở màn toàn là cảnh của diễn viên quần chúng, quay mấy phút là xong rồi.”

Hạ Lâm Hi quay đầu, nhìn về phía Tường Chính Hàn, tuy chưa nói gì nhưng lại giống như trung cầu ý kiến của anh.

Tiền Thần cũng nài nỉ: “Chính ca, câu lạc bộ chúng mình cố tìm người lắm rồi nhưng lại chẳng thấy ai ưng ý, nếu cậu có thể giúp lần này, chúng mình mang ơn nhiều lắm.”

Tường Chính Hàn bình tĩnh cầm lấy kịch bản, không lướt qua dàn diễn viên chính, ngay lập tức lật đến danh sách người qua đường, sau đó chọn một vai chưa có ai đảm nhận.

Tường Chính Hàn nói: “Nam diễn viên chính rất quan trọng, nên giao cho sinh viên khoa Nghệ Thuật để đảm bảo, nếu các cậu thiếu người, tôi có thể thử vai kẻ qua đường.”

“Má ơi, Tường đại thần đồng ý chọn nhân vật này?” Nghiêm Tử Mi hú hét. “Nhân vật người qua đường phân cảnh nào cũng thấy, thế mà không ai nhận đây!”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Nghiêm Tử Minh vừa nói xong, Tường Chính Hàn đã cười hỏi: “Cậu nói thật?”

Anh gấp kịch bản lại, nhẹ mở một kế hờ: “Phân cảnh nhiều hơn cả nam chính, vậy có thể coi là người qua đường?”

Nghiêm Tử Minh sợ anh rút lui, vội vội vàng vàng phân trần: “Tường đại thần, cậu nghe tôi giải thích đã, vai diễn này không hề bình thường đâu, thậm chí có thể ví như cả linh hồn của một bộ phim, mỗi lần lên sân là khiến mọi người suy nghĩ sâu xa, thôi thúc tiết tấu của cả câu chuyện.”

Tường Chính Hàn thật sự tin điều ấy.

Vậy nên sau khi ăn xong buổi tối, bọn họ cùng nhau đến nơi quay phim. Bởi lẽ mai là chủ nhật, không có chương trình học cũng chẳng cần đi thực tập nên mọi người thành thoi hơn rất nhiều.

Câu lạc bộ Điện Ảnh mượn một giảng đường, đặt máy quay ở ba góc, bên ngoài cửa còn rất nhiều người xúm lại xem, mặc dù họ không tham dự nhưng vẻ ham vui vẫn phơi ra trên gương mặt.

Để thực hiện lời hứa ban nãy, Tường Chính Hàn lập tức đi vào phòng học. Tay trái anh cầm kịch bản, tay phải xen kẽ tay Hạ Lâm Hi, đứng thẳng tắp trước mặt bảng đen, bóng lưng khiến người khác ngược nhìn.

“Mọi người chú ý!” Đạo diễn hô lên, giọng nói cao nghiêm túc khác thường: “Người mới đến của tổ diễn viên, mau tự giới thiệu bản thân đi nào!”

Đạo diễn của bộ phim này là một đàn anh năm bốn, cũng là chủ tịch câu lạc bộ đương nhiệm, tuy rằng mắt cận cũng đến ngưỡng tám độ nhưng khả năng nhìn nhân tài vẫn còn rất tinh tường.

Lần đầu tiên bắt gặp Tường Chính Hàn, anh ta đã cảm thấy cậu con trai trước mắt này vô cùng thích hợp xuất hiện trong bộ phim. Hơn nữa người trẻ còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp, hoàn toàn có thể bổ sung sự khan hiếm diễn viên của cả đoàn.

Tiền Thần vỗ tay, long trọng giới thiệu: “Chủ tịch, đây là người tôi từng nói với anh, đại thần khoa Công Nghệ Thông Tin, nhân phẩm đầy đủ – bạn học Tường Chính Hàn.”

Tường Chính Hàn hơi cười, anh vào thẳng vấn đề: “Nghe nói tổ diễn viên thiếu một người qua đường...”

Tường Chính Hàn chưa nói được câu hoàn chỉnh, đạo diễn đã nhảy dựng ở chỗ ngồi: “Bạn học Tường, cậu muốn diễn vai người qua đường sao?”

Bây giờ là cuối tháng mười một, ngoài cửa sổ đông buốt rét lạnh, tuyết bay khắp trời. Nhưng bởi bên trong bật hệ thống sưởi nên đã xua đi hơi mờ mịt của mùa đông, giúp mọi người không cần mang áo khoác, khung cảnh vẫn ngập màu ấm êm.

Trong những người đang ở đây, đạo diễn là kẻ không biết kiềm chế nhất. Anh ta mang một đồ hộp nhựa, lạch bạch chạy đến chỗ Tường Chính Hàn: “Bạn Tường, dựa vào ngoại hình của cậu không thể cân nhắc làm nam chính được sao?”

Anh ta đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi, tiếp tục cổ vũ: “Cậu cứ vào vai nam, còn bạn nữ này vào vai nữ chính, chỉ cần tôi và các cậu ở đây, sau khi bộ phim đóng máy nhất định sẽ đẩy lên con số khắp trường.”

Hạ Lâm Hi có chút ngại ngùng, cô chấp hai tay ra sau lưng, thật thà nói: “Xin lỗi đạo diễn nhiều nhé nhưng em đến từ đại học khác.”

Chủ tịch thờ dài, lòng tiếc nuối không thôi, còn hỏi thêm một câu: “Vậy em họ gì?”

Hạ Lâm Hi đáp: “Họ Hạ, Hạ trong mùa hè ạ.”

Chủ tịch câu lạc bộ liền tiếp lời: “Bạn Hạ, có thể em không học chung trường với chúng tôi nhưng cũng còn cơ hội khác mà, tổ chúng tôi thiếu rất nhiều nhân viên hậu cần nhưng lại không tìm được người thích hợp.”

Nói xong, anh ta lại quay về với chuyện Tường Chính Hàn: “Bạn học Tường, nam chính nhất thiết phải là một người tuấn tú ưa nhìn, cậu làm người qua đường thì đáng tiếc lắm.”

Tường Chính Hàn tỉnh tã lắng sang chuyện khác, anh tỏ vẻ ham học hỏi hơn: “Vậy nhiệm vụ của người qua đường là gì?”

“Nhặt rác.”

“Cái gì?”

Đàn anh lặp lại: “Nhặt rác.”

Tường Chính Hàn thoáng ngây người nhưng lại nhanh nở nụ cười khoe miệng: “Người qua đường với nhiệm vụ nhặt rác mà đất diễn lại hơn nam chính?” Nếu anh không nhớ lầm, ban này Tiền Thần có nói qua, bộ phim này bên biên kịch phải chỉnh đi chỉnh lại kịch bản đến bảy lần.

Rồi mọi sự lại thành thế này.

Anh không thường bàn luận sau lưng người khác nhưng lúc này đây anh nghĩ mình nên cân nhắc thương lượng lại với biên biên kịch.

Đáng tiếc đạo diễn không phải kẻ thần thông, anh ta không thể nghe được tiếng lòng của Tường Chính Hàn, thậm chí còn nhìn anh cười híp mí, trong bụng tính toán phải sử dụng Tường Chính Hàn như thế nào.

Hạ Lâm Hi cũng nở nụ cười, cô hỏi: “Sao lại là nhặt rác vậy, không giống phim thanh xuân vườn trường gì cả, lúc ban đầu các cậu đã lên ý tưởng về điều gì thế?”

“Về những chuẩn mực một sinh viên cần có.” Đạo diễn cảm thấy hơi lạ, bèn kéo Tiền Thần qua bên tra hỏi: “Cậu không giải thích cho họ rõ ràng sao? Kịch bản bộ phim này của chúng ta lấy ý tưởng từ “Số tay sinh viên chưa tốt nghiệp”...”

Hạ Lâm Hi ồ lên, cô cảm thấy mình bị làm to rồi.

Tường Chính Hàn cũng kéo cô về phía mình.

Hai tay Hạ Lâm Hi rất lạnh, cô đút vào túi áo nhưng lại bị Tường Chính Hàn lấy ra, sau đó đặt gọn ghẽ trong lòng bàn tay anh, nhiệt truyền nhiệt, ấm dần ấm, mặc kệ ánh nhìn nhân gian.

“Quay phim xong rồi.” Tường Chính Hàn nói. “Anh đưa em về trường nhé!”

Giọng của anh vẫn thật bình tĩnh khiến lòng Hạ Lâm Hi xốn xao.

Cô cảm thấy mình không thể cản anh được. Căn cứ vào những gì Tiền Thần nói, cô cảm thấy bộ phim này rồi sẽ có những cảnh trường thành công lung, chứ không chỉ ở mãi trong phạm vi “Số tay sinh viên chưa tốt nghiệp” được.

Buổi tối khoảng tám giờ, hoạt động quay phim bắt đầu.

Đạo diễn ráo riết theo sát diễn biến, anh ta chạy vòng quanh trường, đưa tay nắm ngón chỉ đạo diễn viên phối cảnh, sau đó tham chiếu điều chỉnh góc độ, có lẽ vì tâm huyết anh ta dồn vào bộ phim này rất nhiều nên trông rất chuyên nghiệp.

Không ít người trực thuộc khoa Nghệ Thuật, tất nhiên cũng có những người bên vũ đạo nhập cuộc. Để ý lại thì khoa Công Nghệ Thông Tin chẳng có mấy ai, Tường Chính Hàn dường như rất lạc lõng.

Anh không có lời thoại, cũng không cần diễn vẽ gì, mỗi lần lên phim, Tường Chính Hàn chỉ mượn một chiếc chổi, tỉ mỉ quét sạch rác đi.

Hạ Lâm Hi đối chiếu với kịch bản, có lời bộc bạch như này: Để bắt đầu một cuộc sống đại học tốt đẹp, đầu tiên phải biết giữ gìn vệ sinh công cộng, không vứt rác bừa bãi, phải trở thành những người văn minh.

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, kịch bản phim này nhét luôn toàn bộ nội quy của trường vào. Dù sao tiết tấu phim vui vẻ, nội dung không ưu sầu, có nam nữ chính hay không cũng không quan trọng nữa.

Cô thông thả nhìn Tường Chính Hàn quét rác, còn tiện tay đưa điện thoại chụp một tấm, bỗng dưng đạo diễn đến gần, tháo kính ra nhìn cô.

“Bạn Hạ, bọn anh có một phân đoàn dành cho nữ, rất phù hợp với em.” Đạo diễn cầm kịch bản nói. “Lên màn ảnh có năm giây thôi mà, là một vị hoa khôi...”

Hạ Lâm Hi nói: “Em không phải hoa khôi.”

“Bạn học Tường cũng không phải là nhân viên vệ sinh đấy thôi.” Đạo diễn cười ha hả. “Bạn Hạ à, làm ơn giúp anh đi mà, em chỉ cần cúi đầu viết bài, tỏ vẻ học sinh ưu tú là được.”

Anh ta chấp tay bổ sung thêm: “Theo kịch bản, hoa khôi là một học sinh ưu tú, nhưng chỉ biết vui đầu vào sách vở, cách ly với thế giới bên ngoài.”

Chỉ biết vui đầu vào sách vở, cách ly với thế giới bên ngoài. Thời trung học, Hạ Lâm Hi thật sự là một người như thế nên cô diễn rất nhập tâm.

Cô mở hai tờ giấy nháp ra, lấy một cây bút từ trong cặp sau đó viết tạm vào phông trình tích phân và vi phân, la liệt hết khắp trang giấy. Đôi mắt của đạo diễn nhìn cô vào cảnh, hào hứng đem máy quay ra bắt đầu, sau khi hô cắt còn vô cùng hài lòng, cứ khen hoài không ngớt.

Đúng vào lúc này, Tường Chính Hàn được tạm nghỉ.

Anh đi về phía trước, ngồi bên cạnh Hạ Lâm Hi, Hạ Lâm Hi nhích lại gần người thương, đưa điện thoại cho anh xem “Nhìn này, em chụp anh đấy.”

Tường Chính Hàn nhận điện thoại, trượt màn hình, sau đó bật cười: “Mười năm sau xem lại những tấm ảnh này không biết cảm giác sẽ thế nào?”

Hạ Lâm Hi chống cằm, không nghĩ gì nhiều đã nói với về kiên định: “Đợi đến lúc ấy, chúng ta đã kết hôn rồi.”

Tường Chính Hàn tạm ngưng một lát, vẫn chưa trả lời cô. Hoàn toàn khiến cô bất ngờ, anh xoay màn hình lại đây, sau đó đọc thời gian chụp, dường như hoàn toàn bỏ ngoài tai hai từ “kết hôn”.

Hạ Lâm Hi hoảng hốt, gương mặt trở nên trắng bệch.

Trên màn hình điện thoại, hiện ra rõ rệt gương mặt cô, trên đó là dấu một bàn tay in hằn đỏ rực vô cùng khó nhìn.

Tháng trước, Hạ Lâm Hi và Trang Phi gây chuyện với nhau, cô bị đối phương tặng cho một cái tát. Có lẽ vì cô chưa từng bị đánh bao giờ nên làn da rất mỏng, thành thử dấu tích tối ấy không mấy đẹp đẽ, nhưng dù sao thì hôm sau đã đỡ rồi, vậy nên chuyện này cô cho vào dĩ vãng... Kể ra thì cũng đã đáp trả lại Trang Phi.

Lúc ấy cô chỉ nghĩ Trang Phi sẽ báo với giảng viên, để tránh dây mình vào chuyện bạo lực học đường, Hạ Lâm Hi chụp lại để phòng bất kì tình huống nào. Nhưng bên trường học bình tĩnh bao nhiêu thì bên Tường Chính Hàn lại căng thẳng bấy nhiêu.

Hạ Lâm Hi giành điện thoại lại: “Là chuyện tháng trước rồi.”

Tường Chính Hàn hỏi: “Bạn cùng phòng của em?”

Đoán không sai một li, cô rất bội phục anh.

Tường Chính Hàn nắm cổ tay cô, lấy lại điện thoại, sau đó vào thông tin trường, tìm được người bạn cùng phòng kia, nhìn lướt qua xong, anh kết luận ngay như vẫn có tình hỏi: “Trang Phi?”

Hạ Lâm Hi sợ ngây người, màn hình của cô vẫn sáng lên. “Em có đáp lại cô ấy, em không bị thua thiệt gì đâu.”

Không gian này ban nãy náo nhiệt bao nhiêu, bây giờ lại chùng xuống bấy nhiêu.

“Là chuyện của em” Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn anh, tiếp tục giải thích: “Em trưởng thành rồi, chuyện của em, em sẽ tự giải quyết...”

Chương 59

Tường Chính Hàn là người rất thận trọng với lời nói, anh tình lặng như một hồ sâu. Tấm ảnh ấy lại giống một tảng đá lớn bị ném xuống nước, dấy lên lớp sóng cuộn cuộn mênh mông, thế nhưng anh vẫn không nói gì, thoáng qua dường như vẫn rất bình tĩnh.

Từ bé đến lớn, cha anh vẫn luôn dạy rằng, lúc nóng nảy cần phải giữ cho lời nói và hành động rõ ràng, đừng bao giờ phát ngôn thiếu suy nghĩ vì con giận.

Anh vẫn luôn nghe theo lời dạy này, dần dần đã hình thành thói quen vốn có.

Hạ Lâm Hi muốn nói điều gì đó nhưng xung quanh toàn người là người, ở những nơi nhiều cái miệng hội họp không thích hợp để nói chuyện quan trọng.

Việc quay phim vẫn tiếp tục, đạo diễn đứng giữa sân bắc loa, kêu lớn: “Tường Chính Hàn, kế tiếp là phân diễn của cậu!” Một thanh niên không rõ tình hình, không để ý bầu không khí xung quanh, hết ba bước đã lao đến hai bước, huỳnh huych chạy đến.

“Tường Chính Hàn, cảnh này cần phải chú trọng đến kỹ thuật diễn, cậu đừng quá nóng vội nhé!” Đạo diễn đọc lại kịch bản, bày tỏ một lòng yêu nghệ thuật như con, phân tích cặn kẽ những góc nhìn của nhân vật. “Cậu cần phải thể hiện rõ nội tâm của nhân vật, hòa làm một với nhân vật từ trong cốt tủy.”

Anh ta nhìn Tường Chính Hàn chăm chú, tỉ mỉ miêu tả: “Trong lúc dọn dẹp vệ sinh, người qua đường để ý trường học không phân loại rác, là một người ý thức bảo vệ môi trường cao, cậu ta cảm thấy vô cùng tức giận thế nhưng lại không thể hiện ra bên ngoài.”

Tường Chính Hàn tiếp lời: “Tâm trạng của người qua đường không kém tôi là bao.”

Đạo diễn dừng lại nhìn anh thật lâu, lúc sau đôi mắt sáng rực, gật đầu lia lịa: “Đúng đúng, chính là như vậy, rất hoàn hảo, không thể bắt bẻ gì được! Cậu phải giữ vững cảm xúc này, tổ quay phim mau lên!”

“Sau này tìm diễn viên, tốt nhất nên tìm mấy sinh viên ưu tú.” Đạo diễn vừa sắp xếp máy quay, vừa bày tỏ suy nghĩ của mình: “Mọi người thấy không, tuổi chỉ đạo học sinh ưu tú một lần mà cậu ta đã hiểu sâu đến thế này rồi.”

Nghiêm Từ Minh vội vàng phụ học: “Nhìn cách diễn của Tường đại thần kia, rất có hồn!”

Vai diễn người qua đường này, lúc bấy giờ như được tạo ra vì Tường Chính Hàn, anh biểu đạt cảm xúc nội tâm, chỉ ba phút là xong rồi.

Một sinh viên năm nhất khoa Công Nghệ Thông Tin, không có kinh nghiệm diễn xuất vậy mà thể hiện chân thật như thế, mọi người không ai nghĩ đến điều này, ngoại trừ Hạ Lâm Hi ngoài cách đó không xa.

Hạ Lâm Hi cầm điện thoại đã đặt xong phòng khách sạn rồi, có rất nhiều điều cô muốn nói với anh. Hẹn hò cũng đã hơn một năm, cô vẫn không xác định được anh thật sự là con người như thế nào, nhìn chung lúc nào anh cũng dịu dàng nhưng có những lúc, cô không tài nào thành thật được với anh. Có lẽ lý do thuộc về tính cách của bản thân cô, những lúc gặp chuyện đều có xu hướng tự giải quyết một mình.

Sau khi kết thúc buổi quay phim tối nay, hai người họ không quay về ký túc xá mà thả bộ vào con phố khác, bước vào một khách sạn đèn đuốc huy hoàng.

Phòng ngủ đẹp như mới, trên bàn bày một bộ ấm tách uống trà tinh xảo. Hạ Lâm Hi đặt túi xách của mình xuống, xoay người pha một ấm trà, cô thông thả dùng muỗng khuấy tách, sau đó đưa cho Tường Chính Hàn.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, giống như sắp sửa bước vào bàn đàm phán.

Khói phả ra từ tách trà, mờ hồ uống lượn bay lên, Tường Chính Hàn nhìn cô hỏi: “Tháng trước có ba ngày em không chịu gặp anh là vì vết thương trên mặt sao?”

“Có thể em bị tát thật, nhưng qua hôm sau đã hết sưng rồi.” Hạ Lâm Hi nói. “Ba ngày đó là vì ôn thi.”

Tất nhiên cũng không hẳn là vì thi cử. Sau khi gương mặt đã hết sưng, cô vẫn dành ba ngày để quan sát, chắc chắn rằng sẽ không phát sinh điều gì đáng lo. Một cô gái bình thường đang yêu đương là thế đấy, lúc nào cũng luôn để ý vẻ ngoài của mình.

Hạ Lâm Hi cúi đầu nhấp một ngụm trà từ chiếc tách đang cầm trên tay: “Thật ra chuyện cãi nhau đó đến quá bất ngờ, em cũng không hiểu cô ấy đang nghĩ gì nhưng cũng may chẳng ai báo cho quản lý ký túc xá, kể ra chuyện cũng qua lâu rồi.”

Tường Chính Hàn gật đầu nói: “Lại đây ngồi đi, để anh nhìn mặt em một lát.”

Cũng là việc thảng thốt, giờ đây anh còn nhìn ra được cái gì? Tuy nghĩ thầm là thế nhưng Hạ Lâm Hi vẫn rất nghe lời, cô đứng lên bước từng bước lại gần, nhìn thấy Tường Chính Hàn đang đuổi đòi chân dài của mình ra.

Chân anh thẳng tắp, lại cân xứng, đuổi ra như có như không vậy, thật sự giống một kẻ khoe khoang bình thường.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Anh định làm gì đây?”

Tường Chính Hàn nắm lấy cổ tay cô, kéo mạnh vào lòng anh. “Ngồi trên đùi anh.”

Trong chớp mắt Hạ Lâm Hi định từ chối nhưng anh lại ôm thật chặt, cô cúi thật gần, thì thầm vào tai anh, cố gắng lấy lý lẽ để chống chế: “Em cao một mét bảy, nặng bốn mươi tám kg, ngồi trên đùi anh, anh không thấy khó chịu sao?”

Tường Chính Hàn hỏi ngược lại: “Vậy lúc anh ở trên người em, em khó chịu sao?”

Gương mặt Hạ Lâm Hi ứng đo: “Đồ lưu manh.”

“Còn lưu manh hơn được nữa đấy.” Tường Chính Hàn đưa tay lên, chạm vào gương mặt cô: “Mỗi lần em bị gì anh thật sự rất lo lắng, vậy mà có người lại để dấu tay lên mặt em.”

Hạ Lâm Hi để mặc anh vuốt ve, cô ngả đầu vào vai anh. “Thật ra tối hôm đó còn đau hơn so với cái tát kia.”

Cô giải bày rất uyển chuyển thể nhưng bàn tay Tường Chính Hàn lại cứng đờ.

Anh đóng cửa tắt đèn, gương mặt chìm vào khuất tối, một lúc lâu sau, anh mở miệng nói một câu: “Kỹ thuật của anh vẫn chưa hoàn chỉnh lắm.”

Tường Chính Hàn cúi đầu hôn cô, vô cùng dịu dàng săn sóc, hoặc cũng có thể là mượn cơ hội hôn gối, giọng anh thật trầm, thật gấp rút: “Nếu em không thích, sau này anh sẽ không làm nữa.”

“Khoan đã, em không nói không thích.” Hạ Lâm Hi bảo. “Lần đầu tiên thật sự rất đau.”

Cô thật sự tự học thêm Sinh Học, đáp lại lời nói của Tường Chính Hàn: “Đây chỉ là một hiện tượng bình thường, chúng ta phải học cách bao dung.”

Mở rộng thêm, Hạ Lâm Hi lòng vòng quanh co: “Cũng có nhiều chuyện, phải bao dung như thế.”

Tường Chính Hàn trả lời: “Không thể bao dung cho mọi chuyện được.”

Hạ Lâm Hi tỏ vẻ tán thành, cô ngẩng đầu hôn nhẹ anh, quay trở lại đề tài ban đầu: “Em tranh cãi với bạn cùng phòng là chuyện riêng của em, nếu thật sự không giải quyết được, em sẽ nói cho người khác biết, hoặc là tìm ai đó giúp đỡ.”

Cô nói: “Từ trước đến giờ, em chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ để anh can dự vào những việc vặt như vậy.”

Hạ Lâm Hi biết mình là một cá thể độc lập, cô cũng không mạo hiểm khi nói điều đó, cô không có thói quen dựa dẫm vào bạn trai, nói trắng ra, cô không có thói quen đợi chờ gì ở người khác.

Tường Chính Hàn dựa lưng vào sofa, hay tay vòng tròn nắm lấy cô: “Em chưa từng nghĩ để anh can dự vào những chuyện vụn vặt nhưng em có thể kể rõ mọi chuyện lúc đó không?”

“Nói đơn giản là” Hạ Lâm Hi đáp. “Lúc đó em hơi ồn ào, Trang Phi tức giận quăng đồ cô ấy xuống đất, em giúp cô ấy nhặt máy ghi âm thì lại bị tát, em sợ quá nên đập lại cô ấy.”

Cô vui đầu xuống cổ anh: “Anh từng đọc Rashomon chưa? Thật ra nếu để em tự giải thích thì mọi chuyện quá thiên về em rồi.”

“Rashomon” là một quyển truyện kinh điển của Nhật Bản, đạo diễn Kurosawa Akira

cũng đã chuyển thể nó thành một bộ phim cùng tên. Bộ phim hoàn toàn khác với nguyên tác nhưng đều xuất phát từ lời kể của những con người khác nhau về cùng một chuyện, suy cho cùng tất cả đều thiên vị bản thân mình.

Giống như bản năng của con người chính là tự giải vây cho bản thân mình chứ nhất quyết không chịu nhận sai lầm.

Tường Chính Hàn nói: “Không liên quan gì đến Rashomon cả, những gì em nói, anh đều tin.” Anh vuốt tóc cô, trấn an rồi mới bảo: “Em không chỉ có một mình, có những việc em có thể nói với anh.”

“Em không cho anh can dự vào, anh thật sự sẽ không làm vậy sao?”

“Ừ.”

“Tốt lắm, anh phải giữ lời nhé!”

“Chắc chắn.”

“Em từng hỏi anh thực tập thế nào.” Hạ Lâm Hi hơi cân nhắc, sau lại ôm cổ anh nói. “Em hỏi anh thực tập có mệt không, có hòa hợp với đồng nghiệp không, anh đã trả lời thế nào?”

Cô nói: “Anh nói như thế này, anh nói mọi chuyện rất ổn, đồng nghiệp tốt bụng, rất thoải mái.”

Tường Chính Hàn hỏi: “Những gì anh nói có vấn đề sao?”

Hạ Lâm Hi thẳng thắn một cách chân thành: “Thật ra em không hề tin.” Cô nhìn anh chăm chú, đôi mắt như đang lấp lánh: “Em cảm thấy anh cũng giống như em, chỉ nói chuyện tốt, không kể chuyện xấu, nhưng vấn đề là đâu ai đi năm mươi bước mà cười một trăm bước đâu anh.”

Tường Chính Hàn đối diện với cô, cười như không cười. Anh như vậy cũng rất hấp dẫn người nhìn, giống như muốn họ trầm mê, Hạ Lâm Hi nhìn anh chăm chú, chẳng thể hoàn hồn trước dáng vẻ này.

Tay cô miết lên cổ áo anh, gỡ từng lớp khóa kéo, thong thả bỏ xuống mặt đất, giống như giải một hàm tuần hoàn, tuần tự không ngừng.

Cô cảm thấy tay mình quá thành thạo, bỗng nhiên lại muốn cầm nắm gì đó cho nên mới kéo khóa áo anh. Tường Chính Hàn là một người hào phóng, dung túng cô kéo rất nhiều thứ, sau lại như thói quen, anh cởi nút áo cô.

Bầu không khí nghiêm túc tiêu tan, tách trà trên bàn đã nguội lạnh, vàng trắng lơ mờ tỏa ánh sáng nhu hòa, nhẹ nhàng đáp lên giường. Hạ Lâm Hi cúi đầu xem giờ, dường như đã đến lúc ngủ rồi.

Tường Chính Hàn bế cô lên, khác với suy nghĩ của cô liền hỏi: “Em có muốn chuyển ra ngoài ở không? Nơi nào đó gần trường.”

“Một người ở không ổn lắm.”

“Anh ở với em!”

Đây là lần đầu tiên Hạ Lâm Hi được bế kiểu công chúa, cô cảm thấy kiểu bế này rất dễ chịu, bàn tay cô lần mò lên vai áo anh, trong đầu không nghĩ đến thứ gì lãng mạn, chỉ tính toán tiền thuê nhà với tiền lương.

“Ý anh là, hai người chúng ta ở chung sao?” Hạ Lâm Hi nhanh chóng từ chối. “Không vậy được, chúng ta mới năm nhất thôi.”

Cô nói lời này bởi lẽ đã tính toán chi li trong đầu. Căn hộ ở trung tâm thành phố giá rất cao, cô cũng nghe thấy rồi, nếu như cô có thể gánh vác mọi thứ thì không thể tốt hơn nữa. Nhưng cô còn phải nghĩ cho Tường Chính Hàn, dù sao anh cũng đã bắt đầu thực tập rồi.

Mối tình đầu của cô là Tường Chính Hàn, trước lúc đó cô không có kinh nghiệm hẹn hò với cậu con trai nào khác. Từ lúc cô bước vào cấp hai, cha mẹ thường xuyên cãi vã, câu cửa miệng của cha cô là: “Tôi cũng có lòng tự trọng của mình.”

Vậy nên Hạ Lâm Hi luôn nghĩ rằng, mọi vết nứt đều xuất phát từ lòng tự trọng.

Cô hiểu được đạo lý cẩn thận không bao giờ là thừa, bây giờ vẫn còn tinh táo, có thể không nhắc đến từ “tiền”, cũng không cần dùng đến từ “giàu nghèo” nhưng nhịp thở của cuộc sống này luôn được quyết định bằng vật chất, đâu thể tránh né chuyện này mãi được.

Hạ Lâm Hi thả mình vào sự im lặng, Tường Chính Hàn tin rằng cô có lý do của mình, anh đặt cô lên giường, sau đó vuốt ve bên tai cô, một chốc sau mới hỏi: “Em cảm thấy năm nhất... Không... Năm hai thế nào?”

Hạ Lâm Hi chống cằm, ghé vào viên tường không nói gì, cô thoảng híp mắt lại, cảm thấy bên tai rất thoải mái. Cô nghĩ căn bản đây không phải là cuộc nói chuyện, bởi vì lúc này đây cô cảm thấy mình giống một chú mèo, còn anh lại là người chủ tốt bụng, vuốt ve lỗ tai của cô, dịu dàng như ôm một chú mèo vào lòng.

Hạ Lâm Hi nhất quyết không khuất phục, cô rất khẳng khái trả lời: “Năm hai cũng không được, ít nhất phải đến năm ba.”

Bắt đầu tính từ bây giờ nhưng phải đợi đến năm ba, nghĩ kỹ cũng đủ thời gian để bọn họ dần trưởng thành. Lúc ấy đã tìm được đường đi, đối mặt được mọi chuyện vụn vặt trong cuộc sống, không cần tiền của cha mẹ, tay làm hàm nhai, tự lực cánh sinh.

Suy nghĩ của Hạ Lâm Hi không sai, Tường Chính Hàn giữ chặt cô trên người, nhẹ nhàng xoa má cô, cô không bị sự dịu dàng này làm lu mờ lý trí, ngược lại còn thêm tinh táo: “Em đi tắm, anh đợi em nhé.”

Tường Chính Hàn đánh tan bầu không khí im lặng kia. “Em không muốn dọn ra ngoài ở, vậy có thể đổi ký túc xá không?”

“Anh vẫn đề ý chuyện Trang Phi?”

“Tại sao lại không?”

Anh nói: “Em muốn chung ký túc xá với người chỉ hờ một lát là tất ai khác sao?”

Hạ Lâm Hi ngắt lời: “Sau lần mâu thuẫn đó cũng không có việc gì thêm.”

Cô cời áo khoác ra, lại nghĩ đến chuyện gì đó, nghiêng đầu nhìn anh: “Đúng rồi, Trang Phi không dùng điện thoại thông minh, cũng không có máy tính, tuy là cô ấy chệch đường ray với thời đại nhưng ít ra cũng tự bảo vệ thông tin cá nhân mình.”

Hạ Lâm Hi nói năng khúc chiết, Tưởng Chính Hàn thăm hiểu ý ẩn sâu, anh hiểu ý cô là anh không cần tốn công làm chuyện vô ích.

Vòi nước trong phòng tắm bật chọt, tiếng nước róc rách chảy xuống. Qua khoảng mười phút, có người đẩy cửa thủy tinh ra, trong phòng tắm rộng, hơi nước bốc lên, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, Hạ Lâm Hi thiếu điều chỉ chưa ngã sấp xuống.

Cô lấy khăn tắm che thân thể mình lại: “Anh nhắm mắt lại, không được nhìn!”

Tưởng Chính Hàn đến gần cô: “Anh thấy hết rồi mà.”

“Anh cho em ba phút, em tắm xong sẽ ra ngoài!” Hạ Lâm Hi tiến không được, lùi không xong, bàn chân lại thêm trơn trượt. “Sao tối nay anh lại gấp gáp thế, không thể chờ được sao?”

Anh mang một bộ trang phục đơn giản, tựa người vào bên ngoài cửa thủy tinh, cầm trong tay là một chiếc điện thoại Apple, màn hình là đôi uyên ương đùa nghịch dưới nước. “

Tưởng Chính Hàn thành thật trả lời: “Điện thoại em bỗng dưng sáng lên, anh nhìn thấy màn hình điện thoại.”

Hạ Lâm Hi ngạc nhiên, vội vàng giải thích với anh: “Không giống như anh nghĩ đâu, đừng suy nghĩ theo chiều hướng đó chứ!” Quả thật màn hình điện thoại của cô là đôi uyên ương đùa nghịch dưới nước, nhưng thứ cô thích chỉ là cảnh thác đổ trong hình chứ nào có liên quan gì đến đôi thần tiên quyền lữ kia.

Về chuyện này, Hạ Lâm Hi cảm thấy thật ảo não, điện thoại cô lúc nào cũng gây họa, cô thật sự muốn dùng lại Nokia.

Tưởng Chính Hàn buông chiếc Apple của cô xuống, tất nhiên là anh không bước vào mà chỉ đứng bên mép bồn rửa mặt mà thôi. Hai người bọn họ làm chuyện riêng của mình, trong vài phút không quấy rầy gì nhau, Hạ Lâm Hi tắm xong liền bỏ chạy ra cửa, thuận tay còn lấy luôn điện thoại của mình lại.

Cô kiên nhẫn đợi mười lăm phút, Tưởng Chính Hàn quần khăn tắm đi ra, anh tắt toàn bộ đèn, bàn tay đặt lên eo cô. Nhờ kinh nghiệm từ lần trước, lúc này đây anh thuận tay hơn rất nhiều, thậm chí cởi ra thế nào cũng rất nhanh chóng. Thật ra những thứ này vốn dĩ cũng không thể miêu tả bằng lời.

“Thứ đó của anh...” Hạ Lâm Hi khoa tay múa chân, tuy rằng cô rất xấu hổ nhưng vẫn cố nó. “Nó hơi quá.”

Thật sự nói rồi.

Cô lấy mền phủ kín cả người, cảm thấy bây giờ mình không thể nhìn ai, cũng may trong phòng là bức màn tối đen, cũng chẳng nhìn rõ mặt.

Tưởng Chính Hàn cười cười, đáp lời: “Câu tiếp theo là gì?”

“Nhẹ một chút.” Hạ Lâm Hi nói. “Em rất sợ đau.”

Tưởng Chính Hàn hôn miên man lên gương mặt cô, sau đó thực hiện chuyện anh đã nói đêm nay. Quả nhiên dịu dàng hơn so với lần trước, kỹ thuật cũng đa dạng và nâng cao lên rất nhiều.

Từ mười giờ rưỡi tối, bọn họ lần qua lần lại đến rạng sáng hai giờ, Hạ Lâm Hi chìm vào cơn mê man, còn không quên khen anh một câu: “Năng lực tự học của anh, càng lúc càng tiến bộ.”

[1] Kurosawa Akira: Một đạo diễn người Nhật, được coi là một trong những nhà làm phim quan trọng nhất và có ảnh hưởng nhất trong lịch sử điện ảnh.

[2] Rashomon: Là một bộ phim có góc chiếu tân tiến so với đương thời. Nội dung bàn về lời khai của từng nhân vật trong một vụ giết người – cưỡng dâm mà trong đó các nhân vật cố gắng tìm cách bảo vệ bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Hôm sau khi thức giấc cũng đã chín giờ sáng, bầu trời bỗng bành đám mây, lớp mưa phùn như phũ sạch bụi bẩn nơi ngã tư đường, từng chiếc xe chạy ngang qua, khiến những vũng nước văng tung tóe.

Hạ Lâm Hi mang quần áo, sau đó dọn dẹp một số thứ, trước khi cô định bước ra khỏi cửa khách sạn thì lại nhận được một cuộc gọi của mẹ.

Đầu dây bên kia khá ồn, Hạ Lâm Hi kê sát điện thoại, nghe mẹ mình hỏi: “Con gái, con đang ở trường sao?”

Hạ Lâm Hi nói dối: “Vâng ạ.”

“Tốt lắm, chiều mai mẹ bay, khoảng sáu giờ là hạ cánh xuống Bắc Kinh.” Mẹ của cô tiếp tục nói. “Tối chủ nhật con không có tiết đúng không? Vậy mẹ hẹn hai người bạn và con của họ đi ăn một bữa nhé!”

Câu cuối cùng ý tứ mơ hồ, Hạ Lâm Hi trở nên do dự: “Tại sao phải dùng bữa tối với họ ạ?”

“Làm gì có nhiều ‘tại sao’ như vậy?” Giọng mẹ cô chùng xuống. “Con của họ con cũng biết đấy, chung trường cấp hai, lúc thi vào đại học đậu thủ khoa ban Tự Nhiên đấy.”

Hạ Lâm Hi vẫn im lặng, cô cũng không hề tỏ vẻ sẽ từ chối.

Điện thoại bên kia vẫn liếng thoảng không ngừng: “Cậu trai đó tên Tần Việt, ba cậu ta là khách hàng công ty mẹ, cũng là chủ một công ty bất động sản có tiếng lâu năm, bây giờ bắt đầu đầu tư ở Bắc Kinh...”

Hạ Lâm Hi không nghe hết, cô ngắt lời: “Con không chung lớp với cậu ta, lúc còn trung học thậm chí còn chưa từng nói chuyện.”

“Tần Việt đâu có nói như thế.” Mẹ của cô trả lời. “Cậu ta nói lúc trung học đã biết con, hai người các con rất ăn ý, cùng nhau bỏ vị trí trong danh sách thi quốc gia, ước định sẽ cùng đến Bắc Kinh.”

Hạ Lâm Hi hít sâu một hơi.

Những năm trước, hội nghị diễn ra phải đến ba ngày sau. Nhưng xem ra, mẹ cô đã vội vã đến nơi này, nguyên nhân của sự gấp rút ấy không cần tìm hiểu cũng biết là có liên quan đến Tần Việt.

Hạ Lâm Hi tựa vào mặt tường, ngón tay gõ cốc gạch vào mặt bê tông, cảm thấy mệt mỏi và áp lực khôn tả, giọng nói của cô cũng gấp gáp bất thường: “Tổng số lần con nói chuyện với Tần Việt cũng chưa đến mười câu.”

Sau khi hai từ “Tần Việt” vang lên, Tường Chính Hàn quay đầu lại nhìn cô.

Anh ngồi trên chiếc ghế cách đó không xa, đặt trước mặt là một chai nước suốt, từ góc nhìn để ánh sáng rọi vào, đẹp như một bức poster quảng cáo. Hạ Lâm Hi nhìn anh thật lâu, cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Bàn tay cô chạm vào viên bàn, lặng lẽ một hình trái tim nho nhỏ.

Vậy mà mẹ cô vẫn khuyên không ngớt: “Bây giờ con là sinh viên rồi, không thể làm một sách mãi được, phải biết giao hảo với mọi người, những thứ như thế này con cần mẹ dạy sao?”

“Con không chỉ là sinh viên, mà còn là một người đã trưởng thành.” Hạ Lâm Hi đầu đầu tìm tòi, cố gắng giải thích cho mẹ cô hiểu: “Năm sau con đã hai mươi tuổi, có những chuyện sẽ giải quyết bằng cách của mình...”

Cô vừa dứt lời, mẹ cô liền đổi giọng nhượng bộ: “Được rồi, đi hay không đi là tùy con, nhưng con đưa mẹ đi dạo phố, quanh quẩn trong nội thành, điều này có được không?”

Hạ Lâm Hi vội vàng đồng ý, về lại về ngoan hiền ban đầu.

Cô thầm nghĩ, sự kết nối vốn dĩ là một ổ khóa, nó luôn có chiếc chìa phù hợp với mình. Mẹ cô cũng không phải là người không biết nghĩ đến người khác, có chuyện gì không thể bộc bạch sao? Huống hồ người đó là máu mủ ruột thịt của mình, đáng lẽ ban nãy nói chuyện, cô phải kiên nhẫn hơn mới đúng.

Sau khi cúp máy, cô đến bên cạnh Tường Chính Hàn, cô vòng tay ôm trọn anh từ phía sau, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt anh.

Tường Chính Hàn ngồi trên ghế, Hạ Lâm Hi đứng sau ghế dựa, khoảng cách giữa hai người họ thật sự rất gần. Hạ Lâm Hi chủ động giải thích: “Anh nghe thấy tên Tần Việt rồi à? Hình như mẹ của em có biết cậu ta, nhưng chỉ là biết mà thôi.”

Tường Chính Hàn nắm lấy tay cô, mân mê một lát rồi mới hỏi: “Em có định gặp mặt không?”

“Tất nhiên là không.” Hạ Lâm Hi nói. “Chúng mình có quen biết gì cậu ta đâu.”

Cô lại tới gần anh, hôn nhẹ, sau đó đưa một viên thuốc an thần: “Đợi đến năm ba...” Cô nhẹ giọng nói. “Chúng ta chuyển ra ngoài, anh thấy có được không?”

Hạ Lâm Hi không nói trắng ra nhưng ý của cô lại rất rõ ràng.

Năm ba sống chung, cô đúng là kẻ to gan lớn mật! Nhắc tới chuyện này cũng đã chạm đến cực hạn của cô, gương mặt cô ửng đỏ đợi câu trả lời, sau lại nghe Tường Chính Hàn hỏi: “Tháng chín hai năm sau sao?”

Dù sao cũng không khác ý nhau là bao, cần gì phải nói trắng ra như vậy? Hạ Lâm Hi thẳng người, lại nghe anh trầm giọng: “Một năm qua thật may mắn.”

Anh nói tổng cộng sáu từ, bởi lẽ giọng nói dễ nghe nên vương vấn lại bên tai, khắc ghi vào trong lòng.

“Có những chuyện may mắn hơn nữa.” Hạ Lâm Hi nói tiếp. “Sau này chúng ta còn rất nhiều thập niên.”

Bởi vì họ vẫn còn trẻ vậy nên mọi chuyện đều là có thể.

Ngoài cửa sổ mưa tuyết bay bay, tiếng mưa tí tách giữa trời, đến gần trưa vẫn không ngưng lại, ánh mặt trời xuyên qua mây đen, nghiêng người tỏa nắng trong gió, tầm nhìn của những chiếc xe vì thế mà trở nên mờ mịt.

Theo lý thuyết, thời tiết như thế này không thích hợp để đi dạo.

Nhưng tháng kết tiếp, Hạ Lâm Hi phải túc trực bên mẹ mình, có khi cô cũng chẳng thể tìm được cơ hội đến trường. Tưởng Chính Hàn đợi anh. Không tích chuyện này, tháng mười hai Tưởng Chính Hàn cũng bận bịu công việc, anh không những phải tham gia tổng kết cuối năm ở công ty mà còn phải đi theo đội tuyển thi đấu, tất nhiên đó chỉ là hoạt động ngoại khóa, không thể thay thế được trách nhiệm của một người sinh viên, anh còn phải ôn tập thi cuối kì, lấy được mức điểm tiêu chuẩn.

Hai người họ hoài niệm những chuyện đã qua, buổi chiều nhanh chóng trôi đi.

Chạng vạng hôm nay, Hạ Lâm Hi đứng trước trường chào tạm biệt với Tưởng Chính Hàn. Cô quay đầu đi được vài bước lại ngoái nhìn anh một lát, thấy anh vẫn đứng tại chỗ dõi theo cô, bỗng chốc cô lại chạy về phía ấy, muốn bên anh thêm chút nữa.

Tưởng Chính Hàn cười nói: “Sao lại chạy về đây rồi?”

“Bởi vì anh ở đây!” Hạ Lâm Hi nói. “Em bất giác muốn chạy đến.”

Mưa vẫn rơi không ngừng, nước cứ văng tung tóe, cô xếp chiếc ô của mình lại, cúi đầu che chung dù với anh. Không bao lâu sau, nước đổ bên vành, rơi xuống bên cô, cô đưa tay lên hứng lại từng giọt.

Sắp đến tháng mười hai, hai người bọn vẫn chưa nghĩ ra chuyện gì sẽ đến tiếp theo. Hạ Lâm Hi ngẩng cao đầu, cô nhớ đến kì nghỉ đông, vậy nên gọi chuyện: “Nghỉ đông anh có về nhà không?”

“Công ty khá là bận.” Tưởng Chính Hàn nói. “Tết âm được nghỉ bảy ngày.”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Giải thi đấu quốc tế ở diễn đàn Mỹ, anh có tham gia không?”

Tưởng Chính Hàn đáp lời: “Cuộc thi này không có hạng mục nhóm.”

Một tay anh cầm cán dù, tay còn lại siết chặt tay cô, đợi đến lúc đến một chốn yên tĩnh, anh lại nghiêng tán ô về phía trước, ngăn ánh nhìn của mọi người rồi cúi đầu hôn lên trán cô: “Em cứ báo danh về trường đi, còn mô hình anh sẽ giúp.”

Báo danh về trường của em, mô hình anh sẽ giúp.

Như ý của Tưởng Chính Hàn, anh thật sự tặng cho Hạ Lâm Hi một sự trợ giúp rất có giá trị. Hạ Lâm Hi nghĩ thật kĩ, sau mới khẳng khái bảo: “Không được, như vậy không ổn.”

Cô nói: “Người ta thi cá nhân, chúng ta lại cùng làm, nếu so sánh thành tích như vậy có phải hơi bấp bênh không?”

Tưởng Chính Hàn bật cười, vuốt nhẹ tóc cô: “Rất công bằng, giải đấu cá nhân nhưng chưa chắc người khác không tìm sự hỗ trợ.”

Hạ Lâm Hi cảm thấy rất vui, cô thật thà kể: “Sau kì thi giữa kì, em có đến dự tham khảo vài lớp của khoa Công Nghệ Thông Tin, em đang tự học Java Script, Matlab và ngôn ngữ R.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Hơn hẳn sự điên cuồng dồn vào bài tập thời trung học, bây giờ thói quen của Hạ Lâm Hi đã thay đổi rất nhiều, có lẽ phần nào là bị ảnh hưởng bởi Sở Thu Nghiên, cô cảm thấy hiệu suất quan trọng hơn việc chỉ biết chăm chỉ.

Thứ cần học không ngừng chẳng phải bài chuyện ngành. Để nâng cao thành tích và kĩ năng lập trình, cô dành ra không ít thời gian, thể nhưng môn học

này muốn bước vào thì dễ, nhưng để hiểu sâu thì khó vô cùng.

Ngoài cửa lát phát bụi mưa, gió thổi cũng lạnh lẽo hơn rất nhiều, cô trao đổi với Tường Chính Hàn đã có kinh nghiệm, hàn huyền khoảng nửa giờ mới lưu luyến nói tạm biệt.

Lúc trở lại phòng ngủ cũng vừa mới sáu giờ.

Sở Thu Nghiên pha một cốc trà sữa, vừa đứng bên khuấy vừa nói chuyện: “Ngày mai là chủ nhật đấy, công ty thương mại điện tử Lion tổ chức một buổi tọa đàm nghiên cứu với chủ đề “Công nghệ thông tin thế kỷ 21”, poster nom rất thú vị.”

Hạ Lâm Hi thuận tay đóng cửa lại, hứng thú hỏi: “Cậu chuẩn bị đi à? Hay chúng ta đi chung nhé!”

Sở Thu Nghiên ngẩng đầu nhìn cô, cười rất tươi: “Được, cứ quyết vậy đi, mình quen một chị khóa trên làm việc tại công ty Lion, chị ấy còn giữ quyền quyết định tuyển thực tập sinh đấy.”

“Bắt đầu thực tập vào năm sau sao?” Hạ Lâm Hi tháo khăn quàng cổ ra, lấy trong tủ một gói bánh quy, xé bao bì ra rồi chia cho Sở Thu Nghiên một nửa.

Phòng ngủ phả hơi của hệ thống sưởi, ấm hơn so với bên ngoài rất nhiều. Hạ Lâm Hi mở áo khoác, ngồi trên ghế thưởng thức từng miếng bánh, cô im lặng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó chuyển qua chủ đề tiếp theo: “Tụi mình học ở trường, đứng giờ đến lớp, tham gia câu lạc bộ rồi phải dự các buổi tọa đàm nữa, thời gian có cạn kiệt quá không?”

“Cậu lo mình không có thời gian đi thực tập sao?” Sở Thu Nghiên ngầm hiểu ý cô, sau đó bưng cốc trà sữa đến gần. “Thời gian phải tự thu xếp thôi, nếu không chúng ta tạm dừng hoạt động trong câu lạc bộ cũng được.”

Sở Thu Nghiên nhớ ra gì đó liền bổ sung thêm: “Hơn nữa Lion là công ty có thời gian làm việc linh hoạt, không yêu cầu thực sinh chín giờ bắt đầu năm giờ tan sở, thời gian không hạn hẹp như thế, thoải mái nữa là đằng khác.”

Nói xong, cô ấy lại ăn một miếng bánh quy, uống một ngụm trà sữa, đầu lưỡi mãi nguyên vẹn với vị ngọt ngào những thứ này đem lại, cô ấy kéo một chiếc ghế dựa lại đây, ngồi bên cạnh Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi uống hết cốc nước sôi, chuẩn bị đi lấy thêm nước thì Sở Thu Nghiên lại làm đổ cốc trà sữa của mình, khiến vài giọt nhiều lên bàn, cô ấy đành dùng khăn ướt lau đi.

“Khoảng bốn năm giờ chiều, mình phải ra sân bay đón mẹ.” Hạ Lâm Hi cầm chiếc cốc, thành thật nói. “Tối còn đưa mẹ đi dạo phố, chắc là phải về trễ.”

Cô thầm nghĩ hành trình sáng mai sẽ vô cùng gấp rút, thời gian tới đây công việc lại càng bận bịu. Vậy nên hôm sau cô dậy rất sớm, chọn sơ vài bộ trang phục, sau khi hoàn thành bài chuyên ngành đã vội vàng chạy đến nơi diễn ra cuộc hội thảo, ăn xong cơm trưa cũng chẳng được nghỉ ngơi, cô còn phải gấp gáp đi trước kia nữa. Cô và Sở Thu Nghiên như hai con quay, xoay tới xoay lui đến tận bốn giờ chiều. Sở Thu Nghiên thì được nghỉ, nhưng Hạ Lâm Hi còn phải đến sân bay.

Lúc nhìn thấy mẹ mình, Hạ Lâm Hi nhanh chóng chạy qua, trên lưng cô mang theo một chiếc balo, trong đấy chứa vài món ăn vặt.

Mẹ cô tháo kính râm xuống hỏi: “Con từ trường đến đây à?”

Hạ Lâm Hi cầm chặt điện thoại, thật thà nói: “Con từ ga tàu đến đây ạ.”

“Tối nay con không có tiết chứ?”

“Tối nay không có ạ.”

Mẹ cô mang một chiếc găng tay vải da, tay phải nắm tay cô, men theo dòng người bước ra ngoài, bỗng nhiên lại nói với cô: “Con gái, đến đại học được bốn tháng rồi, sao con không chịu học hỏi cách ăn mặc gì thế?”

Hạ Lâm Hi mang một chiếc áo lông dê, khoác bên ngoài là chiếc áo gió xám màu, quần bó và cả giày vải đồng màu với khăn quàng cổ. Tuy cô diện đồ đơn giản nhưng vẫn làm nổi bật vẻ đẹp của mình, người khác thoáng nhìn qua cũng sẽ trông thêm ít lâu.

Chỉ có mỗi mẹ cô là không nghĩ như thế: “Lê ra con phải biết chứ, con đã hai mươi tuổi rồi, phải để ý balo mang trên lưng, còn đôi giày nữa...”

Còn chưa nói xong, mẹ cô đã cúi đầu nhìn đôi giày cô đang mang: “Đôi giày vải này con mua ở đâu?”

Hạ Lâm Hi không thoải mái trả lời: “Trước khi vào đại học, ba mua cho con.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Bảy mươi lăm nhân dân tệ ạ.”

“Sao con có thể mang loại giày này chứ?” Mẹ cô hỏi. “Đây chỉ là thứ đồ ngoài lề đường.”

Hạ Lâm Hi đáp: “Mang rất thoải mái mà mẹ.”

“Vấn đề không phải là thoải mái hay không?” Mẹ của cô nói tiếp. “Trên đường đi mẹ sẽ mua quần áo cho con, mau thay hết đồ đồ này ra đi!”

Gió Bắc tháng mười một ủa vào thành thị, bầu trời sớm đã đen kịt. Những cơn gió lạnh len từ đầu đường đến cuối ngõ, hơi thở cũng đã thành lớp sương mờ, những người khoác chiếc áo da to sụ che kín mít cố gắng đi nhanh hết có thể, và những tòa nhà cao tầng, trung tâm thương mại vẫn mang vẻ phồn vinh vốn có của nó.

Trong một cửa hàng, đèn điện sáng choang.

Nhìn qua từng lớp kính của các cửa hiệu, bày biện bao nhiêu loại mẫu mã khác nhau, nhìn vào tuy không rõ nhãn hiệu nhưng có thể thấy từng đường may tỉ mỉ vô cùng, giá cả có lẽ cũng phải từ bốn đến năm số không.

Hạ Lâm Hi vừa đi vừa nói: “Quần áo của con còn rất nhiều, ngăn tủ không chứa thêm được nữa đâu.”

“Đó là quần áo cũ, còn bây giờ là mua những món mới hơn.” Mẹ cô lấy ví tiền ra, phóng khoáng rút thẻ tín dụng. “Tối nay con ăn mặc như thế này, người ta nhìn thế nào được?”

Hạ Lâm Hi không nghĩ nhiều, cô nghĩ “người ta” là chỉ những người qua đường xung quanh.

Nhưng trong khu phố buôn bán này, rất ít người trang điểm hay ăn diện tỉ mỉ, họ chỉ bình thường ra ngoài, lẳng lặng đi con đường của mình, đáng lẽ Hạ Lâm Hi cũng là một trong số những người ấy. Thế nhưng một giờ sau, cả người cô như rực rỡ hẳn cả lên.

Chiếc áo lông dê bị thay bởi một bộ váy liền, áo khóa sang trọng chiếm ngôi chiếc áo gió, đôi giày vải dường như vô giá trị trước đôi cao gót đắt tiền, còn khiến người ta ngạc nhiên hơn nữa là balo của cô bị lấy đi, đổi lại là một chiếc túi xách số lượng có hạn.

Gót giày quá cao, Hạ Lâm Hi cảm thấy không thoải mái, vậy nên cô đi chậm hơn một chút, lại nghe mẹ mình thúc giục: “Nhanh lên con, sắp trễ rồi.”

“Đi đây vậy ạ?”

“Đi ăn tối.”

Địa điểm của bữa ăn này là một nhà hàng rất kiểu cách, tiền sảnh bốn phun nước trắng lẹ, thang máy cũng lát gạch opal xa xỉ, phản chiếu ánh sáng lấp lánh hào quang.

Chiếc thảm Ba Tư trải dài trên hành lang, những hoa văn được đan dệt vô cùng cầu kỳ, có một cửa phòng vẫn đang hé mở, bên trong vang ra những tiếng cười giòn tan. Hạ Lâm Hi đứng ở cửa, trong chớp mắt vội vàng xoay người quay lại thang máy.

“Con đi đâu đấy?” Mẹ cô ngăn lại. “Đã đến đây rồi, sao con có thể bỏ về giữa chừng được?”

Hạ Lâm Hi làm như không nghe không thấy, bởi vì nếu cô bước vào thì sẽ không còn đường quay về nữa.

Trong phòng tiệc đó là Tần Việt, Tần Việt ngồi song song với cha mẹ, cả nhà ba người hoàn thuận vui vẻ, bầu không khí nom rất hạnh phúc. Nếu Hạ Lâm Hi vào ngay lúc này, bầu không khí kia sẽ đóng băng ngay lập tức.

Hạ Lâm Hi nhỏ giọng nói: “Tối nay con có việc, con quay về trường trước.”

“Đây là thái độ gì?” Mẹ cô siết chặt tay con gái mình. “Bây giờ là tám giờ tối, gia đình họ vẫn ngồi chờ, con đến rồi thì ra chào hỏi, đây là phép lịch sự tối thiểu.”

Hạ Lâm Hi nhấn nút thang máy: “Hôm qua mẹ đồng ý với con là sẽ không đi, vậy mà hôm nay lại lừa con đến đây, con cảm thấy mình như một con rối bằng gỗ, mặt ba mẹ xoay chuyển trong tay.”

Mẹ cô tức đến sôi máu, nhưng không la hét gì, chỉ nghiến răng bảo: “Mẹ làm vậy có gì không đúng? Nhà họ là tập đoàn danh giá, con họ muốn làm quen với con, trường lớp, học thức, gia giáo, vị thế, có gì không hợp với con?”

Cửa thang máy sắp mở ra, Hạ Lâm Hi chuẩn bị bước vào thì một giọng nói vang lên từ phía sau: “Lâm tổng, hai người đến rồi đấy à? Mau vào đây đi, tôi mong hai người lắm đấy!”

Giọng nói kia rất trầm, tỏ rõ vẻ già đời, chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết đó là cha của Tần Việt.

Mẹ Hạ Lâm Hi cười nói: “Tần tổng khách sáo rồi.”

Nói xong, mẹ cô siết chặt tay con mình kéo qua.

“Con giữ danh dự cho mẹ được không?” Lâm tổng đề nén nói với con mình. “Hai giờ sau khi cơm nước xong xuôi, mẹ sẽ đưa con quay về trường.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Ba Tần Việt là nhà giàu mới nổi?”

“Con nói nhỏ một chút.” Mẹ của cô liền trả lời. “Con yên tâm, nhà họ là tập đoàn công nghiệp, những đứa trẻ nhà đó không cần đi du học làm gì, chỉ cần tiến lên như Tần Việt là được.”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Bọn họ coi trọng gia giáo và lễ phép đúng không ạ?”

Ít nhất là phải tỏ vẻ có học thức và biết cách cư xử bên ngoài.

Điều duy nhất khiến cô cảm thấy ổn là mẹ cô chắc chắn điều đó.

Trong phòng tiệc có vài người bồi bàn đang đứng, họ đang chờ mang thức ăn ra, đối diện là một chiếc xe đẩy món ngon đầy đủ, rượu thịt ề chề, Hạ Lâm Hi nhìn những thứ trước mắt, chợt nhận ra một điều.

Cô cảm thấy mình không hề môn đăng hộ đối với Tần Việt.

Trên trần nhà lấp lánh ánh quang, treo lủng lẳng cơ man đèn pha lê tỏa sáng, phủ xuống bàn một màu trong trẻo như ngọc. Từng món được dọn lên, ly rượu chân dài được mang ra, trên bàn khui một chai rượu chỉ nghĩ đã biết thượng hạn, từng dòng sóng sánh đổ vào trong ly.

Hạ Lâm Hi chống cằm, lấy đĩa gỗ bát.

Tần Việt ngồi đối diện cô, thấy cô làm chuyện đó, gương mặt thoáng chút khó chịu. Nhưng hôm nay cô thật sự rất đẹp, làn da tuyết trắng mịn màng như ngọc, chiếc váy liền áo bó người, đường cong trên thân hình để lộ đầy đủ, điểm xuyết là chiếc thắt lưng ngang bụng, đôi chân dài thẳng tắp, vô cùng phù hợp với hình ảnh người con gái lý tưởng trong mắt cậu ta.

Cậu vừa cảm thấy mình thật tục tũn, vừa bị cô hấp dẫn.

Mẹ của Tần Việt cười mỉm, gọi chuyện đầu tiên: “Đây là con gái của Lâm tổng đúng không, đúng là xinh đẹp như một tinh linh vậy.”

Lâm tổng cũng khen không kén: “Tôi thấy con chị cũng tuần tú, rất lịch sự.”

Đúng lúc này, Hạ Lâm Hi bật cười. Cô cười vốn không hợp thời điểm, dù sao ngoại hình của Tần Việt so với những người bình thường cũng không hơn được chỗ nào.

Dáng người cậu ta cao thật, nhưng mắt nhỏ mũi tẹt, những thứ còn lại rất bình thường. Tóc cũng không phải đẹp gì cho cam, dài đến ngang trán, sau phải vuốt bao nhiêu keo mới hất ngược ra sau được như thế.

Vóc dáng và vẻ bên ngoài là trời ban, cười cợt diện mạo của người khác là một việc làm vô cùng bất lịch sự. Hạ Lâm Hi tự ngẫm chính mình, trong lòng không ngừng oán thăm, chiếc đĩa gỗ bát to hơn.

Mẫu thân dè tay cô lại, lấy đôi đũa đi.

“Con ngồi yên không được sao?” Mẹ cô nhỏ giọng gần từng chữ. “Ồ nhà con đâu có như thế.”

Hạ Lâm Hi làm như không nghe thấy, cô cao giọng hỏi: “Thật đói quá, thức ăn vẫn chưa mang lên sao?”

Cha của Tần Việt đứng ra giảng hòa: “Đúng là tuổi trẻ không có nhiều kiên nhẫn như chúng ta.” Ông cười nom rất ấm áp, thậm chí còn nói thêm: “Bắt đầu mang thức ăn lên đi, đừng để người khác chờ nữa, trong bát có thứ gì đó cũng hay.”

Rõ ràng là ngấm chỉ trích người khác, mà đích xác là đang nói đến hành động gỗ bát của Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi mừng như mở cờ, cô nâng bát, lấy đũa gắp thức ăn về đây, dầu mỡ vấy lên quần áo cô, tất cả đều dồn ở cổ tay.

Sắc mặt mẹ Hạ Lâm Hi rất kém, dù sao cô cũng đã cố nói hết lời rồi.

Từ nhỏ đến lớn cô rất biết nghe lời, không bao giờ nổi nghịch cha mẹ, cũng là một đứa trẻ “con nhà người ta” trong mắt mọi người. Lúc ăn không gây ra tiếng động, lúc ngồi cũng đoan chính đường hoàng, những thứ này cô vẫn nhớ rất rõ, nhưng đêm nay, cô chính là đồng cùi chát ba năm, thiêu cháy hết trong một giờ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Năm cấp hai có một môn học tên là “Giáo dục công dân”, trong ấy có một bài với tiêu đề “Đối xử bình đẳng”. Giáo viên lúc ấy có nói một câu vô cùng thấm thía: Nhân cách của con người không phân biệt đất đỏ hay rêu mặt, đối xử bình đẳng với mọi người là sự rèn luyện hằng ngày của mỗi học sinh.

Tháng ngày xa xôi ấy, Hạ Lâm Hi không thể làm được chuyện này, lên đến tận đại học rồi, cô vẫn không làm được. Ngoại trừ cha mẹ của Tần Việt ra, cô cũng đã gặp cha của Trương Hoài Võ, mẹ của Cổ Hiểu Mạn, thậm chí là cha mẹ của Trương Chính Hàn, lúc ấy cô là người giữ ý giữ tứ, nhưng giờ phút này lại hành xử không hợp lòng người.

Không khí trên bàn ăn bỗng trở nên xấu hổ, để vớt vát tình hình trước mặt, Tần Việt càng ngồi sát gần cô.

“Hạ Lâm Hi, hôm nay tâm trạng cậu không được tốt à?” Tần Việt cười hỏi cô. “Có chuyện gì phiền lòng trên trường sao?”

Mẹ của cô cũng tiếp lời: “Có lẽ là vậy đấy, chương trình học nặng như vậy chắc Tiểu Hi phải nhận rất nhiều áp lực.”

Trường học giống như một nhãn hiệu dán trên người Hạ Lâm Hi, nâng tầm giá trị của cô. Nhưng với cách ứng xử trước mặt, thật xin lỗi cái giá trị này. Cô cảm một con dao chạm trở cần thận lên, cắt một khối thịt bỏ tươi mới.

Theo lễ nghi trên bàn ăn, những dụng cụ chạm trở dùng cho món điểm tâm ngọt, những điều đó giống như cô không hề biết, thậm chí sau khi cắt xong lại dùng đũa gấp lên, còn đưa mắt về phía người bồi bàn nói: “Cắt nữa đi, tôi không biết dùng.”

Dao nữa là do tự tay mẹ Tần Việt chuẩn bị bởi lẽ có một thời gian dài, bà ấy không biết sử dụng đũa, đến tận bây giờ thói quen dùng dao nữa vẫn còn mãi. Đồng thời với mục đích kiểm tra thử, bà ấy cũng chuẩn bị cho Hạ Lâm Hi một bộ, nhưng dựa vào những gì xảy ra trước mặt, quả thật Hạ Lâm Hi dốt đặc cán mai.

Mẹ Tần Việt hỏi: “Con gái của Lâm tổng có nhã hứng gì không?”

Lâm tổng cường khang đáp: “Năm sáu tuổi Tiểu Hi có học đàn dương cầm, từng giành thắng cuộc tại một cuộc thi nhỏ...”

“Nhưng sau đó bài tập trên trường rất nhiều, không còn động vào nữa.” Hạ Lâm Hi nói.

Giọng của cô vẫn bình thản, thậm chí có phần lạnh nhạt, lời nói tỏ vẻ không kiên nhẫn. Không có trường bồi nào thích một đứa trẻ như vậy, cha mẹ Tần Việt cũng không phải ngoại lệ.

Hạ Lâm Hi bùng bát ngừng đầu, thấy mẹ Tần Việt chau mày, hai người đầu mắt với nhau, sau Hạ Lâm Hi lại chom chớp, tỏ vẻ hồn nhiên vô tội.

“Khoa Toán các cậu học những gì, sau này có kế hoạch đi chuyên sâu không?” Tần Việt nâng ly rượu lên, để gần thêm chút nữa. “Minh định đi Mỹ học chuyên ngành, như vậy cũng thuận lợi cho chúng ta hơn.”

Bàn tay cậu ta lấm tấm mồ hôi, lúc cầm ly khá trơn trượt, hơn nữa khoảng cách rất gần, ngón tay di chuyển vụng về khiến ly văng ra, rơi xuống mặt đất.

Chiếc ly kiểu Trung cổ chứa đầy rượu đỏ cả vào chân Hạ Lâm Hi.

Tần Việt vội vàng rút khăn, quay mình định lau cho cô nhưng ngón tay chưa kịp đụng vào, cô đã nhanh chóng đứng lên, lui về sau ba bước.

“Con sao vậy?” Mẹ Tần Việt hỏi. “Rượu đổ vào đâu rồi?”

Tần Việt cười cười trả lời: “Đổ lên người Hạ Lâm Hi ạ.”

“Việt Việt, sao con bất cẩn như vậy?” Mẹ cậu trách cứ, còn thúc giục thêm: “Mau chóng xin lỗi đi.”

Tần Việt liền nói: “Hạ Lâm Hi, thật xin lỗi, chiếc ly bỗng nhiên trượt, có lẽ là chế tác còn chỗ hỏng.”

Vấn đề ở khâu chế tác chứ không phải là cậu ta. Hạ Lâm Hi nghe xong lời nói này, cảm thấy thật khó tin, đặc điểm sáng nhất của Tần Việt là có tiền, chỉ có một thứ này thôi thì không đủ che lấp thứ khác.

Sở Thu Nghiên cũng là người có tiền nhưng cô ấy khác xa so với Tần Việt. Bọn họ có những vòng luẩn quẩn khác nhau, sắm những vai diễn cũng khác nhau, Hạ Lâm Hi không phải là người muốn đặt chân vào giới đó.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Cho hỏi nhà vệ sinh ở đâu ạ?”

Người bồi bàn lập tức dẫn đường cho cô, đi vào gian khác của phòng tiệc. Hạ Lâm Hi do dự vài giây rồi đi đến đấy, mở cửa gỗ ra, chỉ để lại một bóng lưng.

Tần Việt đuổi theo ra khỏi cửa: “Hạ Lâm Hi, mình đi với cậu.”

Hạ Lâm Hi không nói gì, làm như không nghe thấy lời cậu ta nói.

Tần Việt chạy đến bên cạnh cô, cười lớn chế giễu: “Tối nay cậu như một người khác.”

“Đó là vì cậu không quen biết tôi.”

“Cậu còn đang hẹn hò với Tưởng Chính Hàn sao?”

“Cậu biết rồi còn gì?”

“Để mình nói trước, mình nhắc cậu một chuyện, cậu đừng để bụng.” Tần Việt cúi đầu xem đồng hồ, bật thốt: “Cách ứng xử tới nay của cậu khiến ba mẹ mình rất thất vọng.”

Hạ Lâm Hi khựng lại.

Cô đứng cuối hành lang, quắc mắt nhìn Tần Việt. “Cậu dựa vào cái gì mà nghĩ rằng tôi muốn họ vừa ý?”

Tần Việt chưa trả lời, Hạ Lâm Hi lại nói: “Hồi còn trung học, mình với cậu có thể coi như bạn bè, nếu cậu nói với mẹ mình, chúng ta cùng nhau từ bỏ danh sách quốc gia, ước định cùng đến Bắc Kinh, có thể vớt vát được đường lùi...”

Cô gất: “So với tài năng bịa chuyện của cậu, cách ứng xử tới nay của tôi không đáng nhắc đến đâu.”

Tần Việt chỉnh lại áo mình, đứng thẳng một lúc, giọng nói cũng khó chịu ít nhiều, giống như muốn tranh ra lẽ với cô: “Cậu không thấy về mặt mẹ cậu rất khó chịu sao? Cậu cũng nên thông cảm cho bà ấy. Vậy đi, lúc quay lại, cậu nói xin lỗi với ba mẹ mình.”

Vậy đi, lúc quay lại, cậu nói xin lỗi với ba mẹ mình.

Câu nói này của Tần Việt, mang theo ý ra lệnh. Cậu ta vừa nói xong, còn bồi thêm một câu: “Hạ Lâm Hi, mình đang nghiêm túc, hiện tại cậu không có cảm giác gì, OK, chúng ta bồi dưỡng tình cảm, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, mẹ cậu cũng đồng ý rồi.”

Cậu ta lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp, bên trong là một chiếc đồng hồ gắn khít một trăm viên ngọc phi thủy.

“Lễ gặp mặt của mình.” Tần Việt đưa chiếc hộp ra, cười tỏ vẻ hào phóng. “Cậu có bằng lái chưa, năm sau tặng cậu một chiếc xe.”

Hạ Lâm Hi ngẩng cao đầu nhìn cậu ta, lại nghe cậu ta khẳng định: “Cam đoan là một chiếc xe cao cấp? Cao cấp như thế nào? Tưởng Chính Hàn có cày cả đời cũng chưa chắc mua nổi chiếc bánh xe.”

Câu cuối cùng còn chói tai hơn cả.

Khoảng cách giàu nghèo như một thanh kiếm nặng nề, lấp lánh bề mặt nơi đó cũng có thể khiến người ta chết mà không thấy máu.

Hạ Lâm Hi gõ tường, cô nhanh chóng đáp lời: “Trung bình tiền lương ở Bắc Kinh là năm ngàn, ba mươi năm là hai trăm vạn, không mua nổi một cái bánh xe?”

Tần Việt chống nạnh, bỗng dưng bật cười: “Một tháng tiền lương không đủ mua đôi giày của cậu, tiền nông dân thu hoạch còn nhiều hơn so với cậu ta.” Tần Việt ít uống rượu, nhưng hôm nay cậu ta có dịp vào, cả người càng lúc càng xông lên, đến cả ngôn từ cũng không biết cách cân nhắc: “Tưởng Chính Hàn chỉ là một con kiến, làm sao xứng với cậu?”

Sắc mặt Hạ Lâm Hi sầm xuống

Tần Việt gãi khủy tay áo lại, cười đùa như nói giỡn thông thường: “Mình coi cậu là bạn, nói chuyện rất thật lòng, ra khỏi đại học rồi cậu mới biết quan hệ quan trọng...”

Hạ Lâm Hi ngắt lời: “Cậu bảo tôi xin lỗi, cậu mới là người cần xin lỗi đấy, vì ban nãy có cậu ngồi cạnh nên tôi không ăn nổi cả một miếng cơm.”

Nụ cười của Tần Việt cứng đờ, bàn tay cậu ta vẫn cầm chiếc hộp, bên trong còn chứa chiếc đồng hồ.

Vốn dĩ Hạ Lâm Hi muốn đi nhà vệ sinh, nhưng Tần Việt đứng ở đây, ngay cả chuyện lướt qua qua cậu ta cô cũng không muốn, vậy nên đành quay về phòng tiệc.

Khoảng nửa giờ sau, mọi chuyện cũng không có gì khác.

Cha mẹ Tần Việt hỏi vài chuyện, Hạ Lâm Hi chán nản trả lời, cô vừa nói vừa gõ bát, không để ý Tần Việt bên cạnh đã hậm hực đến độ nào.

Buổi cơm tối qua loa chấm dứt, lúc tạm biệt, mẹ Hạ Lâm Hi nói: “Hạ Lâm Hi còn nhỏ đã quen được tôi chiều chuộng.”

Mẹ Tần Việt xách túi đứng dậy, thuận miệng khách sáo: “Lâm tổng, con bé còn trẻ, có thể sửa đổi được.”

Ý là chấp nhận sự thất lễ của cô.

Sắc trời tối đen như mực, chỉ có đèn đường sáng rực rỡ, sao ẩn vào trong mây, chỉ còn lại mặt trăng mờ mịt. Lâm tổng và con gái mình đi trước, hai người đang vào chỗ gara, Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn trời, lòng vô cùng nặng nề.

Sau đó Tàn Việt và ba mẹ vẫn còn chậm rãi đi, ba người bắt đầu nói chuyện, đầu tiên là Tàn Việt mở miệng: “Mẹ, Hạ Lâm Hi còn trẻ, cô ấy vẫn chưa hiểu chuyện.”

Mẹ cậu nói: “Cho dù hướng nội ngại ngùng, thậm chí là dằn dặt, mẹ và ba con cũng có thể đồng ý, nhưng con nhìn thái độ của con bé đi, thô tục vô giáo dục, thiếu kiên nhẫn, không coi ai ra gì, thứ con gái kiểu này, con cắt đứt quan hệ đi.”

Tất cả đều phủ định.

Mâu thuẫn tới hôm nay, Tàn Việt cũng rất phản cảm thái độ Hạ Lâm Hi mang đến, nhưng cậu ta thích vẻ ngoài của cô, cũng rất coi trọng bộ óc thông minh ấy. Lúc còn trung học, cô luôn đứng đầu, sau này bàn chuyện với nhau, họ sẽ có tiếng nói chung.

Tàn Việt nhấn nạt giải thích: “Mẹ, đừng vội kết luận như vậy, mọi khi cô ấy không như thế.”

Mẹ cậu trả lời: “Nhà ngoại Hạ Lâm Hi làm nên sự nghiệp từ rất sớm, họ không phải nhà giàu mới nổi, vậy mà đến cả miếng thịt cũng không biết cắt, con nghĩ con bé được dạy dỗ ra sao?”

Tàn Việt nhìn qua cha mình.

Cha cậu đang hút thuốc, chiếc bật lửa sáng lên: “Nếu bình thường con bé không thế này, vậy càng phiền hơn nữa. Điều đó có nghĩa là người ta không coi trọng con, con có muốn theo đuổi cũng không được.”

Mẹ Tàn Việt lập tức chỉnh lại: “Chúng ta cần con bé đó xem trọng con trai mình sao? Thứ người chỉ như một bình hoa di động thì bên ngoài nhiều không kể xiết.”

Cha cậu lấy thẻ tín dụng ra đưa cho Tàn Việt: “Mẹ con nói đúng, con còn quá non dạ. Ba có vài người bạn mở mấy quán bar, con đi chơi một chuyến sẽ tự hiểu ra.”

Tàn Việt nhận lấy thẻ tín dụng, rồi hỏi địa chỉ.

Lúc cậu ta rút tay vào túi quần thì chạm phải một chiếc hộp, tối nay không thể tặng được. Cậu không thể có được Hạ Lâm Hi, lại còn đánh mất sự kiên nhẫn của cha mẹ, điều này không có nghĩa Trương Chính Hàn là kẻ thắng lợi, Tàn Việt đã chuẩn bị kĩ lưỡng, bây giờ soạn một tin nhắn gửi đến mẹ Hạ Lâm Hi.

Trước đó, Thời Oánh có tốt bụng nhắc cậu, nếu Hạ Lâm Hi không ưng ý cậu thì cũng đừng để Trương Chính Hàn thuận lợi.

Ngon đèn le lói bên đường vén lên bức màn đêm, những toà nhà cao tầng dần thoáng qua, chỉ có chiếc ô tô vẫn đi về phía trước. Tài xế bật radio lên, phát một bài nhạc nhẹ thư giãn.

Đây là khúc đàn tranh, tên đầy đủ là “Trăng thu bên hồ” âm điệu mềm mại uyển chuyển, lời cuốn người nghe vào một bức tranh xinh đẹp.

Hạ Lâm Hi không chú tâm lắng nghe, cô nhìn chiếc điện thoại sáng lên đặt trên bao tay đang mở ra của mẹ mình. Mẹ của cô đang cầm một hộp phấn, nhìn mình trong gương dặm lại khuôn mặt, thông báo có tin nhắn mới vang lên từ chiếc điện thoại Apple, khiến mọi chuyện bày ra trên màn hình.

Đó là tin từ một dãy số lạ, khái quát quan hệ của cô và Trương Chính Hàn, cũng để lộ trường của anh, nó giống như một quả bom sẵn sàng nổ trong ô tô bất kì lúc nào.

Tìm Hạ Lâm Hi như nổi trống.

Mẹ cô vẫn không thấy điện thoại, còn trầm giọng hỏi: “Con vừa lòng chưa? Đập nát con đường vào Tàn gia, sau này con khóc thế nào cho đủ?”

Hạ Lâm Hi nói: “Nếu có khóc thật, thì không phải vì từ bỏ mà là bước đi trên con đường đó.”

Gương mặt mẹ cô mỉm cười: “Mẹ là người từng trải, năm đó giống như con bây giờ, coi thường tiền bạc gia thế, chỉ để ý đến ngoại hình. Lúc còn trẻ, ba con rất tuấn tú, đến đâu cũng có người theo đuổi, về bề ngoài của ba con như vậy, những năm sau đó mẹ rất phiền lòng, rồi sau khi sinh con ra, cái gì cũng cần tiền cả, mẹ muốn mua cho con thứ này thứ nọ nhưng đến tiền trong ngân hàng cũng đã sạch cả rồi.”

Hạ Lâm Hi nghiêng đầu, nhìn mẹ của cô.

Giọng mẹ cô vẫn rất mực bình tĩnh, kể lại chuyện cũ năm xưa: “Sau này con làm mẹ rồi, sẽ hiểu được sự vất vả của mẹ. Mẹ gả cho ba con, cắt đứt quan hệ với ông ngoại, lúc mang con trong bụng trong túi áo chỉ có vài đồng tiền xu.”

Hạ Lâm Hi không đáp lời, cô chỉ biết nhào người đến ôm lấy mẹ mình.

Điện thoại còn trên chiếc găng tay, cô tạm quên chuyện đó đi.

Mẹ cô vuốt tóc con gái, tiếp tục kể: “Con là máu thịt của mẹ, mẹ mặc kệ con được sao? Công ty mẹ là nơi đánh giá tài sản của nhà Tàn Việt, nếu con thật sự qua lại với cậu ta thì sau này không cần chịu khổ.”

Nhất định phải là lý do này sao. Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, Tần Việt có tiền, cha cô không có tiền. Tần Việt không tuấn tú, cha cô lại có vẻ bề ngoài. Mẹ cô chưa rõ chuyện trong nhà đã vội lo chuyện đường xá, ngoài đường khôn ngoan, trong nhà mờ mịt, để con mình không đi lại vết xe đổ đã khiến bà trở thành con người khác.

Chuyện cha mẹ mong muốn nhưng không thể hoàn thành, sau lại tự suy diễn thành đó là nỗi niềm của con mình. Chuyện này nghe hoang đường đến vậy nhưng lại không ngừng diễn ra.

“Ba con tốt hơn so với Tần Việt.” Hạ Lâm Hi nói tiếp. “Con không nói đến về ngoài, con thích người tính tình ôn hòa, một người chính trực bước đi trên con đường của mình.”

Cô im lặng một lát, lại bảo. “Tiền bạc nhiều quá cũng tiêu không hết, con vẫn tự nuôi thân được.”

Mẹ cô lặng thinh không nói gì.

Hạ Lâm Hi luôn luôn nghe lời, hôm nay lại trở nên kì quặc, mẹ của cô phần nào không chỉ cảm thấy mất mặt mà còn cảm thấy phiền lòng. Có hai thứ là nguyên nhân khiến bà mệt mỏi. Một là con gái đã ngang ngạnh hơn rất nhiều, không còn ngoan ngoãn như ngày trước. Thứ hai là chuyện với Tần Việt coi như chấm dứt, không có cơ hội lật mình.

Đúng lúc này, điện thoại lại sáng lên lần nữa.

Mẹ cô tựa vào cửa kính, còn nhắm mắt nghỉ ngơi. Hạ Lâm Hi ngồi sát lại, với tay vào bên đây, lấy ra chiếc điện thoại của mẹ cô.

Mã điện thoại là sinh nhật của cha cô, cô mới thử lần đầu tiên đã đoán đúng.

Chỉ mất hai giây để xóa tin nhắn, cô nhanh chóng đặt nó về vị trí cũ. Như cùng lúc, tài xế mở miệng nhắc nhở: “Đã mười giờ tối, đến trường rồi.”

Ba phút sau, từ sau cánh cửa có rèm che, Hạ Lâm Hi bước xuống.

Cô vẫy tay tạm biệt với mẹ, lòng vẫn bất an như trước, nếu như tin nhắn kia gửi lại một lần nữa, chuyện của cô và Tưởng Chính Hàn sẽ bị bại lộ.

Hạ Lâm Hi đi dạo quanh trường, qua vài phút ngắn ngủi, cô vòng đường qua trường Tưởng Chính Hàn, băng qua một rừng cây nhỏ, nhìn thấy rất nhiều cặp tình nhân quấn quýt với nhau. Khác với những cặp đôi đang sủi âm ỉ, cô lạc lõng cổ sức băng nhanh qua.

Trên đường đi, cô điện thoại cho anh, câu đầu tiên hỏi là: “Anh ngủ chưa?”

Tưởng Chính Hàn trả lời: “Vẫn chưa.” Một lát sau, anh trầm giọng nói: “Anh muốn gặp em.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Ban đêm mùa đông phương Bắc, gió lạnh đến căm xuong buốt thịt, những chiếc lá khô chất chồng lên nhau dọc cả con đường, chẳng còn dư lại chút vị sống nào. Từ đầu năm đến cuối năm, bốn mùa luân phiên thay đổi, người qua đường đi theo lộ tuyến khác nhau mà con đường nào cũng đều là vì mình.

Hạ Lâm Hi cầm điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, cô chần chừ trong vài phút, bước qua bước lại để ấm hơn.

Mang đôi giày cao gót này, đáng lẽ cô nên đi chậm lại một chút, nhưng mặt đường bị lá cây phủ kín, có té ngã cũng không hề hấn gì. Huống chi hiện tại trăng mờ gió nổi, đâu ai để ý cô trượt chân hay không.

Nhưng trên mặt đất không chỉ có lá rụng, mà còn có cả những nhánh cây khô héo. Cô bất cẩn vấp phải, suýt soát loạn choạng, cũng may có một bàn tay đưa ra kéo, cô chưa ngã đầu lên vậy nên thuận thế nghiêng ngã vào lòng người ấy.

Hạ Lâm Hi giật mình phát hiện, thứ đầu cô dựa vào ở phía sau là chiếc khăn quàng cổ mình tự tay đan cho Tưởng Chính Hàn không lâu về trước. Cô vất vả và luyện tập hai tuần, tay chân lóng cuống mãi mới đan được một chiếc khăn quàng hoàn chỉnh, bây giờ nhìn thấy anh dùng nó, cô cảm thấy mọi thứ rất đáng giá.

Cô chỉnh lại khăn quàng của mình trong vạt áo, sau đó ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Giọng của Tưởng Chính Hàn vang lên trên đỉnh đầu cô. “Anh ra ngoài đi dạo, đúng lúc gặp được em.” Anh không mang găng tay, từng ngón thon dài mà cân xứng hiện rõ trong bầu khí lạnh, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô.

Trong bữa tiệc đêm nay, Hạ Lâm Hi chỉ quan tâm chuyện gõ bát, không ăn một miếng cơm nào nhưng uống cơ man là rượu, lúc nói chuyện hơi rượu cũng phả ra. Để che dấu điều này, cô lấy vài viên kẹo từ trong túi ra, đó là loại ô mai ướp đường góng gỏi. Cô mở bọc ra, lấy hai viên đưa vào miệng.

“Anh ăn kẹo không?” Hạ Lâm Hi hỏi. “Vị ô mai ngọt lắm.”

Tường Chính Hàn không nhìn viên kẹo vị ô mai ấy, anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô. Không lâu sau, lúc bọn họ ngồi trên một băng ghế dài, bàn tay anh ôm bả vai cô, dùng cách trực tiếp nhất để thường thức, sau đó bình luận: “Quả thật rất ngọt, còn có cả vị rượu nho nữa.”

Hạ Lâm Hi gạt đầu trả lời: “Hôm nay em uống rất nhiều rượu nho.”

Gần đó không có bóng đèn nào, chỉ có rừng cây đang lay động, những đám mây càng lúc càng giăng mờ tinh tú, đến nỗi chẳng thấy một ai băng ngang qua lối này. Nương nhờ sự che dấu của màn đêm, cô vòng tay lên cổ anh, hôn lại.

Màn đêm mênh mang mà sâu rộng, chẳng nghe thấy tiếng ai ồn ào, chỉ có gió thổi từng cơn. Hạ Lâm Hi với lấy chiếc khăn quàng cổ của anh, tháo xuống vài tấc, gió lạnh mùa đông gào thét thổi đến, theo đường cổ đi vào áo anh, cô lập tức ngồi sát lại. “Để em che giúp anh.”

Tường Chính Hàn hào hứng hỏi: “Em định giúp che thế nào?”

Tường Chính Hàn không suy nghĩ đến phương diện khác, nhưng Hạ Lâm Hi lại vòng tay qua cổ anh. Sau khi cô uống rượu thì đầu óc cũng đã mơ màng, làm những chuyện rất xấu hổ, nhưng anh vẫn im lặng ngồi yên đấy, để cô muốn làm gì thì làm.

Anh biết Hạ Lâm Hi uống nhiều rồi, vậy nên vòng tay qua ôm eo cô: “Chúng ta đi thôi, anh đưa em đến khách sạn.”

“Em không đi.” Hạ Lâm Hi cố chấp nói. “Em rất đói.”

Cô đứng dậy một lần nữa, quàng lại khăn cho Tường Chính Hàn. Sau khi say rượu, Hạ Lâm Hi nom vẫn rất tinh táo nhưng đầu óc cô đã mù mịt lắm rồi, vậy nên cô nghĩ gì liền nói nấy: “Tối nay em chỉ lo gõ bát thôi, còn chưa ăn nữa.”

Tường Chính Hàn nắm bắt được từ khóa quan trọng. “Gõ bát?”

Hạ Lâm Hi thốt ra: “Đúng vậy, để ba mẹ Tần Việt khó chịu với em.”

Cô nói xong câu này, đến bản thân cũng tự ý thức được. Chớp mắt không khí xung quanh thật im lặng, cô ngả người qua vai anh: “Làm thế nào để tôi ưu hóa một mô hình? Tỷ số nguy cơ của mô hình hồi quy logistic là bao nhiêu? Làm thế nào để đạt được hiệu quả tối ưu nhất?”

Lúc này cô nói sang chuyện khác, giống như đang bắt lửng chuyện chủ đề.

Hôm trước, Hạ Lâm Hi nói chuyện điện thoại với mẹ mình, cô cũng đã vô ý nhắc đến Tần Việt, lúc ấy Tường Chính Hàn bên cạnh cũng nghe thấy được. Bây giờ xâu chuỗi lại những gì cô vừa nói, nguyên nhân kết quả cũng lộ rõ ra.

Hạ Lâm Hi đứng thẳng người, Tường Chính Hàn ngẩng đầu nhìn cô: “Dùng phương pháp giao nhau đặc thù, tỷ số nguy cơ là $O(n)...$ ”

Anh nói thoáng qua, định thao thao bất tuyệt thì ngừng lại, sau đó đứng lên với cô, thân người thẳng tắp rất cao.

Gió đêm thổi qua từng kẽ cây, xung quanh vang lên những tiếng soạn soạn nho nhỏ, anh vòng tay qua lưng cô, tạm thời phá đi sự xấu hổ đó: “Không phải em rất đói bụng sao? Đồi điếc có một cửa hàng, mở cửa hai bốn giờ.”

Tường Chính Hàn không nhắc đến Tần Việt, cũng không đề cập đến cha mẹ của cậu ta. Anh dẫn Hạ Lâm Hi băng qua đường, tất cả mọi thứ vẫn như bình thường. Chỉ có Hạ Lâm Hi mãi vẩn vương trong lòng, không rõ anh đang giận hay thật sự không quan tâm.

Càng lúc càng lớn dần, cô cảm thấy mình đứng cảm hơn rất nhiều. Nhưng khoảnh khắc đối diện với anh, cô vẫn là một người nhát gan như thế. Không có cách nào thẳng thắn, không có cách nào mở rộng cửa lòng.

Vậy nên cô trầm tư rất lâu.

Trong lúc ấy, bọn họ băng ngang qua lối dành cho người đi bộ, bước đến tiệm ăn còn kinh doanh. Cô tùy ý lấy một cái bát, rót nửa thìa dấm chua, gom góp hết dũng khí hỏi: “Anh không đề ý chút nào sao?”

Nói xong, cô mới nhận ra, cô đột ngột hỏi như thế, ai hiểu được cô đang muốn nói đến điều gì.

Cũng may Tường Chính Hàn rất hiểu chuyện, anh giải thích: “Em không muốn trả lời, tại sao anh lại cần hỏi?”

Hạ Lâm Hi nói: “Vậy anh giận sao? Vì em không báo cho anh biết trước.”

Tường Chính Hàn hơi hướng về phía trước, sâu trong ánh mắt là bóng dáng của cô, từ đầu đến cuối, anh chưa từng ngời nhìn về phía cô. “Vì Tần Việt mà giận dữ với em?” Anh dừng lại một chút, thật thà nói: “Đối với anh, cậu ta không quan trọng đến như thế.”

Trong tiệm cơm có lắp hệ thống mát sưởi, gương mặt Hạ Lâm Hi đỏ ửng, cô cúi đầu nhìn bát canh, cố gắng suy nghĩ kỹ, thế nhưng hôm nay rượu vào quá

nhiều, cô muốn nghĩ cũng không nghĩ được. Cảm giác duy nhất còn lại là đói, cô phải chuyên tâm ăn cơm.

Hơn hẳn hai giờ trước, lúc này đây cô cảm thấy ngon miệng vô cùng.

Lúc ấy, trên bàn nào là sơn hào hải vị, từng món đều sa hoa không thể khước từ, đĩa dao tinh khiết bày biện đầy đủ. Bây giờ trước mắt cô chỉ có một chén cơm, trên tay là đôi đũa, ngồi trên chiếc ghế nhựa nhưng lại mỹ mãn vô cùng.

Đội cô cơm nước xong xuôi, cũng là tối mười một giờ. Xung quanh còn không ít người đang nhờ ánh đèn trong tiệm giải quyết bài tập. Kỳ thi cuối kỳ trường Trường Chính Hàn vừa mới vén màn che những gian phòng tự học lập tức lâm vào tình trạng có cung nhưng không đủ cầu. Vậy nên giờ đây xuẩn hiện vài bạn học của Trường Chính Hàn, đặc biệt là những người thuộc khoa Công Nghệ Thông Tin.

Kha Tiểu Ngọc là một trong số đó.

Cô ấy mang một chiếc kính mắt, giờ ngón giữa chỉ lên trên, sau đó mở một quyển bài tập ra, giảng cho Đoạn Ninh bên cạnh mình: “Hệ thập lục phân mà cậu cần phải tính nháp nữa sao, có thể trực tiếp chuyển qua mà...”

Làn da Kha Tiểu Ngọc ngăm đen, gương mặt lấm tấm tàn nhang, lúc cô cúi đầu để lộ chiếc cằm chẻ. Dường như là trùng hợp, sau lưng cô ấy là Hạ Lâm Hi, hai người không ai để ý tới nhau, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy sự đối lập.

Đoạn Ninh hí mắt nhìn rõ, cười hi hi.

Cậu nói: “Tiểu Ngọc, mình làm bài thi giữa kỳ tề, cậu xung phong kèm cặp tôi, thật ra cậu đâu cần tốt vậy chứ?”

Kha Tiểu Ngọc còn chưa trả lời, Đoạn Ninh đã hô to: “Trường Chính Hàn, cậu đưa bạn gái đi chơi đấy à?” Là một trong những người bạn cùng phòng của Trường Chính Hàn, Đoạn Ninh tự nhận mối quan hệ với anh rất tốt, để tránh làm phiền anh và bạn gái nên giờ cậu ta mới bắt chuyện.

Hạ Lâm Hi nhìn sang thì thấy gương mặt tươi cười của Đoạn Ninh.

Đoạn Ninh bặc chéo chân, vỗ vỗ tay xuống một chiếc ghế còn trống: “Người anh em rảnh lại đây ngồi đi!”

Hạ Lâm Hi đang nâng bát, theo bản năng cô đứng lên. Tất nhiên cô nhớ Đoạn Ninh là ai, cậu ta là bạn cùng phòng với Trường Chính Hàn, lúc trước chơi ghita trong sân thể dục cuốn hút một cô sinh viên khác. Nếu như không làm thì bạn sinh viên ấy chính là Kha Tiểu Ngọc.

Kha Tiểu Ngọc nói: “Tôi và cậu đang giải đề, cậu có thể tập trung được không?”

Đoạn Ninh rút một điều thuốc ra: “Trường Chính Hàn ở đây rồi, còn cần phiền cậu sao?”

Trường Chính Hàn đi đến, vỗ vai Đoạn Ninh: “Tôi phải chăm sóc bạn gái.” Cậu cúi đầu nhìn xuống bàn, lướt nhanh qua: “Mấy phương pháp biến đổi này, cậu sẽ nhanh chóng học được thôi.”

“Tôi nói thật, lúc còn cấp ba có học qua những thứ này.” Đoạn Ninh khui bật lửa, châm vào điều thuốc kẹp trong tay. “Toàn là những con số chạy loạn cả lên, tại sao khi đến đại học rồi, cái đồng lung những này của đười theo?”

Kha Tiểu Ngọc nâng gọng kính lên, cân nhắc từng chữ: “Là do cậu không chịu học, liên quan gì đến nó đâu?”

Đoạn Ninh nhấc cao chân, phả khói về mặt cô.

Cậu ta nói: “Tiểu Ngọc, tôi còn chưa tính sổ với cậu. Cậu cái virus vào máy tính tôi, nếu như Trường đại thần không ra tay giúp đỡ, thì cậu còn định chơi hiểm tới mức nào?”

Trong tiệm ăn tiếng người huyên náo, hơi nước từ bát mì bốc lên, đan xen ở khắp nơi khiến tầm nhìn trở nên mờ mịt.

Bên ngoài cửa thủy tinh, xe đến xe đi, đèn điện thẳng tắp một màu, để lại quảng đường xa xa. Và lại cách cửa rất gần, còn có hai người đang đối mặt, Hạ Lâm Hi là một người ngoài đứng nhìn, ít nhiều trong lòng cũng hơi cảm xúc.

Cô kéo tay Trường Chính Hàn, đi ra cửa cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Ngoài cửa màn đêm tịch mịch, gió đông vẫn lạnh như cũ.

Hạ Lâm Hi mở miệng hỏi: “Cô gái ban nãy là người đã cài virus vào máy tính của Đoàn Ninh sao?”

“Virus bóng ma.” Tường Chính Hàn nhìn lối đi bộ phía trước, tiếp tục cất bước, đồng thời cũng trả lời câu hỏi của cô: “Ký sinh ở trong ổ đĩa cứng của máy, bất kể kết cấu máy có mạnh đến thế nào cũng không loại trừ tận gốc được.

Hạ Lâm Hi ngáp một cái nhưng vẫn cố lắng nghe anh nói. Bởi lẽ muốn nắm lấy tay anh nên cô tháo găng ra, thế nhưng hương rượu cứ xông lên, cô đi được vài bước đã cảm thấy đầu óc choáng váng, bất giác lại nghiêng qua người anh.

“Vây là phạm pháp rồi.” Hạ Lâm Hi nói. “Vi phạm luật cổ tình phá hoại tài sản của người khác.”

Tường Chính Hàn buông tay cô ra, đồng thời khoác lưng cô. Động tác này của anh nhìn thế nào cũng rất đàng hoàng, giống như chỉ đơn thuần đỡ lấy cô chứ không có ý gì khác.

Bước chân Hạ Lâm Hi ngã nghiêng, cô bước đi trên từng miếng gạch lát đường mà như cảm thấy đang lằng lằng trên thảm lụa, thế nhưng cô nhất quyết không nói điều đó ra ngoài, vẫn cứ mạnh miệng hỏi: “Tường Chính Hàn, anh có làm chuyện đó bao giờ chưa?”

Tường Chính Hàn cúi đầu nhìn cô: “Chuyện gì?”

“Làm như cô ấy đấy.” Hạ Lâm Hi bị cơn ảnh hưởng, trong người nhộn nhạo nóng dần. “Khả năng lập trình của anh như thế cũng có thể cài virus vào máy người khác sao?”

Bước chân Tường Chính Hàn khựng lại, dẫn cô vào khách sạn. Anh lấy chứng minh thư của mình ra, nhận chia khóa phòng rồi vào thang máy. Bên trong thang máy trang hoàng tinh tế, sau cửa còn đặt một tấm gương, phản chiếu bóng hình của hai người họ.

Hạ Lâm Hi tựa vào người anh, hỏi lại câu vừa rồi.

Tường Chính Hàn kéo tay cô qua, đặt lên ngực mình: “Em chạm vào lưng tâm anh thử đi.”

Ý bảo, không cần nói cô cũng đã biết rồi.

Hạ Lâm Hi vô cùng nghe lời, cô mạnh tay sờ soạng khắp người anh rồi đổi đề tài: “Trong ngành công nghệ có phải kiếm tiền rất khó khăn không?”

Tường Chính Hàn nói: “Nếu em không phạm pháp thì không dễ dàng.” Anh vừa dứt lời, cửa thang máy liền mở.

Hạ Lâm Hi loạng choạng hai bước, cô vịn cửa bước ra ngoài, lại phát hiện cả cơ thể mình nhẹ bẫng. Phút chốc cô thấy người mình như lơ lửng, bao nhiêu kiến thức về trọng lực bị đảo lộn hoàn toàn. Vài giây sau, cô mới nhận thấy, hóa ra Tường Chính Hàn đang bế bồng mình trong lòng.

Trên đường băng qua một gian phòng khác thì bắt gặp một cặp vợ chồng bước ra. Nhìn thấy hai người họ ôm ấp như vậy, người vợ cũng muốn học đòi theo. Anh chồng đành bắt đầu cúi đầu xuống bế chị vợ, cả người gồng hết sức nên gương mặt đỏ xanh bất ngờ.

Hạ Lâm Hi thấy vậy, cũng hỏi một câu: “Anh bế em có mệt không?” Cô choàng tay qua cổ anh, thổi hơi vào tai: “Anh bế em bao lâu rồi, em có nặng không?”

Có lẽ là nhờ tác dụng của cơn nên Hạ Lâm Hi có hơi nói nhiều hơn, phóng khoáng hơn so với lúc tỉnh táo bình thường. Không có phút nào cô chịu im lặng, lúc nào cũng báo nháo khiến anh để ý.

Tường Chính Hàn chưa thấy cô như vậy bao giờ, anh lấy thẻ phòng mở cửa ra: “Chỉ số BMI của em thấp lắm, nếu nhiều thịt hơn chút nữa sẽ tốt hơn.”

“Chỉ số BMI?” Hạ Lâm Hi hỏi: “Chỉ số đo cân nặng cơ thể à?”

Anh đi vào trong, tiện tay đóng cửa lại: “Đúng rồi.

Hạ Lâm Hi đứng bên cạnh anh, cả người toát ra hơi rượu.

Bóng đêm càng thêm mịt mùng bởi lẽ bóng đèn đã tắt và bức màn bị kéo xuống rồi. Chiếc giường vô cùng mềm mại, Hạ Lâm Hi nằm lên mà ngủ, nhưng như vậy vẫn chưa thoải mái, cô lăn lăn một vài lúc vùng áo khoác mình ra, sau đó chui vào lòng Tường Chính Hàn.

Anh hôn lên trán cô, cũng siết chặt người con gái trong vòng tay, thế nhưng lại không nói gì.

Lần đầu tiên họ gặp nhau là vào năm lớp mười một, mối quan hệ cũng chỉ là bạn cùng lớp bình thường. Lúc ấy Hạ Lâm Hi ngồi trên anh nhưng giờ đây là cuộn mình trong lòng ngực. Chuyện của ba năm sau sẽ tiếp diễn như thế nào, trong đầu anh đã có bản kế hoạch cụ thể. Thế nhưng hôm nay chuyện Tân Việt vang đến bên tai, anh chợt ý thức được mẹ vợ sẽ trở thành một cửa ải rất khó khăn.

Tường Chính Hàn trầm tư cả nửa đêm nhưng Hạ Lâm Hi lại ngủ đến chẳng biết trời trăng mây đất. Đêm nay quả thật rất tĩnh lặng, đồ đạc trong phòng cũng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau, tất cả mọi thứ đều trở về quỹ đạo vốn có. Hạ Lâm Hi dốc hết sức cho việc học trên trường, còn Tường Chính Hàn đi bộ đến công ty.

Cuối năm là thời điểm bắt đầu kết sổ, tất cả mọi người đều có thể nhận lương thưởng thêm nên tinh thần cao hơn so với mọi ngày.

Tổng bộ công ty đặt ở Los Angeles, khách hàng lớn nhất ở Bắc Kinh của họ là công ty Lion mà hiện tại tổ Công Nghệ Thông Tin đang nhận thầu một dự án khai phá dữ liệu, bọn họ định rằng sau khi năm nay kết thúc, qua năm mới sẽ tung ra phiên bản đầu tiên.

Tường Chính Hàn vẫn là thực tập sinh duy nhất của tổ như cũ, nhưng phó tổ trưởng Tạ Bình Xuyên đã coi cậu như nhân viên chính thức rồi, đợt hội nghị cuối năm này, anh thể hiện càng lúc càng xuất sắc.

Sáng nay anh vừa mới đến, vị đồng nghiệp bàn đối diện đã cười nói: “Tiểu Tường, sao hôm nay tám giờ đã đến rồi? Sáng nay không lên lớp à?”

Tường Chính Hàn kéo ghế ra, nhoèn miệng cười đáp lại: “Sáng nay không có tiết ạ.”

Người đồng nghiệp đó tên là Trịnh Tầm, phụ trách hướng dẫn thực tập sinh mới đến, thế nhưng có một sự thật rõ ràng là Tường Chính Hàn không cần anh ta chỉ dạy. So với Trịnh Tầm, phó tổ trưởng Tạ Bình Xuyên mới giống thầy dạy của anh hơn.

Trịnh Tầm pha một ly cà phê Nestle, đứng dậy đến bên cạnh Tường Chính Hàn.

Bởi vì công ty hoạt động với hình thức giờ làm việc linh hoạt nên không ít nhân viên đến mười giờ mới xuất hiện ở văn phòng, thậm chí bây giờ trên khắp hành lang công ty cũng chỉ có mỗi Trịnh Tầm và Tường Chính Hàn.

Phó tổ trưởng Tạ Bình Xuyên cũng đã đến, nhưng anh ta có một văn phòng riêng, cánh cửa thủy tinh bị bông hoa che khuất nên không ai rõ anh ta đang làm gì.

Dưới chân là một tấm thảm màu xám giúp cho lúc kéo ghế không gây ra tiếng động gì, máy chủ cũng đã được mở, ngày làm việc mới sắp bắt đầu.

Lúc Tường Chính Hàn vừa cầm chuột đã nghe Trịnh Tầm mở miệng hỏi: “Trong hội họp giao lưu, cậu có bảo mình đã hoàn thành việc làm sạch dữ liệu...”

“Nhờ sự giúp đỡ của phó tổ trưởng.” Tường Chính Hàn ngắt lời. “Nên mới cải tiến đôi chỗ...”

Với sự thể hiện trước mắt của anh, trên bài luận xộn một đồng giấy nháp, rõ là mới thực tập có hai tháng nhưng dường như đã theo kịp mọi tiến độ ở đây.

Trịnh Tầm gật đầu, vừa cười vừa nói: “Nhìn cậu xem, Trường Giang sóng sau xô song trước, chúng tôi chỉ đứng mãi trên bờ cát thôi.”

Chiều nay Tường Chính Hàn có việc, anh nghĩ chín giờ nên bắt đầu công việc rồi vậy nên không có thời gian nói chuyện phiếm với Trịnh Tầm, chỉ trả lời ngắn gọn một câu: “Những tiền bối trên bờ cát cũng có kinh nghiệm của họ.”

Cuộc trò chuyện không thể tiếp tục, cũng không bắt bẻ được gì anh, Trịnh Tầm nốc hết ly cà phê sau đó về lại chỗ ngồi.

Chuyện khiến anh ta ngạc nhiên còn phải đợi đằng sau.

Tạ Bình Xuyên đẩy cửa phòng bước ra ngoài, gương mặt tươi cười hiếm thấy: “Tường Chính Hàn, cậu có rảnh không? Mau đến phòng tôi đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Tạ Bình Xuyên vẫn mang bộ âu phục như cũ, trên chân vẫn là đôi giày da bóng bẩy đến từng ly, anh ta đứng cùng Tường Chính Hàn, phong cách mỗi người hoàn toàn khác nhau nhưng không thể phủ nhận một chuyện, hai người họ đều rất thu hút.

Tường Chính Hàn chưa đến gần, Tạ Bình Xuyên đã nói: “Hôm qua quản lý Tào mới nhận được thông báo, tổng bộ quyết định dùng phần mềm của cậu đồng thời đưa yêu cầu xuống sẽ tăng tiền thưởng tháng này lên.”

Trịnh Tầm ngồi yên tại chỗ không nói gì cả nhưng ngón tay bấm ly cà phê của anh ta run rẩy cả rồi.

Sáng sớm ngày đông, cửa sổ còn đọng lại sương mù, những tòa nhà cao tập thấp thoáng ẩn hiện, mọi thứ xung quanh dường như trở thành hư ảo.

Đôi mắt của Tường Chính Hàn nhìn số tiền thưởng với vẻ bình thản, cũng chẳng cảm thấy được tiến cử nhiều quá mà đâm hoảng loạn, anh nở một nụ cười tĩnh lặng đầu cho trong lòng cũng chẳng chuẩn bị gì.

“Phần mềm lọc sạch dữ liệu cũng chỉ là kiến thức phổ thông thôi.” Vấn đề anh quan tâm không nằm ở tiền thưởng. “Không ngờ tổng bộ lại để ý đến.”

Tạ Bình Xuyên dựa vào khung cửa, dặn dò anh: “Những thứ khác tôi cũng không biết nhiều, cậu nhớ để ý tài khoản là được.”

Cậu nhớ để ý tài khoản là được.

Ngắn gọn súc tích nhưng hàm ý sâu xa đủ cả.

Người ta thường nói chẳng có miếng bánh nào từ trên trời rơi xuống cũng như không có món tiền nào bỗng dưng lộ ra, thế nhưng ngay lúc này, Tường Chính Hàn cảm thấy không thể nào ngờ được. Nhưng tính cách của anh là thế, cho dù có chuyện gì đột ngột xảy ra, anh vẫn chọn cách bình thản đón nhận.

Ngược lại Tạ Bình Xuyên lại trêu chọc: “Năm nay cậu chưa đến hai mươi tuổi phải không?”

Tướng Chính Hàn thành thật gật đầu.

Tạ Bình Xuyên cũng chỉ cười cười, không đánh giá gì thêm.

Tướng Chính Hà tiếp lời: “Khoảng giữa kì thực tập mới được hai mươi tuổi.”

Đúng vào lúc này, cánh cửa hé ra, có một người vội vã đi vào, phía sau cũng ủa đến một cơn gió lạnh. Người đó cầm một tờ báo mới trên tay, bên hông xách theo chiếc cặp đựng tài liệu, mái tóc hoa râm đen trắng trộn màu, còn nghiêm túc hơn so với Tạ Bình Xuyên.

Tướng Chính Hàn nhìn thấy ông ta, vội vàng đứng bên bàn chào: “Xin chào tổ trưởng.”

Trịnh Tầm đứng gần đó cũng lộ đầu ra, giống như đang nói chuyện với Tạ Bình Xuyên, không biết tổ trưởng đang đến gần nhưng giọng lại to hơn cả bình thường: “Tiểu Tướng là người mới của tổ ta, không những được quản lý Tào công nhận mà còn nhận được tiền thưởng của tổng công ty ở Los Angeles, đúng là tuổi trẻ tài cao, thành thật chăm chỉ. Thế mà cũng chưa đến hai mươi cơ đấy...”

Tổ trưởng hơi ngừng bước, nhưng gương mặt cũng chẳng thay đổi gì, chỉ trả lời: “Vậy nên, Tiểu Trịnh, cậu mồm mép như thế chỉ bằng học tập cậu ta đi.”

Trịnh Tầm vội vàng gật đầu: “Tổ trưởng nói chí phải.”

Tổ trưởng đặt cặp tài liệu xuống, lật tờ báo ra, ngẩng đầu nói: “Tiểu Tướng, khi nào tiền thưởng gửi xuống vậy, lúc rảnh cậu cũng tranh thủ hưởng dẫn mọi người phần mềm đó đi nhé.”

Tướng Chính Hàn đồng ý đáp lời.

Thời gian tiền thưởng chuyển đến còn nhanh hơn.

Khoảng bảy tám ngày sau, điện thoại Hạ Lâm Hi vang lên tiếng thông báo. Những ngày gần đây sắp đến kì thi cuối kì, vậy nên cô lúc nào cũng cắm đầu vào học, không màng đến điện thoại cho lắm, nay nghe thấy cứ tưởng là ghi chú gì, nhưng lúc mở ra lại nhận được một tin nhắn.

Trong tài khoản của cô là một ngàn USD.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Hạ Lâm Hi nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại trên tay, cuối cùng quyết định mở trang cá nhân của mình lên. Cô lưu tài khoản của Tướng Chính Hàn ngay đầu vậy nên nhanh chóng tìm được, ngón tay của cô mãi miết trên cái tên của anh thật lâu về sau mới hỏi được một câu: “Tổng bộ công ty anh ở Mỹ sao?”

Không khác gì trước đây, gặp chuyện sẽ đi thẳng vào vấn đề, dù gì cô cũng không có thói quen lòng vòng quanh co.

Tướng Chính Hàn nhanh chóng trả lời, anh nói chuyện lúc nào cũng ngắn gọn nhưng luôn đầy đủ thông tin: “Một ngàn USD là tiền thưởng tháng này.” Gửi xong, anh lại ý thức được cô chưa chắc đã hiểu mình nói gì, vậy nên sau khi suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Bởi vì tổng bộ quyết định sử dụng phần mềm của anh.”

Hạ Lâm Hi siết chặt chiếc điện thoại trong tay, ngả người xuống, đọc tin nhắn đến hai lần rồi mà vẫn cứ lo mình còn chưa tỉnh ngủ. Phải thể hiện cảm xúc lúc này của cô thế nào đây, cô không biết phải nói gì cho thích hợp cả nhưng cảm giác này càng lúc càng lớn dần.

Cho đến tận bây giờ, cô vẫn luôn thấy anh rất xuất sắc. Bất kể tuổi đời vẫn còn trẻ, cô vẫn hết mực tin tưởng năng lực của anh.

“Tôi nay em mời anh ăn tối được không?” Hạ Lâm Hi nói. “Tất nhiên là nếu anh rảnh.”

Đương nhiên ngoài việc ăn tối ra, cô còn chuyện khác cần phải làm. Năm mới sắp đến rồi, cô đã chọn sẵn quà cho anh, còn tự tay làm một tấm thiệp chúc mừng. Hạ Lâm Hi không thiếu tiền, cô chỉ thiếu mỗi thời gian vậy nên cứ lúc nào rảnh rỗi, cô đều muốn gặp được anh.

Thế nhưng Tướng Chính Hàn không trả lời lại ngay lập tức, cũng có lẽ là tối nay anh sẽ rất bận rộn, không thể đi cùng cô. Hạ Lâm Hi ngồi dậy đợi trong chốc lát, cuối cùng cũng cầm điện thoại bước xuống giường.

Ban mai Mặt Trời leo thang rất cao, ngoài cửa sổ ánh dương tỏa rộng khắp trời. Thời tiết ở Bắc Kinh rét đậm nhưng trong những bụi cỏ đàn chim sẽ vẫn

tụ tập. Từ phòng ngủ nhìn ra phía xa sẽ bắt gặp những cục bông màu nâu nhỏ nhỏ tíu ta tíu tít trên lớp cỏ còn phủ hơi sương.

Trên thảm cỏ không chỉ có mỗi mình se se mà còn cả những chú bò các đuôi dài, chiếc đuôi màu lam lấp lánh phiếm nắng xinh đẹp. Hạ Lâm Hi ngáy người trong chốc lát lại bắt gặp một dáng người vô cùng quen nhìn.

Đó là Trang Phi vừa mới từ thư viện về.

Vẫn chưa đến bảy giờ vậy nên ánh dương chưa đương thì rực rỡ nữa. Trên lưng Trang Phi là một chiếc cặp quai to, cô ấy băng qua bãi cỏ về ký túc xá, chiếc bóng hằn sâu xuống đất, lấp bóng vài chú chim se se.

Cô ấy bỗng dừng dừng lại, có ý cúi đầu thật thấp, giả vờ sẽ đi đến gần bụi cỏ, khiến những chú chim se se sợ đến nỗi chạy mất. Nhìn đám chim nhỏ nhỏ bay tán loạn, cô cảm thấy có một cảm giác hơn người của kẻ không lồ.

Cho đến lúc cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi bung tách cà phê, vòng tay vô tình tạo bức màn che chắn.

Ánh mắt hai người họ không hề chạm nhau, bởi vì khoảng cách rất xa, có nhìn đối phương đi chẳng nữa thì cũng không ai hay. Nhưng Trang Phi lại mãi cảm cho rằng, ánh mắt Hạ Lâm Hi nhìn cô giống như đang nhìn lũ chim se se dưới đất.

Bước trước nhất, cô cần phải quay lại ký túc xá.

Lúc cánh cửa thô bạo đóng lại vang lên một tiếng động rất lớn, đánh thức Sở Thu Nghiên trên giường. Cũng sắp đến kì thi cuối kì rồi nên Sở Thu Nghiên cũng cảm thấy mệt, đột ngột thức giấc như thể không khỏi cảm thấy bức mình.

Hai người bạn cùng phòng nhìn nhau, lòng ai cũng nhiều bất mãn nhưng ăn ý không nói gì.

Sau khi bước vào phòng, như thói thường, Trang Phi thả người trên ghế dựa, lấy máy tính và sách vở của mình ra. Cô mang chiếc áo bông trường học phát cho, nhìn thế nào cũng giống một đòn bánh tét Trung Thu. Khác hoàn toàn với cô, Hạ Lâm Hi ăn mặc rất mỏng manh.

Hệ thống sưởi ở ký túc xá rất tốt, tất nhiên hoàn toàn khác với bên ngoài.

Hạ Lâm Hi khuấy ly cà phê, đợi Tường Chính Hàn hồi âm. Cô suy nghĩ, đoán rằng có lẽ anh đang ở trên tàu điện ngầm, đúng giờ cao điểm mọi người đi làm nên không tiện nhìn điện thoại.

Cô nghĩ trong đầu là vậy, chợt nghe Sở Thu Nghiên nói: “Cậu pha hộ mình ly cà phê được không? Mình như sắp chết tới nơi vậy.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, lại hỏi: “Có thêm đường không?”

“Không cần đâu.” Sở Thu Nghiên nói: “Càng đắng, mình càng tỉnh táo.”

Nói xong, Sở Thu Nghiên ôm mền, ghé vào đầu giường. “Sau khi thi xong hôm nay, mình sẽ về nhà ngủ một giấc.” Cô ấy nhìn về phía Hạ Lâm Hi, quan tâm hỏi han: “Xong đợt cuối kì này, cậu có định đi đâu chơi không?”

Hạ Lâm Hi nấu xong nước sôi, rót vào một chiếc tách khác: “Mình phải tham dự đợt thi đấu ở diễn đàn Mỹ.”

Mình phải tham dự đợt thi đấu ở diễn đàn Mỹ.

Những lời này giống như một viên đá, còn phòng ký túc lại là một hồ nước sâu, khiến Trang Phi lên tiếng: “Người ở phòng kế bên là bạn cùng đội với tôi.” Cô ấy cố ý cao giọng, sau đó giọng cao tập lên, bên trái là một chuỗi biểu thức toán học, bên phải là một tờ biên trình dữ liệu.

Cô ấy càng cố gắng tỏ vẻ ta đây bao nhiêu thì Hạ Lâm Hi và Sở Thu Nghiên càng phớt lờ bấy nhiêu. Hạ Lâm Hi chú tâm pha cà phê còn Sở Thu Nghiên cũng chỉ liếc mắt một cái... Về phần người thứ tư trong phòng này, Lý Toa Toa đang ngồi trên giường, lúc này đây vẫn đang nghịch điện thoại, dường như không để tâm đến hoàn cảnh bên ngoài.

“Tôi sẽ đạt giải nhất!” Trang Phi nhìn chằm chằm trước mắt, giống như đang hỏi tường ngày nào đó tuyên thệ trước lúc thi đại học. Lúc đó cô thề rằng sẽ vào đại học tốt nhất cả nước, bây giờ đã làm được rồi.

Vậy nên cô rất có tự tin, còn lặp lại: “Một trăm phần trăm sẽ dẫn đầu.”

Có lẽ là do cả đêm không ngủ nên lúc nói chuyện cô có chút lú lờ, hơn nữa đặc sệt cả giọng địa phương. Giọng địa phương có hơi khó nghe, ít nhất cô tự cho như vậy, cho nên vừa nói xong, Trang Phi đã vận vẹo người bỏ quyền tập xuống.

Cuối cùng Hạ Lâm Hi cũng quay lại, đôi mắt cô nhìn về Trang Phi nhưng vẫn không tiếp lời. So với việc Trang Phi tuyên bố đoạt giải nhất, cô để tâm Tường Chính Hàn vẫn chưa trả lời tin nhắn của mình hơn.

Cô cúi đầu bật điện thoại, lại gửi một biểu cảm ngoan ngoãn ngồi chờ.

Nhưng ở phòng ngủ này, Trang Phi vẫn tiếp tục lên tiếng: “Tôi đang nói chuyện với các cậu, phớt lờ không phải rất bất lịch sự sao?”

Vấn đề được đặt ra nhưng hai ba giây sau, phòng ngủ vẫn không ai trả lời ngoại trừ điện thoại Hạ Lâm Hi vang lên. Màn hình hiện rõ là Trương Chính Hàn, Hạ Lâm Hi lập tức nhận cuộc gọi, bởi vì bầu không khí bên trong hơi căng thẳng nên cô đem điện thoại chuẩn bị ra ngoài.

Trương Chính Hàn ở đầu dây bên kia nói với cô: “Anh mới họp xong.” Bỏ qua nội dung họp gì, anh vào thẳng chủ đề: “Tôi nay em muốn đi đâu?”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Thời gian họp của các anh đôi thành bây giờ sáng sao?” Cô bật miệng theo bản năng: “Bây giờ là cuối năm, có phải vất vả hơn nhiều không?”

Cũng không hẳn là như thế.

Một phần vì tổ trưởng yêu cầu rất cao nên cuộc họp bây giờ sáng kéo dài đến tận bây giờ. Trong ngành Công Nghệ Thông Tin hiện nay, chuyện nhân viên tăng ca làm xong việc trở nên vô cùng phổ biến, không chỉ ở những nơi mới gầy dựng mà thậm chí là các công ty lớn cũng miễn cưỡng xuất hiện phong trào tăng ca.

Mặc dù công ty của Trương Chính Hàn tổ chức giờ hành chính linh hoạt, không quy định số giờ nhân viên phải làm việc nhưng anh thuộc tổ phân tích dữ liệu, yêu cầu nghiêm khắc hơn so với những tổ kỹ thuật bình thường. Để kết thúc một năm, thái độ của tổ trưởng càng khắc nghiệt, bắt đầu thúc giục, nóng lòng nâng cao tiến độ.

Trương Chính Hàn không đề cập đến vấn đề này, anh tươi cười đáp: “Ồn lắm, không vất vả gì đâu.” Sau đó lại dẫn đề tài về chuyện gặp mặt tối nay: “Tối nay anh có rảnh, anh đến trường em...”

Anh còn chưa nói xong, Trang Phi đột ngột đẩy mạnh ghế ra.

Tiếng ghế ma sát với sàn nhà, vô cùng chói tai. Hạ Lâm Hi vẫn chưa ra khỏi cửa nên tiếng Trương Chính Hàn bị che lấp, chỉ còn lại tiếng Trang Phi chìa mũi nhọn vào người cô: “Hạ Lâm Hi, cậu đứng lại đó!”

Hạ Lâm Hi khựng lại.

Trang Phi gào to phía sau cô: “Chuyện lần trước, tôi vẫn chưa rõ ràng với cậu, nhưng những người ở phòng khác đã rõ rồi, là cậu chọc tôi trước.”

Lúc này cửa phòng vẫn đóng chặt, Hạ Lâm Hi mới cầm lấy chốt cửa, cô vẫn chọn cách im lặng. Cô không hiểu Trang Phi, cũng không đoán được tính cách của cô ấy, chỉ cảm thấy cô ấy giống một quả bom, mặc dù không có lửa châm ngoài cũng có thể oanh tạc tứ phía.

Chuyện lần trước cũng đã diễn ra hơn một tháng rồi. Mọi sự vốn luôn đơn giản, Trang Phi tranh cãi âm ỉ với cô, ném chiếc máy ghi âm của mình, Hạ Lâm Hi cúi xuống nhặt hộ thì bị trả lại một cái tát, cô cũng không kiềm được cơn giận nên cũng ăn thua một cái đập trở về.

Từng nói thời gian có thể chữa lành mọi vết thương nhưng thời gian một tháng quá ngắn ngủi, hai người vẫn ở đó, vẫn có hiềm khích vô cùng lớn, mà ngay bây giờ, Trang Phi lại chủ động khơi mào.

Thay vì nói Hạ Lâm Hi gây sự với Trang Phi, chi bằng nói cô ấy đang biện giải cho chính mình thì hơn. Dù sao một phòng bốn người, mỗi lần Trang Phi nói có mấy ai đáp lời.

Giống như một diễn viên độc diễn, diễn đúng cũng không ai khen ngợi, diễn sai cũng chẳng ai sửa cho.

Khác ở chỗ là, Hạ Lâm Hi chưa bao giờ bị cô lập nên cô cũng chẳng hiểu cảm giác này. Một phần khác cũng bởi Hạ Lâm Hi đã đơn độc một mình quen, không thể đặt mình vào vị trí của Trang Phi để lo lắng cho cô ấy.

Hạ Lâm Hi xoay nắm cửa ra, không quay đầu lại nhìn Trang Phi, nói lời khách sáo mà thôi: “Thì cuối kì chưa xong, cậu vẫn nên học bài thi hơn.”

“Tôi học cả đêm đây.” Trang Phi trầm giọng, cố ý cường điệu lên. “Tôi tìm bạn tự học, là mấy người khác phòng, còn Trần Diệc Xuyên và Từ Trí Lễ nữa.”

Hạ Lâm Hi đáp lại một câu: “Cậu không cần nói tôi biết cả vậy đâu.”

Trang Phi như một cây gậy bật bóng. Cô muốn nói với Hạ Lâm Hi, cô có thể tìm được bạn bè phù hợp, cũng có thời gian dành cho việc học nhưng Hạ Lâm Hi vẫn rất thờ ơ, dường như không tị nạnh gì với các mối quan hệ của Lâm Phi.

Hạ Lâm Hi mở cửa phòng ra, cô bước ra khỏi mới chợt nhận ra cuộc gọi vẫn chưa ngắt.

Trên hành lang cũng có hệ thống sưởi nhưng lạnh hơn so với phòng ngủ một chút. Một cơn gió thông lỏi nhỏ hất tung làn váy cô lên. Cô cúi đầu hất xì sau đó tựa vào vách tường, hỏi đầu dây bên kia: “Anh còn ở đó không?”

Đầu dây khác, giọng của Trương Chính Hàn vẫn rất bình tĩnh: “Anh vẫn ở đây.”

Hạ Lâm Hi không nhắc đến Trang Phi, cô chỉ gõ lộc cộc trên cửa sổ, suy nghĩ thời gian hẹn, tiếp tục chủ đề đang dở của hai người họ: “Tối bây giờ, em đợi anh ở trước cổng trường.”

Tường Chính Hàn lên tiếng đồng ý.

Ở phía bên anh dường như cũng đang rất vội, cách đường dây điện thoại vang đến những tiếng bàn tán với nhau. Hạ Lâm Hi mơ hồ nghe thấy họ nói gì đến phần mềm, vậy nên rất hiểu lòng người bảo: “Tối nay gấp nhé, em còn một buổi thi cuối nữa, còn hai tiếng để ôn tập thôi.”

Ý của những lời này là cuộc trò chuyện sắp kết thúc.

Tường Chính Hàn chuyển điện thoại qua tay trái, tay phải bận lật hồ sơ nhưng toàn bộ suy nghĩ đều dành cho Hạ Lâm Hi, ngón tay đang trở của anh dừng lại, tiếp lời cô: “Sau thi cuối kì, em còn bận gì nữa không?”

Hạ Lâm Hi thật thà nói: “Thi trên diễn đàn Mỹ.”

Cô nép mình sau cửa hành lang, hít một hơi thật sâu nói: “Sau khi thi sau, em sẽ về nhà, chuẩn bị kì sau thực tập ở công ty Lion. Sở Thu Nghiên sẽ đi cùng em. Mà này, tổng bộ công ty Lion rất gần chỗ anh đấy.”

Nếu vậy ngày nào em cũng sẽ gặp anh.

Câu cuối cùng Hạ Lâm Hi không nói ra, phải để tự Tường Chính Hàn hiểu.

Dường như Tường Chính Hàn cũng ngỡ ngơ, vậy nên anh bật cười, nói với cô đôi điều nữa rồi mới để cô đập máy, so với mọi khi cũng không khác gì.

Bây giờ tối, gió nổi lên to hơn so với ngày thường, mùa đông ban đêm đến sớm, trời cũng đã tối mờ tối mịt rồi.

Hạ Lâm Hi mới hoàn thành bài thi xong, tâm trạng vô cùng thoải mái. Cô đi ra cổng trường, đến nơi cần đến nhưng lại bị ai đó ôm từ đằng sau, vô cùng nhanh gọn.

Cô không thoát được, cũng không định giãy nãy.

“Đã bây giờ đâu?” Hạ Lâm Hi mở miệng hỏi. “Anh đến rất sớm có phải không?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Sớm nửa giờ.” Nói rồi còn kéo tay cô, đặt lên đây một nụ hôn.

Hạ Lâm Hi lấy một chiếc hộp từ trong túi ra, nhân lúc tay trái Tường Chính Hàn còn đang săn sóc cho tay mình, cô lấy chiếc đồng hồ trong hộp, sau đó đeo vào cổ tay anh. Tường Chính Hàn cúi đầu nhìn, hỏi: “Là gì vậy?”

“Là quà mừng năm mới của em dành cho anh.” Hạ Lâm Hi đáp. “Cũng không phải quý giá gì, chỉ là em cảm thấy nó hợp với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Ban đêm nên ánh sáng không rõ lắm, chẳng thể nhìn thấy được chiếc đồng hồ có hình thù thế nào, nhưng phần mặt được khắc rất tỉ mỉ, lớp mắt kính lấp lánh ánh màu lục, dù Hạ Lâm Hi nói nó không quý giá gì nhưng tất nhiên cũng không phải của rẻ tiền.

Hạ Lâm Hi lo Tường Chính Hàn không nhận, nên cầm lấy tay anh, cúi đầu mang vào, lại nghe anh hỏi: “Em mới mua hôm nay à?”

Lúc Hạ Lâm Hi cài then lại, Tường Chính Hàn cũng xoa tay cô, khoảng cách hai người tựa vào nhau càng lúc càng gần, giống như muốn dán thật chặt. Đôi má cô đỏ ửng, nhưng vẫn làm ra vẻ nghiêm túc: “Không phải đâu, em chọn rất lâu rồi.”

Hai từ “rất lâu” ấy, cô cố ý nhấn mạnh.

Tường Chính Hàn liền nói: “Thì ra em muốn tặng quà cho anh từ lâu.” Sau khi đưa ra kết luận này, anh liền trêu ghẹo cô, nhìn gương mặt ửng đỏ ấy, anh bất giác nở nụ cười.

Hiếm có khi nào Hạ Lâm Hi nhộn nhạo như thế, cô cẩn thận hỏi: “Anh có thích không? Nếu không để em đổi nhé.”

Cô dùng từ “đổi” chứ không phải “tra lại”. Rõ ràng sau khi quyết định cô đã chắc chắn phải tặng được quà.

Tại sao phải cố chấp như vậy? Cô cũng không rõ nữa. Có lẽ vì năm mới sắp đến, cô vẫn trân trọng anh như trước, cách thể hiện tình yêu có rất nhiều nhưng dựa vào tuổi tác và công việc của anh, tạm thời chỉ có thể tặng quà.

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn anh, cứ vậy nhìn một lúc rất lâu.

Sâu trong ánh mắt anh như thể cả một vũ trụ, cuốn sâu mệnh mang, lấp lánh tinh tú.

“Em tặng gì anh cũng đều thích cả.” Tường Chính Hàn nắm tay cô, so với nhiệt độ bên ngoài, lòng bàn tay anh ấm hơn rất nhiều, đúng lúc phả hơi cho mười ngón tay sắp đông cứng lại của cô. Sau đó còn chu đáo mang găng tay vào cho bạn gái mình.

Có nhiều khi Hạ Lâm Hi cảm thấy thật diệu kì, cô tặng Tường Chính Hàn một tấm thiệp bình thường, anh rất vui vẻ, tặng anh một chiếc đồng hồ có giá trị, anh cũng vui vẻ như vậy. Cô không hiểu sao anh có thể như thế, đôi lại là cô, chưa chắc cô đã làm được điều này.

Tường Chính Hàn không biết cô đang suy nghĩ gì, chỉ chuyên tâm đi trước dẫn đường. Trên lối thả bộ, anh nói đến việc thực tập, chuẩn bị cho đợt thi đầu, còn cả ôn thi cuối kì, tham khảo barem chấm bài thi.

Đợi đến lúc họ ăn tối xong, kim đồng hồ rơi vào tám giờ rưỡi. Hạ Lâm Hi nhận ra vẫn còn rất sớm, nói một câu lấp lửng: “Tối nay... Em không về ký túc xá.”

Cô nói xong lại cảm thấy có gì đó không ổn, vậy nên hỏi tiếp: “Tối nay anh có bận gì không?”

Tường Chính Hàn định đưa cô quay về trường, không ngờ cô lại chủ động nói ra. Để đáp lại, anh cũng bật cười, sau đó lấy chứng minh thư chuẩn bị đặt phòng cho đêm nay.

Hai tai Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô nhắc ly nước lên uống một ngụm. Để che dấu sự thẹn thùng của mình, giọng nói của cô càng thêm nhẹ: “Anh không cần vội vậy đâu.”

“Mấy hôm trước không gặp em, ban tối anh có nằm mơ.” Tường Chính Hàn ngồi đối diện cô, dùng dao nĩa cắt một khối thịt bò, cách anh sử dụng rất gọn ghẽ, động tác cũng rất đẹp.

Hạ Lâm Hi chống cằm, đôi mắt ngắm nghía từng hành động của anh, còn vui vẻ hỏi: “Mơ gì đấy?”

Tường Chính Hàn buông dao nĩa ra, nhìn cô, anh nom nghiêm túc là thế nhưng lại khiến cô suy nghĩ miên man. Cho đến lúc ánh mắt anh dời đi, đảo quanh người cô, cô mới chợt hiểu ý, cả người nóng ran.

Một lúc sau, Hạ Lâm Hi giật mình nhận ra, tốc độ tiến bộ của Tường Chính Hàn quá nhanh.

Bây giờ anh có thể dùng ánh mắt để cura cảm ai đó rồi.

Thật đáng sợ.

Cô lại cúi đầu uống một ngụm nước, cảm thấy mình nên bình tĩnh trở lại, đành phải tự nhủ về tích phân và vi phân, nhớ lại đề bài thi vừa rồi giống như tự dò lại kết quả thêm lần nữa.

Khoảng tám giờ năm mươi, cơm nước xong xuôi.

Bọn họ đặt một phòng giường đôi, bước vào thang máy bên trong đại sảnh. Trong thang máy không có bóng người, chỉ mỗi Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi, Hạ Lâm Hi đang định nói gì đó với anh, bỗng dưng nghe thấy tiếng cửa mở ra, theo sau là tiếng người rất quen thuộc.

Một người con trai bên ngoài kêu lên: “Đội một lát.”

Nói xong cửa thang máy mở ra.

Từ Trí Lễ nắm tay Sở Thu Nghiên, dẫn cô vào thang máy, cho đến tận lúc buồng máy bắt đầu hoạt động mới nhận ra hai người quen đang ở đây.

Ai trong số hai cặp này cũng đều đặt một căn phòng ở tầng mười hai, vậy nên khi cửa thang máy đóng lại mới nhích dần dần lên. Trong tay Từ Trí Lễ cầm thẻ phòng trong tay, tay còn lại đan xen với tay bạn gái, tất nhiên là đang dự định tối nay sẽ làm chuyện không thể nói. Đúng dịp Tường Chính Hàn cũng tính làm như vậy.

Đầu tiên, Từ Trí Lễ có hơi sùng sốt nhưng một lát sau lại nở nụ cười, vỗ vai Tường Chính Hàn: “Bên tổ Kỹ Thuật các cậu đạo gần đây bận lắm sao?”

Tường Chính Hàn cười trả lời: “Cuối năm, trên dưới ai cũng vội cả.”

Tường Chính Hàn và Từ Trí Lễ cùng thực tập trong một công ty nhưng hai người lại ở ban phòng khác nhau. Cũng vì dạo gần đây Tường Chính Hàn bận đến tối tăm mặt mày nên lâu lắm rồi Từ Trí Lễ cũng chẳng gặp anh nữa.

Từ Trí Lễ hỏi băng quơ vài ba chuyện rồi mới vào chủ đề chính: “Tôi nghe nói tổ trưởng các cậu khó tính lắm phải không? Tôi thấy đúng là lạ quá, ông ấy cũng nằm trong top 4, chỉ thua có ba người, cổ phần công ty trong tay cũng không thiếu, còn gì chưa đủ nữa mà khắt khe như vậy?”

Tường Chính Hàn quay mặt sang, nhìn Từ Trí Lễ nói: “Tôi mới thực tập ba tháng, không rõ tình hình năm trước.” Nói xong anh vẫn cười: “Tổ kỹ thuật trước đây công việc rất nhẹ sao?”

Từ Trí Lễ có nằm mơ cũng không nghĩ rằng, Tường Chính Hàn lại đẩy đề tài về cho cậu ta.

Tường Chính Hàn tránh được chuyện chính, sau lại đưa ra một câu hỏi khác, cách lái chuyện này rất ít khi phát hiện được kẽ hở. Phần nào nhờ thái độ của Tường Chính Hàn trước giờ ôn hòa nên Từ Trí Lễ cũng vui vẻ đáp lời: “Trước đây ở tổ của cậu, mọi người chỉ làm bảy tiếng một ngày thôi.”

Bọn họ vừa đi vừa tán gẫu, phút chốc đã đến tầng mười hai.

Tường Chính Hàn thắng thắn với Từ Trí Lễ là vậy, nhưng hai má Hạ Lâm Hi lại ửng đỏ, Sở Thu Nghiên cũng hơi ngượng ngùng, im lặng vài phút sau, cô nói với Hạ Lâm Hi: “Tôi nay ký túc chỉ có Lý Toa Toa ở cùng Trang Phi.”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Năm sau mình tính thuê nhà ra ngoài ờ.”

Bước chân Sở Thu Nghiên dừng lại, buông lỏng tay Từ Trí Lễ ra, đến bên cạnh Hạ Lâm Hi. Bởi vì con đường nối dài hành lang được trải thảm nên bước đi không vang tiếng động gì, Sở Thu Nghiên hạ giọng xuống hỏi: “Cậu cũng không chịu nổi Trang Phi?”

Cô ấy hơi uốn cong lọn tóc mình, dường như cảm thấy rất mệt mỏi: “Trang Phi như một con nhím vậy, mình không nghĩ có thể làm bạn được với cô ấy.” Nói xong lại hỏi. “Nếu chuyển ra ngoài, cậu sẽ ở đâu?”

Gia đình Sở Thu Nghiên không ở Bắc Kinh nhưng cha mẹ cô lại đầu tư bất động sản ở đây, trong đó có một căn hộ cách trường cô không xa, vậy nên đề nghị: “Nếu được thì chuyển ra ngoài cùng nhau nhé, chúng ta làm bạn cùng phòng.”

Những lời của Sở Thu Nghiên cũng vừa vặn nên Tường Chính Hàn và Từ Trí Lễ đều nghe thấy, ngay lúc này, ai trong họ cũng có tâm trạng hồi hộp, mong rằng Hạ Lâm Hi sẽ từ chối.

Hạ Lâm Hi không phụ sự trông đợi của mọi người, nói: “Nhưng mình...” Bỗng dưng cô tạm ngừng một chút rồi ghé vào bên tai Sở Thu Nghiên, thì thầm gì đó, Tường Chính Hàn và Từ Trí Lễ đi sau không thể nghe được.

Tầm thăm trên khách sạn màu đỏ thắm, khung ảnh treo tường được mạ bạc, chiếc bình trang trí lẫn màu đỏ đen, tất cả đều tinh xảo đến hoa lệ. Từ Trí Lễ chạm vào một khung ảnh, cổ tình nói: “Nếu tôi ở chung với bạn gái, cũng muốn trang trí như vậy.”

Cậu vỗ vai Tường Chính Hàn: “Còn cậu, cậu muốn trang trí như thế nào?”

Tường Chính Hàn cười cười: “Phải xem Lâm Hi muốn thế nào đã.”

Từ Trí Lễ gật đầu nhưng cũng không quá chú tâm đến lời của Tường Chính Hàn, cậu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên cổ tay anh, không kiềm được xuýt xoa: “Chiếc đồng hồ này cậu mua bao nhiêu vậy, thiết kế được quá, rất đẹp.”

Cậu ta vén cổ tay áo mình lên, để lộ chiếc đồng hồ dòng Submarine của Rolex: “Tôi đoán chiếc đồng hồ kia của cậu cũng ngang giá với cái này.”

Vốn là một thanh niên mới hai mươi tuổi, Từ Trí Lễ rất hăng hái trong chuyện bàn về các mặt hàng cao cấp như xe cộ và đồng hồ, đồng thời cũng rất muốn mua những thứ này. Vốn tưởng Tường Chính Hàn cũng là người giống mình nên định trao đổi với anh vài ba câu.

Đáng tiếc Tường Chính Hàn không thể trả lời câu hỏi của cậu ta, vì anh cũng không biết chiếc đồng hồ trên tay mình trị giá bao nhiêu tiền.

Vậy nên anh đáp lại bằng nụ cười.

Đúng vào lúc này, Sở Thu Nghiên cắt ngang cuộc trò chuyện của họ: “Em tìm được phòng rồi này, nếu anh không vào em sẽ qua học bài cùng Hạ Lâm Hi đây!”

Cô vừa dứt lời, Từ Trí Lễ không còn tâm tư nói chuyện phiếm nữa, cậu ta nhanh chóng đến bên Sở Thu Nghiên, ôm thắt lưng cô ấy vào bên trong, giống như thật sự sợ cô chạy mất vậy. Nếu khách quan nhìn nhận, Từ Trí Lễ cũng là một thanh niên tuấn tú, dù nhìn ngang dọc thế nào cũng sẽ hiểu được tại sao Sở Thu Nghiên lại thích cậu ta.

Hạ Lâm Hi nghĩ vậy trong lòng, sau lại bắt đầu lo chuyện khác.

Lúc này cô nghe được cuộc đối thoại giữa Từ Trí Lễ và Tường Chính Hàn, cũng biết ban nãy họ đang bàn về chuyện đồng hồ, phàm là thứ gì liên quan đến tiền bạc cũng khiến thần kinh cô nhạy lên.

Cô theo sau Tường Chính Hàn vào cửa, nhìn anh cởi áo khoác, tháo rồi hai chiếc nút áo và chiếc đồng hồ đặt vào trong một ngăn tủ.

Hạ Lâm Hi đứng một bên ngơ ngác, chẳng bao lâu sau lại bị Tường Chính Hàn nhéo má: “Không phải ban nãy em hỏi anh, tối anh mơ thấy điều gì sao?”

“Đừng nói.” Hạ Lâm Hi ngắt lời. “Em đoán được rồi, anh không cần nói đâu.”

Lớp áo Tường Chính Hàn đã mỏng hơn, anh chỉ còn lại chiếc áo sơ mi bên ngoài. Anh giống như đang bỏ vỏ bánh đi vậy, mở khóa quần áo của cô ra, ngay lúc hơi thở cô trở nên dồn dập, anh dừng lại giải thích: “Trong mơ bắt đầu như vậy đây.”

Giương mặt Hạ Lâm Hi đỏ bừng.

Thật ra tâm trạng Tường Chính Hàn tốt lắm, anh ôm lấy cô hôn thật sâu rồi mới vào phòng tắm rửa, giống như đã quên chuyện chiếc đồng hồ trong ngăn tủ. Đối với anh mà nói, mệnh lệnh của bạn gái là trên cả.

Khoảng tối chín giờ, hai người họ đã tắm rửa xong xuôi, Hạ Lâm Hi mới bước ra, mái tóc chưa khô hoàn toàn như chìm vào trong ánh đèn.

Tường Chính Hàn ngồi trên giường đợi cô, nom rất kiên nhẫn và bình tĩnh.

Hạ Lâm Hi đến gần giường, bỗng dưng có một bàn tay kéo cô ngã xuống, thậm chí còn chưa kịp nhận định chuyện gì đã diễn ra. Cả phòng vẫn im lìm như cũ, nhịp thở của cô tăng lên, lại bỗng dưng nhớ ra chuyện gì, cho dù đang lúc ngượng ngùng cũng phải nhắc đến: “Anh có mang thứ đó không?”

Hạ Lâm Hi bổ sung: “Dù sao chuyện quan trọng nhất là an toàn.”

“Em yên tâm.” Tường Chính Hàn kéo tay cô qua, để cô tự mình kiểm nghiệm.

Ngón tay Hạ Lâm Hi cứng đờ, nhanh chóng rút về. Cô vội bám tay lên cổ anh, nghĩ gì đó mới nói: “Em cảm thấy không đúng lắm.”

Tường Chính Hàn khẽ sát tai cô, thật sự không nhìn được nữa, bắt đầu ôm hôn tới tấp, khoảng cách càng thêm xích gần, anh nhỏ giọng hỏi: “Có gì không đúng sao?”

“Anh chuyển tiền vào tài khoản em, tối nay em lại.” Hạ Lâm Hi ngưng bất chợt, khốn đốn tự vây mình. “Không phải rất không ổn sao?”

Từ lúc mới gặp tối nay, cô chưa nhắc đến số tiền kia, nhưng giờ này không còn ai quấy rầy, không kiếm được, cô phải nói đến.

Tường Chính Hàn cười hân lên trán cô: “Em đang tính toán với anh à?”

“Em định chuyển về lại cho anh, nó nhiều quá.” Hạ Lâm Hi thật thà bảo: “Em biết anh rất có tài, sau này việc kiếm tiền...”

Tường Chính Hàn chỉ trả lời bằng một tiếng cười, anh siết chặt Hạ Lâm Hi, tiếp lời cô: “Cấp ba em tặng anh máy quyền vớ rồi đến cả máy tính, lúc đó anh có viết cam kết sau này cả của lẫn người đều sẽ trả lại cho em.”

Hạ Lâm Hi hôn anh: “Em chỉ cần người.”

Thích một người là cảm giác thế nào, có lẽ chính là như bây giờ, lúc nào cũng lo lắng vì người đó, lúc nào cũng chỉ mong người đó cảm thấy vui, đôi khi, hai điều này lại mâu thuẫn đến thế.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ rất nhiều, cô muốn hoàn thành cho xong chuyện tính toán này nhưng lại không chịu nổi kỹ thuật cao minh của anh, đầu óc dần trống rỗng, quên bằng mình định nói gì, thậm chí còn chủ động phôi hạp.

Rạng sáng ba giờ, cô mệt đến không gượng dậy nổi thế nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, vậy nên hai tay đặt lên người anh, giọng nói mơ màng: “Em không tính sổ với anh, chỉ muốn những gì tốt đẹp nhất dành cho anh.”

Tường Chính Hàn đặt cô vào trong chăn, cúi đầu hôn từng tấc trên gương mặt cô: “Anh cũng nghĩ vậy.”

Hạ Lâm Hi không nghe thấy câu trả lời của anh, vốn dĩ cô không còn đáp lời, bây giờ mệt đến nỗi chỉ muốn ngủ. Tường Chính Hàn ôm cô thật chặt, biết rõ cô đã chìm vào mộng mị rồi nhưng vẫn trân trọng nói ba từ.

Anh nói: “Anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Nhìn Hạ Lâm Hi của bây giờ, Tường Chính Hàn luôn chú ý hoạt động thật khế. Cô vẫn đắm chìm trong giấc mơ của mình, đến bảy giờ sáng mới choàng tỉnh.

Lúc ấy Tường Chính Hàn đã rời giường, anh quay lưng về phía cô, đang mang lại trang phục, cơ thể vẫn cao to tráng kiện như cũ, khiến Hạ Lâm Hi không kiềm được lên nhìn. Cô ngần ngại nhìn cả quá trình Tường Chính Hàn mang quần áo vào, nếu phải phát biểu cảm tưởng, thì nhất định sẽ là muốn xem lại lần nữa.

Suy nghĩ sao lại thiếu đứng đắn như vậy? Hạ Lâm Hi cố gắng kiềm chế bản thân mình, trùm kín mền lên đầu.

Cho đến tận lúc Tưởng Chính Hàn kéo xuống.

Anh vịn một góc mền lên bả vai cô, hai bàn tay chống xuống hai bên, nhìn cô mỉm cười: “Dậy sớm vậy sao?” Anh cúi đầu, khóe môi trượt nhẹ trên gò má cô, dịu dàng một nụ hôn buổi sáng: “Mới bảy giờ thôi.”

Hạ Lâm Hi im lặng không lên tiếng.

Anh chỉ mới nói hai câu mà lòng cô như tan chảy.

Nếu đây là một trận chiến, anh không đánh cũng thắng, còn cô chỉ là một đám bại binh.

Hạ Lâm Hi dần tỉnh táo, đành phải nghiêng mặt qua, tránh né ánh nhìn của Tưởng Chính Hàn rồi mới lên tiếng giải thích: “Em gặp ác mộng.”

Tưởng Chính Hàn hỏi: “Em mơ thấy thứ gì?”

Hạ Lâm Hi không thể kể với anh.

Trong cơn ác mộng ấy, cha mẹ cô đã biết chuyện của bọn họ, mẹ cô giận tím mặt, đập nát bình gốm trong phòng khách... Giấc mơ này vụn vỡ như từng mảnh nhỏ nơi chiếc bình hoa, nhưng nó cũng không phải là không thể xảy ra.

Bởi vì không thể thành thật nên Hạ Lâm Hi chọn cách dối lời: “Em mơ thấy trượt thi cuối kì.” Cô ngậm một cái, đôi mắt hơi ngấn nước, cặp má trau sngg noãn như ngọc, khiến người khác yêu thương.

Tình cảm khiến con người đánh mất lý trí, có lẽ đó là vì họ quá tin tưởng nhau. Tưởng Chính Hàn rất tin Hạ Lâm Hi, cũng bình tĩnh an ủi cô, rõ ràng chuyện anh an ủi hoàn toàn khác hẳn nhưng không hiểu sao lòng cô cũng tĩnh lặng trở lại.

Không bao lâu sau, cô cúi mền quanh mình, chui vào lồng ngực anh, nói: “Học kì sau...” Tay cô đặt trên dây kéo áo khoác anh, vô thức trượt lên trượt xuống, giọng nói nhỏ đến mức khó thể nghe thấy: “Học kì sau chúng ta ra ngoài nhé, anh cảm thấy có được không?”

Trái với dự đoán của cô, Tưởng Chính Hàn không phản ứng lại ngay lập tức.

Cả người Hạ Lâm Hi nhưng được phủ một lớp sáng, cô lại kè bên như thế khiến Tưởng Chính Hàn miên man mãi thôi, còn muốn nhanh chóng dùng mền siết chặt cô lại, thế nhưng chỉ có thể nuối tiếc cách một lớp chăn ôm lấy cô.

Anh hoàn hồn lại hỏi: “Lúc này em vừa nói gì?”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn anh, lặp lại thêm lần nữa.

Cô nghĩ anh không muốn như thế, đôi mắt long lanh loang loáng nước, nom rất đáng thương. Nhưng cho dù rất buồn cô cũng sẽ không nói ra, cô có thói quen tự mình gặm nhấm, thậm chí giọng nói cũng đành lại: “Em ở chung với Sở Thu Nghiên cũng được, vừa gần trường, vừa gần công ty thực tập.”

Giống nhưng đang cạnh tranh khốc liệt trên thị trường, cô cân nhắc trước sau, cuối cùng còn lòi cả Sở Thu Nghiên vào.

Tưởng Chính Hàn cười nói: “Hạ Tổng, em cho anh một cơ hội nhé!” Anh kè sát tai cô, nhờ giọng nói dễ nghe của bản thân khiến cho cô tan chảy, đến độ không đủ lý trí suy xét mọi chuyện.

Tưởng Chính Hàn ít khi như vậy, Hạ Lâm Hi đã tan chảy đến như thế, bàn tay Tưởng Chính Hàn vẫn mò vào trong chăn, cù cô đến ngã nghiêng, đến độ không thể phản kháng được thì thôi.

Hạ Lâm Hi híp mắt, cả người mềm mại dựa vào anh: “Vậy anh có đồng ý không?”

Câu hỏi này giống như đang làm nũng.

Tưởng Chính Hàn hẹn hò với Hạ Lâm Hi cũng được một năm, đây là lần đầu tiên cô tỏ vẻ làm nũng như thế. Nhưng bất kể là mặt nào của cô, Tưởng Chính Hàn cũng đều thích cả, bây giờ cũng tỏ vẻ rất dễ chịu. Anh không do dự thêm lúc nào nữa, nhanh chóng đưa ra một câu trả lời thuyết phục.

Hạ Lâm Hi gật đầu nói: “Em vốn đợi đến năm ba.”

Nhưng cô không ngờ rằng, Tưởng Chính Hàn lại chuyển khoản cho cô. Số tiền này bây giờ cô không trả cho anh, sau này có lẽ vẫn như thế, cũng may kì sau cô sẽ bắt đầu thực tập, đảm nhiệm phòng kế toán công ty Lion, tiền lương thực tập của ngành này kể ra cũng dẫn đầu trong số ngành sản xuất.

Lúc này cô bắt đầu ngộ ra, một người nếu có kỹ năng và tri thức thật sự có thể làm ra tiền. Tưởng Chính Hàn là người như thế, cô cũng không khác vậy là bao.

Những ngày tháng sau này có lẽ sẽ dễ dàng hơn lúc trước.

Bởi lẽ kì thi cuối kì cũng đã chấm dứt lên Hạ Lâm Hi cũng vui đi phần nào gánh nặng, cô lấy việc thi thố ra làm cái cớ, quyết định ở lại trường chứ không

về nhà. Ngay lúc trời chập choạng, cô rành rỗi đến đợi Tường Chính Hàn tan tầm

Dần dần mọi đồng nghiệp ở chỗ anh làm đều biết chuyện Tường Chính Hàn đã có bạn gái. Cũng do thời gian tan tầm của mọi người không khác nhau là bao, đi ra ngoài là sẽ bắt gặp.

Giống như Trịnh Tầm ngồi đối diện Tường Chính Hàn, vậy mà đụng mặt đến cả hai lần. Cuối cùng cũng có một ngày, anh ta thừa dịp rảnh trước lúc tan tầm, bùng ly cà phê của mình đến bên cạnh Tường Chính Hàn: “Tiểu Tường, cậu quen bạn gái mình thế nào vậy?”

Trịnh Tầm không chỉ là đồng nghiệp của Tường Chính Hàn mà còn là tiền bối dẫn dắt anh trong lúc mới đến. Tuy Tường Chính Hàn cũng không cần sự giúp đỡ ấy nhưng anh ta vẫn dùng vẻ đàn anh nói với Tường Chính Hàn: “Bạn gái không cần quá xinh đẹp, nhưng nhất định phải dịu dàng. Bạn gái giàu có cũng tốt nhưng lại quá phóng khoáng, đàn ông chúng ta không thể quản được.”

Tường Chính Hàn mới vào tổ không lâu, anh không thích nói về đời tư của mình. Không tính về ngoài anh vẫn cảm thấy chỗ nào Hạ Lâm Hi cũng đều tuyệt cả.

Nhưng tránh cho Trịnh Tầm mất hứng, anh cũng khách sáo cười cười.

Bởi được tổng bộ khen ngợi nên tổ trưởng thêm phần tin tưởng anh. Tiền lương thực tập tăng lên, nhiệm vụ phân xuống cũng ngày càng nhiều. Mỗi ngày bận rộn vô cùng nhưng cũng chẳng xuê việc, tất nhiên anh càng không có thời gian nói chuyện phiếm.

Trịnh Tầm vẫn đứng bên cạnh, gõ chiếc bàn lao xao: “Hôm trước có người giới thiệu đối tượng cho tôi, cô gái đó là một người Bắc Kinh, người gốc Bắc Kinh ấy, nhà cửa ba gian hai phòng...”

Ngón tay gõ bàn phím của Tường Chính Hàn chợt ngừng lại.

Anh nhìn phía sau Trịnh Tầm, phó tổ trưởng Tạ Bình Xuyên đang sừng sững đứng đấy.

Tạ Bình Xuyên đến gần một khung cửa sổ sát đất, bên ngoài trời sấm tối, đèn đường đã rực màu, một vầng trăng lơ lửng, đáng tiếc ánh trăng kia bị một tòa nhà chọc trời che khuất phân nửa, chỉ có thể lên nhìn xuống đô thị phồn vinh.

Tạ Bình Xuyên hơi nghiêng mặt, nhìn phong cảnh trong chốc lát, sau lại thỉnh linh phát ngôn: “Trịnh Tầm, cậu đang nói chuyện gì với Tường Chính Hàn đấy?”

Bây giờ Bắc Kinh đang chìm trong không khí của đầu tháng một, cái hơi lạnh của tháng mười hai đến giờ vẫn còn mon men. Tuy bên trong ngập tràn hơi ấm của máy sưởi nhưng nghe thấy giọng của Tạ Bình Xuyên, Trịnh Tầm vẫn cảm thấy rén run từ bên trong.

Anh ta gượng cười, không dám quay đầu lại.

Tạ Bình Xuyên đến gần bộ họ: “Trịnh Tầm, tháng trước giao cho cậu một phần mềm làm sạch dữ liệu, có một chỗ cần phải chỉnh lại. Nhu cầu sản phẩm của ngành đang thay đổi, chúng ta phải tăng tốc lên.”

Trịnh Tầm quay mình, ngẩng đầu lăm lét nhìn Tạ Bình Xuyên, báo cáo công tác: “Phó tổ trưởng, tôi còn chuyện vẫn chưa làm xong, số lượng công việc so với hoạch định quá tải...”

Anh ta hơi chau mày, tỏ vẻ phiền muộn: “Không được đâu phó tổ trưởng à, yêu cầu sửa sản phẩm đó chúng ta không làm kịp đâu.”

Lúc Trịnh Tầm đang nói chuyện với Tạ Bình Xuyên, Tường Chính Hàn vẫn còn đang xem tài liệu, anh sắp hoàn thành công việc hôm nay nên mới hỏi họ một câu: “Phần yêu cầu sửa chữ có phải là hệ thống NCoA không?”

Tạ Bình Xuyên hơi nở nụ cười, đôi mắt đang nhìn Trịnh Tầm chuyển sang Tường Chính Hàn.

Tạ Bình Xuyên hỏi anh: “Sao cậu đoán được?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Bên trong diễn đàn của công ty có tin nhắn của bên chăm sóc khách hàng.” Nói xong anh đặt bản báo cáo lên, coi như đã hết việc hôm nay.

Bởi vì Tạ Bình Xuyên và Trịnh Tầm đều đang đứng bên cạnh nên Tường Chính Hàn cũng đứng lên theo. Anh thực tập đã gần bốn tháng, cho dù đã nhận được ít nhiều sự công nhận từ mọi người, anh vẫn cố gắng và khiêm tốn như cũ, khiến phó tổ trưởng và tổ trưởng hài lòng ít nhiều.

Nhưng nơi nào có miệng người, nơi ấy có giang hồ. Trịnh Tầm nghe Tường Chính Hàn trả lời liền tỏ vẻ tán dương: “Tiểu Tường đúng là cẩn thận, tôi vẫn chưa có thời gian rảnh để lên diễn đàn.”

Anh đáp lại: “Đúng là nhiều việc quá cũng rất bận, mọi người phải học tập anh rồi.”

Thật ra Tường Chính Hàn cũng không có thời gian rảnh nên anh viết một loại bọ cái vào diễn đàn, nhiệm vụ của nó là tổng hợp toàn bộ nội dung liên quan đến tổ bọn họ, tổng hợp thành văn bản, cứ mỗi giờ lại cập nhật một lần.

Đúng lúc Tạ Bình Xuyên đang ở đây, anh để anh ta nhìn con bọ ấy.

Sau khi Tạ Bình Xuyên quan sát kĩ đã bình luận như vậy: “Tận dụng phần Shell Script có sẵn, tự động cắt bỏ thông tin, nguyên lý hoạt động của loại bộ này rất đơn giản nhưng phải công nhận cậu làm rất chu đáo.”

Nói xong câu đó, Tạ Bình Xuyên thoáng quay người, nhanh chóng gõ bàn phím, xem xét kĩ số liệu, sau đó nói với Tường Chính Hàn: “Giao cậu cải tiến chương trình đó... Cậu có ý kiến gì không?”

Tường Chính Hàn rút một bản phác thảo ra, bắt đầu cầm bút ghi chú: “Có lẽ số liệu gặp trục trặc.” Nói đến đây, anh nở nụ cười thản nhiên: “Có thể thử xem sao.”

Tạ Bình Xuyên không thích nói những lời vô nghĩa với người khác, anh có thói quen sông phẳng về mặt công việc và hiệu quả hơn. Tác phong của Tường Chính Hàn rất phù hợp với cách hành sự của anh, vậy nên mọi chuyện rất dứt khoát: “Vậy chương trình này do cậu phụ trách, tuần sau tôi sẽ nhận được sản phẩm chứ?”

Ngày lúc này đây, Trịnh Tầm vẫn đang ở đó, vẻ mặt vô cùng nhục nhĩ. Tường Chính Hàn lại không e dè, thành thật nói: “Khoảng sáng mai có thể hoàn thành cải tiến lần đầu.”

Trịnh Tầm mất một tháng không được gì, còn Tường Chính Hàn lại chỉ cần một buổi tối.

Tuy Trịnh Tầm mới là nghiên cứu sinh tốt nghiệp trong năm nay, cũng là người mới của tổ kĩ thuật, nhưng sự đối lập giữa anh ta và Tường Chính Hàn quá rạch ròi, khiến anh ta vô cùng phẫn nộ.

Trước giờ Trịnh Tầm vẫn luôn cho rằng, Tường Chính Hàn là người tính tình hướng nội, khiêm tốn lễ phép, sẽ không chủ động lo chuyện bao đồng. Nhưng tối nay anh ta đã nhận ra, trong những lúc có thể nắm bắt cơ hội, anh sẽ không vì khiêm nhường mà từ chối.

Trịnh Tầm cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy thực tập sinh này chắc là nói dối tuổi. Có khi cậu ta không phải là thanh niên hai mươi mà là lão già ba mươi rồi cũng nên.

Vết vát tâm lý anh ta chút ít là tối nay “lão già” có thể phải tăng ca đến hai giờ sáng.

Lúc ấy bên trong tòa nhà này không còn bóng đèn nào được bật, ngoài cửa sổ đen kín như mực, trên đường chỉ có vài vệt huơ huốc, đều là những người qua đường muộn giờ về nhà.

Sau khi Tường Chính Hàn viết xong bản cải tiến, anh đã gửi cho Tạ Bình Xuyên. Lúc ấy anh mới dọn dẹp mọi thứ ra về, lúc gặp bảo vệ cũng nói vài câu với người kia, ngay thời điểm đặt chân đến cửa chính thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Người gọi đến là Hạ Lâm Hi.

Đêm đông gió lạnh thấu xương, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, anh lại chẳng màng đến, nhanh chóng nhấn nút nhận nghe.

“Anh đừng đấy đừng đi đâu cả nhé!” Hạ Lâm Hi nói. “Em qua đây ngay!”

Tường Chính Hàn nhìn bốn phía xung quanh, giọng nói hơi khàn: “Em đang ở đây à?” Tâm trạng anh rất tốt, chỉ hơi chau mày như đang tìm xem cô đang ở nơi nào đâu đây.

Hạ Lâm Hi nhanh chóng xuất hiện, cô ôm chặt lấy Tường Chính Hàn từ phía sau, trên tay còn mang theo một ly trà sữa và một chiếc cà men đầy kín cẩn thận.

“Em đợi anh ở tiệm cà phê bán hai mươi bốn giờ đối diện.” Hạ Lâm Hi nhìn đôi mắt thâm thẫm của anh, tự suy tâm trạng anh đang không tốt. Có lẽ lần này tăng ca là do công việc trục trặc đầu đó, cô cảm thấy rất đau lòng, chỉ biết kiềm chân hôn anh.

Tường Chính Hàn nắm tay cô, biết rõ còn có tình hỏi: “Em đang đợi anh tan tầm à?”

“Em không đợi anh.” Hạ Lâm Hi nhất định không chịu thừa nhận. “Em chỉ tìm một quán cà phê ngồi ôn tập đề mục thi đấu mấy năm trước thôi.”

Tường Chính Hàn không có ý định bóc mẽ lời cô, anh chỉ vào bao nilon: “Gì đấy?”

“Cho anh...” Hạ Lâm Hi ngưng một chút, thay đổi cách nói. “Là trà sữa và mì ống, em cảm thấy ăn rất ngon, không biết hợp khẩu vị của anh hay không.”

Tay nghề đầu bếp quán cà phê đối diện rất ổn. Khuyết điểm duy nhất là thời gian mang món lên quá lâu, đến tận nay vẫn duy trì kiểu vừa bán vừa làm, một phần ăn có khi phải đợi đến nửa giờ, trong lúc chờ đợi thức ăn mình gọi xong xuôi cũng đã bị dày vò ít nhiều.

Hạ Lâm Hi tự hỏi, nếu cô tăng ca đêm khuya, có phải anh cũng rất lo không? Nghĩ đến chuyện này, cô gọi một suất mang về, ngồi ở quán cà phê đối diện, kiên nhẫn đợi Tường Chính Hàn ra về.

Cho dù Hạ Lâm Hi không nói ra, Tường Chính Hàn cũng dễ dàng đoán biết. Anh im lặng một lúc, sau lại cúi đầu ngay giữa phố phường tĩnh lặng, nâng cằm cô lên trao một nụ hôn. Vì bất ngờ nên cô không kịp ngăn lại. Thế nhưng Tường Chính Hàn lại cắt ngang: “Cẩn thận sữa đổ.” Cô lập tức quay trở lại

mặt đất, tại sao lúc nào cô cũng bị ảnh hưởng nhỉ?

Tường Chính Hàn ngừng lại nói. “Gần đây có một khách sạn.” Anh nhìn về phía trước, ngắm cô đang vội đi, lại nghe Hạ Lâm Hi đáp lời: “Em đặt phòng rồi.”

Tường Chính Hàn nghiêng đầu nhìn cô.

Đôi má cô ửng đỏ, nói như thật: “Em chỉ muốn để anh nghỉ ngơi thôi. Em nghe Từ Trí Lễ nói, từ đây đến Tết Âm, công việc của anh rất nhiều, tăng ca với đồng nghiệp sẽ rất mệt.”

Nói đến câu sau, cô bắt đầu mạnh mẽ: “Cũng không phải chỉ vì anh đâu. Chẳng qua em cũng gặp phải một đề bài không hiểu, định hỏi anh vài câu.”

Tường Chính Hàn im lặng lắng nghe, đồng thời nắm lấy tay cô, sau khi hai người họ đi không bao lâu, bỗng dừng anh mở miệng: “Đêm khuya em ra ngoài làm gì? Sao không ở trong ký túc cho an toàn?”

Cô đợi anh rất lâu, thật sự anh cảm thấy rất vui nhưng lại mâu thuẫn nặng lòng. Anh không muốn cô chịu khổ với mình, chỉ muốn những thứ tốt đẹp nhất dành tặng cho cô. Vậy nên anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, tìm một cơ hội thích hợp và điều kiện thiết yếu để gây dựng sự nghiệp. Xem ra, con đường phía trước vẫn còn rất dài.

(1) NCoA – National Change of Address: Một phần mềm cho phép tích hợp các địa chỉ email cũ, giảm tỉ lệ email không nhận được. Giải quyết và sửa chữa các lỗi sau khi nhận được email.

(2) Shell Script: Một ngôn ngữ kiểu kịch bản và được thông dịch khi thi hành dưới hình thức văn bản thường gặp.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Rạng sáng hai giờ, gió đêm rít gào thay cho tiếng ồn ã náo nhiệt vốn có của những con đường, dây đèn men theo lớp nhựa dần mờ lại, lạnh lùng thanh tao lạ thường.

Có lẽ là đêm nay quá lạnh nên Hạ Lâm Hi không cảm thấy buồn ngủ chút nào, cô ôm một phần ăn khuya trước ngực, ngẩng đầu nhìn Tường Chính Hàn chăm chú, thấy gương mặt anh nghiêm túc như thế, đành chấp nhận thỏa hiệp: “Lần sau nếu anh tăng ca, em sẽ không đợi nữa.”

Lời này, cô nói rất mạnh mẽ.

Tường Chính Hàn nghe xong lại bật cười: “Nếu tan làm sớm, anh sẽ đến gặp em.”

Hạ Lâm Hi không suy nghĩ gì nhiều, cứ vậy trả lời: “Đến gặp em làm gì? Không phải học kì sau đã sống chung rồi sao?” Nói xong mới sững người ra, cô thở than sao mình lại trắng trợn đến vậy, đành lắp bắp chữa nguơng: “Ý của em là, anh cũng phải bận rộn giữa trường lớp và công ty... Cứ qua lại hai nơi như thế, nếu thật sự không có chuyện gấp gì đâu cần phải tìm em.”

Lời chữa cháy này gượng gạo biết bao nhiêu, đôi tai Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô quyết định phải thay đổi chủ đề nói chuyện của họ, lại chợt nghe Tường Chính Hàn nói: “Sau khi gặp được em rồi, mình cùng về nhà nhé!”

Những lời của anh len lỏi vào sâu trong tâm trí cô, khiến từng huyết mạch như dậy sóng.

Cô không biết phải trả lời thế nào, chỉ nhẹ nhàng đồng ý.

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi lần Tường Chính Hàn tăng ca, Hạ Lâm Hi sẽ không đợi anh nữa. Nhưng do Tường Chính Hàn thể hiện rất xuất sắc, hiệu suất và thành quả công việc đều vượt qua Trịnh Tâm cùng tổ nên tổ trưởng quyết định tập trung bồi dưỡng anh, lịch trình công việc chiếm dụng một khoảng lớn thời gian.

Công ty Tường Chính Hàn coi việc đào tạo nhân tài làm cột trụ là một việc quan trọng. Hao tâm tốn sức bồi dưỡng nhân viên với chủ kiến sẽ kiếm lãi từ vốn gốc. Tường Chính Hàn là đối tượng bị chiều chuộng ấy, trong một thời gian ngắn, kinh nghiệm của anh cũng tăng lên không ít nên anh nghĩ vậy cũng tốt. Thế nhưng thời gian dành cho Hạ Lâm Hi lại ít đi, chỉ có thể tranh thủ lúc rảnh, lấy điện thoại gọi cho cô.

Lúc đầu Hạ Lâm Hi nghĩ rằng, một tháng không gặp cũng chẳng sao, giống như kì nghỉ hè ban trước, cho dù cô muốn ở bên cạnh Tường Chính Hàn cả ngày nhưng nhìn thấy anh bận rộn ngày đêm như thế cũng chỉ đành lậm lụi học một mình.

Sau khi kì thi kết thúc, trong trường cũng im ắng hơn rất nhiều. Điều đó có nghĩa là kì nghỉ đông đã bắt đầu rồi. Cô bạn cùng phòng Lý Toa Toa đã đặt vé về nhà từ sớm. Bởi vậy phòng ngủ chỉ còn lại ba người, ngoại trừ Trang Phi luôn sớm đi rồi về cũng chỉ còn Sở Thu Nghiên và Hạ Lâm Hi.

Tối nay đến lượt Hạ Lâm Hi dọn phòng, cô cầm giẻ lau trong tay, tỉ mỉ dọn bụi từng góc cửa căn phòng ngủ, dọn dẹp nhà vệ sinh và cả lau nhà, cùng lúc ấy vẫn lắng nghe tiếng Sở Thu Nghiên nói.

Sở Thu Nghiên hỏi cô: “Học kì sau, cậu muốn ra ngoài thật à?”

“Mấy hôm gần đây mình ra ngoài xem thử vài căn hộ.” Hạ Lâm Hi đáp. “Muốn tìm một nơi ổn chút.”

Cô vừa nắn một căn hộ đơn giản, vị trí cũng rất phù hợp, hai tháng trước mới trang trí lại xong, thế mà chưa ai thuê. Bởi lẽ đối với những người xa xứ khác mà nói, vấn đề ở chỗ tiền thuê nhà quá cao, nhưng đối với Hạ Lâm Hi, chuyện tiền bạc không làm khó cô.

Nếu Tưởng Chính Hàn cũng thấy thích hợp, Hạ Lâm Hi dự tính sẽ chỉ một năm tiền nhà.

Sở Thu Nghiên không rõ lắm về điều kiện kinh tế của Hạ Lâm Hi nhưng sau khi suy nghĩ trong chốc lát, cô vẫn đinh ninh rằng Hạ Lâm Hi gánh hết tiền thuê nhà. Dù sao Hạ Lâm Hi luôn lo lắng cho bạn trai mình, thậm chí có thể sẵn sàng nhận phần thiệt về mình cũng nên.

Nghĩ đến đây, Sở Thu Nghiên ngừng đầu, đăm chiêu nhìn Hạ Lâm Hi.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh gào rít, trong phòng ngủ ấm áp như xuân. Hạ Lâm Hi mang một chiếc váy ngủ may bằng sợi đay, bây giờ vẫn cúi đầu, tiếp tục lau chùi sàn nhà trơn bóng. Cô định sau khi làm xong việc sẽ ngủ một giấc, bỗng dưng bắt gặp ánh mắt của Sở Thu Nghiên, vậy nên cô tạm dừng tay lại, nghiêng đầu nhìn lại cô bạn của mình, hơi ngơ ngác hỏi: “Cậu nhìn gì vậy?”

“Nhìn cậu.” Sở Thu Nghiên nói. “Mình rất ngưỡng mộ bạn trai cậu đấy!”

Sở Thu Nghiên nghĩ trong lòng rằng, nếu Từ Trí Lễ có thể hiểu ý người bằng một nửa Hạ Lâm Hi, cô cũng chẳng cần phiền muộn về chuyện tình cảm.

Nhưng cô chẳng thể nói ra điều đấy được, ánh mắt vì vậy mà thêm đăm chiêu. Gương mặt Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô không thể làm tiếp công việc còn dang dở nữa, đành phải mang cây lau nhà vào buồng vệ sinh, còn không quên nói lảng: “Đội mình tìm được căn hộ vừa ý, nhất định sẽ mời cậu đến làm khách mà.”

Sở Thu Nghiên bật dậy, đến gần Hạ Lâm Hi, vui vẻ nói: “Tốt tốt, mình cũng biết nấu nướng, đội cậu mời mình đến, mình sẽ phụ cậu một tay.”

Cô còn chưa dứt lời, cửa phòng đã bật mở.

Trang Phi đứng trước cửa, vác một chiếc balo trên vai, cả người trùm một chiếc áo bông thật dày, có lẽ vì trời quá lạnh nên chiếc mũi hơi ửng đỏ. Hình như cô ấy mới từ thư viện trở về. Mọi chuyện vẫn giống như bao lúc bình thường, cô ấy bước vào phải đi một vòng quanh phòng, khiến mọi người chú ý rồi mới về chỗ ngồi của mình.

Thế như hôm nay có chút khác, đó là Trang Phi chủ động bắt chuyện với Hạ Lâm Hi: “Tôi nghe các cậu nói.”

Cô tháo chiếc mũ len trên đầu xuống, bàn tay vung vẩy trên bàn, giống như vô thường vô phạt nhắc đến, nhưng thật chất lại đang thăm dò: “Có phải cậu muốn ra ngoài ở không? Năm nhất... ở chung với bạn trai à?”

Hạ Lâm Hi chưa trả lời, Trang Phi đã thờ dài than: “Không biết xấu hổ!”

Cô đứng trên sàn nhà Hạ Lâm Hi mới lau qua, cúi đầu lục lọi cặp cửa mình, thế nhưng cái miệng vẫn lái nhai chuyện đầu đầu, đã vậy còn cố ý làm âm lên: “Cha mẹ ở xa, làm sao biết được con gái mình là kẻ không lòng tự trọng, vì tiền mà sống chung với trai?”

Câu “không lòng tự trọng” Trang Phi dùng âm điệu nặng nhất để tỏ về trịch thượng.

Cô ấy khoi mào tranh chấp cũng không cần lý do, cả người giống như một con nhím dựng thẳng gai, gặp ai sẽ đâm người đó. Đã vậy đối với mọi người, cô ấy chỉ nghĩ đây là cách giải tỏa tâm trạng “bình thường”, không ý thức được bản thân kì lạ đến mức nào.

Tối nay nhiệt độ đã giảm xuống con số đơn, ngoài cửa tuyết rơi, trắng muốt như lông ngỗng, phiêu phiêu lững lờ đáp trên thành cửa sổ, dần dần kết lại thành lớp băng mỏng. Đẹp vậy nhưng Hạ Lâm Hi không có tâm trạng để thưởng thức, cô bỏ cây lau nhà trong tay xuống, ra khỏi nhà vệ sinh.

Không khí bên trong như tịt hần, giống như sắp đóng băng đến nơi.

Hạ Lâm Hi leo lên giường mình, làm như không nghe thấy lời nói của Trang Phi. Cô mang một chiếc váy ngủ sợi đay, sau lớp váy là đôi chân dài trắng nõn, trên đùi cũng chẳng có vết sẹo nào, từng tác đều cực kì hoàn mỹ, một phần cũng nhờ cuộc sống ấm êm thuở bé, chưa từng đụng tay vào việc nặng gì.

Trang Phi không kiềm được tự so sánh bản thân mình với cô, có điều so đi so lại thế nào cũng không cảm thấy vừa ý, vậy nên mới hậm hực gào lên: “Con trai lớp mình biết cả rồi, đều coi cậu như đứa rề tiền không tự trọng đấy!”

Trước tối nay, Sở Thu Nghiên và Hạ Lâm Hi đã hạ quyết tâm, bất kể Trang Phi nói gì, các cô cũng sẽ không tranh luận với cô ấy. Không chỉ vì tranh luận phí thời gian mà còn sợ chỉ cần đấu khẩu trực tiếp, mâu thuẫn càng lúc lan rộng, đó mới là điều phiền phức.

Nhưng Hạ Lâm Hi không nhin nổi nữa, cô quay đầu nhìn Trang Phi, tức đến nỗi không thể thở đều: “Cậu dựa vào tiêu chuẩn gì mà đánh giá tôi? Chuyện riêng của người khác đến lượt cậu quản từ khi nào vậy?”

“Ai cũng gọi cậu là nữ thần.” Trang Phi cười khẩy: “Nữ thần lại là kẻ không biết xấu hổ, cậu biết không?”

Sở Thu Nghiên lập tức tiếp lời: “Cậu đứng trước cửa phòng ngủ nghe lén người khác nói chuyện, hành động này là có học sao?”

Trang Phi giằng mạnh chiếc cặp, đổi giày quyết ra ngoài: “Tôi không lãng phí thời gian với các cậu nữa, tôi sẽ đến phòng tự học tìm mọi người, nói cho cả khoa này biết, hai người các cậu là loại người thế nào.”

Nóng nảy buông một câu này xong, Trang Phi khoác cặp lên vai. Dường như cô ấy không định đến phòng tự học mà đúng hơn là đi khua chiêng gõ mõ, hùng dũng hiên ngang, tỏ vẻ nắm chắc phần thắng đến nơi.

Nhưng cô ấy bị Hạ Lâm Hi ngăn lại.

Hạ Lâm Hi nói: “Chuyện cái bạt tai lần trước, chúng tôi không nói với người ngoài, nhưng nếu cậu cho việc tung tin với người khác chỉ là trò mua vui, tôi cũng muốn giành viên lắng nghe chuyện của mình.”

Lúc xảy ra tranh chấp, có những khi khiêm nhường không thể giải quyết được vấn đề. Thế nhưng nếu lấy điểm yếu của đối phương ra làm vật cựa, tạm thời mùi thuốc súng sẽ thôi hui hắt. Hạ Lâm Hi nằm dài trên giường, im lặng đợi Trang Phi ra khỏi cửa, nhưng cô đợi đến mười phút vẫn không thấy cô ấy có động tĩnh gì.

Một đoạn đệm nhặt nhèo cứ vậy mà trôi qua.

Nhưng sau đêm này, Hạ Lâm Hi càng thêm quyết tâm, kì tới phải dọn ra ngoài. Sống chung với Trang Phi dưới một mái nhà, tâm trạng của cô sẽ không thoải mái gì.

Trước mắt họ chỉ còn một tuần nữa là đến tháng một, khoảng cách đợt thi đấu diễn ra càng cận kề. Bên trong trường có không ít sinh viên la liệt khắp nơi chuẩn bị cho đợt thi đấu sắp đến. Hạ Lâm Hi cũng là một trong số đó, cô cũng bận rộn hẳn lên, nhưng cô khác mọi người ở chỗ, cô không bắt cặp với ai cả.

Ý nghĩa của việc thi đấu không nằm ở tấm huy chương nhận được mà là năng lực của ta có tăng lên sau cả quá trình hay không. Hạ Lâm Hi một mình làm tất cả khiến người ngoài nhìn vào thấy cô là kẻ rất cố chấp.

Tướng Chính Hàn có nói qua điện thoại với cô, một nhóm có nhiều thành viên sẽ khiến mọi thứ trở nên đơn giản, bởi lẽ kiến tạo mô phỏng là một chuyện, viết luận án lại là chuyện khác.

“Không phải anh cũng làm một mình sao?” Hạ Lâm Hi hỏi ngược lại. “Em biết là bây giờ mình cách anh một khoảng rất xa.”

Đợt thi đấu này là một hoạt động của các sinh viên chưa tốt nghiệp, nhưng thực chất nó giống một đợt làm việc nhóm hơn. Chương trình của nó cũng không nghiêm khắc đến nỗi xác minh thân phận người tham gia. Hơn nữa chỉ cần nhúng tay vào, đến cuối đều nhận được danh hiệu “Cố Gắng”. Cơ chế thi đấu đơn giản như vậy, ai lại chịu bỏ qua đây?

Dù vậy, tỉ lệ đại được giải O cũng vô cùng thấp. Giải O gọi đầy đủ là “Outstanding Winners” dành cho sản phẩm đủ tiêu chuẩn nhất. Đa phần những sinh viên như Hạ Lâm Hi ai cũng tham gia vì giải thưởng, ai cũng hy vọng nó sẽ nằm trên tay mình.

Mà trong lòng Hạ Lâm Hi, Tướng Chính Hàn nghiêm nhiên đã đặt chân lên ngôi vua đó, chẳng qua chưa được khẳng định hoàn toàn mà thôi. Càng như vậy, cô càng ý thức được, có phải Tướng Chính Hàn đã đi trước cô rất xa hay không? Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy thật là lạ.

Cô tự nhủ rằng mình của hiện tại cũng phải nỗ lực hơn nữa, có như vậy mới đủ sức sánh bước bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Thời gian kể đến tháng một, cuộc thi đấu chính thức được bắt đầu. Bốn ngày cuối cùng, đi đâu cũng bắt gặp cảnh người người vội vàng, đa số sinh viên đều phải thâu đêm vì thời gian cho vòng thi rất ngắn, nhiệm vụ lại nặng nề vô cùng.

Nếu đã tham gia nhất định phải cố gắng hết mình, Hạ Lâm Hi luôn nghĩ và hành động như vậy. Một mình cô tự làm hết công việc của ba người, khoảng hai mươi phút sau khi trận đấu chấm dứt, ngay lúc đứng lên kia, cô suyết nữa đã té ngã.

Sở Thu Nghiên vội vàng đỡ lấy cô, Từ Trí Lễ cũng chen vào nói: “Hạ Lâm Hi, lúc tự mình bảo muốn lập đội với cậu, cậu nên nhận người. Cậu nhìn mình,

Sở Thu Nghiên và Trần Diệc Xuyên đi, ai cũng phoi phới hơn cậu nhiều. Thức cả một đêm như vậy, cần gì ngược đãi bản thân như thế?”

Cậu ngồi ở dãy bàn phía sau, cười bảo: “Trần Diệc Xuyên, cậu cũng nói gì đi!”

Trần Diệc Xuyên bắt chéo chân, lơ đãng trả lời: “Tính cách Hạ Lâm Hi là vậy, từ lúc trung học chỉ biết hành động một mình.”

Nói xong, cậu ta vẫn hơi nhòai người về phía trước, cuối cùng quan tâm một câu: “Tôi nói cậu này Hạ Lâm Hi, cả người trắng toát như thế, cậu có ổn không đấy?”

Trong giảng đường chỉ còn bốn người bọn họ. Cửa sổ che màn kính kẻ, trên bàn la liệt tài liệu, dưới đất còn vài tờ giấy nháp rơi xuống, giống như một bãi chiến trường thật sự.

Tình cảnh này khiến Trần Diệc Xuyên nhớ lại thời trung học.

Lúc ấy cậu luôn ngồi tại vị trí hạng hai toàn ban, Hạ Lâm Hi luôn giữ ngôi vua không suy giảm.

Vậy nên có vài nam sinh lên trên gheo, hỏi cậu có phải vì thích Hạ Lâm Hi nên lần nào cũng cố ý bại dưới tay cô để thu hút sự chú ý hay không?”

Trần Diệc Xuyên trả lời chỉ với bốn từ: “Cút mẹ mày đi!”

Hạ Lâm Hi hiếu chiến háo thắng, tuyệt đối không chịu thua, người kiên cường từ trong xương tủy ấy trong mắt cậu còn giống con ngựa hoang khó thuần phục hơn là một cô gái bình thường. Vậy nên cho đến bây giờ, cậu vẫn luôn coi Hạ Lâm Hi là một cậu con trai.

Tất nhiên, Hạ Lâm Hi cũng chính là đối thủ cạnh tranh của mọi cậu nam sinh bấy giờ.

Thế nhưng giờ đây, có lẽ cô cũng ngã xuống.

Hạ Lâm Hi thức trắng hai đêm nhưng bây giờ vẫn rất bình tĩnh. Cô không gà gât lúc nào, chỉ là lúc ngáp đôi mắt ươn ướt nước. Từ góc nhìn của Trần Diệc Xuyên, chính cậu cũng thấy nhận định mình hơi quá.

“Minh không sao, đầu óc rất tỉnh táo.” Hạ Lâm Hi im lặng một lát rồi quay sang Trần Diệc Xuyên: “Cho tôi thêm một đề nữa, tôi vẫn thức được hai đêm...”

Mạnh mẽ là một thói quen xấu của cô, cho dù là lúc mệt mỏi hay stress đi chăng nữa cũng không mềm mỏng hơn được.

Trần Diệc Xuyên cũng cười nhạo: “Lúc này tôi còn thấy cậu như sắp ngất đến nơi vậy mà bây giờ vẫn còn cứng miệng được.”

Cậu vung tay trái, khoác vai Từ Trí Lễ: “Nếu năm sau tiếp tục tham gia, ba người chúng ta vẫn chung một đội, phải lật ngôi của một con ngựa hoang mới được.”

Lời của Trần Diệc Xuyên rất có mộng bá vương, nhưng không ai ngờ nhóm họ lại có một “phản đồ”. Sở Thu Nghiên nắm lấy tay Hạ Lâm Hi, phản chiến để giải hòa: “Minh thấy suy nghĩ của một người có tính mắc nổi hơn, có lẽ lần này điểm số của Hạ Lâm Hi sẽ tốt hơn chúng ta.”

Lúc này đây, thể xác và tinh thần của Hạ Lâm Hi đều cần nghỉ ngơi, cô chỉ muốn quay về ký túc xá leo lên giường ngủ, vậy nên trong lúc sơ ý, cô đã khai thật: “Minh chuẩn bị không đủ, ở mấy dòng cuối gõ hơi vội.”

Những người đây toàn là sinh viên có thành tích xuất sắc, luôn yêu cầu bản thân rất cao, không đếm xỉa gì việc trong mắt kẻ ngoài cuộc, những gì bọn họ làm đều hoàn hảo nhất. Nếu đề tự chấm điểm bản thân mình, thì người như Hạ Lâm Hi sẽ không bao giờ để mình cao điểm.

Suốt cả quá trình thi như thế khiến Hạ Lâm Hi tiếc nuối vô cùng, cô cảm thấy mình có thể viết tốt hơn, chỉ cần cho cô thêm thời gian, cơ hội thắng sẽ được nắm chắc.

Sở Thu Nghiên đứng bên cạnh an ủi: “Cậu viết chương trình LaTeX, mấy dòng cuối bất cẩn sao được.”

Hạ Lâm Hi hơi ngẩng đầu, cô nghĩ một chốc rồi nói thêm: “Thời gian sắp xếp trình tự dài hơi so với mình dự kiến.”

“Cũng vì cậu chỉ một mình.” Sở Thu Nghiên tiếp một câu. “Sao cậu không nhờ Trương Chính Hàn giúp?”

Cô ấy mới nói xong, Từ Trí Lễ đã ngờ ngàng: “Không phải chứ Hạ Lâm Hi, cậu không nhờ Trương Chính Hàn sao? Trong tổ Kỹ Thuật cậu ấy rất nổi tiếng, khả năng phản ứng nhanh nhẹn, trình độ chuyên môn cũng rất cao.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, trình độ chuyên môn của Trương Chính Hàn cao cũng là chuyện của anh. Còn việc cô tham gia giải đấu này là phần đầu trong phạm vi năng lực của mình, suy cho cô, cô không cần Trương Chính Hàn giúp đỡ.

Vì Hạ Lâm Hi không nói lời nào, Từ Trí Lễ lại đến gần, đứng bên cạnh Sở Thu Nghiên. Cậu thuận tay ôm Sở Thu Nghiên vào lòng, còn đưa ra lời mời: “Thi xong rồi, chúng ta đi ăn mừng nhé! Mọi người cùng ăn một bữa cơm được? Nhà hàng lần trước mình thấy rất được, tối nay mình sẽ đặt một bàn, ngày mai năm người chúng ta liên hoan.”

Trần Diệc Xuyên chặc lưỡi, khó hiểu hỏi: “Ồ đây tổng cộng bốn người, đào đâu ra đến năm vậy?”

“Còn Tưởng Chính Hàn, Tưởng đại thần.” Từ Trí Lễ ra vẻ trịnh trọng. “Mình đoán lần thi này, người nắm giải nhất chính là cậu ta.”

Trong lời nói của cậu ngập tràn tin tưởng, đại khái là ở công ty nghe ngóng được nhiều chuyện nên rất tin vào năng lực của Tưởng Chính Hàn. Tất nhiên Từ Trí Lễ không phải là người duy nhất nghĩ vậy, bởi lẽ Hạ Lâm Hi cũng tin như thế.

Hạ Lâm Hi vừa thu dọn đồ dùng, vừa tán thành ý kiến: “Đúng vậy, dường như anh ấy ngày càng giỏi hơn.”

Tết Âm Lịch sắp đến gần, công ty cũng bắt đầu cho nghỉ đông. Nếu không vì đợt thi đấu lần này, Hạ Lâm Hi nhất định sẽ đến gặp anh, cũng may bây giờ xong xuôi hết rồi, thời gian họ dành cho nhau vẫn còn kịp.

Chạng vạng ngày hôm sau, chân trời rọi ánh chiều tà, khiến mọi đám mây đều nhuộm chung một màu, cả mặt đất cũng rải nắng đỏ hồng. Đến tận lúc này đây, Hạ Lâm Hi mới tỉnh ngủ.

Cô ngồi dậy trên giường, sau đó nhanh chóng đi thay trang phục, trước khi ra khỏi cửa còn không quên soi gương, đảm bảo mình đã rất ổn rồi.

LLý do duy nhất khiến Hạ Lâm Hi để ý về bên ngoài như vậy chỉ có thể là chuyện cô sắp gặp Tưởng Chính Hàn.

Giống trước đây, Tưởng Chính Hàn luôn đến sớm nửa giờ. Anh vẫn đứng trước cổng trường đợi cô như mọi khi, nhìn thấy cô chạy về phía anh từ xa, bất giác anh vương tay ra, đợi cô đến gần liền ôm chầm lấy.

Mặt trời đã xuống núi, những dây đèn ven đường giờ đây cũng đã sáng ngời. Hạ Lâm Hi đứng ở nơi bóng râm, ngẩng đầu nhìn anh, sâu trong ánh mắt như đang lấp lánh, gặp được anh cô vui không sao tả nổi thế nhưng vẫn cố giả vờ bình tĩnh: “Hôm qua sau khi nộp luận văn xong, em về ký túc ngủ đến tận bây giờ.”

Hai người họ song hành với nhau, đi đến một nhà hàng gần đây. Hôm nay do Từ Trí Lễ mời nên bữa tiệc này trở thành bữa liên hoan, thế nhưng thời gian vẫn còn sớm, Hạ Lâm Hi cố ý đi thật chậm, cứ như vậy cô sẽ được ở riêng với anh thêm lâu chút nữa.

Cô sẽ không bao giờ thành thật với những điều mình đang cảm nhận vậy nên nói sang chủ đề vô cùng nghiêm túc: “Anh cần bao lâu để viết xong luận văn vậy?”

“Bốn ngày.” Tưởng Chính Hàn nói. “Như em thôi.”

Hạ Lâm Hi không tin lắm, cô lại hỏi: “Thật sao?” Tưởng Chính Hàn chưa trả lời, Hạ Lâm Hi đã tự động nói tiếp: “Cũng vì chúng ta làm một mình nên mới viết chậm vậy đây.”

Nhưng Hạ Lâm Hi không biết rằng, trong bốn ngày này, ngoại trừ chuyện thi đấu ra, Tưởng Chính Hàn còn rất nhiều việc vặt khác. Nhưng anh không nói thật ra, anh cứ nghiêng theo ý Hạ Lâm Hi: “Biên trình mô phỏng, viết luận văn, đúng là rất tốn thời gian.”

Nghe Tưởng Chính Hàn nói như vậy, Hạ Lâm Hi thấy được cân bằng đôi chút. Cô luôn nghĩ mình thua anh một khoảng rất xa, lúc nào cũng bặt mặt tìm cách bù vào. Dồn mọi thời gian cô đang có để học lập trình, sau một thời gian cũng có chút ít hiểu biết.”

“Em ngủ không đủ giấc hai ngày.” Bất giác Hạ Lâm Hi thành thật. “Nhưng thi xong rồi em cảm thấy thành thạo được ít nhiều.”

Tưởng Chính Hàn đi vào trọng điểm: “Hai ngày không chớp mắt?” Anh kéo cô vào một ngõ nhỏ bên đường, cúi đầu nhìn kỹ gương mặt cô, bắt gặp tơ máu dưới đáy mắt, giọng của anh dịu đi: “Lần sao...”

Hạ Lâm Hi đoán rằng anh sẽ nói cô lần sau không được làm vậy nữa. Ngoại trừ Tưởng Chính Hàn, Sớ Thu Nghiên và Trần Diệc Xuyên cũng khuyên cô như thế.

Nhưng lời của Tưởng Chính Hàn là: “Sau này em nên nhờ anh.” Nói xong câu này, bàn tay của anh còn vuốt ve gương mặt cô, xoa nhẹ nhẹ, rồi nheo hai bên má.

Trời đông khí lạnh, đầu ngón tay anh vậy mà uơn uớt, anh chạm vào da cô, giống như mưa bụi ngơ ngẩn.

Làn da Hạ Lâm Hi rất đẹp, không chỉ trắng nõn mịn màng mà còn nhuận hồng bên má. Lấp lùng trong bóng đèn càng thêm tinh tế, chạm vào như đặt tay lên một viên ngọc quý giá, khiến người khác không kiềm được chỉ muốn cắn một ngụm.

Thật ra Tưởng Chính Hàn không làm thế, mặc dù trong lòng anh thôi thúc không thôi, anh thích sự độc lập của cô nhưng cũng xót xa vì cô đã thức hai ngày rồi.

Nhưng Hạ Lâm Hi bị anh chạm mặt kia cảm thấy cá nhân đang thiệt hại, vậy nên cô quyết định bắt chước theo, chạm vào bàn tay anh, điều đó khiến anh bật cười.

Trước giờ Hạ Lâm Hi vẫn rất khăng khái, nghe giọng cười hấp dẫn ánh nhìn của anh, cô lập tức buông tay ra.

Màn đêm rũ mình, trăng sáng lên cao, ngõ nhỏ vẫn vơ con gió lạnh, không bóng người băng ngang. Đôi tay Tưởng Chính Hàn ôm lấy cô, thế nhưng chỉ là

ôm mà thôi, cô cảm nhận được anh đang cúi đầu, đôi môi lướt qua tai mình nhưng lại không rõ anh định làm gì.

Bên tai cô như có dòng điện xẹt qua. Đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường, cô tự nhủ với bản thân như thế. Quả thật Tường Chính Hàn rất tuấn tú, giọng nói dễ nghe, cô nhìn anh từ đầu đến chân, gương mặt vô thức ứng đồ, lúc anh kề gần, cô cảm thấy đôi chút mơ màng, giống như đã trở thành bản năng vậy.

Hạ Lâm Hi cố gắng bình tĩnh thì lại bị Tường Chính Hàn cắt ngang: “Trong túi áo em có gì vậy?”

Cô nghe xong, không cần cân nhắc đã trả lời: “Là tấm huy chương.”

Cô thẳng thắn là vậy.

Năm trước khi họ còn học cấp ba, Tường Chính Hàn tham dự kì thi Tin học, đoạt được hạng nhất và tấm huy chương vàng. Cũng trong một sáng sớm mùa đông, anh đem nó đến lớp học tặng cho cô. Hạ Lâm hi lặng lẽ ngắm nó rất lâu, cuối cùng quyết định đem nó đến Bắc Kinh.

Trong lúc thi lần này, ngày nào cô cũng mang theo tấm huy chương bên người, những lúc mệt mỏi, chỉ cần nhìn thấy nó tinh thần sẽ lại phấn chấn hơn rất nhiều.

Vậy nên hôm nay ra ngoài, như một thói quen, cô lại mang nó theo.

“Là huy chương anh tặng em” Hạ Lâm Hi nói. “Lúc thi đầu, em mang theo nói để làm bữa hộ mệnh.”

Tường Chính Hàn đáp: “Đáng tiếc nó không biết nói, cũng không thể thảo luận với em.” Sau anh lại quay về chuyện cũ. “Lần sau nếu có chuyện gì tìm anh sẽ tốt hơn.” Nói xong lại hôn lên trán cô, sau đó mới thả cô ra.

Hạ Lâm Hi không biết tại sao, cả thể xác và linh hồn cô như mềm mại hẳn ra, ngoan ngoãn đồng ý.

Đồng hồ vẫn tiếp tục chạy, đợi đến khi họ tới nơi, bữa tiệc cũng đã bắt đầu. Trong căn phòng ngập tràn tiếng cười, bầu không khí hòa hợp, ánh sáng từ chiếc đèn thủy tinh lung lẳng rải rác khắp nơi.

Từ Trí Lễ đứng ở trung tâm ánh đèn, cậu ngồi giữa, tay cầm một ly thủy tinh, hình như đang định khui bia.

Nhìn thấy Tường Chính Hàn vào cửa, Từ Trí Lễ lập tức chào đón: “Tường Chính Hàn, lại đây làm một ly nào!”

Bàn tay cậu ta cầm chai bia, tay kia vỗ vai Tường Chính Hàn: “Chúng ta đi thực tập cùng ngày, bây giờ được bốn tháng rồi, lúc mới đầu tôi định mời cậu một bữa, nhưng cậu tăng ca mãi thôi.”

Từ Trí Lễ lấy một ly thủy tinh khác, rót bia ra, sau đó nâng cốc đưa cho Tường Chính Hàn: “Nhân dịp này, uống thỏa thuê đi!”

Phòng tiệc cách âm rất tốt, cách vách phòng này là đường ngoài, thế nhưng bên trong không nghe được tạp âm nào, có chăng cũng chỉ có tiếng lanh canh chạm cốc.

Tường Chính Hàn nhận lấy chai bia nhưng không rót cho mình là làm đầy ly cho Trần Diệc Xuyên. Trần Diệc Xuyên ngồi bên trái anh, nhìn thấy anh rót bia cho mình, cũng hơi ngạc nhiên. Nhưng nhìn Tường Chính Hàn nâng ly chạm cốc, bỗng chốc thân thiện bất chợt.

“Tên nhãi này, lâu quá không gặp!” Trần Diệc Xuyên uống một ngụm bia, đứng lên bá vai anh. “Thế nào, tôi nghe Từ Trí Lễ nói, cậu đang làm nòng cốt của bộ phận kĩ thuật à?”

Tường Chính Hàn cười hỏi: “Cậu ta nói vậy à?”

“Không đâu, nguyên văn không phải như vậy.” Từ Trí Lễ sấp vào. “Tôi nghe mọi người trong công ty nói, tổ trưởng của cậu rất muốn bồi dưỡng cậu, nói cậu tuổi trẻ tài cao, thông minh khiêm tốn, vững chãi từng bước, có chí tiến thủ, có quyết tâm cao.”

Từ Trí Lễ và Tường Chính Hàn cạn ly xong liền quên mất sự tồn tại của Trần Diệc Xuyên, cậu ta hưng phấn thuật lại: “Còn nữa, ba tôi là người đề cử cậu vậy nên tổ trưởng nói với ba tôi rằng ánh mắt nhìn người của ông ấy quá tốt, nhìn trúng một nhân tài.”

Tường Chính Hàn nghe xong lời của Từ Trí Lễ nói, biết là cậu ta đang nói quá lên, vậy nên bật cười: “Tôi cũng muốn cảm ơn bác ấy đã cho tôi một cơ hội.”

Từ Trí Lễ nghe anh nói vậy, cảm thấy anh quá bén nhọn, không nhịn được vỗ bàn: “Anh em tốt, cậu có định tự mình gây dựng sự nghiệp không, chỉ làm cho bản thân mình.”

Tường Chính Hàn đặt ly thủy tinh xuống, nghe Từ Trí Lễ tiếp tục nói: “Trong tháng này có một công ty lớn đến công ty chúng ta đàm phán với bên nghiệp vụ. Công ty đó ra giá rất cao, đồng thời yêu cầu cũng rất khùng...”

“Ba tôi nói nếu hạng mục kia không giành được thì quả là đáng tiếc.” Từ Trí Lễ hỏi. “Cậu có nghĩ đây là cơ hội không?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70

Tất nhiên đó là một cơ hội.

Nhưng Tưởng Chính Hàn chỉ nghĩ trong đầu chứ không nói thẳng ra: “Hiện tại tôi vẫn chưa nghe tin tức gì về hạng mục này.”

Loại trừ những nguyên do ngoài ý muốn, bây giờ anh vẫn chưa có ý định từ chức. Vì nếu bắt đầu gây nghiệp lúc này chẳng khác gì để lửa sém lông mày, sáu tháng thực tập chưa hết, anh vẫn cố gắng giữ vững chữ tín của mình, không có ý định vi phạm cam kết trong hợp đồng.

Từ Trí Lễ nghĩ lại những gì mình vừa nói, cảm thấy anh vẫn chưa lung lay, bèn dồn dập hơn cả: “Đó là một cơ sở giáo dục và đào tạo, tài nguyên dữ kiện bên trong rất khổng lồ, bọn họ đang có ý định đổi mới hệ thống quản lý, muốn những số liệu còn tồn được xử lý hoàn toàn, ngoại trừ chuyện này ra chúng ta có thể hợp tác qua mạng.”

Giọng Từ Trí Lễ rất lớn, Trần Diệc Xuyên ngồi bên cạnh nghe thấy cũng cười lớn to cọt nhả: “Nói như cậu có phải là một dự án lớn như vậy chỉ mỗi mình Tưởng Chính Hàn làm không?”

Một phần cũng bởi bên trong không khí khá ngột nên cậu cởi chiếc áo khoác bên ngoài ra, tháo rồi nút áo phần trên, quay qua nhìn Hạ Lâm Hi: “Hạ Lâm Hi, cậu cũng nói gì đi, cậu cũng có đầu óc, một mình một ngựa cũng làm được việc của nhiều người. Khối lượng công việc ở đợt thi lần này chắc chưa làm gục cậu được đâu nhỉ?”

Hạ Lâm Hi không lên tiếng, cô vẫn thủy chung với sự im lặng.

Cô nâng một chiếc cốc thủy tinh, chậm rãi uống từng ngụm nước trái cây, lắng nghe bọn họ bàn chuyện, bản thân không góp thêm câu nào.

Bắt đầu từ trung học, Trần Diệc Xuyên đã có thói quen tranh luận với Hạ Lâm Hi. Từ trước đến nay, đây cũng là lần đầu tiên Trần Diệc Xuyên mở miệng khiêu khích mà Hạ Lâm Hi không đáp trả.

Thật ra không phải Hạ Lâm Hi không biết họ đang nói cái gì, chẳng qua cô chưa biết ý Tưởng Chính Hàn thế nào mà thôi. Dù sao đi chăng nữa, cô vẫn sẽ luôn đứng chung một mặt trận với anh, trước khi anh tỏ rõ thái độ, cô sẽ không nói lời nào.

Nghe Trần Diệc Xuyên nói xong, Từ Trí Lễ không kìm được, cậu ta liền phản bác: “Khả năng lập trình của Tưởng Chính Hàn tất nhiên cao hơn Hạ Lâm Hi, để tôi nói cậu nghe...”

Cả người cậu ta đứng thẳng lên, hăng hái nói: “Những người gốc Bắc Kinh như mình đã làm cha làm mẹ rất coi trọng việc giáo dục con cái. Vậy họ sẽ sẵn sàng chi tiền cho ai? Để tôi nói các cậu biết, đều dồn cả vào những đứa trẻ đấy.”

“Một miếng bánh to như vậy.” Từ Trí Lễ vung tay phụ họa. “Các cậu không muốn chia phần, tôi tự thấy tiếc thay.”

Vừa dứt lời, cửa phòng tiệc mở ra.

Hai nhân viên bồi bàn lần lượt bưng thức ăn của bọn họ lên, chạy mận đầy đủ nhanh chóng lấp đầy bàn tiệc. Từ Trí Lễ lấy đĩa chạm vào đĩa rau, thuận thế gấp vào bát Hạ Lâm Hi.

Từ Trí Lễ suy tính trong lòng, nếu muốn thuyết phục Tưởng Chính Hàn hợp tác cùng anh, trước phải mượn sức Hạ Lâm Hi. Không đợi Hạ Lâm Hi ngẩng đầu lên đã quay trở lại vấn đề: “Cậu không cần trả lời Trần Diệc Xuyên, cứ để mình lo cho, tôi hỏi ngược lại mọi người nhé, cả một hạng mục như vậy, người chịu trách nhiệm là ai?”

Thật ra Hạ Lâm Hi còn muốn hỏi, vẫn chưa biết phân chia tiền lời cho các thành viên như thế nào, sao Từ Trí Lễ có thể khẳng định mình gánh vác được cả hạng mục như thế?

Từ Trí Lễ đáp: “Kỹ thuật của Tưởng Chính Hàn, tôi rất yên tâm. Với cả trường chúng ta có khoa Công Nghệ Thông Tin, chẳng lẽ tìm người khó đến vậy sao? Học kì sau Trần Diệc Xuyên cũng chuyển ngành, chúng ta có thể nhờ cậu ấy hỗ trợ.”

Cậu ta chạm cốc với Trần Diệc Xuyên, cười hỏi: “Đúng vậy không, Trần Diệc Xuyên?”

Hương thơm thức ăn lan tỏa đâu đây, Trần Diệc Xuyên có thể ngửi thấy được, cậu cầm một chiếc cang cua lên, lấy nĩa khều thịt ra, bỗng nghe Tưởng Chính Hàn hỏi: “Cậu định chuyển ngành?”

Tưởng Chính Hàn đưa một tờ giấy ăn cho cậu, cậu nhận lấy rồi đáp: “Tôi không định theo khoa Toán nữa, lúc chuẩn bị cho đợt thi đầu vừa rồi, tôi nhận ra mình rất hứng thú với lập trình.”

Tướng Chính Hàn hỏi thêm: “Chuyên về mảng nào?”

“Thiết kế phần mềm.” Trần Diệc Xuyên nói: “Tự tay viết ra một chương trình so với dùng của người khác ý nghĩ hơn.”

Tướng Chính Hàn cười nói: “Sau này hợp tác.”

Trần Diệc Xuyên vỗ bàn: “Nếu cậu thật sự muốn dựng nghiệp mà thiếu người thì cứ tới tìm tôi.” Tay trái cậu cầm chiếc càn cưa, tay phải vỗ vai Tướng Chính Hàn: “Là bạn cùng lớp cũ của cậu, tôi nhất định sẽ nhận lời.”

“Nếu cậu thật sự chuyên ngành.” Tướng Chính Hàn đáp lễ. “Có vấn đề gì cứ đến tìm tôi.”

Cuộc đối thoại giữa Trần Diệc Xuyên và Tướng Chính Hàn, Hạ Lâm Hi nghe không sót một từ.

Cô không biết quan hệ của họ tốt như vậy từ khi nào, cũng không hiểu tại sao Trần Diệc Xuyên đồng ý giúp đỡ. Từ Trí Lễ cũng mù mịt như vậy, nhưng cậu cũng không theo đuổi sát sao, chỉ rút bìa cho từng người, sau đó nâng ly mình lên cạn sạch.

“Năm người chúng ta.” Từ Trí Lễ nói. “Có thể xây dựng một nhóm, mọi sự nghiệp đều bắt đầu từ những người cùng chí hướng.”

Cậu ta tự cho rằng mình rất thân với mọi người, vậy nên đứng lên trước ghế, gương mặt tuần tú phoi phoi: “Tôi là lãnh đạo, gọi là nhóm trưởng cũng được, chỉ cần mọi người đi theo tôi, tôi sẽ không bạc đãi ai cả. Chúng ta sẽ đánh vào thị trường thiết kế phần mềm và quản lý hệ thống...”

Nói tới đây, Từ Trí Lễ ngồi xuống: “Nãy giờ mọi người không nói lời nào, là không tin tưởng tôi sao? Kế hoạch kinh doanh tôi đã viết rõ ràng cả rồi, chỉ đợi mọi người tham gia thôi.”

Nói lung chừng, phòng tiệc bỗng im phăng phắc.

Từ Trí Lễ uống một ngụm bia, bắt đầu hỏi thúc: “Tướng Chính Hàn, cậu cho tôi câu trả lời xác đáng, có muốn liên kết với tôi xây dựng sự nghiệp không?”

Cậu ta nhip chân chờ đợi, nói huyền thuyên: “Dựa vào bản lĩnh của cậu, chắc chắn không muốn làm công cho người khác cả đời? Chúng ta tham khảo tài liệu từ công ty, nhóm khách đầu tiên cũng đã xác định được rồi, tôi cũng nắm bắt được quy trình nghiệp vụ, cậu trở thành trụ cột kỹ thuật, hai người chúng ta đi với nhau mọi chuyện không phải dễ dàng hơn sao?”

Bất kể khi nào cũng vậy, bỗng nhiên có một cơ hội từ trên trời rớt xuống sẽ có người thúc giục mau nhanh chóng chạy đến nhặt lên, nếu chậm chân thì sẽ không có gì cả.

Nhưng Tướng Chính Hàn có một nguyên tắc, anh sẽ không cướp khách hay lôi kéo đồng nghiệp trong công ty đương nhiệm. Không phải anh tốt bụng, chẳng qua nó đi ngược với đạo đức nghề nghiệp thôi.

Tướng Chính Hàn còn cả đoạn đường dài phía trước, anh luôn tin rằng muốn gặt hái thành công nhất thiết phải làm ăn sòng phẳng.

Nhưng anh không cùng thế giới với Từ Trí Lễ, đến cả cách hành xử cũng khác nhau. Từ Trí Lễ không nghĩ đến, nếu sau khi thành lập công ty rồi, nhân viên cũng hành xử như cậu ta thì kết quả sẽ thế nào. Nhìn thấy Tướng Chính Hàn cười mà không đáp, cậu ta bắt đầu sốt ruột, đành phải mở miệng: “Tôi coi cậu như bạn tốt mới muốn cộng tác với cậu, nếu cậu không đồng ý, bạn bè cũng không làm được đâu.”

Trong lúc thương lượng với người khác, đe dọa là một con dao hai lưỡi.

Cho dù đe dọa thành công cũng sẽ làm rạn nứt mối quan hệ. Thế nhưng Tướng Chính Hàn rất thoải mái, anh vẫn nói với Từ Trí Lễ: “Tôi mới thực tập có bốn tháng, cho dù viết được một phần mềm chẳng qua cũng chỉ là sản phẩm của một kẻ non tay, cậu cảm thấy có thể gánh được hạng mục này sao?”

Tướng Chính Hàn nâng cốc bia lên, ngón tay cử động tinh tế: “Tôi không có tài chính, không có quan hệ, cũng không có kinh nghiệm quản trị hệ thống, cậu hợp tác với tôi chưa chắc đã thành công.”

Đây là câu hỏi để Từ Trí Lễ tự trả lời, trong chớp mắt dập tắt sự nôn nóng của cậu ta.

Cậu ta im lặng trong chốc lát, gõ bàn hỏi: “Vậy trong những người đang ở đây, có ai muốn làm chung không?”

Ngoại trừ Từ Trí Lễ ra, ở đây còn bốn người, nhưng người đầu tiên lên tiếng phản đối, lại là bạn gái Sở Thu Nghiên của cậu ta.

Sở Thu Nghiên nói: “Đề hôm sau nói nhé, ngồi đây đâu phải để nói chuyện công việc đâu.”

Câu nói trôi chảy này lại khiến Từ Trí Lễ mất mặt.

Vậy nên sau khi buổi tiệc kết thúc, Từ Trí Lễ không về chung với Sở Thu Nghiên, cậu ta không chào không hỏi đã về trước, nom ra sắc mặt cũng không tốt lắm.

Lúc này trời đã tối sẫm, ánh sao thưa thớt, trên đường xe cộ vẫn ồn ào, ngọn đèn chớp nháy chớp nháy.

Bốn người Hạ Lâm Hi, cùng nhau đi trên đường quay lại trường. Sở Thu Nghiên đi trước cùng Hạ Lâm Hi. Trương Chính Hàn và Trần Diệc Xuyên hộ tống phía sau, ba người không ai nói gì, cho đến khi Trần Diệc Xuyên gọi chuyện: “Tôi cứ nghĩ tính mình đã tẻ lắm rồi, không ngờ cậu ta còn nóng nảy hơn.”

Cậu châm biếm: “Sau này làm công cho lãnh đạo như vậy, có khi bị để bụng không chừng.”

Nói xong, Trần Diệc Xuyên đợi Trương Chính Hàn đáp lời.

Trương Chính Hàn không có thói quen nói chuyện sau lưng người khác, đây là tính cách hình thành từ nhỏ, cho nên anh lướt qua đề tài này, nói đến hạng mục kia.

“Yêu cầu của hạng mục này rất rộng.” Trương Chính Hàn nói. “Chỉ sợ về sau khối lượng công việc quá nặng mà thôi.”

Trương Chính Hàn cư xử chuẩn mực, nhưng hiện tại Sở Thu Nghiên thì không: “Mặc kệ hạng mục kia ra sao, mình thấy lời của Từ Trí Lễ đầu chẳng xong mà đuôi cũng chẳng lọt.”

Rõ ràng đây là dư âm con giận Sở Thu Nghiên dành cho Từ Trí Lễ không từ mà biệt ban nãy.

Đây không phải là lần đầu tiên cô cãi nhau với bạn trai. Cho dù ngay lúc tức giận nhất, cô cũng có thể bao dung cho sự kiêu căng của bạn trai mình, nhưng không thể chịu được cảnh mặc mình xông ra ngoài, đến điện thoại cũng không nhận.

Lần này mối quan hệ của Sở Thu Nghiên và Từ Trí Lễ rất căng thẳng, cho đến tận lúc Hạ Lâm Hi dọn dẹp hành lý về nhà cũng không thấy dấu hiệu khả quang.

Hạ Lâm Hi thở dài trong lòng, nhưng cô cũng chẳng làm được gì hơn.

Tết Âm sắp đến, cô phải về Giang Minh đón Tết, Trương Chính Hàn cũng về chung với cô. Nhờ cô đặt vé máy bay từ sớm nên không sợ cảnh ùn tắc ngày Tết về, chuyến bay cũng rất thuận buồm xuôi gió.

Lúc về đến Giang Minh, vừa vặn chạng vạng buông xuống, bầu trời dần đổi màu, đám mây đều đầm xuống. Hạ Lâm Hi theo sau Trương Chính Hàn, một tay anh kéo hành lý, một tay anh nắm chặt tay cô.

Cách nửa năm mới quay về quê cũ, Hạ Lâm Hi cảm thấy có chút lạ lẫm.

Trước đó, cô chưa từng xa nhà lâu đến vậy. Nhưng hôm nay được về rồi, cô nhích đến gần Trương Chính Hàn nói: “Hôm nay mẹ em đi công tác, ba em về quê nội rồi, vậy...”

Trương Chính Hàn thấy cô thành thật như vậy, cũng bảo cô: “Ba mẹ anh cũng về thăm ông bà rồi.”

“Bao giờ về lại?”

“Ngày mốt.”

Hạ Lâm Hi nghe vậy gật đầu, cũng không nói gì thêm nữa.

Trương Chính Hàn chưa nói gì, nhưng anh làm việc luôn rất dứt khoát, anh cùng Hạ Lâm Hi về nhà.

Tháng một, nhiệt độ Giang Minh rất thấp, nếu rét đậm hơn nữa có lẽ cũng ngang với Bắc Kinh. Mà ở trung tâm thành phố, một đêm tuyết trắng phủ kín đường đi, kẹt lại trên từng tán cây, giống như những bông hoa salem.

Nhà Hạ Lâm Hi nằm trong một tiểu khu, cây trồng san sát nhau. Thế nhưng cũng bởi vậy nên tuyết đọng rất nhiều, hấn xì một cái có thể khiến nó đua nhau đổ xuống.

Cô cố gắng bước vững trên đường, đạp tuyết về nhà.

Như cô đã nghĩ, trong nhà không có ai, cũng may hệ thống sưởi vẫn bật nên vô cùng ấm cúng.

Hạ Lâm Hi mới bước vào nhà, liền cởi áo khoác, sau vẫn cảm thấy nóng nên đành đi vào phòng ngủ thay một chiếc váy mang trong nhà. Thân váy dài đến mắt cá chân, cô nghĩ mình ăn mặc rất bảo thủ rồi.

Đợi cô ra khỏi phòng, Trương Chính Hàn đã nấu cơm.

Đúng là đảm đang mà.

Hạ Lâm Hi thầm khen ngợi anh.

Cô vào bếp phụ một tay thì thấy anh cúi đầu thái cải trắng, bỗng chốc nhớ lại lúc còn cấp ba, cô cũng đã từng dẫn anh về đây như thế này.

“Anh tính nấu gì đây?” Hạ Lâm Hi đứng bên cạnh anh hỏi. “Em mới nhìn tủ lạnh, bên trong còn một ít sườn, làm thịt kho tàu có được không anh?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Anh không kén ăn.”

Hạ Lâm Hi lấy sườn ra, nhanh chóng nhận thấy bên trong còn cả cá tuyết và cá hồi. Vì bữa cơm đêm nay, cô quyết định lấy mọi thứ tốt nhất trong tủ lạnh ra.

Khoảng thời gian tiếp, họ cùng nhau nấu nướng. Hạ Lâm Hi có một cảm giác rất bồi hồi, dường như giờ đây cô đang sống chung với anh, không ai nói với ai câu nào nhưng đôi tay vẫn nhịp nhàng phối hợp.

Sau bữa cơm tối, đồng hồ báo đã tám rưỡi rồi.

Hạ Lâm Hi kéo Tường Chính Hàn vào phòng ngủ của mình. Cho dù nửa năm không ai dùng đến nhưng luôn có người quét dọn định kì nên phòng cô vẫn luôn sạch sẽ. Chỉ là chiếc thảm đặt trên sàn đã bị dẫm mà thôi.

Tường Chính Hàn đứng trước bàn học, Hạ Lâm Hi cũng thả mình trên ghế dựa. Trên mặt bàn vẫn còn chiếc máy tính apple, cô nhấn nút khởi động, sau đó đề nghị: “Từ đây đến lúc ngủ còn sớm, chúng ta...”

Tường Chính Hàn bật cười hỏi: “Chúng ta làm gì?”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn anh: “Học lập trình nhé!”

Tường Chính Hàn không ngờ được câu trả lời này, anh cũng không nghĩ phản ứng đầu tiên của Hạ Lâm Hi lúc chung phòng với anh lại là muốn học lập trình. Nhưng nhìn bên ngoài anh vẫn rất bình tĩnh, nhanh chóng ngồi xuống bên cô, quan sát kết cấu máy tính.

“Không phải em đã nói kì sau sẽ đến công ty Lion thực tập sao?” Hạ Lâm Hi chống cằm hỏi. “Sở Thu Nghiên nói với em, công việc của bọn em có liên quan đến Python, Python là ngôn ngữ lập trình gì, có khó học không?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Em sẽ học nhanh thôi.”

Hạ Lâm Hi cười nói anh: “Vậy anh dạy em nhé!”

Tường Chính Hàn đồng ý ngay lập tức.

Tay trái anh đặt lên bàn phím, tay phải kéo cô ra ôm vào lòng.

Bàn tay anh đặt lên hông cô, lại như hơi thấp xuống một chút khiếng gương mặt Hạ Lâm Hi đỏ gay, cô không nhìn vào python trên màn hình, ngược lại còn nói: “Thầy Tường, không nên như thế.”

“Bạn học Hạ.” Tường Chính Hàn phối hợp diễn cùng. “Tập trung học nào.”

Hạ Lâm Hi hơi nghiêng đầu, nhìn một nửa gương mặt anh, hy vọng có thể dùng cách này khiến anh xấu hổ. Nhưng cô chưa làm được bao lâu, tay anh đã nâng cằm cô lên, xoay mặt về phía máy tính.

Anh nói: “Trong máy em đã cài Python 2.7 sẵn rồi, vậy giờ chỉ cần trực tiếp khởi động, thông qua các phím lệnh hình thành chuỗi Python thôi.”

Nhìn Tường Chính Hàn kiên nhẫn như vậy, trông rất giống giáo viên của Hạ Lâm Hi, nhưng bàn tay anh cứ đặt không đúng vị trí. Hạ Lâm Hi im lặng một lúc, chuẩn bị trả đũa lại anh thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

(1) Python: Python là ngôn ngữ có hình thức rất sáng sủa, cấu trúc rõ ràng, thuận tiện cho người mới học lập trình. Cấu trúc của Python còn cho phép người sử dụng viết mã lệnh với tối thiểu hóa số lần gõ phím.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Những việc đã qua luôn khiến người khác kinh ngạc.

Năm trước Hạ Lâm Hi dẫn Tường Chính hàn về nhà, chuông cửa nhà cô cũng vang lên như vậy, lúc ấy ở bên ngoài là chú bảo an, còn tối nay lại là cha Hạ Lâm Hi.

Nhìn xuyên qua chiếc lỗ nhỏ trên khung cửa, gương mặt của cha cô càng thêm rõ ràng, Hạ Lâm Hi đứng ở chỗ chốt khóa, đôi tai trở nên ù ù không nghe

rõ.

Tối nay sau khi vào nhà, cô theo thói quen khóa trái cửa chính lại, vậy nên cho dù cha cô có chìa khóa cũng không thể vào được, chỉ có thể ấn chuông đinh đồng mãi. Nhưng cô nhớ rằng, cha cô về quê nội, ít nhất phải đến ngày mốt mới quay trở lại, vậy sao hôm nay lại về sớm thế này?

Dù nói thế nào đi chăng nữa việc khiến cha cô đứng chờ cửa quả là không ổn chút nào. Vậy nên không lâu sau, Hạ Lâm Hi mở cửa ra.

Ông Hạ mang theo nào là bao tải lớn, trên tay còn vác thêm một chiếc bao tải nặng nề. Hơn nửa năm không gặp con gái mình nên giờ đây trông ông bồi hồi khó khó tả, còn giải thích với cô: “Tiểu Hi à, hôm nay nghe tin con về, chú con tặng ba vài thứ này.”

“Đúng rồi Tiểu Hi, con ăn cơm tối chưa?” Cha cô lại hỏi. “Lúc ba về nhà, đi và bà nội con có làm một phần Lạp Xưởng to, heo nhà mình nuôi thịt bao giờ cũng ngon hơn so với siêu thị, con sống ở Bắc Kinh chắc là không ăn được thịt tươi như thế đâu, để ba làm cho con ăn nhé.”

Hạ Lâm Hi giúp cha cô mang bao tải vào nhà, rồi quay người lấy một đôi dép đi trong nhà ra: “Con ăn rồi, còn ba thì sao?”

“Ba chạy về gấp, còn chưa kịp ăn gì.” Cha cô hỏi tiếp. “Cơm tối con ăn gì đấy, đã no chưa?”

Thường thì khi cha mẹ hỏi con cái những chuyện vụn vặt, câu đầu tiên vẫn luôn là ba bữa cơm, cha của Hạ Lâm Hi cũng không ngoại lệ. Ông vừa bỏ bao tải xuống, bỗng nghe con mình nhỏ giọng: “Con có ăn cải trắng cuộn cá, thịt kho tàu và sườn chua ngọt.”

Hạ Lâm Hi kể tên món ăn xong, còn không quên bình phẩm: “Món nào cũng ngon lắm ạ.”

Cha cô nghe vậy vô cùng ngạc nhiên. Tài bếp núc của Hạ Lâm Hi thế nào, người làm cha như ông tất nhiên rất rõ, thứ duy nhất cô biết làm chỉ có thể là trứng chiên mà thôi.

Vậy nên cha cô mới bất ngờ hỏi: “Con tự nấu sao?”

Sao cô có thể tự nấu được chứ?

Nếu tối nay không có Tường Chính Hàn, cô sẽ nấu một bát mì gói mà ăn. Tốt hơn nữa thì cho thêm một quả trứng vào.

Nhưng cô không thể trả lời thẳng ra với cha cô rằng, cô mời bạn trai đến nhà, tài bếp núc của anh ấy rất tốt, cha cô có muốn gặp anh không? Nếu cô nói vậy thật, hậu quả không thể tưởng tượng ra.

Hạ Lâm Hi đành phải dối gạt lương tâm: “Là con tự nấu ạ.”

Cha cô không hề nghi ngờ gì, ngược lại còn vui vẻ cười: “Thật sao, con sống ở Bắc Kinh có nửa năm mà biết chăm sóc chính mình rồi.” Càng nói, càng thêm vui mừng, còn không quên khen cô: “Nếu mẹ con biết chắc sẽ rất vui.”

Dứt lời, tiếng chuông đồng hồ báo chín giờ đã vang lên.

Ngoài cửa sổ tuyết lại rơi, bầu trời đen mịt không thấy đáy, nay tuyết phủ trắng xóa một màu, dưới đất lấp lánh ánh dịu dàng, vãn vơ lan tỏa khắp bốn phía, như là trắng say giấc dưới hồ, như là trắng chơi đùa trên dòng sông.

Cả một nửa thành phố như được đắp tuyết, nhìn về nơi xa ngay cả cây tùng bách xanh biếc cũng nhuộm chung màu bạch ngân. Cha của Hạ Lâm Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi quay đầu lại thì gương mặt trở nên xanh tái.

Hạ Lâm Hi không biết có chuyện gì đang diễn ra nên cô cũng nhìn theo. Cô nhận ra trên bệ cửa sổ có một chiếc áo khoác, một chiếc áo khoác màu đen mà đàn ông hay mặc.

Bỗng dưng cô nhớ lại, sau khi Tường Chính Hàn vào cửa, bàn tay cô đã cởi áo khoác cho anh, đặt bừa ở cửa sổ phòng khách. Ngoài trừ chiếc áo khoác màu đen kia, Tường Chính Hàn còn mang một chiếc áo sơ mi bình thường, thế nhưng vẫn không thể che lấp được dáng người chuẩn từng milimet của anh. Lúc bấy giờ, Hạ Lâm Hi chỉ tiếc không thể cởi hết nút áo anh ra, còn hiện tại chỉ muốn lấy chiếc áo khoác đen ấy trùm lên người anh thật kín kẽ.

Nhưng nay thì đã muộn rồi.

Gương mặt cha cô từ xanh sang trắng bệch, giống như đã nhịn nhục rất lâu rồi.

Ông ngại con gái mình ở đây nên không thể phản ứng thái quá, nhưng ngón tay vẫn run rẩy và hơi thở thì dồn dập rất nhiều. Ông không giữ vững được bao tải nữa, một bọc nông sản to kín đồ cả xuống đất.

Củ cải ướp muối, Lạp Xưởng phơi khô, túi ngô và khoai sọ, tất cả lẫn đều trên sàn nhà, giống như một bản án không lời. Ông đi cả một quãng đường xa về nhà vẫn nhớ vợ mình thích ăn cái gì, đến lúc này nhìn chiếc áo khoác kia như bị dũa kích rất lớn.

Gương mặt Hạ Lâm Hi cũng trắng bệch như cha mình, nhưng khác ở chỗ, cô vẫn bình tĩnh như cũ, đứng chôn chân một góc không nói gì.

Cho đến khi cô nghe cha mình bảo: “Tiểu Hi, con đừng quan tâm chuyện này, đây là việc của người lớn.”

Hạ Lâm Hi không hiểu trắng sao gì, cô kiên nhẫn hỏi: “Chuyện gì ạ?”

Cha cô lấy một điều thuốc ra, bắt đầu châm lửa, đến bên chiếc cửa sổ phòng khách, cầm chiếc áo khoác kia lên: “Ba không mặc quần áo màu đen, nhưng đây là kiểu áo của đàn ông, mẹ con quá trốn rồi.”

Những bộ phim truyền hình tình cảm lúc tám giờ thường có đoạn như thế này: Người chồng rạng danh bên ngoài, sự nghiệp thành công, người vợ ở nhà một mình, phát hiện chồng mình... Trong một khoảng thời gian ngắn cảm xúc ngồn ngàng, chua xót, phẫn nộ, có cảm giác không cam lòng vì bị qua mặt như thế.

Giờ khắc này đây như vẽ ra toàn bộ nội tâm của cha Hạ Lâm Hi.

Cha cô im lặng hút thuốc, cúi đầu ngồi ở ghế sofa, thời gian chậm chậm trôi qua, điều thuốc tàn hết mới nhận thấy con gái đang cố nói chuyện với mình.

Hạ Lâm Hi đành phải thẳng thắn thừa nhận: “Ba à, đó là áo của bạn trai con.”

Tại sao phản ứng đầu tiên của cha lại là mẹ cô...? Cô nghĩ có lẽ bởi vì năm nay qua tháng nọ cảm giác không an toàn như đâm rễ trong lòng, trong tiềm thức ông không tin tưởng mẹ cô và cứ luôn cho rằng con gái mình vẫn còn nhỏ.

Quả nhiên, lời cô vừa nói chẳng khác gì một thau nước lạnh xối lên đầu cha, ông ngẩng đầu nhìn cô: “Con có bạn trai từ khi nào vậy? Còn mời về nhà sao?”

Ông ngả người trên ghế sofa, gối dựa lún sâu xuống, lông mày chau lại, so với độ nhăn nhoe của chiếc nệm còn hơn: “Bạn trai con đâu, mau gọi ra đây cho ba nhìn.”

Đang nói dở, cửa phòng ngủ đã mở ra.

Tường Chính Hàn bước ra từ đây, quần áo chỉnh tề, lịch sự phong nhã. Dù sao anh vẫn còn trẻ, bề ngoài rất ổn, cho dù đèn có rọi sáng tới mức nào cũng không thấy được khuyết điểm.

Không khí phòng khách trở nên kì lạ, sự im lặng càng khiến tim đập nhanh hơn.

Tường Chính Hàn vẫn giữ được bình tĩnh, vô cùng lễ phép chào hỏi: “Chào bác ạ.” Nói xong còn đến gần hơn một chút nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, không tỏ vẻ thân thiết quá đà.

Hạ Lâm Hi đứng bên cạnh sofa, đầu óc trở nên trống rỗng. Quả thật một lúc nào đó Tường Chính Hàn cũng phải xuất hiện, nhưng lúc anh gặp mặt cha cô vốn không nên như thế này.

Tuy nhiên, có những lúc, cuộc đời sẽ không cho con người nhiều thời gian chuẩn bị như vậy. Chuyện cô không muốn nghĩ đến rồi sẽ phải tới, thậm chí trong tình huống cô không kịp phòng bị gì.

Phản ứng của cha Hạ Lâm Hi còn bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của cô, thậm chí còn vẫy tay bảo: “Đừng đứng nữa, mau lại đây ngồi đi.” Đợi đến khi Tường Chính Hàn ngồi xuống bên cạnh cha cô rồi, ông vẫn bắt đầu vòng vèo đưa ra những câu hỏi.

Người đứng nhìn không dám hó hé gì, chỉ có tàn thuốc đang rơi dần. Ông Hạ người hút lại, rót cho mình một tách trà, còn cho Tường Chính Hàn một ly, giống như là đang chuẩn bị thật tốt cho một cuộc đàm luận dài.

Hạ Lâm Hi ngồi ở sofa đối diện, cố gắng tăng thêm hào cảm của cha cô với anh: “Anh ấy học cùng lớp cấp ba với con, thật ra tụi con bắt đầu lâu lắm rồi.”

Nhưng cha cô không đáp lời.

Cha cô đánh giá chăm chặp Tường Chính Hàn trong chốc lát, hỏi thăm tên tuổi, sở thích, chuyên ngành đại học, thậm chí là lịch sử tình trường, dường như có ý định hỏi hết mọi chuyện vặt vãnh của con người mới dám an tâm để con gái mình nói chuyện yêu đương cùng anh.

Tường Chính Hàn thành thật trả lời mọi câu hỏi, nụ cười rất mực hiền hòa, vô cùng nhẫn nại, từ trên xuống dưới không chê vào đâu được. Anh nói chuyện luôn cẩn thận cẩn nhắc, bất kể khi nào cũng khiến mọi người thoải mái, bất tri bất giác, quyền chủ động rơi vào tay anh.

Ban đầu ông Hạ nói chuyện với anh vẫn khoanh tay lại, tỏ vẻ nghi ngờ và không tin tưởng. Nhưng dần dần về sau, cánh tay cũng buông lỏng, thỉnh thoảng còn vỗ vỗ lưng anh.

“Thằng nhóc này.” Ông Hạ kết luận. “Chững chạc hơn so với bạn đồng lứa rất nhiều.”

Khó trách con gái ông thích cậu ta.

Hạ Lâm Hi tìm đúng thời cơ, còn bổ sung thêm: “Con nghe một người bạn khác nói, tổ trưởng phụ trách Chính Hàn ở công ty thực tập cũng rất trọng dụng anh ấy.”

Tổ trưởng trọng dụng anh, không hẳn chỉ vì sự chững chạc, mà còn vì tài năng và sự kiên nhẫn chậm rãi từng bước. Thế nhưng Hạ Lâm Hi tin rằng,

những chuyện con con như thế, cha cô cần thời gian từ từ nhận ra.

Nhưng chuyện quan trọng nhất, cha cô lại nhắc đến sau: “Ban nãy cậu nói, nhà cậu ở trong nội thành?”

“Phố Đông nội thành.” Tường Chính Hàn nói lại địa chỉ. “Số ba mươi bảy ạ.”

Ông Hạ không bình luận thêm điều gì, nhưng lúc đứng lên vẫn nói với con gái một câu: “Tên nhóc này rất được, nhưng chưa chắc đã qua được cửa mẹ con.”

Đâu chỉ là qua không.

Hạ Lâm Hi cảm thấy rằng, cửa mẹ cô mới chính là vòng đầu chung cuộc.

Cha Hạ Lâm Hi uống một ngụm trà, lại nhìn Tường Chính Hàn trước mặt, trong lúc hơi nước từ tách trà bốc lên, ông hồi tưởng lại một thời tuổi trẻ của mình. Lúc ấy về bề ngoài ông rất tuấn tú, rất nhiều cô gái theo đuổi... Nghĩ đến đây, như chợt nhớ lại điều gì đó, ông dằn đi dằn lại: “Năm nay con chỉ mới hai mươi tuổi, phải biết giữ chừng mực, biết bảo vệ bản thân mình.”

Về phần phải bảo vệ bản thân thế nào, cha cô không nói thẳng ra nhưng Hạ Lâm Hi hiểu được, lập tức đáp lời: “Ba à, con hiểu mà.”

Cha cô nghe con gái mình trả lời xong cũng yên tâm phần nào.

Dường như nhận ra chuyện yêu đương của con mình rất giống chuyện cũ của cha mẹ nó, tâm trạng ông Hạ đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, sau lại bình tĩnh nhận định, thật ra không phải ông tán thành con gái mời bạn trai về nhà, mà bởi vì lúc trẻ, ông cũng từng lên vào nhà bạn gái đấy thôi.

Ông lấy tư cách của một người từng trải, liên tiếp đặt ra những câu hỏi cho Tường Chính Hàn, cảm thấy cậu trai này là một người kiên định, về bề ngoài cũng hơn nhiều người, nhan nhác bóng dáng ông năm nào.

Dù vậy, ông vẫn nghe Hạ Lâm Hi hỏi: “Ba à... Ba đừng nói chuyện này với mẹ được không?”

Bây giờ đã gần rạng sáng, từ lúc ông Hạ về nhà đến nay cũng đã bốn giờ trôi qua. Hạ Lâm Hi không nghĩ rằng, thời gian qua mau đến vậy. Cha cô có thể chấp nhận Tường Chính Hàn, nhưng sau khi mẹ cô biết được, mọi chuyện không còn đơn giản như thế này.

Trên trần đèn thủy tinh óng ánh, trên bàn có một đĩa trái cây, Hạ Lâm Hi bóc vỏ quýt, đợi cha mình trả lời: “Ba không nói không có nghĩa là mẹ con không biết.”

Ông Hạ nhìn qua Tường Chính Hàn, phát hiện anh đang cúi đầu nhặt hết nông sản lên, đặt nó trở lại trong bao. Tường Chính Hàn làm việc rất nhẹ, không gây ra tiếng động gì nhưng lại rơi ngay vào mắt ông Hạ. Anh đành đứng thẳng lên nhìn lại, bỗng nghe ông Hạ thở dài một hơi, nói với anh: “Con trai, cố gắng lên.”

Con trai, cố gắng lên.

Chỉ năm từ này thôi, giống như cả một kho báu mà ông có thể trao cho cô gái nhỏ của mình.

Khoảng kẻ sáng đêm nay, Tường Chính Hàn khoác áo, nói lời chào với cha của Hạ Lâm Hi rồi chuẩn bị về nhà.

Trong lòng Hạ Lâm Hi không muốn như vậy, cô cứ nhìn cha mình mãi. Cha cô thấy trời đã muộn quá rồi, bên ngoài tuyết còn rơi, Tường Chính Hàn vẫn mang theo hành lý, cân nhắc một chút rồi giữ lại: “Khoan đi đã, tối nay ngủ ở phòng khác đi, gần đó cũng có một nhà vệ sinh, chỉ cần lấy gối ra là được.”

Ông vừa nói xong, Hạ Lâm Hi đã đến bên Tường Chính Hàn, kéo hành lý của anh vào phòng khách, còn giúp trải nệm ra.

Đêm dài vắng lặng, cửa sổ tuyết tung bay tự do, ngọn đèn trong phòng khách mở ra, rọi thêm chút ánh sáng ấm áp. Hạ Lâm Hi quỳ gối trên nệm, hai tay đè xuống, thử độ êm ái, sau đó mới nhìn Tường Chính Hàn: “Anh ngủ ở đây nhé, để em lấy gối cho anh.”

Nhìn dáng vẻ cô cẩn thận trải mền gối ra, Tường Chính Hàn suy nghĩ miên man.

Anh cởi áo khoác, đóng cửa chính phòng khách lại, chậm chậm bước đến bên nệm, cúi đầu hôn trán cô. Sau đó cũng chẳng còn phát sinh chuyện gì nữa cả, anh chỉ chúc cô ngủ ngon rồi nhìn theo bóng người về phòng ngủ.

Khoảng một phút sau, Hạ Lâm Hi ôm gối chạy ra.

“Cho anh này.” Cô nói.

Tường Chính Hàn nhận lấy, còn vỗ vỗ: “Rất êm.”

Hạ Lâm Hi nói: “Em có hai cái gối, chia cho anh một cái.”

“Thì ra là gối của em.” Tường Chính Hàn bình luận: “Chủ nào vật nấy.”

Nghe được câu “chủ nào vậy này” kết hợp với cụm từ “rất êm”, Hạ Lâm Hi biết rằng anh đang nói những điều rất không trong sáng, cả gương mặt cô ửng đỏ: “Tối nay anh ngủ sớm đi, mai em tiễn anh về nhà nhé.”

Nói xong, cô cũng quay về phòng ngủ của mình.

Trước khi ngủ, Hạ Lâm Hi đặt báo thức lúc bảy giờ.

Nhưng đợi đến lúc cô tỉnh lại, bên gian nhà ngoài đã vang lên vài tiếng sồn soạt, cô vội xỏ dép chạy ra thì chỉ thấy cha mình ngồi đó.

Ngày đông giá rét, sắc trời tờ mờ sáng, tuyết phủ kín phố lớn ngõ nhỏ, đến gần cửa sổ đã cảm thấy hơi lạnh. Hạ Lâm Hi đứng bên cửa sổ nhà bếp, nghe cha mình nói: “Sáu giờ Tường Chính Hàn đã về rồi, trước khi đi còn làm buổi sáng nữa.”

Hơn nữa ăn rất ngon.

Nhưng câu sau, cha cô không hề đa động đến.

Nhớ lại mấy món cá cuộn củ cải, thịt kho tàu, sườn chua ngọt mà Hạ Lâm Hi nhắc đến hôm qua, ông Hạ đã đưa ra kết luận, những món đó là do Tường Chính Hàn nấu chứ không phải tài bếp núc của con gái ông.

Hạ Lâm Hi không quan tâm đến bữa sáng. Hơi giá lạnh đã làm mờ tầm kính, cô đành dùng tay vẽ một vòng tròn trông ra cửa sổ, thấy người qua đường ngược xuôi bốn ngã, tuyết trời lừng lờ trên đầu, đến nỗi chẳng thấy đâu là bầu trời. Mùa đông tháng giêng này quả là đáng ghét.

Tường Chính Hàn không đợi cô rời giường đã xách hành lý về trước. Tuy bên ngoài cô không nói gì nhưng trong lòng vẫn luôn ganh ghét, cha cô dường như cũng cảm nhận được.

Dù sao nuôi con gái nhiều năm như vậy, ông Hạ tự nhận mình cũng hiểu được lòng cô, coi như vì bữa sáng này, ông đỡ cho Tường Chính Hàn một bận: “Bên ngoài tuyết rơi lớn quá, Tường Chính Hàn không muốn con tiễn cậu ta.”

Hạ Lâm Hi nghe vậy, vô cùng ngạc nhiên với sự lý giải của cha cô. Cô không biết Tường Chính Hàn dùng cách gì mà giành được sự tin tưởng của cha mình nhanh như vậy.

Năm phút trước, Hạ Lâm Hi còn phát hiện, Tường Chính Hàn có like bài post của cha mình trên mạng. Cha cô thường hay chia sẻ cho bạn bè vài hình ảnh phong cảnh, nhưng cô chưa bao giờ để ý, ngờ đâu Tường Chính Hàn lại cổ vũ điều này.

Ngoại trừ chuyện nhỏ này ra, cha cô và Tường Chính Hàn bắt đầu kết bạn.

Tuyết vẫn rơi như cũ, che khuất màu Mặt Trời, đến giữa trưa, cuối cùng không trung cũng thay đổi. Thái Dương le lói một góc nhỏ sau vầng mây, ánh nắng sáng ngời trên chỗ tuyết còn đọng lại.

Hạ Lâm Hi đóng cửa phòng, ngồi trong không gian nhỏ của mình bắt đầu học, cho đến khi nghe được tiếng trò chuyện mới mở cửa ra, dường như mẹ cô về rồi.

“Hôm nay tôi bay chuyến sáng, mới về từ Hồng Kông” Mẹ cô tháo đôi giày cao gót ra, mang theo vali lớn túi bé đến ngồi trước sofa: “Hai người đều về hôm qua à?”

Hạ Lâm Hi gật đầu vâng dạ.

Cha cô đứng trước bàn ăn, dường như tâm trạng rất tốt, còn gọi hai mẹ con: “Mau lại ăn cơm đi, hôm nay tôi làm bữa trưa, còn mang đặc sản ở quê về này.”

“Đặc sản gì đấy? Không phải Lạp Xưởng nữa chứ?” Mẹ cô hỏi lại. “Ông Hạ, tôi ăn ngán rồi.”

Hương thơm thức ăn lan tỏa khắp nhà, trên bàn chay mặn đầy đủ, cộng thêm ba đôi đĩa bát, Hạ Lâm Hi lướt qua, rất nhanh giảng hòa: “Có cả khoai sọ nữa, không phải mẹ rất thích ăn sao?”

Cha cô cũng ứng lời: “Đúng vậy, thứ bà thích đấy, mau ngồi xuống đi.”

Hạ Lâm Hi nghiêng đầu, nhìn mẹ cô, cuối cùng bà ấy cũng chịu đi đến. Cách nửa năm ba người bọn họ mới ngồi cùng một mâm cơm, tuy bầu không khí không quá hòa hợp nhưng tốt xấu gì cũng là người một nhà sum vầy.

Cha cô vươn đĩa ra, gắp một miếng Lạp Xưởng xào. So với sơn hào hải vị, ông thích cái vị dân dã này hơn, ăn kèm với một miếng cơm, ông giải thích với vợ mình: “Lần này tôi về nhà nội để lo cho chú.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Chú có chuyện gì ạ?”

“Con gái của chú con, con bé lớn hơn con một tuổi ấy. Lần cuối cùng ba gặp chỉ mới là một đứa con gái mới lớn, không ngờ năm nay đã lập gia đình rồi.” Cha cô đáp. “Trong thôn xiêm áo tiệc rượu, hai người không đi nên không biết náo nhiệt đến cỡ nào.”

Hạ Lâm Hi không thích góp vui, cô thích im lặng ăn hơn nhưng để bữa cơm thêm thoải mái, cô vẫn cố hưởng ứng: “Lâu rồi con không gặp chị ấy, bây giờ chị ấy thế nào rồi.”

Cha của cô suy nghĩ một lát rồi với đĩa gạo thêm thức ăn: “Vẫn thích yên lặng như trước.”

“Tháng tám năm nay, con gái chúng ta mới hai mươi tuổi.” Mẹ cô đột ngột nói. “Con bé kia hai mốt đã lấy chồng, không sợ thiệt mình sao?”

Ba cô thuận miệng đáp “Gặp được người phù hợp, sớm muộn gì không giống nhau.” Rồi còn nói. “Nếu Tiểu Hi gặp được người mình thích...”

Ông còn chưa nói xong, mẹ cô đã ngắt lời: “Con gái của em ông đưa thế nào? Cấp hai chưa xong đã bỏ học, con ông học ở trường đại học tốt nhất cả nước, hai đứa nó có gì giống nhau sao?”

Hạ Lâm Hi cúi đầu ăn cơm, không nói gì cả.

Cô thầm nghĩ, mình đã gặp được người phù hợp nhất rồi, chỉ không dám cho mẹ xem mặt mà thôi.

Cha cô không nhẫn nại nổi nữa, ông cau mày nói: “Được được được, không nói nữa, ăn cơm đi.”

Vậy nên trên bàn không còn ai mở miệng nữa.

Đợi bữa cơm xong xuôi, Hạ Lâm Hi quay về phòng bật điện thoại lên, cô gửi cho Tường Chính Hàn một tin nhắn, hỏi mấy hôm nay anh có định làm gì không.

Tường Chính Hàn nhanh chóng trả lời: “Không làm gì cả.” Sau đó còn nói: “Đều ở nhà.”

Không phải Tường Chính Hàn không có gì làm, thế nhưng lo Hạ Lâm Hi muốn gặp anh nên tỏ vẻ rất nhàn rỗi.

Quả nhiên Hạ Lâm Hi liền mắc câu, cô gửi một nhắn dán lên qua lại, rồi mới hỏi tiếp anh: “Anh có muốn ra ngoài ăn gì đó hay đi xem phim không?” Gửi xong tin này, Hạ Lâm Hi còn gõ thêm: “À, dường như ba em rất thích anh.”

Cô còn bồi thêm một câu: “Nhưng ba mẹ anh còn không biết em là ai cả.”

Tường Chính Hàn ngẫm lấy ý tứ trong đó, cuối cùng nhấn lại, anh định ngày mốt sẽ đưa cô đến nhà gặp cha mẹ.

Ngoài cửa sổ sắc trời đã sẫm tối, Hạ Lâm Hi mở đèn giường, rọi sáng điện thoại của cô, nhận được một tin nhắn này đã gây người ra. Cô hiểu gặp cha mẹ có nghĩ là gì, so với cảnh chạm mặt ở nhà cô hoàn toàn khác hẳn, nó giống như chân chính giới thiệu vậy.

Cha mẹ Tường Chính Hàn rất tốt bụng nhưng ấn tượng về Hạ Lâm Hi lại quá ít. Cho dù bọn họ từ từ đi chẳng nữa cũng không có nghĩa sẽ thích cô.

Nhận được tin nhắn này, cô cứ lo lắng không yên.

Dù vậy, cô cũng không từ chối Tường Chính Hàn, quyết định sẽ ăn một bữa cơm trưa cùng nhau.

Trời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt đã đến ngày nào đó. Không khác hai ngày trước đây, cứ vào sáng sớm, tuyết lại rơi, đến hồi giữa trưa, tuyết bên ngoài đã đọng thành một tầng.

Tuyết trắng bao phủ mái ngói đỏ, ngã tư đường trong nội thành vẫn náo nhiệt như cũ, đầu đường cuối ngõ nhà nhà đốt pháo. Mảnh vỡ rơi đầy trên nền tuyết, trong chốc lát lại bị gió cuốn đi, quất lên trang phục và cô tay cô, khiến Hạ Lâm Hi hơi run người.

Bộ trang phục hôm nay, cô lựa mất hai giờ.

“Nếu như em nói gì không phải.” Hạ Lâm Hi đi bên cạnh Tường Chính Hàn, trong lòng vẫn còn lo lắng. “Anh phải nhắc em nhé.”

Tường Chính Hàn cười nói: “Nhắc gì chứ, em cứ như mọi khi thôi.” Anh kéo cô đi, đi được vài bước còn trấn an: “Ba mẹ anh rất thích em.”

Hạ Lâm Hi không tin lắm.

Cô còn chưa nói chuyện với cha mẹ anh mấy câu, làm sao bằng Tường Chính Hàn được, mới tiếp xúc với cha cô vài giờ đã bắt đầu nhắn tin tán gẫu, khen ngợi nhau trong danh sách bạn, nhanh chóng trở thành đồng chí chung chiến tuyến rồi.

Dọc theo đường đi cô lúc nào cũng không yên, nhưng bước vào cửa rồi thì lại bình tĩnh rất nhiều.

Nhà Tường Chính Hàn có một cái sân, trong góc sân trồng một cây Hạnh, thân cây cao lớn ngắt ngưỡng, nhuốm dần một màu tuyết, hoa vẫn trở nên lạ lùng. Ông Tường bày một chiếc bàn dưới tán cây, trên đó còn ván cờ và chén trà, giữa đó còn có một chiếc lò sưởi, bỗng chốc tạo nhã lạ kì.

Nhìn thấy Hạ Lâm Hi vào cửa, ông Tường cười nhẹ bảo: “Chắc là biết con đến nên trời ngừng tuyết đấy.”

Cha của Tường Chính Hàn vẫn ôn hòa như trong trí nhớ. Hạ Lâm Hi hơi sững sốt, bỗng chốc mới phản ứng lại: “Con chào bác ạ.”

Cô còn chưa dứt lời, chiếc cửa gỗ nổi gian trong đã mở ra.

Mẹ Tường Chính Hàn bước đến, chắc là bà đã nghe thấy tiếng chuyện trò, vậy nên nói với Hạ Lâm Hi: “Tiểu Hi vào nhà đi con, ngoài trời còn lạnh lắm.”

Chợt nghe mẹ anh gọi mình là “Tiểu Hi”, Hạ Lâm Hi nghĩ thầm chắc cha mẹ Tường Chính Hàn đã biết tên mình rồi. Đợi đến lúc họ dùng bữa cùng nhau, cô không cần giới thiệu đâu nhỉ.

Hai tháng trước, Hạ Lâm Hi từng bị mẹ mình kéo đi tham gia một bữa cơm thân mật. Trong phòng tiệc đó có cha mẹ và cả Tần Việt, một bữa cơm đó giống như xem mắt, từ đầu đến đuôi cô không muốn nhớ lại nữa.

Lúc đó Hạ Lâm Hi tùy tiện bao nhiêu thì giờ chuẩn mực bấy nhiêu.

Đợi cô vào cửa đã thấy một chiếc bàn được bày ra sẵn, trên đó còn trải một chiếc khăn.

Vài dẹt tinh tươm, cơm nước đã dọn đủ.

Mẹ của Tường Chính Hàn vào bếp mang thêm thức ăn ra. Hạ Lâm Hi không suy nghĩ gì đã vội lảng xãng đến giúp. Cô không nói nhiều nhưng tính tình nhu hòa, dịu dàng lại rất ngoan ngoãn.

Tường Chính Hàn giới thiệu bạn gái cho cha mẹ mình, giống như đang thể hiện rõ cô là đối tượng kết hôn tương lai. Anh chưa bao giờ nói với cô điều này, nhưng nếu không phải là cô, anh sẽ không cưới ai cả.

Cha mẹ anh cũng hiểu điều gọi là yêu ai yêu cả đường đi, dù sao cũng rất ưng ý Hạ Lâm Hi.

Đáng tiếc Hạ Lâm Hi không biết đầu này, cô vẫn luôn cố gắng biểu hiện mình là người xứng với anh, mong nhận được sự tán thành từ hai bậc trưởng bối.

Trong lúc chén đĩa voi dần, cô ngồi bên cạnh Tường Chính Hàn, nghe mẹ anh hỏi: “Con thấy thức ăn có hợp khẩu vị không?”

Hạ Lâm Hi chưa trả lời, mẹ anh đã cười khẽ, tiếp lời: “Đi nghe nói con thích ăm cà, cải trắng, cá trích, cà rốt và cà chua đúng không?”

Ông Tường cũng cười phụ họa: “Bình thường không uống được rượu nữa.”

Hạ Lâm Hi nghe xong lời này, gương mặt hơi đỏ, đành phải thành thật thừa nhận: “Đúng là vậy ạ.” Người kể lại điều này là ai? Tất nhiên chỉ có thể là Tường Chính Hàn, vậy nên cô quay sang nhìn anh: “Anh nhớ kĩ quá.”

Tường Chính Hàn không chỉ nhớ sở thích ăn uống của cô mà còn cả việc ban đêm cô hay đạp mền ra, thế nhưng chỉ cần đếm lại, cô sẽ giữ thật chặt. Mọi chuyện nhỏ nhoi và vụn vặt như thế nhưng anh vẫn luôn khắc thật sâu.

Anh không nói điều gì dư thừa, chỉ gấp rau vào bát Hạ Lâm Hi.

Cô không hay ăn cùng với người khác, thường thì chẳng giữ thói quen này, nhưng dù sao cũng phải giữ hình ảnh trong mắt cha mẹ anh. Sau khi ăn xong, còn thành tâm khen ngợi: “Rất ngon ạ.”

Ông Tường cười: “Thích là tốt rồi, đều là do Chính Hàn làm đấy. Nếu thích thì để nó làm cho con.”

Hạ Lâm Hi thầm nghĩ, sau này sẽ còn nhiều cơ hội mà. Kì sau họ sẽ sống chung rồi.

Từ lúc mười hai giờ đến đây, bữa cơm này kết thúc trong một tiếng, giữa lúc ấy họ nói nhau nghe rất nhiều chuyện. Khiến Hạ Lâm Hi ngưỡng mộ là, mối quan hệ giữa cha mẹ Tường Chính Hàn rất tốt, bao giờ họ cũng ăn ý cả.

Sau khi cơm trưa xong, ngược nhìn lên trời sẽ thấy một bầu không trung trong veo như vừa tẩy rửa.

Hạ Lâm Hi dừng lại cửa phòng bếp, ngắm Tường Chính Hàn đang rửa bát, cô định qua đây giúp nhưng vừa đến gần đã bị mẹ anh gọi lại.

Hạ Lâm Hi quay đầu lại, thấy mẹ anh cầm thứ gì đó trong tay, dường như nhất định phải tặng nó cho cô. Lần đầu ra mắt đã nhận quà từ cha mẹ đối phương, cô cảm thấy dường như không ổn lắm.

Bà Tường không biết suy nghĩ này, đã vội đeo nó vào tay cô: “Có lẽ người trẻ như con cũng không thích mang thứ này nữa. Nhưng nó rất hợp với màu da của con.”

Hạ Lâm Hi nhìn kĩ mới nhận thấy đó là chiếc vòng tay.

Ti lệ cân xứng, là ngọc Dương Chi.

Năm nay ông ngoại cô nhờ vào sản nghiệp gầy dựng nên, bắt đầu kinh doanh vài món trang sức cổ. Mẹ cô học theo, mua rất nhiều sách vở về nghiên cứu, hạ Lâm Hi cũng mở ra đọc, tuy cô không phải là người có mắt nhìn nhưng cũng chẳng phải là kẻ mù mờ không hiểu chuyện.

Điều duy nhất có thể kết luận là, loại ngọc thạch như vậy, người bình thường không thể tiêu tiền vào.

Trong chốc lát, đầu óc cô có rất nhiều suy nghĩ khách nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Nhà của Tường Chính Hàn ở trong nội thành, kinh doanh một tiệm sửa xe. Cha mẹ anh đều là người tốt cả nhưng cha anh có khiếm khuyết về cơ thể, mẹ anh cũng khó lòng làm việc nặng, khách quan đánh giá, gia đình anh suy cho cùng không hề khá giả.

Anh có sức hút với Hạ Lâm Hi không phải vì tiền hay gia thế, cô thích anh phần lớn là vì tính tình con người này. Thói quen và tính cách của con người đều hình thành nhờ gia đình, tất nhiên cô biết điều ấy vậy nên vẫn rất tò mò.

Cho dù tò mò, cô vẫn không chủ động hỏi đến.

Giờ đây, chiếc vòng ngọc trong tay mình, cô khó xử chẳng biết phải hỏi làm sao. Dù cho gia đình lâm vào cảnh cùng khổ, cha mẹ Tường Chính Hàn vẫn không bán đi chiếc vòng tay này, có lẽ nó mang ý nghĩa rất đặc biệt. Không tính chuyện giá cả đi chăng nữa, cô cũng không có lý do để nhận nó.

“Vòng tay này rất đẹp, có lẽ quý lắm” Hạ Lâm Hi từ chối. “Cảm ơn đi nhưng con không nhận được đâu.”

Nói xong lời này, cô còn nghĩ bà Tường sẽ khách sáo thêm vài câu nhưng không, chỉ một nụ cười và không đả động gì đến chiếc vòng tay nữa.

Hạ Lâm Hi thở phào nhẹ nhõm, nếu như mẹ Tường Chính Hàn vẫn cứ kiên quyết, cô sợ bản thân không thể từ chối mãi được. Nếu đẩy qua đẩy về thêm hai ba lượt, chỉ sợ đánh mất thiện cảm trong mắt bà... Cô biết vót vát thế nào đây?

Cũng may chỉ là cô lo lắng nhiều, mẹ của Tường Chính Hàn vẫn đối xử rất tốt với cô, nếu không thật sự thích có lẽ chẳng định tặng chiếc vòng kia. Lúc Hạ Lâm Hi định về nhà, bà Tường còn không quên dặn con trai mình phải chăm sóc bạn gái cho thật tốt.

Gần bốn giờ chiều, một đợt tuyết lại rơi trên không trung.

Để đưa Hạ Lâm Hi về nhà, Tường Chính Hàn bung một cây dù ra, một tay anh nắm thân dù, tay kia siết chặt tay cô. Mùa đông giá rét thật rất lạnh, nhưng tay anh lại ấm áp vô cùng.

Đến ngã ba đường, Hạ Lâm Hi gọi một chiếc xe taxi. Vì trời trở tuyết nên chiếc xe đến vô cùng chậm, trong lúc đó, Hạ Lâm Hi tranh thủ tạm biệt Tường Chính Hàn: “Em về trước nhé, anh cũng mau về nhà đi.”

Tường Chính Hàn vẫn giữ chiếc dù như cũ, che cho tuyết không phủ xuống người cô. Bàn tay còn lại thả vào túi quần, lấy ra chiếc vòng ngọc ban nãy.

Anh đeo nó vào cổ tay cô, bàn tay chạm nhẹ nhẹ: “Rất hợp.”

Hạ Lâm Hi chưa kịp phản ứng, lúc cô cúi đầu xuống nhìn thì sững sờ không thôi. Xung quanh sắc trời ám trầm, tuyết bay tán loạn, trên mặt đất màu trắng chát tàng, còn có vài mảng băng vụn. Cô muốn tháo nó ra nhưng lại sợ mình gấp quá sẽ khiến nó vỡ, nếu vậy thì không có gì để đền anh cả. Vậy nên cô ngẩng đầu nhìn anh khó hiểu, hỏi: “Đây là vật gia truyền trong nhà anh sao?”

Tường Chính Hàn nghĩ một chốc, cười đáp: “Em nghĩ vậy cũng được.”

Hạ Lâm Hi lại hỏi anh: “Nếu đã vậy sao lại tặng cho em?”

Tường Chính Hàn nói: “Không phải em thì là ai bây giờ?”

Lúc anh nói những lời này, sâu trong đáy mắt toàn là bóng dáng cô. Cô đứng đối diện anh một chốc, tuy nhanh chóng quay đi nhưng tim đập mạnh hơn cũ, bầu không khí ngọt ngào này không kéo dài được bao lâu, bác tài xé sột ruột hỏi thúc: “Ai, hai người đứng đứng đó nhìn nhau nữa, rốt cuộc là có đi hay không? Trời sắp tối rồi, tôi phải đi kiếm khách nữa.”

Nhìn thấy người ta đã mất kiên nhẫn, Hạ Lâm Hi đành lao vội vào xe.

Sau khi về nhà, vẫn chưa đến năm giờ. Cô đổi giày đi trong nhà, trên tay vẫn còn chiếc vòng ngọc, đợi một lát sau, chắc chắn chỉ có mình mình trong nhà, cô mới nhắn tin cho Tường Chính Hàn: “Ngày mai anh có rảnh không?”

Cô tính đợi đến lúc ra ngoài với anh sẽ trả vật lại cho chủ của nó.

Nhưng Tường Chính Hàn quá hiểu cô, anh không dong dài, mạch lạc nói: “Không cần trả lại anh.” Để ngăn suy nghĩ trong đầu cô, anh còn gửi thêm một tin: “Em giữ giúp anh nhé.”

Hạ Lâm Hi cẩn thận nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định đặt mua một chiếc rương nhỏ trên mạng.

Không bao lâu sau, hàng được giao đến.

Hạ Lâm Hi tự tay làm chiếc hộp gỗ, bên trong lót đệm bông sau đó mới đặt vòng tay vào, cô tỉ mỉ như thể để giảm xóc lực, sau khi an bài ổn thỏa, Hạ Lâm Hi khóa chiếc rương lại, giấu dưới gầm giường.

Cô cảm thấy mình như có một kho báu bí mật vậy.

Đáng tiếc không lâu sau khi cô cất giữ kho báu này, kì nghỉ Tết Âm Lịch nhanh chóng kết thúc. Vì phải chuẩn bị cho công việc thực tập sắp bắt đầu, cô nhất định phải quay về Bắc Kinh.

Tháng hai ở Bắc Kinh, nhiệt độ vẫn lạnh lẽo như trước.

Sở Thu Nghiên quay lại sớm hơn cô một ngày, ngồi trong phòng gỗ máy tính viết số liệu. Khoảnh khắc Hạ Lâm Hi bước vào cửa, câu đầu tiên Sở Thu Nghiên hỏi là: “Học kì này cậu sẽ dọn ra ngoài sao?”

Trong phòng ngủ ngoại trừ Sở Thu Nghiên ra thì chẳng còn ai cả. Nhưng chiếc máy tính đặt trên bàn Trang Phi chứng minh rằng cô vẫn ở lại trường cả kì nghỉ. Hạ Lâm Hi kéo hành lý vào phòng ngủ, còn không quên đóng cửa lại.

“Mai mình sẽ chuyển đi.” Hạ Lâm Hi thành thật kể cho cô ấy. “Lúc trước mình đã thương thảo xong hợp đồng, cũng đã trả tiền đặt cọc. Phòng ốc xem nhiều lần rồi mới quyết định bàn giao.”

Sở Thu Nghiên gật đầu nói: “Mình tin cậu cẩn thận mà.” Sau đó ánh mắt của cô ấy dời khỏi màn hình, rơi vào người Hạ Lâm Hi. “Căn hộ của cậu một tháng bao nhiêu?”

Hạ Lâm Hi thật thà nói giá cả.

Đây không phải là con số nhỏ, Sở Thu Nghiên vô cùng thảng thốt, nhưng rồi cũng cười bảo: “Cũng đúng, nếu có khả năng thì nên chọn lấy thứ tốt nhất.”

Hạ Lâm Hi đồng ý với lời nói của cô ấy, còn định phụ họa thêm nhưng lại nghe bạn mình bảo: “Ngày mai cậu chuyển ra ngoài, để mình đến giúp dọn dẹp nhé, dù sao ba người cũng hơn hai người mà.”

Hạ Lâm Hi nói phải dọn đi khiến Sở Thu Nghiên luyến tiếc trong lòng, nhưng chính bản thân cô ấy hiểu được, đây là lựa chọn của Hạ Lâm Hi. Với tư cách là một người bạn, chỉ mong cô ấy chọn đúng.

Bầu không khí trong ký túc Hạ Lâm Hi hài hòa là thế, bên Tường Chính Hàn cũng không khác là bao.

Từ đây đến lúc bắt đầu kì mới cũng chỉ còn mười ngày, bạn cùng phòng với Tường Chính Hàn cũng quay lại đầy đủ. Ngoại trừ Đoàn Ninh vì thi lại không thể đi đâu được ra thì hai người còn lại đều quay về Bắc Kinh để thực tập.

Nhiệt độ máy sưởi bên trong rất cao, các nam sinh khác đều mang quần cộc, chỉ có Tường Chính Hàn mới bước vào là còn mang trang phục chỉnh tề.

Tiền Thần mới nhìn thấy cậu đã vui vẻ gọi: “Chính ca, ngôi sao sáng cùng phòng ới mình, cậu đã xem điểm trong kì thi vừa rồi chưa, được bao nhiêu?”

Bây giờ cũng mới qua mười hai giờ trưa, ngoài cửa sổ gió lạnh thấu xương, nhưng ánh mặt trời lại rất rực rỡ. Bức màn treo trong phòng ngủ được vén qua một nửa, để ánh sáng men theo rọi vào, rơi từng giọt trên mặt đất.

Trong phòng ngủ vẫn còn vẫn vương hương bên ngoài, Chu Vân phi bê một bát bún, cầm đũa đến gần nói: “Tường đại thần, có muốn ăn không, bún mình nấu đảm bảo hơn ngoài đường nhiều.”

Tường Chính Hàn còn chưa trả lời, Tiền Thần đã lao đến giành trước: “Đây đây, tôi muốn ăn, thơm quá.”

Chu Vân Phi lấy đũa gấp một miếng bún, đút cho Tiền Thần, còn không quên dặn: “Ăn từ từ thôi, coi chừng nóng.”

Tường Chính Hàn bật cười.

Thấy anh cười như vậy, Tiền Thần lại nhớ đến vấn đề vừa rồi, tiếp tục hỏi: “Chính ca, cậu bận rộn như thế, điểm cuối kì thế nào rồi?”

“Trung bình trên chín mươi.” Tường Chính Hàn trả lời xong liền đổi đề tài: “Tôi mang theo đặc sản Giang Minh về đây.” Anh mở vali của mình ra, lấy quả hạch đào đặc sản Giang Minh ra, còn cả vài món ăn nhẹ nổi danh, đặt trên chiếc bàn chung trong ký túc.

Một chú chim sẻ bay ngang ngoài cửa sổ, bóng dáng thoát hiện rồi biến mất. Tiền Thần như chú chim sẻ kia, vô cùng tự nhiên chạy qua bàn gỗ. Cậu rất thích quả hạch đào, nó rành rành trước mặt như vậy tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Tiền Thần vừa ăn hạch đào, vừa huyền thuyên: “Chính ca, bọn này mới nghe giảng viên nói, thành tích của cậu đứng đầu toàn khoa.” Nói tới đây, cậu xích lại gần Tường Chính Hàn: “Cả khoa đông dân như vậy mà, tôi cam bài hạ phong rồi.”

Mùi hạch đào lan tỏa khắp miệng, cậu nhâm nhi một lát rồi nói tiếp: “Tôi cảm thấy bản thân không thích hợp với ngành lập trình. Mỗi lần viết chương trình, không tài nào nguyên từ tên mạng xuống thì cũng copy trên Github mà thôi. Tôi chưa viết được gì cho ra hồn, toàn cắt và dán, thỉnh thoảng có biến tấu thêm chút ít.”

Cậu cảm thán: “Thậm chí tôi còn không biết, mình muốn học loại ngôn ngữ lập trình nào.”

Tường Chính Hàn vỗ lưng cậu ta: “C++ lập trình thủ tục, Java viết công trình cho các hạng mục, mỗi tay mỗi kiểu, cậu có thể tích lũy kinh nghiệm thêm.”

Chu Vân Phi đứng bên cô gắng nhớ kĩ, cậu bùng bát bún đến: “Tuồng đại thần, nếu có lúc nào cậu rảnh thì nhớ mình có trong ký túc xá, rất muốn được cậu hướng dẫn đây.”

Cách miêu tả của Chu Vân Phi rất giống một hòn vọng phu.

Bàn tay đang dọn đồ đặc của Tường Chính Hàn chợt khựng lại, anh không lấy quần áo ra nữa, ngược lại còn cắt vào. Hai người bạn cùng phòng cảm thấy có gì đó không ổn, Tiền Thần là người đầu tiên phản ứng.

“Mình quên mất.” Tiền Thần nói: “Trước khi thi Chính ca có bảo, học kì sau cậu ta sẽ dọn ra ngoài.”

Cậu hỏi: “Chính ca, cậu định dọn đi đâu vậy?”

Tường Chính Hàn nói: “Tôi dọn ra ngoài cho gần với công ty.” Nói xong, Tường Chính Hàn nhìn Chu Vân Phi, vẫn kiên nhẫn như cũ: “Tôi không đến trường thường xuyên, cậu có thể gửi tin nhắn, điện thoại hoặc mail cho tôi.”

Chu Vân Phi biết rằng Tường Chính Hàn rất hiểu lòng người, bỗng dừng lại thấy phiền muộn trong lòng. Cậu đã hạ quyết tâm ôm đồm thì người ta lại chạy mất, càng nghĩ, cậu càng cảm thấy đau lòng.

Người buồn bã không chỉ riêng mình cậu, Tường Chính Hàn cũng hơi cay ở mũi, ở chung được nửa năm, Tường Chính Hàn là người bạn cùng phòng tuyệt nhất cậu có.

“Chính ca, mai cậu dọn ra đúng không?” Tiền Thần vươn tay phải, khoác vai anh. “Là anh em tốt, để tôi đến giúp cậu một tay.”

Tường Chính Hàn nụ cười nói: “Việc thực tập của cậu quan trọng hơn.” Đầu tiên là quan tâm người đối diện, sau mới nói đến mình: “Đồ đặc của tôi không nhiều lắm.”

Tường Chính Hàn từ chối ý tốt của bạn cùng phòng, bên kia Hạ Lâm Hi cũng nhất quyết không để Sở Thu Nghiên đến giúp. Hai người họ đều không thích làm phiền người khác, chỉ cần là chuyện bản thân có thể tự làm, bình thường sẽ im lặng hoàn thành.

Bây giờ sáng ngày kết đến, họ mang đồ đặc đến sửa sang lại căn phòng, năm sáu tiếng cứ vậy trôi qua. Nhà mới tọa lạc trong một tiểu khu khá tốt, cơ sở hạ tầng quanh đây không tồi, phương tiện giao thông cũng thuận tiện. Đến giữa trưa, Hạ Lâm Hi kéo Tường Chính Hàn xuống lầu ăn cơm, vô cùng vui vẻ nói với anh: “Gần đây có vài quán ăn, chỗ nào cũng được đánh giá tốt cả.”

Tường Chính Hàn hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Hạ Lâm Hi nói. “Hôm nay em rất vui.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Nền thang máy lót bằng cẩm thạch, hai bên cửa là hai tấm gương, viền cạnh lấp lánh ánh thủy tinh, mặt kính trơn bóng như mới, tất nhiên có người thường xuyên quét dọn, tay nghề cũng rất ổn.

Lúc đợi thang máy, Tường Chính Hàn nói với Hạ Lâm Hi về món tiền thuê nhà.

Hạ Lâm Hi cứ thấp thỏm trong lòng nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh: “Năm nay em trả tiền, năm sau đến lượt anh, vậy có được không?” Tường Chính Hàn còn chưa trả lời, cô đã lôi kéo anh vào thang máy, nói lảng sang chuyện khác: “Em nhớ ra rồi, dưới lầu có một tiệm sushi, được dân mạng đánh giá cao lắm.”

Trong thang máy chỉ mỗi hai người bọn họ, không có tiếng tạp âm của người ngoài. Trong bầu không khí hòa hợp tĩnh lặng này, Hạ Lâm Hi chỉ mong

Tường Chính Hàn không nhắc lại vấn đề tiền thuê nhà với cô nữa.

Cuối cùng cũng như ý nguyện, anh chỉ vươn tay xoa đầu bạn gái mình, không nhiều lời thêm một câu nào.

Hạ Lâm Hi như trút được một gánh nặng, chợt nhận ra thang máy cũng đã đến tầng cuối rồi. Cảnh cửa dán giấy ánh kim chậm rãi mở ra, trước mặt là hai chậu cây Ráy tươi tốt và một chàng trai mang âu phục, đi giày da sáng bóng.

Chàng trai kia ước chừng hai bảy, hai tám tuổi, vẻ ngoài tuấn tú, dáng người thẳng tắp cao gầy. Tay trái anh ta mang một bọc đựng máy tính, tay phải giữ một tập tài liệu dày, gương mặt không tỏ vẻ gì cả nhưng đôi mắt lại hướng về Tường Chính Hàn.

Người này đúng là Tạ Bình uyên.

Trong tổ Kỹ Thuật Tường Chính Hàn đang thực tập, Tạ Bình Xuyên chính là phó tổ trưởng. Người chiếu cố Tường Chính Hàn nhất cho đến giờ có lẽ cũng là vị phó tổ trưởng này.

Tường Chính Hàn là người đầu tiên mở miệng chào một tiếng. Tạ Bình Xuyên đứng trước thang máy, đột nhiên hỏi: “Trùng hợp thật, cậu cũng sống ở đây sao?”

Tường Chính Hàn cười nói: “Hôm nay mới dọn đến.”

Tạ Bình Xuyên nhìn qua Hạ Lâm Hi: “Còn đây là...”

“Là bạn gái.” Tường Chính Hàn nói. “Quen nhau được một năm rồi.”

Tường Chính Hàn vừa dứt lời, Hạ Lâm Hi đã bước đến thêm một bước, tự giới thiệu bản thân một cách ngắn gọn. Không phải vì cô muốn làm quen với Tạ Bình Xuyên, chỉ là cô nhìn thấy thẻ nhân viên anh ta đeo trên cổ áo. Mặt trước thẻ nhân viên có ghi rõ cấp bậc, cô suy nghĩ một chốc thì quyết định rằng bản thân phải thật lễ phép.

Dù sao cũng là cấp trên của Tường Chính Hàn.

Sau kì nghỉ Tết Âm không bao lâu, một guồng quay điên cuồng lại sắp bắt đầu. Hôm nay tâm trạng Tạ Bình Xuyên rất tốt, vậy nên anh ta nở một nụ cười, chào hỏi Hạ Lâm Hi.

Sau lại quay sang Tường Chính Hàn: “Chiều nay cậu đến công ty được không? Nhóm bên khâu quy trình mới gửi tin nhắn cho tôi vào hôm qua, họ bắt đầu cải tiến chương trình của cậu.”

Hôm nay vẫn là ngày nghỉ của Tường Chính Hàn, ngày mai anh mới phải quay lại bàn làm việc, vốn dĩ có thể từ chối yêu cầu này, nhưng anh lại đồng ý, hơn nữa còn rất mực quan tâm: “Bọn họ định cải tiến chương trình nào, chương trình dọn dẹp dữ liệu sao?”

Tạ Bình Xuyên gật đầu, còn nói thêm câu: “Chiều nay gấp lại ở công ty.”

Sau khi tạm biệt Tạ Bình Xuyên, đại sảnh về với sự yên tĩnh vốn có.

Tường Chính Hàn vẫn nắm tay Hạ Lâm Hi như cũ, anh dẫn cô ra khỏi tiểu khu. Trên không trung là cả một vòm sáng, nắng lấp lánh chiếu lên tán lá, cách đó không xa muôn vàn cây Tùng Bách kết thành rừng, cây cỏ xanh lá đượm màu sức sống, nhìn đâu cũng là cảnh đẹp khiến người ta thoải mái hơn.

Tuy tiết trời vẫn lạnh như cũ nhưng Hạ Lâm Hi lại rất hưng phấn, cô khẽ lay Tường Chính Hàn rồi mới nói: “Chiều anh đến công ty, em sẽ ở nhà đợi anh.”

Nhưng hình như câu nói này vẫn không bày tỏ được hết tâm ý của cô, cho nên sau khi ngưng một lát, cô lại bảo: “Để em nấu cơm tối nhé.”

“Em định nấu gì đấy?” Tường Chính Hàn không đợi cô trả lời đã tự nhiên đề nghị: “Cháo nhé, nấu không tốn thời gian.”

Hạ Lâm Hi chau mày hỏi: “Có phải ba em nói gì đó với anh nên anh mới cảm thấy em chỉ biết nấu mỗi cháo và mì ăn liền không?”

Giọng nói hậm hực, nhưng đôi mắt cô vẫn long lanh ngấn nước, phảng phất tia sáng của Mặt Trời, có thứ gì đó rất tương phản. Tường Chính Hàn nhìn cô trong chốc lát, không kiềm được nhéo má cô: “Làm gì có, anh biết em làm được mà.”

Tường Chính Hàn cô vũ cô, dùng ba từ ”Làm được mà.” Nhưng Hạ Lâm Hi vẫn chưa hài lòng, cô cứ hỏi lấy hỏi để: “Vậy anh nghĩ em giỏi thứ gì nhất?”

Ý của Hạ Lâm Hi là, anh mau nói tên món ăn đi, để cô nhanh chóng thể hiện tài bếp núc nữa chứ. Nhưng Tường Chính Hàn nói sang ngo khác, anh nói: “Em giỏi nhất là việc học.” Còn nói cụ thể thêm: “Bởi vì em thông minh, lại rất cố gắng.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, bắt đầu tăng tốc: “Anh cũng thế.” Nói xong, quên đi chuyện bát cháo còn dang dở.

Không bao lâu sau buổi trưa, Tường Chính Hàn quay về lấy vài món đồ rồi vội vàng đến công ty. Hạ Lâm Hi đứng ở ngưỡng cửa, nhìn bóng anh đi xa, cảm thấy có gì đó khó diễn tả thành lời. Giống như họ đã kết hôn, cô là bà chủ của gia đình nhỏ, đứng trước cửa vui vẻ tiễn chồng đi làm, kiểm tiền nuôi gia đình.

Khác với vị trí bà chủ ở chỗ, Hạ Lâm Hi cũng sẽ nỗ lực làm việc, kiếm tiền bồi đắp cho gia đình mình. Sáng mai cô sẽ đến công ty Lion, bắt đầu ngày đầu tiên thực tập.

Khoảng thời gian chiều nay, cô rảnh rỗi vô cùng.

Vốn dĩ cô tính sẽ đọc sách nhưng vì sáng nay chuyển nhà, còn sửa sang lại phòng ốc nên cả người đều đã thấm mệt. Có lẽ vì vui mừng quá nên mới chống đỡ được đến giờ. Cho tới lúc Tường Chính Hàn ra ngoài đi làm, cô nằm sấp xuống thì thấy thật buồn ngủ, cuối cùng ngã xuống giường, mơ mơ màng màng chìm vào một giấc.

Cô mê man không biết rõ thời gian, chỉ trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy hình như có ai đó đang đắp mền lại cho mình. Hơi ấm bên trong rất dễ chịu, cô còn mang một chiếc váy dài nên không thích có gì đè lên người, theo thói xấu đạp chân ra, trở mình ngủ tiếp.

Người đắp mền cho cô có lẽ rất kiên nhẫn, không màng đến việc cô có thể đạp thêm lần nữa, vẫn kiên trì đắp mền. Nhưng chưa hết, người đó còn cúi xuống hôn cô, ngón tay mơn trớn trên tấm lưng, đầu ngón vuốt qua vuốt lại, người cô run lên vì thoải mái.

Vậy nên cô dần dần chìm sâu vào cơn mơ, đánh một giấc mộng mị.

Cô mơ thấy mình những năm bảy tám tuổi, ngồi xõm trên đất bãi bi với những đứa nhỏ khác. Cô là người toàn thắng, trong túi đầy ắp những viên bi xinh đẹp.

Có một người bạn nhỏ kêu lên: “Hạ Lâm Hi, rồi cậu cũng sẽ thua sạch thôi.”

Hạ Lâm Hi trong giấc mơ nhỏ người, nhưng vẫn héch cằm lên, không quan tâm người khác nói gì: “Không chắc đâu, mình sẽ thắng nữa.”

Cuộc đối thoại này tíu tít như tiếng chim non.

Bình thường, con người khi tỉnh giấc sẽ quên đi một nửa giấc mơ của mình. Nhưng Hạ Lâm Hi không giống họ, sau khi mở mắt ra, qua một lúc lâu sau, cô vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng trong mơ.

Trong phòng bếp vang lên tiếng nhỏ nhỏ, chân cô bước đến theo tiếng mình đã nghe, nhìn thấy Tường Chính Hàn đang nấu nướng.

Dường như anh đang cẩn thận chăm sóc vợ của mình.

Bỗng chốc cô nổi hứng lên, ôm anh từ phía sau: “Người yêu à, tối nay ăn gì?” Bàn tay chạm vào bụng anh, quả nhiên đụng vào phần cơ thẳng tắp.

Nhưng ba từ “người yêu à” vừa mới thốt ra, bản thân cô cũng nổi cả da gà, so với cách xưng hô thân thiết quá này, cô vẫn thích gọi họ và tên anh hơn.

Tường Chính Hàn khác cô, nghe cô gọi vậy dường như tâm trạng rất tốt, anh bật cười nói: “Cá hấp, gà cung bảo, rau cải xào xì dầu...” Anh còn chưa nói xong đã nhận ra Hạ Lâm Hi đang sờ soạng mình, vậy nên chủ động tháo nút áo ra, để cô cảm thấy tiện hơn.

Ngón tay anh thon dài, khớp xương gọn ghẽ, động tác tháo nút ra... Tuy rất chậm rãi nhưng lại vô cùng tao nhã, vô cùng hấp dẫn người nhìn.

Hạ Lâm Hi không nghĩ đây là thói quen từ nhỏ của anh, tám mươi phần trăm là do câu “Người yêu à.” ban nãy, vậy cô đầy phải khoa tay múa chân: “Mùi cá hấp thơm quá.”

Tường Chính Hàn nhận lấy lời khen của cô, sau lại chạm vào tay: “Em nên ăn nhiều một chút” Anh nói. “Em gầy quá.”

“Anh thấy em gầy lắm sao?” Hạ Lâm Hi vui đầu vào tấm lưng anh, nghĩ rằng anh đang thách thức mình, lòng không phục, còn khẳng khái nói câu: “Em cũng 34D đấy.”

34D là số đo vòng một của cô.

Sau khi nói xong, gương mặt cô ửng đỏ, bỏ của chạy lấy người.

Chọc người khác xong lại chạy thực mạng như thế, cũng chỉ mỗi cô.

Tường Chính Hàn nom vô cùng bình tĩnh, anh không bắt cô lại. Nhưng đêm nay trước khi ngủ, vẫn ôm cô lăn lộn trên giường, thử một vài tư thế chưa làm qua.

Cũng may anh cảm thông cho việc ngày mai cô phải đi làm nên kiềm lại không ít. Khoảng mười hai giờ lặng lẽ lui binh, anh ôm cô thì thầm vài câu thì chợt nhận ra người trong lòng đã ngủ rồi.

Anh cảm thấy Hạ Lâm Hi dễ nuôi lắm.

Khoảng bảy giờ sáng hôm sau, lúc Hạ Lâm Hi rời giường, Tường Chính Hàn đã đi làm. Thế nhưng trước khi đi, anh còn không quên làm chút bữa sáng, thậm chí còn lau cả sàn nhà.

Hạ Lâm Hi cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng có vẻ anh quá vất vả, sau này chuyện làm vệ sinh nhà chung, cô làm thì tốt hơn. Hôm ấy Sở Thu Nghiên vừa mới thấy cô đã chạy đến hỏi cảm giác chuyển ra ngoài sống như thế nào. Hạ Lâm Hi trả lời như vậy: “Rất vui, mình cũng sẽ gánh vác vài việc nhà.”

Sở Thu Nghiên cười hỏi: “Có phải việc nhà đều bị Tường Chính Hàn giành không?”

“Tạm thời là thế.” Hạ Lâm Hi nói.

Hai người các cô cùng đi trên phố, cách đó không xa là toàn nhà của công ty Lion. Công ty có khối lượng tài sản ước tính lớn nhất cả nước này là một nơi quy tụ rất nhiều anh tài trong ngành, bởi lẽ đãi ngộ nhân viên tốt nên mới thu hút nhiều sự chú ý đến vậy.

Tổ chuyên ngành của Hạ Lâm Hi, bất kể là một tay lập trình rành nghề hay là thực tập sinh mới đến cũng phải trải qua một đợt huấn luyện ngắn hạn mới thích ứng được với công việc. Vậy nên ngày đầu tiên đến đây, Hạ Lâm Hi đã được phân công cho một người hướng dẫn. Người hướng dẫn ấy ước chừng bốn mươi tuổi, bất kể cặp kính cận dày cộp, cũng không ảnh hưởng đến việc ông ta gõ số liệu.

Sở Thu Nghiê và Hạ Lâm Hi đứng một bên, nghe người hướng dẫn giảng giải về quy trình vận hành, đồng thời có nhắc chi tiết quy tắc của tổ. Bên cạnh có không ít nam đồng nghiệp ngoài đầu lại, hai mắt nhìn chăm chú các cô. Những thực tập sinh mới đến rất được, nhưng hiện tại bọn họ chỉ có thể ngắm nhìn mà thôi, dù sao cơ hội hợp tác vẫn còn rất nhiều.”

Một tầng lầu to như vậy, mỗi người đều có một bàn làm việc riêng, trên trần nhà đèn điện lóa sáng, khi bên trong sáng trưng.

Người hướng dẫn ho khan, đẩy gọng kính lên, tiếp tục nói chuyện: “Những gì cần làm, các cô đi ra từ trường đại học danh tiếng, chắc không làm mọi người thất vọng đâu.”

Hạ Lâm Hi nói: “Lúc cháu bắt đầu viết phương trình, hầu như đều dùng ngôn ngữ C++, bây giờ...”

Người hướng dẫn không đợi cô nói xong, đã ngắt lời: “Không sao, cô có thể học bây giờ, nhanh thôi.”

Ông vẫn còn chưa dứt lời Hạ Lâm Hi bỗng dừng nghe thấy dường như có ai đó đang gọi cô.

Nhu cầu trong công ty Lion rất lớn, luôn luôn tuyển chọn nhân tài, ở nơi này gặp được bạn cùng lớp, tất nhiên chỉ là chuyện thường tình. Hạ Lâm Hi nghĩ vậy nên quay đầu nhìn thoáng qua.

Quả nhiên gặp một người bạn cũ.

Bạn thời trung học với cô – Thời Oánh.

Thời Oánh cười vô cùng sáng lạn, hôm nay cô ấy mang một chiếc váy liền, đi đôi giày cao gót, bước nhanh rất khó khăn nhưng vẫn chạy đến.

Đã lâu không gặp, bạn cũ Thời Oánh vẫn đẹp như trước, son môi tô thêm thêm nhan sắc, khiến cả người cô ấy như bùng lên sức sống.

Ấn tượng của Hạ Lâm Hi với cô ấy không tốt, nhưng lại chẳng nhớ ra là vì chuyện gì, giống như trong tiềm thức cô luôn mách bảo mình rằng, đừng lại gần Thời Oánh quá.

“Hạ Lâm Hi, cậu còn nhớ mình không?” Thời Oánh chấp tay ra sau lưng, cười vui vẻ. “Lâu rồi không gặp, cậu thực tập ở ngày này à?”

Hạ Lâm Hi gật đầu nói: “Mình thực tập ở tổ phát triển thị trường.”

“Cậu lúc nào cũng may mắn như thế.” Thời Oánh che miệng cười, còn nói tiếp: “Mình thực tập trợ lý ở khâu quản lý sản phẩm, chúng ta đều như nhau, sau này phải giúp đỡ nhiều rồi.”

Hạ Lâm Hi chưa từng nghĩ rằng lúc nhìn thấy cô ấy chuyện không tốt cũng sẽ xảy đến. Cô còn chưa nói gì, Thời Oánh đã hơi kiễng mũi chân, gò má phồng hồng, đôi mắt trông ra phía sau Hạ Lâm Hi.

“Tần Việt!” Thời Oánh vẫy tay. “Em ở đây, anh mới đến sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Những điều gọi là không thể chạy trốn, ngõ hẹp oan gia, có lẽ là để hình dung chuyện trước mắt này.

Tần Việt quẹt thẻ nhân viên rồi đi đến gần các cô. Hôm nay cậu ta mang quần bò áo phông, chân đi đôi giày da bóng lưỡng, sải từng bước mạnh mẽ gọn

gàng, vẻ mặt dường như rất phấn chấn.

Điều duy nhất khác với lúc trước là mái tóc của cậu ta vuốt gel ra sau ót, nom có sức sống hơn không ít. Thời Oánh trông theo cậu ta trong chốc lát, nghiêng người hỏi nhỏ Hạ Lâm Hi: “Tần Việt càng lúc càng đẹp trai cậu nhỉ?”

Đây là một câu hỏi không thể trả lời.

Hạ Lâm Hi lựa chọn im lặng.

Cô nghĩ thầm, nếu cô thật sự bình phẩm, lời nói lại không dễ nghe. Dù sao mối quan hệ giữa cô với Thời Oánh chỉ là quen biết, đồn đại hại chết người ta, cô nhớ rất rõ đạo lý này.

Nhưng Thời Oánh vẫn khẳng khái nói: “Gần đây Tần Việt dành thời gian đi tập thể hình, dáng người đẹp hơn trước nhiều quá.” Nói xong, cô ấy còn dè dặt: “Ừm... Minh nói linh tinh với cậu, cậu có thấy phiền không?”

Hạ Lâm Hi tỏ vẻ cô không nghe thấy câu hỏi này.

Cô quay lại đối diện với người hướng dẫn, hỏi một số điều, giống như những đồng nghiệp khác đang ngồi ở nơi này, đắm chìm trong công việc của mình. Thật ra cô không cần phải tập trung như thế, chẳng qua cô không muốn lãng phí thời gian diễn trò vờ vịt với bạn cũ Thời Oánh.

Tần Việt đứng ở bên cạnh có vẻ tự nhiên hơn so với Thời Oánh một chút, cậu ta lại gần đây, liền bảo: “Chuyên ngành của tôi là Quản trị kinh doanh, thực tập ở phòng thị trường tiêu thụ.”

Tần Việt chưa nói xong, bàn tay đã nắm lấy cánh tay Thời Oánh, hành động này trông rất thân thiết, nhưng cậu ta nhanh chóng rút tay lại, mọi người xung quanh cũng không để ý gì.

Thời Oánh loạng choạng đến gần cậu ta, gương mặt nghiêm nghị nói nhỏ: “Nghe nói hôm nay anh đến thực tập, em đã lao vội đến đây.”

Giọng cô ấy nhỏ nhẹ, chỉ mỗi Tần Việt nghe được, nhưng cậu ta phản ứng vô cùng bình thản, cúi đầu nhìn cô ấy hai giây, thuận lời khen một câu: “Tiểu Oánh, màu son hôm nay của em đẹp lắm.”

Thời Oánh liền đáp: “Dòng YSL, màu 73, hợp với em lắm đúng không?”

Đúng là thiếu gia giàu có, Tần Việt chỉ tiền vô cùng mạnh tay, cậu ta không để ý chỉ đáp qua loa: “Ra là YSL, sau này mua nhiều màu khác tặng em.”

Nói xong, đôi mắt Tần Việt tập trung vào người Hạ Lâm Hi, thấy cô ấy đã vào chỗ ngồi, cúi đầu sửa soạn đồ đạc của mình. Cô mới đến, có rất nhiều quy trình vẫn chưa nắm rõ, mặt kỹ thuật cũng không quen thuộc, có lẽ sẽ cần ai đó giúp đỡ. Nghĩ đến đây, Tần Việt lại di chuyển, đến bên cạnh cô.

“Hạ Lâm Hi, cậu thực tập phòng nào?” Tần Việt nhiệt tình bắt chuyện. “Ba mình đang hợp tác với bên thị trường nên từ học kì trước, rảnh giờ nào thì mình đến đây thực tập giờ đó. Mình không làm bên khâu kỹ thuật, mình đang tích lũy kinh nghiệm quản lý.”

Cậu ta cố tình tìm chuyện để nói với cô, vậy nên từ góc độ của cậu, tự thấy bản thân đã khiêm nhường lắm rồi.

Hạ Lâm Hi không quan tâm đến nỗi khổ tâm của cậu, cô gấp tập tài liệu trước mặt lại, vội đầu vào công việc của mình, miệng không hé ra nửa lời.

Tần Việt hơi cúi người, ngửi được mùi nước hoa phảng phất trên người cô. Mùi hương nhàn nhạt, ngửi rất dễ chịu, khiến cậu ta ngứa ngáy hơn cả những loại nước hoa đắt tiền Thời Oánh hay dùng.

Cậu không kiềm được so sánh Thời Oánh với Hạ Lâm Hi. Một người nhiệt tình như lửa, một người lạnh lùng như băng, từ thâm căn cố đế của một người đàn ông, cậu thiên vị người sau hơn. Hoặc có lẽ do cuộc sống này luôn ưu ái cậu, từ bé đến lớn mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, dễ dàng chạm tay đến thành công, đến bây giờ mới gặp bất trắc một lần, vậy nên nhớ đến Hạ Lâm Hi một phần là do không cam tâm cũng nên.

Cậu đứng phía sau Hạ Lâm Hi, thẳng lưng lên, nhìn từ trên cao xuống đánh giá cô, bắt đầu suy nghĩ chuyện để nói tiếp theo.

Nhưng người hướng dẫn Hạ Lâm Hi ho khan một tiếng, đứng dậy đi từ vị trí đến đây mở miệng bảo: “Cậu từ bên thị trường đến đây, không phải rất bận sao? Thực tập sinh chỗ tôi, việc cần làm còn rất nhiều, nếu không có gì nữa thì cậu đi trước, được chứ?”

Giọng của người hướng dẫn hơi lạnh lùng, Thời Oánh đành phải giảng hòa: “Thật xin lỗi, chúng cháu đều là bạn học thời cấp ba, lâu rồi không gặp nhau nên mới tới chào hỏi, làm phiền công việc của chú rồi.”

Người hướng dẫn ít nhiều cũng lộn lộn bao năm, ông ta hơi mất kiên nhẫn nhưng vẫn cười nói: “Không sao, không phiền gì, mọi người đều tập trung vào công việc đi, tranh thủ thời gian, đừng để tới phải tăng ca.”

Thời Oánh liền đáp: “Cháu thực tập trợ lý cho khâu quản lý sản phẩm, không phải chiều nay hai bên có cuộc họp sao ạ? Hôm nay quản lý bảo cháu đến để bàn trước vài chuyện với chú.”

Người hướng dẫn thấy cô chỉ là một thực tập sinh nên dứt khoát từ chối: “Bây giờ tôi rất bận.” Xong rồi còn bổ sung: “Vậy đi, nói với quản lý của cô, khi nào họp thì bàn luôn, còn không gửi mail cho tôi, được không?”

Thời Oánh gật đầu, cười khê: “Cảm ơn chú, chú chu đáo quá.”

Lúc Thời Oánh nói chuyện với người hướng dẫn, Hạ Lâm Hi bên cạnh cũng nhìn. Cô nhớ có một lần họp mặt, một người bạn nói rằng, chuyên ngành của Thời Oánh là Dịch Vụ Công Cộng. Thời Oánh không muốn chọn ngành này nhưng lúc trước được lựa thi quốc gia để vào đại học, điều kiện bị gò bó nên phạm vi lựa chọn cũng không nhiều.

Hơn cả những năm tháng cấp ba xa xôi, lên đại học Thời Oánh gần như trở nên mạnh mẽ vì gạo, bạo vì tiền. Cô ấy nhỏ giọng nói gì đó với người hướng dẫn, sau cả hai đều bật cười, nhưng điệu cười của Thời Oánh lại rất uyển chuyển, còn dùng tay che hờ miệng.

Hạ Lâm Hi thôi nhìn cô ấy nữa, quay đầu thảo luận về việc làm trong ngày với Sở Thu Nghiên.

Hai người đều là những kẻ thông minh, cũng không dùng đẳng gì thêm. So với các thực tập sinh khác, thời gian hoàn thành nhiệm vụ của hai người họ gọn ghẽ, chất lượng đạt chuẩn vậy nên cuối chiều họp tổ được người hướng dẫn khen ngợi không thôi.

Người quản lý sản phẩm ngồi bên cạnh cũng nói: “Năng lực học tập của Sở Thu Nghiên và Hạ Lâm Hi rất tốt.”

Người quản lý sản phẩm kia xen bàn tay vào nhau, đôi mắt nhìn xuyên qua lớp kính, nhìn chăm chăm Hạ Lâm Hi: “Tôi tốt nghiệp ở học viện Thanh Hoa, có thể coi là tiền bối của các cô cũng được, mấy năm trước vào đây thiết kế UI, qua vài năm thì trở thành PM.”

Nói đến “học viện Thanh Hoa”, anh ta càng thêm nhấn mạnh.

Hạ Lâm Hi tự động lượng bỏ cụm từ mỹ miều “học viện Thanh Hoa”, cô chỉ hiểu sơ qua khái niệm UI và PM, cô không rõ công việc cụ thể của chức vụ này là gì thế nhưng dưới sự quan sát thẳng thắn của người quản lý, cô vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Cho đến lúc tan họp, Hạ Lâm Hi dọn dẹp đồ đạc, định quay về chỗ ngồi của mình thì Thời Oánh ôm một tệp tài liệu đến bên cạnh: “Lần đầu tiên tham dự cuộc họp nội bộ, cậu có cảm tưởng gì không?”

Thời Oánh cố ý cúi đầu, giọng nói rất nhỏ.

Hạ Lâm Hi mở miệng hỏi thêm lần nữa: “Xin lỗi, mình không nghe gì cả, cậu vừa nói gì vậy?”

Một nửa đồng nghiệp của các cô đã ra khỏi cửa, trên hành lang cũng không ít người qua đi về lại, tiếng giày cao gót lộp cộp trên sàn nhà. Thời Oánh nở nụ cười: “Mình muốn nghe cảm tưởng của cậu.”

Thời Oánh kéo tay Hạ Lâm Hi, lời nói rất thân thiết: “Lúc còn cấp ba, trong cả khóa mình biết cậu tài nhất, sau này lên đại học rồi thì mất hoàn toàn liên lạc, bây giờ đến thực tập cùng công ty, giúp đỡ nhau là đương nhiên.”

Hạ Lâm Hi rút tay của mình về, cười đáp lại. Nói ra thật xấu hổ nhưng lúc cô bên cạnh Trương Chính Hàn cũng không cười liên tục như thế này. Vậy mà ngày đầu tiên đi làm lại phải cười giả là mãi cho có lệ.

“Đều là thực tập sinh.” Hạ Lâm Hi nói. “Có gì không hiểu tìm người hướng dẫn hay các tiền bối khác vẫn tốt hơn.”

Thời Oánh lắc đầu nói: “Không hẳn là vậy mà, ở nhà dựa vào người thân, ra ngoài trông vào bạn học.” Cô ấy kẹp tập văn kiện dưới nách, bàn tay kia vẫn đặt lên người Hạ Lâm Hi: “Cậu đến đây có cảm tưởng gì với ai hay ý kiến chuyện gì không? Mọi thứ cứ nói cho mình, mình quen biết nhiều đồng nghiệp, có thể giúp cậu giải đáp thắc mắc...”

Hạ Lâm Hi ngắt lời: “Yêu cầu của tổ kỹ thuật rất cao, mình thích không khí nơi này, đó là toàn bộ cảm tưởng.” Cô nói xong câu này liền vội vàng quay về vị trí của mình, tiếp tục công việc chiều nay.

Trên lối đi trải thảm thảm dày, hai bên bày những bồn hoa xanh biếc, thảm hồng, cây xanh, màu sắc đối lập rất phong cách. Sau khi băng qua hành lang, Thời Oánh đứng ngăn người ở gần một ban công, giống như một người đang ngắm hoa, đợi đến lúc quản lý ra khỏi cửa lay gọi.

“Đây là bảng thống kê sản phẩm.” Quản lý sản phẩm nói: “Cô giúp tôi tập họp lại nhé.”

Thời Oánh nhận bảng thống kê, dường như đột ngột nhớ ra điều gì đó, nói: “Đúng rồi, quản lý Ngô...” Cô cười khê: “Thực tập sinh mới tới kia, Hạ Lâm Hi ấy, cô ấy là bạn cùng lớp thời cấp ba với em, trên đời này làm chuyện trùng hợp anh nhỉ?”

Quản lý Ngô nhướng mày: “Quan hệ của các cô rất tốt sao?”

Thời Oánh gật đầu thừa nhận: “Bạn thân ạ.”

Quản lý Ngô đặt tay lên chốt khóa, hỏi thêm câu: “Tôi mới thấy các cô nói chuyện, đang nói về gì đấy?”

“Nói chuyện ấy ạ...” Thời Oánh cười khéo léo, nói lung tung cả lên. “Hạ Lâm Hi kể em, học viện Thanh Hoa sau này mới được sát nhập vào, cũng không thể coi là một phần của đại học Thanh Hoa được.” Cô ấy hơi liếm môi, cười khê: “Em cũng không chắc lắm.”

Lúc này đây, đương sự Hạ Lâm Hi vẫn còn đang vui đầu làm việc.

Có lẽ là vì niềm tự hào về ngôi trường của mình, cộng thêm bầu không khí của tổ kỹ thuật, cô cảm thấy hao tâm tổn sức vì công việc thực tập này vô cùng đáng giá.

Suy nghĩ của Sở Thu Nghiên không khác lắm so với cô. Hai người họ không ai có ý định nghiên cứu cao hơn, tất cả đều mong sẽ gầy dựng sự nghiệp giới thương trường. Vậy nên đến sáu giờ mới tan tầm, tự quay về chỗ ở của mình.

Mùa đông Bắc Kinh, sáu giờ trời đã sẫm tối.

Gió lạnh thấu xương, màn đêm mờ mịt, trong không khí đọng lại chút hơi nước, phố lớn ngõ nhỏ đều là những vũng nước trong veo, thì ra có một cơn mưa vừa đến.

Hạ Lâm Hi tạm biệt Sở Thu Nghiên ngay cửa công ty, quay đầu tính lên đường về nhà, cô khoác balo lên vai, mới đi hai bước đã ngừng lại.

Cô thấy Tường Chính Hàn.

Tay trái anh cầm một cán ô, dường như đang đợi cô đến gần. Giờ đây thấy được bóng dáng cô, vẫn chậm rãi bước như thế, sau đó hai bàn tay đang xen vào nhau, anh mang hộ cô chiếc balo đựng máy tính, mọi thứ diễn ra như một lẽ thường tình.

(1) UI: User Interface: Giao diện người dùng.

(2) PM: Product Manager: Quản lý sản phẩm

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

“Em không ngờ anh đến đón em đấy.” Hạ Lâm Hi kể bên Tường Chính Hàn, gió đêm tạt vào cô rất lạnh, đành phải chủ động nắm lấy cánh tay anh. “Hôm nay anh tan làm từ mấy giờ?”

Tường Chính Hàn đáp. “Năm giờ đúng.” Rồi còn giải thích với cô: “Công việc hôm nay không nhiều.”

Anh còn chưa nói xong đã lấy một đôi găng tay từ túi áo ra, bọc bàn tay cô lại. Đó là chiếc găng tay của anh vậy nên cô cảm thấy có hơi quá khổ, thế nhưng cảm giác ấm áp phủ kín từng ngón tay, bất giác cô tựa gần hơn vào anh.

Trên đường từ công ty về nhà, Hạ Lâm Hi vẫn nghĩ rằng, cô cảm thấy lạnh như vậy là do nhiệt độ thấp. Nhưng lúc vào cửa chốt khóa lại, chìm mình trong không khí ấm áp rồi, cô vẫn cảm thấy rùng mình.

Cô tháo giày ra, chạy đến tấm lịch treo trong phòng ngủ, tính nhắm ngày tháng, cuối cùng cũng tìm được nguyên do... Đều là vì kinh nguyệt không đều, từ cấp ba đến giờ cô vẫn chưa hết.

Lúc Tường Chính Hàn bước vào phòng ngủ, Hạ Lâm Hi đã nằm trên giường, cô đắp một chiếc mền kín dày, cuộn tròn lại nghịch điện thoại.

Đề ép mình thôi chút ý, Hạ Lâm Hi đành phải chơi một loại game bình thường.

Tường Chính Hàn ngồi bên mép giường, chạm tay vào mặt cô, sau lại thấy trán cô bị rịn mồ hôi lạnh, anh nhanh chóng hỏi: “Em khó chịu chỗ nào sao?”

Hạ Lâm Hi siết chặt điện thoại, thật thà bảo: “Em đau bụng kinh.” Nói xong cảm thấy thật mất mặt nhưng bây giờ lại đang trong tình trạng yếu thế, cô đành quay mặt đi, vùi đầu xuống gối.

Ngoại trừ chuyện này ra, cô cũng cảm thấy thật kì diệu. Đến lúc này rồi mà cô vẫn còn suy nghĩ đến việc có phải gương mặt mình tái nhợt không chút máu, cả người toàn mồ hôi, kém xinh so với bình thường hay không? Dù thế nào cô cũng không muốn để Chính Hàn thấy mình như vậy.

Cô vừa che dấu sự hư vinh trong lòng, vừa cố giấu mình vào trong chăn, giống như Lý phu nhân thời Tây Hán, lúc sinh bệnh nhất quyết không để Hán Vũ Đế thấy mặt mình.

Qua vài giây như vậy, Hạ Lâm Hi nhẹ giọng nói: “Em không sao, nghỉ một lát sẽ tốt thôi. Anh làm việc của mình đi, đừng lo cho em.” Nói xong, cô lại bồi hồi nhớ đến một thời cấp ba như vậy vậy, dường như cũng có một lần nào đó, trong lúc học bỏ tức, bụng cô nhói đau từng cơn.

Lúc ấy Tường Chính Hàn ngồi bên cạnh cô, khi đó hai người họ chỉ là bạn học bình thường, bây giờ chuyện gì cũng đã trải qua cả rồi.

Tường Chính Hàn không biết cô đang nghĩ gì, anh chỉ cố kéo mền ra một chút, để cô dễ thôi hơn. Nhưng Hạ Lâm Hi nhất quyết không chịu, cô quay

lưng về phía anh, mái tóc tán loạn rủ xuống: “Em mới uống thuốc giảm đau, bây giờ chỉ cần ngủ một giấc là được.”

Nói xong cô tắt điện thoại, cuộn chăn không nói thêm gì nữa.

Cô ngủ một giấc đến rạng sáng hai giờ.

Khoảng hai rưỡi, Hạ Lâm Hi tỉnh giấc. Tối nay cô ngủ lúc bảy giờ, thẳng đến trời sắp sáng cũng là chuyện thường tình.

Trong nền có hai túi chườm nước nóng, một cái đặt lên bụng cô, nhiệt độ rất vừa, không biết từ đâu ra nữa. Cô đứng dậy vương vai, lạng thình một lát rồi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Lúc quay lại, Tưởng Chính Hàn hỏi cô: “Sao rồi, em còn đau không?”

Anh ngủ không sâu, bây giờ đã ngồi dậy, tuy rằng quần áo còn xộc xệch nhưng cách cô vẫn rất gần.

“Không còn đau nữa, em nói thật đấy.” Hạ Lâm Hi ngoảnh mặt đi, nhìn thẳng anh bảo: “Lần nào cũng vậy, ngủ một giấc là khỏe ngay.”

Tưởng Chính Hàn suy nghĩ, tiếp lời: “Lần nào cũng đau sao? Hay mấy ngày sau chúng ta đến bệnh viện nhé.”

Hạ Lâm Hi khép chân lại: “Em đến nhiều chỗ bác sĩ rồi, nhưng cũng không công dụng lắm.” Nói xong, cô lại chợt nhớ ra gì đó, tiếp lời: “Bà nội có nói với em, chỉ cần sau này...”

“Sau này?” Tưởng Chính Hàn chăm chú lắng nghe.

Hạ Lâm Hi ngồi xếp bằng, dù tò về không tin thì cũng rất quan tâm: “Bà em nói sau này có con sẽ khá hơn.” Đang lung chùng, cô nêu rõ quan điểm của mình: “Tất nhiên là em không tin rồi.”

Tưởng Chính Hàn còn đang mơ màng, anh vòng tay ôm lấy cô: “Anh cũng không rõ lắm, có khi đúng cũng nên.” Giọng anh trầm thấp, khàn khàn khiến tai cô mên nhũn.

Khác với Tưởng Chính Hàn, Hạ Lâm Hi không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, hơn cả còn tỉnh táo hơn mọi khi rất nhiều. Đêm tối mờ mịt, mọi thứ xung quanh đều im lặng, cô tỉnh lắm rồi, nên nói nhiều hơn: “Em... Em không lo chuyện con cái, nhưng em nghĩ điều kiện tiên quyết khi làm cha mẹ đó là phải cam đoan giáo dục con gái thật tốt.”

Tưởng Chính Hàn đồng tình: “Em nói phải.” Xong rồi anh nghiêng mặt qua hôn cô: “Tương lai chúng ta làm cha mẹ...” Anh còn chưa nói xong, Hạ Lâm Hi đã trêu ghẹo: “Khoan bàn đã, chúng ta còn nhỏ mà.”

Tưởng Chính Hàn lo chuyện dài lâu nhưng hiện tại Hạ Lâm Hi không thể nghĩ đến.

Cô kéo anh nằm xuống: “Ngủ đi, mai còn đi làm nữa.”

Tưởng Chính Hàn không còn lòng dạ nào ngủ, ôm cô vuốt ve: “Tối nay em không ăn cơm, có đói bụng không?”

Ngón tay anh khua lấp sau màn đêm, mắt Hạ Lâm Hi mở to, dù chớp thế nào cũng không thấy được trần nhà: “Một chút, để sáng mai em ăn bù.”

Cô vừa nói xong, Tưởng Chính Hàn bật đèn giường lên, tiện tay khoác một chiếc áo mỏng.

Chiếc đèn ngủ dạng tròn đầu giường tản ra ánh sáng ấm áp. Dưới ánh đèn hai người đang nằm kề nhau dần dần tách ra. Tưởng Chính Hàn xuống giường, vào phòng bếp.

Anh nhanh nhẹn như một chú mèo.

Hạ Lâm Hi đi theo anh, nhìn anh chăm chú hâm nóng cơm, còn nấu một ly nước gừng ngâm mật ong, dường như để cô làm ấm bụng. Ngọc đèn trong phòng bếp trắng đến chói mắt, anh đứng dưới ánh đèn kia, còn cô ôm chiếc túi chườm nước nóng trong tay, thật sự không biết phải diễn tả cảm giác lúc này như thế nào. Từ bé đến lớn, vì cảm giác an toàn, cô không mấy tin tưởng ai, bất kể là cha mẹ, nhưng giờ đây khối băng trong lòng giống như đã tan ra.

Cô nghĩ rằng lý do thực sự mình hoàn toàn đổ trước anh, không phải vì buổi tối mây mưa đầu tiên trong khách sạn, mà là nhờ chiếc túi chườm nước vào chén nước gừng sớm hôm.

Năm Hạ Lâm Hi vừa mới hơn mười tám tuổi, không rõ khái niệm bầu bạn có nghĩ là thế nào. Bây giờ cô thầm cho rằng, nó giống như tôn trọng lẫn nhau, cùng nhau tiến cùng nhau lùi, cùng nhau vượt qua những điều vụn vặt nhất trong đời người.

Cô cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Sáu giờ sáng hôm sau, Tưởng Chính Hàn đứng giờ ra khỏi giường, không khác gì mọi khi.

Hạ Lâm Hi thấy tối qua mình khiến anh khổ trăm bề rồi, vậy nên hôm nay cố rời giường sớm cùng anh. Nhân lúc rảnh rỗi buổi sáng, khoe tài nấu cháo

của mình, còn giặt giũ cả quần áo của anh, như một bà chủ nhỏ trong gia đình.

Gần bây giờ, họ cùng nhau ra khỏi cửa.

Thang máy đặt tại cuối hành lang, bây giờ cửa vẫn còn đang mở, bên trong cũng có vài ba người. Có lẽ vận mệnh luôn xảy ra sự trùng hợp như vậy, Tạ Bình Xuyên, cấp trên trực tiếp của Trương Chính Hàn cũng ở trong.

Sáng sớm bây giờ, cả tiểu khu vẫn im phẳng phắc, chỉ có những chú chim ngoài cửa sổ với phá vỡ sự vắng vẻ này.

Tạ Bình Xuyên hắng giọng, đợi tiếng chim người rồi mới ảo: “Cậu ở tầng năm à? Tôi cũng vậy.”

Thường thì mọi người trong thang máy nhìn thấy người quen sẽ ấn nút mở cửa, đợi bạn mình đi đến. Chỉ có Tạ Bình Xuyên là ngoại lệ, anh trước tiếp bước ra thang máy, cùng Trương Chính Hàn đợi lượt tiếp theo.

Không bao lâu sau, Trương Chính Hàn đến bên cạnh, Hạ Lâm Hi đi phía sau anh, thấy bạn trai mình chào hỏi Tạ Bình Xuyên, cô cũng chào buổi sáng theo.

“Sáng nay không họp.” Tạ Bình Xuyên nói. “Cậu đi sớm quá.”

Trương Chính Hàn cười, đáp: “Đã thành thói quen rồi.”

Tạ Bình Xuyên nghe vậy gật đầu, sau lại nhìn đồng hồ. Anh luôn là một người bị quản chế mình, tránh đề cập đến chuyện đợi thang máy, anh tranh thủ nói chuyện công việc với Trương Chính Hàn.

“Tháng ba năm nay, cậu hết hạn họp đồng, quản lý Tào có nói với cậu chuyện này chưa?” Tạ Bình Xuyên hỏi.

Còn chưa dứt lời, thang máy đã đến tầng năm. Trương Chính Hàn ấn nút mở cửa, đợi cho Tạ Bình Xuyên và Hạ Lâm Hi cùng vào anh mới trả lời tiếp: “Tuần trước, quản lý Tào có nhắc đến, hy vọng đôi bên có thể ký được hợp đồng khác.”

Trong thang máy cũng chỉ còn ba người bọn họ, Tạ Bình Xuyên cũng không e dè gì thêm “Sau tháng ba, cậu tính tiếp tục làm việc ở công ty hay là rẽ đường khác?”

Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn Tạ Bình Xuyên.

Anh ta có lướt mắt qua người cô nhưng sự chú ý vẫn tập trung vào Trương Chính Hàn.

Hai người cao sần sần nhau, thân hình cũng rất tốt, gương mặt đều dễ nhìn, chỉ có phong thái bên ngoài có chút khác nhau.

Trương Chính Hàn là một thanh niên mới vào đời nên muốn hỏi ý kiến Tạ Bình Xuyên: “Vẫn đang suy nghĩ, nhưng trong hợp đồng thực tập có vài mục cần chú ý trong suốt quá trình làm việc.”

Anh nói thế thôi, cũng không tiết lộ nhiều hơn.

Tạ Bình Xuyên hiểu ý anh: “Nếu có vấn đề gì cần sửa chữa, tôi sẽ liên lạc lại với quản lý Tào.” Anh ta mang theo một chiếc cặp đựng công văn, nhấn hiệu gì thì không thấy rõ nhưng nhìn sơ qua cũng biết được giá tiền.

Không chỉ có cặp táp mang theo là xa xỉ, từ đầu đến chân Tạ Bình Xuyên đều mang lại cho người ta một cảm giác cao quý. Nhưng phong thái này khác hoàn toàn với Tần Việt, Hạ Lâm Hi suy nghĩ trong chốc lát thì ngộ ra, đó là sự khác biệt giữa năng lực cá nhân.

Hiện tại đã giữa tháng hai, nháy mắt sẽ qua tháng ba, hạn hết hợp đồng thực tập của Trương Chính Hàn sắp đến, năng lực làm việc của anh cũng tăng thêm rất nhiều. Vậy nên bất kể là tổ trưởng hay phó tổ trưởng Tạ Bình Xuyên đều mong anh ở lại, không uống công công ty bồi dưỡng nhân tài này.

Nhưng trong ngày nghề đang phát triển mạnh trong nước này, việc lục đục nội bộ là không thể tránh khỏi, nhìn mãi cũng thành quen. Ví dụ như công ty Lion qua vài năm phát triển đã trở thành công ty đối thủ của họ đã từng đưa ra một bản hợp đồng vô cùng hấp dẫn, hồng mời Tạ Bình Xuyên qua.

Mà nay, theo nguồn thông tin được biết, mục tiêu hiện tại của công ty Lion chính là Trương Chính Hàn ở trước mắt đây.

Thương trường không thể nói chuyện bè bạn, ở đây chỉ nhắm lợi nhuận làm hằng đầu. Tạ Bình Xuyên hiểu rõ đạo lý này, đứng ở góc nhìn của mình, anh càng muốn giữ lại cấp dưới kia.

Tạ Bình Xuyên định lấy tình cảm ra thuyết phục: “Làm việc với cậu vài tháng, tôi cảm thấy cậu có sự tiến bộ rất lớn, giờ còn trẻ, con đường tương lai chắc hẳn rất sáng lạn.” Nói xong, anh ta vỗ lưng Trương Chính Hàn: “Nếu cậu tiếp tục ở lại, không chỉ cảm tiền lương hay một ngàn dola tiền thưởng như năm trước mà còn được cử đi du học.”

Trương Chính Hàn đau khổ nghĩ anh đã tính sẽ tự dấy dựng sự nghiệp rồi nhưng cũng không thể trực tiếp từ chối Tạ Bình Xuyên, anh nói: “Quyền lợi được đưa ra đúng là hậu đãi thật.”

Đúng lúc thang máy mở ra, Tạ Bình Xuyên suy tư trong chốc lát, nhìn qua bên Hạ Lâm Hi: “Đúng rồi, Hạ Lâm Hi, cô thực tập ở công ty gần đây sao?”

Công ty kỹ thuật Tường Chính Hàn thực tập với công ty Lion của Hạ Lâm Hi là đối thủ cạnh tranh khốc liệt. Hạ Lâm Hi cân nhắc một lát, cảm thấy không thể nói thật nên đành tránh né vấn đề này: “Đúng vậy, em thực tập ở công ty gần đây, chuyên ngành Toán Học.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Hạ Lâm Hi nhắc đến chuyên ngành của mình xong, còn cố ý cường điệu hai từ “Toán học.” Cô mong Tạ Bình Xuyên sẽ không tìm thấy mối liên hệ giữa ngành học của cô và việc lập trình.

Nhưng ngờ đâu Tạ Bình Xuyên lại nói: “Trong tổ chúng tôi có một tiến sĩ, anh ta học Toán chính quy, sau làm nghiên cứu sinh khoa Công Nghệ Thông Tin, bây giờ đang phụ trách khai thác dữ liệu.”

Giới thiệu về vị tiến sĩ kia xong, Tạ Bình Xuyên đổi đề tài: “Cô cũng có thể phát triển theo hướng này.”

Hạ Lâm Hi gật đầu, không nói thêm điều chi.

Có lẽ vì đêm qua trời mưa nên bầu trời có hơi u ám hơn mọi khi. Những đám mây xám xịt cuộn cuộn, che khuất ánh nắng mờ mờ. Dưới cột đèn giao thông xanh đỏ cuối phố, Hạ Lâm Hi tạm biệt Tường Chính Hàn, cô muốn nhìn bóng lưng anh đi trước, nhưng lần này không hiểu tại sao, lòng có thứ gì đó thật lạ.

Đáng lẽ cô phải đến công ty Lion nhưng lại đột ngột dừng bước, quay lại chạy đến bên Tường Chính Hàn.

Nhân vật quần chúng không chỉ có người qua đường mà còn cả Tạ Bình Xuyên. Hạ Lâm Hi nhón chân, hôn lên mặt Tường Chính Hàn.

Đám đông xôn xao rộn ràng, có những đứa nhóc nhìn họ với ánh mắt hâm mộ.

Gương mặt Hạ Lâm Hi ửng đỏ, cô không đợi Tường Chính Hàn đáp lại đã quay về con đường đến công ty. Thế nhưng mới nhấc chân lên đã bị Tường Chính Hàn kéo tay lại. Anh nói với cô vài lời, cuối cùng hôn khẽ lên trán rồi mới thật sự để cô đi.

Giữa xa lộ vẫn ồn ào như cũ, xung quanh là tiếng còi xe huỳnh náo, Tạ Bình Xuyên nhìn về phía trước không chớp mắt. Một người độc thân như anh không có lòng dạ nào để ý đến những chuyện không liên quan đến mình.

Tường Chính Hàn mở lời trước: “Sáng ngày hôm qua, tổ thử nghiệm có gửi lại sản phẩm kia, xem ra vẫn cần cải tiến thêm.”

Đèn đỏ trước mặt nhảy sang màu xanh, Tạ Bình Xuyên mang theo cặp đựng tài liệu, bước song song với Tường Chính Hàn: “Sản phẩm sắp được đưa ra thị trường đều được sử dụng công nghệ tiên tiến nhất, vấn đề cậu nói đến chắc là ở bộ phận bảo trì đúng không?”

Tường Chính Hàn đợi anh nói xong rồi mới bổ sung: “Có một vài ý tưởng chưa kịp thêm vào.”

Anh ngưng lại một chút, giải thích ngắn gọn mà rõ ràng: “Vấn đề ở phần làm sạch dữ liệu thôi, có thể thay thử mô hình mới.”

Tạ Bình Xuyên rất hứng thú với ý tưởng của anh, nhưng từ đây đến lúc sản phẩm được ra mắt quả thật là lửa sém lông mày, nên Tạ Bình Xuyên vỗ vai anh: “Hôm nay đến văn phòng rồi, cậu tổng hợp ý tưởng gửi mail qua cho tôi, không cần tường thuật chi tiết, khái quát rõ ràng là được.”

Tường Chính Hàn đồng ý, còn nghe Tạ Bình Xuyên hỏi: “Nếu thật sự có khả năng thì giữ lại lần sau sử dụng.”

Từng con phố trôi lại về phía sau, cả hai người họ vừa đi vừa trò chuyện đến tận cửa công ty. Có lẽ là vì tính tình ăn ý, nên cũng cởi mở hơn rất nhiều. Chưa vào trong, Tường Chính Hàn đã nói rõ ý định của mình.

Tạ Bình Xuyên im lặng trong chốc lát, như là tự ngẫm với bản thân.

Nhưng hơn cả sự cải tiến mà Tường Chính Hàn nhắc đến, bầu không khí văn phòng hôm nay còn đáng chú ý hơn cả. Sau khi Tường Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên vào cửa, cả phòng không còn một ai dám nói chuyện, chỉ có tổ trưởng rót một tách trà, ngồi ở vị trí chủ tọa bàn họp.

Sắc trời càng thêm u ám, ánh đèn trong này sáng lạ lùng.

Ánh sáng phản chiếu lên gương thủy tinh, hiện rõ mười mấy người trong ấy. Ngoại trừ Tường Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên, ai cũng ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Tạ Bình Xuyên hơi nhíu mày, hỏi: “Có chuyện gì mà im lặng vậy?”

Không một ai đáp lời.

Ngoài trời mưa nhỏ bay bay, những hạt mưa bụi kia đáp lên cửa sổ khiến khung cảnh trở nên mơ hồ.

Cả tổ như một bức màn yên lặng, thậm chí đến tiếng gõ bàn phím cũng không có. Tổ trưởng đặt tách trà của mình xuống, đến trước cửa sổ gần nhất. Tóc mai của ông đều đã bạc trắng, ngay cả lời nói đều mang theo tiếng thờ dài: “Hai người tự xem hòm thư đi.”

“Bắt đầu từ tối hôm qua, trên diễn đàn công ty, ai ai cũng nói về các cậu.” Tổ trưởng quay nửa người lại, gương mặt không biểu cảm “Quản lý Tào gửi tin nhắn cho tôi, yêu cầu tám giờ phải làm việc với các cậu.”

Quản lý Tào gửi tin nhắn cho tôi, yêu cầu tám giờ phải làm việc với các cậu.

Nghe thấy câu này Tường Chính Hàn đã nghĩ chắc là vì những tin đồn vô căn cứ đâu đó rồi.

Anh ngồi vào chỗ của mình, để ý ánh mắt của Trịnh Tầm. Bắt đầu từ ngày đầu tiên đến đây, Trịnh Tầm đã luôn ngồi đối diện anh. Nhưng qua bao nhiêu tháng thực tập, chưa thấy ngày nào, Trịnh Tầm cười sáng lạn đến vậy.

Phỏng theo cách hành xử của Tường Chính Hàn trước giờ, anh nhất định sẽ đáp lại bằng một nụ cười hoặc không nói lời nào, nhưng hôm nay anh lại rất khác, anh nói: “Nhìn anh có vẻ vui?”

“Ai, Tiểu Tường, cậu đừng nói vậy!” Trịnh Tầm lập tức đứng lên, giống như đã bắt được một cơ hội để nói: “Chuyện cậu lỡ làm, dù sao cũng là đồng nghiệp, cậu biết tôi bắt ngờ đến nhường nào không?”

Trịnh Tầm nhìn Tường Chính Hàn chằm chằm, rõ ràng là cái về chưa xong chuyện nhưng lại giả vờ muốn nói nhưng thôi.

Tường Chính Hàn nhìn bốn phía xung quanh, thấy Tạ Bình Xuyên vẫn rất bình tĩnh trong khi các đồng nghiệp khác đã bắt đầu xì xào. Mà ở một khung cửa sổ sát đất kia, cho dù gương mặt có bình tĩnh thế nào nhưng đôi chân mày nheo chặt vẫn hiện rõ sự nghi ngờ của tổ trưởng.

Nhìn xuyên qua lớp gương, người ta có thể thấy hai chữ “XV” thật lớn, đúng là tên gọi tắt của công ty họ.

Công ty “XV” là một công ty chuyên lập trình, từ nhiều năm trước đến nay vẫn dẫn đầu chuyên ngành, đãi ngộ của họ tốt, môi trường làm việc lại thoải mái, là thánh địa mà những người trẻ luôn mơ đến.

Tường Chính Hàn thực tập ở XV vài tháng, không màng đến cục diện trước đây. Năm nay anh mới tròn hai mươi, nhưng vẫn rất mực bình tĩnh, rất nhẫn nại trả lời: “Xin hỏi, rốt cuộc tôi làm gì sai?”

Cuộc sống hoàn toàn khác trường học, một khi bọc mủ đã bị khơi sẽ ứa đầy tràn ra.

Những đồng nghiệp khác đã bắt đầu làm việc, bỗng dung Trịnh Tầm đập bàn: “Cậu làm lộ sản phẩm mới thông qua lên Github!”

Giọng anh ta rất lớn, đinh tai nhức óc.

“Cậu và phó tổ trưởng Tạ đăng lên diễn đàn trực tuyến, mô hình đã bị đối thủ cạnh tranh cướp đi.” Trịnh Tầm kích động, đến tay chân cũng múa may loạn xạ: “Mười mấy người bọn tôi, mấy tháng cố gắng, con mẹ nó đều uống phí cả rồi!”

Nói xong, anh ta còn hung dữ lên án: “Tôi thấy rõ mặt cậu rồi, đúng là thứ lập trình viên rác rưởi!”

Tường Chính Hàn không phản bác lại.

Trong cuộc sống có những việc rồi sẽ phát sinh mà không có dấu hiệu, nó như cố tình che mắt con người. Nhưng sự cố thật sự đã xảy ra, từ một nơi nào đó lặng lẽ thành hình, trôi lên từ vùng sâu của mặt đất, gây nên một cơn địa chấn đáng sợ.

“Cậu đi làm chùng với Tạ Bình Xuyên, không phải sống cùng một nơi sao?” Trịnh Tầm tìm một bia ngắm, lúc này khai hỏa toàn lực. “Công ty thưởng cho các cậu như vậy khác gì nuôi sói cắn mình?”

Tổ Trưởng gõ mạnh lên cửa sổ, dứt khoát ngắt lời: “Đủ rồi Tiểu Trịnh, một vừa hai phải!”

Giọng của ông hòa cùng tiếng mưa rơi, vang vọng khắp cả phòng.

Sắc trời âm ảm, tiếng mưa tí tách rơi, tổ trưởng cúi đầu lần nữa, giống như đang ngắm cảnh: “Kết quả điều tra cuối cùng vẫn chưa có, ngày công bố sản phẩm chỉ có thể dời lại sau. Hôm nay quản lý Tào sẽ nói chuyện với các cậu, tôi chỉ báo trước thôi.”

Tường Chính Hàn cười hỏi: “Báo trước chuyện gì?”

Anh mang một chiếc áo khoác màu xám, cả người đứng thẳng tắp, giống như thân cây xù xì màu.

Một đương sự khác, Tạ Bình Xuyên bình tĩnh ngồi xuống, đọc kỹ từng dòng trên diễn đàn, mà Tường Chính Hàn đã cất bước, đến bên cạnh tổ trưởng.

Tướng Chính Hàn nói: “Nếu muốn tiết lộ sẽ không dùng phương pháp hạn chế như Github, trước khi ra mắt cũng sẽ không đưa ra mười mấy phương án cải tiến.”

Nhưng tổ trưởng vẫn không tin, ông ta chỉ đáp lại một câu: “Những lời này, cậu giữ lại nói với quản lý Tào.”

Về mặt Tướng Chính Hàn khẽ giao động, đôi mắt anh nhìn tổ trưởng giống như đang tìm kiếm một thứ gì.

Đến tám giờ tiếng chuông vang lên, Tạ Bình Xuyên và anh đến khu vực hành chính, chuẩn bị nói chuyện với quản lý. Một viên đá làm giao động cả tầng nước, sự kiện lộ dự án trên mạng giống như đang lên men, trong một buổi sáng cùng ngày, người người, nhà nhà đều biết.

Từ Trí Lễ cũng là một trong số đó.

Cha cậu ta làm quản lý cấp cao bên hành chính, cũng là một đối tượng bị hại. Bởi lẽ Tướng Chính Hàn là do ông ta tiến cử, nhưng theo tình hình hiện tại, anh và Tạ Bình Xuyên lãnh ít dờ nhiều.

Một căn phòng to như vậy, cha Từ Trí Lễ rót cho con mình một tách trà, ông mang một bộ âu phục, từng thao tác đều khi khải có thừa, giọng nói cũng đều đều: “Con nói ba nghe, Tướng Chính Hàn rốt cuộc là người thế nào? Toàn bộ thời gian hôm nay của ba đều dồn cả lên cậu ta.”

Tách trà còn nóng, hơi nước bốc lên.

Từ Trí Lễ cúi đầu nhấp một ngụm, im lặng hiếm thấy.

“Lễ Trung thu lần trước, trong ban nhân sự có mấy người khai gian tiền bánh trung thu.” Cha cậu gõ bàn nói. “Chỉ vì chuyện con con này nhưng bọn họ đều bị đuổi việc cả rồi.”

Bọn họ đều bị đuổi việc cả rồi.

Một câu này thôi cũng khiến Từ Trí Lễ kích động.

Cậu ta liên tưởng đến nếu như Tướng Chính Hàn bị khai trừ sẽ không có cơ hội công tác chính thức. Bởi vì tiết lộ thông tin mật của công ty, danh dự bên ngoài cũng sẽ bị phát hủy, không thể tham gia vào công ty Lion, dù muốn hay không cũng chỉ có thể đi theo cậu ta gây dựng sự nghiệp.

Cậu tiếp xúc với Tướng Chính Hàn lâu như vậy, vô cùng yên tâm về anh. Cậu tin tưởng mắt nhìn của Hạ Lâm Hi, cũng tin tưởng nhân phẩm của Tướng Chính Hàn.

Nhưng lời nói ra lại rất khác: “Ba, Tướng Chính Hàn là người...”

“Có chuyện gì không thể nói được với ba sao?”

“Ài, con không nghĩ ra từ để nói.”

Từ Trí Lễ xoa mũi, áp ứng: “Con cảm thấy người này rất có bản lĩnh, nhưng tầm nhìn hạn hẹp, chỉ ham cái lợi trước mắt.”

Cậu toàn tâm toàn ý suy nghĩ những từ trái nghĩa với hình dung người bạn mà cậu coi trọng: “Tướng Chính Hàn là kẻ tự phụ, cậu ta khiếm tốn trước mặt lãnh đạo cũng chỉ diễn trò để lừa chúng ta mà thôi. Đúng là kẻ mặt dày.”

Nói xong câu đó, không phải cậu không thẹn với lòng nhưng nghĩ đến chuyện muốn làm, một hai câu nói dối cũng có tính là gì đâu?

Gương mặt ông Từ sa sầm, ngón tay vòn trong khói bụi: “Sao con không nói sớm? Còn để ba đề cử người như vậy, giờ mặt mũi nào nói chuyện với lão Trương đây?”

Từ Trí Lễ chống chế: “Ba à, con không quen cậu ta, cậu ta nhờ con giúp nên mới đồng ý thôi.”

Cha cậu đặt tách trà xuống, đứng dậy, tất nhiên là muốn triệu tập cuộc họp.

Trước khi ra khỏi cửa, Từ Trí Lễ còn hạ một đao: “Ba, bạn gái của Tướng Chính Hàn là bạn cùng lớp với con, cô ấy thực tập ở công ty Lion, đó không phải là đối thủ một mắt một còn với chúng ta sao?”

“Còn chuyện này nữa?” Bước chân ông Từ chậm lại, nói: “Được rồi, trưa nay ba không ăn cơm, con đi trước đi.”

Chuyện cha Từ Trí Lễ không ăn trưa, tất nhiên không đến lượt Tướng Chính Hàn quản.

Anh ngồi trong văn phòng, đối mặt với vị quản lý, đối phương vịn chặt thanh bên của chiếc ghế, đôi mắt lảo liếng quan sát, dài dòng hỏi một vấn đề: “Không phải tôi không tin cậu, nhưng nhìn nhật ký truy cập của tổ, cậu có tin cậu không?”

Ánh mắt Tướng Chính Hàn trở nên lạnh lẽo, anh trả lời một câu: “Điều kiện đầu tiên để tin tưởng nhật ký truy cập của tổ đó là phải tin tưởng tổ trưởng.”

Chuyện văn phòng cứ luân luân quần như vậy, người ta không coi trọng bên quản lý sản phẩm, ngược lại họ cũng không vừa mắt quản trị nhân sự đầy thời. Giống như người trước không thấu kỹ thuật, kẻ sau không hiểu nhân tình.

Vị Quản trị nhân sự trước mắt đây cũng là một bậc quản lý thích nói nhân tình. Nhưng đích ngắm của ông ta không phải Tưởng Chính Hàn mà là vị tổ trưởng nào kia: “Tổ trưởng của các cậu ở công ty này mười năm rồi, kinh nghiệm hạng mục cũng lớn ngang số tuổi hơn các cậu đấy!”

Tưởng Chính Hàn thờ ơ, còn cười nhẹ: “Nhưng trong tổ chúng tôi, kỹ thuật của phó tổ trưởng vẫn cao hơn tổ trưởng nhiều.”

Anh hiểu được quanh co lòng vòng vô ích, chỉ bằng cứ thẳng thắn ra.

Nhưng sự tình tiến triển cũng không thuật lợi, chủ quản ngồi đối diện anh lại là người không nhìn thấu vấn đề: “Sau đó thì sao? Cậu có biết gì về Tạ Bình Xuyên không?”

Tưởng Chính Hàn không nói gì nữa.

Cuối cùng anh cũng hiểu cái gì gọi là rối rắm nơi công sở. Những viên chức ở đây mười năm hoàn toàn khác với kẻ mới đến như anh. Nếu anh dốc lòng học kỹ thuật, không để ý đến thể giới phân tranh, nhưng vậy phiền toái sẽ không gõ cửa sao?

Chưa chắc đã vậy.

Anh và Tạ Bình Xuyên làm việc cùng nhau, giống như một tập thể sai lầm.

Quản lý hướng dẫn từng bước: “Tạ Bình Xuyên thường đến đâu? Cậu không cần ngại, cứ nói cho tôi biết.”

Ông ta đứng dậy trước ghế chủ tọa, chấp tay sau lưng nhìn Tưởng Chính Hàn: “Cậu còn trẻ, kỹ thuật lại tốt, tôi không tin cậu chủ động phạm sai lầm.”

Nơi nào có người, nơi ấy có giang hồ. Nơi nào có lợi ích, nơi ấy có phân tranh. Nơi nào có tập thể, nơi ấy có bè phái. Tưởng Chính Hàn chưa từng nghĩ rằng, sẽ có một ngày anh bị cuốn vào trong đây mà không rõ nguyên nhân.

Quản lý nói đúng một câu, anh hãy còn trẻ.

Có lẽ bởi vì quá trẻ cho nên anh mới thật sự tin rằng, làm người đừng trái với lương tâm: “Thật xin lỗi, tôi không biết gì cả.”

Quản lý nhún vai: “Vậy tôi cũng đành bất lực rồi.”

Nếu nói sáng nay tình hình chỉ biến xấu bên trong nội bộ thì đến buổi chiều, mọi chuyện giống như có kẻ được nước đầy thuyền.

Không biết là ai post lên bài thảo luận với chủ đề: “Công ty XV giải quyết vấn đề tiết lộ số liệu ra sao?” Ở phía dưới một loạt bình luận, đỉnh điểm là chín ngàn, tất cả đều âm ỉ về một thực tập sinh.

Ở đây miêu tả thực tập sinh này như một ác ma.

Cậu ta chiếm công đồng nghiệp, đánh cắp tư liệu trong công ty, sao chép dữ kiện của tiền bối, tán tỉnh những nữ nhân viên xinh đẹp, bao nhiêu điều thể hiện mặt ti tiện của một con người đều bị mang lên.

Mà ở dưới khu bình luận, có kẻ còn công bố danh tính và số điện thoại của Tưởng Chính Hàn. Có rất nhiều kẻ trên diễn đàn thấy công ty gặp chuyện không may cũng thích góp vui, vậy nên cùng một lúc, hàng ngàn tin nhắn và điện thoại cùng nhau oanh tạc.

Tưởng Chính Hàn đọc những thứ đó, tất cả đều là lời phỉ báng, có những câu từ rất nặng nề, rất thô tục. Nào là cầu cho cả nhà anh chết đi, có người ác ý chúc anh mau bệnh nặng, đến cả phần mộ cũng bị san bằng.

Trong đó có một tin nhắn gửi kèm file ảnh thi thể chặt thành từng khúc, người gửi khắc khẩu: “Ba mẹ mày phải chết như vậy!”

Anh bỏ điện thoại xuống.

Tưởng Chính Hàn lẩn lộn trên mạng nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được cái gì gọi là khủng bố qua mạng xã hội. Với những người cách anh một lớp màn hình kia, anh im lặng là sai, phản bác là sai, vết nhơ đó tất cả đều là sai.

Thế cuộc đến mức này rồi, anh vẫn bình tĩnh như vậy.

Đây không phải là chuyện của một người, anh vẫn đợi ý kiến của Tạ Bình Xuyên.

Chuyện diễn đàn công ty XV khiến công ty Lion vui sướng vì có kẻ gặp họa. Đến thời điểm cuối chiều tan tầm, đâu đâu cũng thấy người ta bàn tán vấn đề này.

Ở lối rẽ của hành lang có một người dựa thân mình vào tường. Cậu ta mang bộ trang phục chỉnh chu, mặt đồng hồ lấp lánh dưới ánh Mặt Trời.

Người này đúng là Tần Việt.

Tai trái Tần Việt cầm điện thoại, tay phải gõ vào cửa thủy tinh, đợi sau khi đầu bên kia bắt máy, cậu ta lễ phép chào: “Dì Lâm khỏe không ạ, con là Tần Việt đây.”

Dì Lâm bên kia điện thoại trả lời: “Ồ, là cậu à, có chuyện gì thế?”

Cửa sổ hé mở thế giới bên ngoài, nắng rọi vào ánh tà dương, Hạ Lâm Hi xen lẫn trong đám người, chạy thục mạng về nhà. Thành thị tháng hai rất đậm, cô mang chiếc áo gió và quần bò, cả người mặc kín kẽ, không có ý định quay đầu.

Cô thật là đẹp.

Một người con gái xinh đẹp như vậy, đáng cho Tưởng Chính Hàn không khác gì làm uống phí giá trị của cô. Nghĩ trong lòng đã đành, ngoài miệng Tần Việt bảo: “Dì Lâm, không biết đi hay tin gì chưa, chuyện bạn trai của Tiểu Hi ấy?”

Lời tác giả: Mỗi người đeo đuổi một lợi ích riêng, mỗi người đều có câu chuyện Rashomon của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Thời khắc này đây, Hạ Lâm Hi không hề biết rằng, Tần Việt đang gọi điện cho mẹ cô.

Cô giống như một người điên, trong lòng đều là Tưởng Chính Hàn, cuống cuống chạy về nhà. Cô vẫn còn tỉnh táo, không thể đến công ty của anh, gây ra những phiền toái không cần thiết. Điều duy nhất cô có thể làm đó là ở nhà đợi anh.

Cô đợi đến lúc tám giờ.

Ánh trăng mờ lung, đêm lạnh như nước, gió xuyên qua chón hành lang, bên trong vẫn một mực tĩnh lặng.

Ngay lúc Tưởng Chính Hàn đẩy cửa vào, Hạ Lâm Hi lao đến anh, thật ra cô chuẩn bị rất nhiều lời muốn nói nhưng lúc này không sao mở miệng được.

“Anh ăn cơm tối chưa?” Hạ Lâm Hi giữ chặt tay anh, ngẩng đầu nhìn: “Em luộc một ít bánh sủi cảo bột ngô, bên trong nhân tôm, anh có muốn ăn không?”

Tưởng Chính Hàn không tỏ vẻ như người đang gặp chuyện, biểu cảm của anh không khác gì mọi khi. Hạ Lâm Hi hỏi xong chuyện của cô, Tưởng Chính Hàn trả lời thế này: “Em học được cách làm sủi cảo à?”

Hạ Lâm Hi lắc đầu: “Em mua sủi cảo đông lạnh ở siêu thị.” Lời nói hơi ấp úng, thể hiện rõ cảm giác của cô lúc này. “Nhưng em cũng có thể học, đợi khi nào học được rồi sẽ tự tay làm cho anh ăn nhé!”

Tưởng Chính Hàn bị cô chọc cười.

Hạ Lâm Hi buông tay anh ra, đi vào phòng bếp cách đó không xa, mang ra hai đĩa sủi cảo. Cô mở một chai dấm chua mới, hâm nóng một cốc sữa, mang hai chiếc bát ra, đặt mọi thứ vào đúng vị trí, chỉ chờ Tưởng Chính Hàn đến đây “lâm hạnh”.

Sữa kèm trái cây, từng miếng xoài được cắt nhỏ, nhìn ngọt ngào dễ chịu, dễ dàng kích thích vị giác của người nhìn.

Tưởng Chính Hàn khen ngợi: “Tay nghề của em càng lúc càng tốt.” Bàn tay của anh vòng qua lưng cô, rất thiếu đứng đắn. Nếu trong tình trạng bình thường, Hạ Lâm Hi nhất định sẽ giãy dụa, thế nhưng tối nay, cô trở nên vô cùng hiền lành, mặc anh làm trò mèo gì cũng không phản kháng.

Hạ Lâm Hi khác những ngày trước rất nhiều, còn Tưởng Chính Hàn vẫn bình thản như cũ. Đợi cơm tối xong xuôi, anh đứng dậy rửa bát. Hạ Lâm Hi bước theo sau anh, giống một chiếc đuôi đuôi mãi không đi.

Vặn vòi nước ra, lau bề mặt chén, anh vui đầu vào đóng bát, còn hỏi: “Em xem chuyện trên diễn đàn chưa?”

Hạ Lâm Hi nhìn vào tấm lưng anh, không ngờ anh sẽ tự nói. Những lời an ủi đã chực đến miệng, cô nuốt lại rồi thay đổi.

“Em xem cả rồi.” Hạ Lâm Hi bảo. “Nhưng không tin gì cả.”

Cô đi từng bước về phía trước, đứng bên cạnh anh hỏi: “Bây giờ anh định làm gì?”

Bây giờ anh định làm gì?

Tối nay lúc Tường Chính Hàn rời khỏi công ty, Tạ Bình Xuyên gặp anh trước cửa lớn, còn nói: “Cậu có tin tôi không? Nếu tin thì đừng làm gì cả.”

Giống như một ván bài lớn vậy.

Dựa vào sổ ghi chép giao dịch trong công ty, người để lộ bí mật chỉ có Tường Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên. Trong cục diện giằng co thành, nắm giữ thời gian chính là mấu chốt.

Nếu Tường Chính Hàn khoanh tay đứng nhìn, để mặc tình hình tiếp tục phát triển, Tạ Bình Xuyên cũng có thể hất thau nước bẩn lên mặt anh, bo bo giữ mình.

Xã hội và trường học khác xa nhau, đây chính là một bài học khác trên đường đời. Tiền tài trên hết, ích lợi lên đầu, lòng người hiểm ác, khó lòng phòng bị. Đạo lý này, anh cũng đã hiểu rồi.

Tuy chuyện bất ngờ xảy ra, Tường Chính Hàn vẫn gánh vác trong lòng nhưng anh vẫn chọn tin tưởng Tạ Bình Xuyên. Tuy thế không có nghĩa là không làm gì cả.

Bởi vì chuyện để lộ phương án của công ty nên việc thực tập của Tường Chính Hàn tạm đóng băng. Trong bảy ngày tới, công ty yêu cầu anh đợi phán quyết cuối cùng.

Người chịu ảnh hưởng trong công việc không chỉ mỗi Tường Chính Hàn mà còn có Hạ Lâm Hi.

Hôm sau cô đến công ty muộn hơn vài giờ so với mọi khi. Thật ra công ty Lion không quy định thời gian làm việc, chỉ cần bọn họ hoàn thành hết nhiệm vụ trong ngày thì đến muộn cũng không phải chuyện quan trọng.

Nhưng cô lại bỏ lỡ chuyện hay.

Sáng chín giờ trong văn phòng dường như một nửa số nhân viên đã tề tựu đầy đủ. Hạ Lâm Hi ngồi vào chỗ của mình, nhấn nút khởi động máy tính, có một linh cảm chực trào ra trong lòng cô. Sở Thu Nghiên gọi cô hai lần nhưng dường như không hề nghe thấy.

Một người đồng nghiệp bật cười khe khẽ, anh ta mang một chiếc áo sơ mi có logo Lion, đôi giày mang trên chân sút chỉ phần mũi, vậy mà vẫn đến đây, ăn no rừng mỡ gọi chuyện: “Hạ Lâm Hi, bạn học Hạ?”

Hạ Lâm Hi đang tập trung vào số liệu, cô cũng không quay đầu nhìn cậu ta.”

“Nghe nói cô có một người bạn trai, bây giờ đang dính lùm xùm trên mạng phải không?” Người đồng nghiệp kia cố tình đánh tiếng với cô, là một kẻ ham thích náo nhiệt không ngại chuyện gì: “Ài? Nhân lúc cấp trên chưa đến, cô tiết lộ cho chúng tôi một chút đi.”

Bình thường, một cô gái học IT, hơn nữa còn xinh đẹp vào đây sẽ bị đại đa số mọi người chú ý. Nếu như cô ấy còn gặp chuyện gì đó nữa thì tất cả đều đổ dồn về nghe ngóng.

Đối tượng bị chiếu cố là Hạ Lâm Hi rút cuộc cũng đáp: “Anh nghe chuyện này từ đâu?”

Đồng nghiệp nói: “Mới này có một đồng nghiệp đến đây kể đấy.”

Hạ Lâm Hi lập tức hỏi: “Người anh nói đến là ai? Trợ lý thực tập của quản lý sản phẩm?”

Người đồng nghiệp này ngay lập tức ý thức được tâm trạng của Hạ Lâm Hi rất tệ, anh ta liền chuyển đề tài ngay: “Đừng nóng, tôi chỉ tò mò nên mới hỏi thôi.”

Nói xong, anh ta quay lại vị trí của mình.

Hạ Lâm Hi lại đứng lên.

Cô đến bên cạnh Sở Thu Nghiên, hỏi vấn đề khác: “Ban này Thôi Oánh đến đây?”

Sở Thu Nghiên đang chuyên chú vào màn hình, bàn tay gõ phím khẽ cứng đờ. Từ bé đến lớn, cha mẹ đã dạy cô làm người không nên nhiều chuyện, phải biết tôn trọng sự riêng tư của người khác.

Nhưng ngay đây, cô vẫn không kiềm được nói: “Tám giờ sáng nay, Thôi Oánh đến đây một lần, nói cho họ chuyện của công ty XV, còn tiết lộ chuyện cậu là bạn gái của Tường Chính Hàn, nhắc đến cả thời cấp ba của cậu ấy...”

Chuyện về sau như thế nào, Sở Thu Nghiên không thể tường thuật.

Hành động buôn chuyện của Thôi Oánh trong mắt mọi người cũng chỉ là nói chuyện thường tình, không hề có ác ý. Nhưng trong mắt Hạ Lâm Hi, cô ấy đang cố đồ thêm dầu vào lửa.

Trong văn phòng tiếng người nói chuyện ồn ào, tiếng bàn phím lạch cạch, tiếng điện thoại reo vang. Hạ Lâm Hi băng qua một đám người, trên tay còn

cầm theo một tập tài liệu. Cô đến phòng quản lý sản phẩm, bỏ lại phía sau Sở Thu Nghiên hốt hoảng kêu lên: “Hạ Lâm Hi, cậu định đi đâu?”

Trần nhà treo bóng đèn trắng, ánh sáng tỏa ra rạng ngời.

Trước cửa văn phòng quản lý sản phẩm, Thời Oánh ngồi ở vị trí của mình, ngẩng mặt lên nói chuyện với Tần Việt. Hôm nay cô mang một chiếc váy ngắn, xẻ ngang đùi, để lộ cặp chân dài thẳng tắp.

Gương mặt tinh tế, ánh mắt nhu hòa, thi thoảng cúi đầu, biết cách khiến người khác yêu thương.

Đáng tiếc chủ đề của cô và Tần Việt cũng không riêng tư gì, chẳng qua chỉ là vài ba vụ bất quáỉ mà thôi. Nếu nói là để bồi đắp tình cảm, chi bằng bảo là giết thời gian còn đúng hơn.

Thời Oánh khẽ cười: “Quản lý Ngô của em ấy, mới ly hôn tháng trước đã lập tức lên xe hoa lần nữa, bây giờ còn dẫn vợ mình vào công ty, phụ trách mảng quản lý sản phẩm”

Tần Việt cười nói: “Đàn ông là vậy, chuyện bình thường.”

Thời Oánh hơi sững sốt, lập tức sửa lời: “Đúng rồi, người ta có tiền, quản được gì chứ...”

Cô còn chưa nói xong bỗng có một tập tài liệu đập mạnh xuống bàn như trời giáng.

Hạ Lâm Hi đứng bên trái bàn công tác, gương mặt không tỏ thái độ gì, giọng nói cũng không lấy gì làm tức giận: “Cậu muốn nói cái gì thì trước mặt tôi đừng hoảng mà nói!”

Thời Oánh che miệng: “Cậu sao vậy?”

Cô ấy cười nói: “Tiểu Hi, có hiểu lắm gì, chúng ta làm rõ nhé.”

Chín giờ chưa phải quá muộn, có những người còn chưa đến đây, tuy cũng có vài ba cái đầu ngoảnh đầu lại nhìn, trong mắt tràn ngập sự tò mò.

Đứng gần cô nhất chỉ có Tần Việt.

Tần Việt bất giác bước đến phía trước, đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi. Cậu muốn chạm vào bả vai cô nhưng mới vươn tay đã khựng lại.

Cậu đành nờ nụ cười giảng hòa: “Hạ Lâm Hi, cậu gặp chuyện gì không tốt sao?” Trước hết cứ nói ra, mọi người cùng giải quyết.”

Hạ Lâm Hi bỏ ngoài tai lời cậu ta, cô nhìn Thời Oánh trong chốc lát, bỗng dừng trầm giọng nói: “Lẽ ra từ trung học cậu nên hiểu, tôi không phải kiểu người nhẵn nhụi.”

Cô cao hơn Thời Oánh mười centimet, lúc này còn đang đứng trong khi Thời Oánh phải ngẩng mặt lên nhìn, lắc đầu nguầy nguậy: “Tiểu Hi, mình không hiểu... Sao cậu lại nói như thế.”

Ngược lại Hạ Lâm Hi cứng rắn, Thời Oánh tỏ vẻ mềm yếu hơn rất nhiều.

Cô ấy bóp nát váy, hai bàn tay cuộn chặt nơi đầu gối. Dường như chỉ là vô tình thôi nhưng lại giữ chặt chiếc túi trong tay, nhãn hiệu Prada vẫn còn lấp lánh ánh sáng.

“Cậu không hiểu cũng không sao.” Hạ Lâm Hi đảo mắt nhìn rồi tiếp tục nói. “Cậu bàn tán sau lưng tôi, xuyên tạc lời của tôi, chuyện đó cũng không sao. Nhưng tôi muốn cậu nhớ rõ!”

Hạ Lâm Hi mở tập tài liệu kia ra, trong đó có quy tắc hành chính chi tiết đã đóng dấu kí tên.

“Cậu muốn nhấn tôi xuống thì phải coi xem tôi có muốn lời cậu xuống cùng hay không?” Hạ Lâm Hi nói.

Nói xong cô đi mất, Tần Việt chạy theo gọi khăn cổ, cô cũng không thềm ngoài đầu.

Lý do chính khiến cô trở thành một trái bom oanh tạc như vậy không phải chuyện Thời Oánh bàn tán sau lưng cô, mà là cô ấy phát tán chuyện của Tưởng Chính Hàn. Cô biết mình nóng nảy, cô có thể không quan tâm đến việc công ty đàm tiếu chuyện gì nhưng không thể bỏ mặc lời chửi rủa trên mạng xã hội.

Có lẽ vì là đề tài nóng trên mạng nên chuyện đã đến tai trường Tưởng Chính hàn.

Khoảng mười giờ sáng cùng ngày, giảng viên khoa Công Nghệ Thông Tin yêu cầu anh đến văn phòng nói chuyện.

Trước đó, giảng viên cũng đã đến tìm bạn cùng phòng của anh. Cả ba người kia đều cam đoan rằng, Tưởng Chính Hàn sẽ không để lộ bí mật, cũng không phải loại người trên mạng buồn lời bàn tán.

Giảng viên cười nói: “Cho dù tôi tin, dân mạng cũng không tin các cậu.”

Mà nay, đối mặt với Tường Chính Hàn cũng phải cẩn thận lựa từ: “Em xem tin tức trên diễn đàn trường chưa? Cho dù giảng viên tin em thì mọi người cũng không nghe.”

Căn phòng bài trí đơn giản. Bên góc tường bày một bồn hoa, trên tường là một bức tranh, trên bàn hai tách cà phê, lúc này đây bốc khói nghi ngút.

“Uống thử chút cà phê này đi, là do một phụ huynh mua về từ Luân Đôn đem tặng đấy.” Giảng viên lấy thìa khuấy ly, ngẩng đầu nhìn Tường Chính Hàn trước mặt. “Uống ngon hơn so với cà phê trong nước.”

Tường Chính Hàn không uống một ngụm, anh vào thẳng vấn đề: “Thầy có chuyện gì muốn nói ạ?”

“Trên diễn đàn trường ta, bình luận vô cùng khắc nghiệt.” Giảng viên ho khan rồi bảo: “Còn ba tháng nữa sẽ chiêu sinh đại học, chuyện em gặp sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến danh tiếng trường, đúng không?”

Ông đặt tách cà phê xuống, ngón tay di chuyển trên mặt bàn: “Em cũng chỉ là sinh viên, chuyện phiền toái này cũng là ngoài ý muốn. Trường cũng rất thông cảm, chỉ mong chuyện lớn sớm thành chuyện nhỏ.”

Tường Chính Hàn gật đầu, giống như đáp lời giảng viên. Anh vốn định giải thích vài câu nhưng chợt nhận ra rõ ý của giảng viên nên không nhiều lời thêm.

Giảng viên thấy anh phối hợp thì rất vừa lòng, cười nói: “Thầy nghĩ có một cái tạm thời, trước khi công ty XV ra quyết định chính thức, em viết một bài đăng lên diễn đàn giải thích tường tận, coi như cũng biện bạch cho chính mình.”

Tường Chính Hàn không tức giận, anh như cười như không trả lời: “Việc đăng bài giải thích này, em chưa từng làm bao giờ.”

Giảng viên trấn an. “Tôi có gọi điện cho ba mẹ em, nói sơ qua tình hình hiện tại. Ba em thẳng thắn nói, cho dù em làm thế nào, ông ấy vẫn sẽ tin tưởng con trai mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Lúc ra khỏi phòng làm việc của giảng viên cũng đã mười một giờ sáng rồi.

Trước cửa phòng thực hành có vài ba bóng lưng quen thuộc, một trong số đó thấy Tường Chính Hàn liền đứng thẳng người lên ngoắc tay với anh: “Ông trời của tôi ơi, đó không phải là Tường Chính Hàn sao?”

Tường Chính Hàn đi đến gần họ.

Tất cả những người ở đây là thành viên trong tổ đội thi ACM của trường. Cuộc thi ACM từ trước đến nay luôn được xưng tụng là “cuộc thi Olympic của giới kĩ thuật”. Nhà trường vô cùng quan tâm đến đội ngũ này, tiêu tiền, tiền vật đều không tiếc tay.

Tường Chính Hàn là một trong những thành viên thuộc tổ đội ACM, nhưng đã lâu rồi anh không gặp họ. Bây giờ anh bị đẩy lên đầu ngọn sóng, càng thêm kiêu ngạo, thấy bạn bè cùng đội ACM, anh mới chào: “Chào buổi trưa, mọi người.”

Những đồng đội từng cùng anh kề vai sát cánh, nay lại tỏ vẻ thờ ơ.

Một thành viên khinh khỉnh mặt nói: “Tường Chính Hàn chào đội ACM chúng ta kìa, cậu ra ngoài thực tập cũng được như vậy sao?”

Giảng viên phụ trách đội đứng đó không xa nghe được liền vỗ vai bạn học này.

Người phụ trách là giảng viên họ Sử, chủ nhiệm lớp của Tường Chính Hàn, cũng là thầy giáo phụ trách Ngôn ngữ C của anh.

Thầy Sử cười cười, nhìn qua Tường Chính Hàn: “Mấy ngày nay em thế nào rồi?”

Gương mặt Tường Chính Hàn không biến động, anh cũng chẳng nhiều lời: “Vẫn rất ổn ạ.” Anh khách sáo nói thêm: “Cảm ơn thầy quan tâm.”

Sau lưng anh, có một người khinh miệt: “Ai thèm quan tâm mày chứ, thằng ngu, mày làm mất hết thể diện của trường đấy.”

Những thành viên trong đội tuyển ACM là những kẻ trẻ tuổi xốc nổi. Chiều qua lúc tham dự trận đấu, vì chuyện của Tường Chính Hàn nên họ bị trường khác chế nhạo.

Cuối cùng nhận lấy phần thua, trong lòng đã thấy khó chịu, gặp được Tường Chính Hàn nên mới trút giận lên người anh.

Thầy Sứ chau mày phật ý: “Đều là sinh viên, các cậu mắng tục cái gì? Mờ miệng là vắng tục, lúc ăn cơm các cậu không thấy buồn nôn sao?”

Cả đám người đứng trên bậc thang, chỉ mỗi Tường Chính Hàn đứng trên sàn lát gạch, lưng anh trước sau thẳng tắp, không chút gì nản lòng, nhìn qua người ta không nghĩ anh là đương sự.

Những người kia tròn mắt nhìn anh, anh đáp lại bằng nụ cười: “Muốn mắng vẫn còn sớm, kết quả cuối cùng còn chưa có mà.”

“Kết quả cuối cùng gì chứ?” Một người đứng trên bậc thang hỏi: “Chẳng lẽ có người muốn hại cậu? Làm gì có ai dấn như vậy? Cậu sợ đến mức chứng hoang tưởng rồi à?”

Nói xong, không nghe Tường Chính Hàn đáp lại, người kia đã vào phòng thực hành. Bởi vì anh ta là đội trưởng đương nhiệm của đội ACM nên mọi người cũng theo anh vào trong.

Bên ngoài phòng thực hành, chỉ có mỗi Tường Chính Hàn và thầy Sứ.

Không khí trong lành, gió thổi cỏ lay, nắng giữa trưa rải khắp mặt đất, bóng lấp lùng dưới thềm bậc thang.

Thầy Sứ suy nghĩ một lát, chậm rãi đi xuống bậc thang, ông đứng song song với Tường Chính Hàn, nở nụ cười bác ái như trước: “Em nhìn bậc thang đi, nơi nào có ánh sáng sẽ có bóng râm, bóng râm được tạo nên là bởi vì ánh sáng tồn tại.”

Tường Chính Hàn chưa nghĩ thấu đáo anh đã quay mặt nhìn về chủ nhiệm lớp của mình: “Thầy tin em ạ?”

“Những bài đăng trên mạng kia, thầy xem rồi.” Thầy Sứ nói. “Nhưng là giảng viên, thầy biết, dựa vào năng lực của em không cần phải đạo dữ liệu. Bài đăng kia muốn hình vạn trạng, thầy nghĩ là kẻ đồn nhảm mà thôi.”

Trong bài đăng không chỉ cáo buộc Tường Chính Hàn đạo dữ liệu mà còn để lộ dữ liệu mật, lấy cắp tài nguyên, xa lánh đồng nghiệp, tán tỉnh con gái nhà lành. Thậm chí còn tung ra những đoạn hội thoại giả chứng minh Tường Chính Hàn là kẻ tội đồ.

Thầy Sứ chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Ghi chép giao dịch dễ tạo ra, em biết không?”

Không chỉ là bản ghi chép, trên thực tế bất kì thứ gì tồn tại trên mạng ảo cũng có thể do người khác tạo ra. Ở thời đại công nghệ thông tin như thế này, những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật, huống hồ còn không chịu suy nghĩ sâu.

“Năm ngày sau.” Tường Chính Hàn bình tĩnh nói. “Mọi chuyện sẽ minh bạch.”

Thầy Sứ sớm đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vẫn như một cậu thiếu niên còn trai trẻ, chậm rãi trả lời: “Được, thầy chờ ngày đó đến.”

Lúc ấy trời thoáng mây bay, bên sân thể dục vẫn còn trống vắng. Gió Bắc thổi qua đó không xa, ánh mặt trời thân thiện ngồi trên những tán lá rung động.

Tường Chính Hàn ra khỏi trường về nhà, trên đường đi anh gặp được một vài người bạn. Có một số người quen anh đều đến bắt chuyện, còn những người khác đều giả vờ ngang qua.

Họ làm như không hề biết anh không hẳn là vì tin mạng ảo, chẳng qua họ chỉ là những kẻ khur khur giữ lấy mình, không muốn bị vạ lây.

Có một câu như thế này: “Trách người tức trách bản thân, tha người tức là tha mình.” trích từ cuốn “Tăng Quân Hiền Văn”. Nghe thật có đạo lý nhưng đối với những người bình thường mà nói, chuyện họ có thể làm chính là tự cứu mình trước rồi tính đến người ngoài sau.

Tường Chính Hàn không quan tâm đến việc này. Trên đường về nhà, trong đầu anh toàn là những số liệu. Vì những con số mà anh bị bôi nhọ, anh cũng sẽ dùng cách tương tự để chứng minh sự trong sạch của mình.

Chuyện còn chưa vào đâu, điều phiền toái khác đã tìm đến tới cửa. Ba ngày sau, điện thoại anh reo chuông.

Tường Chính Hàn bật màn hình lên thì thấy một thông báo có tin nhắn mới. Người gửi xưng mình là mẹ của Hạ Lâm Hi, hẹn anh chiều nay gặp mặt tại một quán cà phê.

Quán cà phê rất gần trường học, thái độ phục vụ rất tốt, giá tiền cũng rất cao.

Chiều ba giờ hôm ấy, trong quán cà phê có rất nhiều người. Nhưng cũng nhờ nơi này không gian thoáng mát nên cũng dễ thở hơn rất nhiều.

Ánh mặt trời rơi xuống đến cửa, nắng ba giờ cũng chẳng tàn. Mẹ Hạ Lâm Hi như bước đi trong nắng, vào cửa tháo kính râm xuống, liếc mắt một lần đã nhìn thấy nơi Tường Chính Hàn ngồi.

Không có nguyên gì khác, bởi vì ở trong quán cà phê này, Tường Chính Hàn tuần tú nhất, thậm chí còn vượt hơn cả bộ mặt nam thanh niên thu ngân rất có giá trị kia.

Cứ nghĩ đến việc anh dùng gương mặt này để đùa bỡn với con gái mình, mẹ Hạ Lâm Hi giận sôi gan nhưng bên ngoài vẫn thản nhiên như không.

Sau khi bà ngồi xuống liền thông dong giới thiệu: “Xin chào, tôi tên Lâm Tổng, mẹ Hạ Lâm Hi.”

Trước đó, Tường Chính Hàn đã tìm hiểu về bà qua mạng, xác nhận bà chính là mẹ của Hạ Lâm Hi nên thái độ của anh vẫn rất bình thản: “Dì Lâm khỏe.”

Lâm Tổng nói: “Tôi không hề khỏe.”

Bà không để cho Tường Chính Hàn có cơ hội mở miệng, vừa tiến đến đã thẳng thắn chiếm thượng phong: “Tôi hiểu tình hình của cậu, cũng hiểu cậu không hợp với con gái tôi.”

Giống như ngồi trong một buổi đàm phán, trước mặt bà không phải là bạn trai của con mình mà là đối thủ cạnh tranh lòng sâu không thấy đáy.

“Tôi nói thẳng vậy, có lẽ cậu vẫn chưa hiểu.” Lâm Tổng gọi hai tách cà phê, giá cả đắt đỏ, bà ngược mắt nhìn Tường Chính Hàn, rất thẳng thừng: “Cậu cũng như Tiểu Hi nhà tôi, còn quá trẻ, không biết bản thân nên làm cái gì, cần phải có người lớn chỉ bảo.”

Lâm Tổng khoác lên mình bộ đồ hàng hiệu, trên mặt áo còn chiếc ghim đính hạt ngọc lấp lánh, túi xách cũng phải hơn mười vạn, đi cùng với một chiếc đồng hồ cách điệu giá trị.

Bà lẩn lộn giới thương trường nhiều năm như vậy, thật ra không cần trang sức hàng hiệu, chỉ cần mở miệng nói chuyện cũng đã đủ khí thế rồi: “Có lẽ bây giờ cậu và con bé sống chung hòa hợp, nhưng qua vài năm, sẽ có khe nứt, sau đó chiến tranh lạnh, cãi nhau rồi hời hợt.”

Nhân viên phục vụ mang đến hai cốc nước lọc, nghe giọng điệu Lâm Tổng hùng hồn như thế, bàn tay có chút run, vài giọt nước rơi trên tay áo Tường Chính Hàn.

Nhân viên phục vụ này chỉ là người mới, thấy vậy cũng rất lo, vội vàng lấy khăn giấy lau lấy lau để: “Thưa anh, thật xin lỗi.”

Tường Chính Hàn tốt bụng trả lời: “Không sao.”

Anh cũng không nhìn tay áo mình, chỉ ngẩng đầu nhìn Lâm Tổng: “Xin dì yên tâm, chuyện này sẽ không xảy ra.” Anh hơi ngừng lại, càng thêm chân thành: “Dì nói đúng, con và Tiểu Hi còn trẻ, nhưng chuyện may mắn nhất trong hai mươi năm của con, đó là trải qua trung học với cô ấy...”

Tường Chính Hàn còn chưa nói xong, Lâm Tổng đã ngắt lời: “Tôi không quan tâm chuyện trung học của cậu, tôi chỉ rõ, làm người phải có vật chất hộ thân. Còn cậu, cậu có cái gì?”

Tường Chính Hàn gạt đầu, nhỏ giọng nói: “Nếu như là lúc trước, có lẽ có...”

Cục diện bây giờ hoàn toàn khác so với lúc nói chuyện cùng cha của Hạ Lâm Hi.

Cha của Hạ Lâm Hi có khuynh hướng hỏi chuyện về anh, còn mẹ cô thì thẳng thắn nói rõ suy nghĩ của mình. Để tạm dập tắt lửa giận của bà, anh không thể ngang ngạnh, chỉ đành bình tĩnh như cũ.

Không bao lâu sau, Lâm Tổng không tranh luận nữa, bà mở ví tiền ra, đặt lên bàn gỗ: “Tiểu Tường, thẻ này cậu cầm đi, coi như hỗ trợ việc học của cậu, giúp cậu qua giai đoạn khó khăn này.”

Căn bản Lâm Tổng không biết chuyện trên mạng, nhưng rõ ràng tin đồn cũng đã vang đến tai bà.”

Bà nói: “Tiểu Hi là một đứa ngoan cố, so với con bé cậu không lên giọng, cũng không cãi lại tôi. Vậy đi, tôi cảm ơn cậu chăm sóc Tiểu Hi nhà tôi.”

Kẻ thông minh lúc nói chuyện không cần phí sức nhiều lời.

Tường Chính Hàn hiểu ý của Lâm Tổng, lấy thẻ tín dụng này, anh phải chia tay với Hạ Lâm Hi.

Anh ngồi tại chỗ, không nhúc nhích nói: “Con sẽ chăm sóc cô ấy cả đời.”

Lâm Tổng ngừng cười, bà im lặng nhìn anh.

Đôi chân mày của Lâm Tổng, mọi khi đều hoàn hảo, không quá khít chặt, cũng chẳng quá thả lỏng. Đôi mắt bà giống với Hạ Lâm Hi, cô thừa hưởng vẻ đẹp của mẹ, thậm chí còn có phần đẹp hơn.

Nhưng khác với Hạ Lâm Hi, biểu cảm này tỏ rõ bà đang khó chịu.

Lâm Tổng cuối cùng cũng nói ra: “Cậu sống ở khu dân nghèo, ba cậu là kẻ tàn tật, nhà mở một tiệm sửa xe, cậu còn chưa chịu thôi đi, còn làm lộ dữ liệu mật công ty, hoàn toàn không có nhân phẩm. Tôi làm thương vụ về mặt kỹ thuật, bạn bè nói tôi nghe, những dữ liệu bí mật của công XV đều bị cậu bán tất.”

Bà không ngừng nghĩ, tiếp tục dồn ép: “Đúng vậy, tuần trước cậu nhận tiền, còn bây giờ thì sao, có ai dám gặp cậu không?”

Bà hỏi: “Cậu dựa vào cái gì để nói sẽ chăm sóc Tiểu Hi cả đời?”

Tường Chính Hàn chưa trả lời, Lâm Tổng đã cười lạnh: “Cậu chia tay với Tiểu Hi, hai bên đều tốt đẹp. Tôi không muốn cậu ảnh hưởng con bé. Bây giờ cậu ra cái dạng này, có bé khổ đến thế nào? Cậu chưa từng lo cho nó sao?”

Nhân viên phục vụ bưng một ly cà phê nóng đến, cẩn thận đặt trước mặt Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn không thêm đường, cũng không thêm sữa. Anh nhấp một ngụm cà phê đắng ngắt, đầu vậy giọng vẫn kiên trì: “Con cam đoan với dì, chuyện này sẽ không kéo dài lâu.”

Anh nâng ly cà phê lên, có một phong thái tả không nên lời, không giống với một đứa trẻ lớn lên trong xóm nghèo, chỉ là Lâm Tổng không hề quan tâm.

“Tuổi của tôi gấp hai lần cậu, tôi biết bây giờ cậu đang nghĩ cái gì.” Lâm Tổng dựa người vào chiếc bọc nệm phía sau: “Bề ngoài tôn trọng trưởng bối, nhưng trong lòng cậu đang rất bức với tôi đúng không?”

Tường Chính Hàn phủ nhận. “Không ạ.”

Anh đặt ly xuống, đối diện với bà: “Hình hài của Tiểu Hi là di cho, tính cách là di dạy, tất cả đều nhờ dì và bác Hạ, con thích Tiểu Hi bao nhiêu sẽ tôn trọng hai người bấy nhiêu.”

Lời của Lâm Tổng nghẹn lại nơi cổ họng, dường như vì anh mà không thể nói lời nào.

Sau một lát, giọng bà dịu đi: “Cậu là đứa trẻ tốt, tôi nói chuyện được với cậu.”

“Lúc tôi gặp ba Tiểu Hi cũng bằng này tuổi.” Lâm Tổng nói: “Trẻ đại gan to bằng trời, không sợ người, không sợ vật, nhưng đó không phải là dũng cảm, mà là ngây thơ.”

“Cậu còn kém hơn ba Tiểu Hi một chút, ngay cả tự lực cánh sinh cậu cũng không làm được.” Bà gõ gõ lên mặt bàn, giọng chậm lại: “Nếu cậu là con gái, Tiểu Hi là con trai, tôi sẽ không cấm cản, cậu có hiểu không?”

Tường Chính Hàn đáp: “Con hiểu.”

Lông mày Lâm Tổng giãn ra.

Tường Chính Hàn tiếp tục nói: “Dì không muốn cô ấy chịu khổ, con cũng vậy.”

Lâm Tổng bật cười, như đã cam chịu.

Tường Chính Hàn đã chuẩn bị lời nói tiếp nhưng anh lại im lặng. Lâm Tổng nhìn đồng hồ, cuối cùng đứng lên: “Sau giờ tối nay tôi phải bay đến Hồng Kông rồi.”

Bà không lấy lại thẻ tín dụng trên bàn, chỉ để lại một câu: “Cậu mau chia tay với Tiểu Hi đi, tôi không còn hơi sức nói chuyện khác nữa. Nếu cậu còn tự tôn thì tôi nay chia tay với con bé ngay đi.”

Nếu cậu còn tự tôn, thì tôi nay chia tay với con bé ngay đi.

Tường Chính Hàn im lặng ngồi một chỗ, cuối cùng cầm chiếc thẻ trên bàn lên ra về.

Ánh tà dương đổ về phía Tây, ngoài đường là cả dòng ô tô chen chúc, thời gian qua đi, sắc trời âm đạm không ánh sáng, xe đi lại càng nhiều hơn.

Gần sáu giờ tối, Hạ Lâm Hi tan tầm về nhà.

Cô vừa mới đẩy cửa phòng ra đã nghe thấy tiếng gõ bàn phím.

Hạ Lâm Hi thay giày, chạy đến phòng khách nhìn thì thấy Tường Chính Hàn đang đặt máy tính lên đùi, quả nhiên đang gõ số liệu.

Hình như Tường Chính Hàn mới tắm xong, mái tóc anh vẫn còn đọng nước. Hạ Lâm Hi ghé sát vào một chút, nhìn số liệu trên màn hình. Nhưng có lẽ trình độ của cô vẫn chưa đủ nên vẫn không hiểu thứ gì.

Cô nghiêng đầu qua, hôn trộm anh.

Tường Chính Hàn khép máy tính lại, tay trái ôm lấy thắt lưng cô, bế cô lên sofa. Anh hôn đến khi gương mặt cô ửng đỏ, nhưng tay thì không ngừng lại, chạy dọc xuống người cô.

“Anh lên giường đợi em một lát.” Lúc tạm ngưng, Hạ Lâm Hi thở thè: “Em tắm rửa thay quần áo đã.” Nói xong lại hôn anh một cái, vô cùng dịu dàng: “Em rất nhớ anh.”

Tường Chính Hàn nói: “Anh cũng rất nhớ em.”

Hai người họ chỉ mới cách nhau một ngày mà đã như thế này rồi.

Hạ Lâm Hi ôm cánh tay anh, còn định nói gì đó đã thấy anh lấy một thẻ tín dụng ra đặt lên bàn trà: “Hôm nay anh...”

Cả người Hạ Lâm Hi run rẩy, lập tức bật dậy: “Anh gặp mẹ em?”

Tường Chính Hàn nói: “Đây là thẻ mẹ đưa em. Mặt mã anh đoán là sinh nhật em.”

Hạ Lâm Hi nhìn tấm thẻ kia, không nói được lời nào.

“Mẹ em nói gì với anh?” Cô hỏi.

Tường Chính Hàn tránh né: “Không nói gì cả.” Sau đó anh luồn tay vào mái tóc cô, quấn quanh ngón tay mình bằng màu đen mịn mượt, giọng anh khàn khàn: “Anh đợi em trên giường.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Hạ Lâm Hi sống chung với mẹ cô hai mươi năm, cô tự nhận thấy mình hiểu tính cách của mẹ ít nhiều. Cô có thể mơ hồ tưởng tượng ra, lúc mẹ đến gặp Tường Chính Hàn, bà không thể nào tỏ vẻ ôn hòa được.

Nhưng cuối cùng đã nói những gì, chỉ nhìn vẻ mặt bình thản của Tường Chính Hàn thì không thấy chút manh mối, vậy nên cô cũng không chắc chắn lắm.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, cô choàng một chiếc khăn tắm lớn quanh mình, bàn tay khur khur giữ mép, chậm chạp bước vào phòng ngủ.

Trời tối đậm màu, dưới ánh đèn, lớp màn cũng đã kéo kín lại, mọi thứ tĩnh lặng đến nỗi không nghe thấy gì. Tường Chính Hàn ngồi một mình trên giường, trước mặt anh là một chiếc máy tính, bàn tay gõ phím của anh rất nhanh, mà suy nghĩ còn nhanh hơn.

Nhìn thấy Hạ Lâm Hi vào cửa, anh đặt máy tính qua một bên, đôi mắt chuyên chú vào màn hình ban nãy, giờ đây đều dồn về phía Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Anh có vội không?”

Gương mặt cô ửng đỏ, rụt rè nói: “Nếu anh vội, em sẽ...”

Nửa câu còn lại chưa kịp nói, anh đã đẩy ngã cô trên giường, ánh đèn chạm vào mái tóc, dịu dàng như dòng nước mệnh mang. Anh thong thả tháo chiếc khăn tắm của cô, nâng niu như một món quà hằng ao ước.

Những lời phía sau, có lẽ không thật sự quan trọng, nhưng Hạ Lâm Hi im lặng một lát, cuối cùng cũng thốt thành lời: “Em thích anh, đó là chuyện của hai chúng ta, người khác nghĩ gì không hề quan trọng.”

Đôi mắt trong veo của cô nhìn anh, dưới ánh đèn, đôi mắt ấy như thấp sáng bên trong.

Hạ Lâm Hi trông ngóng Tường Chính Hàn chuyển đề tài, tiết lộ cho cô biết mẹ đã nói với anh điều gì.

Nhưng Tường Chính Hàn lại đáp: “Đây là tuyên bố sao?” Anh triển miên trên đôi môi cô: “Anh nghe xong thấy rất vui.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, cho dù anh không chịu kể nhưng thấy vui là tốt rồi. Vậy nên cô nhấc chân quấn quanh thắt lưng anh, ngón tay miết dọc từ sườn mặt đến cổ, thủ thủ gì đó bên tai người thương của mình, nhiệt tình hơn rất nhiều so với trước đây.

Cô kiên trì đến nửa đêm, một đến chỉ muốn ngắt, mới nhận ra lần nào từ trước đến nay, anh cũng đều dư sức cả.

Cũng may hôm sau là thứ sáu, không cần phải thực tập tại Lion. Lúc Hạ Lâm Hi thức dậy đồng hồ cũng đã chỉ chín giờ đúng.

Ngoài cửa sổ nắng đã lên cao, xuyên qua kẽ hở của bức màn, tạo một đường sáng thẳng tắp.

Cửa phòng ngủ được khép kỹ, lúc cô đến gần thì thấy trong phòng khách đã có người, giọng của người đó trầm đục, đang nói chuyện với Tường Chính Hàn.

Vị khách này không mời mà đến, chính xác là nhân vật đang ở giữa phong ba – Tạ Bình Xuyên.

Tạ Bình Xuyên nói: “Bản ghi chép giao dịch là giả, báo cho cơ quan có thẩm quyền là cách giải quyết không tệ, nhưng ngắt nỗi cậu còn đến trường, kéo

dài chuyện chỉ ảnh hưởng đến cậu thôi.”

Tường Chính Hàn là kẻ mới vào đời, còn Tạ Bình Xuyên là lão làng có nhiều kinh nghiệm rồi.

Từ lúc bị bão táp bủa vây đến nay, chưa bao giờ anh ta thể hiện vẻ hoảng loạn, bây giờ nói chuyện với người ít tuổi hơn là Tường Chính Hàn, Tạ Bình Xuyên vẫn phân tích rõ ràng: “Mục tiêu của bọn họ là tôi, lần này tôi liên lụy cậu, bài đăng nặc danh trên mạng kia, tôi sẽ tra tác giả giúp cậu.”

Giống như Tường Chính Hàn, Tạ Bình Xuyên đã bị đình chỉ công tác. Nhưng cho dù không có việc làm, quần áo anh vẫn chỉnh tề, từ đầu đến chân vẫn toát ra phong thái của một phần tử tinh anh.

Tường Chính Hàn đưa cho anh ta một tách trà, mối quan hệ bây giờ của họ không còn là cấp cao cấp thấp mà chỉ là hai con cháu cháu chung một chiến tuyến mà thôi. Nhưng cách nói chuyện của Tường Chính Hàn với anh ta cũng không hề khác trước: “Đã tập hợp tin tức liên quan, viết một bài phân tích rõ ràng. Đội công ty XV quyết định chấm dứt hợp đồng, bài phân tích này sẽ được tung lên mạng.”

Tạ Bình Xuyên nâng tách lên, ngưng lại một lát, anh nở nụ cười hỏi: “Kết quả phân tích thế nào?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Bảy mươi phần trăm là xuyên tạc.”

“Còn ba mươi phần trăm còn lại.” Tạ Bình Xuyên nói. “Thuận theo công chúng đi.”

Trong phòng bếp vẫn còn một nồi canh đang nấu, Tạ Bình Xuyên chưa dứt lời, hơi nóng từ bên trong đã bốc ra. Tường Chính Hàn đứng dậy vào căn bếp, chỉ để lại một bóng lưng cao to.

Tường Chính Hàn mở miệng nói: “Nghe nói công ty XV đã lan truyền tin tức, khiến ngành kĩ thuật quay đầu với chúng ta.” Nói xong, anh còn cười. “Ba mươi phần trăm kia, không hẳn thuộc về công chúng.”

Tường Chính Hàn bị đẩy vào cục diện này, tương lai sẽ gặp không ít khó khăn.

Tạ Bình Xuyên không ngờ, Tường Chính Hàn không hề kích động, thậm chí còn có tâm tình hăm canh. Cậu ta còn trẻ, sao lại cư xử như một kẻ già đầu vậy được?

Tạ Bình Xuyên nói: “Tổ phân tích số liệu của XV đã bị công ty cạnh tranh lấy được dữ liệu mật, mô hình cũng đã bị công bố nhưng vẫn công bố sản phẩm theo hạn định.”

Một câu nói ôn hòa nói lên ngay lúc ngón tay anh chạm vào nước trà.

Tường Chính Hàn đáp lại bằng một nụ cười.

Trước đợt sóng gió này, lúc Tạ Bình Xuyên nói đến tổ phân tích số liệu, anh ta đều dùng cụm từ “Tổ chúng ta”. Còn giờ đây, vô cùng rõ ràng, ranh giới cũng đã được phân rõ.

Lòng trung thành trên thương trường không có khái niệm vĩnh viễn. Cho dù Bá Nhạc không tìm thấy thiên lý mã thì người ta cũng đã sắp xếp cho ông ta một con ngựa tốt khác rồi.

Đến bây giờ, Tường Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên đều đã muốn thoát cương.

Tạ Bình Xuyên nói tiếp: “Cậu bị cả ngành kĩ thuật từ chối đều là trò khôi hài của công ty XV, chỉ cần mọi người nhìn nhận lại chuyện này, nó sẽ chấm dứt, cậu hiểu tôi nói chứ?”

Tường Chính Hàn mở nắp nồi, thêm một ít gia vị. Anh vặn mức lửa nhỏ xuống, sau đó tiếp tục hăm canh. Mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa trong căn phòng, Tạ Bình Xuyên chợt nhớ sáng nay anh ta vẫn chưa ăn gì.

Tường Chính Hàn chỉ cần một lát đã hiểu rõ, anh vẫn bình tĩnh như trước: “Tôi hiểu.”

Đang nói dở, Hạ Lâm Hi ra khỏi cửa.

Cô đứng ở ngưỡng cửa phòng, mang một bộ quần áo kín kẽ. Hệ thống sưởi trong nhà khiến điều này trở nên thật dư thừa. Thật ra cũng không cần quần áo cao cổ như vậy, nhưng cô ngại những vết hằn trên người mình nên đầu thế cô lựa chọn nào hơn.

Cô chào Tạ Bình Xuyên một tiếng.

Tạ Bình Xuyên cũng đáp: “Buổi sáng tốt lành.”

Nguyên do Hạ Lâm Hi ra khỏi cửa là vì tối qua tiêu hao thể lực quá mức, vô cùng mệt nhọc, bụng réo ầm ĩ. Thế nhưng Tạ Bình Xuyên còn ở đây, cô không thể thần nhiên vào bếp được, phải dừng lại hàn huyên với anh ta vài câu.

Cô hỏi: “Anh ăn sáng chưa?”

Tạ Bình Xuyên nói chi tiết: “Vẫn chưa” Anh bảo. “Tôi mới từ công ty XV về.”

Tạ Bình Xuyên tự giác ra về sau khi xong mấy câu xã giao. Anh đứng lên nói lời tạm biệt nhưng chân chưa ra khỏi cửa, Tường Chính Hàn đã giữ lại ăn chung.

Bữa ăn rất phong phú, cũng nhờ công người đứng bếp rất có tay nghề. Bánh kẹp mềm mịn không ngấy, trứng cuộn vị thanh thoát nhẹ nhàng, canh được ninh vừa lửa, bánh ngọt như tan trong miệng, mùi vị rất tuyệt.

Hạ Lâm Hi im lặng ăn, chợt cảm thấy bát canh này rất như, cô quay sang Tường Chính Hàn, hỏi anh: “Anh ninh bao lâu vậy?”

“Hai giờ.”

“Bây giờ anh dậy rồi sao?”

Tường Chính Hàn suy nghĩ, thân nhiên nói: “Sáu giờ thì phải.”

Tạ Bình Xuyên bồi vào: “Sáu giờ sáng mai, XV sẽ đưa ra quyết định cuối cùng.” Anh ăn một miếng bánh ngọt, khen: “Bữa sáng cậu làm ngon lắm.”

Tường Chính Hàn thành thật nói: “Bánh ngọt mua ở siêu thị.” Còn nói siêu thị phía sau. Tạ Bình Xuyên cũng cẩn thận lắng nghe, hai người nom vô cùng nhàn hạ.

Bọn họ là người trong cuộc không gấp, nhưng người ngoài nhìn vào là Hạ Lâm Hi lòng lại không yên.

Quan tâm nhiều sẽ sinh phiền muộn, lời này thật thấm triết lý. Nếu người va phải là Hạ Lâm Hi, giờ đây cô cũng không có cảm xúc phức tạp thế này. Nhưng biết chuyện quyết định cuối cùng sẽ được đưa ra vào sáng hôm sau, tối đó cô không thể nào ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, cô cầm điện thoại, kê sát vào vách giường để nghe.

Cô xem bản tin thời sự Express: “Bên phía công ty XV sau khi tiến hành điều tra nội bộ trong một tuần đã lên tiếng xác nhận bản ghi chép giao dịch là giả mạo...”

Hạ Lâm Hi bật dậy trên giường, cô siết chặt điện thoại, nghiêm túc ngồi lại: “Theo tình hình trước mắt, hai nhân viên có liên quan là ông Tạ và ông Tường không chấp thuận đề nghị bồi thường của công ty. Ngược lại đang kiện ban giám đốc công ty XV xâm phạm danh dự cá nhân.”

Sau khi công ty XV thông báo đính chính, tin tức nhanh chóng phát tán. Hạ Lâm Hi suy nghĩ trong chốc lát, cô cảm thấy bản phân tích về kết luận quá sớm của nội bộ công ty có vẻ đã xong rồi.”

Giờ đây cô thấy tinh thần đến lạ lùng.

Trong phòng làm việc cách vách, ngọn đèn vẫn sáng như đêm qua. Hạ Lâm Hi đặt chân trần xuống dưới, vui vẻ chạy sang bên đây.

Tường Chính Hàn thức suốt một đêm, giờ mới gấp máy tính lại.

Hạ Lâm Hi vươn hai tay, ôm lấy tám lưng anh: “Có phải chỉnh sửa xong rồi không? Mọi chuyện sẽ chấm dứt chứ?”

Tường Chính Hàn cười nói: “Chưa ngã ngũ, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.”

Thông báo đính chính của công ty XV mới chỉ là bắt đầu. Tám giờ sáng cùng ngày, Hạ Lâm Hi nhận được điện thoại của Từ Trí Lễ, người bên kia to giọng chúc mừng: “Hạ Lâm Hi, chúc mừng các cậu nhé! Cái này gọi là gì nhỉ? Rửa sạch oan khuất, tôi rất mừng!”

Hôm nay trời rất đẹp, gió thổi lung lay cỏ cây, ánh mặt trời tươi mới rực rỡ.

Tường Chính Hàn còn đang ngủ, Hạ Lâm Hi mới giặt giũ quần áo xong, đang đứng trước ban công, đợi gió hong khô từng chút một.

Tay trái cô cầm điện thoại, tay trái lấy một mắc treo áo, đáp lại: “Cậu cũng biết chuyện này sao?”

Từ Trí Lễ vội vàng nói: “Tất nhiên rồi, cậu không biết đó thôi. Mấy ngày trước, mình luôn rất quan tâm. Mình còn tìm ba nhờ ông ấy hỗ trợ, có lẽ cũng có tác dụng. Tường Chính Hàn không bị gì là tốt rồi.”

Hạ Lâm Hi tin là thật.

Thật ra cô có rất nhiều bạn học chú ý đến chuyện này. Ví dụ cậu Trương Hoài Vỹ ngồi bàn bên Tường Chính Hàn thời trung học. Mấy ngày trước gây gổ với dân mạng vì chuyện Tường Chính Hàn, kết quả thiểu số phục tùng đa số, bị mắng đến phát khóc.

Nhớ đến Trương Hoài Vỹ điện thoại khóc sụt sùi, giọng của Hạ Lâm Hi nói chuyện với Từ Trí Lễ đã có chút chậm lại: “Mọi thứ đều ổn cả rồi.”

Cô chân thành nói: “Cảm ơn.”

Từ Trí Lễ cười bảo: “Hạ Lâm Hi, cậu đừng khách sáo với mình. Tụi mình quen biết như thế nào chứ? Sở Thu Nghiên nói, cậu là bạn tốt nhất của cô ấy, vậy cậu cũng là bạn tốt nhất của mình.

Cuối kì trước, Sở Thu Nghiên từng cãi nhau một trận lớn với Từ Trí Lễ.

Sau cô ấy không nói về Từ Trí Lễ trước mặt Hạ Lâm Hi nữa, cô thấy ngại nên cũng không hỏi đến, giờ nghe thấy Từ Trí Lễ nói vậy, cô cũng không tò mò hỏi chuyện tư của hai người, chỉ đáp: “Cậu nói vậy, mình cũng vinh hạnh.”

Từ Trí Lễ tiếp lời: “Đúng rồi, bản đính chính đăng trên mạng kia, cậu đọc chưa?”

Hạ Lâm Hi đáp rằng chưa.

“Tướng Chính Hàn xử lý vụ này rất gọn.” Từ Trí Lễ mở đầu: “Cậu ta viết rất nhiều loại bọ sát, chứng minh tác giả của bản xuyên tạc kia, phát hiện ra nhiều người sử dụng cùng IP này.”

Cậu ta ho khan, tiếp tục nói: “Trong vòng nửa giờ đã phân rõ ngọn ngành chuyện bôi nhọ.”

Hạ Lâm Hi treo đầu lên, vịn tay vào thành ban công, cô trầm tư một lúc rồi mới cẩn thận đáp: “Nếu dân mạng vẫn tin bài viết đó thì đâu liên quan gì đến người bôi nhọ đúng hay sai, vậy phải tính thế nào đây?”

Từ Trí Lễ bị cô làm cứng miệng, không biết phải đối đáp như thế nào.

Gió mát lướt qua thật khoan khoái, những bộ quần áo phát phờ, giọng nói của Tướng Chính Hàn vang lên sau lưng cô: “Anh tự thân tìm kiếm, cuối cùng cũng truy ra tác giả rồi.”

Hạ Lâm Hi không đặt điện thoại xuống, cô trực tiếp hỏi: “Là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Hạ Lâm Hi đứng bên ban công, Tướng Chính Hàn còn ở trong phòng sách, lúc ấy họ cách nhau một ngăn cửa sổ, một cánh cửa được mở ra.

Tướng Chính Hàn còn chưa tỉnh ngủ nên giọng của anh nom lười biếng hơn thường ngày: “Đồng nghiệp cũ của anh.”

Cũng không bắt khả thi.

Tác giả của bài đăng kia chắc chắn hiểu rất rõ cơ cấu bên trong công ty, đồng thời quen biết với những đồng nghiệp khác ngành liên quan vậy nên lúc ra tay mới đây vào đây, ăn khớp trước sau như một với bản thân mình.

Hạ Lâm Hi còn chưa nói gì, Từ Trí Lễ ở đầu dây bên kia đã kêu lên: “Này, Tướng Chính Hàn ngay đó sao? Mình có chuyện muốn nói với cậu ấy, cậu chuyển máy được không?”

Hạ Lâm Hi dựa vào lan can, mở toang cửa sổ ra, sau đó chuyển điện thoại cho Tướng Chính Hàn đối diện.

Tướng Chính Hàn vừa mới nhận điện thoại từ cô, Từ Trí Lễ đã vội vàng hỏi chuyện: “Cậu biết tác giả là ai rồi?”

Hôm nay tiết trời quang đăng hiếm thấy, ánh nắng rọi vào phòng sáng trưng, Tướng Chính Hàn tựa mình vào song cửa, im lặng một lát rồi mới đáp: “Chắc cậu không biết anh ta đâu.”

Tay trái anh giữ máy, tay phải vén màn lên, qua lớp cửa kính hẹp trong suốt, anh ngắm Hạ Lâm Hi. Hiện tại, trời vẫn chưa nóng, nhưng cô đã mang một chiếc áo sơ mi đi cùng với chiếc váy ngắn, chiều dài của váy giống như bộ đồng phục những năm cấp ba, ước chừng trên đầu gối hai centimet.

Theo chuyển động phơi quần áo của cô, tà váy nhẹ nhàng phiêu đảng. Ánh mặt trời nồng nàn nhô lên cao, hiền hòa ảm áp rọi xuống dưới. Dường như cô cảm giác được điều gì đó lên quay đầu lại nhìn, bắt gặp ánh mắt anh chăm chú ngắm mình, cô nhoen miệng cười.

Điều gọi là mỹ nhân khuynh thành, một cái quay đầu, diên đảo chứng sinh, có lẽ là nói đến tình cảnh này chăng.

Tướng Chính Hàn muốn ngắt máy, đến bên ban công nhưng Từ Trí Lễ lại không để anh làm vậy, cậu ta vẫn còn đắm chìm trong cuộc chuyện trò: “Tướng Chính Hàn, cậu định trả thù đồng nghiệp cũ thế nào?”

Tướng Chính Hàn ảo não không yên trả lời: “Cậu nói trả thù sao? Bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ đến.”

Từ Trí Lễ im lặng hai giây, cân nhắc ngôn từ thật kỹ lưỡng rồi mới tiếp tục nói: “Hãy, nhìn từ góc độ khác, cậu đúng là kiểu người sống lạc quan đấy! Sóng dữ trên mạng lui rất nhanh, không phải ai cũng theo sát vụ này mãi đâu.”

Khỏe môi Tường Chính Hàn nhướn lên, cười nói: “Đúng vậy, người quan tâm cũng chỉ có người quen.”

Từ Trí Lễ cảm thấy anh nói mà như không, nhưng không thể chắc chắn vậy nên cứ tiếp tục: “Khoảng thời gian trước có một cậu sinh viên ở đại học Vũ Hán bị cô bạn gái lăng loàn cưa đứt chân, vụ đó dấy động cả mạng xã hội, còn cả vụ đại học Bắc Kinh tổ chức cuộc thi kiến thức chuyên ngành, người đạt hạng nhất bị tình nghi sao chép, mọi người đổ xô vào diễn đàn Bắc Đại chửi rủa.”

Tường Chính Hàn không trả lời, anh vẫn nhìn Hạ Lâm Hi.

Từ Trí Lễ tiếp tục nói: “Ở đại học của tôi, giảng viên phụ trách nghiên cứu sinh không hoàn thành trách nhiệm cũng bị người xúm vào chửi bới, nhưng cậu nhìn xem, qua một thời gian, còn bao nhiêu người nhớ rõ chuyện này?”

Qua một thời gian, còn bao nhiêu người nhớ rõ chuyện này?

Cuối câu còn hơi cao giọng, Tường Chính Hàn đành nhỏ giọng trả lời: “Cậu nói đúng nhưng chuyện của tôi không cần người khác nhớ hộ.”

Ý là muốn một mình giải quyết.

Từ Trí Lễ cường giọng gào, đánh kết thúc qua loa: “Tốt lắm, rất có tinh thần, tôi chúc cậu trước, chúc cậu đã tìm ra kẻ đứng sau.” Nói xong, cậu ta còn thờ dãi: “Cậu chỉ là một sinh viên, mọi khi cũng không gây chuyện, gây hiểu lầm với ai được chứ?”

Tường Chính Hàn nhanh chóng đẩy sang chuyện khác, anh để ý câu phía trước: “Cậu cảm thấy có người đứng đằng sau sao?” Anh ra khỏi cửa phòng sách, chuyển hướng ra ngoài ban công: “Tôi chỉ nghĩ đến một người.”

Từ Trí Lễ phân vân không rõ, lời Tường Chính Hàn nói là thật hay chỉ là thuận miệng nói chơi.

Cậu ta cảm thấy anh như đang đùa bỡn mình, lại cảm thấy con người anh rất đơn giản, rồi rầm một lúc lâu, Từ Trí Lễ không đành bàn đến nữa: “Tôi nhiều lời cũng không ổn, đợi cậu thông báo rồi nói sau.”

Sau khi cúp máy, Tường Chính Hàn bước ra ban công. Anh cảm vài chiếc móc áo, giúp Hạ Lâm Hi treo nó lên.

Mỗi lần giặt giũ, Hạ Lâm Hi đều dùng một loại nước xả riêng. Cô dùng loại này từ lúc ở nhà, lên đến đại học vẫn không bỏ, mùi hương vô cùng dễ chịu, lan tỏa khắp ban công.

Nơi đây mùi hương quanh quẩn, Tường Chính Hàn thờ thẩn nhìn cô hoàn thành nghĩa vụ gia đình, lòng dâng trào cảm xúc muốn ôm chầm lấy cô.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Sao hôm nay anh lại nhìn em mãi thế?”

“Mọi khi anh vẫn luôn nhìn em.” Tường Chính Hàn trả lời. “Do em không để ý thôi.”

Hạ Lâm Hi phơi quần áo xong rồi, cúi người xuống ôm lấy chiếc gối: “Thời gian anh nhìn đăm đăm đuổi màn hình máy tính còn lâu hơn thời gian dành ra ngắm em.” Chính cô cũng không ý thức được, lời mình vừa nói hơi hướm ghen tuông với chiếc máy tính vô tri.

Tường Chính Hàn ừ một tiếng, thành thật nói: “Nhìn vào màn hình máy tính nhưng vẫn nghĩ đến em.”

Cả người Hạ Lâm Hi nóng ran nhưng ngoài mặt cô vẫn ngượng ngùng: “Lời của anh càng ngày càng ngọt đấy.”

“Ngọt lắm sao?” Tường Chính Hàn vòng ra sau cô, ôm lấy cả thân mình. “Anh cứ nghĩ mình đang nói thật cơ.”

Tay trái anh chạm vào hông cô, tay phải thuận thế vòng thành một màn chắn, Hạ Lâm Hi không thể thả gối xuống, cô cứ đứng ở chỗ giao giữa phòng bếp và ban công, thẳng thắn từ chối: “Anh đừng nghĩ làm vậy, em sẽ...”

Tường Chính Hàn ngắt lời nói: “Em có thể ngủ với anh một giấc không?”

“Còn là ban ngày mà.” Hạ Lâm Hi kiên định bảo. “Em không trả lời câu hỏi này đâu.”

Nhìn về ngang ngạnh lúc này của cô, thật ra cũng rất đáng yêu. Có lẽ bởi vì nút áo trên còn đang mở, mấn tóa dài phủ xuống trước ngực, hấp dẫn đến không tả thành lời.

Tường Chính Hàn liền nói: “Anh có thể bắt em thỏa thuận.” Nói xong, còn chưa đợi ý kiến đã bế cô lên giường.

Người không ngủ cả đêm qua, không chỉ mỗi Tường Chính Hàn mà còn có cả Hạ Lâm Hi. Nhưng bây giờ cô vẫn không cảm thấy buồn ngủ, đành tựa cằm lên gối êm, ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ, không vì lý do gì hơn, chỉ là Tường Chính Hàn vừa dịu dàng, vừa mạnh mẽ với cô.

Lực vừa phải, kỹ thuật tốt, cô thở hắt hơi nghĩ.

Hạ Lâm Hi khẽ sát vào chăn, qua một hai phút sau, lại cảm thấy không ổn, tiếp tục lý luận với anh: “Ban ngày ban mặt, anh lôi em lên giường...”

Phải kháng nghị cái gì, tạm thời cô chưa nghĩ ra.

Tướng Chính Hàn vuốt ve tấm lưng của cô, tiếp theo nằm xuống bên cạnh: “Anh đoán tối qua em cũng mất ngủ.”

Ban này Hạ Lâm Hi cứng miệng bao nhiêu, nay lại ngoan ngoãn chui vào lòng anh bấy nhiêu. Cô không trả lời chuyện ngủ nghê tối qua, chỉ nhắc đến một vấn đề: “Em không nghĩ ra, tại sao công ty XV thành thật như vậy, thừa nhận bán ghi chép giao dịch là giả?”

“Chuyện này phải hỏi Tạ Bình Xuyên.” Tướng Chính Hàn nói. “Anh cũng không chắc nữa.”

Hạ Lâm Hi gạt đầu, lại nghĩ đến chuyện mới phát sinh: “Các anh thật sự sẽ kiện công ty XV lên tòa sao?”

“Đã liên lạc với bên luật sư rồi.” Tướng Chính Hàn vừa nói chuyện, vừa dúi chăn cho cô.

Hạ Lâm Hi chui vào ổ chăn, mái tóc dài xõa tung trên chiếc gối lông ngỗng, một số ít được vén qua bên tay, càng tôn lên làn da trắng nõn của cô.”

Tướng Chính Hàn nheo má cô, cô cũng không phản ứng gì. Nhưng chuyện đã thành ra vậy rồi, Hạ Lâm Hi vẫn cân nhắc thêm một câu: “Bay này anh và Từ Trí Lễ nói gì đấy?”

Giọng Tướng Chính Hàn trầm lại, như đang cố ru cô ngủ: “Tin tức trên mạng nhanh chóng đổi ngôi, tâm điểm sẽ nhanh chóng qua đi.” Anh dúi tóc cô ra phía sau, động tác ôn hòa thoang thả, như cô là món quà quý giá nhất đời.

Hạ Lâm Hi sắp chìm vào giấc ngủ, nhưng cô vẫn cố gượng: “Anh biết không, mạng xã hội là một thứ rất lạ lùng...” Giọng cô dần nhỏ xuống: “Đôi khi, chỉ vài ba câu bình thường bình cho một bức tranh phong cảnh cũng có thể đẩy lên phong ba.”

Cô nói: “Những công ty kinh doanh có thể khác ngành, nhưng cách quảng bá thì lại giống như nhau. Những thứ anh đã xem cũng có thể là... Bọn họ muốn anh xem...”

Tướng Chính Hàn không trả lời, anh hôn lên hai má cô, đoán rằng chỉ vài giây sau, cô sẽ ngủ.

Nhưng Hạ Lâm Hi còn nói một câu: “Vậy nên đọc những gì cũng phải đi kèm với suy nghĩ của mình cả.”

Mọi thứ phát triển giống như lời cô nói.

Qua vài ngày sau, trên mạng lại xuống hiện một bài đăng mới. Khác với bài viết nặc danh trước, Tạ Bình Xuyên còn kí tên, anh hướng tất cả mũi nhọn về phía Trịnh Tầm, không niệm tình đồng nghiệp một thời.

Một nhân tài ngành kĩ thuật, Tạ Bình Xuyên ngồi được ở ghế nóng như vậy không phải không có tiếng tăm gì. Trước đây bị vu khống bán tài liệu mật của công ty, một số người lên tiếng nghi ngờ, bây giờ họ đều không quan chuyện to chuyện bé, tiếp tục làm một kẻ ngoài cuộc theo dõi câu chuyện.

Dựa vào trình bày và phân tích của Tạ Bình Xuyên, những bài viết bôi nhọ thực tập sinh trước kia đều xuất phát từ tin đồn vô căn cứ của Trịnh Tầm. Sau khi chuyện qua đi, anh càng có lý do để tin cả một vụ vu khống danh dự này là do một kẻ độc ác đứng sau bày ra.

Bài viết đăng lên chưa được bao lâu, Trịnh Tầm đã mò đến. Cậu ta đọc một lần rồi run rẩy giải thích, cho rằng đây là chuyện không muốn xé to, là người ta vu oan mình.

Sóng gió bình luận ở dưới cũng nổi lên: “Nếu bây giờ không phơi bày ra thì phải đợi đến khi nào?” “Nếu như đó là bịa đặt, cậu cần gì phải sợ?” “Công viên thành phố người ta cũng dám lật lên còn gì không dám nào?”

Bởi vì người kia nhận được nhiều sự ủng hộ, Trịnh Tầm càng lúc càng nhấp nhò.

Dù sao cậu ta vẫn còn trẻ, chưa từng chứng kiến xã hội phức tạp như thế nào. Lúc còn ở trường thì cắm đầu vào học, vào công ty nhưng lại không thể thích ứng. Phân bua mà không biết suy nghĩ, mỗi một câu một sự mâu thuẫn, nhiều lời nhiều sai, càng nói càng sai.

Tạ Bình Xuyên ngồi bên kia màn hình, gõ bình luận của mình ở dưới, viết một đoạn giải thích giản lược, còn chèn thêm nội dung phân tích Tướng Chính Hàn cung cấp, đăng lên trên bài đăng vừa rồi.

Thời gian của Tạ Bình Xuyên vô cùng quý giá, vậy mà phải tiêu phí cho loại chuyện nhảm chán này, lòng anh rất bức bối. Nhưng xét cho cùng, Tướng Chính Hàn chỉ là một sinh viên, cho dù năm sau không còn ai nhớ đến chuyện này, Tạ Bình Xuyên cũng muốn giúp anh lấy lại danh dự.

Việc làm này của anh thành công ngoài mong đợi.

Điều ngạc nhiên nhất là khoảng hai tuần sau, Tướng Chính Hàn nhận được điện thoại HR. Ba tuần trước, anh vẫn là thành phần không ai màng đến.

Học kì mới đã bắt đầu, anh đành phải đi học.

Trong lúc nghỉ trưa, anh cầm điện thoại đứng ngoài hành lang, nghe bên HR lịch sự hỏi: “Xin chào, cho hỏi người cầm máy là anh Tường Chính Hàn phải không ạ?”

Có lẽ là sợ đầu dây kia sẽ cúp máy nên HR tự giới thiệu: “Tôi là quản lý nhân sự của công ty Lion, trước đây đã từng liên lạc với anh, nếu bây giờ anh không có thời gian trả lời cuộc gọi, chúng tta có thể hẹn một cuộc gặp mặt được không?”

Trên hành lang vô cùng ảm ỉ, Hạ Lâm Hi còn đứng bên cạnh anh.

Hôm nay trường Tường Chính Hàn có buổi tọa đàm, mời đến một nhân vật có tiếng trong ngành đến trò chuyện và giảng dạy kinh nghiệm cho các sinh viên khoa Kỹ Thuật. Hạ Lâm Hi cũng đến dự thính với anh. Thế nhưng người thì chưa thấy đâu đã nhận được cuộc gọi từ công ty Lion rồi.

Tường Chính Hàn nói: “Thật cảm ơn ngài đã hẹn gặp mặt tôi, nhưng...”

Câu sau từ “nhưng” còn chưa nói ra, HR đã ngắt lời: “Bạn Tường, tôi xem qua sơ yếu lý lịch của cậu rồi, trung học cậu đã có kinh nghiệm viết phần mềm, lên đại học đoạt huy chương vàng ACM, quản lý công ty XV cũng khẳng định năng lực của cậu, cậu là một người tài rất có tiềm năng.”

Quan trọng nhất là, cậu vẫn còn trẻ, tương lai sáng lạn.

Câu phía sau, HR không nói rõ.

Hạ Lâm Hi nghe đến đây, cứ nghĩ Tường Chính Hàn sẽ đồng ý, nhưng đợi trong chốc lát, chỉ nghe thấy lời khước từ của anh.

HR bất đắc dĩ đành phải ngắt cuộc gọi.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, Hạ Lâm Hi hỏi: “Công ty kỹ thuật đứng đầu nước là Lion, anh không định đến đây sao?”

Đang nói dở, chuông vào tiết vang lên.

Tường Chính Hàn theo lối cầu thang vào phòng học, Hạ Lâm Hi vẫn đi bên cạnh anh, anh nhìn qua cô một lát rồi đáp: “So với chuyện thực tập, anh muốn gây dựng sự nghiệp hơn.”

Hạ Lâm Hi dừng bước một lát.

Tường Chính Hàn cười hỏi: “Em sao thế?”

Hạ Lâm Hi nói: “Em nhất định phải nói với anh...”

Tường Chính Hàn xoa đầu cô: “Nói anh biết điều gì?”

Tiếng chuông vào tiết qua đi, hành lang trống trải, tĩnh lặng, ngoài cửa sổ là một màu xanh thắm, từng phiến lá đan xen tạo thành rừng cây rậm rạp. Gió tháng ba mềm mại như dương liễu, cây cối hoa cỏ đung đưa lắc mình, gió thổi đến đâu, sức sống bùng lên từ nơi ấy.

Hạ Lâm Hi tựa vào cửa sổ, đôi mắt nhìn thẳng vào anh: “Anh muốn làm gì cũng được, em luôn luôn bên cạnh anh, luôn luôn ủng hộ anh.”

(1) HR: Human Resources: Quản lý nhân sự

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Trên hành lang không còn một ai khác, chỉ còn lại một vùng ánh sáng ngọt ngào, Hạ Lâm Hi bày tỏ suy nghĩ của mình xong, cô hơi kiễng mũi chân, đặt tay lên vai Tường Chính Hàn, nhẹ nhàng hôn anh một cái.

Tường Chính Hàn định choàng tay ôm cô, nhưng cô đã vội vàng né ra, chạy trốn về phía cầu thang phòng học, chỉ để lại một bóng người xa xa.

Tường Chính Hàn rất muốn biết cô đang nghĩ gì, anh theo sau đi vào giảng đường. Bên trong tập nập sinh viên đến dự thính, bọn họ tùm ba tùm năm nói chuyện, bây giờ cũng không im lặng gì.

Trợ giảng đứng trên bục, luống cuống sửa lại màn hình chiếu, còn nhân vật truyền thuyết trong ngành kia đang xuống dưới trò chuyện với các sinh viên.

Hạ Lâm Hi cũng là một trong số đó.

Cô giả vờ làm một sinh viên ngành Kỹ Thuật, đưa ra câu hỏi với khách mời hôm nay: “Chào ngài ạ, xin hỏi nếu năm nhất... Có ý định gầy dựng sự nghiệp...”

Khách mời ngắt lời cô: “Không cần dùng kính ngữ đâu, em cứ gọi tôi là đàn anh cũng được.”

Hạ Lâm Hi tiếp tục hỏi: “Vậy theo anh muốn gầy dựng sự nghiệp cần phải chuẩn bị những gì?”

Bục ngồi đã kín hết chỗ, tất thấy ồn ào tranh luận, nhưng đàn anh trên kia vẫn rất kiên nhẫn, to giọng giải đáp: “Năm nay tôi ba mươi tuổi, sự nghiệp gầy dựng năm năm mới bước vào quỹ đạo.”

Hạ Lâm Hi chuẩn bị hỏi tiếp, bỗng dưng cảm thấy cổ tay hơi nóng. Hóa ra là có ai nắm lấy... Tường Chính Hàn nắm lấy tay cô, lẳng lặng đứng phía sau.

Đàn anh ở phía trước tiếp tục giảng giải: “Lúc còn học đại học, tôi tập trung vào việc viết các chương trình, đoạt huy chương giải ACM Châu Á, bắt đầu thực tập tại Microsoft Châu Á, sau bắt tay vào hạng mục ở Lion, duyệt hơn mười phần mềm...”

Anh ta ngả người sau ghế dựa, cười mở nói: “Dần dần tôi nhận ra, kỹ thuật không liên quan gì đến quản lý cả. Các em có thể viết được một chương trình xuất sắc không có nghĩa là sẽ chỉ đạo làm việc nhóm xuất sắc.”

Kinh nghiệm lập trình của Tường Chính Hàn cũng tầm khoảng mười năm, nhưng kinh nghiệm quản lý của anh lại như một tờ giấy trắng. Trong lúc thực tập ở công ty XV, anh luôn chú ý đến cách điều hành của tổ trưởng và quản lý, khả năng học theo cũng rất cao, nhưng ngoại trừ những điều này ra, anh chưa có cơ hội thực tiễn nào cả.

Anh dựa vào lời của đàn anh trên kia, hỏi một câu: “Bởi vì muốn dẫn dắt nhiều người cần phải dốc thêm nhiều tâm huyết, phối hợp nhịp nhàng với nhiệm vụ riêng của bản thân sao?”

Người kia gật đầu đáp: “Cậu có thể trình bày rõ ràng một phương án hay không cũng là một lợi thế. Báo cáo của nhân viên, phân công nhiệm vụ, đồng thời phải hoàn thành công việc của bản thân trong hạng mục, những thứ đó cậu phải nắm trong lòng bàn tay.”

Hạ Lâm Hi tập trung ghi nhớ, lại cảm thấy con đường gầy dựng sự nghiệp quả nhiên khó đi hơn chuyện làm công ăn lương.

Đàn anh vẫn thao thao bất tuyệt: “Các bạn đừng nghĩ rằng, tôi chỉ thiết kế một trang web là có thể kiếm được tiền. Những thứ này rất khó nói rõ, chỉ khi các bạn tự mình trải qua mới hiểu được lời của tôi...”

Trên bục giảng, cuối cùng giảng viên cũng đã sửa xong máy chiếu, vội vàng bảo: “Đề cậu đợi lâu, thật có lỗi quá, có thể mở màn được chưa?”

Trước khi đi, đàn anh còn nói thêm một câu: “Ở thời đại này, xác suất khởi nghiệp thành công chưa đến một phần trăm, muốn đi con đường này, các bạn cần có đồng đội, tài chính, vận may và kỹ thuật. Bốn thứ này, thiếu một cũng không được.”

Lời của anh ta không sai, nhưng Hạ Lâm Hi vẫn mãi mông lung.

Cô biết Tường Chính Hàn có kỹ thuật, đồng đội có thể tìm kiếm, nhưng anh hơi thiếu vận may và còn cả tài chính đâu để dựng nghiệp? Muốn khởi nghiệp tất nhiên phải cần tiền vốn, tiền vốn càng nhiều càng tốt nữa là đằng khác, cô không rõ tài khoản ngân hàng của Tường Chính Hàn bao nhiêu, nhưng ước tính thì thấy có lẽ không quá nhiều.

Không lâu trước đó, cô nhận được điện thoại từ mẹ mình, hai người không nói gì vụn vặt hơn, mẹ cô đã đi thẳng vào vấn đề, hỏi mối quan hệ của cô và Tường Chính Hàn hiện tại.

Hạ Lâm Hi ngập ngừng, ấp úng mãi không thành câu.

Mẹ cô dứt khoát gọn gàng, nói một câu: “Con bảo đó là yêu nhưng có khác gì bố thí người nghèo không?”

Câu nói này thật sự rất cay nghiệt.

Quả thật gia đình Tường Chính Hàn không giàu có nhưng những gì anh làm được ở độ tuổi này hơn bạn cùng lứa rất nhiều. Trong mắt Hạ Lâm Hi, tài sản không phải là những con số hiện hữu trong tài khoản mà nó còn là tài năng có đôi được tiền hay không.

Vậy nên Hạ Lâm Hi biết rằng, Tường Chính Hàn không phải kẻ khốn cùng tuyệt vọng.

Cô ngồi ở hàng ghế sau, chống cằm nghe tọa đàm, nhưng nội dung được nghe đến đâu lọt tai này sợ tai kia. Lòng cô ngập tràn lo lắng, cô lo phải đưa tiền của mình cho Tường Chính Hàn thế nào anh mới an tâm dùng đến mà không phiền muộn.

Sau khi buổi tọa đàm kết thúc, Tường Chính Hàn đứng lên thảo luận với đàn anh. Nội dung họ nói chuyển từ quản lý sang đến kỹ thuật, trong lần này, ấn tượng Tường Chính Hàn để lại rất tốt, đối phương cũng tò mò về hiểu rõ nên đưa danh thiếp của mình cho anh.

Cả trường từ năm nhất đến năm tư có hơn trăm mấy sinh viên, cả nam lẫn nữ đủ cả. Người chủ động lên bắt chuyện không ít, hỏi cách liên lạc cũng rất nhiều nhưng nhận được danh thiếp lại không quá năm.

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, có lẽ là bởi vì đứng trên lập trường của một giám đốc, mọi mối quan hệ đều có lợi. Những sinh viên được anh ta đưa danh thiếp

đều là những người nổi trội trong ngành.

Trên đường về nhà, Hạ Lâm Hi chủ động mở miệng hỏi: “Anh có ý định này từ bao giờ?”

“Anh bắt đầu chuẩn bị vào năm trước.” Tường Chính Hàn trả lời. “Cũng đã viết kế hoạch phát triển và hợp đồng thương mại rồi.” Anh im lặng một chốc rồi tiếp tục: “Sản phẩm anh sẽ chuẩn bị, lúc ban đầu số lượng hạn mục rất nhỏ, thành viên nhóm cần khoảng sáu bảy người.”

Hạ Lâm Hi nói: “Chỉ với sáu bảy người có thể hoàn thành một hạng mục sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, uyển chuyển tìm lời: “Ý của em là, tại sao chúng ta không mời thêm vài người có năng lực, như vậy chẳng phải sẽ đa dạng thêm chuyên ngành sao?”

Cô còn chưa nói xong, họ đã vào trong thang máy. Khuất sau cánh cửa sắt, Tường Chính Hàn ấn tầng năm, anh tiếp tục chuyện đang nói: “Năm lớp ba tiểu học anh bắt đầu vào các diễn đàn lập trình, trong mười năm này quen rất nhiều người.”

Hạ Lâm Hi bắt đầu hiểu sơ qua: “Một vài người trong số họ có đồng ý tham gia vào kế hoạch của anh không?”

Tường Chính Hàn cười, không trực tiếp phủ định cô: “Họ đều có việc làm ổn định cả rồi.”

Quả nhiên sự thật không dễ dàng như suy nghĩ.

Hạ Lâm Hi thầm thở dài trong lòng, cô hiểu anh muốn nói gì. Anh quen được rất nhiều người có kinh nghiệm, nhưng đa phần đều đã có sự nghiệp ổn định từ trước khi Tường Chính Hàn bắt đầu rồi. Có lẽ họ sẽ giúp đỡ phần nào đó nhưng khiến một ai từ bỏ cuộc sống đang tốt của mình, đi theo một kẻ mới gây dựng sự nghiệp, tương lai còn chưa thấy đâu không thực tế chút nào.

Chớp mắt cửa thang máy đã mở ra, Hạ Lâm Hi mới nghĩ đến một người hàng xóm của họ – Tạ Bình Xuyên sống chung tầng.

Cô mở miệng hỏi: “Anh hỏi thử Tạ Bình Xuyên chưa? Không phải bây giờ anh ấy cũng đang làm việc tại nhà sao? Hôm trước em mang rác ra ngoài gặp được đấy.”

Hạ Lâm Hi không nhắc đến chuyện cho dù Tạ Bình Xuyên đang trong tình trạng không có việc làm đi chăng nữa, bộ quần áo của anh ta vẫn chỉnh tề, cổ tay và cổ áo được gấp viền đẹp đẽ.

Một người đeo đuổi sự hoàn mỹ như vậy có lẽ thà rằng tìm việc làm tại gia chứ không làm việc mà mình không thích.

Lời nói của Tường Chính Hàn cắt ngang suy nghĩ của cô: “Tuần trước anh có nói với Tạ Bình Xuyên rồi.”

Anh lấy chìa khóa từ túi quần ra, sau đó mở cửa nhà mình, bên tay trái còn mang theo hai chiếc bao lớn, bên trong đều là nguyên liệu nấu ăn mới mua ở siêu thị về.

Anh vừa bàn kế hoạch khởi nghiệp với Hạ Lâm Hi, vừa đặt mọi thứ vào đúng vị trí. “Tạ Bình Xuyên đồng ý đầu tư, sau khi xem qua kế hoạch thì kí hợp đồng góp vốn hai mươi vạn.”

Hạ Lâm Hi mừng rỡ nhưng Tường Chính Hàn lại cười nói: “Nhưng không có ý định tham gia vào tổ kĩ thuật.”

Anh vừa nói xong, Hạ Lâm Hi đã chợt hiểu: “Đúng là tác phong của anh ấy... Nhưng nếu đã đồng ý đầu tư, ít nhiều cũng có niềm tin mà.”

Cô an ủi: “Đội công ty có danh tiếng rồi, Tạ Bình Xuyên sẽ tìm đến cửa thôi.”

Nói xong, cô còn hỏi thêm một câu cuối nữa: “Anh hỏi ý kiến Tạ Bình Xuyên chuyện thành lập công ty à?”

Tường Chính Hàn đáp: “Đúng vậy”. Sau đó anh vào phòng ngủ thay áo, Hạ Lâm Hi cũng vui vẻ bám theo sau.

Hạ Lâm Hi thuận tay kéo rèm lên để ánh sáng rọi vào

Trong khi cô làm vậy, Tường Chính Hàn lần lượt cởi áo khoác rồi đến áo trong, cả người anh chìm trong ánh sáng. Hạ Lâm Hi cảm thấy hơi nóng, cô lập tức quay mặt đi, sau đó đề nghị: “Lần sau anh tập hít đất nhớ bảo em nhé, em đếm giúp anh cho.”

Cô rất ngưỡng mộ Tường Chính Hàn ở chỗ, ngày nào anh cũng năng vận động, có lẽ một phần thế này, anh mới kiên nhẫn vậy cũng nên.

Cô suy nghĩ trong sáng là thế, vậy mà Tường Chính Hàn lại đứng ở phía sau, miết nhẹ sống lưng cô: “Nói đến hít đất, em muốn anh làm thế nào?” Anh ép chặt cô vào tường, giọng nói có chút nghiêm túc, nhưng đang hỏi cấp trên vậy: “Giống như bây giờ, không mang áo sao?”

Có đôi lúc Hạ Lâm Hi thấy anh quá thông minh, nhanh chóng nhìn thấu suy nghĩ của mình, thế nhưng cũng hơi ngượng ngùng, cô lí nhí đáp: “Quên đi, em sợ anh cảm lạnh.”

Tường Chính Hàn đứng phía sau bật cười, cuối cùng cũng thả tay cô ra.

Lúc này Hạ Lâm Hi mới sực nhớ chuyện chính: “Đúng rồi, em có nói với Cố Hiểu Mạn mình dọn ra ngoài ở, hôm nay cô ấy hẹn em, em mời cô ấy đến nhà làm khách nhé!”

Hạ Lâm Hi đã hỏi vậy rồi, tất nhiên Tưởng Chính Hàn sẽ đồng ý.

Cố Hiểu Mạn là bạn cùng bàn với Hạ Lâm Hi, hai người ngồi bên cạnh nhau bao năm, cùng đi qua con đường trưởng thành, cùng bước đến cánh cửa đại học, cũng đã trải qua bao khó khăn cùng nhau.

Chuyên ngành của Cố Hiểu Mạn là kế toán, hiện tại đang thực tập tại một cơ quan hành chính, tuy nhiên cô ấy học hai văn bằng, đồng thời cũng là một sinh viên ngành Luật.

Khoảng mười hai giờ trưa, Hạ Lâm Hi chạy xuống lầu đón cô ấy, lúc quay lại hai người cùng đi với nhau.

“Hạ Lâm Hi, mình mang quà đến cho hai cậu đây.” Cố Hiểu Mạn mang theo một giỏ trái cây, bên ngoài bọc một lớp trong suốt. “Nghe bảo bạn bè tân gia thì phải mang hoa quả làm quà.”

Trong chiếc giỏ có dưa Hami, đào và táo, phía trước dán mã vạch siêu thị, còn ẩn thêm cả vài dấu trái tim.

Hạ Lâm Hi nhìn trong chốc lát, gương mặt hơi ửng đỏ: “Hình như cái này là cho vợ chồng mới cưới mà...”

Cố Hiểu Mạn nghe vậy, gương mặt cũng ửng đỏ: “Chắc là mình mua nhầm.

Hạ Lâm Hi nhận chiếc giỏ, nói cảm ơn với Cố Hiểu Mạn rồi dẫn cô ấy vào trong. Cô thầm nghĩ, cô ấy mua vậy cũng đúng, từ lúc sống chung với Tưởng Chính Hàn đến nay, quả thật luôn có cảm giác như vợ chồng mới cưới vậy.

“Đợi mình lên năm tư chắc sẽ chuyển đến quận Hải Điện.” Cố Hiểu Mạn ấp úng nói. “Trước năm ba thì phải ở lại quận Xương Bình, vì trường mình đâu có gần những trung tâm kinh tế đâu.”

Cô ấy cảm thán: “Bắc Kinh rộng lớn quá, mỗi lần mình đến gặp cậu giống như từ ngoại ô vào nội thành vậy.”

Hạ Lâm Hi hỏi: “Vậy lúc cậu thực tập không phải cũng rất vất vả sao?”

“Mỗi ngày năm rưỡi phải rời giường, bắt chuyến tàu sớm nhất.” Cố Hiểu Mạn bước vào căn nhà, nhìn xung quanh, cô ấy cảm thấy nơi này rất tuyệt nên gật gù. “Tháng mười một năm trước tụi mình có đi chơi nhì? Sau khi về thì mình bắt đầu thực tập.”

Ánh nắng ban trưa sáng rực, rọi vào cửa sổ, lớp vàng óng ánh như màu pho mai tan chảy.

Tưởng Chính Hàn đang nấu nướng trong bếp, Cố Hiểu Mạn đã ngửi thấy mùi, cô ấy quay lại hỏi: “Cá hấp sao?”

“Ừm, cá pecca hấp đấy.” Hạ Lâm Hi cúi đầu lấy một đôi dép đi trong nhà. “Không thêm ớt vào đâu.”

Nhiều năm trước, Cố Hiểu Mạn bảo không thể ăn cay, đến bây giờ Hạ Lâm Hi vẫn còn nhớ rõ.

Trước bữa trưa, Hạ Lâm Hi lấy dưa HaMi và đào ra rửa sạch để chiêu đãi Cố Hiểu Mạn. Trên sàn nhà phòng khách, lấp ló bóng dáng các cô, Cố Hiểu Mạn và Hạ Lâm Hi, hai người hàn huyên mãi không hết chuyện.

Chợt nhớ đến gì đó, Cố Hiểu Mạn thuận miệng hỏi: “Cậu thực tập ở Lion với Chính Hàn à?”

“Không đâu.” Hạ Lâm Hi nói. “Anh ấy đang lập kế hoạch khởi nghiệp.”

Hai từ “khởi nghiệp” mới nói ra, cả phòng khách chìm trong im lặng.

Cố Hiểu Mạn ngẫm qua một lúc, đưa ra bình luận: “Hợp lý đấy chứ, cậu ấy có khả năng mà.”

Hạ Lâm Hi định mở miệng hỏi, Cố Hiểu Mạn đã chủ động đề nghị: “Các cậu đã bắt đầu làm việc với bên ngân hàng chưa... Trước khi thành lập doanh nghiệp buộc phải tính toán nhiều lắm đấy.”

Giọng Tưởng Chính Hàn vọng ra từ bếp: “Mình còn chưa liên hệ.”

“Vậy nhóm các cậu chưa có kế toán đúng không?” Cố Hiểu Mạn nhìn Hạ Lâm Hi, thấy cô ấy ngây người ra, đành phải tỏ vẻ hào hiệp: “Các cậu phải tin tưởng chuyên ngành đại học với cả công việc kế toán ở trung tâm hành chính của mình! Vậy tài chính của công ty các cậu, sau này cứ yên tâm giao cho mình nhé!”

(1) Dưa HaMi: một loại dưa ngọt thuộc vùng Tân Cương, Trung Quốc

(2) Quận Hải Điện: quận trung tâm của Bắc Kinh.

(3) Quận Xương Bình: một quận nằm ngoại thành Bắc Kinh.

(4) Cá Pecca: giống cá thuộc chi cá rô.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Cố Hiểu Mạn khí thế bùng bùng, nhất quyết sẽ giúp Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi đến cùng. Giống như lúc họ vẫn còn học trung học, Hạ Lâm Hi luôn giúp cô làm bài.

Vậy nên lúc Tường Chính Hàn nói lời cảm ơn, Cố Hiểu Mạn cũng nói suy nghĩ của mình: “Các cậu cũng từng giúp mình như thế, không cần khách sáo vậy đâu.”

Vừa dứt lời, chuông điện thoại Tường Chính Hàn vang lên.

Người ở đầu dây bên kia chính là kẻ mới chuyển ngành không bao lâu – Trần Diệc Xuyên: “Chính Hàn, tôi nói cậu này, tôi gặp một vấn đề liên quan đến công nghệ phần mềm”

Tường Chính Hàn hỏi: “Vấn đề gì vậy?”

“Bây giờ cậu đang ở đâu đấy, tôi nhớ cậu nói sẽ chuyển ra ngoài đúng không?” Trần Diệc Xuyên nói: “Bạn thân, tôi đến nhà cậu được không, chuyện này nói qua điện thoại tôi sợ không rõ ràng lắm.”

Tường Chính Hàn đứng ở ban công phòng khách, nhìn ra cửa tiểu khu: “Tôi ở nhà, cậu cần gấp lắm sao? Chiều tôi đến trường cậu...”

Trần Diệc Xuyên bật cười, đáp: “Tôi nói cậu này Tường Chính Hàn, người nhờ giúp là tôi, sao lại phiền cậu đi tới đi lui được? Cậu gửi địa chỉ qua đây, tôi sẽ đến tận cửa.”

Tường Chính Hàn có hơi khó xử, anh khéo léo bảo: “Cố Hiểu Mạn và Tiểu Hi đang ở đây.”

Quả nhiên, câu này vừa nói ra, đầu dây bên kia trở nên im lặng.

Nhưng yên lặng cũng chỉ hai ba giây, Trần Diệc Xuyên đã cười ha hả: “Bạn tốt, cậu nói điều này với tôi làm gì? Hạ Lâm Hi là bạn gái cậu, Cố Hiểu Mạn là bạn thân của Hạ Lâm Hi, ba người đang nói chuyện với nhau không phải là điều bình thường sao?”

Tuy nói là vậy nhưng ý của cậu càng thêm kiên quyết, cậu nhất định phải đến.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Trần Diệc Xuyên cũng liên lạc với Hạ Lâm Hi. Cậu ta giải thích rất lâu, cuối cùng trời không phụ lòng người, khoảng ban trưa, cậu đặt chân đến cửa nhà của Tường Chính Hàn.

Phòng khách vô cùng im lặng, phảng phất mùi thơm của thức ăn, trên bàn còn bày một đĩa trái cây, ở giữa là hàng hoa quả gọt sẵn. Cố Hiểu Mạn ngồi đối diện, tựa đầu ở một bên vai: “Cậu ấy muốn thi đến thôi, mình không ý kiến gì đâu.”

Thật ra Cố Hiểu Mạn muốn nói, cậu ấy không nhanh hơn được nữa sao?

Đến bây giờ, cô không còn là một học sinh trung học nữa. Từ lúc bước vào đại học, đôi chân cô cũng bước trên dòng đời rồi, cứ băng qua những lời thật lòng và những câu nói dối, cô tự thấy bản thân trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhưng cô cảm thấy có gì đó không ổn. Có những lúc sẽ xuất hiện một điều gì đó mà cô không thể nào giải quyết được, có mấy cũng không thể đến nỗi bị dón vào đường cùng.

Đối với Cố Hiểu Mạn, Trần Diệc Xuyên là một trong những điều ấy.

Trần Diệc Xuyên lại không tự hiểu được, cậu nhanh chóng bá vai Tường Chính Hàn: “A? Mọi người chưa ăn cơm sao? Chờ tôi đến ăn cùng à?” Cậu hơi ngẩng đầu, đôi mắt nhìn Cố Hiểu Mạn. “Này Cố Hiểu Mạn, cậu cũng đến ăn chùa à?”

Khoảng vài ba phút sau, ánh mặt trời vẫn chói chang như cũ, mây trắng vương vấn mãi bầu trời.

Bên trong phòng bếp thoáng đãng, sàn nhà lát những viên gạch sạch sẽ, Trần Diệc Xuyên và Tường Chính Hàn đứng cạnh nhau, ai trong hai người họ cũng to cao, chiếc bóng dài đổ xuống trên mặt đất.

Cố Hiểu Mạn không lên tiếng, Hạ Lâm Hi đành đỡ lời: “Là thế này, tôi mời Hiểu Mạn đến nhà làm khách.” Nói xong cô ngồi xuống bên cạnh Cố Hiểu

Mạn, lấy cho cô ấy một chén canh gà.

Canh gà mới nấu không lâu, còn cho thêm Hoàng Kỳ và Cây Sâm, hầm với lửa nhỏ lúc lâu nên rất đậm vị.

Cố Hiểu Mạn nâng chén canh húp trọn, cảm thấy dạ dày như ấm dần lên.

Sau đó Tường Chính Hàn và Trần Diệc Xuyên ngồi xuống, Trần Diệc Xuyên không đếm xỉa đến việc mình chỉ là người ngoài, cậu vừa cầm đũa đã gấp rau vào chén Cố Hiểu Mạn: “Lâu rồi không gặp, dạo này cậu sao rồi?”

Cố Hiểu Mạn nói: “Không có gì nổi trội cả, như cậu thôi, bắt đầu thực tập rồi.”

“Cậu có thể giống mình sao?” Trần Diệc Xuyên cười giễu cợt: “Mình thực tập ở TE, trở thành lập trình viên, còn một người học ngành kế toán như cậu chắc cũng không cần động não đâu...”

Trần Diệc Xuyên vô tâm vô tính, lúc nào cậu cũng có gì nói đó. Điều này khiến Hạ Lâm Hi hơi khó chịu, vì thế cô cắt ngang: “Tôi thực tập ở Lion, chịu trách nhiệm khai thác dữ liệu, còn cậu, cậu làm được những gì?”

Trần Diệc Xuyên dùng đũa gấp thức ăn, trước hết còn không quên khen ngợi: “Ai nấu bữa cơm này thế, trông ngon quá!” Sau đó mới trả lời Hạ Lâm Hi: “Hạ Lâm Hi, cậu nghĩ sẽ hơn được tôi được sao? Tôi ở phòng phát triển sản phẩm, còn tổ gì thi kỳ họp đồng rồi, sao nói cho cậu được?”

Hạ Lâm Hi sẵn giọng: “Phát triển sản phẩm nghe có vẻ vất vả nhỉ, nhưng chỉ là thực tập sinh thì không cần động não nhiều đâu ha?”

Trần Diệc Xuyên thả đũa xuống, bỗng nhiên bật cười.

Mọi thứ thật giống như thời trung học.

Khi nói chuyện với cậu, Cố Hiểu Mạn sẽ đỏ mặt. Hạ Lâm Hi lúc nào cũng muốn dành ngôi đầu, điều duy nhất khác có lẽ là cậu đã coi Tường Chính Hàn là một người bạn chí cốt.

Cậu khoác bả vai Tường Chính Hàn, nói: “Hạ Lâm Hi, cậu không cần tự hạ mình xuống đâu, cùng là thực tập sinh cả mà. Chắc chỉ có mình Tường Chính Hàn là có tương lai thôi nhỉ?”

Trần Diệc Xuyên quay đầu sang hỏi Tường Chính Hàn: “Tôi nói đúng không?”

Tường Chính Hàn gấp một cái chân gà cho cậu ta: “Tôi bị đuổi việc rồi, đang tính chuyện khởi nghiệp đây.” Lời nói rất bình thản, không phản bác Trần Diệc Xuyên, không làm Hạ Lâm Hi mất mặt.

Thế nhưng lúc gấp chân gà cho Trần Diệc Xuyên, anh lại không để ý đến Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi ngồi gần cửa sổ, sau lưng là ánh dương rọi thẳng vào, cô cúi đầu húp một ít canh, đôi mắt cứ nhìn mãi về phía chân gà của Trần Diệc Xuyên, tuy rằng không nói gì nhưng trong lòng cũng có chút ghen tị.

Trần Diệc Xuyên cũng cảm nhận được nên cứ cố khoe khoang: “Cái chân này to thật, cũng thơm nữa.” Nói xong còn gấp lên cắn một miếng, nhìn thế nào cũng giống như chọc tức Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi nhìn Tường Chính Hàn chăm chăm: “Cá hấp hôm nay ngon lắm.”

Tường Chính Hàn cười nhẹ: “Vậy ngày nào anh cũng nấu cho em ăn nhé.” Lời nói này rất êm tai, nhưng anh lại không hiểu được ý muốn của Hạ Lâm Hi.

Trần Diệc Xuyên vừa ăn chân gà, vừa tận hưởng cảm giác của người chiến thắng. Tường Chính Hàn không có ý kéo dài, Trần Diệc Xuyên cũng là người sâu sắc, nhưng đến tận lúc này cậu mới nhớ lại toàn bộ lời vừa rồi, bất giác lại thả đũa xuống.

“Tường Chính Hàn này!” Trần Diệc Xuyên nói: “Cậu định khởi nghiệp sao không nói gì với tôi vậy?”

Tường Chính Hàn trả lời: “Còn đang trong giai đoạn chuẩn bị.”

“Cậu có cần người không?” Trần Diệc Xuyên ăn ngẫu nhiên, bên khóe miệng còn dính một hạt cơm “Để tôi theo cậu học thêm kinh nghiệm.”

Cậu không nói hai từ “giúp đỡ” nhưng thái độ rất rõ ràng. Kể ra cũng thật lạ lùng, Tường Chính Hàn nói đến việc khởi nghiệp, Trần Diệc Xuyên liền coi nó là thật, không nghĩ đó chỉ là trò bốc đồng của một sinh viên, chỉ biết đây là con đường xây dựng sự nghiệp xác đáng.

Sau bữa cơm trưa, Hạ Lâm Hi và Cố Hiểu Mạn sửa sang lại tài liệu, Trần Diệc Xuyên và Tường Chính Hàn vào phòng sách, hai người thảo luận vài vấn đề lập trình, về sau lại nói đến tư tưởng công việc. Bỗng đi lúc lâu, bốn người mới tạm lại, cùng thảo luận, cùng sửa chữa lần cuối cùng.

“Còn vốn thì tính sao đây?” Hạ Lâm Hi là người đầu tiên mở lời. “Tạ Bình Xuyên đầu tư hai mươi vạn, anh ấy là cổ đông nhưng chỉ nhiều đây thì không đủ.”

Cố Hiểu Mạn suy nghĩ cẩn thận, cô dựa vào kinh nghiệm chuyên ngành, ngắt một lát rồi đáp: “Các cậu thấy thế này được không? Trước tiên chúng ta

nhận những hạng mục nhỏ, đợi mọi người trong công ty quen việc rồi sẽ bắt đầu quay vòng vốn lần thứ nhất.”

Trần Diệc Xuyên hỏi: “Quay vòng vốn cần bao nhiêu tiền?”

Cố Hiểu Mạn ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Mình ước chừng khoảng một trăm vạn.”

Một trăm vạn.

Hạ Lâm Hi bước đến một bước, đứng bên cạnh Trương Chính Hàn: “Anh không cần quay vòng vốn đâu, em có thể đầu tư cho anh.” Cô nhìn thẳng anh, đôi mắt như lóe sáng: “Em giao tài khoản cho anh, coi như là tiền vốn công ty.”

Hạ Lâm Hi không chỉ là một người con giàu có, cô còn là một người cháu có tiền. Trước những năm chín mươi, ông ngoại cô cậy nhờ tính toán của mình, làm ăn phát lên, về sau vẫn sống tại khu biệt thự thành phố Giang Minh.

Ông ngoại cô chỉ có một cô con gái, đó là mẹ của Hạ Lâm Hi. Đáng tiếc mối quan hệ giữa họ không hề tốt vậy nên cô rất ít khi được quan tâm. Thế nhưng sau khi Hạ Lâm Hi vào đại học, ông ngoại vẫn gởi cho cô một ít tiền.

Không nhiều không ít, vừa vặn trăm vạn.

Theo ý Hạ Lâm Hi, đây chính là số tiền Trương Chính Hàn cần, nhưng Trương Chính Hàn đã trả lời như vậy: “Nếu anh nhận số tiền này, em sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của công ty.”

Để anh thôi từ chối, Hạ Lâm Hi im lặng một lát rồi mới bảo: “Ừm, em đầu tư cho anh mà, nhưng em cũng không định cảm nhiều, nó không có lợi cho chúng ta. Đợi đến lúc có nhiều nhân viên rồi, em sẽ chia cổ phần ra, chuyển nhượng cho những người đã đi với chúng ta từ ban đầu.”

Trần Diệc Xuyên ồ lên: “Đáng tiếc tôi không có tiền, đành dốc sức bù vào vậy.”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Cậu có khả năng tính toán ổn lắm. Đợi tôi và Cố Hiểu Mạn tra tài liệu xong, sẽ viết một bản hợp đồng cho cậu.”

Bọn họ đều không có kinh nghiệm khởi nghiệp, nhưng Cố Hiểu Mạn cũng học luật, từng đọc qua hồ sơ các vụ kiện tụng thương mại nên trở thành người đầu tiên đặt câu hỏi: “Trong nhóm thì dễ nói rồi nhưng còn người ngoài thì sao, chúng ta quá trẻ, nếu chẳng may bị người hãm hại?”

Trần Diệc Xuyên nói: “Trường khác tôi không rõ lắm nhưng trong trường tôi, sinh viên gây dựng doanh nghiệp rất nhiều.” Cậu gõ bàn, nở nụ cười: “Hơn nữa bốn người chúng ta cho dù có thất bại cũng đâu sợ không tìm được việc làm.”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Không phải là tử chiến, dù gì cũng có đường lui.”

Trương Chính Hàn khép tập kế hoạch lại: “Ngày mai là đầu tuần, các ban ngành đều làm việc, tôi sẽ đi làm thủ tục thành lập doanh nghiệp.” Nói xong lời này, anh vừa cười vừa bảo: “Tôi không mong thất bại, dù thế nào lúc bắt đầu rồi cũng đừng bỏ cuộc nhé.”

Anh cũng không nói gì thêm nhưng ở thời đại này, công nghiệp nổi lên như cỏ mọc ven đường, xác suất thành công lại chưa đến một phần trăm. Nếu bọn họ thật sự thành công thì quả thật mình chứng cho thực lực và tất nhiên cũng nhờ vận may nữa chứ.

Trần Diệc Xuyên kéo chiếc ghế nhựa qua, ngồi xuống. Cậu lấy giấy bút trừ giá sách xuống, tự tay viết một bản cam kết: Trần Diệc Xuyên tự nguyện tham gia doanh nghiệp, dốc sức hết mình, cố gắng lập trình, giữ gìn dữ liệu mật, chắc chắn không bỏ cuộc.”

Hai từ sau “Công ty”, cậu để lại một khoảng trống.

Bởi vì đến giờ phút này, cậu còn chưa biết công ty của Trương Chính Hàn tên gì.

Sau khi cam kết xong, Trần Diệc Xuyên cũng nhắc bút ký tên mình.

Hành động của cậu như một đứa trẻ, giống như lúc cấp hai, bạn bè sẽ viết một tờ ước định, kí tên đảm bảo đường hoàng. Người sống trong thế giới này, văn bản ký tên không phải lúc nào cũng có hiệu lực trước pháp luật, cũng bởi vậy nên có không ít lời thất hứa giữa con người.

Nhưng Trần Diệc Xuyên rất chân thành, Cố Hiểu Mạn cũng bị cuốn theo, cô viết một tờ dành cho sinh viên ngành kế toán, viết rõ ràng từng cam kết một, chỉ thay: “cố gắng lập trình” thành “không tham ô ngân sách”.

Hạ Lâm Hi thấy vậy cũng học theo.

Trương Chính Hàn nở nụ cười hoài niệm, tay trái anh cầm bút, tay phải rút một tờ giấy trắng ra, cũng định làm tương tự nhưng đã bị Trần Diệc Xuyên ngăn lại, Trần Diệc Xuyên nói: “Cậu không cần viết đâu, không phải cậu là người đi đầu sao?”

Hạ Lâm Hi cũng tỏ ý tán thành: “Đúng rồi, anh không viết em cũng dưới trướng anh mà.”

Nói xong, rất tự nhiên, cô vươn mu bàn tay mình ra, định chạm vào tay với Trương Chính Hàn, thế nhưng nhìn ở góc độ nào đi chăng nữa cũng giống như lời cam kết đồng đội.

Tường Chính Hàn vươn tay về phía cô, giống như một thói quen. Bất kể khi nào lo lắng, nhìn thấy bàn tay cô cũng sẽ ổn thỏa hơn rất nhiều.

Nhìn chuyện xảy ra trước mắt, Trần Diệc Xuyên lại hiểu nhầm. Cậu nghĩ điều này giống như đang học theo những bộ phim, những người chung chí hướng ước định xong một chuyện đều túm lại một chỗ cụng tay nhau, thể hệ tinh thần đồng đội sâu sắc.

Nghĩ đến đây, Trần Diệc Xuyên thẳng lưng, cụng tay với Tường Chính Hàn, gương mặt cũng rất nghiêm túc.

Để lại một Cố Hiểu Mạn mặt còn đang ửng đỏ.

Cố Hiểu Mạn chần chừ trong giây lát, cuối cùng cũng chạm vào tay Trần Diệc Xuyên.

Nếu đời người là một vở kịch thì khung cảnh này đây là mở màn. Bốn người họ, năm tháng niên thiếu rồi cuộc phải trải qua bao nhiêu khuất mắc để nay thành bạn bè sóng bước cùng nhau đây?.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Từ đây đến lúc khai giảng còn khoảng hai tháng, Tường Chính Hàn đã bắt tay vào công việc quan trọng trong đời.

Anh đến cục công thương hoàn tất thủ tục lập doanh nghiệp, tên công ty là “Công ty hữu hạn công nghệ thông tin Tư Thành.” Thành phần cổ đông rất đơn giản, chỉ có ba người, bao gồm anh, Hạ Lâm Hi và Tạ Bình Xuyên.

Những năm gần đây, chính phủ và nhà trường khuyến khích sinh viên tự gây dựng sự nghiệp, nhờ vậy mà rất nhiều chính sách ưu đãi được ký duyệt. Tường Chính Hàn là một trong những đối tượng được nhận sự ưu đãi ấy nhưng chính bản thân anh cũng biết rằng con đường phía trước hãy còn dài.

Hạng mục đầu tiên đến với anh là do Tạ Bình Xuyên giới thiệu. Khách hàng là một doanh nghiệp điện máy mới thành lập công ty chưa được bao lâu. Vậy nên yêu cầu không nhiều, thù lao cũng rất thấp, chỉ bằng phân nửa giá thị trường.

Ưu điểm duy nhất chính là, thời gian hoàn tất hạng mục rất dài.

Chủ công ty khách hàng trực tiếp bàn qua điện thoại: “Tôi là bạn cũ của Tạ Bình Xuyên, công ty cậu ấy đề cử tôi rất tin tưởng, tuy nhiên tôi không biết kinh nghiệm của các bạn thế nào...”

Anh ta hơi kéo dài câu cuối mà không nói hết, dường như còn có ý gì khác nữa.

Tường Chính Hàn cười nhẹ đảm bảo: “Chúng tôi đảm bảo sẽ cố hết sức hoàn thiện sản phẩm của mình, về sau cũng bảo trì theo định kì.” Sau khi hứa hẹn, anh còn trấn an thêm: “Xin yên tâm, vì mặt mũi của Tạ Bình Xuyên, công ty chúng tôi sẽ khiến sản phẩm hoàn thiện hết mức có thể.”

Tường Chính Hàn không đã động gì đến kinh nghiệm hạng mục của công ty. Một là vì vị tổng giám đốc kia chưa thật sự có hứng thú, anh ta chỉ không muốn lãng phí tiền bạc lên một công ty mới thành lập. Hai là kinh nghiệm hạng mục của Tường Chính Hàn rất nhiều nhưng những thành viên trong nhóm vẫn còn rất non tay.

May thay khách hàng cũng không hỏi đến cùng.

Tối hôm đó, bốn người họ hẹn gặp nhau ở trường, mở một cuộc họp nội bộ công ty.

Cố Hiểu Mạn là người đầu tiên lên tiếng: “Trời ạ, bắt đầu nhanh quá, mình còn chưa chuẩn bị tinh thần gì cả.”

“Bạn học Cố Hiểu Mạn, cậu sợ gì chứ? Không phải cậu chỉ đảm nhận phần sổ sách thôi sao?” Trần Diệc Xuyên bắt chéo chân, chiếc máy tính đặt trước mặt. “Người của tổ kĩ thuật còn chưa lo lắng cơ mà.”

Hạ Lâm Hi đan chéo hai bàn tay vào nhau: “Hiện tại tổ kĩ thuật chỉ có ba người.”

Cô thật sự quan trọng chuyện này, còn mang theo một chiếc máy tính xách tay, cửa sổ thứ nhất là quy hoạch hạng mục, cửa sổ thứ hai là phân công nhiệm vụ, nội dung phân chia rất cẩn thận, sắc sảo.

Tính đến nay, Hạ Lâm Hi đã thực tập ở Lion hơn ba tháng, khả năng lập trình cũng nâng cao không ít. Không chỉ nhờ trí thông minh trời cho và tinh thần ham học của cô mà còn bởi cô được Tường Chính Hàn chỉ dạy tận tình.

Nhưng chuyện hoàn thành hạng mục này không phải là nhiệm vụ của thực tập sinh, cũng không phải bài tập về nhà sinh viên cần có, đây là sự thật, đây là đơn hàng phần mềm nội bộ đến từ một công ty thương mại điện tử.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ rất nhiều, cô cảm thấy nhân lực vẫn còn quá ít, cần phải thêm người vào. Vậy nên cô dựa vào các mối quan hệ bạn bè, tìm hết mọi đàn anh hoặc đàn chị sẵn sàng giúp đỡ.

Cứ vậy qua bao lần mắc nối trong trường học, cô chọn được một đàn anh năm tư, hẹn anh ta gặp tối gặp mặt, địa điểm nằm trong trường Thanh Hoa.

Đàn anh họ Dương, mọi người thường gọi “Lão Dương”.

Khoảng chừng năm giờ bốn mươi, lão Dương thông thả đến đây.

Bây giờ đã cuối tháng tư, trong khuôn viên trường cảnh xuân hòa hợp, lớp cỏ như tấm đệm màu xanh, ở trên rợp bướm bay lượn. Nhưng cũng trong lúc ấy, liễu rủ đong đưa mình, những con gió tự tại nhào đến gương mặt người ta, khiến họ đánh một cái hắt xì.

Trong lúc ngồi xuống, Lão Dương cũng hắt xì thật to, khiến mọi người quay đầu lại nhìn rồi mới ngồi xuống giới thiệu: “Chào mọi người, tôi tên Dương Chí Quý, cứ gọi tôi là lão Dương như những người khác là được.”

Tường Chính Hàn bắt tay với anh ta: “Rất vui được gặp, tôi tên Tường Chính Hàn, Chính trong tháng giêng, Hàn trong giá rét.”

“À, lúc trước người lùm xùm trên mạng làm cậu đúng không?” Lão Dương hỏi. “Thực tập sinh công ty XV?”

Hạ Lâm Hi định mở miệng nhưng Tường Chính Hàn đã cười nói: “Không sai, là tôi.” Sau khi thừa nhận, anh vỗ vai lão Dương. “Tôi bị đuổi việc là thật, còn buồn bán dữ liệu là giả.”

Lão Dương đánh giá anh trong phút chốc, lấy từ trong túi ra một điều thuốc: “Được rồi, hút một điều đi rồi trình bày kế hoạch tôi nghe thử.”

Tường Chính Hàn chưa hút thuốc bao giờ, nhưng lúc này đây anh không từ chối, anh và lão Dương đến gần sân tập, để lại ba người Trần Diệc Xuyên im lặng ngồi nguyên tại vị trí.

Năm nay lão Dương mới hai mươi ba nhưng gương mặt lại già dặn hơn tuổi rất nhiều, có lẽ là do quanh năm chỉ đắm chìm vào màn hình máy tính, đồng hồ sinh học giữa làm việc và nghỉ ngơi không rõ ràng nên đã xuất hiện vấn đề như tóc bạc, hói đầu. Nói chung nhìn cậu ta và Tường Chính Hàn đứng chung một chỗ giống như nhìn thấy người chú và cháu của mình.

Trần Diệc Xuyên nhìn bọn họ đi xa, hỏi: “Chuyện gì đang xảy ra vậy, cậu kéo lão Dương đến đây bằng cách nào thế?”

Chỉ cần là sinh viên khoa Công Nghệ Thông Tin, hiếm có ai chưa nghe đến danh tiếng của lão Dương, ai trong số họ cũng biết khả năng của anh ta rất cao, trí thông minh trời phú, nhưng tính tình quái đản, khó thể nào ở chung.

Hạ Lâm Hi nói: “Nếu có thể hợp tác thì rất tốt, không được cũng chẳng có chuyện gì. Cậu biết ở trường của chúng ta, học sinh khoa Công Nghệ Thông Tin rất hiếm hoi, tài năng hàng đầu như lão Dương, không chịu đi du học, cũng không kí hợp đồng với công ty nào thật sự hiếm hoi đến nhường nào.”

“Cậu nói thật à?” Trần Diệc Xuyên trả lời: “Nếu người này có tài đến thế, chúng ta không cần vắt óc cũng sẽ viết xong phần mềm.”

Nghe thấy câu nói này, Hạ Lâm Hi lên tiếng chất vấn: “Ý cậu là sao? Chẳng lẽ từ lúc đầu cậu đã cho rằng chúng ta không hoàn thành được hạng mục này?”

Mặt Trời xuống núi ở phía Tây, gió xuân tươi mát thổi phất qua, khiến cỏ khô vang lên tiếng xào xạc. Trong sân trường tràn đầy sức sống, xung quanh có thể nhìn thấy từng nhóm học sinh túa tít. Trần Diệc Xuyên nhìn ra sân tập, thẳng thắn thừa nhận: “Tôi tin là được, nếu Tường Chính Hàn tập trung vào chuyện gì đó thì hạng mục nào cũng xong.”

Hạ Lâm Hi nói: “Tuy là số tiền công ty kia chi trả không nhiều nhưng ít nhiều gì đây cũng là hạng mục đầu tiên của chúng ta, một nhóm ba người viết trong hai tháng, còn phải cân bằng công việc và thi cuối kì, muốn xong...”

Cố Hiểu Mạn gật gù, tỏ vẻ tán thành: “Chúng ta chỉ mới bắt đầu, nhân lực cũng không bao nhiêu, nếu phát triển tốt một ngày nào đó sẽ thật đông người.”

Tuy nhiên, nhìn vào thực tế bây giờ, con đường phải đi rất gấp ghe, dài tít tắp.

Sắc trời dần tối màu, Mặt Trời không còn tỏa sáng, sân tập lại chẳng vắng lặng, có rất nhiều người đang hí hục chạy. Lão Dương cũng là một trong số đó, anh ta hút xong một điều thuốc rồi bắt đầu rèn luyện thân thể.

Tường Chính Hàn chạy vòng quanh cùng anh ta, qua hơn ba ngàn mét, lão Dương đã bắt đầu thở hồng hộc nhưng Tường Chính Hàn vẫn có thể tiếp tục.

“Cậu còn giống sinh viên trường tôi hơn tôi nữa.” Lão Dương vừa chạy vừa nói. “Thân thể khỏe mạnh, tốt chất tốt, tư duy rõ ràng.”

Tường Chính Hàn cười nhẹ: “Tôi đọc blog công nghệ của anh từ bảy năm trước.” Anh đang chạy ở vòng ngoài sân tập, một phần vì chân dài nên khoảng cách giữa các bước rất lớn. Thế nhưng anh quyết định đi chậm lại để ngang hàng với lão Dương.

Giống như những trạch nam khác cùng ngành Kỹ Thuật, niềm yêu thích lớn nhất của cuộc đời lão Dương là viết blog công nghệ. Vậy nên, anh ta cảm thấy mình như tìm được tri âm, bắt đầu huyền thoại với Tường Chính Hàn, thậm chí còn bỏ luôn hình tượng của một đàn anh xuống.

Căn bản bọn họ không nói gì đến việc khởi nghiệp, chỉ nói đến kĩ thuật mà thôi. Tất cả đều xoay quanh bài đăng của lão Dương trên blog, bọn họ thảo luận sôi nổi đến tận lúc kết thúc thì trời đã tối hẳn rồi.

Đèn đường gần đó sáng lên, tạo một vùng sáng vàng vọt.

Hạ Lâm Hi đứng dậy, đến bên cạnh Tường Chính Hàn. “Hai người... nói chuyện sao rồi?”

Tường Chính Hàn còn chưa trả lời, lão Dương đã chỉnh trang lại tay áo, nói: “Tôi là người kì quặc, không thích bị người khác quản chế, ra ngoài làm việc được ba năm, thật sự không có hứng thú nên mới quyết định về trường chăn dê bắt cá.”

“Chúng ta có thể hợp tác.” Tường Chính Hàn thương lượng với anh ta. “Anh phụ trách phần khuôn, còn lại cứ giao cho tôi.” Thậm chí anh còn không dè dặt, trực tiếp đề xuất: “Anh nghĩ tiền lương bao nhiêu thì ổn?”

Lão Dương thấy anh rất chân này nên có hơi ngại: “Bạn học, cậu suy nghĩ kĩ một chút, cậu muốn mời tôi thật sao?”

Lúc tuyển chọn nhân viên, Tường Chính Hàn như đang dụ dỗ họ: “Nếu tôi không nắm bắt sẽ có người khác cướp anh đi!” Anh đứng dưới ánh đèn nhìn anh ta, cười thân thiện: “Đội anh suy nghĩ kĩ chúng ta sẽ tính đến chuyện hợp đồng, được không?”

Lão Dương đáp: “Đội đã, tôi suy nghĩ một chút!” Nói xong lại hỏi. “Tường tổng, tôi gọi cậu vậy trước nhé, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Tường Chính Hàn thành thật đáp: “Năm nay hai mươi tuổi.”

Lão Dương chép miệng đánh giá: “Tuổi thật của cậu có lẽ đến ba mươi rồi.” Cậu vươn tay ra, xòe mười ngón tay của mình. Lúc này đây, Hạ Lâm Hi để ý thấy những nốt chai phồng rộp trên tay lão Dương, thầm tự hỏi anh ta đã lập trình bao nhiêu năm rồi.

Qua mấy ngày sau, cuối cùng Lão Dương cũng chịu thua miệng lưỡi của Tường Chính Hàn, đành phải ký hợp đồng với anh.

Hợp đồng được Tường Chính Hàn soạn thảo từ trước, bao gồm cả hiệp nghị bảo mật trong công ty. Cố Hiểu Mạn đã phải lật tung đồng tư liệu Hành Pháp, sau đó còn nhờ giảng viên xem giúp, chỉnh đi sửa lại mãi mới thấy hành lòng.

Hạng mục chính thức khởi động.

Giá văn phòng Bắc Kinh đắt vô cùng, ngân sách công ty họ cũng không cao, hơn nữa số lượng người không nhiều nên chẳng cần phải thuê mặt bằng. Vậy nên cứ có cuộc họp gì đều tiến hành bên trong trường cả.

Bởi đây là mở rộng hợp tác phần mềm nên toàn bộ dữ liệu công trình đều được đăng tải trên Github. Chuyện khó khăn nhất của một công ty IT nhỏ mới khởi nghiệp như bọn họ chính là không đủ người chia đều nhiệm vụ. Mỗi thành viên của tổ kĩ thuật cũng đã tận lực hết sức mình, thậm chí còn kiêm thêm thử nghiệm và vận hành sản phẩm.

Sau lần này, Hạ Lâm Hi tổng kết lại: “Nhân lực của chúng ta vẫn chưa đủ, lần này là hạng mục nhỏ vẫn giải quyết được nhưng đợi đến khi phát triển rồi, như vậy thì...”

Cô suy nghĩ rất nhiều, đứng yên một chỗ trầm tư.

Sắc trời tối đen như mực nhưng khí trời lại mát mẻ, trong lành.

Đèn trong phòng ngủ đã bật, tỏa ra chiếc bóng đang dựa vào thành bàn. Tường Chính Hàn nhìn màn hình máy tính, bên tay trái vẫn còn một đồng bàn nhấp. Anh quay đầu qua nhìn Hạ Lâm Hi, cô bắt gặp đến gần.

“Anh đợi em lát.” Hạ Lâm Hi nói. “Em tìm ghế ngồi bên cạnh anh.”

Tường Chính Hàn kéo tay cô. “Ngồi trên đùi anh cũng được.”

Giọng của anh giống như đang thương lượng, nhưng bàn tay đã đặt lên eo cô, khiến cô phải vịn bàn, ngồi lên đùi anh.

Điểm giao thoa giữa mùa xuân và mùa hạ, nhiệt độ luôn trên hai mươi vậy nên phòng có chút nóng. Hạ Lâm Hi mang một chiếc quần ngắn, bị anh kéo vào trong lòng. Cô cúi đầu nhìn chân mình, cố gắng kéo quần xuống, thế nhưng bị Tường Chính Hàn cắt ngang: “Em vừa nói mình cần tiếp tục tìm người sao?”

“Em tính qua rồi, ít nhất phải hai mươi người.” Hạ Lâm Hi quên mất chuyện áo quần, bắt đầu trở nên nghiêm túc: “Dù tiền lương một người cũng chỉ năm ngàn thì chi phí cho một tháng cũng khá cao.”

Cô nói: “Hạng mục hiện tại của chúng ta, lợi nhuận mang về rất thấp, nhưng yêu cầu lại quá cao. Với cả khách hàng cũng chỉ là công ty mới thành lập, không có tiềm năng ảnh hưởng đến thị trường...”

Tay phải Tường Chính Hàn thả con chuột ra, rồi xoa đầu cô: “Em nghĩ nhiều như vậy sao.”

Hạ Lâm Hi điều chỉnh lại vị trí ngồi, tựa cằm lên vai anh: “Đúng vậy, ngoại trừ bài chuyên ngành và nội dung thực tập ra, ngày nào em cũng nghĩ đến công ty của anh.”

Nói xong còn khẽ dụi đầu khiến tim anh mềm nhũn.

Cô vừa mới tắm xong, làn da trắng nõn như tuyết, sắc môi hồng hào, cổ áo hơi thấp xuống, khiến nhịp tim anh tăng lên. Anh ôm chặt cô hơi, chậm rãi giải thích: “Hoàn thành hạng mục này là vì Tạ Bình Xuyên.”

Tướng Chính Hàn gấp máy tính lại, đóng cửa tắt đèn: “Tạ Bình Xuyên đang ở nhà tìm việc, anh rất muốn kéo anh ấy vào.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Trong phòng đèn không sáng, rèm cửa sổ cũng bị che kín lại, ánh trắng men theo một khe hở, rọi vào tia sáng bạc màu yếu ớt. Trong bóng tối con người ta chẳng thấy, vì vậy đôi tai trở nên nhạy cảm hơn, điều ấy rất phù hợp với những lời tâm tình.

Hạ Lâm Hi cũng nghĩ vậy, sau khi hôn Tướng Chính Hàn, cô vào vấn đề chính: “Em có tìm kiếm sơ yếu lý lịch của Tạ Bình Xuyên trên mạng, khả năng lập trình của anh ấy không những xuất sắc mà còn giàu kinh nghiệm quản lý nữa...”

Cô nói xong lại tiếp tục hỏi: “Lúc Tạ Bình Xuyên còn ở công ty XV, tiền lương hàng năm của anh ấy là bao nhiêu?”

“Không có con số cụ thể.” Tướng Chính Hàn trả lời. “Nhưng còn cao hơn tổ trưởng đương nhiệm.”

Tạ Bình Xuyên vào công ty XV lập trình cũng mới hai năm nhưng tiền lương còn nhiều hơn cấp trên. Tình huống ngược đời này cũng không hiếm mấy ở các công ty Kỹ Thuật, thường được dân mạng gọi là “tiền lương đổi chiều”.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ trong chốc lát, lại tựa vào người anh: “Chắc chắn chúng ta không thể dùng tiền để mời Tạ Bình Xuyên về được rồi.” Trán cô chạm vào trán anh, mái tóc dài xoa tung sau tấm lưng, cổ áo hơi nói rộng, để lộ đôi vai trần trắng muốt, khiến người nhìn bắt đầu giao động.

Bàn tay Tướng Chính Hàn tự động lướt qua mái tóc cô, cảm giác nhưng chạm vào một tấm lụa đen vậy.

Hạ Lâm Hi nói tiếp: “Trong kế hoạch sản phẩm của anh, toàn bộ nội dung đều viết về dịch vụ điện toán đám mây, vậy mà hạng mục này chỉ là một phần mềm...”

Tướng Chính Hàn đứng dậy trước ghế, thuận tay bế cô lên, đặt trên giường của hai người. Chiếc nệm mềm như một đám mây, có sức nặng nên hơi lồm xồm một chút, anh đứng bên cạnh cô nói: “Bản thân điện toán đám mây cũng là một phần mềm, sau khi hoàn thành hạng mục này, chúng ta tranh thủ khởi động sản phẩm đầu tiên nhé.”

Hạ Lâm Hi trịnh trọng gật đầu.

“Mọi thứ chúng ta làm đều đã tải lên đám mây, tuy nhật ký giai đoạn không quan trọng gì nhưng cũng đâu thể bỏ qua được.” Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn anh. “Đến khi bên hậu kỳ có quy mô lớn, chúng ta tự xây dựng một trang chủ bảo mật kỹ thuật của mình nhé!”

Tướng Chính Hàn cười nhẹ: “Đến lúc ấy rồi hẳn nói.”

Anh thậm chí còn không chắc chắn liệu có thể đi đến được ngày ấy hay không.

Tướng Chính Hàn thu được rất nhiều kinh nghiệm từ sản phẩm, Hạ Lâm Hi cũng học hỏi được nhiều hơn. Cô thực tập ở Lion cũng được năm tháng, thuộc tổ số liệu đám mây. Suy nghĩ của Tướng Chính Hàn về nâng cấp ứng dụng cho điện toán đám mây cũng là một trong nội dung quan trọng nhất của công ty này.

Có lẽ là cứ nghĩ mãi nên lúc thực tập, Hạ Lâm Hi luôn đề tâm đến vấn đề này. Người hướng dẫn của cô lúc nào cũng trong tình trạng vội vã nhưng nếu cô đến xin chỉ dạy vẫn rất mực từ tốn, nhẫn nại.

Khoảng tháng năm, trời trong xanh, ánh dương rực rỡ, không khí dần ấm áp hơn.

Sau khi kết thúc giờ lên lớp buổi sáng, Hạ Lâm Hi vội vàng chạy đến công ty Lion, vừa lúc phổ biến họp nội bộ. Cô tỏ vẻ bình tĩnh, mang theo máy tính xách tay, ngồi ở hàng sau chăm chú nghe trình bày.

Cuộc họp kết thúc, có một người đồng nghiệp gọi cô lại: “Hạ Lâm Hi, phòng chiến lược có người tìm em.”

Hạ Lâm Hi vẫn còn ở trên hành lang, nghe thấy lời này thì quay đầu lại, vừa vận bắt gặp ánh mắt của Tần Việt.

“Tiểu Hi, là mình tìm cậu.” Một tay Tần Việt bỏ vào túi áo, tay còn lại ôm một sập tài liệu. “Đường như tổ sản phẩm bên cậu có vẻ đang rảnh phải không? Mình nghe đồng nghiệp nói dạo đây các cậu dễ thờ hơn nhiều.”

Cách một hành lang phủ kín nắng mặt trời, cậu ta bước đến Hạ Lâm Hi, trên gương mặt vẫn là nụ cười thăm thiết như với một người bạn.

Hạ Lâm Hi lạnh lùng trả lời: “Nâng cấp chỉ là một phần của sản phẩm, còn phải thử nghiệm và bảo trì, cũng rất bận.”

Nói xong cô bước đi, không ngoảnh đầu lại nhìn.

Tần Việt lao ra phía trước, chặn đường đi của cô: “Tiểu Hi, mình muốn mời cậu một bữa cơm.”

Bên cạnh họ là một cánh cửa thủy tinh, phía trước trồng một bồn cây xanh biếc đang đắm chìm vào nắng tháng Năm. Khụy tay Tần Việt chống lên cửa sổ, còn Hạ Lâm Hi đứng ở khúc quanh, tuy hai người cách nhau một khoảng nhưng từ phòng làm việc nhìn ra lại thấy Tần Việt như đang dựa vào bên người cô.

Tần Việt không nhịn được cười với cô: “Hôm nay cậu mang bộ quần áo này, về màu sắc lẫn kiểu dáng đều rất thích hợp, da cậu trắng như vậy, mang trang phục đồng màu càng tôn thêm lên.”

Sau khi bình phẩm trang phục của cô, Tần Việt còn không quên cảm thán: “Cậu càng ngày càng đẹp.”

Tay trái Hạ Lâm Hi cầm máy tính, tay phải mang theo túi xách của mình, cô né Tần Việt ra, quay người đi thẳng, còn bỏ lại thêm một câu: “Có vậy cũng không liên quan đến cậu.”

Có lẽ từ những năm tiểu học, Hạ Lâm Hi đã nhận được rất nhiều thừa tình. Theo tính tình của cô, bất kể trong thư viết gì, cô đều đưa cho giáo viên chủ nhiệm. Cũng từng có một bạn nhỏ thổ lộ trực tiếp với cô, nhưng cô vẫn thờ ơ như bây giờ vậy.

Nhưng sự thờ ơ này đem đối phó với Tần Việt lại không thấy hiệu quả gì. Cậu ta là một người quá tự tin, dù Hạ Lâm Hi nhiều lần gay gắt cũng không đỡ nổi da mặt dày của Tần Việt.

Cậu ta nhấm nhát đuổi theo cô: “Tiểu Hi, cậu thích giao lưu kỹ thuật không? Ba mình đầu tư công ty ở Bắc Kinh, quen biết một số tinh anh trong ngành, bọn họ đều được phỏng vấn trên báo, mình đã điện thoại hỏi rồi, lúc rảnh dùng chung một bữa có được không...”

Hạ Lâm Hi ngắt lời: “Đừng theo tôi nữa.” Cô đứng ngoài rìa phòng làm việc, bên ngoài vẫn rất bình tĩnh nhưng bên trong đã mất hết kiên nhẫn rồi.

Tần Việt cũng dừng bước, cậu ta ở phía sau cô, vừa cười vừa nói: “Tiểu Hi, xin cậu cho một cơ hội! Mình thật sự thích cậu.”

“Cậu còn nhớ lần trước dùng bữa với ba mẹ mình không?” Tần Việt đi về phía trước, cố gắng khơi dậy trí nhớ trong cô. “Ba mẹ có phản đối, mình vẫn kiên trì, chỉ cần cậu đồng ý với mình, mình sẽ không so đo gì nữa.”

Giọng của cậu ta chân thành còn nhắc đến bữa tiệc lần trước, trông rất thâm tình.

Gần đây còn có những đồng nghiệp khác, cậu cố ý nói to lên cho mọi người cùng nghe. Hành động này tương đối thành công vì có không ít người quay đầu nhìn về phía Tần Việt.

Tần Việt mang một bộ âu phục, bởi vì trời hơi nóng nên tháo một nút trên, cà vạt cũng được nói lỏng ra. Hạ Lâm Hi ở bên cạnh cậu ta bộ đồ trắng ôm sát người, mái tóc hơi vén lên, thoát nhìn rất thuần khiết.

Từ góc độ của người xem, hai người bọn họ cũng hơi xứng.

Dù sao trong xã hội này, mọi người thích lấy tiền bạc để đánh giá một người đàn ông. Trong thang điểm đánh giá này, với những cậu trai chưa trưởng thành thì thành công và tiền bạc là yếu tố để phân thắng bại, cũng quyết định cậu con trai đó có đáng hẹn hò hay không.

Vậy nên trong mắt bọn họ, con ông cháu cha, học trường danh tiếng, tính tình tốt bụng như Tần Việt có vô vàn ưu điểm.

Thế nhưng ngay sau đó, Hạ Lâm Hi mở miệng nói: “Tôi muốn cậu nhớ rõ ba chuyện, tôi không có tình cảm với cậu, tôi có bạn trai, cậu có bạn gái.”

“Tiểu Hi, cậu đừng hiểu lầm mình, Thời Oánh không phải bạn gái mình đâu.” Tần Việt bỏ qua hai vẻ trước, chỉ trả lời một vẻ sau. “Mình và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, chúng ta học cùng trường cấp ba mà, đúng không? Mọi khi chỉ nói chuyện tán gẫu một chút, ngoài ra không còn quan hệ gì cả.”

Cậu ta cười nói: “Cậu đừng giận, không cần ăn dấm chua đâu.”

Hạ Lâm Hi không nghe câu sau cùng, cô mang theo đồ đạc của mình đi thẳng.

Khoảng sáu giờ rưỡi tối, cô thu dọn tài liệu, định chuyển lên lầu đóng dấu xác nhận. Nội dung tài liệu khá bình thường nhưng đây là báo cáo cá nhân, cần phải có đóng dấu mới nộp cho bên tổ kỹ thuật được.

Cô cầm bảng báo cáo này đi xuống dưới, phút chốc đã đến tầng trệt. Nhưng lúc băng ngang qua hông cửa đã có người gọi cô.

Mặt Trời phủ nắng khắp mặt đất, bên ngoài trời vẫn còn sáng rực, trên đường xe đến xe đi, người đi đường bắt cặp nhiều không kể xiết. Hàng cây bên đường sừng sững đứng, ô tô bóp còi inh ỏi, hòa cùng tiếng xì xào, rất náo nhiệt.

“Hạ Lâm Hi.” Những người đứng bên ngoài kêu lên. “Em nhanh lên!”

Hạ Lâm Hi đứng bên trong cửa, cô hơi liếc mắt ra ngoài, nhận ra vài người trong đó, họ đều là đồng nghiệp cùng công ty. Lúc này sáu giờ rưỡi tối, cũng là thời điểm tan tầm đông nhất. Một số người ra ngoài bằng cửa chính, số còn lại tách qua cửa hông cho bớt đông.

Bọn họ là những người khác nhau, nhưng giờ đây đều chung một gương mặt tươi cười.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ một lúc rồi đẩy cửa hông ra, đón gió trên đường lớn. Trời cũng đổ xé tà, đèn đường bắt đầu sáng rực thế nhưng bóng chiều sáng vẫn rất mơ hồ, nối liền lại với nhau tỏa sáng một bụi đứng cỡ chừng hai mét.

Tần Việt đứng trên bụi, bên cạnh còn rất nhiều đồng nghiệp, bọn họ nom còn rất trẻ, đều thuộc phòng nghiệp vụ và phòng chiến lược kinh doanh, tất cả đều là những người hướng ngoại nên giờ đây nháo nhào hẳn lên.

Có một số người ý thức được chuyện gì sắp xảy đến nên giờ điện thoại lên bắt đầu chụp quay.

Hạ Lâm Hi cảm thấy ngọt ngào, cô siết chặt tập tài liệu trong tay, muốn quay đầu đi vào văn phòng, thế nhưng mới nhấc chân hai bước đã bị một thực tập sinh ngăn lại, cô ấy nhún nhảy nói cười với cô: “Đợi một chút thôi, chưa đến mười phút đâu, xin cậu đến, không làm phiền cậu lâu đâu.”

Giọng nói của cô ấy như chìm chìm trong biển tiếng hét người là người.

Sắc trời tối hẳn, ánh sao đã lên, cách cô một khoảng là cả vùng hoa hồng.

Hoa hồng đỏ làm nên, bên trong là hoa hồng xanh kết thành một chữ “Hạ” giữa một biển hoa điều đó càng thêm bắt mắt.

Ở phía sau là một chiếc Hummer, trên xe treo lủng lẳng nào là bong bóng, tất cả đều chung trái tim màu hồng. Tần Việt bước ra từ trong xe, trong tay còn một bó hoa, đứng trước mặt mọi người, gọi to: “Hạ Lâm Hi.”

Tất cả mọi người xung quanh bắt đầu gào lên: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Công ty Lion nằm ở một vị trí vô cùng thuận lợi, sáu giờ tối lại là giờ cao điểm, Tần Việt bày ra huyện này cũng khiến rất nhiều người chú ý, giờ đây họ đều đến góp vui.

Những người không biết chuyện đứng quanh thành một vòng, nhìn thấy nữ chính xinh đẹp và sự hoành tráng kia cũng cổ vũ theo: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Tiếng hò hét, tiếng chụp ảnh vang lên.

Tần Việt rất có tài làm diễn viên, lúc còn cấp ba tham gia diễn kịch, diễn vai hoàng tử bạch mã, bây giờ được mọi người chú ý lại bày ra vẻ một vương gia đang bước từng bước đến thê tử của mình. Cậu ta cầm hoa tiến lên, nhìn nàng công chúa trong mộng của mình, tươi cười: “Hạ Lâm Hi, bảo bối của anh, mau chấp nhận làm bạn gái anh đi... Nếu không, mọi người không chịu đâu.”

Hạ Lâm Hi cố gắng len ra khỏi dòng người, nhưng lại có hai cô gái trẻ kéo váy cô lại, không để cô đi.

Đứng trước quần chúng tò mò, mọi khi vẫn hay xảy ra chuyện hài hước như thế. Nhưng Hạ Lâm Hi chưa bao giờ nghĩ rằng, một ngày kia, cô lại là nhân vật chính.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Ngày Hạ Lâm Hi còn bé, mẹ cô thường xuyên dạy rằng: “Cuộc sống là một chuỗi phiền phức nối tiếp, không ai có thể thuận buồm xuôi gió mãi được, hoặc là con tìm cách giải quyết, hoặc là con phải làm quen với nó.”

Lúc lên Trung Học, để tránh mất thời gian, cô đều nhờ cậy vào cha mẹ hoặc giáo viên, mọi chuyện đều được giải quyết nhanh chóng, chưa từng phải sốt ruột vì điều gì.

Đáng tiếc đời thật không phải là trường học, không có cha mẹ giải quyết giúp cô, không có thầy cô phán quyết công bằng. Đây là lần đầu tiên trong đời

cô bị người ta vây quanh, không biết phải thoát ra như thế nào, chỉ có thể cố gắng bình tĩnh, hét to với đám đông ồn ào: “Xin lỗi, xin cho tôi qua.”

Lần đầu tiên cô lên tiếng, dường như mọi người không thật sự lắng nghe, vẫn tiếp tục cười đùa ồn ào. Vậy nên cô như hét lên, lặp lại thêm hai lần nữa, quay lưng về phía Tần Việt cách đó không xa, giống như không muốn thấy mặt cậu ta thêm lần nào nữa.

Mọi người nhao nhao né ra, tiếng hô hào ban nãy dần tắt.

Trong tình trạng mắc kẹt ở nơi công cộng thế này, cô cố gắng chú ý lời nói và hành động của mình, không tỏ vẻ quá nóng giận nhưng gương mặt cũng chẳng vui vẻ gì, sự nhẫn nại như đã mất hết.

“Hạ Lâm hi.” Cách đó ba mét, Tần Việt gọi tên cô. “Em cho anh một cơ hội cũng là cho chính mình một cơ hội, em chưa thử quen anh, làm sao biết anh không hợp?”

Cách hoa hồng bị gió thổi tung, bay tán loạn khắp nơi.

Cậu ta giẫm lên những cánh hoa màu đỏ, bước đến: “Hay thế này đi, em không cần đồng ý ngay lập tức, tối nay em ăn một bữa với anh để anh hiểu ý là được.”

Hạ Lâm Hi nói: “Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi đã có bạn trai, đều là đồng nghiệp chung công ty, xin cậu hãy tự trọng.”

Giọng của cô không nhỏ, nhiều người thẳng thốt kêu lên.

Chuyện ngày hôm nay quả là một trò khôi hài, Hạ Lâm Hi thầm nghĩ. Sáng mấy hôm trước, Hạ Lâm Hi đã từng nhìn thấy Tần Việt ôm ấp Thời oánh ở cầu thang, họ còn cười đùa rất vui vẻ. Tần Việt nào có mối tình thâm thiết như cậu ta kẻ lè, chẳng qua chỉ là tìm cơ hội đổi thuyền mà thôi.

Tần Việt nghe xong lời Hạ Lâm Hi, dường như đã bắt đầu tức giận, cô luôn không biết điều như thế, nhưng xung quanh còn có đồng nghiệp, cậu ta đành phải tạm nhịn xuống, cố gắng nói thêm vài lời với cô.

Cậu ta còn chưa suy nghĩ ra từ sao cho ổn thỏa, Hạ Lâm Hi đã băng qua đám người, vóc dáng nhỏ bé khuất sau góc nhà.

Hôm nay lúc cô về nhà cũng đã gần bảy giờ tối rồi, trong tiểu thu có vài người thong thả đi dạo, nhà nhà đèn đuốc sáng trưng. Hạ Lâm Hi cầm túi xách vào cửa, vừa mới đặt chân vào trong đã nghe thấy tiếng trò chuyện với nhau. Cô vào nhìn... Thì ra là Tưởng Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên.

Tạ Bình Xuyên nói: “Tôi hiểu ý của cậu, cậu định làm một điện toán đám mây, nâng cao tốc xử lý dữ liệu, đồng thời tạo ra vùng lưu trữ và vùng trực tuyến?”

Phòng bếp không bật lửa, lúc này cơm đang chín trong nồi. Tưởng Chính Hàn mang bộ quần áo ở nhà, trước mặt là một chiếc máy tính, bàn tay gõ liên tục trên bàn phím, dường như anh vừa nấu cơm, vừa làm việc.

Tạ Bình Xuyên cũng mang máy tính qua, một chiếc Apple khoảng 15 inch nhưng đèn không sáng lên, có lẽ chưa khởi động máy. Hôm nay anh ta khác hẳn với mọi hôm, chỉ mang một chiếc áo thun đi kèm với quần bò. Đúng là trang phục ảnh hưởng rất lớn đến cảm qua, giờ đây nhìn Tạ Bình Xuyên cũng không lớn hơn Tưởng Chính Hàn bao nhiêu.

Tưởng Chính Hàn giải thích với anh ta: “Kế hoạch tạm thời là ba nền tảng, bao gồm xử lý dữ liệu tùy chỉnh, xử lý dữ liệu của bên thứ ba, các công ty xử lý dữ liệu, phiên bản 1.0 dự tính tháng sáu năm nay sẽ đưa ra thị trường.

Tạ Bình Xuyên hưng phấn hỏi: “Xử lý dữ liệu của bên thứ ba là nhận diện khuôn mặt bằng máy hay sao?”

Anh ta nhấn nút khởi động máy, dùng VIM đưa ra một hồ sơ: “Tất cả mọi người đều biết, để xây dựng một công ty công nghệ thông tin phải có ít nhất ba điều kiện, vận may, đồng đội và thị trường.”

Tưởng Chính Hàn nghe đến đây thì không đáp lời, không phải anh không biết nói gì mà là bởi anh thấy Hạ Lâm Hi.

Anh ngồi bên bàn ăn với Tạ Bình Xuyên, Hạ Lâm Hi đứng giữa phòng khách. Ánh sáng bên trong rực lên như ban ngày, cô tháo kẹp tóc của mình ra, nở nụ cười như thể không có chuyện gì.

“Chào buổi tối.” Hạ Lâm Hi chào Tạ Bình Xuyên. “Hai người ăn chưa, để em dọn cơm nhé!”

Tưởng Chính Hàn đứng lên, đến bên cạnh cô, nhìn thấy cô nom rất mệt mỏi, theo bản năng vươn tay lên chạm vào mặt: “Ngoan, đi nghỉ đi, đợi nấu xong anh sẽ gọi em”

Hạ Lâm Hi gạt đầu đồng ý, vô cùng nghe lời.

Cô ôm chiếc máy tính của mình quay đầu đi vào phòng ngủ, sau khi đóng cửa thì lên giường, mở máy ra viết tiếp chương trình còn dang dở, không hoàn toàn nghĩ ngợi theo lời Tưởng Chính Hàn.

Ngoài phòng bếp, Tạ Bình Xuyên tiếp tục chuyện đang còn nói dở: “Nói đến vận may, đồng đội và thị trường, cậu cảm thấy trong ba chuyện này, thứ nào quan trọng nhất?”

Tường Chính Hàn cười đáp: “Thị trường.” Nói xong, anh còn đưa ra lý do: “Nếu không có thị trường thì một nhóm tôi cũng uống phí.”

“Tôi đồng quan điểm với cậu.” Tạ Bình Xuyên tự rót cho mình một tách trà, sau đó gõ bàn phím: “Cậu khởi nghiệp với công ty lập trình, đầu tiên là quản lý sản phẩm, nếu công bố sản phẩm phù hợp với nhu cầu người dùng, cậu sẽ thành công.”

Chiếc ly chứa nước trà óng ánh, trên mặt còn bong bênh vài mảnh vụn. Đây là hộp trà cha Hạ Lâm Hi gửi đến, đó là sản phẩm của vùng trà quê ông, tuy không mấy nổi bật nhưng cũng có vị riêng, uống vào thơm ngát, Tạ Bình Xuyên rất thích.

Anh nâng ly trà lên, nói thật lòng: “Ngoại trừ lúc công việc cần, tôi ít khi phân tích thị trường, không ngờ bây giờ phải làm vậy để tìm việc.”

Tường Chính Hàn nhòe miệng cười, mở máy tính của mình ra. Máy tính của anh giống Tạ Bình Xuyên như đúc, thậm chí đến vỏ ngoài cũng không khác nhau.

Những phần mềm cài đặt trong máy cũng rất nhiều, ngoại trừ VIM còn đang mở, từ trên xuống dưới đều cố định trong một dãy phím tắt. Nhưng Tường Chính Hàn không mở phần mềm còn dở, anh chỉ mở một văn bản rồi nói với Tạ Bình Xuyên: Ban này anh hỏi tôi, xử lý dữ liệu bên thứ ba có những gì, tôi muốn cài đặt nhận diện khuôn mặt, với cả...”

Tạ Bình Xuyên ngẩng đầu: “Với cả gì?”

“Giám chế hình ảnh.” Tường Chính Hàn đáp.

Tường Chính Hàn cầm điện thoại của mình lên, mở phần mềm xã hội của công ty Lion ra, gõ một vài từ khóa, sau đó rất nhiều hình ảnh hiện lên.

Gương mặt Tạ Bình Xuyên vẫn rất mực bình tĩnh, bày ra vẻ không chút phấn khích nào,

“Khoảng tháng chín năm nay, mạng lưới hoạt động đã rõ ràng.” Tường Chính Hàn mở một cửa sổ, xem tin tức thời sự. “Đa phần các công ty trong ngành vẫn sử dụng giám chế thủ công, không phải anh hỏi tôi thị trường ở đâu sao?”

Anh cười bổ sung thêm: “Anh biết rồi đấy, thị trường là đây.”

Tạ Bình Xuyên vỗ tay cho anh.

Tường Chính Hàn nói tiếp: “Hạng mục điện tử lần trước đã hoàn thành được 80%. Mấy hạng mục họ yêu cầu có một số chỗ giống thứ chúng ta đã bàn, nếu anh cảm thấy hứng thú...”

Tạ Bình Xuyên nhìn thẳng vào mắt anh, bất kể anh có chân thành bao nhiêu, anh ta vẫn không hề giao động.

Anh ta ôm chiếc máy tính của mình, nghiêng đầu nhìn qua phòng bếp: “Đúng rồi, hỏi thêm cậu một câu, com nước nấu xong chưa?” Tuy không muốn thừa nhận nhưng nguyên nhân anh có mặt ở đây hôm nay là để ăn chùa.

Tường Chính Hàn như đã hiểu, vô cùng tốt bụng mời: “Ngày mai bắt đầu hạng mục, nếu anh có thời gian thì giúp đỡ nhé. Đổi lại, tôi mời anh ăn com!”

Tạ Bình Xuyên vui vẻ đồng ý.

Lúc Tường Chính Hàn thực tập, Tạ Bình Xuyên tìm mọi cách giữ anh lại, tránh để anh thực tập xong chạy qua công ty khác. Giờ đây, tình huống đảo ngược, Tường Chính Hàn năm lần bảy lượt mời Tạ Bình Xuyên gia nhập.

Nhưng Tạ Bình Xuyên vẫn không quyết định dứt khoát, chưa trả lời rõ ràng lần nào.

Tìm được một nhân viên ưng ý giống như theo đuổi một cô gái vậy, nói ngắn gọn đó là phải nhẫn nại. Tường Chính Hàn hiểu điều này nên anh vẫn luôn kiên nhẫn.

Anh loay hoay trong phòng bếp cỡ chừng mười phút đã xong bữa com tối nay, sau đó dọn bát đĩa ra, xong xuôi cả rồi thì vào phòng ngủ.

Đèn giường trong phòng đang mở, tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa/

Hạ Lâm Hi ngồi trên giường, dáng vẻ rất nghiêm túc. Cô đặt máy tính trên mền, ngón tay lướt trên bàn phím, tiếng lạch cạch không hề ngắt đoạn.

Trên gối còn một quyển Toán cao cấp, lật đến trang một trăm mấy rồi, cô như men theo bản năng, vừa học vừa viết, vừa đọc vừa làm theo.

Bao nhiêu năng lực tiềm ẩn của một con người đều được phát hiện trong lúc trầm trồ nhất.

Bây giờ là khoảng tháng năm, từ đây đến lúc thi cuối kì còn một tháng ôn tập. Tường Chính Hàn hiểu rõ chuyên ngành của mình, nhưng Hạ Lâm Hi vẫn cần ôn tập. Ngoại trừ kiến thức trong sách giáo khoa ra, cô còn công việc ở công ty Lion và cả hạng mục đầu tiên của công ty mới mở nữa. Bây giờ trong mắt cô, thời gian gấp rút đến nơi rồi.

Tường Chính Hàn đứng sau cô, gập máy tính lại, nó lập tức tắt ngúm, sau đó người trên giường nhìn anh: “Com tối xong rồi à, đợi lát em xuống liền đây.”

Tường Chính Hàn ừ một tiếng, sau đó mở rộng vòng tay ra: “Anh bế em ra xuống.”

“Giường còn chưa cao đến một mét.” Hạ Lâm Hi bước về phía trước, tựa vào người anh: “Anh muốn bế em thế nào đây?”

Tường Chính Hàn ôm thắt lưng cô sau đó dùng sức bồng cô lên. Hai chân cô như thoát khỏi mặt đất, trong phút sững sốt, cô muốn thét lên, nhưng lại ngại Tạ Bình Xuyên bên ngoài, đành phải nhịn xuống.

Tường Chính Hàn đành thả cô ra, cô nhón chân hôn mặt anh: “Sau cơm tối, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Có gì bây giờ không thể nói?” Tường Chính Hàn cười hỏi.

Hạ Lâm Hi nghĩ, cô muốn kể anh nghe chuyện Tần Việt nhưng không phải là bây giờ. Dù sao Tạ Bình Xuyên còn bên ngoài, để không ảnh hưởng đến tâm trạng của Tường Chính Hàn, cô không muốn quá nóng vội.

Tường Chính Hàn hoàn toàn không biết gì cả. Anh ngồi trên ghế nhựa ở phòng bếp, ngồi giữa Tạ Bình Xuyên và Hạ Lâm Hi. Bữa tối hôm nay cũng phong phú hơn mọi khi rất nhiều. Hoặc có lẽ không phải là phong phú mà là nhờ tài bếp núc của Tường Chính Hàn quá tốt, bày biện thế nào cũng đủ hương lẫn vị.

Sau khi ăn xong đã gần chín giờ, Tạ Bình Xuyên cũng tạm biệt.

Hạ Lâm Hi nhìn Tường Chính Hàn ở trước đang vào bếp dọn dẹp. Cô cảm thấy Tường Chính Hàn đã nấu cơm rồi thì việc rửa chén bát này, cô nên làm mới đúng.

Tường Chính Hàn đứng bên cạnh cô nói: “Nếu em rửa chén bát, anh sẽ không có việc gì làm.”

Hạ Lâm Hi đáp lại một câu: “Anh có thể đi tắm mà, tắm xong rồi đợi em trên giường.” Cô còn chưa dứt lời, Tường Chính Hàn đã nâng cầm cô lên, ép cô vào tường hôn lấy hôn để.

Tay Hạ Lâm Hi còn dính nước, cô tựa vào tường phòng bếp, đáp lại nhiệt tình, thậm chí cô còn nâng chân lên, cọ vào ống quần anh.

Nhưng Hạ Lâm Hi chưa bát nháo được bao lâu, đã bị anh bế bổng lên. Vòi nước đã đóng lại nhưng từng giọt nước vẫn tràn từ trong bát ra, rơi xuống chiếc bồn inox.

Cô nhớ lại lời ban nãy, ló đầu ra từ ngực anh: “Em kể anh chuyện này, anh hứa sẽ không giận nhé.”

Tường Chính Hàn không đồng ý, anh chỉ hỏi lại một câu: “Em thấy anh giận bao giờ chưa?”

Hạ Lâm Hi gật đầu. Đúng vậy, tính tình anh rất tốt, trước giờ cô vẫn biết vậy. Nhưng gật đầu rồi cô vẫn do dự mãi: “Có một lần...”

Hạ Lâm Hi nói: “Chẳng qua em không nhớ là lúc nào thôi.”

Tường Chính Hàn cười vuốt tóc cô: “Vậy sao, vậy thì không tính.”

“Anh không cần dụi dằm với em vậy đâu.” Hạ Lâm Hi bỏ tay anh ra, cả người đã mỏi mệt, cô tạm ngừng một lát, rồi mới bảo: “Hôm nay trước cửa công ty, Tần Việt chuẩn bị một bó hoa hồng, nói những thứ rất khó chịu. Xung quanh có rất nhiều người qua đường và đồng nghiệp, nếu anh nghe được tin đồn gì cũng đừng tin là thật nhé!”

(1) Vim là một trong những trình biên soạn dòng lệnh mạnh và phổ biến nhất. Nó chỉ sẵn có trên nền của Linux và Unix, những sau đó nó cũng xuất hiện cả trên Windows

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Sau khi Hạ Lâm Hi trải lòng mình, Tường Chính Hàn không đáp lời lại.

Cô trầm nghĩ, rõ là tức giận rồi.

Điều này khiến cô cảm thấy căng thẳng, gương mặt cũng nghiêm túc trở lại. Tường Chính Hàn nhìn thấy vẻ mặt này của cô lại bật cười an ủi, sau đó hỏi vài chi tiết vụn vặt. Sau khi nhận được câu trả lời của cô rồi, anh không phản ứng thái quá gì, chỉ vừa tiếp tục nói về Tần Việt, vừa đến bên bồn rửa, tiếp tục công việc rửa chén bình thường như không.

Cuối cùng anh hỏi: “Ồ công ty Lion, Tần Việt thường xuyên làm phiền em vậy sao?”

“Cũng không hẳn.” Hạ Lâm Hi phủ nhận. “Em không cùng tổ với cậu ta, bình thường cũng chẳng gặp.”

Cô cân nhắc cẩn thận rồi mới đưa ra lời tổng kết: “Đúng là cậu ta nhiều sự thật nhưng em không để tâm lắm.”

Tường Chính Hàn lau chùi bát xong lại dọn dẹp căn bếp thêm lần nữa. Sau đó anh đến bên Hạ Lâm Hi, dặt tay cô dẫn vào cửa phòng ngủ: “Đừng lo lắng, mọi chuyện đều có cách giải quyết.”

Hạ Lâm Hi chuyển sang chuyện khách: “Bây giờ em chỉ mong sớm làm xong hạng mục đầu tiên.” Cô đứng dưới bóng đèn, đưa tay kéo đuôi áo anh: “Còn cả sản phẩm kia nữa, tháng sáu năm nay phải đưa ra thị trường rồi, anh có chắc không?”

Tường Chính Hàn để cô bát nháo với quần áo mình, còn cười bảo: “Chúng ta có tất cả bốn người, trong ba tháng phải hoàn thành hai hạng mục, một là phần mềm cho công ty thương mại điện tử, còn một cái là sản phẩm tự lập trình.”

Hạ Lâm Hi trả lời: “Những gì anh lập trình đều ổn cả, hai hạng mục đều đã phân công việc, còn sử dụng cả dữ liệu anh từng nghiên cứu nữa.” Cô ôm tay anh, ánh mắt lấp lánh: “Thế nên em rất tin tưởng anh.”

“Tháng sáu ra thị trường cũng chỉ có bản báo cáo công dụng.” Tường Chính Hàn thấy cô nhìn mình đăm đăm như vậy, đành phải nói thật: “Còn xây dựng đầy đủ ý tưởng phải đợi đến cuối năm mới làm được.”

Hạ Lâm Hi ôm tay anh, đong đưa làm nũng. “Chuyện bình thường mà. Năm hai mươi tuổi Mark Zuckerberg sáng lập Facebook cũng chỉ có ba người bạn theo cùng, sản phẩm đầu tiên họ tạo dựng được cũng chưa hoàn thiện.”

Thật ra Hạ Lâm Hi còn muốn nói, Tường Chính Hàn quá khiêm tốn. Sản phẩm họ dồn hết tâm huyết làm ra, phần nền đều nhờ công của Chính Hàn và lão Dương. Nhìn thấy bước đầu sắp thực hiện được vậy mà Tường Chính Hàn vẫn im lặng như trước.

Khoảng thời gian kế tiếp, họ tiếp tục chuyện hạng mục, không ai nhắc đến Tần Việt nữa.

Hạ Lâm Hi thờ phào nhẹ nhõm.

Cô cảm thấy như vậy đã tốt lắm rồi. Dù sao họ cũng chỉ mới khởi nghiệp, trên vai còn có núi bài tập chất chồng. Trong tiềm thức, cô không muốn mình gây thêm chuyện, không mong rằng Tường Chính Hàn sẽ quá để tâm, như vậy sẽ lãng phí thời gian quý giá của anh.

Nhưng thứ tư tuần đến, mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát của Hạ Lâm Hi.

Tháng năm trời ảm dần, thời tiết mát mẻ dễ chịu. Nhưng hôm nay mây vẫn giăng kín trời khuất lấp ánh dương, thi thoảng vẫn có những cơn mưa trút xuống, che kín những tòa nhà cao tầng. Tiếng ào ạt cứ vậy vọng và tận trong công ty.

Đối diện công ty Lion là một quán cà phê. Quán cà phê này rất nổi tiếng với những món bánh ngọt, nghe đầu bếp trưởng đã có tay nghề hơn hai mươi năm rồi. Nhờ vậy mà số khách quen kéo đến rất nhiều.

Công ty có giờ nghỉ giữa trưa, Hạ Lâm Hi nhân lúc này băng qua đường mua bánh ngọt. Cô che một tán ô thật lớn, băng ngang qua cửa ngoài quán cà phê, bất chợt đứng khựng lại.

Con mưa dòn dập lên, giọt mưa bắn hắt lên lớp thủy tinh rồi chảy xuống thành dòng. Cô cầm ô đứng ngoài cửa, nhìn hai người đang ngồi bên cửa sổ, đó là Tường Chính Hàn và Tần Việt đang đối diện nhau.

Có một điều rõ ràng là không khí vô cùng căng thẳng.

Tần Việt cau có, tựa vào nệm ghế sau lưng, cậu ta bắt chéo chân, mũi chếch ra ngoài ngòai, gương mặt không dễ chịu gì.

Tường Chính Hàn đang nói chuyện với cậu ta nhưng họ nói gì thì cách một lớp cửa kính, Hạ Lâm Hi không thể nghe được. Mưa lộp bộp trên chiếc ô của cô, cô chỉ nghe được mỗi tiếng mưa rơi hòa cùng tiếng còi xe ồn ã.

Sau khi nói chuyện xong, Tần Việt đập bàn. Dường như cậu ta giận đến tím mặt, lập tức bước ra khỏi quán cà phê, đến tận lúc chạm chân tới ngưỡng cửa vẫn cố sức quát lại một câu: “Tường Chính Hàn, tốt xấu gì cũng là bạn thời trung học, tôi tốt bụng nhắc cậu một câu, đừng tự tin bản thân đúng nữa. Tôi muốn làm gì cũng không đến lượt cậu quản.”

Cậu ta lúi theo chiếc áo khoác, đẩy cửa gỗ ra, thậm chí còn uy hiếp:: “Nghe nói dạo gần đây cậu khởi nghiệp?” Nói xong, cậu ta không nói gì nữa cả, chỉ cười cười rồi bung dù đi vào màn mưa.

Hạ Lâm Hi đứng ở một góc khác, Tần Việt không nhìn thấy cô.

Cách đó không xa, Tường Chính Hàn vẫn uống cà phê.

Hạ Lâm Hi chần chờ một lát, cuối cùng cũng đẩy cửa quán ra, tiếng chuông gió lanh canh vang lên, nhân viên đứng ở cổng chào: “Xin chào quý khách.”

Theo phản xạ, Tường Chính Hàn nhìn qua đây.

Hạ Lâm Hi mang túi xách đến trước mặt anh, thế nhưng còn lại ly cà phê chưa cạn của Tần Việt nên cô thả túi xách xuống, ngồi bên cạnh Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn cười hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Hôm nay Sở Thu Nghiên bị cảm nên cô ấy muốn ăn bánh bạc hà.” Hạ Lâm Hi chống cằm, khuỷu tay đặt trên bàn gỗ. “Em đến quán cà phê này mua bánh hộ.”

Cô quay đầu nhìn thẳng, đôi mắt cứ dõi theo anh mãi, từ sâu nơi ấy, người ta nhìn thấy được sự tỉ mỉ quan sát.

Cô định hỏi sao Tường Chính Hàn đến nói chuyện với Tần Việt mà lại không nói trước cho cô. Đã là người yêu thì phải thành thật với nhau chứ, nếu có chuyện gì thì cùng nhau giải quyết. Hạ Lâm Hi tự thấy cô rất cố gắng vì điều này nhưng Tường Chính Hàn vẫn cứ như cũ.

Nhưng cô nhìn thấy gương mặt anh lại không nở năng lời.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Anh nói gì với Tần Việt ấy?”

Tường Chính Hàn không biết ban nãy cô đứng ngoài cửa sổ, chỉ nghĩ rằng cô mới đến đây, lúc vào cửa nhìn thấy Tần Việt thôi.

Anh không trả lời câu hỏi của cô, đã vậy còn cầm thực đơn trên bàn lên: “Em ăn cơm chưa? Có muốn ăn gì không?” Chưa nói xong, Hạ Lâm Hi đã kể sát vai anh, cặp má trắng nõn hơi cọ cọ, giống như một chú mèo nuôi trong nhà đang nũng nịu.

Nếu không phải đang ở chốn đông người, anh nhất sẽ định sẽ cúi đầu xuống hôn cô. Nhưng xung quanh quá nhiều người qua lại, dù lòng nện nhạo nhưng bề ngoài anh vẫn bình tĩnh, sau đó còn trêu đùa cô: “Sau này có nuôi mèo chắc nó cũng không làm nũng bằng em đâu.”

Câu nói này rất êm tai, Hạ Lâm Hi lấy làm thích ý, nhưng cô vẫn không quên chuyện ban đầu, lại mở miệng hỏi tiếp: “Được rồi, em làm nũng không thành công, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Tường Chính Hàn đưa thực đơn cho cô: “Anh nói, nếu Tần Việt cứ tiếp tục làm phiền em.”

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, những chiếc xe con xuyên quan màn mưa dày, Tường Chính Hàn dựa vào cửa sổ, ly cà phê trước mặt vẫn còn bốc hơi. Hạ Lâm Hi ngồi sát anh hơn, nhỏ giọng hỏi: “Nếu cậu ta tiếp tục làm phiền em, anh sẽ làm gì cậu ta sao?”

Chuyện là khoảng mười phút trước, Tường Chính Hàn có nói chuyện với Tần Việt, cho dù thái độ rất mực ôn hòa nhưng những gì nói ra cũng không phải thân thiện gì.

Lúc ấy anh nói: “Email cậu hay dùng thật thiếu bảo vệ, thậm chí mật mã cũng không an toàn.”

Tần Việt nhanh chóng phản ứng lại, giống như một kẻ bị nhìn thấy tâm tư, trong lúc quần bách đâm ra thẹn quá hóa giận: “Cậu nói câu này để uy hiếp tôi?”

Tần Việt quen dùng một email riêng, bên trong có một ít sổ sách. Trong đó cậu ta biết không biết bao nhiêu vấn đề giao dịch của công ty Lion và công ty gia đình của cậu. Tóm lại không thể công khai ra bên ngoài, ngoại trừ cậu ta ra không thể để bên thứ ba biết được.

Người trẻ tuổi thường luôn có một vài bí mật, thậm chí có một số thứ lừa dối cha mẹ. Tần Việt không phải là ngoại lệ.

Dường như Tường Chính Hàn đã đọc qua email đó rồi, nhưng anh không nhắc đến nội dung, chỉ thông dong trả lời: “Nếu cậu không làm phiền Tiểu Hi, những lời vừa này không phải là uy hiếp.”

Tường Chính Hàn giống Tần Việt ở chỗ năm nay đều hai mươi, nhưng phản ứng lúc gặp chuyện của họ khác xa nhau. Một người có xu hướng bình tĩnh tìm cách giải quyết. Người còn lại luôn bất chấp mọi thứ, cố chạm đến thành công bằng thời gian ngắn nhất.

Vậy nên Tần Việt không nghĩ ngợi gì, xòe hai tay nói: “Được, kĩ thuật cậu cao, tôi công nhận. Nhưng để tôi nói cho cậu biết, Trung Quốc mười ba triệu người, chắc chắn có kẻ hơn cậu, còn tôi là người sẵn sàng chi tiền.”

Sau đó cậu ta còn cười: “Đội cậu công khai email của tôi, tôi sẽ nói đó không phải do mình viết, chỉ là cậu bịa đặt, một lời bịa đặt vô căn cứ. Đội tôi theo đuôi Hạ Lâm Hi thành công, chắc chắn cậu mới là kẻ đáng thương nhất ở đây.”

Nói xong câu này, mọi chuyện cũng chưa chấm dứt. Tần Việt lấy một tấm danh thiếp từ trong ví tiền ra, trên mặt phải có in tên của một luật sư: “Đây là luật sư tư nhân của tôi, kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, trước giới thiệu để cậu biết, cậu cứ lên mạng tra tên ông ấy để mở rộng tầm mắt đi nhé!”

Chiếc bàn gỗ nhiên vân đen sẫm, tấm danh thiếp trắng đặt trên, thật đối lập, thật chăm chọc.

Tường Chính Hàn cũng cười: “Cậu có hiểu lắm gì với email à?” Anh giải thích một vấn đề: “Email của mỗi người đều có ID riêng, không thể làm giả, đó là bằng chứng sắc bén nhất.”

Sau đó là cảnh tượng Hạ Lâm Hi thấy ban nãy, Tần Việt lúi cúi ra khỏi cửa, tức giận đến khó coi.

Lúc này đây, Tường Chính Hàn tóm tắt mọi chuyện kể cho Hạ Lâm Hi nhưng anh lướt bỏ phần Tần Việt đem luật sư ra uy hiếp và cậu ta biết anh đang khởi nghiệp.

Hạ Lâm Hi chủ động lên tiếng: “Lúc em đến đây có nghe được Tần Việt nói về chuyện khởi nghiệp.” Cô ngừng đầu nhìn anh, còn an ủi: “Mối quan hệ giữa bạn học lẫn nhau như vậy, dù sao chúng ta cũng mới năm nhất, để xây dựng một doanh nghiệp rất khó khăn nên mọi chuyện mới dồn thời gian như thế.”

Tường Chính Hàn trả lời: “Cậu ta nói vậy cũng không quan trọng.”

Sản phẩm sắp đến sẽ xuất hiện trên thị trường, quan trọng là... Tiếng trống nên vực tinh thần hăng hái đứng trên gót chân chứ không phải là để lo sợ chuyện còn chưa đến.

Hạ Lâm Hi nghĩ khác cô. Cô cảm thấy Tường Chính Hàn có huy chương vàng giải ACM, giải thưởng chưa trao đợt thi đấu diễn đàn Mi vừa rồi, giải thưởng sáng tạo phần mềm, còn thêm cả giàu kinh nghiệm lập trình, những thứ này phản ánh rõ rệt nhất khả năng của anh. Cho dù khởi nghiệp không may thất bại, anh cũng có thể trông vào tài năng của mình.

Tất nhiên, từ tận đáy lòng cô vẫn hy vọng công ty nhỏ của họ có thể phát triển lớn mạnh hơn ngày qua ngày.

Không sợ nghiêng ngã lao đao, chỉ muốn theo gió vượt sóng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Một khi đã gấp rút lắm rồi, thời gian sẽ bắt giặc trôi qua nhanh hơn. Tháng năm tĩnh lặng không báo trước qua đi, tháng sáu phong trần mỗi một lại đến.

Sau khi Hạ Lâm Hi hoàn thành xong kì thi cuối năm cũng là lúc sản phẩm đầu tiên công ty họ ra mắt thị trường. Sản phẩm nhắm đến ba mặt, bao gồm xử lý mã và watermark cho hình ảnh, phân tích và xử lý dữ liệu cá nhân, lưu trữ dữ liệu và bộ lọc quảng cáo.

Có duyên ở chỗ, những chức năng trước làm vô cùng xuất sắc, còn chức năng cuối cùng cũng đạt được tiêu chuẩn nhất định.

Ngoại trừ sản phẩm ra mắt này, bọn họ còn hoàn thành hợp đồng bên công ty điện tử. Sau khi đối tác nhận được rồi, họ không đưa ra bình luận ngay lập tức nhưng trải qua một tháng áp dụng vào thực tế, đôi bên đều cảm thấy hài lòng.

Tường Chính Hàn rèn sắt khi còn nóng, anh bắt đầu mở rộng kinh doanh. Sử dụng phần vốn khởi dựng doanh nghiệp mua bán quyền một số phần mềm chuyên dụng. Hơn nữa còn nhờ vào các mối quan hệ của Tạ Bình Xuyên, nhận điện thoại của nhiều công ty khác nhau cho đến tận chiều, cổ họng cũng cảm thấy khô rất.

Bốn ba suốt một tháng trời cuối cùng cũng có một lượng khách ban đầu.

Nhưng số lượng khách vẫn ít đến đáng thương, giá cả cũng thấp nhất thị trường. Hạ Lâm Hi nghe được hiện trạng của họ cũng sốt ruột theo: “Chúng ta phải làm gì đây? Làm gì mới thu hút được khách hàng?”

Nơi bọn họ họp bàn vẫn là trường học như trước.

Trước mắt là ngày nghỉ hè, không ít bạn học đã về nhà, vậy nên sân trường thoáng đãng hơn so với trước, những chú chim sẽ xuyên qua rừng cây, tíu tít những âm thanh vui nhộn. Sáng tám giờ Mặt Trời đã rực rỡ, ánh nắng chạm vào đất êm.

Cố Hiểu Mạn đứng dậy tại chỗ, đưa tay kéo tấm rèm: “Vấn đề thu hút khách hàng, mình cảm thấy, mấu chốt là ở chỗ, bây giờ... Chúng mình vẫn chưa có danh tiếng gì.”

Cô ấy mang một chiếc váy hoa, buộc gọn tóc lên, tóc mang tai kẹp lại, vẫn có gì đó rất sinh viên. Nhưng cô ấy vẫn đeo đuổi lối suy nghĩ thương nghiệp, cố gắng nhìn mọi chuyện từ quan điểm của khách hàng: “Mình không hiểu sản phẩm của các cậu, cũng không hiểu các cậu có thể làm gì.”

Trần Diệc Xuyên băng qua dây ghế, ngồi bên cạnh Cố Hiểu Mạn, hơi ghé đầu lên, nhìn vào máy tính của mình, nhưng trên màn hình không xuất hiện gì cả, không ai rõ cậu đang ngăn ngừa chuyện gì.

Từ góc nhìn của Cố Hiểu Mạn, có thể thấy chiếc mũi cao thẳng, gương mặt cân xứng của cậu. Tuy tính tình cậu không tốt nhưng cũng là một cậu chàng tuấn tú. Thế mà lúc này Cố Hiểu Mạn không còn tâm tư nghĩ chuyện yêu đương, cô tập trung cả vào hướng phát triển sản phẩm: “Mười mấy khách hàng

của chúng ta đánh giá rất tốt, tuy nhiên suy nghĩ duy nhất của họ đó là muốn chúng ta khai thác thật nhanh, chóng hoàn thành hợp đồng.”

Cố Hiếu Mạn nói: “Hơn nữa, khách hàng cũng không biết đến sản phẩm của chúng ta, mỗi ngày chỉ có vài cuộc điện thoại. Số lượng tiếp cận trên mạng không cao, quảng cáo trên các diễn đàn cũng quá chậm.”

Trần Diệc Xuyên hơi nhích chân, sau đó ngắt lời cô: “Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ không có cách nào?”

Cố Hiếu Mạn không nghĩ ra cách gì cả.

Cô có thể tìm ra vấn đề không có nghĩa sẽ biết cách giải quyết.

Cố Hiếu Mạn tự thấy ngượng ngùng, hai má cô ửng đỏ lên, giọng cũng cao hơn: “Sao cậu lại hỏi mình? Mình không biết phải làm sao cả...”

Trần Diệc Xuyên vỗ nhẹ lên chân cô: “Vậy cậu nói nhiều thế làm gì?”

Cố Hiếu Mạn mang váy, tay phải cậu chạm vào bắp đùi cô, tuy cách một lớp vải nhưng đầu óc cũng trở nên trống rỗng. Những lời Hạ Lâm Hi nói sâu đó, Cố Hiếu Mạn không tài nào nghe rõ.

Trần Diệc Xuyên cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu vô ý nhìn cô, cười nói: “Lại ngẩn người rồi.”

Cậu chống cằm, lười biếng bảo: “Bạn học Cố này, cậu hoàn hồn nhanh đi!”

Còn chưa dứt lời, Cố Hiếu Mạn đã chỉnh trang lại các ngón: “Chúng ta tiếp tục chuyện gì, bây giờ phải làm gì?”

Hạ Lâm Hi mở điện thoại ra, liên tiếng: “Phải nghĩ cách thu hút khách hàng.” Cô tạm ngừng hai giây, ngẩng đầu nhìn họ: “Mình có hỏi một blog công chúng thuộc hàng V, một quảng cáo tầm vài trăm vạn, chúng mình không chỉ trả nổi”

Tường Chính Hàn mới nói chuyện ở sau phòng học xong, anh đóng cửa lại, đến trước bàn Hạ Lâm Hi: “Khách hàng chủ yếu của chúng là là những xí nghiệp hạng trung.”

Anh nói: “Trên các blog công chúng lớn hiện tại chưa ảnh hưởng quá mạnh đến mặt kinh doanh chuyên ngành.” Anh nói xong còn cười. “Quan trọng nhất là không đủ tiền.

Trong phòng học tổng cộng có năm người bao gồm cả Tường Chính Hàn. Lão Dương là điển hình cho loại người chỉ biết kỹ thuật, không quan tâm đến thị trường, vậy nên anh ta chọn cách im lặng, chăm chú lắng nghe lời mọi người.

Cố Hiếu Mạn không nghĩ ra cách, Trần Diệc Xuyên cũng chẳng biết gì, tay Hạ Lâm Hi đặt bút viết, một lúc lâu sau đáp: “Cậu biết công ty Baidu có một Wikipedia riêng không? Wikipedia này là để tấn công ra thị trường nước ngoài.

Cô thả bút trong tay xuống, giải thích: “Bình thường chúng ta tra cứu trên Baidu sẽ xuất hiện mục sửa chữa Wikipedia, có một phần giới thiệu doanh nghiệp, chỉ cần doanh nghiệp đó thanh toán tiền, họ có thể tự sửa chữa...”

Tường Chính Hàn cúi đầu, chăm chú nhìn cô “Ý em là chủ động liên hệ với doanh nghiệp sao?”

“Đúng vậy, người tiêu dùng không chủ động điện thoại cho công ty bởi vì anh không tác động đến họ, họ cũng không biết anh.” Hạ Lâm Hi trả lời. “Vậy nên em cảm thấy, chúng ta liên hệ các doanh nghiệp tiềm trung là một bước đi có tiềm năng, chẳng qua nhân lực không đủ, lúc ban đầu sẽ rất khó khăn.”

Trần Diệc Xuyên chau mày: “Hạ Lâm Hi, tôi nói với cậu cái này, chúng ta cần phải cải tiến sản phẩm thêm nữa mới chiếm lĩnh thị trường được. Tim nhân viên không chỉ tìm nhân viên kỹ thuật mà còn phải tìm nhân viên nghiệp vụ nữa.”

Cậu ta đặt máy tính lên đùi, cả người thoáng ngả ra nhưng sau lại thẳng lưng trở lại. Trên màn hình còn một đơn hàng giang dở, vẫn còn cuộc đối thoại sót lại, cậu lướt sơ qua, cảm khái: “Lộ mạn mạn kì tu viễn hê, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác.”

Tường Chính Hàn nói tiếp: “Tôi nỗ lực cùng cậu.” Anh vỗ vai Trần Diệc Xuyên, sau còn nói thêm: “Chúng ta cứ tiếp tục hạng mục ban trước, đều ủy thác lên Github, tự hoàn thành tại nhà nhé!”

Anh khởi động máy tính, mở một trang mạng ra: “Bây giờ cũng đã có số lượng hợp đồng nhất định, cũng có nhu cầu kinh doanh, tôi định thuê một phòng làm việc, bắt đầu tuyển người.”

Thuê một phòng làm việc, bắt đầu tuyển người.

Câu nói này như một đợt bom vậy, bỗng nhiên nổ tan tành khiến tất cả mọi người đều ngẩng đầu. Người đầu tiên mở miệng, ấy vậy mà lại là lão Dương luôn im lặng: “Tổng tổng, tình trạng kinh tế của công ty chúng ta, tôi vẫn biết sơ sơ...”

Anh gãi đầu nói: “Tôi không nghi ngờ năng lực của công ty, khả năng lập trình của cậu tôi cũng đã thế, thế nhưng bây giờ... Không phải nên tiết kiệm tiền hay sao?”

Lão Dương dùng từ vô cùng mềm mỏng, Trần Diệc Xuyên lại thẳng thừng: “Tổng Chính Hàn, à không, gọi cậu là Tổng tổng mới đúng, giá phòng Bắc

Kính không phải là chuyện đùa, cậu vừa phát tiền lương cho chúng tôi, vừa mua những trang thiết bị cần thiết, chúng ta còn dư dả gì sao? Tôi cũng thấy lo nữa là.”

Người lo không chỉ mỗi Trần Diệc Xuyên mà còn có Cố Hiểu Mạn và Hạ Lâm Hi.

Cố Hiểu Mạn là kế toán của công ty, trước giờ luôn cẩn thận, cẩn cù và trung thực. Cô vận dụng hết toàn bộ bài vở học trong môn chuyên ngành vào công việc, cẩn trọng vô cùng.

Nhưng sự thật tàn khốc. Từ lúc mở công ty đến nay, tổng cộng mới có ba tháng nhưng chi ra thì nhiều, thu vào lại không bao nhiêu.

Đối với sự phản đối của bạn bè, Trương Chính Hàn vẫn kiên trì: “Ngân sách dự kiến không đủ nhưng chỗ làm việc cần phải có.

Mọi khi thái độ của anh luôn ôn hòa, đối xử với mọi người rất lịch sự, rất biết cách lắng nghe. Nhưng bây giờ lại sử dụng quyền hành của mình, không thể lay chuyển: “Các cậu nói đúng, giá phòng ở Bắc Kinh rất cao, cho nên vì chuyện tiền nong, tôi định thuê một căn hầm mà thôi.”

Trương Chính Hàn mở máy tính, lấy ra một PPT đã chuẩn bị sẵn.

“Tầng hầm này ở khu Hải Điện, cách chỗ các cậu không xa.” Trương Chính Hàn nói. “Cơ sở vật chất tạm ổn nhưng lại thiếu một cái điều hòa.”

Còn chưa dứt lời, lão Dương là người đầu tiên ghé sát vào.

Anh đẩy gọng kính lên, híp đôi mắt nhìn vào màn hình, nở nụ cười: “Đúng là rất được, nhìn nơi này sạch sẽ lại rộng rãi, đúng là tốt hơn so với tầng thượng của tôi nhiều.”

“Tốt như vậy thật?” Trần Diệc Xuyên không tin, còn quay đầu xem xét, yêu cầu của cậu cao hơn so với lão Dương nên phải một lúc lâu sau mới nói: “Trang trí lại thì cũng không đến nỗi, chỉ là không có cửa sổ, không thấy ánh Mặt Trời, chắc không bị trùng gió đâu.”

Hạ Lâm Hi không động đậy gì một lúc lâu mới bảo: “Nơi thoáng mát, trang trí đẹp, có ánh nắng Mặt Trời, có khả năng trúng gió, gần khu Hải Điện... Chúng ta không thuê nơi đâu.”

Trương Chính Hàn còn chưa trả lời, lão Dương đã cướp lấy: “Không sao cả, không phải chỉ mới bắt đầu thôi sao, như vậy đã tốt lắm rồi. Tôi sẽ cố gắng tối ưu hóa sản phẩm, cho đến khi bản hoàn thiện nhất ra mắt.”

Lời của lão Dương sục sôi tâm huyết. Năm nay anh mới tốt nghiệp đại học nhưng lại không quan tâm đến công việc, chỉ làm công cho Trương Chính Hàn. Không phải bởi vì Trương Chính Hàn là người tử tế mà những gì anh đưa ra rất tuyệt vời.

Anh sẵn sàng chi cổ phần cho lão Dương, tiền lương cũng hậu hĩnh không kém.

Chiến tranh Hán Sở, người ta đều bảo Hạng vương phải xưng bá thiên hạ, Lưu Bang chỉ là kẻ xó chợ đầu đường. Nhưng trong sách Sử chó ghi, mỗi khi Hạng vương quyết định ban thưởng cho thuộc hạ, cầm ấn trên tay hạ xuống rồi vẫn luyến tiếc đất phong.

Trương Chính Hàn nghĩ rằng, cách xử sự là một trong những đạo lý quan trọng nhất chuyện khởi nghiệp. Trong tay anh có quyền hành, chỉ bằng cứ chia ra cho mỗi người trong công ty, để tạo dựng hy vọng và lợi ích, mong họ sẽ gắn bó lâu dài.

Nghỉ hè là lúc tuyển nhân viên, anh rất quan trọng điều này.

Bấy giờ đã sang tháng bảy, cả thành phố đều bị nướng chín trong cái nắng gay gắt. Một ngày nóng đến ba mươi độ, nắng cam rực như lời cảnh báo của thời tiết.

Còn ở trong tầng hầm, căn bản không thấy được ánh nắng gay gắt bên ngoài. Tường dày màu trắng khuất lấp tầm nhìn, trên chiếc bàn gỗ dài bày toàn là máy tính.

Có lẽ bởi vì không thấy ánh sáng nên đèn treo phát huy công dụng đến mức tối đa. Trương Chính Hàn tự bỏ tiền túi ra trang bị một chiếc máy điều hòa, hệ thống lọc nước và điện thoại cố định. Tất nhiên anh không chỉ chuẩn bị nhiều vậy, ngoại trừ tuyển nhân viên bên ngoài, anh còn lôi bạn cùng phòng Đoạn Ninh, Tiền Thần và Chu Văn Phi đến đây.

Ký túc xá đại học của Trương Chính Hàn tổng cộng có bốn người. Hiện tại đang lúc nghỉ hè, cả ba người bạn họ đều đang tìm chỗ thực tập. Chẳng qua do Đoạn Ninh lười về nhà, chỉ có hai người còn lại là thật sự muốn làm việc.

Ngày đầu tiên đến tầng hầm, cả người Tiền Thần sục sôi nhiệt huyết: “Đỉnh quá! Trương đại thần, cậu thật sự rất giỏi!” Nói xong, cậu còn bá vai Trương Chính Hàn: “Không không, mình phải gọi là Trương tổng mới đúng.”

Trong tầng hầm, tiếng lạch cạch của bàn phím viết thuật toán mãi vang lên.

Trong tiếng dồn dập này, Trương tổng trả lời: “Cậu gọi mình là gì đều được cả.” Sau đó anh nói. “Mình còn một số việc, tạm biệt trước nhé.”

“Chúng mình là ai chứ, khách sao vậy làm gì.” Tiền Thần vỗ đùi nhưng vẫn thấy ngại. “Lẽ Quốc Khánh năm trước chúng ta đến Quế Lâm chơi, lúc về không nói chuyện nhiều với cậu nữa. Cậu biết rồi đó, ba mẹ mình là dân kinh doanh, có thể giải quyết vấn đề tiền bạc nhưng mình lại không quan tâm đến

máy tính cho lắm. Nguyên cả học kì hai này, mình vẫn đốt đặc cán mai.”

Tiền Thần cứ nghĩ Tưởng Chính Hàn muốn cậu ta viết chương trình vậy nên thành thật khai báo: “Chúng mình nói rõ rằng trước đã ha. Công ty của cậu mình rất muốn tham gia, nhưng kĩ thuật của mình không ổn, suy nghĩ chậm, tốc độ gõ máy không bằng anh, khả năng thi miễn bàn...”

Tiền Thần còn chưa thổ lộ xong, Tưởng Chính Hàn đã cười phá lên.

Anh bá vai cậu, giống như đang nói chuyện với anh em ruột thịt, còn thành thật nói: “Mình không ép cậu viết chương trình, đổi lại cậu thương lượng với khách hàng hộ mình được không?”

(1) Baidu: Công ty hữu hạn kĩ thuật mạng trực tuyến Bách Độ (Bắc Kinh)

(2) Wikipedia: Bách khoa toàn thư.

(3) PPT: Power Point.

(4) Lộ mạn mạn kì tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác: Quân bao nước thăm non xa, Để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng! – Trích trong bài Ly Tao – Khuất Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Tưởng Chính Hàn vừa mới nhắc đến “thương lượng với khách hàng”, Tiền Thần đã đồng ý ngay lập tức.

Tần hăm kín bụng không kể hờ, gió điều hòa thổi vù vù mát lạnh, Tiền Thần thẳng lưng, đứng dưới nói: “May quá, mình không hiểu chút gì về lập trình cả, muốn kinh doanh nhưng lại trắc trở không thôi.”

Tưởng Chính Hàn dẫn cậu vào phòng, giải thích hình thành và ưu thế của sản phẩm mình làm, phân chia từng nhóm khách hàng của công ty, Đoạn Ninh và Chu Vân Phi cũng theo sau.

Tiền Thần vừa nghe giảng, vừa ghi chép, có một số lúc cũng phát biểu ý kiến: “Ba mẹ mình nói nếu có công ty từ chối thương lượng, để kết nối hợp tác, có khi còn phải đến tận cửa để làm việc.”

“Trời nóng thế này mà cậu dám đến tận cửa công ty người ta đẩy mạnh tiêu thụ?” Đoạn Ninh ngồi bên cạnh, bàn tay chỉ ra ngoài đường. “Hôm nay nhiệt độ lên đến ba mươi tám, ra ngoài đường bị nướng chín thật đấy.”

Đoạn Ninh mang một bộ quần áo thoải mái, bên tai còn xỏ lỗ khuyên, trên tay trái có một hình xăm, có lẽ chỉ là dán lên lên cũng nên. Cậu ta cười lưu manh: “Cậu chạy đi chạy lại một mình như vậy, có về được đây không?”

Đoạn Ninh chuẩn bị hỏi tiếp, có muốn tôi đi cùng cậu không. Lời chưa ra khỏi miệng đã bị Chu Vân Phi giành trước: “Một mình Tiền Thần sao được, để mình đi với cậu ấy.”

Chu Vân Phi nói: “Đoạn ca, cậu quên rồi à? Trong trường chúng mình cùng tham gia câu lạc bộ điện ảnh, thậm chí chi phí cho câu lạc bộ đó đều do mình và Tiền Thần thuyết phục từng công ty đầu tư đấy.”

Chu Vân Phi nhắc đến câu lạc bộ điện ảnh kia, Tưởng Chính Hàn cũng nhớ lại một số chuyện. Chẳng là tháng mười một năm trước, lúc ấy anh dẫn Hạ Lâm Hi đến căn tin ăn tối, ngẫu nhiên gặp người của câu lạc bộ, bởi vì thiếu diễn viên nên lôi kéo Tưởng Chính Hàn đến bù vào.

Tưởng Chính Hàn diễn vai một người qua đường, thanh niên cố gắng nhặt rác trong trường học. Bởi lẽ đề tài của bộ phim là “Sổ tay sinh viên chưa tốt nghiệp”, thậm chí đến khi công chiếu mọi người cũng khen không ngớt lời.

Tưởng Chính Hàn không quan tâm nhiều đến bộ phim mình góp vai, vấn đề anh quan tâm là: “Bộ phim lần đó cũng do hai cậu kêu gọi tài trợ?”

“Đúng rồi, đi nhiều lắm đấy.” Tiền Thần bá vai Tưởng Chính Hàn. “Tưởng tổng, cậu còn nhớ bộ phim đó đúng không, cậu diễn vai một người qua đường.”

Chu Vân Phi vỗ đùi, nhiệt tình kể thêm: “Chỉ là một người qua đường nhặt rác thôi mà đa số đều nhìn mãi đấy nhé. Một số bạn đến coi cứ xuyt xoa về ngoài của cậu, chuyện cậu diễn vai gì ai cũng quên cả rồi.”

Tưởng Chính Hàn cười cười, lái sang chuyện khác: “Tiền tài trợ bộ phim là do các cậu đến tận cửa thuyết phục?”

“Cũng không hẳn là thế.” Chu Văn Phi lên tiếng. “Chúng mình có kinh nghiệm.”

Chính bản thân Tường Chính Hàn cũng có kinh nghiệm lập trình, anh hẹn Tiền Thần và Chu Văn Phi chiều nay xuất phát, đầu tiên đi đến những công ty tầm trung trước. Ba người học vừa nói chuyện, vừa vạch ra kế hoạch, đợi đến khi xong xuôi cả rồi, Đoạn Ninh mới giật mình nhận ra, họ không nhắc gì đến mình cả.

Đoạn Ninh kéo Tường Chính Hàn, trong lòng hơi ảm ức: “Chính ca, cậu chưa phân nhiệm vụ cho tôi.” Cậu ta vỗ ngực đầy tự hào “Không tin năng lực của tôi sao? Lúc còn trung học tôi sống rất tạm bợ, nhưng được cái biết tranh luận với người khác.”

Tiền Thần hiểu quá rõ Đoạn Ninh, vậy nên cậu đứng bên cười bảo: “Đoạn Ninh, cậu nghe tôi nói đã, người cậu bốc đồng như thế, nếu công ty người ta tỏ thái độ, chỉ sợ chưa gì cậu đã nổi đóa rồi.”

Đoạn Ninh ra trước cửa, rút một điếu thuốc, giọng cười cậu ta còn phả theo mùi khói: “Cậu đừng nói thế, tôi có thể bốc đồng nhưng cũng biết cách chịu đựng.”

Cậu tỏ vẻ như vậy, Tường Chính Hàn lại nói thêm một câu: “Bên tôi vẫn còn một công dụng đang ở giữa giai đoạn khai thác, kết quả thí nghiệm không ổn lắm nhưng cuối năm phải đưa ra thị trường rồi.

Tường Chính Hàn vỗ vai Đoạn Ninh: “So với mở rộng tiêu thụ, vấn đề kia cần cậu giải quyết hơn.”

Lúc Tường Chính Hàn nói chuyện rất dễ khiến người ta có cảm giác tin tưởng, lời nói thẳng thắn bộc trực, giống như Đoạn Ninh thật sự có tiềm năng vậy. Đoạn Ninh vừa nghe xong đã hỏi lại: “Vấn đề gì, cậu cứ nói đi.”

Cậu còn chưa dứt lời, Tường Chính Hàn đã mở máy tính ra, chậm rãi nhắc bốn từ: “Giám chế hình ảnh.”

Anh đứng chính chu trước bàn, gương mặt không để lộ cảm xúc gì.

Đoạn Ninh cuối sát người anh, mới nhận ra một số văn bản trên màn hình, tất cả đều là một số phép tính đơn giản được xây dựng để phân tích hình ảnh. Chỉ trong chốc lát nhìn thấy những thứ này, cả người Đoạn Ninh đều bất ngờ.

Ai cũng bảo hứng thú là thầy dạy tốt nhất, điều này rất đúng với Đoạn Ninh. Nhớ lại năm ấy cậu ta chỉ là một kẻ mù mờ công nghệ, thế nhưng vì hứng thú với mọi thứ hình ảnh nên dần trở thành một cao thủ giám định ổ đĩa cứng, cao thủ phá ổ hỏng, cứ tự mình đẩy mình lên cao như thế. Vậy mà nay, những gì cậu học được lại trở thành một con đường tiến xa hơn nữa.

Tường Chính Hàn giải thích với cậu ta: “Phần này nói về khả năng xử lý và tìm kiếm trên mạng, phương trình cuối có thể tối ưu, nhưng tôi không đủ thời gian.”

Đoạn Ninh mở cửa phòng ra, chỉ về phía lão Dương bên ngoài: “Nếu cậu có vấn đề gì, có thể hỏi lão Dương. Tổ họ sáu người, phụ trách hai mảng, có rất nhiều nhiệm vụ phải làm.

Tổ nhỏ của lão Dương mới nhận thêm bốn thành viên mới, họ đều là sinh viên đại học Thanh Hoa, bình thường cũng đã rất thân thiết rồi. Đoạn Ninh mới đến, chưa thể hòa nhập, kỹ thuật không cao nhưng chính cậu lại có sự ham thích, không ngại khó khăn nên lão Dương đồng ý giúp đỡ.

Bọn họ giam mình trong tầng hầm lập trình, suốt ngày động não gõ máy, mỗi tối về cả tinh thần lẫn thể xác đều kiệt quệ. Thế nhưng nơi đây không thấy ánh nắng Mặt Trời chói chang, họ cũng tránh được phân nào nổi đau của bên nghiệp vụ.

Hạ Lâm Hi là người nhìn thấy rõ ràng nhất.

Mỗi sáng Tường Chính Hàn đều đến tầng hầm, dốc hết tâm huyết thảo luận với tổ kỹ thuật, giữa trưa thí nghiệm xem xét số liệu, tìm cách tối ưu hóa cơ cấu, buổi chiều là chạy cùng nhóm Tiền Thần đi khắp nơi, giống như đầu đầu ở khu Hải Điện này cũng đã in dấu chân rồi.

Tối chiều tối lại quay về tầng hầm, tiếp tục quá trình quy hoạch, xem lại đơn đặt của khách, viết ra một số phần mềm nhỏ, lại tính toán cho việc đổi mới lần sau.

Tối nào cũng khoảng mười giờ anh mới về đến nhà, Hạ Lâm Hi dần hình thành thói quen làm cơm chiều trước rồi đợi anh về.

Cô xót khi thấy anh mệt như thế, vậy mà Tường Chính Hàn còn nói: “Mười giờ anh mới về, em đừng đợi nữa.” Nói xong còn xoa đầu cô: “Đạo gần đây cũng không có thời gian chăm sóc em chu đáo.”

Bây giờ là đêm hè, bầu trời như một tấm màn tối màu, che hết mọi phong cảnh bên dưới. Bên trong đèn đuốc sáng trưng, khuất lấp sau chiếc màn mỏng bên cửa sổ, gió lạnh tinh nghịch chen vào kẽ hở, xóc tung nó lên.

Hạ Lâm Hi mang một chiếc váy ngắn, còn khoảng khăn tắm trên người, cô vừa mới bước ra từ nhà vệ sinh đã bị cơn gió thổi đến.

Cô thả ra ra, chủ động ôm anh: “Tối em ăn một ít rồi, cũng không cảm thấy đói. Đợi mười giờ anh về, chúng ta lại ăn chung.”

Nói xong, Hạ Lâm Hi lại đến bên sofa, cô lấy một tập tài liệu thật to trên bàn đúi vào tay Tường Chính Hàn: “Đây là kế hoạch của Sở Thu Nghiên, bên trong có hợp đồng với công ty nhà cô ấy, cô ấy muốn tìm bên nghiệp vụ của anh bàn chuyện hợp tác...”

Gia đình Sở Thu Nghiên giàu có, cha mẹ kinh doanh bất động sản, mở rất nhiều chi nhánh ở khắp nơi. Cô ấy không thiếu thốn vật chất, làm việc vì hứng thú là chính, học tập cũng là mưu cầu kiến thức mà thôi. Bây giờ nghe từ Hạ Lâm Hi chuyện sản phẩm của công ty Tường Chính Hàn, cô ấy cũng muốn thử một lần.

Tường Chính Hàn đọc qua bản kế hoạch, ngẫm một lát rồi đáp: “Anh sẽ bảo Tiền Thần đến gặp cô ấy.”

“Trong giới kinh doanh bất động sản, gia đình cô ấy cũng có danh tiếng.” Hạ Lâm Hi ngồi trên ghế, vừa xới cơm, vừa bảo: “Nếu hợp tác tốt sẽ mở ra thêm nhiều cơ hội hơn nữa.”

Tường Chính Hàn ngồi uống bên cạnh, nhận bát cơm trong tay cô: “Họ muốn phân tích dữ liệu khách hàng, khối lượng dữ liệu lưu trữ, và lại lọc dịch vụ quảng cáo sao?”

Hạ Lâm Hi gật đầu nói: “Đúng vậy, em có giới thiệu với Sở Thu Nghiên rồi.

Bản thân cô còn chưa ăn gì nhưng đến lúc này vẫn chỉ nghĩ đến Tường Chính Hàn, còn liên tục gấp thìa cho anh.

“Em tự học trên mạng, thật ra cũng không khó lắm” Hạ Lâm Hi có khả năng tiếp tục rất tốt, nên cứ đâm đầu vào làm. “Anh nếm thử xem thế nào.”

Tường Chính Hàn cắn một miếng, sau khi nhai thì nuốt xuống, anh thành thật bình luận: “Ngon lắm.”

Hạ Lâm Hi đặt bát xuống nhìn anh: “Thật sao?”

Tường Chính Hàn nói đùa với cô: “Sau này có khi em vượt được anh luôn đấy.”

Căn bản Hạ Lâm Hi không hề tin, cô cũng gấp một miếng thịt ăn thử. Nước kho không đậm vị lắm, còn thu xa tay nghề của anh. Nhưng cô không muốn nhận thua nên chọn lối tắt khác: “Em nhớ anh thích ăn cá, hôm nào em làm thử nhé, chắc chắn sẽ ngon mà.”

Tường Chính Hàn chỉnh lại cho đúng: “Anh không thích ăn cá nhất đâu.” Ngón tay thon dài của anh miết lên vành bát nom rất đẹp. Hạ Lâm Hi ngẩng người, hỏi ngược lại: “Vậy anh thích ăn gì?”

Tường Chính Hàn như đang nghĩ đến điều gì đó, sau đó nở nụ cười nhìn cô, lúc định trả lời Hạ Lâm Hi đã vội ngăn lại: “Em hiểu, em hiểu.” Cô thông cảm cho sự vất vả của anh, vậy nên bây giờ anh đang muốn gì, cô cũng hiểu được: “Tối nay... Anh muốn sao cũng được...”

Lúc Hạ Lâm Hi nói những lời này, đôi má trắng nõn như điểm thêm phấn hồng, tựa như đóa phù dung mới nở. Đôi mắt trong veo sáng ngời như thể có ánh sáng chất chứa bên trong.

Tường Chính Hàn chỉ muốn rút ngắn thời gian ăn cơm.

Sau khi rửa xong chén bát rồi, anh cũng chạy vào phòng tắm với tốc độ nhanh chất, lúc ra khỏi cửa đến tóc cũng chưa sấy. Vậy mà đã vội mở cửa phòng ngủ rồi.

Hạ Lâm Hi mới giặt giũ xong, lúc này cô đứng bên ban công, dùng mắc áo treo lên. Trên tay cô là một chiếc áo sơ mi trắng tinh và chiếc mắc áo xanh thẫm.

Hai tay Tường Chính Hàn ôm eo, cúi đầu thì thầm gì đó bên tai. Đợi đến lúc cả gương mặt cô đỏ bừng, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô, bế cô lên giường, còn vội hơn so với mọi khi.

Hạ Lâm Hi nép vào lồng ngực anh, chiếc váy bị kéo ra, đành phải trở mình quấn chần che lại. Đôi má tựa lên đầu gối, không dám nhìn thẳng anh: “Tường tổng, hành vi hiện tại của anh, có vi phạm quy định quấy rối cấp dưới hay không...”

Tường tổng trả lời rất thâm ý: “Em có thể tự mình kiểm tra, kỹ thuật quấy rối của anh có cao hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Tường Chính Hàn nhắc đến kỹ thuật, khiến suy nghĩ của Hạ Lâm Hi rối tung lên, cô trùm kín chăn lên người, quay lưng về phía anh, nói: “Tất nhiên em tin tưởng kỹ thuật của anh.” Cô nói chắc nịch. “Không cần kiểm tra em cũng biết.”

Bao gối là một tấm vải đan xen họa tiết hoa, mái tóc cô phủ dài trên đấy, dưới ngọn đèn như lấp lánh ánh sao. Tường Chính Hàn khẽ đưa tay chạm vào, dòng sao như lướt qua kẽ hở tay anh. Anh chỉ đơn giản ôm cô vào trong lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô.

Tường Chính Hàn nhỏ giọng nói: “Ban này em nói với anh, tối nay anh muốn gì cũng được.” Anh còn chưa dứt lời đã nắm lấy tay cô: “Vẫn còn hiệu lực chứ?”

Hạ Lâm Hi rút tay mình lại, trở mình trong chăn, sau đó nhìn anh.

Cô thoáng lướt qua chiếc đồng hồ treo trên tường, nhắc nhở: “Em nói sẽ giữ lời, nhưng bây giờ đã mười một giờ đêm rồi, ngày mai anh phải dậy sớm nữa.”

Tường Chính Hàn tắt đèn trên đầu giường, Hạ Lâm Hi nghĩ anh đã buồn ngủ rồi. Cô im lặng nằm bên cạnh anh, bất ngờ nên không kịp phòng bị, chỉ nghe tiếng anh thủ thỉ bên tai: “Một lần cũng không được sao?”

Câu hỏi của anh như đang thương lượng, nhưng rõ ràng không hề chừa cho cô đường lui, không bao lâu sau buộc phải vào chuyện chính. Lúc bắt đầu, Hạ Lâm Hi vẫn nhớ rõ lời hứa của mình, anh thích tư thế gì cũng chiều theo anh, nhưng dần về sau, cả người cô như tan ra, hai bàn tay siết chặt khăn trải giường, chỉ còn nhớ mình đã hỏi một câu: “Ngày nào anh cũng bận rộn như vậy, sao thừa tình lực đến vậy cơ chứ?”

Thực tế giống như cô nói, hai người họ lần lộn đến rạng sáng hôm sau. Tường Chính Hàn chưa biết mệt, nhưng Hạ Lâm Hi kiệt sức lắm rồi, cô nằm trong lòng anh, gối đầu lên ngực, mái tóc dài buông xõa sau lưng. Tuy đã rất mệt rồi nhưng vẫn không ngủ được.

Tường Chính Hàn lại bật đèn giường lên, kéo cô và chiếc gối sát mình hơn. Em đang nghĩ gì mà lại chưa ngủ đây?”

Hạ Lâm Hi nhìn chằm chằm vào chiếc tủ trên đầu giường, nơi đó bày một quyển lịch bàn: “Em cảm thấy thời gian trôi thật nhanh, bây giờ đã là tháng bảy rồi.” Cô vươn tay ra khỏi chăn, lấy tay chỉ cho anh xem: “Tháng tám, tháng chín... tháng mười hai, năm nay rồi sẽ trôi qua nhanh thôi.”

Tường Chính Hàn nắm lấy tay cô, lạc quan: “Năm nay còn đến năm tháng lận.” Anh bỏ tay cô vào trong chăn, sau đó khẽ vuốt mái tóc cô, những sợi tóc mềm mại vượt qua tay anh, đập xuống chiếc gối ngủ trắng phau.

“Đừng nghĩ nữa, mau ngủ đi.” Anh nhích lại gần cô thêm chút nữa, lại ôm lấy cô, trấn an: “Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp.”

Hạ Lâm Hi rất nghe lời, cô gật đầu, lên tiếng “vâng”.

Sáng hôm sau, trời nắng gay gắt.

Nắng tháng Bảy rải khắp mặt đất, nhiệt độ buổi sáng cứ tăng dần lên, cho đến mười giờ thì quả là oi bức khắp người. Dầu vậy ngoài đường người vẫn đông không kể xiết, tất cả đều hối hả trong tường lửa của mùa hè.

Tường Chính Hàn lại ở trong tầng hầm anh thuê như mọi khi.

Nhưng khác với lúc trước ở chỗ, hôm nay, Đoạn Ninh lại dẫn theo một người mới đến.

Cô gái này tên Kha Tiểu Ngọc, là bạn học cùng lớp với Tường Chính Hàn. Ngoài trời nóng đến ba mươi tám độ nhưng Kha Tiểu Ngọc vẫn mang một chiếc áo dài tay và đôi kính nặng độ. Trên lưng cô ấy còn có một chiếc balo. Lúc chiếc balo ấy vừa được tháo ra, Tường Chính Hàn nhìn thấy lưng cô ấy ướt đẫm mồ hôi.

Tất cả đều vì quá nóng.

Đoạn Ninh không để ý nhiều đến vậy, cả người cậu ta mang một bộ khoan khoái sạch sẽ, gương mặt còn nở nụ cười: “Mấy hôm trước tôi phát hiện công ty chúng ta còn thiếu người, đúng rồi, đó là nhân tài trong mảng bảo mật.”

Trong mắt Đoạn Ninh, cô gái không được xinh đẹp đều giống như những cậu con trai. Vậy nên cách cậu đối xử với Kha Tiểu Ngọc như đối xử với bạn thân vậy: “Vậy nên tôi liên lạc với Kha Tiểu Ngọc, mọi người mau đến chào cô ấy đi. Tôi cam đoan với mọi người, kỹ thuật của Kha Tiểu Ngọc thuộc dạng xuất chúng đấy. Cô ấy từng cài một loại virus vào máy tính của tôi mà. Đúng rồi, ba cô ấy là thành viên nhóm hacker đầu tiên của Trung Quốc... Tên là gì ấy nhỉ? Hình như là liên minh Hồng Hắc.”

Đoạn Ninh nghiêng đầu qua nhìn Kha Tiểu Ngọc: “Tôi không nói sai đúng không? Liên minh Hồng Hắc đúng chứ?”

Kha Tiểu Ngọc trả lời: “Ừ, là Hồng Hắc.”

Sau đó còn bổ sung: “Liên minh Hồng Hắc đã giải tán rồi, bây giờ ai sử dụng cái tên này đều là kẻ lừa đảo.”

Cô ấy ôm chiếc balo của mình, tỏ vẻ rất khách sáo.

Diện tích tầng hầm không quá lớn, ngoại trừ phòng khách ra chỉ có bốn phòng, không hề có cửa sổ bất nắng nào. Những thành viên trong nhóm lập trình vây quanh một chiếc bàn lớn, bên cạnh họ còn một chồng sách và đồng giấy nháp bừa bộn. Thế nhưng nhìn thấy Kha Tiểu Ngọc ngoài cửa vẫn nhiệt tình tiếp đón: “Chào em!”

Kha Tiểu Ngọc gật đầu với họ.

Tướng Chính Hàn bật cười, cũng đến đây.

Anh dẫn Kha Tiểu Ngọc đến một căn phòng, bên trong còn Có Hiểu Mạn và Hạ Lâm Hi. Không biết hai cô ấy đang làm gì mà đều như những chiếc cọc gỗ, cứ thừ ra tại chỗ.

Hạ Lâm Hi là người đứng dậy đầu tiên, cô ấy đưa cho Kha Tiểu Ngọc một chiếc khăn tay. Kha Tiểu Ngọc lặng lẽ nhận lấy. Hạ Lâm Hi chấp hai tay ra sau lưng, cứ như vậy nhìn cô nở nụ cười: “Cậu nóng không? Mau lau mặt cho mát đi.”

Từ trường học đến tầng hầm không đến hai ngàn mét nhưng trời hè quá bức bối lên gương mặt Kha Tiểu Ngọc lấm tấm mồ hôi. Cô lấy tay quạt qua sau đó mới dùng khăn tay lau nhẹ.

Thật ra Kha Tiểu Ngọc biết Hạ Lâm Hi cũng như Hạ Lâm Hi biết Kha Tiểu Ngọc vậy.

Khoảng chừng nửa năm trước, lúc ấy Kha Tiểu Ngọc cài loại virus khó xoi vào máy tính của Đoạn Ninh, sau này mới bị Tướng Chính Hàn phát hiện. Nhờ có vậy, mối quan hệ lỏng lẻo giữa Đoạn Ninh và Kha Tiểu Ngọc được bắt đầu.

Kha Tiểu Ngọc nói: “Mình đến phòng vẫn.”

Cô ấy vẫn ôm khư khư chiếc balo, đôi mắt lại nhìn Hạ Lâm Hi chăm chú. Hạ Lâm Hi còn chưa nói gì, Kha Tiểu Ngọc đã lấy máy tính ra, trình bày kinh nghiệm hạng mục để Hạ Lâm Hi xem xét.

“Năm tuổi mình bắt đầu học lập trình máy tính, đầu tiên học hệ nhị phân và hệ số hexa, sau đó mới học thuật Toán.” Kha Tiểu Ngọc giải thích với Hạ Lâm Hi: “Mình đọc ABCDE, thứ đầu tiên mình nghĩ đến là hệ số hexa chứ không phải là bản chữ cái tiếng Anh.”

Hạ Lâm Hi nhìn vào màn hình máy tính của cô ấy, chỉ lướt qua thôi cũng đã có cảm giác với trình độ bây giờ hoàn toàn không thể đánh giá được Kha Tiểu Ngọc.

Hạ Lâm Hi nói: “Cậu lập trình được mười mấy năm, mình không cần nhìn số liệu từng hạng mục cũng biết cậu có khả năng đến nhường nào.” Cô dùng một lát rồi hỏi tiếp: “Cậu học lập trình từ ba mẹ sao?”

“Là ba mình dạy.” Kha Tiểu Ngọc thành thật trả lời. “Mình muốn học gì ba mình đều mô phỏng bằng máy tính cả.”

Cô ấy gỡ kính ra, đứng ở điều hòa để gió hong khô, sau lại ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài, lên tiếng hỏi: “Đoạn Ninh đâu? Cậu ấy làm ở bộ phận nào trong công ty vậy?”

Tướng Chính Hàn đang nghe cuộc gọi từ khách hàng, bây giờ anh tạm thời không rảnh. Sau khi vào phòng, anh trả lời câu hỏi của Kha Tiểu Ngọc: “Cậu ấy ở bên giám chế hình ảnh, cậu cảm thấy hứng thú với mảng này sao?”

Kha Tiểu Ngọc nhớ kỹ lời Đoạn Ninh dặn, vậy nên phủ nhận: “Mình không làm bên giám chế hình ảnh đâu, mình đến là vì được mời vào bên bảo mật.” Qua thật, cô hiểu cách mã hóa và bảo mật hơn so với giám chế hình ảnh.

Tướng Chính Hàn đứng một bên trò chuyện với cô. Bọn họ nói về sự hoạt động và duy trì các vấn đề khác nhau, sự giao thức mạng và các thông số an toàn bình thường, cách phòng tránh hành vi đột nhập.

Sau khi nói chuyện xong, Tướng Chính Hàn thương lượng tiền lương với cô ấy rồi mới lấy hợp đồng ra.

Tướng Chính Hàn nói: “Cậu đến đây, bọn tôi rất vui.” Anh không nhắc đến Đoạn Ninh như đã hiểu rất rõ trong lòng: “Cậu có nền tảng vững chắc, đợi cậu tham gia vào, những nguy hiểm tiềm tàng có thể nhẹ bớt phần nào.”

Kha Tiểu Ngọc vuốt mái tóc của cô. Hôm nay cô bụi cao lên, lúc làm vậy lực tay hơi mạnh nên kiểu tóc bị rối tung ít nhiều.

Vì mái tóc phồng lên như vậy, che mắt đôi mắt của cô, nhưng cô không đọc nhiều, chỉ ký vào.

Tướng Chính Hàn cười nói. “Cậu không đọc điều khoản trong hợp đồng sao?” Đứng ở góc độ của người điều hành công ty, anh thấy cô ấy rất dễ bị lừa.

“Không cần.” Kha Tiểu Ngọc nói. “Đoạn Ninh bảo cậu là người tốt.”

Nói xong lời đó, cô ấy bắt đầu làm việc ngay trong ngày.

Trước đó, toàn bộ nội dung bên bảo mật đều do Tướng Chính Hàn và lão Dương phụ trách, Kha Tiểu Ngọc thông thả đến sau nhưng lại giúp gánh nặng của họ vơi đi ít nhiều.

Hạ Lâm Hi không kiềm được nhận xét: “Những nhân tài của chúng ta bây giờ, nếu tuyển bằng quảng cáo thì hoàn toàn vô dụng, dù sao chúng ta không phải công ty lớn, không có gì để thu hút họ cả.”

Cô ở chung một phòng với Tướng Chính Hàn, cửa phòng đã bị khóa trái lại. Cô cảm thấy chuyện quan trọng tốt nhất đừng để người khác nghe thấy.

Tướng Chính Hàn đáp lại: “Từ mạng lưới quan hệ bạn bè để tìm người dễ dàng hơn so với tìm bằng quảng cáo rất nhiều.”

“Em nghĩ rất nhiều, nhóm chúng ta có mười lăm người, tất cả đều là bạn học.” Hạ Lâm Hi đến sau lưng anh, anh vẫn đang ngồi trên ghế bành, trước mặt là một chiếc máy tính.

Bàn tay Hạ Lâm Hi đặt lên bờ vai anh, nhẹ nhàng xoa bóp. Cô mang một chiếc váy ngắn màu sẫm, trên người còn phảng phất mùi ước hoa, trong ánh mắt đẹp để ngập tràn hình ảnh anh. Ngón tay của cô rất dẻo, động tác nhẹ nhàng, giống như một tư tế toàn tâm giúp đỡ vị thần của mình.

Vị thần đó nắm lấy bàn tay cô, khẽ hôn nhẹ.

Anh nói: “Khách hàng lớn nhất của công ty cũng là bạn học. Gia đình Sở Thu Nghiên đồng ý hợp tác ngắn hạn với chúng ta.”

“Nếu không có sản phẩm tốt, chắc cô ấy sẽ không đồng ý kéo dài thêm” Hạ Lâm Hi nói. “Anh có cách gì không?”

Tướng Chính Hàn thuật lại chi tiết: “Trước tháng mười hai năm nay, phiên bản 2.0 sẽ được đăng tải.” Anh nhìn vào màn hình máy tính, lại phát hiện một số vấn đề mới. Một số lỗi hỏng được khách hàng phản ánh lại không được giải quyết kịp thời.

Xét cho cùng, đều do nhân lực không đủ.

Nhưng tuyển người một cái mù quảng cũng không phải ý hay. Tuy lập trình là một nghề dễ kiếm việc nhưng lại không phải là một dòng nước chảy rồi lại thôi. Người mới đến không chỉ mang lại nhân lực mới mà cũng là một mối nguy tiềm tàng đối với công sức của tập thể. Tướng Chính Hàn có gặp qua một ví dụ, đó là Trịnh Tầm ở công ty XV, không có hứng thú với lập trình, không đeo đuổi kỹ thuật cao hơn, thuật toán viết ra bao giờ cũng sai lệch so với thực tế.

Tướng Chính Hàn muốn mở rộng quy mô công ty nhưng tài chính lại không cho phép.

Hạ Lâm Hi không biết anh đang suy nghĩ cái gì, ngón tay lỡ chạm vào ngực anh. Bất thình lình bị Tướng Chính Hàn đè lại, đầu óc anh đang nghiêm túc suy nghĩ nhưng lời nói lại không như thế.

Anh khăng khải nói: “Tay em có thể vào trong lớp áo.”

“Bây giờ là giờ làm việc.” Hạ Lâm Hi nghiêm túc sửa lại. “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh.” Cô rút tay mình lại, nhanh chóng lái sang chuyện khác. “Anh biết em học khoa Toán, lúc trước viết rất nhiều luận văn, số thuật toán viết ra cũng đến mười ngàn, nhìn vào thuật toán hiện tại của chúng ta, em có một cách cải tiến.”

Cô ngồi xuống bên cạnh anh. “Tướng tổng, anh có muốn nghe không?”

Tướng Chính Hàn không để ý đến giờ hành chính, nở nụ cười rồi mới đáp: “Em ngồi trên đùi anh, nói đầu đuôi anh nghe xem.”

Hạ Lâm Hi hỏi ngược lại. “Tại sao đến lúc bàn vấn đề, em cũng phải ngồi lên chân anh?”

Tướng Chính Hàn rút một tờ giấy nháp ra, bắt đầu viết kế hoạch cho dự án: “Em ngồi càng gần càng dễ trao đổi.” Anh nói vậy rất đúng, Hạ Lâm Hi gật đầu, thật sự kéo ghế qua.

Bọn họ bàn luận nửa tiếng, sau đó Tướng Chính Hàn ra khỏi cửa một mình, tìm lão Dương cùng tổ bàn bạc lại thêm lần nữa. Hạ Lâm Hi ngồi tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát thì thấy điện thoại sáng lên.

Hạ Lâm Hi vừa mở ra nhìn, thì ra là cuộc gọi từ mẹ cô.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Khi điện thoại vang tiếng chuông thứ ba, Hạ Lâm Hi quyết định nhấn nút nghe.

Mẹ cô im lặng vài giây, sau mới lên tiếng hỏi: “Nói mẹ nghe xem, gần đây con sao rồi?”

Hạ Lâm Hi kể điện thoại đứng lên, đóng cửa phòng lại. Cô dựa vào cánh cửa kia, ngoan ngoãn trả lời như bình thường. “Con rất ổn, còn mẹ thì sao?”

Mẹ cô không nói hiện tại mình thế nào, chỉ tiếp tục hỏi: “Hè năm nay con không về nhà là vì thực tập ở công ty Lion, không có nguyên khác đúng không?”

Ánh sáng trong tầng hầm không tốt, điều kiện thông gió cũng hơi kém. Chiếc đèn tường bắt trên chóp trần nhà chiếu sáng một góc phòng, người ta chẳng

thể biết được bây giờ là ngày hay đêm ở nơi này.

Hạ Lâm Hi đứng ở một nơi như thế, bình tĩnh nói dối mẹ cô: “Đúng vậy, con đang đi làm ở công ty.” Thật ra cô cũng lo sợ bị lộ nên không dám nói gì thêm: “Hôm nay con hơi bận, tối phải tăng ca.”

Cô vừa mới dứt lời, cuộc trò chuyện ngay lập tức trầm xuống.

Đúng vào lúc này, có người gõ cửa phòng, Hạ Lâm Hi đứng sững lại, nghe tiếng người bên ngoài vọng vào: “Hạ Lâm Hi, thuật Toán cậu viết kia lúc thực hiện sẽ có một số vấn đề nhất định, khả năng sử dụng không cao, cậu có nghĩ đến chuyện này chưa?”

Người nói là Trần Diệc Xuyên.

Cách một cánh cửa sắt nhưng Trần Diệc Xuyên vẫn thao thao bất tuyệt: “Bây giờ quan trọng nhất là gì? Đó là phải viết xong toàn bộ công dụng, cậu đề xuất tối ưu hóa có thể sẽ làm chậm tiến trình.”

Hạ Lâm Hi nắm chốt, bật tung cửa ra.

Trần Diệc Xuyên hơi tựa vào cách cửa, cả người hơi loạng choạng nhưng cũng lao vào bên trong. Cậu cao hơn Hạ Lâm Hi rất nhiều, lúc này còn ngắt đầu nói: “Hạ Lâm Hi, cậu vội gì thế, còn chưa bàn xong mà.”

“Tôi có điện thoại.” Hạ Lâm Hi nói. “Có việc phải đi.”

Cô nói qua loa với Trần Diệc Xuyên, thấy cậu ta đi xa rồi mới tiếp tục nói chuyện: “Mẹ có chuyện gì sao ạ?”

Lúc trước lúc nói chuyện với mẹ mình, bầu không khí giữa hai người hòa hợp hơn bây giờ rất nhiều. Cô không biết đã có chuyện gì nhưng ngữ điệu mẹ cô rất lạ, cô cũng đã nhận ra.

Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cũng không ngờ mẹ dứt khoát nói: “Mẹ đang đứng trước chỗ của con, ra đây đi!”

Mẹ đang đứng trước chỗ của con, ra đây đi!

Trong tầng hầm này, ngoại trừ Hạ Lâm Hi ra, tất cả mọi người đều vui đầu làm việc. Lúc Hạ Lâm Hi ra khỏi cửa, không mấy người để ý đến cô, bởi lẽ sắc mặt của cô không khác bình thường nên mọi người không ai nghĩ đã có chuyện.

Băng qua hành lang là một cầu thang. Hạ Lâm Hi đi dọc lên trên, vừa mới bước ra khỏi cổng đã nhìn thấy một chiếc xe che rèm đậu trước đường.

Chiếc xe màu đen, biển số đẹp, biểu tượng giá cả thị trường rất cao của nó.

Chín giờ mặt trời chói chang, mùa hè nóng mù quang như chữ, ánh dương như một lò vi ba, quay mặt đất chín dần. Rất nhiều người qua đường mang bộ quần áo mát mẻ, hót hải băng qua chiếc xe có rèm che kia. Cho đến khi kính xe xuống, Hạ Lâm Hi mới nhìn thấy mẹ cô.

Cô chần chừ tại chỗ hai giây rồi mới nhớ đến Tường Chính Hàn còn ở dưới tầng hầm, tóm lại ngoan cố là vô ích, cô đến bên cạnh chiếc xe kia.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” Hạ Lâm Hi chấp tay ra sau lưng, cố làm dịu tình hình. “Con không ngờ mẹ lại đến Bắc Kinh, con thật sự thực tập ở Lion, nhưng đây là...”

Mẹ của cô mang đôi kính râm che mắt, mái tóc búi chặt ra sau gáy, lớp trang điểm cũng hài hòa nhưng lại không che nổi sự mỏi mệt của bà. Đường như bà muốn nói gì đó với Hạ Lâm Hi, nhưng bàn tay siết chặt bánh lái trong chốc lát lại sửa lời: “Được rồi bảo bối, con lên xe đi.”

Điều hòa trên xe khá lạnh.

Hạ Lâm Hi ổn định vị trí rồi, mẹ của cô đập ga.

“Chắc con chưa ăn cơm trưa.” Mẹ của cô lên tiếng trước. “Mẹ dẫn con đi ăn.”

Lúc này đã mười hai giờ trưa, thời tiết bên ngoài oi bức. Chiếc xe băng qua quảng trường trước mặt, dừng lại ở khách sạn năm sao. Có hai người đứng trước cửa, Hạ Lâm Hi còn chưa xuống xe, họ đã nói: “Xin chào quý khách”

“Mẹ cô tháo kính râm, rút đôi găng tay da ra. “Khách sạn tốt hơn tầng hầm nhiều, chúng ta vào đây nói chuyện.” Nói xong bà dẫn cô vào trong đại sảnh.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn yêu cầu nghiêm khắc với cô, đã thi phải dành vị trí thứ nhất, đã làm chuyện tốt nhất cũng phải vào tay. Nhưng cô không phải thần đồng, có nhiều khi cũng không đến nơi đến chốn, lúc ấy mẹ sẽ phê bình cô bằng những từ ngữ nghiêm khắc đủ cả.

Trong trí nhớ, rất hiếm có lần nào mẹ ngồi xuống thảo luận một vấn đề cùng cô.

Hôm nay coi như là ngoại lệ hiếm thấy.

Giữa trưa đúng là lúc ăn cơm, trong khách sạn có rất nhiều vị khách đến đây. Hạ Lâm Hi cúi đầu nhìn thực đơn, nhưng lại nói: “Không phải con cố tình

nói dối, nhưng nếu con nói thật, rất sợ mẹ sẽ giận con.”

Bà Lâm ngồi đối diện cô, nhìn một thực đơn khác: “Trưa nay con muốn ăn gì? Canh rau củ ở đây rất ngon, nấu được vận chuyển từ Đông Bắc. Tổ yến nấu phèn cũng được, có thể bồi bổ cho con.”

Nhưng bà không thật sự đọc thực đơn, chỉ giữ trên tay cho có vậy: “Mẹ con kiếm tiền vất vả như thế này, không vì con thì vì ai? Để con có cái ăn cái mặc, không phải vất vưởng như mẹ năm đó.”

Lời của mẹ cô không hề tức giận, nhưng nhún hấn sự mệt mỏi, lời nói như sét đánh bên tai Hạ Lâm Hi vậy.

Mẹ của cô nói: “Bây giờ con mới hai mươi đã ở chung với bạn trai, cả ngày làm việc trong một tầng hầm, nghỉ hè không chịu về nhà, rốt cuộc là vì cái gì?”

Nói xong câu này, mẹ cô không kiềm nén nổi cảm xúc nữa, hít một hơi thật sâu. Cuối cùng Hạ Lâm Hi cũng hiểu, mẹ cô không giận đến mức tìm cô trách cứ mà là bởi vì bà mệt mỏi lắm rồi.

Trong đại sảnh còn khoảng hai mươi mấy vị khác nữa. Cách đó không xa còn có người tấu đàn tranh, đệm khúc nhạc, đó là biểu diễn miễn phí trong khách sạn. Khúc nhạc dịu dàng như nước chảy hoa trôi còn không khí trên bàn ăn lại rét lạnh.

Bồi bàn mang tổ yến lên, đặt trước mặt Hạ Lâm Hi.

Cô lấy thìa múc một muỗng, sau đó giải thích với mẹ mình: “Mẹ, con xin lỗi, nhưng trước tiên để con giải thích đã, bất kể là con không nói gì với mẹ, thậm chí còn không thành thật với mẹ đi nữa.” Cô thả muỗng xuống, giọng nói dịu hẳn đi. “Nhưng con vẫn tin rằng, mình không hề sai.”

Hạ Lâm Hi hiểu rõ câu nói này là giấy không gói được lửa, cho dù cô làm gì, mẹ đều đã biết hết rồi. Sống chung với bạn trai như thế, khởi nghiệp từ tầng hầm cũng vậy, nhưng cô đã là người trưởng thành có thể tự làm tự ăn, cô có quyền đưa ra lựa chọn của mình chứ không thể vì cha mẹ yêu cầu mà đi ngược với mong muốn được.

Cô thử đưa ra lý do: “Bây giờ con mới tròn hai mươi, nhưng con thật sự thương anh ấy, còn chuyện cùng nhau khởi nghiệp kia không phải do một mình anh ấy vạch ra, con cũng đang nỗ lực.”

Giọng của Hạ Lâm Hi vừa phải nhưng ngón tay mẹ cô lại run rẩy.

“Con không nói làm sao mẹ biết được? Con còn nói chuyện với mẹ như vậy, con biết là ba mẹ lo đến nhường nào không?” Mẹ cô không đụng gì đến thức ăn trên bàn, đôi mắt chỉ nhìn về phía con gái. “Quốc tế Lao Động không về nhà, hai tháng nghỉ hè không về nhà, mẹ gọi điện thoại cho quản lý ký túc xá mới biết con dọn ra ngoài sống rồi.”

Bà nói. “Bạn cùng phòng với con, cái cô tên Trang Phi ấy nói cho mẹ biết con sống cùng bạn trai. Năm nay con bao nhiêu tuổi, chuyện lớn nhường này cũng không nói với cha mẹ, con biết cách bảo vệ chính mình sao?”

Hạ Lâm Hi cúi đầu không lên tiếng, cô siết chặt túi xách của mình, lúc này mới phát hiện điện thoại đang reo, lúc giữa trưa cô ra ngoài không nói gì với Tường Chính Hàn cả.

Hạ Lâm Hi uống một ngụm nước, mở miệng nói: “Con hiểu ý mẹ, con biết cách bảo vệ mình.” Sau lại nói thêm: “Mọi khi con cũng biết giữ mình, không làm nặng thân thể.” Lúc Tường Chính Hàn trêu ghẹo, cô đỏ mặt nhưng thẳng thắn với mẹ mình, gương mặt cô không thay đổi gì cả.

Vò đã mẹ nay lại càng sứt.

Mẹ của cô nghe vậy, nâng tay lên, sau lại thả xuống. “Con thật sự trưởng thành rồi.”

Con thật sự trưởng thành. Những từ này không phải là lời khen.

Hạ Lâm Hi lại uống một ngụm nước nữa, cô suy nghĩ, nếu Trang Phi là người nói cho mẹ cô biết cô sống chung với Tường Chính Hàn thì ai là người kể chuyện anh đang khởi nghiệp? Thay vì nhờ kẻ mặt báo, chỉ bằng cô cứ nói thẳng ra: “Chính Hàn đang dốc hết sức khởi nghiệp, anh ấy thuê tầng hầm để lập trình bởi vì giá phòng trên mặt đất rất cao, tài chính của bọn con hiện giờ không cho phép...”

Cô còn chưa nói xong, mẹ cô đã cắt ngang: “Được rồi, con đừng nói nữa.”

Mẹ cô nói: “Khởi nghiệp còn phải trông vào quan hệ và tài chính, con ra ngoài hỏi thử đi, có ông chủ công ty nào là tên nhóc chưa tốt nghiệp đại học không?”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, năm 23 tuổi, CEO của Google gầy dựng sự nghiệp, lúc

Mark thành lập Facebook, anh ta cũng mới hai mươi, đối tác đều là bạn học. Còn cả người thành lập Snapchat, lúc tốt nghiệp đại học Stanford, năm 22 tuổi đã gặt hái thành công.

Nhưng cô không muốn tranh luận với mẹ mình, cô chọn cách nói sang chuyện khác: “Bây giờ số lượng khách hàng cũng đã khá quan, may mắn là hơn rất nhiều công ty mới khởi nghiệp khác nữa.”

Cô giải thích rất nhiều phương diện, nhưng mẹ cô không để tâm. Bữa trưa kéo dài ba tiếng, thức ăn đều đã nguội lạnh, cuối cùng bà cũng ra tối hậu thư.

“Tuồng Chính Hàn có nói với con, hai tháng trước đã từng hứa với mẹ rằng sẽ không để con chịu khổ, vậy mà bây giờ lại kéo con làm việc ở tầng hầm” Mẹ công nâng chén sứ lên, ngón tay miết quanh vành, cảm xúc trong mắt hỗn độn. “Mẹ chỉ có một cô con gái, không lo cho con thì lo cho ai?”

Bà nhanh chóng buông chén xuống, tiếp tục nói: “Con chia tay với cậu ta đi, về ký túc xá trường, học hành nghiêm túc, đừng lo chuyện công việc nữa, mẹ sẽ lo giúp con.”

Hạ Lâm Hi cắn một miếng bánh bao, hương vị rất tốt, mềm mềm mọng nước, cô cúi đầu im lặng ăn, nhẹ giọng trả lời mẹ mình: “Con biết mẹ rất thương con...”

Cô cầm chiếc thìa trong tay, thẳng thắn nói: “Nhưng con không chia tay đâu.” Cô nói rõ xong còn trấn an mẹ mình: “Cấp hai con vượt qua ba trăm người, lên cấp ba hạng nhất thành phố, cha mẹ dạy con được như thế, con cũng không sợ vất vả.”

Hạ Lâm Hi chân thành nói với mẹ mình. “Con luôn mong rằng mình sẽ trở thành một người nếu vấp ngã trên đường thì cũng có thể tự mình gượng dậy.”

Nhưng những lời này cũng không lay chuyển được mẹ cô.

Bà Lâm đứng dậy tại chỗ, đôi găng tay đã mang vào: “Tốt, tốt lắm, con thật sự ngoan cố đúng không? Đến mẹ nói con cũng không nghe nữa rồi. Được thôi, sau này con tự nuôi sống bản thân mình đi. Hai mươi tuổi đã trưởng thành, cũng nên biết tự lực cánh sinh rồi.”

Bà nói trong con giận giữ.

Nếu Hạ Lâm Hi đồng ý chia tay với Tuồng Chính Hàn sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng cô lại không đồng ý.

Tình tình của cô càng lúc càng kiên quyết, giống như một tảng đá vậy. Cô hiểu rõ ý mẹ mình, bà sẽ cắt đứt tiền tiêu vặt một năm của cô, ba mươi vạn một năm.

Tục ngữ nói tiền ra thì dễ, tiền vào thì nan, số tiền thực tập ở công ty Lion của cô còn không bằng tiền mẹ cô chu cấp.

Nhưng cô vẫn không chịu nhún nhường.

Khoản bảy giờ tối, Hạ Lâm Hi mới quay lại tầng hầm. Cố Hiểu Mạn mới nhìn thấy cô đã vội lao đến. “Hạ Lâm Hi, ông trời của mình ơi, cả chiều nay cậu đi đâu vậy? Điện thoại không gọi được, người cũng không thấy đâu.”

Hạ Lâm Hi nói: “Mẹ mình đến Bắc Kinh, mình ra ngoài ăn cơm cùng bà ấy, quên không báo mọi người mà điện thoại lại hết pin.”

Cố Hiểu Mạn tỏ vẻ đã hiểu, nhưng cô nhớ lại gì đó vội níu chặt tay Hạ Lâm Hi: “Tuồng Chính Hàn không tìm thấy cậu đã ra ngoài tìm với Trần Diệc Xuyên rồi. Nghe bảo vệ nói cậu lên một chiếc xe lạ mãi không về. Chắc là vì máy cậu không bật được nên không thể định vị.”

Hạ Lâm Hi chau mày: “Cả Chính Hàn và Trần Diệc Xuyên?”

“Chắc còn đang tìm đây, để mình gọi điện cho họ.” Cố Hiểu Mạn nói.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Nửa giờ sau khi Cố Hiểu Mạn gọi điện xong, Tuồng Chính Hàn và Trần Diệc Xuyên đều quay về.

Trần Diệc Xuyên vừa bước vào cửa chính, đã đập tay vào khung cửa: “Bạn học Hạ Lâm Hi, lần sau nếu cậu muốn đi đâu đó, tốt xấu gì cũng phải báo với mọi người một tiếng.”

Tuồng Chính Hàn thêm một câu sau đó: “Không nói cũng không sao, chỉ cần bật điện thoại là được rồi.”

Bây giờ đồng hồ trước mặt đã chỉ tám giờ đúng, ngoại trừ bốn người họ ra, bên trong tầng hầm không còn ai khác. Bởi vì mai là cuối tuần nên chiều nay được nghỉ, tất cả mọi người đều về sớm hơn một chút. Đến lúc ấy Tuồng Chính Hàn mới thoát hồn ra khỏi công việc, nhận ra Hạ Lâm Hi không còn ở đây nữa.

Anh đến bên cạnh Hạ Lâm Hi, không quan tâm xung quanh có người, vương tay xoa đầu cô. Máy giờ cô biết mất này, Tưởng Chính Hàn không còn tâm trạng nào để làm việc nữa. Đúng như một câu nói được người ta bảo ban nhau, có một người thích thật lòng giống như mang thêm một chiếc áo giáp nhưng cũng giống như một điểm trí mạng.

Hạ Lâm Hi được anh xoa đầu như vậy cũng chủ động nhận sai: “Sau này sẽ không như vậy nữa.” Để bù lại sơ sót của mình, cô đề nghị: “Mọi người đã ăn tối chưa? Để tôi mời nhé.”

Cố Hiểu Mạn chà sát lòng bàn tay vào nhau, nói: “Đến quán lẩu mới khai trương được không? Nghe mọi người bảo lẩu ở đó vừa nhiều lại vừa đậm vị nữa, nhưng mà có hơi xa, phải đi khoảng nửa giờ.”

Lúc này Trần Diệc Xuyên gật đầu: “Được, không thành vấn đề, tôi cũng muốn ăn lẩu.”

Cậu bỏ máy tính của mình vào chiếc balo đặt trên bàn gỗ: “Đúng rồi Hạ Lâm Hi, lúc cậu mất tích, tôi còn nghĩ, có phải vì tôi quá lời, cậu bức dọc nên mới bỏ trốn hay không.”

Cách đó vài bước, Hạ Lâm Hi cũng lấy túi xách, bất giác hỏi dò: “Cậu nói gì quá đáng à?”

“À, là mấy câu.” Trần Diệc Xuyên gõ bàn. “Tôi nói nhiệm vụ mấu chốt bây giờ là hoàn thiện cái ứng dụng chứ không phải tối ưu hóa nó.”

Nói xong, Trần Diệc Xuyên dang hắng: “Lúc ấy tôi còn nhiều lời thêm, nói thuật Toán cậu đưa ra vô dụng, nếu ghép vào sẽ gây phiền toái.”

Tưởng Chính hàn khựng lại, quay đầu nhìn cậu.

Trần Diệc Xuyên vội đi qua bên cạnh Tưởng Chính Hàn: “Anh em tốt, cậu cảm thấy tôi nói sai sao?”

Tay trái Tưởng Chính Hàn nắm tay Hạ Lâm Hi, tay phải mang hộ máy tính của cô, mặc dù anh bất bình thay nhưng vẫn thành thật bảo: “Trước hết phải viết xong toàn bộ ứng dụng với chiếm lĩnh thị trường được.” Anh đưa bàn tay đang cầm máy tính kia vỗ vai Trần Diệc Xuyên: “Tôi nghĩ giống cậu.”

Trần Diệc Xuyên cười cười, lại nghe Tưởng Chính Hàn tiếp tục nói: “Thuật Toán của Lâm Hi cũng dùng được nhưng cần đơn giản hóa một vài bước.” Đang nói dở, nhóm người họ đã ra đến cổng chính rồi, Tưởng Chính Hàn xoay người khóa cửa lại, Hạ Lâm Hi đứng bên đợi anh.

Trên hành lang không có một bóng đèn nào, bóng tối như bao trùm tất cả. Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên đi phía trước, bọn họ quẹo vào khúc cua hành lang, không một ai để ý đến nơi này.

Nhân lúc ấy, Hạ Lâm Hi sà vào lòng Tưởng Chính Hàn, cô muốn nói gì đấy nhưng mãi vẫn giữ im lặng, chỉ có bàn tay là ôm thật chặt.

Vì Tưởng Chính Hàn, Hạ Lâm Hi cãi lại lời mẹ.

Lúc Hạ Lâm Hi còn cấp hai, trên tivi có chiếu một bộ phim về mẹ chồng nàng dâu, lúc ấy cha cô cũng coi, còn cảm khái một câu: “Phòng tuyến bên trong mỗi con người mới là thứ khó phá vỡ nhất.”

Sau khi cảm khái xong, cha cô cũng hỏi con gái mình: “Tiểu Hi, nếu sau này có một ngày, ba mẹ không thích bạn trai của con, lúc đó con sẽ làm gì?”

Lúc ấy Hạ Lâm Hi còn quá nhỏ, cô nghe thấy câu hỏi của cha mình chỉ cảm thấy rất lạ. “Sẽ không có ngày đó, con chưa muốn có bạn trai, mối quan hệ này lãng phí thời gian lắm.”

Cha cô thấy con gái mình kiên quyết là vậy đành nhẹ nhàng từng bước: “Tiểu Hi, có nhiều chuyện không thể chắc chắn được. Ví dụ lúc con lên đại học, gặp được một cậu trai tính tình tốt, có thể gác vác trách nhiệm, tâm tính lạc quan...”

Hạ Lâm Hi không chú ý lắng nghe.

Cha cô biết vậy cười nói: “Tất nhiên, về ngoài của cậu ta cũng ổn.”

Hạ Lâm Hi nghe vậy ngẩng đầu: “Nhưng ba à, với con, tính cách và ngoại hình của anh ta không phải là vấn đề.” Sau đó trên lưng cô là một chiếc cặp, nói chắc như đinh đóng cột. “Chỉ cần ba mẹ phản đối, con sẽ không cứng đầu.”

Bây giờ rồi, Hạ Lâm Hi nhớ lại lúc ấy, cô cảm thấy ngày xưa đó mình thật giản đơn. Bây giờ cô như nam chính trong bộ phim ấy, đứng giữa mẹ và vợ mình, không biết phải theo ai, chỉ biết bị động đứng nhìn.

Nhưng lòng cô kiên quyết rằng, cho dù mẹ có chặt đứt nguồn tiền tiêu vặt của cô, không trợ giúp về mặt tài chính, cô cũng không chia tay chỉ vì như thế.

Sắc trời nhuộm đen, xung quanh không có đèn đuốc như cũ. Tưởng Chính Hàn khóa chặt cửa, bàn tay nâng cằm cô lên, ngón tay chạm vào đôi môi khẽ mở, giống như đang xác định vị trí. Không bao lâu sau, trong bóng tối, anh cúi đầu hôn cô.

Mặt đất hơi ẩm ướt, rêu xanh bám góc tường, cô nín thở lắng nghe, nghe tiếng mưa nơi ấy. Tâm tình của cô biến đổi còn nhanh hơn vận tốc mưa rơi, cô vòng tay qua cổ anh. Đây là lần đầu tiên cô làm chuyện này mà quên mất ở xa xa vẫn còn người.

Trần Diệc Xuyên ở phía xa hô lên: “Này, không phải đang vội sao, hai người còn chưa khóa cửa xong à?”

Lời này vừa nói ra, Hạ Lâm Hi vội vàng buông Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn hơi nuốt tiếc, anh thờ dãi một hơi.

Nhưng anh biết rằng, về sau còn rất nhiều cơ hội. Vậy nên anh bình ổn tâm trạng, nắm tay Hạ Lâm Hi, dẫn cô đi về phía trước, nơi có ánh sáng ngập tràn.

Anh hỏi: “Hôm nay em gặp mẹ có chuyện gì sao...”

Hạ Lâm Hi ngắt lời: “Không liên quan gì đến anh cả, chỉ nói vài thứ vụn vặt thường tình thôi.” Thật ra cô không muốn nói dối nhưng lại không thể làm gì khác: “Mẹ hỏi chuyện bài và kết quả thi cuối kì thế nào.”

Hạ Lâm Hi còn cố tình khiến nó chân thật hơn: “Từ lúc em còn nhỏ mẹ đã quan tâm đến chuyện học của em rồi.”

Tường Chính Hàn nhìn vẻ mặt bình thản của cô, không thật sự nghĩ nhiều.

Trần Diệc Xuyên đi phía trước, xoay người cười giòn tan: “Cố Hiểu Mạn nói với tôi, chúng ta bắt đầu thu lợi nhuận về rồi.” Cậu quay đầu nhìn Tường Chính Hàn rồi đi lui: “Công ty mới thành lập có mấy tháng đúng không? Chúng ta tiến bộ nhanh thật, cậu chuẩn bị phát tiền thưởng chứ?”

Tường Chính Hàn thành thật nói: “Lợi nhuận tháng này tăng thêm mười phần trăm.” Nói xong anh lấy một chiếc ô ra, trả lời Trần Diệc Xuyên: “Mười phần trăm đó chia đều cho mọi người để khích lệ tinh thần.”

Bên ngoài tòa nhà tối đen như mực, gió càng lúc càng thổi mạnh. Thời tiết gần đây trở nên oi bức cũng bởi sẽ sắp có mưa. Bọn họ mới đi được mười phút, ngoài trời đã mưa tí tách, từng giọt từng giọt đập trên quần áo.

Chiếc ô Tường Chính Hàn lấy ra ban nãy quả đúng lúc.

Ngoại trừ anh ra, ba người còn lại không ai mang theo ô.

Sau khi bung ô ra, Tường Chính Hàn đưa nó cho Hạ Lâm Hi, sau đó anh đi trước, song song với Trần Diệc Xuyên. Cố Hiểu Mạn còn đang ngờ ngác, Trần Diệc Xuyên đã quay đầu nhìn cô: “Cố Hiểu Mạn, cậu còn ngại ra đó làm gì, mau che chung với Hạ Lâm Hi đi.”

Cố Hiểu Mạn hỏi: “Vậy còn các cậu?”

“Cậu nói hai người bọn tôi à?” Trần Diệc Xuyên khoác vai Tường Chính Hàn. “Bọn tôi là nam thanh niên cường tráng, mưa nhỏ ban tối tính là cái gì?”

Hạ Lâm Hi cao hơn Cố Hiểu Mạn nên cô cầm ô lên... Thật ra cô không hề muốn che, cô chỉ muốn cùng hứng mưa với mọi người. Nhưng sau đêm hôm nay, cô sẽ không bao giờ quên ô nữa.

Cô mong mưa sẽ nhỏ lại nhưng Trời không chiều lòng người. Chỉ vài phút ngắn ngủi sau, mưa nhỏ đã thành mưa to, mưa tầm tã đổ xuống, ào ạt như cơn sóng ngoài biển khơi, có khả năng đập vào bờ bên bất thành lình.

Có rất nhiều chiếc xe lao vội qua khiến nước bắn tung tóe, văng lên cả người đi đường. Sau khi mưa to lên, mọi người không bắt taxi thì cũng là đứng nép vào cửa hàng ven đường. Tiếng ô tô inh ỏi là vậy mà lại bị tiếng sấm ầm ầm nuốt chửng cả.

Cả người mình hơi nước vẩy quanh, làn gió đem tung hoành bốn phía.

Hạ Lâm Hi đang cầm ô, chiếc váy của cô ướt sũng, dính vào bên đùi, rất khó khăn để gỡ... Đôi giày cao gót ngập nước, mỗi bước cô đi như băng qua sông. Tình trạng của Cố Hiểu Mạn cũng như cô nhưng có lẽ Trần Diệc Xuyên và Tường Chính Hàn còn chặt vật hơn.

Hạ Lâm Hi lên tiếng đề nghị: “Trời mưa to như vậy, không biết bao giờ mới tạnh, mọi người đừng đi ăn nữa nhé, về nhà bọn tôi trước đi.”

Về nhà bọn tôi trước đi.

Nhà của Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi rất gần với nơi họ đang đứng, chỉ cần đi bộ khoảng năm phút là được. Còn nếu bây giờ Trần Diệc Xuyên quay về trường học, chỉ sợ cũng tốn đến nửa tiếng đồng hồ.

Vậy nên Trần Diệc Xuyên nói: “Ăn ở nhà các cậu sao?” Cậu quệt mặt, cả người đều ướt đẫm. “Lần trước tôi đến ăn là ai nấu vậy? Tôi nói thật, thức ăn còn ngon hơn căn tin trường tôi.”

Tường Chính Hàn đáp lại: “Hôm nay cậu muốn ăn gì tôi sẽ nấu cho.”

Trần Diệc Xuyên đồng ý ngay lập tức, còn Cố Hiểu Mạn vẫn ngại ngùng: “Để mình xin tá túc nhờ ký túc xá của một đàn chị, cũng không xa đây đâu...”

Hạ Lâm Hi nghiêng ô, nhìn Cố Hiểu Mạn: “Bây giờ cậu qua đó cũng nửa tiếng, chi bằng đến nhà mình ăn cơm, thay quần áo đã.”

Ngoài cửa sổ sấm vẫn rền, gió vẫn dữ nhưng bên trong lại im lặng vô cùng. Hạ Lâm Hi thay giày, dẫn Cố Hiểu Mạn vào phòng ngủ, lấy quần áo mình

đưa cho cô ấy. Hai chiếc khăn mặt mới tinh còn treo trên ban công kia cũng bị Hạ Lâm Hi rút xuống.

Cô lấy một chiếc khăn lau tóc cho Cố Hiểu Mạn: “Mấy sậy trong nhà vệ sinh, để mình lau sơ qua cho cậu rồi đi lấy sau nhé.”

Gương mặt Cố Hiểu Mạn đỏ ửng, cô hỏi: “Trần Diệc Xuyên và Tường Chính Hàn ở phòng sách có quần áo sạch không? Hay chúng ta mang qua cho họ...”

Hạ Lâm Hi nghĩ sau đó trả lời: “Mình nhớ quần áo của Chính Hàn đặt ở ngăn tủ trong phòng sách, chắc Trần Diệc Xuyên mang vừa đấy. Nếu không trong nhà này cũng chỉ còn mỗi quần áo của mình thôi.”

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, như còn lớn hơn cả ban nãy, trong đêm đen mịt mùng như này, tiếng sấm càng khiến người ta thêm sợ hãi.

Tường Chính Hàn đã vào bếp, Trần Diệc Xuyên cũng lảng xảng bên cạnh. Tốc độ xào nấu của họ rất mau, Trần Diệc Xuyên cầm một cái vá, cũng không quên khen ngợi: “Không tệ, kỹ thuật xào rau của cậu luyện có lâu không? Củ cà rốt ngày cắt đều lắm.”

Tường Chính Hàn đặt con dao xuống, đưa cà rốt lên đĩa sau đó mới cười nói: “Năm đầu tiên của tiểu học, ba hỏi tôi sau này muốn làm gì.”

Trần Diệc Xuyên trở cà trong chảo, vụn nhỏ lửa lại nói: “Tôi biết, cậu bảo muốn làm lập trình viên.”

“Lúc đó không phải là lập trình viên.” Tường Chính Hàn lại cầm dao lên, thái rau cần. “Câu trả lời của tôi là đầu bếp.”

Trần Diệc Xuyên không nhịn được phì cười: “Tôi hỏi thật, sao cậu lại muốn làm đầu bếp?”

“Đầu bếp trong nhà...” Anh vô tình nói những từ này nhưng nhanh xosng sửa lại. “Còn cậu thì sao, lúc ấy muốn làm gì?”

Tường Chính Hàn thành công chuyển câu hỏi qua Trần Diệc Xuyên. Trần Diệc Xuyên không tính ý gì nên chẳng chú ý đến câu “Đầu bếp trong nhà” của anh, chỉ hững hờ trả lời: “Trước đây ai cũng bảo tôi là thần đồng nên từ nhỏ đã muốn theo nghiệp khoa học rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Tường Chính Hàn và Trần Diệc Xuyên vừa nấu vừa nói chuyện, cuối cùng bữa tối cũng đã nấu xong.

Trần Diệc Xuyên quay đầy vào phòng ngủ, gọi to: “Cố Hiểu Mạn, Hạ Lâm Hi, ra ăn cơm đi.”

Cố Hiểu Mạn là người đi ra mở cửa, gương mặt cô thấy rõ sau kẽ cửa, Trần Diệc Xuyên chau mày khi nhìn thấy cô, hỏi: “Sao mặt cậu đỏ thế, đang làm gì trong phòng ngủ vậy?”

“Hạ Lâm Hi đang dọn phòng.” Cố Hiểu Mạn nói. “Mình giúp cậu ấy gấp quần áo.”

Trần Diệc Xuyên làm rối tung mái tóc của mình lên: “Đừng gấp nữa, gọi cậu ấy ra ăn cơm đi.” Sau đó anh quay lưng về phía Cố Hiểu Mạn, dường như muốn nói gì đó, chần chờ một lát, cuối cùng Trần Diệc Xuyên cũng chịu vào thẳng vấn đề: “Cà hôm nay là mình làm, lát nữa cậu nhớ ăn nhiều một chút.”

Cố Hiểu Mạn đẩy cửa phòng ngủ ra, ngạc nhiên hỏi: “Không phải cậu ghét ăn cà lắm sao?”

Trong phòng khách rộng lớn, một mình Trần Diệc Xuyên đứng đó, cậu nghe vậy thì bật cười, quay đầu chăm chú nhìn cô: “Vậy thì sao? Đến cả chuyện này cậu cũng biết à?” Trên mu bàn tay cậu còn đọng lại vài vệt nước vì ban nãy rửa rau nên sau đó, cậu lấy chiếc khăn tay trên bàn trà lau sơ qua.

“Lúc trung học, mình không thích ăn cà.” Trần Diệc Xuyên ném chiếc khăn tay vào thùng rác phía trước, động tác như đang ném một quả bóng rổ. “Bây giờ thay đổi khẩu vị, thích ăn hơn rồi.”

Cố Hiểu Mạn không nói tiếp, cô đi đến bên cạnh cậu, đứng gần bàn ăn, quả nhiên có một đĩa thịt kho với cà, nhìn bên ngoài cả hương vị và màu sắc đều rất ổn.

Không bao lâu sau, Hạ Lâm Hi ra khỏi phòng ngủ. Bốn người họ ngồi xuống, Trần Diệc Xuyên chưa bắt đầu ăn cơm đã gấp cà cho từng người: “Mọi người ném thử đi, tay nghề của siêu đầu bếp đấy.”

Hạ Lâm Hi rất mực tin tưởng rằng cả một bàn cơm này đều do Tường Chính Hàn làm nên lúc cô cúi đầu ăn xong còn thẳng thắn bình luận: “Ngon, dễ ăn lắm!”

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tường Chính Hàn, nói: “Nhưng có hơi mặn.”

Tường Chính Hàn ngồi bên cạnh cô, gấp một cái chân gà đặt vào bát Hạ Lâm Hi: “Chắc chân gà không mặn đâu.” Nói xong, anh mở bình nước trái cây ra đưa cho ba người ngồi quanh mình.

Trần Diệc Xuyên uống một ngụm nước trái cây rồi lý luận với Hạ Lâm Hi. “Hạ Lâm Hi, khẩu vị của cậu là nhạt sao? Tôi thấy món này nêm nếm vừa mà.”

Cậu liếc mắt nhìn Cố Hiểu Mạn: “Cậu nói xem, đúng vậy phải không?”

Trên tay Cố Hiểu Mạn là một bát com, nhìn thấy Trần Diệc Xuyên nhìn mình chăm chăm, lưỡi cô như lú lại: “Minh... Minh thấy, ngon hơn cả nấu ở nhà hàng.”

Tường Chính Hàn cổ vũ: “Ngon hơn so với những nơi tôi từng ăn, cậu mở quán được rồi đấy.”

Trần Diệc Xuyên dương dương tự đắc, vậy mà còn cố khiêm tốn: “Mọi người nói gì vậy, tôi mới học nấu nướng chưa bao lâu.” Phần nào cũng vì Tường Chính Hàn nhắc đến việc “mở quán”, Trần Diệc Xuyên bổ sung theo bản năng: “Đúng rồi, mình nghe nói trong trường có không ít sinh viên xin làm gia sư ở một trung tâm gần đây.”

Cậu cầm đôi đũa, gõ bát com: “Nếu làm tốt thì trong một tiết có thể kiếm được một ngàn. Mình biết giáo dục ở Bắc Kinh cạnh tranh khốc liệt nhưng không nghĩ đến mức này. Bao nhiêu đứa trẻ ganh đua ở trung học, sáng đến trường, chiều học thêm.”

Cố Hiểu Mạn nghe cậu nói, cảm thấy thật khó hiểu. “Cậu nói vậy làm gì?”

“Minh nói cái này vì cậu đấy.” Giọng Trần Diệc Xuyên dịu hẳn, cậu tựa người vào lưng ghế dựa. “Minh có nhiều tài lẻ là vậy, có thể mở nhà hàng, có thể làm gia sư...”

Nói đến đây Trần Diệc Xuyên còn vươn tay khoác vai Tường Chính Hàn: “Có thể làm công cho Tường tổng nữa chứ.”

Tường Chính Hàn bật cười.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa vẫn rơi, nhưng có vẻ dần nhỏ đi. Trên cửa thủy tinh có hơi khí tích tụ, trông sao mà mờ mờ lung lung. Bỗng một cơn gió ùa vào từ cửa sổ khiến Hạ Lâm Hi hắt hơi.

Lúc cô hắt hơi, cả người nghiêng qua, quay lưng về phía bàn ăn, trong đáy mắt có chút mặt mày.

Tường Chính Hàn cầm một chiếc áo khoác qua người cô: “Tối nay có mưa, trời lạnh hẳn.” Giọng anh rất ấm, Hạ Lâm Hi trả lời: “Thật ra em không thấy lạnh, chỉ là cổ họng hơi đau.”

Cô quay đầu lại, tiếp tục chuyện đang nói dở: “Trần Diệc Xuyên, lúc nãy cậu nói đến trung tâm dạy thêm đang tuyển người đứng không?”

“Đúng vậy, lẽ ra cậu phải biết nhiều hơn tôi chứ.” Trần Diệc Xuyên vừa ăn com, vừa nói chuyện. “Trong phòng ngủ cậu, có phải có một cô tên là...” Cậu ta gấp một chiếc chân gà hầm, hơi ngất quăng một lát, sau mới nhớ đến tên người kia: “Tên Trang Phi thì phải, bây giờ đang dạy Toán ở trung tâm ấy đấy.”

Lúc Trang Phi đối mặt với các sinh viên nam, hơn một nửa vẻ mặt đều là hướng nội rù rù, không phải cô ấy xấu hổ khi nói chuyện với các bạn nam. Thực chất là vì không muốn nói chuyện với họ.

Vì vậy, Trần Diệc Xuyên không có ấn tượng gì mấy đối với cô gái này.

Ngón tay Hạ Lâm Hi hơi khựng lại nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn rất mực thản nhiên: “Không phải mình cô ấy, còn có vài sinh viên khoa Toán cũng ở đó, tháng trước tôi có nghe bọn họ nhắc đến.”

Tường Chính Hàn là người phản ứng nhanh nhất, anh nhẹ giọng hỏi cô: “Em cũng muốn làm gia sư dạy Toán sao?”

“Tại sao em phải làm chứ?” Cô nhất quyết phủ nhận. “Em đã bận vậy rồi, bây giờ không còn thời gian nữa.”

Cố Hiểu Mạn hát đệm ngay bên: “Đúng vậy, Hạ Lâm Hi cũng đâu thiếu tiền.”

Đúng vậy, Hạ Lâm Hi cũng đâu thiếu tiền.”

Lúc này đâu, Hạ Lâm Hi nghe thấy lời nói ấy, lòng cô lo lắng không thôi.

Khả năng tính toán của cô chưa từng mài mòn. Lúc bọn họ làm việc trong tầng hầm, Cố Hiểu Mạn thường dùng Excel để tính sổ, Hạ Lâm Hi chỉ cần lướt sơ qua cũng nhớ rất rõ mỗi khoản rồi, từ đó cô hiểu thêm rằng, trong vòng một thời gian ngắn, những công ty mới khởi nghiệp rất khó được cơ hội ghé thăm.

Vậy nên trong khoảng thời gian này, Hạ Lâm Hi tự thấy mình chỉ là một gánh nặng, chưa có việc gì cần đến mình.

Nhớ đến năm đầu đại học, tiền tiêu vặt của cô xa xỉ biết bao nhiêu. Một nửa trong đó đều dùng để quay vòng vốn cho công ty, một phần trả tiền thuê nhà, thật ra còn lại cũng vài vạn, nhưng cô lại mua một chiếc đồng hồ cho Tưởng Chính Hàn bằng số tiền dư đó. Lúc ấy cô chưa có khái niệm cụ thể về việc tiêu tiền, dù sao từ lúc vào cấp hai đến nay, cô chưa rơi vào cảm giác thiếu tiền lần nào cả.

Mười giờ tối nay, cơn mưa to cuối cùng cũng ngớt.

Trần Diệc Xuyên và Cố Hiểu Mạn định quay về trường học, Tưởng Chính Hàn và Hạ Lâm Hi tiễn họ một đoạn đường, đến lúc tạm biệt, Tưởng Chính Hàn mở miệng nói: “Thứ sáu tuần sau, tôi sẽ đưa bản thử nghiệm lên mạng.”

“Được, mấy giờ bắt đầu?” Trần Diệc Xuyên nói. “Khoảng bảy giờ tôi có thể đến.”

Tưởng Chính Hàn vỗ vai cậu, hai người quyết định hẹn nhau lúc bảy giờ rưỡi.

Hạ Lâm Hi yên lặng nhớ thật kĩ.

Sáng tám giờ ngày hôm sau, Tưởng Chính Hàn đi làm sớm, một mình Hạ Lâm Hi đến trung tâm dạy thêm kia, đây là một trung tâm có ủy quyền từ nhà nước, tuy mới thành lập chưa lâu nhưng đã chiếm đóng một phần thị trường, năng lực phát triển khiến người khác e dè.

Nghỉ hè là thời điểm học sinh học thêm bù đầu bù cổ, trước cửa công ty toàn xe là xe, từng tốp từng tốp học sinh trung học đi ra vào cửa chính.

Hạ Lâm Hi xen lẫn vào bên trong, đến văn phòng ở lầu hai.

Thời gian phỏng vấn chỉ mười lăm phút, quản lý hỏi một câu: “Cô là sinh viên khoa Toán?”

“Vâng.” Hạ Lâm Hi lấy thẻ sinh viên ra. “Lúc thi đầu vào tôi đứng thứ năm trong danh sách thí sinh dự thi.”

Một cái liếc mắt cho bằng chứng nhận chủ quản cũng không làm, chỉ gật gù hỏi: “Có từng tham gia thi Toán chưa?”

“Lúc Trung Học không thi.” Hạ Lâm Hi thành thật nói. “Lên đại học thì tiếp xúc với việc mô phỏng, đợt thi đầu qua mạng vừa rồi cũng đạt giải nhất.”

Cơn mưa tối qua qua đi, để lại bầu trời trong veo của ngày hôm nay, điều hòa bên trong rất lạnh, ngoài cửa sổ nắng vàng ruộm khắp nơi. Trong căn phòng sáng sủa như ban ngày ầu, quản lý tháo chiếc kính của mình ra, lấy khăn tay lau nhẹ: “Bên tôi phục vụ rất nhiều nhu cầu của các cha mẹ học sinh, họ luôn tin nhiệm chúng tôi, hy vọng sẽ giúp được con học. Có rất nhiều học sinh nơi này từ trung học đã đạt được nhiều giải thưởng quốc tế.”

Một trong những mảnh lời lúc phỏng vấn, đó là trước phê bình, sau ca ngợi.

Hạ Lâm Hi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Quản lý tiếp tục nói: “Điều kiện của cô rất tốt, những người trẻ ở nơi này chắc đều là bạn học của cô. Cô cũng như bọn họ thôi, trước nhất cứ thực tập một tháng, sau đó lên lớp. Hợp đồng dài hạn hay ngắn hạn cứ thương lượng với cha mẹ học sinh.”

Nói xong, quản lý thông thả đứng dậy, định pha một tách trà.

Hạ Lâm Hi ngồi im lặng không nói gì, cũng chẳng có ý định rời đi.

Quản lý nghiêng đầu nhìn cô: “Cô còn việc gì sao?”

“Không thể kí hợp đồng về mặt dài hạn hay ngắn hạn được không ạ?” Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn ông ta, lấy học bạ đặt trong túi xách ra, bên đó còn cả điểm ngoại ngữ lý hóa sinh.

Quản lý đặt tách xuống, nâng gọng kính lên, chăm chú xem xét học bạ của cô.

“Nội dung thi quốc gia tôi không quen nhưng nếu thi đại học hay học bổ túc.” Hạ Lâm Hi vào thẳng vấn đề. “Tôi có thể giúp họ tiến bộ rất nhanh.”

Hôm nay cô mang áo ngắn tay phối với chiếc quần bò, mái tóc cột cao thành đuôi ngựa, nhưng vốn dĩ cô rất đẹp rồi nên cho dù ăn mặc đơn giản cũng không thể nào lu mờ.

“Cô không muốn dạy một mình môn Toán à?” Quản lý hỏi.

Hạ Lâm Hi lắc đầu: “Tôi có thể dạy sáu môn.”

Bởi trung tâm này mới lập nên không lâu, đa số vốn lưu động đều được đẩy mạnh tuyên truyền, thu hút rất nhiều học sinh. Thế nhưng số giáo viên hiện tại quá ít, nên mới hè này bước vào hoạt động, bọn họ chợt nhận ra vấn đề này.

Cam kết lương cao là một trong những cách thức họ nghĩ ra để chiêu mộ thêm một số giáo viên nhất định. Sau khi Hạ Lâm Hi nói chuyện với quản lý xong, cô sửa lại một số điều lệ trong hợp đồng rồi mới kí rõ giấy trắng mực đen.

Trong hợp đồng ghi rõ, cô chỉ đến trung tâm làm việc trong một ngày hoặc buổi tối thứ sáu mỗi tuần mà thôi. Trong lúc thương lượng điều kiện với quản

lý, cô vịn vào lý do bài tập nhưng thực chất, đối với cô, dạy thêm chỉ là cách kiếm thu nhập, còn trọng tâm vẫn luôn là công ty trong tình trạng đang xây dựng kia.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Ở trung tâm này, tất cả giáo viên mới đều phải trải qua một tháng thực tập, nhưng Hạ Lâm Hi lại là ngoại lệ hiếm thấy. Thời gian thực tập của cô chỉ có một tuần, một phần là nhờ năng lực ghi nhớ của cô rất tốt, phần còn lại là số học sinh đến đây học hè quá nhiều, nhân lực không kịp bù vào.

Ngày đầu tiên lên lớp, Hạ Lâm Hi phụ trách một nhóm khoảng chừng mười học sinh lớp 11, tất cả đều đến từ các trường học gần đây. Đây là lần đầu tiên lên lớp thật sự của Hạ Lâm Hi, quản lý kỳ vọng rất cao vào cô.

Cô đứng trên bục giảng phòng học, tự giới thiệu với học sinh: “Xin chào, tôi họ Hạ, sinh viên khoa Toán đại học Thanh Hoa, lúc thi vào đại học được bảy trăm lẻ hai điểm...”

Cô còn chưa dứt lời, mọi người ngồi dưới đã hít mạnh đầy ngỡ ngàng.

“Môn học các bạn đăng kinh là Toán nên nội dung chương trình cũng mỗi Toán mà thôi.” Hạ Lâm Hi lật giáo án của cô ra, bên trong chữ viết đẹp đều tăm tắp. “Nếu các bạn gặp vấn đề về năm môn bắt buộc, cũng có thể tìm tôi nhờ giải đáp.”

Nói xong, cô bắt đầu viết phần ôn tập lên bảng.

Ngày hôm nay, Hạ Lâm Hi mang một bộ quần áo đơn giản, mái tóc dài cũng được cột gọn, nét đẹp dễ chịu này cuốn hút ánh nhìn. Ngoài trời nhiệt độ lên đến ba mươi tám, dù cô mang một chiếc quần dài đi kèm với áo phông thoáng mát, ai cũng thấy được vẻ đẹp hình thể ẩn dấu bên trong.

Không bao lâu sau, phía dưới có một nam sinh giơ tay ý kiến.

Nam sinh ấy lên tiếng hỏi: “Cô Hạ, căn bản của em không vững, em có một số phần học rất tệ, cô giúp em học bù một mình được không?”

Cô Hạ hơi dừng bút, giọng nói thả nhiên: “Căn bản của ai không vững, cuối giờ đến nói với tôi, cha mẹ các bạn đã đóng học phí, tôi có trách nhiệm giúp các bạn hiểu bài.”

Cô quay đầu lại, nhìn thẳng cậu kia: “Còn chuyện gì nữa không?”

Nam sinh nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của cô, rụt cổ lại nói: “Không ạ.”

“Tốt, chúng ta tiếp tục bài học nào.” Hạ Lâm Hi nói.

Lúc giảng bài, Hạ Lâm Hi chú ý phòng lại giáo viên trung học của mình, cô chú ý lúc nào cần nhấn mạnh, lại hiểu thấu nội dung, giảng giải dễ hiểu, đạt trọng tâm vấn đề, còn lưu ý nhắc nhở những bạn học ngồi sau.

Cô chuẩn bị ba bài tập, tất cả đều tự mình soạn ra. Cô là người đã băng qua cả một đại dương để thi rộng lớn, việc soạn ra một đề không quá khó khăn, giống như chỉ cần chú tâm một lát sẽ biết phải ra cái gì. Sau lễ trưởng thành lên đại học, cô mài giũa khả năng này thêm nữa, bây giờ dốc bầu tâm huyết ra, ai cũng khen ngợi không dứt.

Quản lý ngồi ngoài cửa, dự thính suốt một tiết.

Sau khi lớp học kết thúc, quản lý lại khách sáo với cô ít nhiều: “Tiểu Hạ, hôm đó phỏng vấn, cô nói có thể dạy sáu môn đúng không?”

Hạ Lâm Hi gật đầu.

“Tiểu Hạ, vậy cô xem thử thể này có được không? Quản lý dùng giọng điệu thương lượng để bàn chuyện với cô. “Bên tôi không chiêu mộ được nhiều giáo viên ngữ Văn lắm, cô chịu thiệt phụ trách một lớp Ngữ Văn nữa được không?”

Ông ta cười giải thích: “Có một số sinh viên học khoa Tiếng Trung, lúc nào cũng gắng văn học kinh điển cho học sinh, phụ huynh lại ý kiến rất nhiều. Bọn họ cho con đến học Ngữ Văn chỉ để thi thố, không đề cao việc giáo dục tư tưởng.”

Quản lý phẩy điều thuốc vào gạt tàn: “Tiểu Hạ, chắc cô đã hiểu ý của tôi.” Ông ta lấy một thời khóa biểu trong học bàn ra, trên đó có khoanh đỏ một chữ, đó là kế hoạch cho lớp Ngữ Văn mới.

“Ý của quản lý là, sáu ngày trong một tuần, tôi không có thời gian nào để nghỉ ngơi?” Hạ Lâm Hi nhận thời khóa biểu, nhưng không nhận lời ngay lập tức:

“Hợp đồng của chúng ta...”

“Hợp đồng là một chuyện, cơ hội lại là một chuyện khác.” Quản lý khuyên nhủ. “Cô chỉ cần nỗ lực thêm một chút, lúc kế toán kết sổ sẽ tăng thêm tiền lương cho cô.”

Nghĩ đến tiền thuê nhà năm sau, Hạ Lâm Hi im lặng đồng ý.

Cô liên tục giảng bài trong một tuần, thậm chí giữa trưa còn không có thời gian ăn cơm, đến chạng vạng năm giờ chiều, cổ họng cô hoàn toàn khô rát. Cũng may nghĩ đến ngày nhận lương, nhìn ba ngàn trong tài khoản, cảm thấy bao mệt nhọc cũng vui dần đi.

Đến lúc về nhà trời đã tối mịt.

Hôm nay Tường Chính Hàn về sớm, lúc Hạ Lâm Hi vào cửa, Tường Chính Hàn hỏi ngay lập tức: “Ban ngày em không ở nhà sao?” Anh không nghĩ kỹ điều gì, chỉ đứng lên, nhéo má cô.

Hạ Lâm Hi nói: “Em và...” Cô tạm ngưng một lát, bắt đầu nói dối: “Em và Sở Thu Nghiên trao đổi bài tập nghỉ hè với nhau.”

Tường Chính Hàn tin là thật.

Hạ Lâm Hi đứng trên bục giảng suốt một ngày, giờ đây chân đã run rẩy. Cô dựa vào tay vịn ngồi xuống ghế, Tường Chính Hàn chạm trán cô: “Giọng em khàn quá, bị cảm sao?”

Cô đưa tay lên sờ lại ngón tay anh: “Hình như là bị cảm, mấy hôm trước trời trở lạnh, cổ họng em hơi đau.

Tường Chính Hàn nắm lấy tay cô, bàn tay như truyền hơi ấm: “Tối nay em ngủ sớm đi nhé.” Nói xong anh còn bảo thêm một câu: “Thuốc hạ sốt anh để trong phòng ngủ, em nhớ uống một viên.”

Hạ Lâm Hi từ chối: “Em chỉ cảm nhẹ thôi, không cần uống thuốc đâu.” Cô đứng dậy: “Anh mau làm việc đi, để cơm tối em nấu cho.”

Tường Chính Hàn không đồng ý, anh nhanh chóng bước vào tranh bếp: “Em chờ hai mươi phút, cơm sẽ xong ngay thôi.”

Hạ Lâm Hi nhìn tám lưng anh: “Công việc hôm nay ổn chứ? Lần trước hợp anh bảo phiên bản 2.0 có thể tung ra theo đúng dự định.”

Tường Chính Hàn lấy thức ăn trong tủ lạnh ra, kể cô nghe tiến triển ban ngày: “Anh cải tiến cơ cấu trước, hôm nay xong thử nghiệm rồi.” Anh còn chưa dứt lời đã mở tủ lạnh ra thêm lần nữa: “Hiệu suất của những người mới đến rất cao, nếu không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, lợi nhuận tháng sau sẽ tiếp tục tăng thêm mười phần trăm.”

Hạ Lâm Hi đứng bên cạnh anh, lấy một chai sữa trong tủ lạnh ra, sau đó uống một hớp lớn. Cô rất muốn chú ý hình tượng nhưng bây giờ rất đói, vừa ngồi xuống một lát, dạ dày đã réo ầm lên.

Ngày đầu tiên đi dạy, cả ngày quay cuồng như một con quay. Nghỉ ngơi giữa giờ có học sinh xếp hàng nhờ cô giảng giải nên cô ăn được rất ít. Nhưng lúc giữa trưa kia tâm tình phấn chấn, đến cơm cũng quên ăn.

Tường Chính Hàn không biết việc này, thấy cô uống nhiều sữa như vậy, anh cầm lấy: “Rất lạnh!”

Hạ Lâm Hi thả chai ra, trên khóe miệng có dính chút ít.

Trong nhà bếp không bật đèn, ánh sáng đều tỏa ra từ phòng khách, làm sáng rõ gương mặt cô. Đôi mắt trong veo mở to, cô liếm khóe miệng mình, Tường Chính Hàn nhìn cô như vậy, cô cảm thấy ngượng ngùng.

“Em...” Hạ Lâm Hi nói. “Em thích uống sữa, anh cũng biết mà.

Tường Chính Hàn cuối đầu hôn lên trán cô: “Đúng vậy, anh biết.” Câu nói này rất dịu dàng, như đang dỗ dành cô.

Hạ Lâm Hi được chiều sinh kiêu: “Vậy anh lấy của em làm gì?”

Tường Chính Hàn đặt chai trên mặt bàn, sau lại lấy một một nồi nhỏ trong tủ ra, mở lò vi ba, hâm nóng sữa giúp cô: “Anh sợ em đau dạ dày.”

Hạ Lâm Hi nghĩ rằng, cô thật sự đã đau dạ dày rồi.

Dưới ánh đèn mờ mịt của căn bếp, Tường Chính Hàn bật đèn lên, anh lấy một ít dưa leo ra, cắt vào đĩa. Hạ Lâm Hi tiến lên, cọ cọ vào lưng anh: “Em còn muốn thêm táo vào trong sữa.”

Tường Chính Hàn hỏi đến trọng điểm: “Em rất đói sao?”

Hạ Lâm Hi trả lời qua loa: “Em không đói bụng, em chỉ khát thôi.” Cô với tay ôm lấy anh: “Cho em nếm chút đi, rồi em sẽ ngoan ngoãn đợi cơm.”

Những lúc bình thường, có đôi lúc cô nghịch ngợm như vậy, ban đêm ăn khuya, thường thì cô ăn rất ít. Tường Chính Hàn chiều cô, muốn ăn gì làm nấy,

hôm nay cũng không khác mọi khi, anh nhanh chóng làm một ly sữa táo.

Mười phút sau, sữa táo đã sẵn sàng phục vụ.

Hạ Lâm Hi uống rất chậm, nhưng cô vẫn giải quyết xong xuôi, sau đó còn ăn com như bình thường.

Sau bữa com, Tường Chính hàn dọn bếp, Hạ Lâm Hi quay về phòng ngủ. Cô lấy máy tính ra, bắt đầu soạn giáo án và bài tập cho tuần sau.

Mười hai giờ đêm, cô vẫn chưa xong việc.

Tường Chính Hàn bận rộn trong phòng sách nhưng anh vẫn ngủ đúng giờ, hiếm khi nào thức cả một đêm. Vậy nên anh tắt đèn bàn, tắm rửa rồi vào phòng ngủ.

Thật ra anh nghĩ rằng Hạ Lâm Hi đã ngủ rồi. Anh chỉ hiểu hôm nay cô mệt người, anh phải đi ngủ sớm một chút. Nhưng lúc đẩy cửa phòng ra lại thấy Hạ Lâm Hi ôm theo máy tính, định bước ra ngoài.

“Em còn bài tập chưa làm xong?” Hạ Lâm Hi nói với anh. “Anh ngủ trước nhé, đừng chờ em.”

Tường Chính Hàn đứng trước cửa phòng ngủ: “Bây giờ là mười hai rưỡi rồi, em không thể để sang ngày mai sao?”

Tất nhiên là không... Vì ngày mai cô còn phải lên lớp nữa.

“Là thế này, ngày mai em còn việc khác phải làm.” Hạ Lâm Hi lập tức bước vào phòng sách, bỗng nhiên lại lùi về phía sau, ngẩng đầu nhìn đôi mắt anh, đưa ra một câu phù hợp tình hình: “Ngày mai là một ngày mới, những trách nhiệm mới, để qua ngày mai, em sẽ lãng phí thời gian.”

Tường Chính Hàn tắm rửa không lâu trước đó, trên người anh vẫn còn mùi thơm của sữa, anh nhanh chóng đến gần cô, chỉ ra một kẽ hở: “Ý của câu này là muốn chúng ta đừng lãng phí thời gian vào những chuyện không đâu thôi.”

Anh nói rất có lý, cô không phản bác lại được: “Em không lãng phí thời gian, em có thể ngủ.” Sau lại đề nghị: “Bài tập của em rất khó sao, để anh xem qua nhé.”

Tường Chính Hàn nói muốn xem, nhưng ý anh rất rõ, anh muốn giúp cô giải bài.

Hạ Lâm Hi nghĩ kỹ trong lòng, cô không đưa ra bài tập gì, cũng không thể để anh thấy giáo án, đành phải nói thẳng: “Trung học em thường thức xuyên đêm, lúc đại học ở ký túc cũng vậy.”

Cô thương lượng với anh: “Trước hai giờ sáng, em sẽ đi ngủ mà,” Nói rồi, cô kiễng chân lên, hôn mặt anh: “Nếu em không làm xong, em cũng không ngủ được.”

Hạ Lâm Hi đã hứa như vậy, đến hai giờ sáng hôm sau, cô thật sự vào phòng ngủ của họ. Vậy mà Tường Chính Hàn còn chưa ngủ, anh ôm máy tính tiếp tục lập trình, người Hạ Lâm Hi hơi run, cô yên lặng lên giường.

“Sáng mai anh cũng dậy sáu giờ sao?” Hạ Lâm Hi nói.

Tường Chính Hàn “ừ” một tiếng, dường như anh đã thấm mệt, đóng máy tính lại, tung chiếc chăn mềm mại ra, chời Hạ Lâm Hi vào trong.

Hạ Lâm Hi chui vào lòng anh: “Sau này em không ngủ hai giờ nữa.” Cô hứa. “Em không muốn làm phiền anh nghỉ ngơi.”

Tường Chính Hàn tắt đèn trần, ôm cô vào trong lòng, anh rất tình ý, một lúc sau lại hỏi: “Em không giấu anh gì chứ?”

Tuy khả năng lập trình của Hạ Lâm Hi không bằng anh nhưng cô cũng biết một số kiến thức con bản. Lúc cô dùng máy tính, còn cố ý bật chế độ máy bay, không dùng wifi, để chắc chắn Tường Chính Hàn không sử dụng mạng để đọc nội dung giáo án của cô.

Vậy nên lúc anh hỏi, ngón tay cô chạm vào ngực anh, giọng dịu lại, nhẹ nhàng nói: “Không đâu, em không giấu anh gì đâu.” Sau đó còn làm nũng với anh: “Em buồn ngủ lắm rồi, chúng ta ngủ nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Lúc Hạ Lâm Hi tỉnh lại cũng đã sáng hôm sau.

Tường Chính Hàn chuẩn bị ra khỏi nhà, thế nhưng trước khi anh đi, còn đến cử phòng ngủ nhìn thoáng qua, thấy Hạ Lâm Hi đã tỉnh, anh tiến đến nói với cô: “Tôi nay đừng đợi anh ăn tối nhé, anh có việc về muộn.”

Hạ Lâm Hi ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn anh.

Tường Chính Hàn vươn hai tay ra, theo thói quen nhéo má cô: “Nếu em cảm thấy buồn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi nhé.” Anh vừa nói ra những lời này, Hạ Lâm Hi liền gật đầu.

Nhưng sau khi Tường Chính Hàn đi làm rồi, Hạ Lâm Hi lập tức sửa soạn trang phục. Cô dọn dẹp một chút, ăn sáng rồi đến trung tâm dạy thêm kia.

Tám giờ sáng hôm đó, tiết đầu tiên bắt đầu.

Đây là một lớp học Ngữ Văn, có tổng cộng ba mươi học sinh, nam sinh chiếm đa số. Những cậu trai trong quá trình trưởng thành, tâm sinh lý vẫn đang phát triển, lúc Hạ Lâm Hi bước vào, không ít cậu ngồi phía sau nhao nhao cả lên.

Bọn họ vẫn đùa giỡn vô ý như mọi khi, gọi mà như chòng ghẹo: “Cô Hạ!”

“Không cần gọi, tôi đang ở đây.” Hạ Lâm Hi trả lời: “Nếu các bạn không muốn học, tôi sẽ ra khỏi lớp!”

Giọng nói cô rất êm tai nhưng ngữ điệu rất nhạt. Cô phát hiện một dãy nam sinh ngồi cuối đang dùng điện thoại chụp hình cô, thậm chí còn cố tình mở đèn flash lóa mắt.

Lớp học thêm khác với trường học, nếu cô là chủ nhiệm lớp, cô chỉ cần đến cuối thu hết điện thoại, yêu cầu đứng lên kiểm điểm tại chỗ là được. Nhưng đáng tiếc, học thêm chỉ là phụ đạo. Dù sao cũng còn những người khác, cô sẽ không lãng phí thời gian.

Cô bước lên bục giảng, mở máy tính và máy chiếu lên: “Hôm nay tôi sẽ giảng một phần trong đề thi đại học, có ích với các bạn rất nhiều...”

Ở dưới có kẻ lao nhao.

Hạ Lâm Hi tạm dừng một lát, nói thật lòng: “Năm tôi thi vào đại học, điểm Ngữ Văn là một trăm bốn mươi, những đợt kiểm tra bình thường trên trường cũng không thấp hơn một trăm ba mươi.” Cô mở giáo án, còn động viên: “Các bạn chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ đạt được điểm cao.”

Cô còn chưa dứt lời, một loạt nam sinh giơ tay lên, Hạ Lâm Hi còn chưa gọi tên ai, một cậu đã mở miệng hỏi: “Cô Hạ, nếu điểm của em cao như cô còn đến đây học thêm làm gì?”

Cậu ta cười cả lợ phát phor: “Cô Hạ, cô nói cho chúng em nghe đi, tại sao phải vậy?”

Không biết là ai cười đầu tiên, những bạn học khác cũng cười phá ra.

Lầm lức, học sinh thời nay bỏ ra cười cũng chẳng vì khôi hài mà chẳng qua thấy người khác cười nên làm theo mà thôi. Vậy nên trong cả phòng học, chỉ mình Hạ Lâm Hi không lên tiếng gì.

Hạ Lâm Hi nói: “Đợi đến lúc điểm bạn cao, bạn cũng không cần nghe tôi giảng bài nữa.” Cô gõ mặt bảng, giọng nói trầm xuống: “Các bạn học chung với nhau, nên nhớ trong lớp còn có bạn của mình, nói những chuyện không liên quan sẽ lãng phí thời gian của họ.”

Nói xong, cô tiếp tục giảng bài.

Nhìn từ bên ngoài, Hạ Lâm Hi không lớn tuổi nhưng đã có một phong thái đủ trấn tĩnh người nhìn. Cô không tự nhiên bình tĩnh như vậy, chỉ là cô quá bận, sau khi dạy xong môn Văn lại đến môn Toán, căn bản không còn thời gian để lo chuyện khác.

Vất vả lắm mới hết giờ lên lớp mỗi ngày, giữa trưa cô mới được nghỉ ngơi, cô đến gặp một số đồng nghiệp cùng tổ rồi đến tiệm mỹ phẩm gần đây ăn thứ gì đó.

Trong số họ có một người Hạ Lâm Hi quen, đó là bạn từng cùng phòng – Trang Phi.

Trang Phi mới gặp Hạ Lâm Hi, chữ “ngạc nhiên” viết rõ trên mặt, còn bị đồng nghiệp hỏi: “Tiểu Trang, em cùng trường với Hạ Lâm Hi, còn cùng một ngành nữa, em biết em ấy không?”

Có một đồng nghiệp lại chen ngang: “Tuy tiểu Hạ còn trẻ nhưng giảng bài rất hay nhé, ngày đầu tiên đi dạy mà đã nhận được lời cảm ơn của phụ huynh rồi...”

Đồng nghiệp còn chưa nói xong, Trang Phi đã căng cứng người, nói giọng chắc nịch: “Em không biết cô ấy.”

“Không sao, hôm nay làm quen là được.” Đồng nghiệp vui vẻ nói. “Tiểu Hạ dạy hai môn, còn bận hơn chúng ta.”

Trang Phi bĩu môi: “Cũng bận hơn chúng ta rất nhiều.”

Trang Phi mang một chiếc quần bó, phối với áo ngắn tay, mái tóc cột bồng lên thành đuôi ngựa vì trời quá nóng. Nhưng lúc trưởng thành cô ăn uống

thiếu chất, mái tóc vì vậy cũng thưa thớt đi, sau khi cột lên không khác gì một cái đuôi sau ót.

Cô đi sau lưng Hạ Lâm Hi, nhìn bóng dáng người đi trước, thấy mái tóc dài phồng, Trang Phi vươn tay lên lấy sợi dây buộc tóc ra, khiến mái tóc thả xuống.

Cô cảm thấy so với cột bông lên, tóc đuôi ngựa vẫn đẹp hơn.

Giữa trưa, mặt trời lên cao.

Trên không trung mây giăng kín, mọi thứ đều thật náo nhiệt.

Thức ăn ở tiệm mỹ lạnh này rất ngon, người đến đây toàn những thành phần tri thức, khiến ông chủ bận tới mảy tốt mảy. Hạ Lâm Hi và đồng nghiệp chọn một vị trí gần cửa sổ, mỗi người đều chọn một món riêng cho mình... Thế nhưng hôm nay, Trang Phi khác lạ hơn mọi hôm, sau khi gọi mỹ lạnh còn kêu thêm cả chè bột lọc.

“Em mời mọi người ăn chè nhé!” Trang Phi chủ động lên tiếng. “Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ em.” Cô ấy đan chéo bàn tay đặt trên đùi, lòng phập phồng lo lắng, ngập tràn chờ mong. Đây là lần đầu tiên đi làm, cô có thể mời ai đó một bữa cơm.

Bên cạnh cô là một chị gái cũng là đồng nghiệp luôn giúp đỡ cô, nghe Trang Phi nói vậy thì cười nhiệt thành: “Tiểu Trang, không cần, ban này Tiểu Hạ nói, bữa cơm này em ấy sẽ mời.”

Quả nhiên, Tiểu Hạ đã đến quầy thu ngân tính tiền.

Sau khi Hạ Lâm Hi quay lại, cô không chào hỏi Trang Phi, Trang Phi cũng tỏ vẻ không biết cô, hai người đều lơ nhau đi. Nhưng xét cho cùng, tiền cơm bữa này của Trang Phi, chắc chắn Hạ Lâm Hi là người trả.

Sau bữa trưa, bọn họ quay lại nơi làm việc.

Cho đến tận lúc chiều tà, trời vẫn rất nóng bức, ngoài cửa sổ Mặt Trời xuống núi, bên trong lạnh lạnh tiếng xe. Trước cửa trung tâm bụi bặm phủ đầy, người tới người đi nối đuôi không dứt. Bởi vì đã đến lúc tan học nên có rất nhiều bậc phụ huynh tập xe đón con.

Hạ Lâm Hi giảng xong tiết cuối, muốn tìm một chiếc ghế để ngồi xuống.

Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là tính đến buổi chiều này, cô giảng bài liên tục trong tám tiếng, thật sự rất mệt. Nhưng cô không chỉ giảng rồi thôi mà còn phải trao đổi, ra bài và sửa chữa bài tập, giống như đang đánh giặc vậy.

Cô ngồi im trong chốc lát, chống cằm, nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Ánh Mặt Trời tối dần, mây chìm mây nổi, thấp thoáng con đường đều là những chiếc ô tô khác nhau.

Đồng nghiệp xung quanh lục tục ra về, bỗng nhiên có người quay đầu lại gọi cô: “Hạ Lâm Hi? Em là Hạ Lâm Hi đúng không? Có phụ huynh đến tìm em đây, mau đến phòng khách đi, ở lầu hai nhé, quản lý đi trước rồi.”

Hạ Lâm Hi đứng lên hỏi: “Có chuyện gì không ạ?”

“A, còn không đi nữa?” Đồng nghiệp không trả lời Hạ Lâm Hi, chỉ nâng gọi kính thúc giục: “Đến đó trước đã, tôi thấy phụ huynh trông rất tức giận đấy.”

Vừa dứt lời, rất nhiều người ra khỏi văn phòng lên tầng hai trung tâm.

Bọn họ chưa vào cửa chính đã nghe thấy tiếng chất vấn cao vút: “Tôi là một khách hàng của bên ông, tôi cũng là cổ đông của bên ông? Tôi tốn bao nhiêu tiền để con mình học, ông biết không?”

Quản lý cười cười: “Xin bà đừng giận, lúc em Triệu đến báo danh, tôi không biết phụ huynh là bà.”

Đến đây rồi, cánh cửa thủy tinh mở ra.

Hạ Lâm Hi là người đầu tiên bước vào, đôi mắt cô đảo quanh phòng khách, nhìn thấy quản lý ăn mặc đơn giản, trên gương mặt là nụ cười nịnh nọt. Đối diện với ông ta là một phụ nữ trung niên, mái tóc cắt tỉa tỉ mỉ, trên cổ mang sợi dây chuyền lớp tầng, gò má cao xương xẩu, mắt trừng trừng về phía đây, một con người dùng vẻ ngoài cậy mạnh diễn hình.

“Cô Hạ phải không?” Người phụ nữ kính tự giới thiệu. “Tôi là mẹ của em Triệu, hôm nay đón con về nhà.”

Hạ Lâm Hi lập tức nói: “Chào bà.”

Nói xong, Hạ Lâm Hi hồi tưởng lại, em Triệu được nói đến kia có lẽ là cậu trai ngồi cuối hàng ghế Văn sáng nay.

Cô còn chưa nghe rõ đầu đuôi trước sau, đã nghe mẹ người ta bảo: “Cô Hạ, tốt nhất cô nên giải thích rõ cho tôi, tại sao con tôi lại nói, lúc học cô bắt nó đứng ngoài hành lang, có nói nếu điểm nó đủ cao thì không cần nghe cô giảng nữa?”

Câu này vừa thốt lên, cả phòng đều lặng thinh.

Cửa phòng khách rộng mở, bên tổng có bốn chiếc ghế sofa, trên mặt bàn thủy tinh là ấm trà, dưới trà thảm nhung, ngoài ra không còn âm thanh gì cả.

Ráng chiều rọi vào cửa sổ, xuyên qua song sắt tạo nên những hình thù sặc sỡ. Hạ Lâm Hi lập tức đi đến bên cạnh cửa sổ, gần chỗ phụ huynh học sinh: “Thật xin lỗi, bà có thể hỏi những học sinh khác, tôi không hề có ý này.”

Quản lý hát đệm một bên: “Đúng vậy, bà Triệu, cô Hạ chỗ chúng tôi là sinh viên đại học hàng đầu, đạo đức nghề nghiệp vẫn có.”

“Tôi không biết cô là sinh viên kiểu gì!” Bà Triệu bỏ túi xách qua một bên, khép che kín ráng chiều bên kia. “Còn nữa, trong điện thoại con tôi, có rất nhiều ảnh chụp cô Hạ, chắc là chụp hôm nay, không nghĩ học hành là thế đấy...”

Bà ta chỉ tay như một bậc bề trên về phía Hạ Lâm Hi, yêu cầu: “Như thế này nhé, tôi ngồi đây, cô giải thích tôi nghe!”

Hoàng hôn buông xuống bốn phía, ánh dương tắt dần, dòng xe vẫn tấp nập như trước. Hạ Lâm Hi nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, rồi nhìn đám người hối hả nơi xa, có chút mong lung, rằng cô cũng kiếm tiền, bây giờ phải chịu đựng, không nên gây chuyện thị phi.

Cô cố gắng giữ hòa khí, cuối cùng cũng nhịn xuống được, trả lời một câu: “Chi bằng để tôi giải thích, có lẽ em Triệu nên nói thì tốt hơn. Đó là điện thoại của em ấy, tôi không ép em ấy chụp được.”

Hạ Lâm Hi nhấn mạnh hai từ “không thể”.

Trên bàn trà đặt những chiếc cốc của Starbucks, bên trong có lẽ là cà phê, bà Triệu nâng một cốc lên, uống một ngụm cà phê rồi nói: “Cô Hạ, cô cũng không còn nhỏ, cô thấy mình bước chân vào xã hội rồi đúng không? Cô khôn ngại nghe tôi góp ý chứ?”

Hạ Lâm Hi nghiêng đầu nhìn cửa ra. Bên ngoài còn vài đồng nghiệp đứng góp vui. Trong số họ còn có Trang Phi.

Hạ Lâm Hi nhượng bộ: “Không ạ, mời bà nói.”

Quản lý cũng mất dần kiên nhẫn: “Bà Triệu, lần sau nói tiếp được không? Hôm nay muộn lắm rồi. Tiểu Hạ còn trẻ, nhưng cô ấy có thực lực, hạng năm thi đại học toàn thành phố...”

“Chuyện chúng ta đang nói.” Bà Triệu nói. “Chính là không phải vì cô ta điểm lúc đi học cao mà coi thường học sinh của mình.”

Hạ Lâm Hi không nói lấy một lời.

Cô không biết bây giờ là mấy giờ, đành lấy điện thoại trong túi xách ra, nhớ đến chuyện mình đã tắt nguồn máu, để Trương Chính Hàn không định vị được.

Hạ Lâm Hi cúi đầu chạm điện thoại, bà Triệu ngồi đối diện nói: “Cô ngừng đầu lên cho tôi, tôi đang nói chuyện với cô đấy. Cái này cha mẹ cũng không dạy cô sao?”

Quản lý thấy sự việc đã đi quá xa, đành đứng dậy: “Bà xem thế này được không? Tôi chuyển lớp cho em Triệu, cam đoan là lớp tốt nhất, đảm bảo giáo viên là người có tiếng.”

Hạ Lâm Hi còn bổ sung: “Nhất định dạy tốt hơn tôi.”

Nhất định dạy tốt hơn tôi.

Lúc nói ra lời này, cô thông thả hơn hẳn.

Hạ Lâm Hi muốn để bà Triệu nghe rõ nhưng lúc đến tai bà ta thì lại bị quy thành đang trốn tránh trách nhiệm.

“Học sinh gọi cô là giáo viên, cô nghĩ mình thật sự là giáo viên sao?” Bà ta bùng cốc cà phê lên, còn mang cả túi xách của mình: “Tôi tốn tiền cho mấy người, chẳng nhẽ tôi không được ý kiến?”

Hạ Lâm Hi đáp: “Tôi xin được nghe.”

Bà Triệu há to miệng, thẳng thừng nói: “Ban nãy tôi hỏi sao cô không trả lời? Còn trung cái mặt âm u đó cho ai xem? Nhà cô có người mới chết à?”

Câu cuối cùng nói ra, gương mặt Hạ Lâm Hi trắng bệch.

Đây cũng là một lý do khiến bác sĩ khoa nhi ít dần đi.

Cô thầm nghĩ, nếu cô có con, nhất định sẽ không cưng chiều con, không để nó trở nên kiêu căng, làm người phải sống sòng phẳng chứ không phải tỏ vẻ bề trên, nói chuyện với người khác giống như một người đàn bà chanh chua giữa chợ.

Có vẻ như quản lý đã từng gặp qua phụ huynh như vậy nên có cách của chính mình, ông ta đặt tay lên vai bà Triệu, cố gắng đưa bà ta ra khỏi phòng khách.

Nhưng có lẽ bởi vì, Hạ Lâm Hi còn trẻ, lại là sinh viên mới ra đời, không tiền không gia thế, nên trở thành kẻ dễ bị hà hiếp. Bà Triệu bật nắp cốc cà phê ra, còn chỉ trích: “Cô bày cái mặt đó ra cho ai xem? Tôi đã thô lỗ với cô chưa? Cô nói xem, tôi thô lỗ gì à? Tôi chưa nói gì với cô đấy nhé! Để tôi nói cô biết, tôi đưa con mình đi học lâu vậy rồi, đây là lần đầu tiên gặp người như cô!”

Nói xong, cốc cà phê bị hất tung, toàn bộ đều vung vãi vào người cô.

Ngoài cửa có tiếng người thảng thốt.

Chạng vạng tháng bảy, sắc trời hôn ám như trước. Hạ Lâm Hi đứng bên cửa sổ, đầu óc trở nên trống rỗng, đợi lúc cô hoàn hồn, cả người giật đến phát run.

Cô mang một chiếc áo trắng, giờ đây dính đầy cà phê.

Cô không biết mình muốn làm gì, chỉ cầm lấy bình nước chanh trên bàn, bật nắp ra, giống như sẽ tạt trở lại. Nhưng lúc này quản lý và bà Triệu đã đi xa rồi.

Hạ Lâm Hi im lặng vài giây, đặt bình nước chanh xuống.

Lúc trước không như vậy, năng lực của cô chưa từng bị bác bỏ..

Hoàng hôn mùa hạ như bức hạ màn, trò hay của cô cũng kết lại, đồng nghiệp xem trò vui cũng giải tán, chỉ còn Trang Phi châm chích như mọi khi: “Đại tiểu thư, cậu sẽ từ chức chứ?”

“Không.” Hạ Lâm Hi nói. “Tôi cần tiền.”

Năm phút sau, cô mang theo túi xách rời khỏi trung tâm.

Từ trên tầng lầu cao nhất có thể nhìn thấy bóng dáng Hạ Lâm Hi. Cô mang một chiếc áo ngắn tay, đi về nhà một mình, trước sau đều rất đẹp. Nhưng trong mắt Trang Phi đã không còn chói mắt như trước.

May mắn duy nhất của Hạ Lâm Hi là, hôm nay Tưởng Chính Hàn về trễ.

Lúc cô về đến nhà, bầu trời đã tối đen. Cô thay dép, mang túi xách vào phòng. Tuy nhiên lúc bật điện thoại lên lại nhận được cuộc gọi từ Cố Hiểu Mạn.

Cố Hiểu Mạn không có chuyện gì, chỉ muốn nhờ cô một số thứ thôi, nhưng ban ngày không gọi được, nay lại nhận được cuộc gọi nên rất vui mừng, cũng nhiều lời hơn.

Nói chuyện được chừng hai mươi phút, trong lúc gọi, Hạ Lâm Hi đóng màn cửa lại, thay áo quần của mình sau đó quỳ trước tủ, tìm một chiếc váy ngủ phù hợp.

Nhưng lúc tắt điện thoại, cô mới nhớ ra đây là phòng sách, trong ngăn tủ chỉ có quần áo của Tưởng Chính Hàn, đồ cô không có ở đây.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa có tiếng mở khóa.

Tưởng Chính Hàn đã về.

Đúng là anh mới về nhà, trên tay phải là chùm chìa khóa, tay trái là túi đựng máy tính. Sau khi qua cửa, anh nhìn thoáng qua phòng khách, không thấy Hạ Lâm Hi đâu.

Anh đợi vài phút sau, thấy Hạ Lâm Hi bước ra từ phòng sách. Cô mang chiếc áo sơ mi của anh, mái tóc phủ ngang ngực, lấp bắp: “Anh về sớm quá...”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Tưởng Chính Hàn đặt đồ trên tay xuống nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Hạ Lâm Hi.

Sau lưng Hạ Lâm Hi là vách tường, Tưởng Chính Hàn đứng trước mặt cô, hai tay chống hai bên, cô muốn bỏ chạy cũng không thể.

Cô nghe anh lên tiếng hỏi: “Em làm gì trong phòng sách vậy?”

“Em mới nói chuyện điện thoại với Hiếu Mạn xong.” Hạ Lâm Hi nói thật với anh. “Sau đó em nghe tiếng anh về.”

Tường Chính Hàn không nghĩ nhiều, còn hiểu nhầm lời cô, anh men theo dây cúc áo, tháo rời một nút ra: “Em nghe tiếng anh về nên cố ý mặc như vậy sao?” Mở được một nửa chốt nhớ đến gì đó: “Đội anh mười phút, anh tắm đã nhé.” Nói xong còn cười nhẹ đẩy cô vào tường.

Hạ Lâm Hi cản tay anh lại: “Không có...” Cô nghiêm túc giải thích: “Em chỉ mang vội một chiếc áo, anh đừng hiểu lầm em như thế.” Sau đó còn nói: “Bây giờ em vừa mệt vừa đói, chúng ta nấu cơm nhé.”

Cô thật sự mệt mỏi, đến cả nhấc chân lên cũng sa sầm mặt mày. Để giữ sức cho mình, cô nhào người ra phía trước, tựa vào Tường Chính Hàn: “Trong tủ lạnh có hai con cá trích, tối nay chúng ta nấu canh cá được đấy.”

Tường Chính Hàn ôm cô: “Chắc em mệt lắm rồi.”

Hạ Lâm Hi hít một hơi thật sâu, chọn cách nói dối: “Ban ngày em đi dạo phố.” Sau đó thì thành thật: “Đi khoảng chín giờ mà chưa ngồi lần nào cả.”

“Đi một mình sao?” Tường Chính Hàn đề nghị. “Để lần sau anh đi cùng nhé.”

Hạ Lâm Hi ngoan ngoãn gật đầu.

Tường Chính Hàn thấy vậy, không nói thêm gì nữa. Anh cảm thấy có gì đó không đúng... Hạ Lâm Hi không thích nơi đông người, cũng hiếm khi ra ngoài dạo chơi, mỗi khi có thời gian rảnh, cô sẽ ngồi đầu đó vắng lặng một mình.

Sống chung là chuyện của hai người, đôi bên phải tôn trọng và thấu hiểu lẫn nhau. Để hiểu Hạ Lâm Hi, cô thích gì anh đều nhớ rõ, nhưng bởi vì hiểu đến như vậy nên anh mới lo lắng không thôi.

Hạ Lâm Hi cũng nhận ra điều đó, cô chủ động giải thích với anh: “Em muốn mua vài chiếc váy mới, mùa hè có rất nhiều mẫu mà.”

Cô mang áo sơ mi của Tường Chính Hàn, chiếc áo dài rộng thùng thình nhưng không che được vóc dáng thon gọn, đã vậy còn để lộ đôi chân dài thon tấp, bàn chân nhỏ đặt trên sàn nhà. Tường Chính Hàn chăm chú nhìn cô, cuối cùng lại bình thản bảo: “Em mang quần vào đi, kéo cảm lạnh!”

Lời anh vô cùng sần sộc, vô cùng đứng đắn.

Hạ Lâm Hi bụm tay che mặt, cô lén nhìn anh qua kẽ hở: “Vậy anh nấu cơm trước nhé, xong rồi em sẽ ra phụ ngay.”

Tường Chính Hàn liền vào phòng bếp.

Nhân lúc anh bận bịu nấu nướng, Hạ Lâm Hi dọn dẹp đồ đạc của mình, cô mở một túi rác ra, cho chiếc áo ngắn tay mình mang hôm nay vào. Sau khi nghĩ ngợi một lát cũng quyết định bỏ chiếc quần bò phối kèm.

Không phải không thể giặt, chỉ là nhìn bộ quần áo này, cô lại nhớ đến ly cà phê hắt cả vào người mình kia, cảm giác này không mấy dễ chịu.

Cô vẫn giữ thói quen cũ, cứ ăn tối xong lại đem sách vở ra học bài. Đây là cách tốt nhất để bình tĩnh, đến bây giờ vẫn còn tác dụng.

Mười hai giờ sáng, đúng giờ cô trèo lên giường.

Có lẽ bởi ban ngày quá nhiều việc, Hạ Lâm Hi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cảnh trong mộng rất mơ hồ, bóng người cũng như có như không, cô không còn trong phòng ngủ nữa mà đang đi trên đường.

Dòng xe như nước chảy, phía trước có một màn hình lớn, đang chiếu vài đoạn quảng cáo nhảm chán. Dưới nền nhạc ấy, bên trái của cô là trung tâm dạy thêm... Bên phải là Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn mang bộ quần áo bình thường nhưng còn hấp dẫn hơn nam người mẫu trong quảng cáo kia. Anh đưa tay xoa đầu Hạ Lâm Hi, mở miệng nói: “Giữ nhiều lời nói dối như vậy, em không mệt sao?”

Hạ Lâm Hi không hé ra nửa lời, cô muốn nói nhưng lại thôi, chỉ biết nắm chặt tay anh.

Tường Chính Hàn cười nói: “Em sống chung với anh, sau này sẽ càng mệt mỏi hơn nữa.” Anh rút tay mình về, giọng nói nghiêm túc nhất, phức tạp nhất cô từng biết: “Chúng ta chia tay đi.”

Chúng ta chia tay đi.

Một câu, năm chữ, khiến cô toát mồ hôi lạnh.

Cô bật dậy từ cơn mê.

Sự thật là trong màn tối của căn phòng, cô thàng thốt trên giường, cố gắng rúc vào lòng Tường Chính Hàn.

Rạng sáng hai giờ, Tường Chính Hàn bị cô lay tỉnh, nhưng anh không ngái ngủ gì, bàn tay dịu dàng bọc lấy cô: “Anh đoán em gặp ác mộng.”

Hạ Lâm Hi nín anh. “Anh đừng nói chuyện với em, em không nghe đâu, em mơ anh bắt nạt em.”

Tường Chính Hàn khàn giọng: “Bây giờ anh cũng muốn bắt nạt em.” Nói xong bàn tay mò mẫm vào quần áo cô, sờ soạng lung tung.

Thật ra Hạ Lâm Hi vẫn còn sợ, cô co mình lại, sau ôm chần làm nũng: “Anh bỏ tay ra, đừng chạm vào em.” Cô dán mặt vào gối, sau đó còn cường điệu: “Trong mơ anh rất quá đáng!”

Tường Chính Hàn cũng không ngừng, anh hỏi: “Anh quá đáng vậy sao?”

Đầu óc Hạ Lâm Hi mờ mịt, cô thốt lên: “Anh muốn chia tay với em.”

Tường Chính Hàn nghe vậy bật cười, anh dèm chần lại cho cô: “Thật sao?” Anh giải thích bằng ngôn ngữ Toán học cô thích nhất: “Đây là chuyện có xác suất bằng không.”

Hạ Lâm Hi nằm thẳng trên giường, mặt sức suy nghĩ lung tung: “Anh thích em từ khi nào vậy?”

Tường Chính Hàn nằm bên cạnh, không giấu giếm gì cô, nhẹ nhàng nói: “Lớp mười một.”

Cấp ba anh hẹn hò với Hạ Lâm Hi nhưng chưa từng tỏ tình... Hạ Lâm Hi nghe đến đây, chợt nhận ra mình thiệt thòi gì đó. Tường Chính Hàn chưa từng tỏ tình với cô, cô nhanh chóng phản ứng lại.

Cô tụt mình xuống, trở chần để lộ nửa gương mặt và đôi mắt trong veo: “Lớp mười một anh thầm mến em sao?” Tường Chính Hàn chưa trả lời, Hạ Lâm Hi đã xoay người lại, chống cằm: “Còn câu hỏi nữa, sao anh lại thích em?”

Tường Chính Hàn nói: “Vì em rất đáng yêu.”

Hạ Lâm Hi vào vấn đề chính: “Vậy sao anh không tỏ tình với em?” Cô ghét đầu vào cạnh giường, ôm gối: “Bây giờ anh bỏ sung đi, em sẽ không truy cứu nữa.”

Theo lý mà nói, nửa đêm cô không ngủ, còn lay tỉnh bạn trai dậy, đòi thêm nợ cũ, còn giận dỗi lung tung, những việc làm liên tiếp này rất đáng giận.

Nhưng Tường Chính Hàn không giận cô, anh chỉ cảm thấy cô rất đáng yêu.

Anh vòng tay ôm lấy cô: “Anh yêu em.” Anh còn bổ sung: “Trăm năm hòa hợp.”

Hạ Lâm Hi gật đầu: “Ước định một lời.”

Cô kéo ngón út của Tường Chính Hàn trong chần, ngoắc tay nhau. Cô giữ chặt tay anh như vậy, chìm vào giấc ngủ.

Tuần tiếp theo, mọi chuyện tiến triển thuận lợi. Công ty Tường Chính Hàn mở ra cũng đã có chút danh tiếng. Nhiệm vụ hiện tại đó là hoàn thiện bản thân để giữ vững danh tiếng này. Cùng lúc đó xuất hiện một vấn đề mới đó là sức chứa của bộ máy chủ đã quá tải.

Sáng thứ năm tuần ấy, trong lúc Hạ Lâm Hi đang làm việc ở công ty Lion, nội bộ tổ chức hội thảo về vấn đề máy chủ, yêu cầu tất cả nhân viên tham dự đúng giờ.

Quản lý sản phẩm cũng đến dự, nhưng trước khi đi còn gọi trợ lý của mình: “Cô pha cho tôi một ly cà phê, không đường nhiều sữa giống trước.”

Trợ lý của quản lý sản phẩm chính là thực tập sinh Thời Oánh.

Hè tháng tám, Mặt Trời lên cao, không khí bức bối, thủy tinh hấp nhiệt. Thế nhưng trong công ty Lion, điều hòa bật hai tư trên hai tư, thời Oánh ăn mặc khá mỏng cũng không thấy lạnh.

Cô ta mang một chiếc quần màu xanh, thắt dây đen quanh eo, chân đi đôi giày cao gót cao tám thước, ấy vậy mà vẫn giữ được thăng bằng.

“Vâng, quản lý Ngô.” Thời Oánh đáp. “Anh chờ em, em sẽ pha cà phê ngay.”

Còn chưa dứt lời đã ra đến cửa sổ, đi xuống phòng trà tầng dưới.

Tần Việt đợi cô ta ở đó.

Trong phòng trà không có ai khác, đẩy cánh cửa gỗ ra là hành lang nối liền, đi đến cuối sẽ đến một ban công. Tần Việt tựa vào vách tường, phì phèo điếu thuốc.

Thời Oánh mang theo cái ly, đến bên cạnh cậu ta: “Việt, sắp họp rồi, em phải quay lại chỗ quản lý.”

Tay trái Tần Việt rút điều thuốc ra, phun một làn khói: “Em quay lại chỗ quản lý, anh phải làm sao đây?” Cậu ta cười nói: “Tối nay ba mẹ anh không ở nhà, em qua nhé!”

Thời Oánh bắt lấy cổ tay Tần Việt, cướp lấy điều thuốc, rít một hơi: “Nhà anh xa quá, đi tàu ngầm phải đến hai tiếng lận.”

Tần Việt véo mũi cô ta: “Anh chờ em, ai lại để em đi một mình chứ.”

Thời Oánh bĩu môi: “Trường em sắp trao đổi với trường nước bạn, em sẽ báo danh.” Cô ta rít một hơi nữa, nhỏ nhẹ: “Anh hứa với em, đừng làm ngo nhệ.”

Tần Việt không trả lời ngay lập tức, chỉ lấy lại điều thuốc, tay còn lại ôm Thời Oánh, đôi mắt nhìn ra bên đối diện. Qua cửa sổ trên nệm đất, cậu ta nhanh chóng nhìn thấy Hạ Lâm Hi. Cô cũng mang chiếc quần màu xanh nhưng còn đẹp hơn người cậu ôm trong lòng.

Tần Việt không để tâm lời Thời Oánh nói, cậu ta chỉ quan tâm đến chính mình: “Trung hợp thật, có thể thấy Hạ Lâm Hi từ đây.”

Cậu ta thắng thùng: “Hạ Lâm Hi rất đẹp, bối cảnh gia đình tốt, không phải hợp với anh lắm sao?” Tần vụn thuốc vãi trên tay, cười cười nói: “Chấp nhận đi theo một kẻ bần hàn, lập trình thứ rác rưởi ở tầng hầm cũng không chịu hèn hò với anh để sống trong sung sướng.”

Tần Việt dập điều thuốc, chinh cả vạt của mình, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ: “Chẳng trách mẹ anh nói, phụ nữ đọc nhiều sách quá lại hóa kém thông minh.”

Thời Oánh nghe cậu ta nói vậy thì rất không vui: “Việt, anh nói trước mặt em như vậy, em sẽ ghen.”

Tần Việt không chịu mình sai: “Thời Oánh, em khác, em hiểu chuyện hơn nhiều.”

Thời Oánh vui vẻ cười nói: Đứng rồi, anh vừa mới nói Hạ Lâm Hi theo kẻ bần hàn lập trình trong tầng hầm, chuyện là sao?”

“Họ vừa khởi nghiệp, công ty tên gì ấy nhỉ?” Tần Việt cố nhớ, trong tiềm thức tự thốt lên: “Công ty kĩ thuật Tư Thành. Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên cũng làm trong đây.”

Thời Oánh “À” một tiếng, che miệng cười.

Sáng cùng ngày, sau khi cuộc họp kết thúc, tất cả mọi người đều giải tán, cửa thủy tinh mở ra. Ánh nắng xuyên qua lớp kính, làm nóng chiếc bàn sẫm màu. Thời Oánh đợi quản lý, dường như có gì muốn nói.

Ở đây không chỉ có quản lý sản phẩm mà còn cả người hướng dẫn Hạ Lâm Hi và phó tổ trưởng tổ họ.

Quản lý đứng dậy nhìn thẳng vào Thời Oánh. “Cô muốn gì? Sao lại đứng trời trồng ở đó?”

“Thực tập sinh tháng trước có một người tên Hạ Lâm Hi đúng không ạ.” Thời Oánh xoay người, đóng cửa lại. “Cô ta có năng lực nên được khen ngợi, nếu sau này được trọng dụng, có thể giúp mở đường cho công ty.”

Quản lý phát tay: “Được rồi, không có gì thì cô ra ngoài đi.”

Thời Oánh gật đầu, tỏ vẻ thuận theo: “Em rất ngưỡng mộ Hạ Lâm Hi, không chỉ làm tốt việc trong công ty mà còn khởi nghiệp cùng người khác được.”

Hai tay cô ta dè xuống mặt bàn, đôi mắt sáng rực như rất ngưỡng mộ: “Công ty kia cũng bên kĩ thuật, hình như tên là Tư Thành.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Khoảng hai giờ chiều, người hướng dẫn gọi Hạ Lâm Hi qua.

Nơi nói chuyện là phòng họp, người hướng dẫn phẩy phẩy một tập tài liệu, đi thẳng vào vấn đề: “Hạ Lâm Hi, nghe nói ngoại trừ thực tập ở đây, cô còn gia nhập một công ty khởi nghiệp nữa phải không?”

Ông ta nâng gọng kính lên, giọng nói vẫn chưa khác gì mọi khi: “Trong hợp đồng thực sinh không có yêu cầu cụ thể, cô muốn vừa thực tập vừa khởi nghiệp cũng không sao...”

Hạ Lâm Hi đứng đối diện, cũng đã lờ mờ đoán ra ý tiếp theo rồi.

Quả nhiên, người hướng dẫn tiếp tục nói: “Nhưng cả tổ trưởng và phó tổ trưởng cả rồi, lĩnh vực công ty kia không khác chúng ta là bao.”

Hạ Lâm Hi im lặng trong chốc lát rồi giải thích với ông ta sự khác nhau của hai bên. Nhưng cô còn chưa nói xong, người ta đã ngắt lời: “Tôi đã bàn với quản lý, KPI của cô rất cao, khả năng tiếp thu và chăm chỉ cũng ổn cả.”

Ông ta đằng hắng, nói ngắn gọn: “Hai cơ hội trước mặt, cô chọn đi.”

Hạ Lâm Hi cảm thấy đau đầu.

Hai giờ chiều là thời điểm khó chịu nhất trong ngày, ánh Mặt Trời bên ngoài vàng rực chói mắt, dù hai tấm rèm đã che kín lại nhưng cũng chẳng đỡ hơn bao nhiêu. Luồng sáng ấy hắt vào, rọi thẳng vào người hướng dẫn.

Người hướng dẫn còn chưa đến bốn mươi mà hai bên tóc mai đã bạc trắng, ông ta ngẩng đầu về hướng ánh mặt trời, tận tình khuyên nhủ: “Cô ở lại Lion, tương lai sẽ rộng mở, chỉ cần làm việc vài năm là sẽ trở thành nhóm trưởng, không bàn cãi gì nhiều.”

Đội người hướng dẫn nói xong, Hạ Lâm Hi trả lời: “Trước khi tan làm, em sẽ đưa đơn từ chức lên.”

Cô nói cảm ơn với người hướng dẫn, sau đó mới ra khỏi cửa.

Người hướng dẫn cứ đinh ninh rằng cô sẽ phân trần, xấu hổ, khóc lóc kể lể gì đó nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Lúc vào cửa, gương mặt Hạ Lâm Hi thê nào thì khi đi ra cũng như thế ấy. Đó là lựa chọn của cô, không phải cô bị công ty Lion đuổi.

Người hướng dẫn cao giọng gọi cô lại, còn động viên: “Cô còn trẻ, cơ hội thăng tiến rất nhiều, phải biết nắm bắt”

Hạ Lâm Hi quay trở lại, nói lời cảm ơn thêm lần nữa.

Từ lúc Hạ Lâm Hi bắt đầu làm việc ở đây, cô luôn trung thực thẳng thắn, sự thông minh của cô chưa bao giờ rước lấy phiền phức, ấy vậy mà nay người hướng dẫn lại thêm một câu: “Trợ lý của quản lý Ngô, cô gái tên Thời Oánh ấy là bạn thân của cô à?”

Hạ Lâm Hi hơi khựng lại, trực giác cho cô biết đã có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn của mình, nên cô đành thừa nhận chuyện vốn dĩ rất sai: “Đúng vậy, Thời Oánh là bạn trung học của em, cô ấy đến công ty Lion thực tập từ trước.”

Cô đứng tại chỗ, nghĩ gì đấy rồi nói thêm: “Nội dung em phụ trách ở công ty mới khởi nghiệp rất ít, hoàn toàn không giống với công việc tại đây.” Cô giải thích đến đây, Hạ Lâm Hi trịnh trọng hỏi: “Trước khi nộp đơn xin nghỉ, em có cần viết cam đoan không?”

“Không cần đâu, không cần phiền phức như vậy.” Người hướng dẫn nhìn từ góc độ của Hạ Lâm Hi để lo lắng, sau lại dặn dò cô: “Đại học khác với trung học, xã hội lại khác với đại học, người mà cô coi là bạn chưa chắc là người đã sòng phẳng với cô.”

Người mà cô coi là bạn chưa chắc đã sòng phẳng với cô.

Hạ Lâm Hi nghĩ kỹ câu nói này, qua vài giây đã phản ứng lại.

Cô quay về chỗ ngồi của mình, nhanh chóng viết xong đơn từ chức, sau đó trình lên trên rồi quay về dọn dẹp đồ đạc của mình. Quản lý phê duyệt rất nhanh, đã nghe chuyện của cô cũng rõ cách xử trí nên chẳng ai làm khó gì nhau nữa.

Hạ Lâm Hi dọn dẹp xong, Sở Thu Nghiên đã vội vã chạy đến. Cô vừa mới xuống lầu mua bánh ngọt, định mua luôn cho Hạ Lâm Hi nhưng bánh ngọt chưa lấy ra Hạ Lâm Hi đã định đi rồi.

“Có chuyện gì vậy?” Sở Thu Nghiên hỏi. “Sáng nay vẫn còn ổn lắm mà, sao giờ cậu lại đi rồi?”

Hạ Lâm Hi ôm mấy quyển sách, cất vào hộp giấy: “Mình từ chức.”

“Tại sao?”

“Bởi vì làm sai quy định công ty.”

Gương mặt Sở Thu Nghiên bàng hoàng, xung quanh còn cả những người đồng nghiệp khác, cô cũng không muốn họ chú ý đến đây, vậy nên nhỏ giọng lại, nói thầm bên tai Hạ Lâm Hi: “Trái với định, trong hợp đồng thực tập sinh đâu cấm làm hai nơi?”

Hạ Lâm Hi kể chi tiết: “Công ty không quy định rõ ràng nhưng để tránh nghi ngờ, mình từ chức có lẽ sẽ tốt hơn.” Nếu cô ký hợp đồng bảo mật với công ty, để lộ tin tức ra ngoài, cô sẽ phải bồi thường.

Nhưng ngành kỹ thuật công ty Lion nhắm đến mới phát triển không lâu, tuy họ không bù tiền bồi thường nhưng cũng có kết cấu của mình.

Sở Thu Nghiên nghe đến đây mới chợt ngộ ra.

Cô ấy bỏ bao bánh ngọt vào chiếc hộp đã kín của Hạ Lâm Hi: “Quán cà phê đối diện công ty mới ra loại bánh mới, nhân kem mâm xôi và son tra, vị ngọt rất dễ chịu.”

Hạ Lâm Hi mở túi xách của mình ra, mò mẫm bên trong một lúc cuối cùng cũng lấy được một chiếc thẻ. Đó là một thẻ tích điểm giải trí, được viền quanh bằng lớp plastic, cô cũng chưa từng lấy ra.

“Tặng cho cậu.” Hạ Lâm Hi đưa cho cô ấy. “Lúc đi làm mình có nhìn thấy cậu tra trên mạng nhiều lần nhưng vẫn chẳng lấy được.”

Sở Thu Nghiên nhận lấy, cảm thấy rất bất ngờ: “Cậu nhanh tay thật đấy.”

Sở Thu Nghiên có thói quen chơi game, tuy chơi vừa phải nhưng đôi khi cảm thấy quá vui cũng sẽ tiêu tiền vào trong đấy. Hạ Lâm Hi đưa cho cô chiếc thẻ này, muốn dùng cô cũng không nổi, dù sao cũng tiếc lắm.

Hạ Lâm Hi lại nói: “Minh nhờ Tưởng Chính Hàn đấy.” Cô ôm lấy chiếc túi xách của mình: “Sáng hôm nay mới có vậy mà quên đưa cho cậu.”

Sở Thu Nghiên im lặng một lát, vậy mà lại lên tiếng: “Minh từ chứng với cậu.”

Hạ Lâm Hi nghiêng đầu nhìn cô ấy, dường như đang nghi ngờ bản thân nghe lầm.

Nhiệt độ trong phòng rất thấp, Sở Thu Nghiên mang một chiếc váy đi cùng chiếc áo khoác ngoài màu trắng, trang phục trên người cô món nào cũng cao hơn so với tiền lương cả. Có lẽ bởi vì gia cảnh tốt nên cô làm gì cũng không cần lo lắng: “Cậu không thực tập ở đây, mình cũng không muốn tiếp tục nữa, công ty Tưởng Chính Hàn có thiếu người không?”

Lại lo rằng chỉ là một công ty mới khởi nghiệp, về mặt tài chính còn chưa khởi động nên Sở Thu Nghiên tìm cách nói uyển chuyển hơn: “Bây giờ mình vẫn chưa cần tiền lương.”

“Nếu cậu thật sự đến, anh ấy sẽ trả lương cho cậu.” Hạ Lâm Hi thẳng thắn nói: “Còn cả hợp đồng bảo mật nội bộ.”

Sở Thu Nghiên nghe vậy thì rất ngạc nhiên.

Không bao lâu sau, cô ấy cũng đưa đơn xin từ chức lên.

Bốn giờ chiều cùng ngày, Hạ Lâm Hi dẫn Sở Thu Nghiên đến tầng hầm, bên trong có đến mười mấy người bận bịu luôn tay, đa phần trong số đó đều là nam thanh niên cả. Tính cả Sở Thu Nghiên và Hạ Lâm Hi, thật ra ở đây cũng chỉ có bốn cô gái.

Sở Thu Nghiên chưa từng thấy cảnh làm việc gấp rút trong tầng hầm như thế này. Cô ấy cầm túi xách của mình, bên trong còn có đồ Hạ Lâm Hi tặng đi vòng quanh, cuối cùng đứng sau lưng Kha Tiểu Ngọc.

Sở Thu Nghiên nhìn thẳng vào màn hình, cảm thán: “Dữ liệu phức tạp quá, chỉ là biểu thức chính tắc mà cũng dài như vậy.”

Kha Tiểu Ngọc là bạn học cùng lớp với Tưởng Chính Hàn. Cô ấy mang một chiếc áo sơ mi có thêu dòng JKHL trên đây, dường như đang rất căng thẳng. Chân cô ấy mang một đôi dép hồ mũi, bên cạnh là một chai Coca Cola.

Là một cô gái có khả năng lập trình cao, Kha Tiểu Ngọc không phản ứng mấy với lời khen của Sở Thu Nghiên, cô cũng không tốn sức khiêm tốn: “Những thứ này không quá phức tạp. Bởi vì cậu không hiểu nên mới thấy khó mà thôi.”

Sở Thu Nghiên cười nói: “Minh có thể học từ từ, một lúc nào đó sẽ hiểu được.”

Cô cũng không tỏ vẻ khiêm tốn, bởi vì chỉ số IQ thực tế của cô rất cao, khả năng tiếp thu không cần bàn cãi, nếu có người hướng dẫn phù hợp thì học cái gì cũng có thể cả.

Kha Tiểu Ngọc không quen biết cô nên chỉ đáp sơ sài: “Cậu cố lên!” Sau đó lại hỏi: “Cậu đến phỏng vấn sao? Tưởng Chính Hàn đang gọi điện thoại ở phòng bên cạnh, cậu đợi cậu ấy một lát nhé.”

Sở Thu Nghiên nhìn qua phòng bên, thấy một cách cửa gỗ khóa kín. Cô cũng chẳng vội vã đi vào, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống, ngắm nghía quai túi, sau lại nhớ về những gì mình đã làm qua, thật sự tôn trọng cuộc phỏng vấn này.

Hạ Lâm Hi khác với Sở Thu Nghiên, cô đẩy cửa vào thẳng bên trong.

Trong phòng, quả nhiên Tưởng Chính Hàn đang gọi điện thoại.

Anh nói với đầu dây bên kia: “Tháng mười hai năm nay, phiên bản 2.0 sẽ ra mắt, nếu ngài có ý đầu tư cũng có thể đặt trước thời gian đó.”

Người bên kia có lẽ là đại diện của một công ty nào đó: “Tưởng tổng, có sự đảm bảo của ngài, bên chúng tôi rất an tâm, nhưng đầu tư cũng có nguyên tắc, chỉ bằng chúng ta gặp trực tiếp nhau được không?”

Còn chưa dứt lời, Hạ Lâm Hi đã đến bên anh.

Cô nghe thấy tiếng trong điện thoại: “Tưởng tổng, thứ sáu tuần sau, ngài có rảnh không?”

Tường Chính Hàn đã hứa với Hạ Lâm Hi rằng, tối thứ sáu họ sẽ ra ngoài xem phim, sau đó đến công viên giải trí mới khai trương kề bên. Nhưng đối tác vừa mới hẹn thứ sáu, hạ Lâm Hi kéo tay Tường Chính Hàn lại, nhỏ giọng bảo: “Có rảnh.”

Tường Chính Hàn im lặng một lát, thông thả lên tiếng: “Buổi sáng hay chiều?”

“Hai giờ chiều, tại khách sạn Hilton.” Đối tác dứt khoát. “Mong được hợp tác với bên ngài.”

Tường Chính Hàn cũng khách sáo đáp lời: “Mong được hợp tác với bên ngài.”

Sau khi nói chuyện xong, Hạ Lâm Hi vẫn kéo tay anh: “Anh định quay vòng vốn lần thứ nhất sao?”

“Là lần thứ hai.” Tường Chính Hàn đặt điện thoại xuống. “Vòng vốn đầu là nhờ em cả rồi.”

Hạ Lâm Hi tựa vào lòng anh. “Em là nhà đầu tư.” Cô mang một chiếc váy màu xanh nhạt, làm nổi bật làn da trắng nõn, nhìn thoáng qua như đóa bách hợp đang nở rộ.

Cô nói. “Tiền của em là của anh, cổ phần công ty của em cũng là của anh.” Nói xong cô còn kiễng chân hôn anh, thật sự rất dịu dàng.

Nhưng khi Tường Chính Hàn ôm lấy cô, Hạ Lâm Hi liền nói: “Sở Thu Nghiên đang đợi anh bên ngoài, hôm nay bọn em từ chức cùng nhau. Cô ấy muốn đến đây phỏng vấn thử, nếu không qua sẽ quay về tiếp tục nghiên cứu Toán học.” Sau đó còn bảo. “Nguyên lời của Sở Thu Nghiên đấy.

Sự chú ý của Tường Chính Hàn không dành cho Sở Thu Nghiên, anh đưa tay xoa đầu Hạ Lâm Hi: “Sao lại từ chức?” Nói xong, anh đã nghĩ ra đáp án cho nên bổ sung: “Bỏ qua chuyện này đi, chúng ta không liên quan đến nữa.”

Hạ Lâm Hi nhẹ giọng nói với anh: “Nếu em cần anh nuôi thì anh cũng đừng ghét em nhé!” Cô chỉ nói đùa thôi, bản thân là một người có chí tiến thủ, sao có để anh nuôi được.

“Em có biết là anh rất muốn nuôi em không?” Tường Chính Hàn cười nói. “Thương còn chưa đủ, sao lại ghét được?” Nói xong, cầm nắm bàn tay cô rồi mới ra cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Sở Thu Nghiên vượt qua phỏng vấn một cách thuận lợi, chỉ khoảng hai mươi phút sau, lão Dương bước ra khẳng định: “Khả năng tư duy của em rất tốt, vừa may tổ tôi thiếu người.”

Lão Dương vừa nói xong, Tường Chính Hàn đã đem một bản hợp đồng đến đây, anh đặt xuống trước mặt Sở Thu Nghiên, giấy trắng mực đen rất rõ ràng. Sở Thu Nghiên lật một vài trang, đầu ngón tay miết qua một dòng chữ đen: “Tiền lương của ai cũng như vậy sao? Tiền lương của mình không cần cao thế đâu.”

Tường Chính Hàn ngồi một bên cười nói: “Cao cũng không ổn sao?”

Sở Thu Nghiên ngồi trên ghế, nghĩ ra một lý do: “Tất nhiên là quá được, nhưng mình nói thật, áp lực của mình cũng rất nhiều.” Cô ấy chủ động đề nghị. “Mình nhận được bao nhiêu ở Lion thì nhận ở đây bấy nhiêu.”

Tiền lương bên Lion chỉ bằng một nửa hợp đồng này.

Tình huống thế này thật kì lạ, công nhân viên chức ai cũng muốn tăng lương nhưng cấp trên sống chết không chịu phê duyệt. Mà đặt Tường Chính Hàn và Sở Thu Nghiên vào, ấy vậy mà hoàn toàn trái ngược.

Sở Thu Nghiên mong giảm mức lương xuống, còn Tường Chính Hàn lại cười nói: “Mình tin năng lực của cậu phù hợp với mức lương này.” Anh lật một trang giấy cao, sau đó nói rõ: “Dội lợi nhuận tăng lên, mình sẽ cân nhắc thay đổi mức lương trong hợp đồng này.”

Ngoại trừ điều này ra, Tường Chính Hàn vẫn có chuyện đề đầu đầu, tổ kỹ thuật của Sở Thu Nghiên, ngoại trừ tổ trưởng là lão Dương ra, mức lương của ai cũng như này. Nếu Sở Thu Nghiên chỉ lấy một nửa sẽ khiến những người khác nghĩ rằng chuyên môn của cô không vững. Nhưng nền tảng Sở Thu Nghiên đã có rồi, khả năng học hỏi cũng tốt, tất nhiên không thuộc về phạm vi “chuyên môn không vững”, không cần phải khiến mọi người nghĩ nhiều.

Tường Chính Hàn biết rõ Sở Thu Nghiên không thiếu tiền, chiếc túi xách cô mang theo giá trị cũng ngang mức tiền lương một năm nhưng anh cũng có quy tắc của chính mình, không thể hạ thấp mức lương của cô xuống được.

Cuối cùng Sở Thu Nghiên cũng đặt bút kí vào, con dấu công ty cũng được ấn xuống. Hạ Lâm Hi chạy đến tìm cô ấy, đứng phía sau Tường Chính Hàn

hỏi: “Cậu xong rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Sở Thu Nghiên nói. “Mình chung tổ với cậu.”

Hạ Lâm Hi đến gần Tường Chính Hàn, cô đi hai bước thì đụng vào anh, nhưng cô lại chẳng để ý gì bởi lẽ đầu óc đã ngập tràn chuyện khác rồi: “Trước đây cậu có nói với mình, công ty của gia đình cậu sẽ ký hợp đồng với bên mình...”

Sở Thu Nghiên đứng dậy tại chỗ, giải thích: “Công ty của gia đình mình mua phiên bản 1.0, nay cũng có ý định cải tiến bản 2.0, thời gian hợp đồng là ba năm”

Công ty của gia đình Sở Thu Nghiên cũng là một khách hàng của Tường Chính Hàn, mà bản thân Sở Thu Nghiên lại làm công ở công ty anh. Hạ Lâm Hi tự ngẫm nghĩ một lúc, phút chốc thấy mọi thứ thật trùng hợp.

Nhưng bất kể mọi chuyện là thế nào, chiều ngày hôm đó, Sở Thu Nghiên cũng bắt đầu làm việc.

Quả không hổ thẹn chỉ số IQ của mình, chuyện gì cũng chỉ cần người ta giảng qua một lần là hiểu, khả năng bắt kịp tiến độ vượt xa mọi người. Hạ Lâm Hi cộng tác với cô ấy, bắt đầu hoàn thiện một số dữ liệu. Hai người vẫn như lúc ở công ty Lion, hợp tác rất ăn ý.

Tường Chính Hàn đứng quan sát các cô, bắt tay vào việc chỉ dẫn. Anh nhân cơ hội này nắm tay Hạ Lâm Hi, làm mẫu thao tác, Hạ Lâm Hi lại nghĩ anh đang tận tình dạy học nên cô rất tập trung lắng nghe.

Cho đến tận lúc Sở Thu Nghiên ra ngoài nhận điện thoại. Trước khi đi cô còn cẩn thận đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Tường Chính Hàn và Hạ Lâm Hi. Ban đầu hai người còn thảo luận về cách lập trình, sau Hạ Lâm Hi hỏi băng quơ: “Ngày mai anh đến gặp nhà đầu tư chỉ một mình thôi sao?”

“Có Tiến Thần và lão Dương nữa.” Tường Chính Hàn nói. “Bọn anh đi cùng nhau.”

Tường Chính Hàn đi cùng Tiến Thần, đó là chuyện tất nhiên.

Dù sao Tiến Thần giỏi giao tiếp như vậy, đây đúng vào chuyên môn rồi. Nhưng lão Dương lại khác Tiến Thần, cậu ta là một trạch nam kĩ thuật điển hình, không nói nhiều, giao tiếp kém, suốt ngày chỉ cặm cụi làm việc.

Hạ Lâm Hi bàn thờ: “Anh để lão Dương đi cùng, dù gì anh ấy cũng là người trong ngành, vậy có thể dẫn theo em được không?”

Tường Chính Hàn nói chuyện với Hạ Lâm Hi, ít khi nào trực tiếp từ chối cô, nhưng lúc này đây, anh trả lời bốn chữ: “Hoàn toàn không thể.” Giọng nói rất bình thường nhưng lại không thể thương lượng.

Hạ Lâm Hi khoác tay anh, suy nghĩ trong chốc lát lại hỏi: “Sao lại không?”

Bọn họ ngồi sát góc tường, ánh sáng chiếu vào nơi này rất nhẹ nhàng, màn hình máy tính hơi sáng, làm rõ bên mặt của Hạ Lâm Hi. Hôm nay cô mang bộ quần áo rất bảo thủ, chiếc váy dài rủ xuống đôi tất, nhưng từ góc nhìn của Tường Chính Hàn, có thể nhìn thấy phía sau chiếc áo có gì, cũng không phải là thứ tốt để ngắm mãi.

Anh tự hỏi bản thân nên giải thích thế nào đây.

Cuối cùng anh bóng gió: “Anh đi cùng với lão Dương bởi vì nhìn anh ấy rất giống một người ba mươi tuổi.” Tuy Tường Chính Hàn không nói rõ nhưng Hạ Lâm Hi đã hiểu ra.

Hạ Lâm Hi vẫn còn trẻ, cô không có vẻ đã trải đời trải nghề, không biết gì về kĩ năng đàm phán, chỉ biết chống cằm thờ ơ nhận: “Anh nói đúng, em thật sự không thích hợp.”

Con chuột vẫn còn trên màn hình, bị di chuyển qua lại, Tường Chính Hàn bắt đầu gõ, Hạ Lâm Hi ngấm nhìn nửa gương mặt anh. Ánh mắt của cô chất chứa rất nhiều, nhìn từ gương mặt đến phần, đôi lông mi khẽ run rẩy.

Bất giác, cô cảm thấy anh đã đỉnh đạc hơn trước rất nhiều rồi. Nhưng vốn dĩ ngay từ đầu anh đã cẩn thận như vậy nên cô cũng chẳng rõ rốt cuộc đã thay đổi ở nơi nào.

Hạ Lâm Hi hỏi: “Đến lúc bản 2.0 ra mắt rồi, anh còn kết hoạch gì nữa không?”

“Sau khi quay vòng vốn lần thứ hai, nếu ngân sách còn đủ, anh sẽ xây dựng lại máy chủ.” Tường Chính Hàn trả lời. “Mở rộng sức chứa của điện toán đám mây nữa.”

Hạ Lâm Hi không hiểu cặn kẽ chuyện mở rộng này, nhưng cô lại biết rất rõ là, họ đang cần rất nhiều tiền. Cô tự tính toán, cân đo đong đếm đủ điều rồi đưa ra câu hỏi: “Năm trăm vạn đủ không anh?”

Tường Chính Hàn không nhìn màn hình máy tính nữa, anh quay đầu nhìn sang Hạ Lâm Hi, thấy cô nghiêm túc là vậy đành thành thật: “Ít nhất còn thừa mười vạn.”

Điện thoại anh đặt trên bàn bỗng chốc sáng lên. Tường Chính Hàn nhìn điện thoại, nhoen miệng cười: “Trong vòng ba năm, chúng ta cần để công ty vận

hành tron tru.”

Lúc này đây Hạ Lâm Hi mới phản ứng lại: “Em hiểu ý anh, ý anh là muốn thuê một mặt bằng để xây dựng văn phòng đúng không?”

Quả nhiên rất cần tiền.

Ý nghĩ của Trương Chính Hàn giống như cô phỏng đoán, anh cầm điện thoại, đọc ba tin nhắn mới gửi đến. Cả ba đều từ đại diện bên đầu tư, họ đưa ra một số lý do thoái thác. Nhưng trên con đường gây nghiệp này, dù cho là có nhà đầu tư đi chăng nữa cũng phải có sự lệ thuộc, ai mà chẳng có bản khoán của mình?

Trương Chính Hàn bản khoán ở chỗ, độ tuổi trung bình của công ty anh rất thấp, kinh nghiệm quản lý chưa nhiều, khách hàng thì ít, chưa chiếm được tỉ lệ nào trên thị trường.

Phòng bên cạnh, Sở Thu Nghiên nhận điện thoại, đầu dây bên kia là Từ Trí Lễ đang chùng giọng xuống: “Em từ chức ở Lion sao lại không báo anh tiếng nào?”

Lời nói đầy ý chất vấn.

Sở Thu Nghiên nắm chặt điện thoại, mặt đối diện với một bức tường. Trên lớp sơn mới ấy vẫn có những mảng rêu xanh bám vào, có lẽ nơi này ẩm ướt, mùa hạ lại bức bối, thực vật này phát triển cũng là chuyện bình thường.

Rêu xanh uốn lượn từng vòng từ khe hở của bức tường. Khe hở đó rất nhỏ, nếu không nhìn kĩ sẽ chẳng thấy đâu. Sở Thu Nghiên trầm nghĩ, mối quan hệ của cô và Từ Trí Lễ cũng như vậy, đã có lỗ hổng rồi, cho dù có son đi son lại cách mấy cũng không che khuất được.

Sở Thu Nghiên nói: “Em không thực tập ở Lion nữa, em đổi một công ty khác.” Cô muốn nói mình đến công ty của Trương Chính Hàn nhưng nghĩ đến chuyện Từ Trí Lễ cũng đang khởi nghiệp, cô vẫn chọn cách né tránh.

“Em thật tức trách.” Từ Trí Lễ nói.

Cậu thở dài một hơi, đầu dây bên kia lại lên tiếng đĩnh, đó là bởi chiếc đồng hồ va chạm vào lan can nên gây tiếng nhỏ. Từ Trí Lễ vừa kiểm tra đồng hồ, vừa tiếp tục: “Anh muốn gây nghiệp một công ty kĩ thuật, tháng trước mới khai trương, em thực tập ở Lion sau này có thể hỗ trợ cho anh.”

Sở Thu Nghiên đang ở dưới tầng hầm, Từ Trí Lễ lại ở trên ban công.

Nói chính xác hơn, đang ở trên ban công công ty của cậu.

Cậu mang một chiếc áo sơ mi đi kèm với quần bò, dáng người cao gầy. Nắng chạng vạng tỏa lên người cậu như đang ánh sáng flash của một chiếc máy ảnh. Sườn mặt của cậu góc cạnh, vóc dáng đẹp đẽ, giống như một bức tranh được những họa sĩ nổi danh thế kỷ mười tám khắc họa lại, không sai lệch một li.

Sở Thu Nghiên không biết anh đang thế nào, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy mình chỉ nhìn được mặt ngoài của một thứ gì đó. Có lẽ cô chỉ thích vẻ ngoài của anh, còn tính cách lại không thể hòa hợp.

Nhưng cô vẫn có thói quen nhún nhường: “Em không học chuyên ngành Công Nghệ, em hỗ trợ anh thật sự không ổn lắm...”

“Nếu em làm không tốt thì đó là vì em chưa cố gắng.” Từ Trí Lễ ngắt lời. “Kì thi cuối kì, em nhìn điểm của mình xem? Đứng đầu toàn khoa, còn đứng trước cả Hạ Lâm Hi nữa.”

Cậu cười nói: “Cả khoa ai cũng biết em thông minh. Em thực tập ở đâu thì từ chức ngay hôm nay đi, mau về chỗ anh, làm bà chủ công ty anh.”

So với Trương Chính Hàn khởi nghiệp ở tầng hầm, khởi điểm cá nhân của Từ Trí Lễ cao hơn rất nhiều. Công ty của cậu ta ở đâu? Ở khu Hải Điện, tọa lạc trên một bãi đất trống, trên cửa là một biểu hiệu mới tính, đồng thời thông báo tuyển dụng cũng đã đăng tải khắp chốn.

Bên trong công ty bày biện rất đẹp, góc tường đặt những bồn hoa, thảm đỏ trải trên nền gạch, ai cũng có một chỗ dành cho mình với chiếc máy tính đặt sẵn. Từ Trí Lễ chưa biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng cậu ta rất hưởng thụ cảm giác đi vòng quanh công ty, được mọi người gọi là Từ tổng.

Hơn nữa khi cậu tượng tượng đến Sở Thu Nghiên cũng gọi mình như vậy, cậu vui vẻ biết bao nhiêu.

Nhưng Sở Thu Nghiên lại không để ý đến: “Chiều nay em ký hợp đồng với công ty hiện tại rồi, kế hoạch trường kì cũng đã có, em không thể từ chức.”

Cô ý thức mình nói chuyện không tốt vậy nên đành nhẫn nại giải thích: “Bầu không khí ở đây rất tốt, bạn bè của chúng ta cũng nhiều, một giờ vừa rồi thôi em cũng đã học thêm không ít, hiệu suất của em tăng rất nhanh.”

Sở Thu Nghiên chưa nói xong, Từ Trí Lễ đã hỏi thẳng: “Em ở công ty nào? Tên gì?”

“Một công ty nhỏ bình thường” Sở Thu Nghiên nói.

Từ Trí Lễ nghĩ cô chắc không dám lừa mình nên không theo đuổi cái tên của công ty mãi, cậu ta nói với vẻ khoe khoang: “Ba giới thiệu cho anh những

người đi đầu trong sự nghiệp mạng, tuần này anh sẽ đến gặp bọn họ. Đầu là bậc lão làng, kinh nghiệm đầy mình mà tiền cũng không thiếu.”

Trên thực tế, Sở Thu Nghiên cũng tự thấy mình là người có tiền, nhưng cô vẫn kiềm lại. Cô hỏi một câu: “Không phải anh chưa nghĩ ra sản phẩm cụ thể sao? Nếu vội vã đi gặp đối tác như vậy, anh không biết nói gì thì phải làm sao?”

“Bà chủ, nghe anh nói đã.” Từ Trí Lễ cản lại. “Có đủ tiền rồi... Ít nhán hơn một ngàn vạn anh mới có thể chiêu mộ người, mua mã lập trình viết sản phẩm của anh.”

Sở Thu Nghiên chưa khởi nghiệp lần nào, nhưng cô cảm thấy có gì đó không đúng.

Về mặt này, Trương Chính Hàn thật sự đáng tin hơn.

Cuối cùng Từ Trí Lễ nói: “Những người đó đều có giao tình với ba anh, anh hẹn ngày rồi, em có mong chờ không?”

Nhưng Từ Trí Lễ không hề nghĩ rằng, người góp vốn đầu tư của cậu lại hẹn gặp Trương Chính Hàn cùng ngày hôm đó.

Thứ sáu tuần này thời tiết dễ chịu, trời trong nắng ấm, nhiệt độ không đến ba mươi lăm, vẫn dịu phần nào cái oi của mùa hè nóng bức.

Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, trong khách sạn cũng có rất nhiều người. Trương Chính Hàn đến trước hai mươi phút, ngồi trong phòng đợi với Tiền Thần và lão Dương.

Lão Dương có hơi lo lắng, anh muốn ra ngoài hút thuốc nhưng trước khi đi vẫn không quên rủ Trương Chính Hàn: “Trưởng tổng, cậu cũng hút một điếu đi, như vậy sẽ không ai lo lắng nữa.”

Tiền Thần cười nói: “Dương ca, anh nhìn Trưởng tổng đang bồn chồn đi, đến mặt cũng trắng bệch ra rồi.”

Trương Chính Hàn nhận điếu thuốc: “Tôi không biết hút.”

Lúc này, lão Dương thờ dài, sau đó vỗ vai anh: “Để đó, tôi dạy cậu.”

Trương Chính Hàn không những không biết hút thuốc, mà anh cũng còn quá trẻ, không có khí thế đóng băng mọi người xung quanh, không giống một vị giám đốc tham gia đàm phán chút nào nhưng chỉ ít trên người lại mang theo thứ ánh sáng nhẹ nhàng... Có lẽ là do vẻ ngoài tuấn tú chăng? Lão Dương nghĩ mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Kim đồng hồ vừa qua hai giờ rưỡi, một số nhà đầu tư xuất hiện, hai trong số họ còn đi cùng thư ký, dường như đang giải quyết công vụ.

Người đi đầu là nhà đầu tư lớn tuổi nhất, nơi khóe mắt in hằn nếp nhăn, mái tóc lại bóng lưỡng đến lạ thường. Nhưng người ta vẫn thấy đầu đó vài mảng trắng, có lẽ là đã nhuộm đen.

“Tôi họ Vệ.” Người đó tự giới thiệu. “Vệ trong phòng vệ.”

Trương Chính Hàn đứng trước mặt ông ta, hai người bắt tay nhau: “Xin chào Vệ tổng.” Nói xong cười bảo: “Không ngờ hôm nay ngài cũng đến đây.”

Chủ tịch Vệ gật đầu, đôi mắt đảo về phía trước. Thư ký của ông lập tức hiểu ý, vội vàng kéo ghế dựa cho chủ tịch mình ngồi.

“Bên tôi đến từ Thượng Hải, chỉ ở lại Bắc Kinh ít lâu.” Chủ tịch Vệ nói. “Tình hình bên cậu, Tiểu Phùng đã nói sơ qua với tôi. Kế hoạch đầu tư năm nay của chúng tôi chưa có phục vụ điện toán đám mây nào cả, chỉ còn mỗi sản phẩm này thôi...”

Ông ta bắt chéo chân, giọng nói rất mực điềm đạm: “Đừng nói chuyện không tiện, mọi người ngồi cả đi.

“Tiểu Phùng” mà chủ tịch Vệ vừa nhắc đến là Phùng tổng đã giúp Trương Chính Hàn xe chỉ luân kim lần này.

Làm sao Trương Chính Hàn biết vị Phùng tổng đó, đó là chuyện của hồi tháng hai, khi trường anh quyết định mở một buổi tọa đàm mời Phùng tổng đến. Trong lần thuyết trình ấy, anh ta không chỉ nói về việc khởi nghiệp mà còn cho Trương Chính Hàn cách liên lạc.

Những mối quan hệ là một mạng lưới lớn, người kéo người, lợi nhuận kéo lợi nhuận, mạng lưới càng lớn, quan hệ càng cao. Bây giờ, mạng lưới này đã nắc đến bên chủ tịch Vệ, Trương Chính Hàn rất coi trọng cơ hội này.

Khoảng vài năm trước kia, xu hướng khởi nghiệp trên mạng phát triển mạnh mẽ, những nhà đầu tư có thể chọn đỡ đầu cho một trong các doanh nghiệp nhỏ bấy giờ, nhưng mấy năm gần đây, nhà đầu tư có xu hướng lựa chọn người quen hoặc thông qua người quen giới thiệu. Sau khi liên lạc sẽ bàn chuyện một lần.

Sự cẩn thận của họ không phải không có cơ sở. Thời đại này nhà nhà đua nhau khởi nghiệp, công ty trong thành phố mọc lên như nấm sau mưa, hết lớp này đến lớp khác.

Là một nhà đầu tư, bước khó khăn nhất là xác định đối tượng đặt tiền vào, bọn họ phải chọn một công ty có khả năng cao nhất, chọn người có xác suất thành công lớn nhất.

Nhìn bề ngoài, Tưởng Chính Hàn hoàn toàn phù hợp yêu cầu này.

Nhưng tuổi anh vẫn còn trẻ, lại không có gia cảnh chống lưng.

Chủ tịch Vệ không nói nữa, một cổ đông lên tiếng: “Sản phẩm công ty cậu mới ra mắt, chúng tôi đã xem qua rồi. Ngoại trừ XV và Lion là những ông hoàng trong ngành, không có công ty nào đào sâu vào lĩnh vực điện toán đám mây này.”

Tưởng Chính Hàn cười nói: “Đúng là thị trường hiện tại không quá cạnh tranh, công ty tôi đã có thể thu hồi vốn ban đầu.” Nói một lát, anh bắt đầu giới thiệu ngắn gọn sản phẩm: “Công ty chúng tôi nhắm đến ba tiêu chí, lưu trữ dữ liệu đám mây, phân tích số liệu đám mây, còn sự kết hợp đa nền tảng sau này bao gồm, lọc quảng cáo, sóng trực tuyến và giám chế hình ảnh.”

Tưởng Chính Hàn vừa dứt lời, Tiền Thần đã lấy tài liệu chuẩn bị sẵn ra, giao tận tay cho từng vị cổ đông.

Tất cả mọi người đều ngồi trên ghế, duy chỉ mỗi Tiền Thần còn đứng, thái độ tận tụy làm việc, lúc giao tài liệu cũng dùng hai tay đứng mực, khi người nhận đã cầm lấy rồi, cậu vẫn mở miệng cảm ơn.

Lúc người đại diện gọi điện chỉ báo có bốn nhà đầu tư sẽ đến, vậy mà bây giờ có sáu người, nhiều ra hai vị, họ đúng là thư ký đi theo. Tiền Thần không bỏ qua họ, đều giao tài liệu vào tay hai người.

Một thư ký trong đó nói: “Tôi có thấy quảng cáo về sản phẩm của các bạn trên một diễn đàn.” Thư ký kia là một người phụ nữ đã qua ba mươi, mang kính gọng đen, cách ăn mặc đậm chất thành phần tri thức, cô ấy tiếp tục nói: “Tôi thử sản phẩm của các cậu, chỉ là mục đích cá nhân thôi, để phân tích dữ liệu căn bản.”

Tiền Thần cười nói: “Cô đã thử qua, vậy có góp ý gì không ạ?”

Thư ký không phải nhân vật mấu chốt, vậy nên cô ấy không dám đánh giá quá nhiều, chỉ cẩn thận trả lời: “Thao tác đơn giản, hiệu quả rất tốt.”

Tiền Thần vẫn đứng như cũ, giọng nói thả lỏng ít nhiều: “Cô nói thao tác đơn giản chắc phần nào nhờ xử lý trên diện rộng.” Vừa nói, vừa rót trà cho mọi người.

Cậu biết những cổ đông này bận bịu công việc, không rảnh trò chuyện nhiều, vậy nên suy nghĩ một lát, quyết định dùng từ ngữ đơn giản để diễn đạt: “Tôi chỉ chạy nghiệp vụ cho Tưởng tổng thôi, không biết nhiều về kỹ thuật.”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Một cổ đông cười hỏi. “Phụ trách bên tiêu thụ sản phẩm sao?”

Tiền Thần nhìn qua ông ta, gương mặt sáng bừng lên: “Ngài nói tôi làm bên tiêu thụ sản phẩm sao? Tôi nói thật với ngài, tôi không rõ mình có làm được không nữa, nhưng mỗi ngày tôi đều suy nghĩ, làm thế nào để tăng doanh số bán hàng của công ty lên.”

Tưởng Chính Hàn cười nói: “Khách hàng tiềm năng và cách tiếp cận sản phẩm nằm ở trang ba trong tài liệu.” Anh nói với mức giọng vừa phải, những nhà đầu tư theo bản năng cũng lật trang đọc qua.

Tiền Thần tiếp tục nói: “Tôi không hiểu nhiều về kỹ thuật, mù công nghệ cũng đúng, nhưng nếu có sản phẩm nào vừa ra mắt, tôi sẽ thử một lần. Ít nhất nó không cần hướng dẫn dài dòng mà ai nhìn vào cũng biết cách sử dụng.”

“Lúc trước tôi làm việc ở XV, sản phẩm gặp một vấn đề, đó là giao diện quá phức tạp, thường xuyên bị khách hàng phản nản.” Tưởng Chính Hàn nói đến đây, nhận ra ánh mắt của chủ tịch Vệ, anh thông thả quay đầu lại, đối diện với vị nguyên lão này: “Ngoại trừ thiết kế giao diện, thuật toán cơ cấu, sau lần ra mắt vừa rồi, chúng tôi đều đã tối ưu hóa.”

Tiền Thần và Tưởng Chính Hàn phối hợp ăn ý, bọn họ hoàn toàn tránh được vấn đề tuổi tác, khiến những nhà đầu tư ngồi đây chuyển hướng sang thảo luận sôi nổi về sản phẩm.

Nội dung cuộc thảo luận kéo dài từ cách khai thác thị trường, giá trị công ty, kế hoạch dài kỳ cho đến tận trình độ chuyên môn của Tưởng Chính Hàn và cơ cấu công ty anh.

Tiền Thần nở nụ cười, cậu vỗ vai lão Dương, giới thiệu với các nhà đầu tư: “Đây là Dương Uy bên chúng tôi, tốt nghiệp khoa Công Nghệ Thông Tin đại học Thanh Hoa, có mười năm kinh nghiệm dự án lớn nhỏ, phụ trách một tổ trong công ty.”

Đúng là lão Dương đã tốt nghiệp, nhưng chỉ mới tháng sáu vừa rồi. Mười năm kinh nghiệm kể trên là thành quả của việc bắt đầu lập trình từ năm mười

hai tuổi.

Từ đầu buổi đến giờ, lão Dương đều im lặng, chỉ đến lúc này mới gạt đầu: “Nòng cốt trong tổ đều là bạn học của tôi.” Bên ngoài bình tĩnh bao nhiêu, bên trong lo lắng bấy nhiêu.

Sử dụng danh tiếng trường học để hấp dẫn nhà đầu tư, anh luôn khó chịu với cách làm này, nhưng lại không biết làm gì hơn. Anh đau khổ nhận ra, kỹ năng đàm phán trên bàn họp khác hoàn toàn kỹ năng phỏng vấn, không phải chỉ thể hiện sở trường của mình là có thể như cây khô gặp gió mùa xuân.

Ai trong phòng cũng nhìn lão Dương chăm chăm, thấy tóc hoa râm và vài sợi tóc sâu, làn da thô ráp, khóe mắt có nếp nhăn... Không ai nghĩ ngờ mười năm kinh nghiệm dự án, tất cả đều cho rằng anh đã qua tuổi ba mươi rồi.

Đúng vào lúc này, cửa phòng mở ra, người phục vụ đưa trà chiều đến, tất cả đều là những món ngọt Châu Âu.

Chủ tịch Vệ cười nói: “Lúc còn trẻ tôi du học ở nước ngoài, dần có thói quen uống trà chiều.” Gương mặt rất hòa nhã nhưng lúc quay đầu liền hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Thư ký vội vàng trả lời: “Ba giờ mười phút ạ.”

“Chuẩn bị đi.” Chủ tịch Vệ nói. “Bốn giờ chúng ta đi.”

Ông ta tỏ vẻ vô ý nhưng cố tình nói: “Ngày mai gặp một cậu trẻ, cũng là sinh viên Thanh Hoa các cậu, cũng khai thác điện toán đám mây, tuy chưa ra mắt nhưng cũng đáng mong chờ. Cậu biết đấy, công ty điện toán đám mây nào cũng được, nhưng chúng tôi chỉ đầu tư vào một nơi mà thôi.”

Đang nói dở, người phục vụ đã mang trà bánh đến chỗ Trương Chính Hàn, Trương Chính Hàn không có tâm trạng thưởng thức, nhưng nhìn thấy cỗ đồng bắt đầu ăn, anh cũng thử một miếng nhỏ. Bánh ngọt quá mức, anh không thích lắm.

Trương Chính Hàn ăn chút đồ ngọt coi như là tôn trọng, anh uống một ngụm hồng trà, cười nói: “Nghe ngài nói vậy, tôi cũng đợi bọn họ ra mắt.”

Một cỗ đồng lên tiếng nói: “Trưởng tổng, cậu cũng rộng rãi quá rồi, đó là đối thủ cạnh tranh đấy.” Nói xong nhìn về phía anh, dường như đang trêu chọc.

Trương Chính Hàn tiếp lời. “Tôi tin vào sản phẩm của công ty mình.” Anh dùng dao cắt một miếng bánh, giọng nói vẫn bình thản không sợ hãi: “Cũng tin những người đồng hành với mình.”

Anh vừa dứt lời, Tiền Thần và lão Dương ngồi đối diện những nhà đầu tư cũng cười hóm hờ.

Chủ tịch Vệ bảo: “Cậu giống tôi lúc trẻ, không sợ điều gì, phản ứng nhanh nhạy.” Ông yêu cầu thư ký lấy tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn ra, đặt vào tay Trương Chính Hàn.

“Chúng tôi đều là nhà đầu tư, rất ái ngại những công ty không kinh doanh, không quan hệ cũng không có lợi nhuận.” Chủ tịch Vệ nói thẳng: “Sản phẩm bên cậu, tôi sẽ cho công ty dùng thử, nếu hiệu quả tốt sẽ có bước hợp tác tiếp theo.”

Câu trả lời của chủ tịch Vệ tốt hơn so với dự đoán của Trương Chính Hàn.

Anh nói chuyện với đối phương một vài câu, sau đó nhận lấy một tấm thiệp mời. Đó là hội nghị hỗ trợ mạng, giống như một cuộc hội họp nhỏ của giới chuyên môn, bên trong danh sách khách mời có rất nhiều, bao gồm XV, Lion, Amazon và cả những công ty nước ngoài nổi danh khác.

Thời gian là vào tháng sau.

Trương Chính Hàn biết hoạt động này, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có cơ hội tham gia.

Sau khi hội đàm kết thúc, nhà đầu tư cũng nói với anh: “Dự án kế hoạch bên cậu, bản 2.0 sẽ ra mắt vào cuối năm, trước đó phải ổn định tài chính, giữ vững tinh thần cho đồng nghiệp, các mối quan hệ phải được duy trì.”

Ngoại trừ lời dặn dò này, còn đưa ra một số đề nghị, Trương Chính Hàn thảo luận cùng họ, Tiền Thần đứng một bên, lấy sổ tay của mình ra, ghi chép cẩn thận cuộc đối thoại này.

Trong phòng rất lạnh, lớp cửa kính kín mít, hương hoa phảng phất cùng vị ngọt của bánh. Cho đến lúc đối tác đi cả rồi, Tiền Thần mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cậu không gọi Trương tổng nữa, chỉ kêu: “Chính ca.”

Trương Chính Hàn đáp lại. “Sao thế?”

Tiền Thần ôm bờ vai anh: “Chính ca, mình kiệt sức rồi, chủ tịch Vệ đúng người biết tạo áp lực cho kẻ khác.”

“Cậu làm tốt lắm.” Trương Chính Hàn cổ vũ. “Đây là lần đầu tiên, nhất định còn nhiều thiếu sót, lần sau sẽ tiến bộ hơn.”

Lão Dương ngồi nguyên tại vị trí, uống một hộp lớn hồng trà, không ngờ lại ho, cúi đầu sặc sụa, Trương Chính Hàn đưa khăn tay cho anh, còn nghe thấy

lời than thở: “Trà chiều kiểu gì vậy, đất thì cũng đất lắm, mà sao hồng trà sao khó uống thế này.”

Lúc này Tiền Thần mới phản ứng lại: “Tuồng tổng, tiền trà chiều là cậu trà sao?”

Tuồng Chính Hàn gật đầu nhưng không nói ra con số cụ thể.

Sau khi rời khỏi khách sạn không bao lâu, họ quay lại tầng hầm, lão Dương cùng một số người đẩy nhanh tốc độ công việc. Anh bận bịu trong tầng hầm, Hạ Lâm Hi cũng đi dạy học, ai cũng vội đến chẳng có thời gian ngơi tay.

Bởi vì Hạ Lâm Hi tắt máy nên lỡ cuộc gọi từ Từ Trí Lễ.

Cuối chiều, trời trong gió mát, mây bay lãng đãng phía chân trời, tất cả nhuộm màu đỏ rực tuyệt đẹp.

Từ Trí Lễ tản bộ ven đường, tay trái nắm tay Sở Thu Nghiên, tay phải cầm điện thoại của mình. Thấy Hạ Lâm Hi tắt máy, Từ Trí Lễ lên tiếng chất vấn: “Hạ Lâm Hi đang làm gì vậy, sao không nhận điện thoại của anh?”

Sở Thu Nghiên cầm một que kem, cắn một miếng mới đáp: “Hạ Lâm Hi có việc riêng của cậu ấy, anh gọi lại sau cũng được mà.”

Từ Trí Lễ ngẩng đầu, nhìn tòa nhà trước mặt, đưa Sở Thu Nghiên vào cửa, cố ý mời Sở Thu Nghiên đến thăm quan công ty.

Công ty của cậu đặt ngay trong tòa nhà này, tuy hôm nay là thứ sáu nhưng Từ Trí Lễ không cho nghỉ. Một số nhân viên đang túm năm tụm ba, không biết đang nói gì.

Bọn họ đi ra khỏi thang máy màu vàng, băng qua từng mặt kính, cửa thủy tinh tự động mở ra, đặt chân trên tấm thảm mềm mại. Nhân viên của Từ Trí Lễ thấy cậu vào cửa đều cung cúc chào. “Chào Từ tổng.”

Từ Trí Lễ nở nụ cười.

Nhưng Sở Thu Nghiên lại thờ ơ.

Từ Trí Lễ nhắc nhở cô: “Ngày mai là lần gặp đầu tiên, em nghĩ chúng ta nên nói gì?”

Sở Thu Nghiên ăn kem, cô thật sự bức bối: “Không được, anh đừng dẫn em đi, em không phải người trong công ty này.” Cô đã hạ quyết tâm, không được thay đổi lập trường. “Em chờ trong phòng.”

Từ Trí Lễ cần nhẫn nại câu, Sở Thu Nghiên vẫn không chịu nhún nhường, cuối cùng cậu từ bỏ, ngược lại bảo: “Được rồi, anh dẫn Trịnh Tầm theo.”

Sở Thu Nghiên hỏi: “Trịnh Tầm là ai?”

“Nhân viên tổ khai thác dữ liệu công ty XV.” Từ Trí Lễ giới thiệu. “Em còn nhớ mấy tháng trước, có lần Tuồng Chính Hàn khốn đốn trên mạng không? Là do anh ta gây ra đấy! Anh ta bị XV đuổi việc, anh thấy cũng có năng lực nên chiêu mộ vào công ty hỗ trợ.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Hai giờ rưỡi chiều hôm sau, Từ Trí Lễ và Trịnh Tầm vội vàng chạy đến khách sạn, lúc hai người họ vào cửa, suy nghĩ trong đầu đã không giống nhau.

Từ Trí Lễ mới đặt chân đến, mặt mày đã tươi cười niềm nở: “Xin chào các cô đồng, tôi tên Từ Lễ, tổng giám đốc của công ty khoa học kỹ thuật Trí Lễ.”

Trịnh Tầm đi theo phía sau nở nụ cười gật đầu một cái.

Bây giờ đương tháng Tám, ngày nắng chói chang đặc trưng cho mùa hè. Ánh Mặt Trời tỏa ra vòm nhiệt thật lớn, Từ Trí Lễ và Trịnh Tầm đều mặc trang phục công sở, hai người không ai có ý định ngồi xuống, đều đứng trước mặt những nhà đầu tư.

Căn phòng đã được kéo màn kín kẽ, không nhìn được góc cạnh nào của cửa sổ. Điều hòa phả ra hơi lạnh nhưng Từ Trí Lễ vẫn cảm thấy nóng. Cậu lấy một chiếc khăn tay ra, lau sơ gương mặt mình, tiếp tục mở miệng nói: “Trước nhất, để tôi giới thiệu về sản phẩm quy hoạch của công ty với mọi người.”

Chủ tịch Vệ ngồi trước mặt cậu, ông chấp hai tay lại với nhau: “Trước khi tới đây, cha cậu đã nói sơ qua với tôi. Các cậu kinh doanh điện toán đám mây, dựa trên nền tảng hợp tác có phải không?”

Cha của Từ Trí Lễ có quen biết với chủ tịch Vệ, mối giao tình này không phải ngày một ngày hai. Vì hỗ trợ cho lần khởi nghiệp của cậu, ông Từ cố ý tìm

đến chủ tịch Vệ, trải đường giúp con trai một lần

Đứng dưới góc nhìn của người làm cha làm mẹ, con mình bao giờ cũng hoàn hảo nhất, hơn nữa từ bé thành tích của Từ Trí Lễ đã nổi bật hơn người, cha cậu cũng khoe khoang nhiều hơn vài câu.

Vậy nên chủ tịch Vệ kì vọng rất cao.

Từ Trí Lễ lại nói: “Không hẳn là vậy, sản phẩm của chúng tôi sẽ làm theo yêu cầu khách hàng. Họ cần gì, chúng tôi sẽ phục vụ nấy...” Nói đến đây, Từ Trí Lễ dừng lại, tiếp đó cười bảo: “Chúng tôi sẽ nỗ lực hoàn thành mọi yêu cầu đề ra.”

Cậu lấy máy tính, chiếu lên tivi 15 inch LCD một bảng PowerPoint nổi bật. Lúc Từ Trí Lễ còn làm việc ở công ty XV, mỗi lần tổ trưởng giải thích yêu cầu và phân công nhiệm vụ, bao giờ cũng có một PowerPoint kèm theo.

Cậu phóng theo lãnh đạo của mình viết một bản kế hoạch trọn vẹn, ý tưởng hoàn thiện, bố cục rõ ràng.

Nhưng sáu người đầu tư ngồi đây, không phải ai cũng chuyên chú vào màn hình. Từ Trí Lễ giới thiệu xong phần cậu, một cổ đông liền hỏi: “Tư tổng, nền tảng của cậu không phải là Kỹ Thuật, nhân viên công ty cũng không thiên...”

Cổ đông còn chưa nói xong, Từ Trí Lễ đã ngắt lời: “CEO của Didi Chungxi cũng không chuyên ngành kỹ thuật, năm trước họ vừa thành lập công ty, tháng hai năm này lợi nhuận đã lên đến năm triệu dolar Mỹ.”

Cậu gấp tay áo mình lên, để lộ phần cổ tay, chống lên mặt bàn, rất ra dáng nói: “Để tạo nên lợi nhuận này, bên chúng tôi có khả năng, chỉ cần các ngài cho chúng tôi thời gian, tôi có thể tìm được một đội ngũ giỏi từ bên XV.”

Trong quá trình khởi nghiệp, có một vòng tuần hoàn luôn bị mọi người chê cười, gọi là “Tôi chỉ thiếu một người lập trình.”

Nhưng trước khi sản phẩm lên thị trường, không ai kết luận được kẻ thắng trong lòng khách hàng là ai.

Chủ tịch Vệ liếc sơ qua PowerPoint, cười nói: “CEO của Didi Chungxi mà cậu nhắc đến, bắt đầu sự nghiệp đã qua tám năm.” Ông ta quay đầu lại, nhìn thư ký: “Tôi nhớ rõ lúc ban đầu cậu ta là giám đốc điều hành Alipay, đúng không nhỉ? Sau khi từ chức khởi nghiệp, lúc ban đầu cũng không mấy dễ dàng.”

Từ Trí Lễ không phải kẻ ngốc, cậu hiểu ông ta đang ám chỉ điều gì, vội vàng giải thích: “Tôi thực tập ở XV một năm, mura thâm thắm đất, cũng học được ít nhiều.”

Cậu mang Tây trang, vẻ bề ngoài nổi bật, tuổi cũng còn trẻ, từ lúc đến đây, cách ăn nói và cư xử cũng đúng mực, không luông cuống vội vàng, chắc chắn trước đó đã chuẩn bị kỹ rồi, coi như nổi bật hơn bạn cùng lứa.

Nhưng chủ tịch Vệ không tỏ thái độ gì, ông ta lật một tập tài liệu ra, không hiện rõ cảm xúc trên gương mặt.

Thư ký là người đứng gần chủ tịch Vệ nhất, cũng là người thấy rõ từng cử chỉ của mỗi người trong này. Cô phát hiện tài liệu mà Vệ tổng đang xem là của Tường Chính Hàn đưa đến hôm qua, trên đó còn đánh dấu bằng bút máy, có lẽ là chính Vệ tổng tự tay viết.

Những cổ đông khác hỏi Từ Trí Lễ, ánh mắt của Trịnh Tầm lại dồn về Vệ tổng, anh ta cũng từng nghe nói về người này nên mở miệng trực tiếp với chủ tịch Vệ: “Xin chào Vệ tổng, tôi là cựu nhân viên ở công ty XV.”

Anh ta nhếch miệng cười, đến gần vài bước nói: “Tôi trong tổ phân tích dữ liệu, tổ trưởng rất coi trọng tôi, thiếu chút nữa có thể trở thành phó tổ trưởng. Sau Từ tổng lại mời gia nhập nên tôi rời khỏi XV đến công ty đăng ký.”

Chủ tịch Vệ không tiếp lời nhưng thư ký của ông lại trả lời thay: “Tổ phân tích dữ liệu của công ty XV có một phó tổ trưởng khác là Tạ Bình Xuyên đúng không?”

Cô thư ký đẩy gọng kính lên, nở nụ cười như gió xuân ấm áp: “Năng lực của Tạ Bình Xuyên giúp cậu ta có chút danh tiếng, đáng tiếc nay cũng rời khỏi XV rồi.”

Gương mặt Trịnh Tầm cứng đờ.

Lời của thư ký nghe qua giống như đang nói chuyện phiếm với anh ta, nhưng ý ngầm trong đó lại ám chỉ Trịnh Tầm chưa đủ năng lực, trước giờ họ chưa nghe qua tên tuổi của anh ta.

Trịnh Tầm ngẹn lời nhưng lúc này cũng không xả ra được, anh ta nghĩ lại lời tự giới thiệu của mình, cảm thấy vốn không nên dùng chức danh phó tổ trưởng gì đó mà phải giới thiệu kinh nghiệm của mình mới đúng.

Trừ Trí Lễ ở bên trả lời câu hỏi, nhưng sản phẩm còn chưa ra mắt, tuy ý tưởng đã có sẵn rồi nhưng lại trả lời ba phải không thua.

Đến khoảng ba giờ, chủ tịch Vệ thu dọn đồ đạc, đứng dậy tại chỗ, bắt tay với Từ Trí Lễ: “Sản phẩm của bên cậu không tệ, rất giống lời cha cậu nói.”

Từ Trí Lễ tự cho rằng như vậy là đã thành công, cầm tay Vệ tổng bằng hai tay: “Vậy bao giờ chúng ta sẽ bàn việc đầu tư?”

Chủ tịch Vệ nói đơn giản: “Hẹn khi khác vậy.”

Ông ta nhìn đồng hồ, gương mặt vẫn giữ nụ cười: “Thế này đi, hôm nay tôi còn có việc, sau khi quay lại chúng ta sẽ liên hệ sau.”

Từ Trí Lễ lập tức đồng ý.

Cậu nhìn theo đám người xa dần từ tận cuối phòng, sau khi chỉnh trang lại quần áo liền nhìn Trịnh Tầm đằng sau, hưng phấn không thôi: “Thành công không khó phải không? Anh xem, giải quyết nhà đầu tư đơn giản thế này.”

Năm nay Trịnh Tầm hai mươi sáu tuổi, tuy mới chỉ là nghiên cứu sinh vừa tốt nghiệp nhưng cũng trải qua bao đợt phong ba, anh ta không có sự lạc quan như Từ Trí Lễ, chỉ biết nín thở: “Cậu là Từ tổng của chúng tôi, giải quyết những nhà đầu tư đơn giản thế này.”

Từ Trí Lễ cười nói: “Đi thôi, qua phòng bên cạnh tìm bạn gái tôi.”

Cậu mang theo bao đựng máy tính, uốn thẳng lưng, sải bước về phía trước, hừng hực tinh thần của một thanh niên.

Nhưng Sở Thu Nghiên vừa nhìn thấy cậu đã cho một chậu nước lạnh: “Xong rồi?” Cô ngẩng đầu nhìn cậu thật kĩ, thấy hai tay cậu trắng trợn, chỉ có mỗi bao máy tính thì tỏ vẻ nghi ngờ: “Chưa đưa phương thức đầu tư cho anh mà họ đã về rồi sao?”

Trước chỗ ngồi của Sở Thu Nghiên là vài món bánh ngọt và thức uống, trên tay cô còn một tách trà. Từ Trí Lễ đứng đó, lấy một miếng sandwich cắn một miếng: “Sở Sở, em đừng suy nghĩ nhiều, không phải điều này rất bình thường sao?”

Hôm nay Sở Thu Nghiên trang điểm, mang mặc trang nhã, Từ Trí Lễ cười như mớ cò, bàn tay vòng lấy cô. Ngoại trừ Sở Thu Nghiên ra, cậu chưa từ để ý đến cô sinh viên nào. Nhưng Sở Thu Nghiên có một tật xấu là nghĩ quá nhiều. Cậu hy vọng cô sẽ sớm bỏ nó đi.

Trịnh Tầm đứng bên cạnh chòng ghẹo: “Đúng vậy, Từ phu nhân, vậy giờ những tài liệu quan trọng đều được gửi qua mail cả. Như vậy không phải vừa nhẹ nhàng, vừa an toàn sao?”

Ngay lúc này đây, ở một khu dân cư cách đó không xa, Tưởng Chính Hàn mở một kẹp tài liệu, lấy những gì mà Vệ tổng đã đưa ra.

Chiều nay anh không đi làm, chỉ quanh quẩn ở nhà.

Hạ Lâm Hi đã ra ngoài, trong nhà ngoại trừ anh ra chỉ còn mỗi Tạ Bình Xuyên.

Tạ Bình Xuyên mang một bộ quần áo đơn giản, chỉ là chiếc áo sơ mi và chiếc quần bò, giống như một giảng viên bình thường, đặt máy tính trên đùi, ngồi bên Tưởng Chính Hàn.

Tưởng Chính Hàn rót trà cho anh: “Tối nay anh có việc gì không? Ở lại ăn cơm nhé!”

Tạ Bình Xuyên đồng ý ngay lập tức, rồi lại hỏi: “Giấy mời chủ tịch Vệ đưa cho cậu là do cậu hỏi sao?” Ngón tay anh ta đặt trên bàn phím, xem cơ cấu dự án.

Tưởng Chính Hàn cười nói: “Trước khi đi, Vệ tổng có đưa.”

Nói xong, anh đứng dậy chỗ sofa, bước vào phòng sách cách đó không xa.

Tạ Bình Xuyên đợi anh một lúc, thấy anh lấy một tấm giấy mời đưa ra trước mặt mình.

“Mười chín tháng sau, anh có rảnh không?” Tưởng Chính Hàn chỉ đề ý đến ngày giờ, ngoài ra không nói gì nữa.

Từ chuyện tháng hai năm nay đến bây giờ cũng đã qua sáu tháng, trong lúc Tưởng Chính Hàn mời anh vô số lần, đưa ra những điều kiện hấp dẫn vô số lượt, Tạ Bình Xuyên cũng bàn luận vấn đề kĩ thuật với anh, giống như Hoa Sơn luận kiếm vậy, mỗi khi có thời gian rảnh anh đều đến nhà làm khách, đúng như Tưởng Chính Hàn đã nắm được khẩu vị của Tạ Bình Xuyên, những món ăn ngày càng ngon miệng.

Ý chí của Tạ Bình Xuyên không sắt đá như vậy, lòng anh đã giao động rồi.

Năm nay anh mới hai mươi bảy tuổi, vẫn chỉ là một thanh niên hào hoa phong nhã, nhờ vào vốn tích lũy bấy lâu nên cuộc sống hiện tại cũng rất dễ chịu. Tuy rằng anh đã rời cương vị công tác ở XV nhưng nhờ số cổ phần đang nắm trong tay, dù không cần đi làm cũng có thể nuôi sống chính mình, thật ra anh không cần rước phiền toái vào thân.

Khởi nghiệp rất khó khăn, tất nhiên anh biết.

Tưởng Chính Hàn cầm thiệp mời, giọng nói vẫn ôn hòa: “Lúc sản phẩm 1.0 ra mắt, ngoại trừ Module ra thì còn rất nhiều khuyết điểm” Anh đặt tấm thiệp mời lên bàn trà, đến bên cạnh Tạ Bình Xuyên: “Nhờ vào thuật toán anh đưa ra, bọn tôi đã cải tiến lại, hiệu quả tốt lên rồi.”

Tạ Bình Xuyên cười cười, đáp lại: “Module sao rồi, khả năng giám chế hình ảnh thuận lợi chứ?”

Anh không ký hợp đồng với Tưởng Chính Hàn nhưng lại hiểu rõ công ty như lòng bàn tay. Lúc Tưởng Chính Hàn thảo luận với anh không bao giờ kiêng dè chuyện kĩ thuật nội bộ. Lúc trước Tạ Bình Xuyên cảm thấy anh đơn thuần, giờ mới thấy người ta giỏi tính toán đến nhường nào.

Tưởng Chính Hàn nói: “Anh đến công ty xem thử tiến độ...”

Tưởng Chính Hàn chưa nói xong, Tạ Bình Xuyên đã cầm lấy thiệp mời, khép máy tính lại, dứt khoát đồng ý.

Phòng khách vẫn là phòng khách, nhưng ánh tà chiều rọi vào nền gạch men trắng lại bật lên màu sáng lạ kì.

Tạ Bình Xuyên dựa vào sofa, thẳng thắn nói: “Điều kiện cậu đưa ra bây giờ còn hiệu lực không?” Anh nhìn qua Tưởng Chính Hàn, nâng tách trà lên: “Tôi không yêu cầu gì nhiều, chỉ có một điều kiện, lúc vào công ty, đội Kĩ Thuật do tôi phụ trách.”

Tưởng Chính Hàn nghe vậy nở nụ cười, chẳng những đồng ý vị trí tổ trưởng mà thậm chí còn giao quyền hành lớn hơn: “Cuối cùng công ty cũng có giám đốc kĩ thuật.” Nói xong, Tưởng Chính Hàn bảo: “Đội, tôi lấy hợp đồng cho anh.

Từ trên xuống dưới công ty có tổng cộng mười mấy người. Ngoại trừ Tưởng Chính Hàn, người đầu tiên nghe tin này là Hạ Lâm Hi mới về nhà đêm ấy.

Sáu giờ Hạ Lâm Hi vào cửa, gương mặt mỗi mét với chiếc máy tính cầm trên tay, lúc đến nơi đã hắt xì, tựa vào tường một lát nhưng cũng không đặt đồ xuống.

Tưởng Chính Hàn chạm vào mặt cô: “Gi vậy em?” Ngón tay anh lướt qua hai má, lau đi vết bụi phấn.

Hạ Lâm Hi không chú ý, lúc cô quay đầu nhìn quanh thì thấy Tạ Bình Xuyên trong bếp. Trong tay Tạ Bình Xuyên là một tập tài liệu, trong đó có hợp đồng đã đầy đủ chữ kí và con dấu của Tưởng Chính Hàn.

Hạ Lâm Hi ngoay ngoắt lại, cô ngẩng đầu nhìn Tưởng Chính Hàn, hai mắt sáng ngời, giọng nói nhỏ hết mức: “Anh mời được rồi?”

Cách một vách tường, Tưởng Chính Hàn cúi đầu hôn môi cô, nơi cửa thật im ắng, họ không để lộ âm thanh nào. Hạ Lâm Hi rất nôn nóng, cô đẩy anh ra: “Anh đừng như thế, người khác sẽ thấy.”

Cô chạy vụt vào phòng bếp.

Tạ Bình Xuyên thấy cô đến gần liền bắt chuyện, anh chủ động lên tiếng: “Ngày mai là đầu tuần, tôi cũng sẽ đi làm.” Anh đặt hợp đồng xuống, Hạ Lâm Hi nhìn sơ qua chỉ thấy trong chức vị đề rõ là tổ trưởng dự án và giám đốc kĩ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Hôm đầu tuần ấy, Tạ Bình Xuyên đến rất sớm.

Trước đó, hơn mười nhân viên đã nhận được bưu thiếp, nội dung bên trong do tự tay Tạ Bình Xuyên viết, anh giới thiệu sơ qua cương vị của mình trong công ty, thể hiện thái độ quốc tâm công tác, cách dùng từ đơn giản nhưng hàm súc, để lại ấn tượng đẹp đẽ trong lòng mọi người.

Vậy nên anh mới xuất hiện, Tiền Thần đã ra chào đón rồi: “Chào buổi sáng, Tạ tổng.

Từ lúc trưởng thành đến nay, Tạ Bình Xuyên chưa bao giờ làm việc dưới tầng hầm, anh im lặng một chốc, dù sao cũng phải chấp nhận sự thật, anh khẽ nhoen miệng cười: “Buổi sáng tốt lành.”

Tiền Thần nhiệt tình bắt tay với anh: “Tạ tổng, đợi lát nữa anh ký tên cho tôi nhé! Nghe Tưởng tổng kể quá thôi mà đã ngưỡng mộ lắm rồi!”

Tạ Bình Xuyên mang theo công văn bên tay trái, tay phải bị Tiền Thần siết chặt, anh nhìn không gian xung quanh, thấy một bức tường không thông gió, trần nhà bắt đèn tiết kiệm năng lượng, mặt đất lót một nền xi măng, quanh cả là bao gương mặt tuổi trẻ.

Anh như vỡ vụn, thầm tự hỏi, anh không phải là người lớn tuổi nhất ở đây chứ?

Cho đến tận lúc nhìn thấy lão Dương, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thoạt nhìn, lão Dương còn già hơn Tạ Bình Xuyên đến mười tuổi. Lúc này đây anh ta đang bắt tay Tưởng Chính Hàn, thảo luận gì đấy. Cho đến khi Tưởng Chính Hàn thấy Tạ Bình Xuyên, khóe miệng nở một nụ cười thân thiện.

“Để tôi giới thiệu qua với mọi người nhé.” Tường Chính Hàn mở miệng nói. “Đây là giám đốc kĩ thuật đồng thời cũng là tổ trưởng của dự án điện toán đám mây chúng ta đã bàn với đối tác.”

Anh đến bên cạnh Tạ Bình Xuyên, vỗ nhẹ sau lưng anh ta. Trong lúc đó, mọi người làm việc ở nơi này đều dồn ánh mắt về như đang nhìn trung tâm của thế giới.

Tường Chính Hàn mang một chiếc áo sơ mi bình thường, quần cũng là loại có thể tìm được ở nơi đâu, nhưng vóc dáng anh đẹp như vậy, mặc thứ gì thứ nấy đều giá trị. Tạ Bình Xuyên cao ngang anh, hai người họ đứng chung tất nhiên sẽ khiến mọi người ngoái nhìn.

Tường Chính Hàn dẫn Tạ Bình Xuyên vào cửa, không chỉ tay kéo ghế dựa cho anh ta mà còn tiếp chuyện rất vui vẻ. Sau đó mở cuộc họp, nhiệm vụ quy hoạch tuần này, kiểm tra tiến độ công việc đều giao cho Tạ Bình Xuyên tất.

Tạ Bình Xuyên không bận đến thất thóm, chỉ bình tĩnh nâng tách trà lên, uống một ngụm nước.

Tuy tầng hầm không có cửa sổ nhưng đèn điện sáng trưng. Tường Chính Hàn đứng dưới ánh đèn, thẳng tắp như một cột cờ. Chuyện họp hành với anh như một khuôn khổ vậy, từ đầu đến nay đều tốc chiến tốc thắng, hiếm khi lãng phí thời gian của ai. Lúc này vẫn như cũ, hai mươi phút sau, cuộc họp đã kết thúc.

Tất cả mọi người đều quay về vị trí, chỉ mỗi Trần Diệc Xuyên là ngoại lệ.

Trần Diệc Xuyên mang một chiếc áo sơ mi và quần dài tối màu, chân đi đôi giày chạy bộ bình thường, giống như một nam sinh viên kiểu chuẩn. Cậu phát phơ cây chổi nhựa, chống bên người Tạ tổng, hỏi thăm rất ngả ngớn: “Tạ tổng, buổi sáng tốt lành.”

Tạ tổng cũng đáp lễ: “Xin chào.”

Trần Diệc Xuyên cười nói: “Thật trùng hợp, tên tôi cũng có một từ Xuyên, ba tôi nói là ý này lấy từ vượt muôn ngàn dương.” Anh chống tay lên bàn gỗ, phẩy phẩy chiếc chổi, nhưng đang định quét tước vệ sinh nhưng giọng điệu thì giương cung bạt kiếm: “Tạ tổng, nghe nói năm nay anh hai mươi bảy tuổi?”

Cậu vào vấn đề chính: “Anh tốt nghiệp từ trường nào?”

Nói xong, cậu nhìn bốn phía, thấy Tường Chính Hàn đang bận bịu tiếp điện thoại, dường như không để ý đến bên này, cậu lại càng bạo gan hơn, không phục chuyện Tạ Bình Xuyên đứng trước mình.

Tạ Bình Xuyên mở tập tài liệu ra, lấy máy tính bên trong rồi trầm giọng trả lời: “Đại học công nghệ.”

À, đại học công nghệ.

Trần Diệc Xuyên cười mĩa trong lòng.

Cách đó không xa có vài đồng nghiệp đang nhìn qua đây. Khác với Trần Diệc Xuyên, họ biết Tạ Bình Xuyên là người thế nào, yết hầu rung rung, bao lời định thốt ra nuốt cả vào.

Trong các đồng nghiệp ở đây, Cố Hiểu Mạn là người đầu tiên mở miệng, cô nhìn Trần Diệc Xuyên chăm chú, nhẹ giọng than thở: “Trần Diệc Xuyên, cậu lo chuyện mình xong chưa?”

Trần Diệc Xuyên đón nhận ánh nhìn của Cố Hiểu Mạn, bỗng dưng không sợ hãi thêm gì nữa: “Đại học công nghệ?”

Cậu bứt lông chổi, cúi đầu nhìn giám đốc Tạ, cố tình gây sự: “Đại học công nghệ, chắc cũng thuộc Bắc Kinh đúng không? Anh nghe tiếng Thanh Hoa chưa?”

Kỹ thuật cậu không bằng Tường Chính Hàn, không theo kịp lão Dương, chuyện này cậu thừa nhận. Nhưng cái ghế giám đốc kĩ thuật ấy, cho dù không đến phiên cậu cũng phải để lão Dương, hoặc quá lắm là Hạ Lâm Hi... Như thế này cậu không phục.

Trần Diệc Xuyên còn chưa dứt lời, Tạ tổng đã cười thành tiếng.

Anh mở máy tính ra, tự giới thiệu: “Tôi thuộc khóa chính quy đại học California, nghiên cứu sinh ở Stanford, làm việc tại Amazon hai năm, tích lũy ba năm kinh nghiệm trong dự án Google Cloud Storage, năm trước về nước gia nhập công ty XV, tháng hai năm nay lại ở nhà đợi sắp xếp việc làm.”

Dừng lại, anh hỏi: “Cậu tiếp tục làm việc được chưa?”

Trần Diệc Xuyên xệch miệng, đến nỗi cảm suýt rớt ra. Cậu đứng ngay người mỗi chỗ trong chốc lát, nhỏ giọng đám. “Đã được.” Sau đó rời khỏi mà không gây tiếng động gì, để lại một bóng lưng quật cường vĩ đại.

Người quản lý mới đến này không phải người đơn giản. Bởi lẽ nhân số trong công ty rất ít, đa phần mọi người tuổi vẫn còn trẻ, ngoại trừ Trần Diệc Xuyên mới nháo nhào ra, những người khác đã nhanh chóng chấp nhận vị giám đốc Tạ này.

Dù vậy cũng có một vấn đề mới phát sinh. Tường Chính Hàn có cách quản lý của anh, Tạ Bình Xuyên cũng có sự khác biệt, hai người họ ngầm thảo luận vài lần, cuối cùng cũng tìm được tiếng nói chung, nhanh chóng nâng cao hiệu suất.

Không thể nghỉ ngơi, Tạ Bình Xuyên là một nguồn trợ lực lớn.

Nhưng đồng thời, tiền lương của anh cũng không thấp, mặc dù lợi nhuận tháng tám từ mười phần trăm đến hai trăm phần trăm, cũng không bằng tiền trả cho giám đốc Tạ một năm.

Tuần đầu tiên của tháng chín, các trường đại học đều khai giảng. Trương Chính Hàn nghe tin liền vội vàng tính toán.

Hạ Lâm Hi đứng sau anh, không biết anh đang vội chuyện gì. Cô mang một chiếc váy ngủ hai dây, tay ôm vai anh. Bởi chuyện lẩn lộn đêm qua nên giờ này cô cũng không tỉnh táo lắm.

“Anh tính gì vậy?” Hạ Lâm Hi nói. “Cần em giúp không?”

Trương Chính Hàn đưa một tay lên vuốt tóc cô. Hạ Lâm Hi lén lút như một tên trộm, khẽ hôn anh.

Nếu cô có một chiếc đuôi, giờ này chắc nó đang vênh lên.

Trương Chính Hàn ngồi trên ghế xoay, sau khi nhận ra mình bị hôn trộm, anh nhoài đến bên Hạ Lâm Hi, bàn tay đặt lên thắt lưng cô, giống một tên hôn quân đang sùng ái mỹ nhân, anh kéo cô vào trong lòng.

Váy của Hạ Lâm Hi có hơi ngắn, không che được đôi chân dài, cô cảm thấy chân mình như đang bị anh đó chạm, nhưng vẫn ngoan ngoãn dụi vào lòng anh, như một chiếc ghim cài áo không rời ngực anh.

Tất nhiên Trương Chính Hàn thích chiếc ghim cài này, anh cười khê, ôm cô quay về chỗ, tiếp tục công việc vừa rồi.

Nhân lúc này Hạ Lâm Hi lướt qua mặt bàn.

Cô nhìn thấy bản báo cáo tài chính, không nghĩ ngợi nhiều đã nói: “Trong thẻ của em còn bảy vạn...” Cô không thể phủ nhận, làm giáo viên dạy ở trung tâm có thể sẽ rất vất vả nhưng kiếm được rất nhiều. Trong lúc nghỉ đông và nghỉ hè, học sinh nườm nượp kéo đến, lớp nào lớp nấy kín người.

Trong kì nghỉ hè, công việc bẽ bộn, hiện tại cô đang làm người hướng dẫn.

Mọi khi Hạ Lâm Hi đã làm việc rồi nhưng Trương Chính Hàn còn bận hơn cả cô, cô nghĩ đợi đến lúc công ty ổn định, cô sẽ xin từ chức công việc dạy thêm này.

Trương Chính Hàn lên tiếng nói: “Số tiền này đưa cho em.” Tay trái anh vòng qua cô, anh phải vẫn còn tin toán, nhẹ giọng cười hỏi: “Không phải anh đã bảo sẽ nuôi em sao?”

Hạ Lâm Hi đang tiết kiệm tiền thuê nhà năm sau. Cô không an lòng ừ một tiếng nhưng cảm thấy phản ứng của mình không đủ hạnh phúc, đành phải ngẩng đầu dụi vào anh: “Anh không cần áp lực quá, em có thể tự nuôi sống chính mình.”

Cô lập tức nghĩ đến một chuyện gì đó: “Còn nữa, em muốn hỏi anh, em định may Âu phục cho anh, còn mỗi kiểu dáng nữa thôi, anh có thích gì không?”

Hai bộ quần áo này tốn ba vạn bảy của cô, nhưng cô không hé ra nửa lời.

Quần áo được may từ một cửa hàng có thâm niên mười mấy năm, bạn học đề cử nhiệt tình. Hạ Lâm Hi mới hỏi, Trương Chính Hàn đã đáp. “Em chọn gì anh đều thích.” Thời gian gần đây anh quá bận, cũng không để ý chuyện ăn mặc nhưng gần đây cũng không có sự kiện gì anh cần mang Âu phục tham dự.

Ngoại trừ hội thảo giữ các công ty kĩ thuật sắp đến.

Hạ Lâm Hi ngồi trên đùi anh, ngả đầu vào vai: “Em nhớ số đo của anh, chỉ đặt may nữa thôi, anh cần em chọn gì, em đều sẽ chọn giúp.”

Trương Chính Hàn hỏi: “Em có hài lòng với kĩ thuật của anh không?” Câu hỏi này thật sự là đang trêu cô.

Hạ Lâm Hi đỏ mặt nói: “Em rất vừa lòng.” Cô vòng tay quạ cổ ăn, thỏ thẻ bên tai: “Em vừa ý với cả người anh.”

Cô làm việc không hoãn đến hoãn lui, chỉ cần lên kế hoạch rồi bắt tay vào. Trước ngày mười tám tháng này, cô thật sự cảm hai bộ âu phục về. Những bộ quần áo này cắt may tinh xảo, chất liệu cao cấp, tay nghề khéo léo, như những gì các bạn học bảo. Thật ra hai bộ quần áo này không quá quý giá với cô, nhưng bây giờ đã khác trước, cô không còn sự hỗ trợ tài chính từ cha mẹ, đã học được cách tính toán tỉ mỉ, chỉ hào phóng với mỗi Trương Chính Hàn.

Ngày hôm ấy, lúc ta khỏi cửa, Hạ Lâm Hi đứng thất lại cả vạt cho Trương Chính Hàn.

Cô đứng trước thềm, động tác thuần thục, gương mặt cũng chăm chú không kém. Trương Chính Hàn không để ý cô đã thất cả vạt cho mình thế nào. Ngay lúc định đi, anh vẫn không kim được, đẩy cô vào tường hôn.

Cách đó không xa, Tạ Bình Xuyên cầm chìa khóa xe, gọi điện với ai khác. Âm Anh cũng anh rất lưu loát, tốc độ nhả chữ lại nhanh, thi thoảng nhìn về

phía nhà Tường Chính Hàn, đợi bạn đồng hành của mình đi ra.

Anh vừa ngắt máy, Tường Chính Hàn liền xuất hiện.

Nơi tổ chức họp họp cách nơi này hơi xa, Tạ Bình Xuyên quyết định lái xe. Đây cũng là giải pháp đơn giản nhất, cho dù anh không thích phiền phức đi chăng nữa, bởi lẽ người đồng hành không chỉ mỗi Tường Chính Hàn mà còn cả lão Dương tổ kỹ thuật.

Cùng là những người được mời đến, cả ba đều mang Âu phục, giày da bóng loáng, khác ở chỗ, Tường Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên đều khôi ngô tuấn tú, còn lão Dương lại trưởng thành nghiêm nghị. Trong lần này, biết có thể gặp được những thành phần ưu tú, lão Dương còn cạo râu, chịu khó bôi gel lên tóc.

Bọn họ đến trước mười phút.

Bãi đỗ xe như một thế giới hào nhoáng, chiếc Volvo của Tạ Bình Xuyên đặt vào trong cũng không phải là cao sang gì. Nhưng anh chưa xuống xe được bao lâu đã có người cười nói: “Ồ, đây không phải là phó tổ trưởng công ty XV, Tạ Bình Xuyên đây sao?”

Tạ Bình Xuyên đi trước Tường Chính Hàn, giống như không hề quan tâm ai nói gì.

Bọn họ đưa giấy mời, nhanh chóng vào đến đại sảnh. Cả phòng lớn xa xỉ hào hoa, đèn đuốc rực rỡ huy hoàng. Những nhân viên tiếp đón đều mang bộ lễ phục đồng nhất, từ màu sắc cho đến kiểu dáng.

Cũng không ít quản lý của các công ty lớn nhỏ, tùm ba tùm năm với nhau, trong đó có rất nhiều gương mặt ngoại quốc, tất nhiên là đến từ công ty nước bạn.

Lão Dương không kiềm được cảm thán: “Giới thiệu Anh quan trọng thật đấy.” Anh vỗ vai Tường Chính Hàn: “Tuởng tổng, đến lúc về, chúng ta cùng luyện khẩu ngữ nhé.”

Tạ Bình Xuyên ở Mỹ một thời gian dài, khả năng nói tiếng bản ngữ là điều khẳng định. Năm nay Tuởng Chính Hàn mới năm hai, mọi thời gian anh đều dồn vào lập trình, trình độ Anh ngữ có lẽ còn lằng lằng. Lão Dương đinh ninh là vậy.

Quả nhiên, Tuởng Chính Hàn đồng ý: “Mỗi ngày lúc chạy bộ, chúng ta tranh thủ luyện khẩu âm.” Anh cười nói, giọng rất lảng động. Bất thành lời, sau lưng anh, một giọng nữ vang to lên, thậm chí còn để lại dư âm.

Cô gái kia hô lên: “Tuởng Chính Hàn? Sao cậu lại ở đây?”

Tạ Bình Xuyên đã đi rồi, đang nói chuyện với những nhân vật ngoại quốc, chỉ có Tuởng Chính Hàn đứng tại chỗ, quay đầu sang nhìn.

Anh bắt gặp Thời Oánh.

Thời Oánh theo quản lý sản phẩm công ty Lion đến đây, trang điểm rất nhã nhặn, đôi mắt nhuận hồng, lộ rõ sự xinh đẹp.

Cô cười nhẹ với Tuởng Chính Hàn, định bước đến lại thấy Tần Việt phía xa xa ngay cùng lúc đó. Thời Oánh vội thay mặt, đôi mắt lướt qua Tuởng Chính Hàn, không còn chút nét cười.

Không ngờ Tần Việt lại chạy đến đây, chủ động chào hỏi với Tuởng Chính Hàn: “Ồ, cậu cũng đến sao?” Nói xong vờn tay trái ra, như định bắt tay.

“Gặp cậu tại đây.” Tuởng Chính Hàn bắt tay, nói: “Tôi cũng lầy lăm bất ngờ.”

Tần Việt nhân lúc đó, đến gần Tuởng Chính Hàn hỏi, cậu cúi đầu, vào thẳng cần đề: “Màn giới thiệu của công ty cậu chắc là thứ hai nhỉ?” Cậu ta cười nhếch mép, tỏ ý châm chọc thấy rõ: “Màn giới thiệu thứ hai phải dùng tiền để mua, cậu có nhiều tiền từ bao giờ vậy?”

Tuởng Chính Hàn không có nhiều tiền như thế, nhưng tất nhiên chủ tịch Vệ phải có, đây là do chính ông đầu tư.

Vậy nên anh lảng tránh vấn đề này, nhỏ giọng hỏi lại: “Vậy cậu mua được màn giới thiệu thứ nhất sao?”

Tần Việt nổi giận, thả tay anh ra..

Dưới bước chân là chiếc thảm lông dê, độ êm rất vừa, Tần Việt đi thật xa rồi con giận vẫn chưa nguôi, chưa thể bình tĩnh. Cậu tìm đến một gã phóng viên vô danh, đưa danh thiếp mình ra, đối phương lập tức thức thời, cúi đầu dạ vâng: “Chào ngài, tòa soạn chúng tôi hợp tác với công ty cha ngày đã lâu.”

Tần Việt nói: “Anh giúp tôi một việc.” Cậu chỉ Tuởng Chính Hàn cách đó không xa, thẳng thừng: “Đổi tên đó lên bục giới thiệu công ty họ, anh giả dạng làm một phóng viên nước ngoài, đặt ra một số vấn đề, toàn bộ dùng tiếng anh, càng hiểm hóc càng tốt, phải để tên đó xấu mặt.”

(1) Google Cloud Storage là dịch vụ lưu trữ các đối tượng mạnh mẽ, đơn giản với chi phí hiệu quả giành cho các nhà lập trình, các tổ chức công nghệ thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101

Tần Việt đang nói dở, phóng viên đã ngập ngừng, dạ thưa: “Giám đốc Tần, trình độ Anh ngữ của tôi...”

Trong thực tế, khả năng tiếng Anh của cậu ta không đến nỗi tệ, nhưng Tần Việt muốn làm khó người khác, cậu không chắc mình làm được.

Cậu chưa nói xong, Tần Việt đã hiểu ý, vỗ vai: “Tôi cần gì sẽ viết ra, anh hỏi theo là được.”

Chuyên ngành đại học của Tần Việt là quản trị kinh doanh, hè sau cấp ba cậu ta đã bắt đầu phụ giúp cha mẹ vài việc vặt vãnh trong công ty. Sau khi nhậm chức phòng Nghiên cứu thị trường thì bắt đầu học tập tác phong và yêu cầu của họ. Tần Việt luôn tự cho rằng, mình có kinh nghiệm trong ngành, hiểu rõ quản lý một quản lý cần có những gì.

Tự so sánh, gia đình Tường Chính Hàn nghèo khó, không có danh tiếng gì, khởi nghiệp vô cùng vất vả lại không có chút nguồn riêng nào. Chống đỡ đến bây giờ cũng đã gây ít nhiều sóng gió. Tần Việt thầm nghĩ như vậy trong lòng, đến lúc nghe Tường Chính Hàn giới thiệu, cậu ta cảm thấy có rất nhiều mối nghi ngờ.

Ở đây có không ít người ưu tú trong ngành, lúc dự thính họ đều im lặng. Tường Chính Hàn đứng một mình trên sân khấu, nói đề ba mảng phục vụ chính của công ty. Thời gian dành cho anh không nhiều, anh chỉ nói những gì quan trọng nhất, PowerPoint sau lưng anh liên tục thay đổi, cách hành văn liền mạch dứt khoát.

Tạ Bình Xuyên và lão Dương đều ngồi dưới hàng ghế khán giả, bọn họ đều tập trung nhìn lên sân khấu. Lão Dương xuyết xoa trầm trở: “Giám đốc Tường có nhiều tài lẻ thật, đứng trước nhiều người là vậy mà run chút nào.”

Tạ Bình Xuyên lại nói: “Chuyện này không liên quan gì đến mất bình tĩnh trước đám đông, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ sẽ không cảm thấy sợ.”

Lão Dương gãi đầu, nhìn quanh quất: “Ngoại trừ chúng ta ra còn công ty nhỏ nào nữa không?” Anh nói: “Tham gia sự kiện này, ai không chuẩn bị đầy đủ?”

Tạ Bình Xuyên không trả lời, anh ta quay đầu sang một bên, nhìn về chỗ khá gần nơi này, đông đảo người cầm quyền công ty XV đang ngồi nơi đây. Trước nhất là quản lý cũ của anh, sau đó là tổ trưởng tổ phân tích dữ liệu.

Tổ trưởng dự án nào đấy xem anh như đối thủ một mất một còn.

Anh nhận ra đối thủ một mất một còn đang nhìn mình.

Đôi mắt Tường Chính Hàn nhìn xuống khán đài, nhanh chóng nhìn thấy công ty XV, trong đó có rất nhiều người quen, một trong số họ còn gật đầu thăm hỏi.

Tường Chính Hàn đáp lại bằng một nụ cười. Anh vừa kết thúc bài giới thiệu, dưới hàng ghế khán giả vang lên tiếng vỗ tay. Tiếng vỗ tay to nhất đến từ Tần Việt ngồi khá gần. Còn công ty XV chỉ lác đác lấy lệ.

Một phóng viên đứng gần đó đi hai bước, chạy ba bước, vượt qua đoàn người, đưa ra câu hỏi phỏng vấn đầu tiên.

Cậu ta dùng tiếng Anh, tốc độ nhả chữ rất nhanh, hỏi sơ qua quy mô khách hàng, phần trăm tỉ lệ khách hàng công ty chiếm giữ, ưu thế riêng của bọn họ ở đâu nếu so với hai công ty điện toán đám mây lớn hơn là XV và Lion. Nếu khách hàng có nhu cầu, tại sao không nên tìm đến những công ty ấy mà lại mạo hiểm hợp tác với một công ty chưa có tên tuổi.

Những câu hỏi này bấy giờ kín kẽ. Những quản lý cấp cao của Lion và XV đều đang ngồi đây, không ai thắng thường lên tiếng.

Lúc phóng viên chưa lên tiếng, Tạ Bình Xuyên còn lo công ty chưa có nhiều danh tiếng, không ai đoái hoài, không gây sóng gió. Nghĩ đến đây, Tạ Bình Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Bình Xuyên bình tĩnh là thế. Lão Dương lại lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán.

“Nếu tôi nói sẽ không ảnh hưởng gì cả, cậu tin không?” Tạ Bình Xuyên chuyên chú nhìn lên khán đài, nói rất có lý: “Cậu ấy là CEO của chúng ta, là đại diện của cả công ty.”

Tường Chính Hàn chỉ cần hai giây để phản ứng lại, anh lật lại vài trang PowerPoint, giải thích đơn giản những câu hỏi của phóng viên, sau cùng đáp: “Khách hàng chúng tôi đang tăng lên theo từng bước chắc chắn, phiên bản 2.0 sẽ ra mắt vào tháng mười một năm nay, tất cả dữ liệu điện toán đám mây phân tích bao gồm cả cá nhân, công ty và bên thứ ba, chúng tôi đều lưu trữ lại.”

Nói xong anh nở nụ cười, tiếp tục: “Nguyên nhân khách hàng nên lựa chọn chúng tôi, đó là vì chúng tôi luôn tối giản mọi thao tác hết mức có thể.

Anh tránh được danh tiếng hai công ty XV và Lion, xuống bậc rồi vẫn không quên quảng cáo: “Chúng tôi thật sự là công ty mới khởi nghiệp, đó là lý do chính đáng nhất, nếu sản phẩm không tốt thì đâu yên ổn được đúng không? Nếu các vị muốn hợp tác, xin liên hệ với tôi.”

Câu trả lời đơn giản nhưng có tính thuyết phục. Phóng viên kia là người mở màn, sau đó ba bốn người đều lên theo. Tường Chính Hàn bình tĩnh trả lời, về mặt kỹ thuật anh miêu tả rất dễ hiểu, mọi hướng giải thích đều tập trung vào sản phẩm công ty mình. Không giống một người chỉ biết mỗi lập trình, đúng hơn là một quản lý tiêu dùng sản phẩm cấp cao.

Sau khi Tường Chính Hàn đi xuống, vài người trong ngành đứng lên đến bên anh, đề xuất ý kiến hợp tác.

Anh gửi rất nhiều tấm danh thiếp, cũng nhận lại rất nhiều. Một tiếng sau quay về chỗ ngồi, gương mặt cũng không thay đổi gì.

Lão Dương ngồi bên cạnh liên tục vỗ vai anh: “Tường tổng, cậu thể hiện còn tốt hơn tôi tưởng tượng nhiều.” Anh nhích sát vào, không kiềm được thắc mắc của mình: “Phóng viên đặt câu hỏi cho cậu ban nãy dùng tiếng Anh phải không? Sao cậu chỉ trả lời bằng tiếng Trung vậy, tôi thấy không thích hợp lắm.”

Tạ Bình Xuyên ngồi bên cạnh nói: “Ngôn ngữ sinh ra là để trao đổi, bất kể cậu ta nói gì, chỉ cần người nghe hiểu được thì không sai gì cả.” Anh lấy một chai nước khoáng, đưa cho Tường Chính Hàn, thể hiện vẻ tán thưởng.

Tường Chính Hàn nhận lấy, sau khi uống một ngụm, anh nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Lúc này tôi gặp một số khách hàng, chiều nay sẽ bàn chuyện hợp tác với họ, chạy thử chương trình tối nay tôi sợ không về công ty kịp.”

Tạ Bình Xuyên nói: “Cậu đến gặp công ty nào đấy?” Anh nhìn về phía trung tâm khán đài, giọng nói nhỏ hơn: “Nói vậy chắc chưa đủ, đừng nói một, tôi nghĩ hôm nay phải nhiều lắm, có khi vất chân lên cỏ cũng chạy không kịp.”

Nghe bình luận xong, Tường Chính Hàn lấy danh thiếp cho Tạ Bình Xuyên coi. Tạ Bình Xuyên cẩn thận nghiền ngẫm danh thiếp trong tay, nhận ra có hai trong đó là khách hàng của XV. Tuy nhiên nội bộ giữa họ và XV mâu thuẫn nên quan hệ hợp tác đình trệ.

Tạ Bình Xuyên lấy tấm danh thiếp, giống như một người đã nằm vùng, không giấu thứ gì: “Công ty này trước khi ra thị trường có hợp tác với XV nhưng quay vòng vốn không được, toàn bộ phận đều ngưng làm việc, không thể tiếp tục hợp đồng.”

Lại thêm một tấm danh thiếp khác: “Còn công ty này tại sao hợp tác gián đoạn thì tôi không rõ nguyên nhân, nhưng lúc về nước đã gặp qua CEO rồi.”

Tường Chính Hàn nhân lúc nói: “Nếu anh cùng đi đến buổi đàm phán chiều nay thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ.”

Tạ Bình Xuyên vui vẻ đồng ý, sau lại thẳng thắn nói: “Nếu cậu thật sự cộng tác với bọn họ, công ty XV sẽ biết. Thực lực công ty chưa đủ mạnh, nếu bị họ chen ép...”

Anh xếp những tấm danh thiếp lại, nghe Tường Chính Hàn đáp: “Đi từng bước tính từng bước, trước mặt bản 2.0 này chúng ta cần nhiều khách.”

Trong hội trường vẫn còn người đang giới thiệu, hiện tại trên sân khấu là ai? Chính xác là quản lý sản phẩm của công ty Lion. Ngay từ ban đầu anh ta không chuẩn bị gì tốt lắm, thậm chí còn chiếu vài tấm hình của những cô gái xinh đẹp lên. Nói gì mà nếu gia nhập công ty Lion sẽ nhận thấy nơi này không hiếm phụ nữ xinh đẹp, sau đó giải thích đến kỹ thuật hiện tại, kỹ thuật viên cần gì mới có thể nhận được lương thưởng thêm.

PowerPoint của anh ta có phong nền màu xanh, hình ảnh ảo tả cho có, không phải không có thời gian, chẳng qua người ta không để ý đến lần hội họp này.

Lão Dương than mãi không thôi: “Đáng sợ thật, người công ty Lion sao?”

Tạ Bình Xuyên cười nói: “Bọn họ có rất nhiều nhân tài. Nhưng Lion là công ty lớn, khác với chúng ta, cho dù không thể hiện tốt trong lần này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến địa vị.”

Lão Dương không biết phải trả lời thế nào, chỉ gật gù: “Được rồi, tôi đốt đặc cán mai mắng quản lý thị trường, chiều nay các cậu cứ đi đàm phán đi, tôi quay về công ty hoàn thành nốt thử nghiệm.”

Tường Chính Hàn ngồi bên cạnh lại cười khổ nghĩ rằng, chiều nay anh sẽ làm công nhiều việc lắm đây, buổi tối còn phải chạy lên công ty, chắc không về nhà được. Vậy nên anh đứng dậy, ra khỏi hậu trường bằng cửa bên hông, đến một nơi cách biệt với hội trường ồn ào trên hành lang. Nơi này tĩnh lặng, không có bóng dáng ai, chỉ có đèn trần sáng màu.

Anh lấy điện thoại của mình ra, gọi cho Hạ Lâm Hi.

Đáng tiếc, đầu dây bên kia đã tắt, anh chỉ nghe được câu: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Tường Chính Hàn nghe theo thật, đứng ở đây một lúc, gọi đến năm sáu cuộc nhưng Hạ Lâm Hi vẫn tắt máy.

Cho dù ngày nào cũng bận nhưng anh cũng nhận ra, số lần Hạ Lâm Hi tắt máy đã nhiều hơn lúc trước. Anh cảm giác cô đang giấu diếm điều gì nhưng nếu cô không muốn nói, anh cũng không muốn gặng hỏi.

Thời gian trôi qua từng giây, người trên hành lang không còn một nữa. Lúc anh định quay lại ghé ngồi thì thấy tổ trưởng của mình lúc còn ở XV – tổ trưởng tổ phân tích dữ liệu.

Lần đầu tiên Tường Chính Hàn gặp ông ta là chuyện của tháng mười năm trước. Lúc đó anh mới làm việc, có rất nhiều chỗ chưa thạo, ngoại trừ Tạ Bình Xuyên ra, tổ trưởng cũng giúp đỡ anh rất nhiều. Cho đến tận lúc chuyện kia xảy ra, anh mới hiểu đầu là sự thật.

Tổ trưởng chủ động chào hỏi: “Tiểu Tường, cậu ra ngoài gọi điện thoại sao?” Ông hươ hươ điện thoại, gương mặt vẫn nguyên đó, vẫn sự nghiêm nghị đó: “Tôi cũng thế.”

Tường Chính Hàn khác với sự nghiêm túc của ông, chỉ nọ một nụ cười hiền hòa: “Đúng lúc tôi định đi, không làm phiền ngài gọi điện đâu.” Nói xong anh nâng bước lại nghe giọng tổ trưởng phía sau: “Lúc cậu mới đến tổ tôi, tôi rất coi trọng cậu, tôi dốc lòng bồi dưỡng cậu, chắc cậu cũng biết.”

Tường Chính Hàn không hiểu dụng ý của ông ta, chỉ quay lưng lại nói: “Đúng là tôi phải cảm ơn ngài, tôi học được rất nhiều.”

Tổ trưởng biết lựa lúc bảo: “Cậu quá kè cận Tạ Bình Xuyên, tôi đã ngầm nhắc nhở nhưng cậu vẫn không hiểu.” Ông thả tay xuống, thở dài đầy tiếc nuối, giống như đang chỉ dạy một hậu bối còn mê mang: “Tạ Bình Xuyên suy nghĩ sâu xa hơn cậu nhiều lắm, bây giờ cậu hợp tác với cậu ta...”

Ông ta không nói nữa, chỉ ngừng lạnh một chút, thẳng thắn: “Dù cậu nghĩ thế nào, tôi cũng mong, cậu có thể trưởng thành.”

Chỉ trong nháy mắt, ông ấy như trở lại là một người lãnh đạo hòa ánh, dặn dò một thanh niên xuất chúng: “Không quấy rầy nữa, cậu vội thì đi đi.”

Tường Chính Hàn chưa nói gì thêm, ông ấy đã về lại chỗ ngồi.

Hội họp sắp kết thúc, Tạ Bình Xuyên ngồi bên anh đang dọn dẹp đồ đạc, Tường Chính Hàn đứng bên trái, cúi xuống lấy một tấm danh thiếp, chủ động nói đến: “Tôi gọi điện thoại ở hành lang thì gặp tổ trưởng bên XV.”

Tạ Bình Xuyên cười hỏi: “Ông ấy nói gì với cậu?”

Tường Chính Hàn đáp: “Những lời vô nghĩa mà thôi.” Sau lại bảo: “Mai là thứ sáu, tôi đến công ty trễ chút nhé.”

Trước giờ Tường Chính Hàn thường đến rất sớm, dường như không có ngày muộn làm nào. Tạ Bình Xuyên quan tâm hỏi han: “Cậu có chuyện gì à?”

Chuyện rất quan trọng. Tường Chính Hàn cười khổ thăm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Tối hôm đó, khi Tường Chính Hàn trở về nhà cũng đã mười một giờ đêm, lúc này đây Hạ Lâm Hi vẫn còn viết giáo án. Cô nghe có tiếng vọng ngoài cửa, không kịp xỏ dép vào đã chạy ra, nhìn Tường Chính Hàn nói cả vạt và tháo hai cúc áo ra.

Người anh có mùi rượu, đôi mắt trong veo, trên tay là chiếc cà vạt và một tập tài liệu.

Hạ Lâm Hi mở miệng hỏi: “Anh uống rượu sao?” Cô im lặng một chốc rồi dặn dò: “Tối nay ngủ sớm chút nhé.”

Tường Chính Hàn thay một đôi dép lê, lúc đi ngang qua Hạ Lâm Hi, anh xoa đầu cô: “Em cũng vậy, nghỉ ngơi sớm đi.” Sau đó thì vào phòng ngủ, chọn một chiếc áo trong tủ ra rồi vào phòng tắm.

Nhân lúc anh còn đang gội rửa, Hạ Lâm Hi hoàn thành giáo án của mình. Cô tắt đèn bàn đi, đặt đồng hồ báo thức cho sáng hôm sau rồi leo lên giường, giống như đang làm một tấm gương đi ngủ sớm.

Khoảng vài phút sau, Tường Chính Hàn cũng bước ra. Hôm nay anh rất mệt, lên giường không bao lâu đã ngủ say. Hạ Lâm Hi nằm bên cạnh anh, cố ý nhích đến một chút hôn khẽ lên sườn mặt.

Để tránh đánh thức anh, động tác của cô rất cẩn thận, thay vì nói hôn, chỉ bằng gọi chạm khẽ. Sau đó cô nhắm mắt đầy nỷ mẫn, Tường Chính Hàn thuận thế ôm lấy cô, cánh tay giữ rất chặt.

Hạ Lâm Hi vui đầu vào lòng anh, lo anh thức giấc vì mình, cô đành ngáp một tiếng rồi nhỏ giọng: “Ngủ ngon.”

Một đêm mộng đẹp.

Bảy giờ sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hạ Lâm Hi rời khỏi giường đã không thấy Tường Chính Hàn đâu. Ngoại trừ việc anh đi làm ra, cô không có suy nghĩ nào khác.

Phòng khách vắng lặng, nặng trĩu đầy mặt đất. Cô cắt một khúc bánh mì, sau khi ăn xong liền ra khỏi cửa, đến trung tâm dạy thêm kia lên lớp, vẫn giống như hai tháng vừa qua.

Cô không phải là một giáo viên đầy trách nhiệm, mọi tâm huyết chỉ biết đổ dồn vào giáo án. Còn chuyện học sinh không nỗ lực hay không nghe giảng, những vấn đề này không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

Không phải cô không muốn lo mà là dần nhận ra, lo càng nhiều càng rước thêm phiền toái. Thấy cô nhấn mạnh bao nhiêu lời, học sinh cũng không nghe. Còn nếu làm việc nghiêm nghị, dứt khoát, cha mẹ nào có đứng nhìn.

Hôm nay vẫn giống mọi khi, đúng giờ cô bước vào cửa lớp, dạy từ tám giờ sáng đến mười hai giờ trưa, tay dính đầy bụi phấn, đến giờ cơm mới có thể đi rửa.

Mười hai giờ đúng Hạ Lâm Hi và vài đồng nghiệp ra ngoài sảnh lớn.

Bỗng nhiên có một chị gái ồ lên: “Mọi người xem kìa, ai bên đó vậy?” Cô ấy chỉ tay về phía một cửa sổ nằm bên trái sảnh sảnh, nơi đó có dáng dấp của một người con trai đứng thẳng.

Lý do anh bị chú ý cũng không mấy lạ, chẳng qua vì vẻ ngoài rất tuấn tú.

Những nữ đồng nghiệp cười vui vẻ, lòng lâng lâng. Chỉ mình Hạ Lâm Hi sững sờ tại chỗ, định quay người bỏ chạy. Nhưng muốn chạy cũng không kịp, Tường Chính Hàn phát hiện ra cô nên đã bước đến.

Một người đứng bên cạnh hỏi: “Hạ Lâm Hi, em biết cậu ta sao?”

Hạ Lâm Hi chưa trả lời, Trang Phi đã nhanh miệng: “A, đó là bạn trai của Hạ Lâm Hi, đến tìm cô thì phải?”

Lúc Hạ Lâm Hi còn sống ở ký túc xá, Tường Chính Hàn thường xuyên đến tìm cô. Trang Phi là bạn cùng phòng tất nhiên biết mặt. Trên thực tế, Trang Phi cũng không rõ mối quan hệ bọn họ thế nào nhưng nhìn Hạ Lâm Hi muốn bỏ chạy, cô ta quyết định không để yên.

Điều đó khiến cô ta nghĩ rằng, Hạ Lâm Hi không khác mình. Cả hai đều là người bình thường, có những lúc may mắn, có những khi xui xẻo. Nhưng hai người lại biết nhau, quá lắm cũng chỉ biết nhau mà thôi.

Cô ta vẫn ghét Hạ Lâm Hi cay đắng.

Quả nhiên, cô ta vừa dứt lời, Hạ Lâm Hi đã nói: “Bạn trai của tôi cũng là chuyện riêng của tôi.”

Trang Phi vò mái tóc, miệng vẫn dậm dậm cãi lại: “Chuyện riêng phải đến công ty mà nói sao?”

Hạ Lâm Hi mang túi xách qua bên đây: “Tôi sẽ ra ngoài nói chuyện.”

Rất nhiều đồng nghiệp ở quanh cảm thấy có gì đó không đúng, rất muốn xem trò hay nhưng thời gian ăn trưa rất ít, đó mới là chuyện quan trọng nhất. Vậy nên chỉ trong một phút đồng hồ, đại sảnh không còn bóng dáng ai.

Tường Chính Hàn đứng trước mặt Hạ Lâm Hi, đôi mắt nhìn vào hai bàn tay cô. Trên đó đều là bụi phấn. Anh nhớ lại rằng trong hai tháng qua, tối nào về nhà người cô cũng vương bụi phấn lúc ấy anh lại không nghĩ rằng đó là phấn viết bảng đen, cũng không biết cô vừa lo việc khởi nghiệp, vừa lo chuyện bài vở có đến nơi dạy thêm để kiếm thu nhập này.

Cửa trung tâm người đến người đi, anh đứng yên một chỗ, không bao lâu sau, anh mở miệng hỏi: “Lúc em tắt máy điều ở đây sao?” Lời anh chậm lại, giọng nói vẫn rất nhẹ: “Cho dù chuyện gì đã xảy ra, em cũng đừng nói dối như vậy.”

Cho dù chuyện gì đã xảy ra, em cũng đừng nói dối như vậy.

Hai chữ “nói dối” rất quen, khiến Hạ Lâm Hi nhớ lại con ác mộng đó. Trong mơ kết cục được định sẵn, đó là Tường Chính Hàn chia tay với cô.

Vốn dĩ cô không nên lo được lo mất nhưng lúc này đây, chỉ số IQ của cô như về bằng không, cô hòng ghen ứ lại, khung cảnh trước mặt trở nên mờ hồ. Bao lâu rồi cô không thật sự khóc, nhưng lần này nước mắt cứ chảy ra, cô đứng nơi đó vừa nhớ lại, vừa nức nở.

Cô không kiên cường như bản thân nghĩ, cô yếu ớt đến nỗi chưa nói thành lời đã òa ra rồi.

“Em không muốn nói dối...” Hạ Lâm Hi quay đầu sang một bên, không dám khóc thành tiếng, cô nghĩ ra một cách đó là nặng giọng đi, nhưng nước mắt cứ mãi không ngừng.

Đây là lần đầu tiên Tường Chính Hàn thấy cô khóc, anh quệt nước mắt của cô: “Ngaoan, đừng khóc.” Anh nhẹ giọng bảo: “Em muốn anh đau lòng thế nào nữa đây?”

Cuối cùng Hạ Lâm Hi cũng chịu ngẩng đầu lên, nước mắt đọng lại nơi khóe mắt xinh đẹp, nhìn anh với vẻ đăm chiêu: “Anh đang trách em sao?”

Quả thật trường hợp này không thích hợp trách bạn gái trong một đại sảnh, và lại Hạ Lâm Hi còn chưa ăn trưa, Tường Chính Hàn dắt tay cô đến một khách sạn gần đó.

Trên đường đi băng qua một ngõ nhỏ, đầu ngõ có một nhà sử dụng mặt tiền buôn bán, chủ quá là hai cụ già, hai người bán vài món hoa quả sấy khô. Lúc này đúng vào tháng chín, quả hạch đào được đưa ra thị trường, vỏ cứng bọc nhân bên trong, nhìn bên ngoài bóng loáng đẹp mắt.

Hạ Lâm Hi nhìn thoáng qua, Tường Chính Hàn đã mua vài cân rồi.

Lúc cầm hạch đào, cụ ông nhìn thoáng qua Hạ Lâm Hi, thấy hốc mắt cô ửng đỏ, có lẽ ban nãy khóc nhiều lắm nên quay sang Tường Chính Hàn, đưa bọc hạch đào ra, dặn dò: “Cậu này, vợ của mình là để nâng niu.”

Tường Chính Hàn gật đầu, giống như một người biết sửa sai. Tay trái anh cầm túi hạch đào, tay phải ôm Hạ Lâm Hi. Băng qua con ngõ này, anh hỏi: “Anh nên gọi em là bà xã hay là vợ ới đây?”

Hạ Lâm Hi đáp lại: “Em chưa gả cho anh đấy.”

Tường Chính Hàn nắm chặt tay cô: “Em chưa gả cho anh sao lại vì chuyện nhà mà làm thêm như thế?” Tất nhiên anh đã đọc qua thời khóa biểu, cách giải bày rất hợp lý: “Một nửa Ngữ Văn, một nửa Toán học, mỗi ngày em có đến tám tiết.” Anh cúi đầu hôn trán cô, cuối cùng nói: “Rất cuộc anh cũng biết sao hai tháng qua em lại mệt như vậy.”

Quán ăn cách nơi này không xa. Bọn họ ngồi vào bàn, sau khi gọi thức ăn thì Hạ Lâm Hi im lặng mãi. Tường Chính Hàn ngồi bên cạnh cô, dùng con dao Thụy Sĩ loại nhỏ tách vỏ hạch đào ra.

Hạ Lâm Hi rất thích loại hạt này, cô cúi đầu ăn được một nửa thì lên tiếng: “Lát nữa em phải quay lại.” Cô đang cầm bát trên tay nhưng đầu óc chỉ nghĩ đến công việc: “Chiều nay còn tiếng, nếu em không quay lại... Sợ không tìm được người dạy thay.”

Tường Chính Hàn đặt con dao trong tay xuống: “Đợi em dạy xong, anh đưa em về.” Anh lấy khăn tay lau khô nước, tiếp tục trò chuyện với Hạ Lâm Hi: “Đầu tháng bảy, em gặp mẹ đã nói gì vậy?”

Hạ Lâm Hi cảm thấy anh phản ứng rất nhanh, nhưng nếu anh đã hỏi, cô đành khai thật: “Nếu em không chia tay với anh, mẹ sẽ ngưng chu cấp kinh tế.”

Vừa dứt lời, nhân viên phục vụ đã mang thức ăn lên, mùi hương dụ hoặc.

Tường Chính Hàn cầm một chiếc bát nhỏ, xới cơm cho Hạ Lâm Hi. Hạ Lâm Hi nhìn anh nhưng không tài nào đoán được bạn trai mình đang nghĩ gì. Cô nhận lấy bát cơm đầy, lại nghe Tường Chính Hàn bảo: “Cuộc gặp gỡ ngày hôm qua rất thành công, sau khi đàm phán anh đã ký được năm hợp đồng.”

Anh nói: “Em nghỉ việc nhé, anh sẽ nuôi em.”

Em nghỉ việc nhé, anh sẽ nuôi em.

Tường Chính Hàn nói rất chân thành, không giống ra lệnh, nó giống như anh đang thảo luận với cô. Hạ Lâm Hi gõ gõ mặt bàn, đúng lúc bị anh bắt lấy, mười ngón tay đan vào nhau, không khí xung quanh thật ấm áp.

Chính sách dụ dỗ này rất có hiệu quả, chiều hôm ấy, Hạ Lâm Hi từ chức.

Quản lý của cô khuyến bảo tận tình, rất nhẫn nại, xin lỗi rồi rít chuyện ly cà phê và bạn học Trịnh kia. Lúc ấy còn hứa hẹn sẽ không để phụ huynh làm phiền cô, cam kết môi trường làm việc tốt hơn. Đến cuối còn nghĩ cô đang thiếu tiền nên còn nhắc thêm cả chuyện lương bổng.

Trái với quy định hợp đồng, ông ta xếp rất nhiều tiết cho Hạ Lâm Hi, ngoại trừ mong giữ cô lại ra, ông cũng không có thứ gì để áp đảo.

Hạ Lâm Hi không nhắc đến hợp đồng, cô vẫn từ chối: “Thật xin lỗi, tôi không dạy được nữa. Nhưng giáo án tôi viết xong vẫn sẽ đưa cho giáo viên còn lại.”

Cô nói: “Tôi cũng không thích công việc này, cảm ơn ông đã giúp đỡ nhiều tháng qua.”

Tường Chính Hàn đứng ngoài cửa đợi cô. Quản lý nói gì với Hạ Lâm Hi, anh đều nghe thấy. Phụ huynh tạt cà phê vào cô, học sinh làm trò trong lớp học... Thì ra lên lớp một ngày chín tiếng chưa thể hiện rõ hết tính mệt mỏi trong công việc này. Anh không thể nói với Hạ Lâm Hi, anh xót cô đến nhường nào.

Anh nói muốn nuôi Hạ Lâm Hi không phải là chuyện đùa. Sau buổi họp họp kia, chủ tịch Vệ cũng thông báo kết quả thử nghiệm sản phẩm công ty họ, quyết định ký hợp đồng. Cộng thêm vốn đầu tư của Tạ Bình Xuyên, công ty họ đã có được 600 ngàn dolar tiền vốn, có thể chuyển ra tăng hàm được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103

Địa chỉ mới của công ty bao quát một tầng trong tòa nhà lớn tọa lạc con đường đất đỏ bậc nhất khu Hải Điện, nơi đây giao thông thuận tiện, gần đó cũng có rất nhiều công ty IT. Ngày chuyển đến vào tháng mười, tất cả nhân viên đều đến đông đủ, gương mặt ai cũng phấn chấn, bầu không khí náo nhiệt như Tết đến xuân về.

Tính cả công ty cũng chỉ có hai mươi người, Trần Diệc Xuyên vui mừng hơn cả. Cậu chạy tới chạy lui khuôn vác đồ đạc, nhìn thấy Cố Hiểu Mạn khệ nệ một thùng lớn, cậu lập tức thả chiếc áo khoác da trong tay ra, vọt đến trước mặt cô: “Cố Hiểu Mạn, cậu mang không nổi à?”

Cố Hiểu Mạn cúi đầu nói: “Được rồi.”

Trần Diệc Xuyên không bắt bẻ cô, nhớ lại thời trung học xa xôi nào đấy, Cậu đã tốt tính hơn rất nhiều. Cậu đặt tay dưới chiếc thùng kia, nói với Cố Hiểu Mạn: “Cậu đừng cố quá, để mình làm cho!”

Cố Hiểu Mạn thả tay ra.

Cô đứng ngoài cửa gương, đáng lưng thẳng tắp, ngắm nhìn nơi mới của họ.

Nơi này cánh cửa rộng mở sáng ngời, phòng họp thông thoáng nhờ lớp cửa sổ sát đất. Nhân viên ai cũng có gian riêng, trên bàn đều trang bị máy tính đầy đủ, thậm chí nhân viên kỹ thuật còn có hai màn hình đi kèm.

Ngoại trừ chuyện này ra, nhóm lãnh đạo mỗi người một phòng riêng nhưng vẫn thoáng ra ngoài, cách nhân viên bình thường chỉ một lớp thủy tinh. Ai ngẩng đầu cũng có thể nhìn thấy nhóm lãnh đạo đang làm gì.

Là trưởng phòng tài chính, Cố Hiểu Mạn cảm khái từ tận đáy lòng: “Quá tuyệt vời, bây giờ chúng ta như một công ty thật sự.”

Trần Diệc Xuyên cười gheo: “Chúng ta thật sự là một công ty.” Cậu mang vác giúp Cố Hiểu Mạn xong thì lấy một con thú nhồi bông đặt lên bàn làm việc.

Đó là thú nhồi bông Snoopy. Trần Diệc Xuyên đứng bên cạnh bàn phím với tai cọ nhẹ mặt nó.

Trên bàn của mỗi người bày biện một thứ. Ví dụ giám đốc Tạ đặt một chậu cây nhỏ, Hạ Lâm Hi làm một giá sách mini, đặt lên đầy đủ loại sách báo. Còn trong ngăn kéo Tường Chính Hàn có một khung hình, tất nhiên trong đó là hình của Hạ Lâm Hi.

Lúc Hạ Lâm Hi phụ anh sửa sang lại phòng, cô kéo ngăn tủ ra, nhìn thấy ảnh chụp của mình. Lòng cô như tan ra, đóng nó lại, đứng bên cạnh Tường Chính Hàn, biết rồi vẫn vờ hỏi: “Anh để gì trong ngăn kéo đấy?”

Tường Chính Hàn cầm vài cuốn sách trong tay, anh đang phân loại nó, sắp xếp lên kệ đỡ, thông thả trả lời Hạ Lâm Hi: “Một thứ rất quan trọng.”

Lúc này đây, Tường Chính Hàn quay lưng về phía Hạ Lâm Hi. Cô rất muốn ôm chặt lấy anh từ sau nhưng ngại đây chỉ có một cánh cửa thủy tinh, đồng nghiệp bên ngoài sẽ thấy hết. Vậy nên cô đành lùi một bước, nắm trộm tay anh.

Lòng cô dâng trào cảm giác ngọt ngào nhưng bên ngoài còn bàn chuyện công việc: “Danh sách khách hàng đang tăng vọt, tháng sau sản phẩm sẽ ra mắt, lợi nhuận mang về chắc cao lắm.”

Văn phòng của Tường Chính Hàn trong suốt nhưng anh vẫn nắm tay Hạ Lâm Hi, đầu ngón đặt lên mu bàn tay cô, xoa nhẹ, bất chấp nhân viên có thấy hay không.

Anh nói: “Sau khi sản phẩm ra mắt, lợi nhuận ước tính tầm sáu con số.” Anh vừa nói vừa cười, nhắc đề vấn đề của công ty hiện nay: “Nhưng tổ kỹ thuật vẫn thiếu người, Tạ Bình Xuyên đang liên lạc với bạn học cũ của anh ấy, tài chính và phát triển cũng quan trọng, bọn anh định tuyển thêm nhân viên.”

Lúc công ty mới thành lập, số tiền Hạ Lâm Hi đầu tư kém khoản sáu chữ số rất xa. Nghe thấy tin này, gương mặt cô rất vui vẻ, cô không kiềm được bật khen: “Mọi người thật nỗ lực, anh cũng rất tuyệt vời.”

Như những gì Tường Chính Hàn đã dự đoán. Vào mùa đông năm nay, sản phẩm 2.0 của họ ra mắt, những chức năng của điện toán đám mây đều đã được củng cố, khách hàng nhắm đến bao gồm công ty và cá nhân. Sau đó, phân tích dữ liệu điện toán đám mây cũng tung ra bản sửa lỗi, cộng với giám chế hình ảnh có chức năng lọc nhiễu, cuối cùng bọn họ cũng bộc lộ tài năng trong thị trường cạnh tranh.

Số lượng khách hàng không ngừng tăng lên theo cấp số nhân. Tạ Bình Xuyên tính toán liên tục, cũng mời được vài bạn học cũ từ các công ty lớn về đây. Tường Chính Hàn đề ra mức lương cao, viết tuyển dụng nhân viên, nhưng yêu cầu về mặt kỹ thuật rất cao, số người can đảm đăng ký cũng không có bao nhiêu.

Nhân lực công ty vẫn khan hiếm như trước. Từ lúc vào đây đến một năm, không lúc nào công ty không có người tăng ca. Thậm chí mười hai giờ đêm, đèn bắt trong tòa nhà vẫn sáng.

Lúc này lại gần đến kì thi cuối kì, tính cả tổng giám đốc thì có đến tám chín người vẫn là sinh viên đại học.

Nhưng Tường Chính Hàn không cần ôn tập, anh chỉ đọc sách giáo khoa chuyên ngành một lần cũng đã hiểu hết rồi. Còn những phần khác trong chương trình học, anh chỉ muốn đạt chuẩn thôi là đủ.

Sinh viên cùng trường với Tường Chính Hàn cũng đồng ý như vậy. Bọn họ tạo thành một nhóm nhỏ, trước ngày thi ba ngày mới bắt đầu ôn luyện. Cũng may giảng viên nơi họ đặt chỉ tiêu rất thấp, đề bài năm nay giống với đề bài năm ngoái, chỉ cần làm kĩ là qua môn ngay.

Hạ Lâm Hi khác với bọn họ, cô nhất quyết phải giữ vững điểm cao, ngày nào cũng chạy qua chạy lại trường và công ty, gương mặt rất mệt mỏi. Tháng một Bắc Kinh rất lạnh, có những khi đôi tay cô đóng băng. Tường Chính Hàn áp vào tay cô, cố gắng sưởi ấm nhưng vẫn chưa đủ. Vài ngày sau, anh mua một chiếc xe.

Ngày xe được giao đến, Hạ Lâm Hi kinh ngạc không thôi: “Không phải sau khi tốt nghiệp chúng ta mới mua xe sao?”

“Mua trước cũng được mà em.” Tường Chính Hàn mở cửa, sau khi cô vào thì đóng lại, anh quyết định đưa cô đi học.

Sáng mùa đông, ánh mặt trời vẫn lạnh lẽo, trong tiểu khu có những người già dắt thú cưng đi dạo và cả những người đang tập dưỡng sinh. Tường Chính Hàn ngồi ở vị trí tài xế, không quên cài dây an toàn lại. Hạ Lâm Hi nhân lúc này quay sang hôn lên sườn má anh.

Xe của Tường Chính Hàn không quá đắt, bao nhiêu tiền lời anh đều đầu tư cho công ty, một phần còn gửi về cho cha mẹ.

Vậy nên chiếc xe mới này chỉ là một dòng xe bình thường, thành phần tri thức phấn đấu vài năm đều có thể mua được.

Hạ Lâm Hi lại nói: “Anh còn trẻ là thế, vậy mà kiếm tiền tậu xe được rồi.” Cô ngồi ở vị trí phó lái, lấy điện thoại trong túi ra: “Em muốn khoe chuyện này với ba.”

Trước đây, gặp chuyện gì đi chăng nữa, Hạ Lâm Hi ít khi kể với cha mẹ. Nhưng đến bây giờ, để giúp xây dựng hình ảnh của Tường Chính Hàn, cô thường xuyên kể tốt với cha mình. Trong ghi chép đoạn hội thoại giữ cô và ông Hạ, hơn nửa nội dung đều liên quan đến Tường Chính Hàn.

Tường Chính Hàn khởi động ô tô, cảm tay lái: “Em nhắn với ba vợ, anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Anh vừa nói xong, Hạ Lâm Hi đã nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ, mái tóc dài buông thõng đằng sau, mềm mượt như gấm, ánh dương xuyên qua lớp kính khiến mái tóc đen nhánh của cô như tỏa sáng.

Tường Chính Hàn không nhìn cô, đôi mắt anh chăm chú về phía trước, để ý tình trạng giao thông. Hạ Lâm Hi vẽ một hình trái tim ở cửa kính, vậy mà vẫn mạnh miệng: “Anh không gọi ba em là ba vợ được đâu, em có nói rồi mà, em không gả cho anh.”

Nói qua nói lại, ngoại trừ Tường Chính Hàn ra, cô cũng không muốn gả cho ai cả.

Tất nhiên cô sẽ không nói thành lời, nhưng Tường Chính Hàn đã vào thẳng vấn đề: “Đợi anh một năm, đàn ông theo pháp luật hai mươi hai tuổi mới kết hôn được.” Hạ Lâm Hi còn chưa trả lời, Tường Chính Hàn đã hỏi: “Em thích nhẫn thế nào?”

Anh vẫn đang ở trong xe vậy mà cứ lo chuyện chung thân đại sự.

Hạ Lâm Hi ôm chặt túi xách của mình, đúng vào lúc này, điện thoại cô báo có tin mới, có lẽ là cha cô đã trả lời. Cô cúi đầu nhìn điện thoại, thấy cha khen: “Tuổi trẻ tài cao.”

Sau đó cha cô hỏi: “Sắp đến kì nghỉ đông rồi phải không? Bao giờ các con về? Nhớ gọi Chính Hàn đến nhà nhé, ba phải uống với nó mấy ly.” Sau khi nói xong còn gửi thêm icon mặt cười.

Bạc cha chú khác với thế hệ hiện tại, dùng icon mặt cười nghĩ là thật tâm vui vẻ.

Hạ Lâm Hi cầm điện thoại, nhìn về phía Tường Chính Hàn: “Anh vừa cầu hôn sao?” Cô im lặng một chút, nói tiếp: “Em chưa đeo nhẫn bao giờ, cũng không biết mẫu nào đẹp.”

Nói xong, cô rụt rè: “Em nói vậy không có nghĩa là đồng ý với anh.”

Cách đó không xa, một cột đèn giao thông đang đỏ màu. Bây giờ là bảy giờ sáng, đường đi vẫn chưa kẹt xe. Tường Chính Hàn dừng trước ngã tư, cười nhẹ nói: “Không sao, anh đợi em đồng ý.” Lúc nói còn vươn tay ra nhéo má cô. Làn da cô mềm mại mịn màng, cảm giác rất dễ chịu.

Hạ Lâm Hi ngoay ngoắt đi, không nhìn mặt anh nữa. Cô nhìn ra ngoài, phát hiện lối đi bộ có một người đã ngoắc tay với họ.

Người nọ đứng là Từ Trí Lễ.

Hai phút sau, Hạ Lâm Hi đến trường học.

Cô đeo cặp xuống xe, quay lại nói với Tường Chính Hàn: “Em đến thư viện tự học, anh về công ty đi nhé.” Chưa dứt lời, Từ Trí Lễ đã đến gần, Hạ Lâm Hi nhanh chóng tạm biệt với Tường Chính Hàn: “Được rồi, tôi gặp anh!”

Lúc lái xe đi, Tường Chính Hàn vẫn không thấy Từ Trí Lễ.

Sáng mùa đông trời rất lạnh, hơi thở cũng mang sương trắng. Hạ Lâm Hi kéo chiếc khăn quàng cổ bằng lông dê lên, cô cố chạy thật nhanh vào cổng trường nhưng Từ Trí Lễ ngăn lại, đến đây liền hỏi: “Tường Chính Hàn mới mua xe?”

Chuyên Từ Trí Lễ mở công ty, Hạ Lâm Hi cũng biết ít nhiều. Cậu cũng kinh doanh mảng điện toán đám mây như Tường Chính Hàn, hai bên giống nhau là đúng, dù nói thế nào đi chăng nữa, mối quan hệ giữa hai công ty chỉ có cạnh tranh.

Hạ Lâm Hi còn đang suy nghĩ cách nói, Từ Trí Lễ đã tìm thấy câu hỏi: “Mình nghe mọi người nói, công ty Tường Chính Hàn rất phát triển, các báo chí khoa học kỹ thuật đưa tin số tiền được đầu tư rất lớn. Hiện tại bên cậu có bao nhiêu khách hàng, doanh thu hàng tháng là bao nhiêu? Còn thiếu người không, để mình giới thiệu cho.”

Từ Trí Lễ hỏi liên tục nhưng Hạ Lâm Hi chỉ trả lời vế cuối: “Cảm ơn cậu quan tâm đến bọn mình nhé, nhưng quy mô công ty còn nhỏ, nhiều người quá lại không quản xuê.”

“Cậu giữ kín với mình làm gì, không coi mình là bạn bè sao?” Từ Trí Lễ cười nói. “Mình đọc trên mạng thấy bên cậu thông báo tuyển dụng, tiền lương hàng tháng rất cao, không ngờ các cậu kiếm tiền được nhanh như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Thật ra Hạ Lâm Hi cũng không ngờ, bọn họ có thể làm ra tiền nhanh như vậy.

Từ lúc công ty thành lập đến nay, khó khăn kể ra không hết. Hai từ “thành công” nói nghe dễ dàng nhưng con đường này đến nhường nào mấy ai biết, cho đến tận lúc công ty phát triển đến bây giờ rồi vẫn có một đồng tiền toái cần giải quyết.

Từ Trí Lễ nhìn thấy Hạ Lâm Hi không nói gì, nghĩ thầm chắc cô nổi giận rồi. Đồng tử cậu ta đảo quanh, nụ cười vẫn giữ nguyên: “Dù cậu không muốn nói, mình vẫn quan tâm đến các cậu.”

Sáng sớm mùa đông, ánh Mặt Trời thật nhạt, xung quanh có rất nhiều sinh viên vội vàng nhả còi xe vang to. Ngoại trừ điều này ra, trên hành lang các giảng đường, gió thổi lá rụng tạo nên tiếng soàn soạt theo từng bước chân học, vừa lúc bù vào những khoảng trống im lặng.

Bọn họ đều trầm mặc vài phút, Hạ Lâm Hi nói sang chuyện khác: “Thi cuối kì sắp xong, năm hai cũng qua được một nửa.”

Từ Trí Lễ bòn chòn gật đầu, trả lời lấy lệ: “Thời gian qua thật mau.” Trong tay cậu là một tệp tài liệu, ở đó có vài trang hợp đồng, nhưng nhớ lại tình hình của công ty Tường Chính Hàn, cậu ta cũng lo lắng ít nhiều.

Đến gần cầu thang, Từ Trí Lễ lại mở miệng hỏi: “Thời gian qua mau thật, giống như hôm qua mình vẫn còn cấp ba, nay sắp lên năm ba đại học rồi.”

Cậu bước lên một bậc cầu thang, nói vu vơ: “Từ lúc còn nhỏ, mình đã ôm giấc mơ có công ty cho riêng mình. Khi đó gia đình ai cũng bận, ba bắt ép mình vào lớp Olympic Toán... Mình không thích Toán nhưng phải giả vờ xuôi theo ý ba mẹ.”

Hạ Lâm Hi chạm tay vịn, nhìn qua Từ Trí Lễ, cô không rõ, bỗng dưng cậu nhắc đến chuyện cũ làm gì, nhưng những con ngoan trò giỏi như họ, ai không có quá khứ chưa xốt? Hạ Lâm Hi nghĩ bản thân còn thê thảm hơn cả cậu nên không nhún nhường gì ai: “Tham gia lớp Olympic Toán, sau này vẫn có chỗ để dùng.”

Cô nói: “Năm mình học cấp một đã phải học thêm đến bảy môn, tiếng Anh, đàn piano, thư pháp, thể dục thẩm mỹ và còn rất nhiều nữa. Mẹ luôn nói rằng đó là tiền mồ hôi nước mắt của bà, nếu mình không chăm chỉ học, đó là sự lãng phí thời gian và sức lực lớn nhất.”

Từ Trí Lễ thở hắt hơi, lúc đầu cậu chỉ nghĩ muốn né đề tài công ty, nói sơ về nguyện vọng thời niên thiếu của mình để kéo gần khoảng cách với Hạ Lâm Hi, nghe được gì đó từ miệng cô. Nhưng khi cô kể về tuổi thơ của mình, cậu không kiềm được hỏi thêm: “Không phải chứ? Lúc tiểu học cậu không được chơi đùa sao?”

Hạ Lâm Hi nói: “Hiếm khi lắm, cũng không được xem TV, chỉ thỉnh thoảng mua vài cuốn truyện ở hiệu sách, lên đọc trong phòng.” Cô xốc chiếc cặp trên lưng, mái tóc dài tung bay, ngón tay còn một vết mực. Điều này khiến Từ Trí Lễ nhớ ra, bọn họ vẫn còn là sinh viên.

Nghĩa vụ của sinh viên là gì? Là học tập, là tiến bộ, là trưởng thành.

Cậu ngẩn ngơ trong chớp mắt.

Nhưng sau đó cậu nhớ đến chuyện mình mới dựng công ty, không còn an tâm với Tưởng Chính Hàn như trước.

Thời gian qua thật mau, tháng Một qua đi, tháng Hai lại đến.

Công ty Tưởng Chính Hàn tuyển thêm vài người mới, nhân lực lao động tổng cộng bốn mươi. Tết Âm mọi người được nghỉ một tuần, Tưởng Chính Hàn giống một ông chủ thật sự, anh chuẩn bị tiền lì xì cho mỗi người, chỉ riêng Hạ Lâm Hi nhận được rất ít.

Cô hồ hững hờ nhìn phong ba của người khác, ai nấy đều dày sập, nhìn bao lì xì mỏng manh của mình, cô không đành lòng mở ra.

Đó là tiền thưởng sau một thời gian làm việc, những nhân viên khác chuẩn bị ra về, đèn tiết kiệm năng lượng tắt dần. Trần Diệc Xuyên còn nán lại trên choker: “Hạ Lâm Hi, tiền lì xì của cậu được bao nhiêu?”

Hạ Lâm Hi nhét bao lì xì vào túi xách: “Quan trọng không nằm ở tiền mà là ở tấm lòng.” Cô thật sự không nghĩ như vậy, cô cũng bức bối lắm chứ.

Trần Diệc Xuyên không tỏ vẻ hơn cô, cậu ta ôm một sập giấy nháp, bắt đầu thu dọn chỗ ngồi, gương mặt vẫn tráo trở: “Xin lỗi nha, tiền lì xì công ty phát tôi hơn cậu chắc rồi.” Nói xong cậu đổi mục tiêu, nhìn Cố Hiểu Mạn: “Cố Hiểu Mạn, tiền lì xì của cậu bao nhiêu vậy?”

Cố Hiểu Mạn đang làm sổ sách, nghe tiếng Trần Diệc Xuyên gọi, cô còn không thèm ngẩng đầu lên: “Tiền lì xì của cậu bao nhiêu thì của mình thế đấy.”

Trần Diệc Xuyên cau mày: “Sao cậu biết mình được bao nhiêu?”

Tiếng bàn phím lạch ca lạch cách, con chuột nhấp nháy trên màn hình, công việc hôm nay sắp xong, Cố Hiểu Mạn trả lời: “Tiền lì xì của mỗi người đều rút ra từ tài khoản, cậu nói mình biết hay không?”

Trần Diệc Xuyên vỗ bàn: “Đây là tuyệt mật, cậu phải cẩn thận, đừng để lộ ra ngoài nhé.”

Cố Hiểu Mạn từ hai bàn tay lên bàn phím, cuối cùng ngẩng đầu nhìn cậu: “Mình đã ký hợp đồng, chữ ký dấu vân tay đủ cả, nếu mình tiết lộ thì vào tù chắc rồi. Giảng viên kế toán của mình nói rằng, hàng năm số người theo ngành này nếu không làm tốt thì vô tù giam hay bệnh viện cũng rất nhiều.”

Cô thể hiện rõ sự ngay thẳng của bản thân, Trần Diệc Xuyên cũng không chấp nhất: “Ồi, nặng nề gì chứ, cái gì mà tù giam hay bệnh viện.” Cậu đến bên cạnh, tay trái ghì vai cô: “Bạn học Cố Hiểu Mạn, cậu nhìn công ty chúng ta đi, sớm muộn gì cũng phát triển hơn người. Còn cậu? Một trong những nguyên lão, ngồi ở vị trí trưởng phòng tài chính, nắm cổ phiếu trong tay...”

Cả khu làm việc thật tĩnh lặng, ngoại trừ văn phòng tổng giám đốc ra chỉ còn phòng Cố Hiểu Mạn còn sáng đèn.

Trần Diệc Xuyên dựa lưng vào vách tường, chân trái hơi khụy xuống, đầu gối chạm bên cạnh bàn còn tay trái khoác vai Cố Hiểu Mạn. Cố Hiểu Mạn đứng đưa chân, lơ đãng đụng phải cậu, tốc độ gõ bàn phím của cô chậm lại, ngoại trừ hàng đồng con số trong đầu ra chỉ còn lại một vài tình cảm phức tạp.

Cố Hiểu Mạn lên tiếng hỏi: “Cậu thấy công ty thế nào? Mình nhìn thấy nó lớn thêm từng ngày, cảm giác như...” Suy nghĩ của cô hơi tắt lại, im lặng trong chốc lát cuối cùng cũng tìm được một từ so sánh hợp lý: “Giống như xếp gỗ vậy, mỗi ngày xếp một viên, cuối cùng cũng tạo nên được một tòa nhà.”

Trần Diệc Xuyên cúi đầu sát cô, đôi mắt nhìn chăm chú: “Trước đây mình chưa chơi xếp gỗ bao giờ.” Cậu nhớ lại, bổ sung: “Năm sáu bảy tuổi, mình chỉ thích chơi cộng trừ nhân chia.”

Cố Hiểu Mạn nghe vậy thì quay qua, định nói chuyện với cậu, ngờ đầu chớp mũi cậu chạm vào mặt mình. Ngay lúc chạm vào nhau kia, cậu cũng không trốn tránh, thậm chí còn nhắm nghiền, giống như tìm thấy một thứ gì lý thú, nếu không thử sẽ không bỏ qua.

Cậu vừa tò mò vừa hiếu kì, như chú chó nhỏ mới sinh, không dè dặt, không lùi bước.

Bất chợt, cả không gian tối sầm lại, những bóng đèn tắt ngúm. Cố Hiểu Mạn giật mình nhớ ra, khoảng mười giờ đêm, tòa nhà sẽ bật chuông báo, nếu bọn họ không nhấn nút, đèn đêm sẽ không sáng lại nữa.

Đêm tối giao hòa cùng sự tĩnh lặng, màn hình máy tính vẫn sáng bình thường. Trần Diệc Xuyên khẽ sát một chút, hôn lướt qua trán cô như một chú chuột chuẩn nước. Sườn mặt cậu phản sáng, chiếc mũi cao thẳng, góc cạnh rõ ràng.

Cố Hiểu Mạn ghì tay trên bàn phím, đôi mắt không dám nhìn ra khỏi màn hình, cô nghẹn họng một lúc lâu mới bật thốt được câu: “Bây giờ... Bây giờ cậu làm vậy, lúc cấp ba mình tỏ tình tính là gì?”

Trần Diệc Xuyên nghe thấy chợt có cảm giác như một giấc mơ nhưng tay trái không buông cô ra. Cậu trầm nghĩ, chuyện cũng đã làm rồi, không thể để cô lùi bước được, vậy nên tay cậu men xuống thắt lưng Cố Hiểu Mạn, hôn lên môi cô.

Cố Hiểu Mạn không nói một lời, cả người run rẩy, trong đầu từng đoạn ký ức tua lại, nhưng rồi rạc không thấy kết nối. Cô phải làm sao bây giờ? Cô có khả năng làm gì giờ đây?

Cậu mang một chiếc áo khoác vận động, cô miết đường áo, vòng tay qua cổ. Cậu thật sự là chàng trai năm cấp ba ấy, nổi bật từ xa, rạng rỡ tựa như Mặt Trời.

Trong công ty không chỉ mỗi hai người bọn họ, tại phòng tổng giám đốc chỉ cách vài bước, Hạ Lâm Hi nép sau bồn cây, lẳng lặng quan sát.

Tướng Chính Hàn nhìn theo cô, hỏi khẽ bên tai: “Lúc này em định nói gì với anh?” Đôi môi của anh lướt nhẹ qua tai cô, khiến cô chột nhột, lúc này đây, trong công ty, ai cũng không đứng đắn.

Hạ Lâm Hi khoác tay anh: “Em hỏi một chuyện nhé.” Cô héch cằm lên, nom giận dữ lắm, hơn cả là không có ý định nuốt cục tức này xuống: “Tại sao tiền lì xì của em lại ít như vậy? Những gì em viết chất lượng kém lắm sao? Lão Dương và Tạ Bình Xuyên ít nhiều đều khen ngợi em cơ mà...”

“Anh cũng khen em” Tướng Chính Hàn đi lệch trọng điểm. “Dù ở nhà hay ở công ty.”

Hạ Lâm Hi làm rõ: “Tiền thưởng của em còn không bằng một nửa Trần Diệc Xuyên...” Cô còn chưa nói xong, Tướng Chính Hàn đã lấy bao lì xì trong túi cô, mở ra trước mặt. Tất nhiên bên trong có tiền giấy, nhưng kẹp giữ hai tờ là một chiếc thẻ tín dụng.

“Mặt khẩu là sinh nhật em.” Tướng Chính Hàn đưa thẻ cho cô. “Vì không vừa bao nên đành dùng thẻ.”

Hạ Lâm Hi do dự một lát vẫn đưa tay ra nhận. Cô cầm xong thì lùi về một bước, diễn rất sâu: “Cảm ơn ông chủ.”

Giống hệt một nữ nhân viên sau khi nhận được ưu đãi thì nhiệt tình cảm ơn ông chủ mình.

Ông chủ đưa tay xoa đầu cô, như một lời cổ vũ không thành tiếng.

Ngày kế là nghỉ Tết Âm lịch, Tướng Chính Hàn và Hạ Lâm Hi đều không quay về thành phố Giang Minh, để đuổi kịp lần tái tạo cơ cấu vào tháng ba, họ chọn ở lại Bắc Kinh Tết này. Ngoại trừ Tướng Chính Hàn và Hạ Lâm Hi, Trần Diệc Xuyên và Cố Hiểu Mạn cũng không về nhà. Cũng may cha mẹ họ suy nghĩ rất thoáng, sau khi hỏi con cái rõ ràng xong thì chẳng làm khó gì.

Ngoại trừ nhà Hạ Lâm hi. Sau khi nói chuyện với cha, giải thích năm nay không về được, cha cô có chút mất mát nhưng cũng chẳng nói gì thêm. Khoảng hai giờ sau, mẹ cô gọi điện đến, bao lời giáo huấn dạy dỗ đổ ập xuống đầu cô, không thể nào phản bác.

Mẹ cô nói: “Năm trước nghỉ Đông con cũng không về, thậm chí bây giờ cũng không.”

Hạ Lâm Hi vội vàng giải thích: “Mẹ ơi, nghe con nói đã. Con chỉ nói hai câu thôi.” Cô đứng dậy tại chỗ, nhỏ giọng bảo: “Bọn con đã kiếm ra tiền, nếu mẹ đăng ký lên trang web chủ, mẹ có thể thử nghiệm sản phẩm của công ty.”

Mẹ cô không quan tâm đến chuyện đó, chỉ đưa ra tối hậu thư: “Tiểu Hi, mẹ hỏi lại con lần nữa, con có về nhà không?”

Hạ Lâm Hi nhìn quanh quất, thấy Tạ Bình Xuyên và Tướng Chính Hàn đang ghé tai nhau. Cha mẹ Tạ Bình Xuyên đều ở Mỹ nhưng nhiều năm rồi anh không về nhà, năm nay Tạ Bình Xuyên cũng như năm trước, tăng ca thêm giờ.

Hạ Lâm Hi ngẫm nghĩ hai giây, đưa ra câu trả lời khẳng định: “Tháng tư hoặc tháng năm năm nay, con sẽ về nhà.”

Mẹ cô im lặng một nói, cau có: “Mẹ không quản được con nữa.” Còn chưa nói xong, bên kia điện thoại văng vẳng tiếng cha cô chen vào: “Năm bà mới gầy nghiệp, có mấy Tết âm bà cũng đâu về nhà.”

Mẹ cô trút lửa giận qua đối tượng khác, bặt thét lên với cha Hạ Lâm Hi: “Bọn nó giống tôi sao? Tại sao ông lại giúp cái thằng đó? Ông biết gia đình nó thuộc tầng lớp nào không?”

“Ài, được rồi.” Hạ Lâm Hi nghe tiếng cha mình nói: “Nhà tên nhóc đó mở một tiệm sửa xe, cha là người khuyết tật, bà nói với tôi mười lần rồi.”

Mẹ cô cười lạnh: “Ông còn biết nói gì nữa không? Vậy mà ông cũng đồng ý giao con gái mình, ông không biết lo cho con hả?”

“Sao tôi lại không lo được chứ?” Đường như cha cô cũng nổi giận: “Tôi tìm hỏi sơ ở chỗ bạn học cũ, cả tổ tiên bọn họ cũng điều tra đến rồi...”

Cuộc đối thoại đến đây khiến Hạ Lâm Hi trở nên kinh ngạc.

Nhưng vẫn chưa xong, mẹ cô lại phản pháo: “Ông nghĩ rằng, tôi cũng chưa tra à? Cho dù trước đây gia đình họ giàu có, biệt thự vùng ngoại ô thì hiện tại thế nào? Không phải ở khu dân nghèo sao? Con mình khởi nghiệp mà vốn liếng bên đó cũng không đưa ra. Tất cả tiền là của con chúng ta đó!”

Cha cô không biết điện thoại còn mở, ông không còn lời nào để nói, buông ra năm chữ: “Nghèo khi còn trẻ người.”

Giàu khi tóc bạc trắng, nghèo khi còn trẻ người, chăm chỉ có ngày hóa thành long phượng.

Mẹ Hạ Lâm Hi cũng không lay động, bà hít một hơi thật sâu, đưa điện thoại lên, như nói cho con gái nghe cũng như nói cho chồng mình nghe: “Mấy người không theo nghiệp thương trường, không biết nó hiểm hóc thế nào. Công ty đó phát triển quá nhanh, nhưng có bao nhiêu người từng trải? Tất cả đều về từ Mỹ, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, có hiểu không? Ở một nơi như Bắc Kinh không có ngành công nghiệp nào dễ ăn cả...”

Cha Hạ Lâm Hi khoát tay, cắt ngang lời vợ mình: “Được rồi, được rồi, tôi không phải doanh nghiệp, bà không cần nói với tôi.”

Sau đó, điện thoại vang lên tiếng tút tút.

Bên ngoài, đồng nghiệp của cô vẫn đang bận rộn. Còn cô cảm điện thoại của mình, tự cảm thấy chột dạ.

Cô ngồi vào chỗ, nhấn một tin rất dài, người nhận là mẹ mình. Từ ngữ trong tin nhắn mềm mỏng, đầu tiên là giải thích vì sao Tết nhất lại không về. Sau đó là nhún nhường và nhận sai. Năm trước, cô đã cương ngạnh khi bà quyết định cắt nguồn tiền tiêu vặt thế nào. Cuối cùng xin mẹ chỉ bảo thêm kinh nghiệm quản lý doanh nghiệp.

Tình cảm Hạ Lâm Hi dành cho mẹ rất phức tạp, vừa sợ hãi lại vừa ngưỡng mộ. Trước đây cô rất sợ mẹ sẽ thất vọng về mình, mỗi lần bị bà dạy dỗ, lòng hiếu thắng lại ào lên, khiến cô tự ép mình làm tốt hết mức có thể. Tính cách không chịu thua ai cũng vì vậy mà ra.

Cô đã từng ghen tị những đứa trẻ có thể nũng nịu với mẹ mình, bởi vì cô không làm được vậy. Người duy nhất cô có thể làm nũng, trước đến nay chỉ mỗi Tường Chính Hàn.

Cô không biết phải bày tỏ thế nào, đầu óc như rối tung lên. Mẹ cô trả lời lại: “Là do con chọn.” Sau đó còn bảo: “Chia tay sớm với cậu ta đi, tốt cho cả hai người.”

Hạ Lâm Hi đặt điện thoại xuống, nhớ đến lời mẹ nói: “Cho dù trước kia nhà họ Tường rất giàu, sống ở biệt thự vùng ngoại ô.” Cô nghiêng đầu nhìn Tường Chính Hàn gần đó.

Rất nhiều thông tin ò ạt đến hôm nay, cô cần thời gian chấp nhận.

Nhưng cuộc sống không đợi con người.

Một ngày hôm nọ, những gì mẹ cô nói thật sự xảy ra.

Sau Tết Âm lịch, các đồng nghiệp quay lại làm việc. Ai nấy đều hào hứng, sự nhiệt tình tăng vọt, số lượng khách hàng liên tục tăng lên, bên truyền thông cũng bắt đầu điện thoại đặt lịch phỏng vấn, trong thời gian ngắn đều là chuyện vui.

Chuyện này diễn ra liên tục cho đến tháng bảy.

Chỉ trong một đêm, tất cả nhân viên đều nhận được điện thoại từ một người.

Điện thoại vừa bật lên, ai nấy cũng bất ngờ.

Đầu dây bên kia không e dè, lập tức vào vấn đề chính: “Xin chào cô Hạ Lâm Hi, tôi là nhà tuyển dụng, bên tôi rất ưng ý kinh nghiệm làm việc và khả năng lập trình của cô, nếu cô có hứng thú, chúng tôi đảm bảo thu nhập sẽ cao hơn gấp ba lần hiện tại.”

Hạ Lâm Hi không bao giờ nghĩ rằng, cô cũng là một trong những mục tiêu bị ngắm. Sau khi nghe điện thoại, cô lập tức phản ứng lại, giả vờ như cần câu: “Tiền lương gấp ba lần tính thế nào?”

Đối phương trả lời: “Cô Hạ, tiền lương hiện tại của cô là một vạn hai đúng không? Bên tôi đề ra ba vạn sáu, hoa hồng chia vào cuối năm bao gồm chính sách ba tuần nghỉ có phép.”

Không phải một vạn hai, là một vạn sáu mới đúng.

Hạ Lâm Hi im lặng hai giây nhưng không chỉnh lại cho đúng. Cô hỏi lại lần nữa. “Xin hỏi, là công ty nào?”

“Là thế này.” Nhà tuyển dụng kính cẩn nói: “Căn cứ vào kinh nghiệm làm việc của cô, chúng tôi đề cử ba công ty, đều đã thành lập được năm năm, ưu đãi tốt, con đường thăng tiến cao.”

Ngoại trừ Hạ Lâm Hi, không ai hỏi người gọi điện như vậy.

Từ trên xuống dưới công ty đều biết, cô là bạn gái tổng giám đốc. Nhưng mọi khi Hạ Lâm Hi và Tường Chính Hàn đã thỏa thuận phải chú ý đến hình tượng trong công ty, trước mặt người khác hành động và lời nói phải cân nhắc.

Tường Chính Hàn suy nghĩ, cuối cùng cũng đồng ý.

Vậy nên các nhân viên cũng không chắc mối quan hệ giữa Hạ Lâm Hi và Tường Chính Hàn như thế nào, chỉ cảm thấy bề ngoài hai người họ rất xứng đôi. Hạ Lâm Hi đứng tại chỗ, nhìn quanh nhân viên, trực giác cho cô biết trong công ty có nội gián, hơn nữa người này ngủ đông đã lâu. Ít nhiều cũng đã ngoài ba tháng, chính người này đã tiết lộ điện thoại và email của mọi người. Nếu truy đến tận cùng, chuyện lộ kỹ thuật cũng có khả năng xảy ra.

Tường Chính Hàn bước ra từ phòng mình, đi vào chính giữa khu làm việc, lên tiếng: “Công ty đã vào quỹ đạo, cạnh tranh càng lúc càng nhiều, phát triển đến hôm nay đều nhờ vào tất cả các bạn cả.”

Anh nhìn từng nhân viên, gương mặt không tỏ vẻ kích động gì: “Quay vòng vốn lần thứ ba sẽ khởi động vào tháng chín.”

Tướng Chính Hàn còn chưa nói xong, một nhân viên đã chạy từ WC nam ra.

Thất lung của cậu đó còn chưa thất xong, dây kéo chưa cài, chỉ cầm một chiếc điện thoại, vừa chạy ra vừa nói: “Trời của tôi ơi, mọi người xem tin tức chưa? Hôm nay công ty XV công bố sản phẩm mới, rất giống với lưu trữ dữ liệu bên chúng ta, còn cả phần mềm nâng cao khả năng phân tích.” Cậu nói xong, giọng nói lạc hẳn đi: “Hơn nữa...”

Gương mặt Trần Diệc Xuyên chùng xuống, giọng thúc giục: “Hơn nữa gì? Cậu nói luôn đi.”

“Tổ trưởng Trần.” Nhân viên ấy bảo. “Phí tiêu chuẩn chỉ bằng một phần mười chúng ta.”

Trần Diệc Xuyên vắng tục.

Cố Hiểu Mạn đứng bên người cậu, đầu óc như đình trệ, cô vói cổ tay cậu, hỏi: “Anh nói xem, công ty XV định làm gì?”

Trần Diệc Xuyên đến gần cô, khe khẽ bên tai: “Từng có một công ty IT thực lực cao dùng cách này, họ muốn trừ bỏ đối thủ cạnh tranh.”

Tướng Chính Hàn đã nghe qua chuyện kia, anh vào thẳng vấn đề: “Người tuyển dụng đề xuất tiền lương cao gấp ba lần cho mọi người, cuối năm còn chia hoa hồng, căn cứ vào mức lương tiêu chuẩn của một nhân viên, một tháng và vạn sáu, một năm ít nhất phải năm mươi vạn, cả công ty hơn bốn mươi người một năm có thể lên đến hai ngàn vạn.”

Dường như anh cảm thấy tình cảm bây giờ sẽ đuối lý nên dùng hai từ “lợi ích” ra nói rõ: “Một công ty điện toán đám mây, tiền lương trung bình mỗi nhân viên trên ba vạn? Hiện tại chưa có nhưng sau này chúng ta hoàn toàn có thể.”

“Tôi không rõ công ty nào đứng sau.” Anh gõ gõ mặt bàn. “Nhưng mọi người cảm thấy đây là trường hợp vô ý đơn thuần sao?”

Xung quanh không ai phản bác.

Người đứng đầu công ty này chỉ có hai vị, Tướng Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên. Tạ Bình Xuyên rất ít khi cười, lúc nào cũng khí chất thành phần ưu tú ấy, chưa bao giờ đi trễ về sớm, lúc làm việc giống như một cái máy, vô hình chung khiến mọi người cảm thấy áp lực.

Tướng Chính Hàn ngược lại, anh nhìn ôn hòa nhưng hành động lại già dặn hơn tuổi thật, giống như một lão làng đã vùng vẫy rất lâu trên thương trường. Nếu nhân viên kiên định với mình, tất nhiên anh sẽ khơi gợi, đối đãi hết lòng. Nếu có ý tiêu cực, anh cũng có cách đối phó, tóm lại cái gì cũng có cách hành xử và hành động khác nhau. Người ta không tài nào đoán nổi.

Nhưng tình huống trước mặt còn ác liệt hơn so với trước. Dù có Tướng Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên ở đây, bầu không khí trong công ty vẫn nom nớp lo sợ.

Bất kể là điện thoại của bên tuyển dụng hay buổi họp báo công bố sản phẩm của công ty XV, tất cả đều chỉ là tiếng kèn báo trận. Giữa tháng, trên mạng lại phàn tán bản báo cáo nghiên cứu của công ty khoa học và kỹ thuật Trí Lễ, trong đó phân tích, sản phẩm của công ty Tướng Chính Hàn tiềm tàng mối nguy hiểm về bảo mật.

Thậm chí còn tung ra vài tư liệu giả, cảnh báo số còn lại sẽ bị lộ ra sớm.

Người bị ảnh hưởng lớn nhất là khách hàng đang sử dụng điện toán đám mây. Tất cả đều gọi đến trụ sở công ty, bày tỏ sự lo lắng về dữ liệu của mình, một trong số đó còn có mẹ của Sở Thu Nghiên.

Mẹ Sở Thu Nghiên không gọi vào đường dây nóng của công ty, bà trực tiếp gọi con gái mình: “Thu Nghiên, ba mẹ chưa từng kiểm tra qua công ty điện toán đám mây mới thành lập con giới thiệu nhưng bản ghi chép doanh thu của công ty sẽ bị phát tán sao?”

“Không có chuyện đó.” Sở Thu Nghiên luôn miệng giải thích: “Tư liệu công khai trên mạng đều là giả...”

Cô suốt ruột không nhịn được, lời lẽ cũng gấp gáp: “Mẹ, mẹ phải tin con, dữ liệu của điện toán đám mây đó là tự tay con viết.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Sở Thu Nghiên nhăn nheo giải thích với mẹ cô, bà nửa tin nửa ngờ ngắt cuộc gọi. Sau khi gọi điện xong, Sở Thu Nghiên ngồi im lặng trên ghế, mở máy tính lên.

Chiều tà, bầu không khí công ty chùng xuống.

Sở Thu Nghiên nghe hai đồng nghiệp thì thảo to nhỏ, một người có gương mặt hốc hác trong đó nói: “Thủ đoạn của công ty XV quá cao tay, họ sao chép phần mềm của chúng ta, phá giá thị trường, kéo đi một số lượng lớn khách hàng.”

Đồng nghiệp khác hỏi ngược lại: “Sản phẩm công ty XV vừa mới ra mắt mà? Họ cướp thế nào được?”

“Cậu cũng biết mà, công ty điện toán đám mây chúng ta là công ty nhỏ, mới thành lập.” Đồng nghiệp hốc hác kia giận dữ. “Nhìn công ty XV của người ta xem, bao năm kinh nghiệm đến mức là đầu đàn rồi.”

Bọn họ bàn về công ty XV xong cũng không ngừng lại, bắt đầu mắng chửi công ty khoa học kỹ thuật Trí Lễ. Lời nào lời nấy đều châm chọc: “Cậu đọc bài post của công ty kỹ thuật khoa học Trí Lễ chưa? Bọn họ coi thường kỹ thuật của chúng ta, còn bịa đặt để cưới khách hàng... Nói thế nào nhỉ, giống như biến giới IT này thành nơi giải trí vậy.”

Sở Thu Nghiên nghe đến đây liền lúi túi xách mình, lấy tai nghe từ trong ra, cắm vào tai. Âm nhạc che lấp tiếng nói chuyện, cô vẫn tra mạng, tìm tòi một lát, tất cả đều liên quan đến công ty khoa học kỹ thuật Trí Lễ.

Cô ngâm hơn nửa giờ, đọc hết toàn bộ.

Đúng vào lúc này, Hạ Lâm Hi bước ra phòng tổng giám đốc, đến trước bàn cô. Trong chớp mắt, Sở Thu Nghiên trở nên hoảng hốt, cô sợ Hạ Lâm Hi sẽ chất vấn mình. Từ Trí Lễ là bạn trai cô, vậy mà bao mũi tên đều nhắm về phía này, cô không rõ ngọn nguồn nhưng cảm thấy phải có trách nhiệm.

Nhưng điều Hạ Lâm Hi hỏi là: “Cậu sao vậy? Sắc mặt kém quá!” Cô ẩy áp tay lên trán cô, để một lát rồi nhẹ giọng: “Cậu toát mồ hôi lạnh.”

“Minh hơi đau đầu, đừng lo nhé.” Sở Thu Nghiên trả lời. “Tôi có cuộc họp phải không, đợi mình ra ngoài gọi điện đã.”

Nói xong, cô cầm điện thoại, ra ngoài ban công.

Thời tiết tháng Bảy oi ả không chịu được, chỉ sợ trời chiều kết thúc, gió đêm cũng mang luồng hơi nóng phả vào. Cô đứng cuối hành lang tòa nhà, áp mặt lên thành cửa sổ, gọi vào điện thoại Từ Trí Lễ.

Sở Thu Nghiên đợi khoảng ba giây thì Từ Trí Lễ nghe máy.

Đêm đen thấp đèn rực rỡ, tạo nên một vùng sáng ngời. Thành thị được bao bọc bởi một luồng sáng sắc sỡ, càng tôn lên cái ồn ã huyên náo của nó. Sở Thu Nghiên đứng nép mình vào góc tường, giọng bình tĩnh đến đáng sợ: “Bài post của công ty anh, là do tự tay anh viết?”

Từ Trí Lễ bật cười: “Vậy thì sao, Sở Sở? Em nói chuyện với anh cần nghiêm túc vậy không?”

“Dữ liệu khách hàng của công ty bên này đều được mã hóa kỹ, anh phá bằng cách nào?” Sở Thu Nghiên dứt khoát hỏi thẳng: “Ngoại trừ quản lý cao cấp công ty bọn em ra, không ai có khả năng tiết lộ.”

“Sở Sở, em nghe lời mình nói chưa, cái gì mà công ty bọn em, em đến công ty Tường Chính Hàn làm công, coi cậu ta là cấp trên, còn anh là cái thá gì?”

“Chúng ta nói chuyện này sau.”

Từ Trí Lễ không nghe theo, cậu nhát mức bám riết: “Không được, hiện tại phải nói.” Thật ra cậu muốn lái sang chuyện khác, tìm sơ hở của Sở Thu Nghiên, như vậy mới không bị đề ý: “Hôm nay anh phải nói rõ, đầu tiên, em là bạn gái anh, anh mở công ty em không đến, lại làm công cho bạn trai người khác, em có ý gì đây? Tiếp theo...”

Cậu còn muốn xả gì đó nhưng đứng trên ban công công ty, nhìn những tòa nhà cao tầng xa xa. Cậu nhìn thấy hai chữ XV bắt mắt, như nhìn thấy biểu tượng của thành công trong mê man.

Ai không thích thành công chứ? Vung tiền như rác, gọi mưa gọi gió, được người người ngưỡng mộ, cậu muốn trở thành người như vậy, đây không phải chuyện xấu hổ gì.

Vậy nên cậu nói: “Tiếp theo, Sở Sở, đây là xã hội cạnh tranh, thắng làm vua, thua làm giặc. Tường Chính Hàn chỉ có kỹ thuật, nếu cậu ta mở công ty, sớm muộn gì cũng sẽ bị thị trường đào thải.”

Miệng lưỡi Sở Thu Nghiên trở nên khô khốc, cô nuốt một ngụm nước bọt, hỏi thêm một câu: “Anh không thể cạnh tranh công bằng sao? Thủ đoạn sau lưng người...”

Sở Thu Nghiên còn chưa nói xong, Từ Trí Lễ đã cắt ngang: “Em nghĩ vậy anh cũng không còn cách gì, lý thuyết không phải là cuộc sống, lúc còn trung học, anh từng nghĩ như em.”

Cậu nói: “Xã hội này cười kẻ bần không cười kẻ sùng, cười kẻ xấu xí không cười kẻ ác động, chỉ cần thành công, muốn gì cũng được. Em đừng quan tâm anh dùng cách nào, đường anh đi là giao lộ thênh thang. Đợi công ty Tường Chính Hàn rơi đài, anh sẽ sát nhập hai bên lại với nhau, không phải dễ phát triển hơn sao?”

Giọng cậu văng vẳng bên tai, nghe thế nào cũng thiếu thiết thực.

Sở Thu Nghiên dựa vào vách tường, lòng nặng trĩu, cô không biết mình sai ở đâu, cho dù có cãi lại, lời của cô có giá trị không?

Ngay lúc không còn gì để nói, cô gom góp chút dũng khí cuối cùng: “Từ Trí Lễ, em có chuyện muốn nói với anh.”

Từ Trí Lễ cười bảo: “Em nói đi.”

Sở Thu Nghiên miết vách tường, son tước ra dính trên móng tay cô. “Chúng ta chia tay đi.” Cô nói xong, còn giải thích rõ ràng. “Em không muốn đàm phán với anh, không muốn câu gắt với anh, em muốn nói với anh chuyện này.”

Cô lặp lại: “Chúng ta chia tay đi, gặp lại vẫn là bạn.”

Gặp lại vẫn là bạn. Cô nói những lời này là lừa chính mình. Ai có thể làm bạn? Cô không làm được. Chuyện cũ rõ ràng ngay trước mắt, anh rất ưu tú, nhưng cách suy nghĩ kia khiến cô nghe mà ù tai.

Nếu chỉ vì một mục tiêu mà có thể đánh mất chính bản thân mình, nuông chiều bản thân, hành xử ích kỷ với người khác, sau này ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra? Sở Thu Nghiên nghĩ rằng thà làm vậy còn hơn đợi mọi chuyện đã muộn.

Cô không chỉ chặn số điện thoại của cậu, cô xóa cả những tin nhắn, những bức ảnh chụp chung, hủy luôn cả mối quan hệ bạn bè trên mạng, cuối cùng tháo SIM điện thoại ra, bẻ gãy ném vào thùng rác.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía không trung xa xa, trăng non nhô lên từ đường chân trời nhưng sao nhạt nhòa đến lạ. Cô dụi mắt, hóa ra đã khóc nhiều đến vậy rồi.

Đội cô vào bên trong, cuộc họp cấp cao đã bắt đầu.

Cánh cửa phòng đóng chặt, Trần Diệc Xuyên tựa vào, cậu xắn tay áo lên, đút tay vào túi quần: “Từ Trí Lễ là bạn của chúng ta vậy mà chơi được trò này, kể cả tôi cũng khâm phục.”

Sáng nay cậu chưa ăn cơm, giữa trưa chỉ cắn vội một trái táo, bữa tối không đụng đến, bây giờ khá đói. Nhưng cậu rất giận, giận đến không còn tâm trạng: “Họ công bố mười nghìn dữ liệu khách hàng. Chiều nay tôi đối chiếu lại, nhận thấy có tám mươi phần trăm là ngụy tạo.”

Đang nói dở, cậu nghìn sang tổ trưởng tổ bảo mật – Kha Tiểu Ngọc.

Kha Tiểu Ngọc đẩy gọng kính lên, đáp trả ánh mắt của cậu.

Trần Diệc Xuyên nói: “Hai mươi phần trăm còn lại đúng là dữ liệu bỏ của khách hàng, họ đã tiết lộ.” Nói xong, cậu điểm danh: “Kha Tiểu Ngọc, cậu thấy sao?”

Kha Tiểu Ngọc trả lời bằng ba từ: “Không thể nào.”

Cô chống bàn, đứng dậy tại chỗ, nhìn Tường Chính Hàn, thẳng thắn: “Lúc cập nhật dữ liệu, chúng ta làm rất nhiều vòng mã hóa.”

Cô mang một gọng kính nặng tám độ, thấu kính phản quang dưới ánh đèn, đứng thẳng lưng, không thẹn với lương tâm: “Với trình độ kém cỏi của công ty khoa học kỹ thuật Trí Lễ, họ không phá được phòng tuyến của chúng ta.”

Cô vừa nói xong, cả phòng họp rơi vào im lặng.

Nếu toàn bộ dữ liệu là giả, tất nhiên họ có thể tổ chức họp báo khẳng định, lên án hành vi cạnh tranh thiếu công bằng của đối thủ. Nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là có hai mươi phần trăm trong đó thật sự tồn tại.

Nói cách khác, công ty bọn họ có lỗ hổng. Chỉ sợ không phải vấn đề kỹ thuật mà là vấn đề quản lý.

“Tháng chín này.” Bỗng nhiên Hạ Lâm Hi ngắt đầu, phá tan sự im lặng. “Chuyện lùm xùm thế này sẽ ảnh hưởng đến đợt quay vòng vốn thứ ba đúng không?”

Tường Chính Hàn ừ một tiếng, trả lời: “Quay vòng vốn chưa bắt đầu, lúc trước đang trong quá trình đàm phán tốt nhưng gần đây có xu hướng ngược lại.” Anh lấy điện thoại ra, cuộc gọi trong lịch sử liên lạc hơn năm mươi, đó là toàn bộ của hôm nay.

“Cổ đông lớn nhất của công ty là chủ tịch Vệ, từ tháng sáu đến cuối năm đều ở nước ngoài, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không về đây.” Tường Chính Hàn đứng dậy, sải bước qua bàn, giày anh chạm vào sàn nhà trơn bóng, đi không phát ra tiếng động nào.

“Từ tháng một đến nay có mười bảy nhân viên vào công ty.” Tường Chính Hàn đứng sau Tạ Bình Xuyên, đôi mắt nhìn mọi người. “Tôi đã điều tra lịch sử thao tác của họ, trước mắt vẫn chưa thấy gì bất thường.”

Tường Chính Hàn chưa nói xong, Tạ Bình Xuyên đã tiếp một câu: “Còn trước tháng một, cậu không nghi ngờ sao?”

Nếu tính trước tháng một, tất cả đều là nguyên lão trong công ty, cho dù Tường Chính Hàn nghi ngờ, anh vẫn thể hiện sự hòa nhã ra ngoài mặt: “Trước

tháng một, công ty mới bắt đầu, chỉ có một vài nhân viên cũ.” Anh đặt tay lên bàn gỗ, nhấn mạnh: “Bây giờ tình hình không khả quan lắm, công ty chưa vào quỹ đạo, chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau, như vậy dễ giải quyết tình hình hơn.

Tạ Bình Xuyên gật đầu nói: “Chuyện nội gián, tạm thời không đã động đến nữa.”

Anh đan hai tay vào nhau, gương mặt không cảm xúc: “Công ty XV sao chép sản phẩm của chúng ta, phá giá thị trường, đây là lời thách thức rõ ràng.” Anh cầm tài liệu trong tay, thấy về phía trước trên bàn họp.

“Có một tập đoàn Tần Thị, bây giờ đang đầu tư cho một game online, trong tình trạng thử nghiệm” Tạ Bình Xuyên phân tích. “Trên trang chủ quảng cáo rất nhiều cho XV.”

Tạ Bình Xuyên nói xong, Hạ Lâm Hi thờ dãi.

Cô cũng chưa ăn cơm tối, còn cầm hộp nước trái cây trong tay, tay phải siết chặt điện thoại, cập nhật tin tức mới nhất. Bỗng dưng thông báo tin nhắn vang lên, cô nhìn thấy cha mình nhắn: “Tiểu Hi, báo cho con một tin tốt.”

Thứ mà Hạ Lâm Hi muốn nghe nhất bây giờ là tin tốt từ gia đình.

Cuộc họp của bọn họ vẫn tiếp tục, tất cả đều tập trung vào ba chuyện kia. Đầu tiên là khách hàng tiết lộ dữ liệu, sau là việc sao chép của công ty XV, cuối cùng là xu hướng đầu tư vòng vốn thứ ba biến động.

Nếu chuyện này tiếp tục, sau năm nay, công ty bọn họ sẽ thất thu, không có sản phẩm độc đáo, không còn khách hàng và định mức thị trường, từng vắn đề dôn vào, kết cục duy nhất là phá sản.

Hạ Lâm Hi nghĩ đến đầu đầu, cha của cô lại nhắn: “Tiểu Hi, em họ con đậu vào một trường đại học ở Bắc Kinh, tháng tám sẽ đến, con ra nhà ga đón em ấy nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Em họ của Hạ Lâm Hi tên Hạ An Kỳ, kém cô hai tuổi, thua cô hai lớp, tháng sáu năm nay thi vào đại học, không ngờ kết quả tốt hơn mọi khi rất nhiều.

Lúc Hạ An Kỳ điền nguyện vọng, không suy nghĩ gì nhiều đã ghi Bắc Kinh, tháng bảy nhận được thông báo trúng tuyển, tháng tám bắt tàu lên đường. Cha mẹ không tiễn cô, họ tin tưởng người chị họ này.

Chị cô không phụ sự tin tưởng của mọi người, kiên nhẫn chờ đợi ngoài cửa ga, đợi đến hai mươi phút cuối cùng cũng thấy Hạ An Kỳ bước đến.

Không phải mỗi mình Hạ Lâm Hi, Trương Chính Hàn đến cùng với cô, cô siết tay áo anh, giới thiệu: “Đây là em họ em, Hạ An Kỳ.”

Trương Chính Hàn gật đầu, sau đó cười ôn hòa. Anh đứng bên cạnh Hạ Lâm Hi, tay trái nắm cổ tay cô. Mọi quan hệ giữa hai người bọn họ chỉ nhìn là biết, vẫn là đôi hên hò nồng nhiệt như lúc ban đầu.

Trương Chính Hàn tự giới thiệu với Hạ An Kỳ sau đó vờn tay ra, vác hành lý giúp cô bé. Hạ An Kỳ xách theo hai ba chiếc vali linh kinh, mang ra khỏi cửa ga đã mệt mỏi lắm rồi, giờ đây cả người như được giải phóng.

Tháng Tám oi ả, Mặt Trời như một quả cầu lửa, bóp người ta đến nghẹn thở. Xa xa cát bụi nổi lên như dâng đến một luồng nhiệt. Hạ Lâm Hi bung dù ra, che cho Hạ An Kỳ. Cô quay qua Trương Chính Hàn, hơi xót vì anh: “Anh đưa em hai cái đi, bây giờ nóng như vậy mà anh phải vác đến cả năm chiếc vali.”

Cô mang một chiếc áo liền váy, mái tóc dài búi chặt lên, ánh dương mùa hạ đập xuống làn da trắng như tuyết đông về.

Lâu lắm rồi Hạ An Kỳ chưa gặp lại chị cô, cảm giác duy nhất trong lúc này là, chị cô chẳng thay đổi gì cả. Cô nhìn theo ánh mắt của chị, bất giác thấy sườn mặt của Trương Chính Hàn, cô gái nhỏ không dám nhìn quá lâu, vài giây sau, Hạ An Kỳ quay đầu về lại.

Hạ Lâm Hi lấy một chai nước suối từ trong túi xách ra, đặt vào trong tay em họ, sau đó lại đưa thêm ô. Khi hai tay trống trơn, Hạ Lâm Hi đến bên cạnh Trương Chính Hàn, lấy hai túi xách từ tay anh.

Trương Chính Hàn cúi đầu, nở nụ cười, buông tay ra: “Để anh làm cho.”

Hạ An Kỳ ở bên cạnh tiếp lời: “Chị ơi, hai vali màu đỏ kia nhẹ nhất.” Cô ấy uống một ngụm nước, lau mồ hôi trên trán, sau còn bảo: “Túi màu lam là nặng nhất.”

Hạ Lâm Hi lấy hai chiếc túi nhẹ nhất rồi quay qua bên trái của Tường Chính Hàn. Cô thử kéo cái nặng nhất đi nhưng nhận ra sức mình không đủ.

Cô hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói với anh: “Anh vất vả rồi, tối em sẽ massage cho nhé.”

Trong đại sảnh nhà ga, người ra tấp nập, người vào ồn ào, không sợ Mặt Trời gay gắt, hướng dẫn viên du lịch vẫn phát còi, băng qua hỏi người đi đường: “Vòng quanh Bắc Kinh một này, thăm quan Vạn Lý Trường Thành, Thập Tam Lăng triều Minh, sân vận động Olympic... Cô gái ơi, cô có muốn tham gia với chúng tôi không?”

Hạ Lâm Hi đứng tại chỗ hỏi. “Chị, hôm nay chị dẫn em đi chơi nhé.” Cô ấy làm nũng, kéo tay Hạ Lâm Hi: “Chị, còn đang nghỉ hè phải không?”

Cô sợ Hạ Lâm Hi không đồng ý, hỏi thử Tường Chính Hàn: “Anh rể, hôm nay hai người không bận gì phải không?”

Tường Chính Hàn chưa trả lời, Hạ Lâm Hi đã đáp chắc nịch: “Hiện tại không được đâu.” Cô ấy vươn tay ra, vỗ vai Hạ An Kỳ: “Nếu em không nói muốn đến trường, chị sẽ không nhà ga đợi như vậy.”

Em họ của cô hơi tủi thân, nhưng vẫn thẳng thắn hỏi: “Chị, chị trách em chặn liên lạc hai năm sao? Em đã xóa yêu cầu chặn rồi.”

Em họ cô không biết giữ chuyện trong lòng, nghĩ gì nói nấy: “Em cũng nói với ba mẹ, nhờ chị giúp đỡ nên mới qua được kì thi đại học dễ như thế.”

Tường Chính Hàn mở miệng tiếp lời, giống như đang cố lái sang chuyện khác: “Năm thi vào đại học, chị của em cũng giúp đỡ anh.” Anh dẫn mọi người ra bãi đỗ xe, Hạ Lâm Hi nắm tay anh, anh quay lại nhìn cô, cười nói: “Chìa khóa xe trong ví anh.”

Bãi đỗ xe ở tầng hầm, kết cấu thông thoáng, mỗi lần gió tạt ngang tất mát mẻ, có điều xung quanh khá tối. Bởi lẽ Tường Chính Hàn mang vác kính nào là vật, Hạ Lâm Hi đành lấy chìa khóa giúp anh, cô với tay vào túi quần, mò mẫm lúc lâu anh mới lên tiếng nhắc: “Không phải quần, ở áo đây em.”

Hạ Lâm Hi thấy anh đem đồ rất nặng trước mặt, chỉ muốn lên xe thật nhanh. Cô vươn tay phải, lấy chìa khóa từ túi áo anh ra, mất một thời gian mới tìm thấy nơi đậu, chuyện đầu tiên làm là mở cốp xe ra.

Sau khi lên xe, Hạ Lâm Hi ngồi ở vị trí phó lái, cô giải thích với em gái: “Chị không thể dẫn em ra ngoài chơi, không có ý gì đâu, chỉ là gần đây công việc có chút chuyện, ba tháng bận tối tăm tối này.”

An Kỳ ngáp ngừng một lúc, cuối cùng lại không dám ra ngoài một mình, cô ngồi sau Hạ Lâm Hi, để đảm bảo an toàn còn cân nhắc hỏi han: “Vậy chị nhờ người khác được không... Như anh rể, anh dẫn em ra ngoài được không?”

“Anh ấy còn bận hơn cả chị.” Hạ Lâm Hi nói ngắn gọn.

Cô còn muốn nói thêm nữa, nhưng chỉ đành giữ trong lòng. Hiện tại công ty đang trong tình trạng nguy hiểm, mỗi bước đi đều gian nan. Quân tử không sợ kẻ tiểu nhân, đạo lý này vô dụng với thời đại công nghệ thông tin bây giờ. Có vốn đầu tư và khách hàng mới là cách sinh tồn đúng đắn nhất, nhưng đáng sợ là họ đang慢慢 dẫn đi.

Từ tháng bảy, đêm nào cô cũng mất ngủ liên miên, nhưng bởi Tường Chính Hàn còn đang nằm bên nên không dám ngo ngoáy. Cô cố gắng nghĩ theo hướng tích cực như cuộc sống đại học đã trôi qua một nửa, cô đã là sinh viên năm ba, kinh nghiệm tích góp được nhiều hơn hẳn bạn cùng lứa, đi được đến lúc này không hề dễ dàng.

Nhưng khó chấp nhận sự thật nhất không phải người thất bại mà là người đã từng thành công.

Từ tháng bảy đến tháng tám, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tình thế thay đổi rất nhanh. Ví dụ như XV đã kéo hai nhân viên kĩ thuật bên cô về, công ty của Từ Trí Lễ phát triển không ngừng, nơi nơi đều thấy quảng cáo của cậu ta. Ví dụ như tổ kĩ thuật của Tạ Bình Xuyên và Tường Chính Hàn, bọn họ tối ưu hóa những chức năng, hơn nữa còn tái tạo nghiệp vụ. Đáng tiếc bản 3.0 chưa ra mắt, lượng khách hàng đã giảm ít nhiều.

Trong lúc Hạ Lâm Hi suy nghĩ mông lung, xe ô tô vẫn chậm chậm đi về phía trước. Giờ cao điểm, bao giờ Bắc Kinh cũng kẹt xe, đợi đến khi họ đến trường của An Kỳ cũng đã qua hai tiếng đồng hồ rồi.

Sau khi báo danh xong đã là buổi chiều.

Họ tạm biệt An Kỳ ở cổng trường sau đó lái xe đến công ty, trên đường đi băng ngang qua XV. Biển hiệu XV lớn trước mặt đặt trên cao tòa nhà, nhìn ra ngoài cửa xe chỉ cảm thấy đẹp đẽ hùng vĩ.

“Công ty XV làm phần mềm giống chúng ta, mặt thiết kế và chức năng không khác gì.” Hạ Lâm Hi quay lại tựa lưng vào ghế. “Giá cả thị trường chỉ bằng một phần mười, anh định thế nào?”

Tường Chính Hàn đổi tay lái, trả lời cô: “Cung cấp dịch vụ miễn phí.” Nói xong anh im lặng một lúc, không dám khẳng định lắm nên bổ sung: “Nếu quay vòng vốn lần ba ỏ, chúng ta có thể tiếp tục.”

Nếu không ỏ thì sao? Tường Chính Hàn không nói rõ.

Hạ Lâm Hi giúp anh nói: “Anh đừng áp lực quá, cho dù có thất bại, chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm việc.” Cô khép hai chân lại, thả mình vào vị trí phó

lái, an ủi: “Tất nhiên em mong mọi thứ thuận buồn xuôi gió nhưng có vẻ mờ thật cao. Sau khi trải qua rồi, chúng ta có thể ngoảnh đầu lại...”

Nói đến đây, bỗng dung cô nhớ ra, Tường Chính Hàn đã biết đến cảm giác phá sản.

Cô vẫn nhớ lời mẹ mình bảo lúc trước, vốn dĩ gia đình Tường Chính Hàn từng sống trong biệt thự vùng ngoại ô, nhưng giờ lại dọn đến khu sầm uất dành cho dân nghèo. Sự chênh lệch giữa độ cao của lòng sông với đại dương rộng lớn khiến con người ta sợ sệt.

Thật ra cô muốn hỏi anh một vài thứ, nhưng thế nào cũng không nói thành lời.

Khoảng bốn giờ chiều, Tường Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên về đến công ty. Anh lập tức vào văn phòng tổng giám đốc, tay trái còn cầm điện thoại, bàn luận gì đó với Tạ Bình Xuyên. Không một ai biết họ đang thảo luận những gì.

Chưa đến mười phút sau, Tạ Bình Xuyên bước ra khỏi cửa, Tường Chính Hàn theo sau, hai người đi vào phòng họp. Những lập trình viên gần đó nghe ngóng được bọn họ có ý định tuyển người, vài nhân viên mới sắp đến.

Công ty XV chen ép họ đến cùng nhưng Tường Chính Hàn không có ý định giảm biên chế. Không những vậy, mấu chốt là anh còn muốn nhận thêm người. Ai nhìn từ góc độ nào cũng thấy quá sức tưởng tượng.

Cửa phòng họp khép lại, Hạ Lâm Hi và Kha Tiểu Ngọc băng ngang qua, Đoàn Ninh thấy vậy cũng theo các cô.

Kha Tiểu Ngọc quay đầu, nhìn Đoàn Ninh. Cô không đóng cửa lại, đưa tay nâng gọng kính lên, nhìn thẳng hỏi: “Cậu đi theo làm gì?”

Đoàn vương gia nay đã khác xưa. Có lẽ vì quá bận nên không còn thời gian lo việc vặt khách, cách ăn mặc đơn giản, không còn hút thuốc nhiều, nhưng vẫn có thứ gì đó khá lưu manh, lúc cười lộ răng rõ nhìn thấy.

Đứng vào hiện tại, cậu mạnh mẽ đối đáp lại: “Tôi thấy hai người đến nên tưởng có việc gì.” Cậu phui phui tay áo, hếch cằm nói: “Nói chuyện đi, tôi đi trước.”

Kha Tiểu Ngọc lên tiếng giữ lại: “Đoàn Ninh, cậu muốn ở lại cũng được, tôi không đuổi cậu đi.”

Lời của Kha Tiểu Ngọc không đủ để giữ Đoàn Ninh, vẫn phải đợi đến khi Tường Chính Hàn bảo: “Cuộc họp bảo mật.” Anh kéo ghế ra, quay đầu nhìn Đoàn Ninh: “Cậu ở lại được cả.”

Đoàn Ninh vuốt cằm, kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống. “Được, nghe Tường tổng vậy.” Cậu bắt chéo chân, giọng nói trầm xuống, rõ ràng tâm trạng không tốt lắm.

Hạ Lâm Hi tiếp lời: “Chuyện chúng ta sẽ bàn có liên quan đến lần tiết lộ dữ liệu đó?” Cô nhìn Kha Tiểu Ngọc đang yên tĩnh đợi chờ, này giờ cô ấy vẫn lắng nghe.

Cửa sổ phòng họp mở, nắng tháng Tám rọi vào. Ánh Mặt Trời cắt ngang qua khung kính, tạo nên những hình bình hành rơi xuống đầu. Kha Tiểu Ngọc đứng dưới cái nắng ấy, mắt kính phản quang ánh sáng, cô ấy thẳng lưng, nói rõ ràng: “Tôi có một phát hiện lớn.”

Lúc này đây, cuộc họp tổng cộng có sáu người mà người im lặng nhất chính là Trần Diệc Xuyên ngày nào cũng bắt nháo. Cậu mang một chiếc áo sơ mi đen, ngồi trong một góc sáng sủa, gương mặt hơi ửng hồng, bất giác ho khan.

Tường Chính Hàn nhìn qua, bất chợt nghe Kha Tiểu Ngọc bảo: “Tôi không tin nhân viên bên Trí Lễ phá được phòng tuyến của chúng ta. Trong vòng hai ngày, tôi đã viết một loại bỏ sát đối lập với hai ngàn số liệu bị tiết lộ kia...”

Cô ấy chắc một tiếng, trình trọng nói: “Tôi phát hiện hai ngàn số liệu kia đều được lưu lại trong nửa tháng, sau khi phân tích chỉ có hai trăm IP tổng số, có lẽ do hai trăm người đăng ký, hoặc thậm chí là không đến hai trăm, chỉ khác nhau địa điểm và thời gian sử dụng tài khoản của chúng ta.”

Đang nói dở, chưa ai lên tiếng Trần Diệc Xuyên đã ho khò khè.

Tường Chính Hàn đứng dậy tại chỗ, đến bên cạnh Trần Diệc Xuyên, Anh đưa tay trái áp lên trán cậu... Quả nhiên, Trần Diệc Xuyên đang sốt.

Lúc bệnh tật như vậy mà Trần Diệc Xuyên vẫn rất tỉnh táo, cậu là người đầu tiên tổng kết: “Có lý, tôi nghi ngờ nội gián, không ngờ chẳng cần nội gián cũng có thể làm số liệu để tiết lộ.”

Ở đây có tổng cộng sáu người, ngoại trừ Đoàn Ninh ra, ai cũng hiểu tình hình. Đoàn Ninh nghiêng đầu, mím môi hỏi: “Tổ trưởng Trần, vậy là sao? Tôi không hiểu.”

Phòng họp không ai trả lời, nhưng cửa sổ mở một nửa, tiếng còi ô tô vang vọng vào. Gió mùa hạ lay động bức màn, chân trời như ẩn như hiện, có lẽ đây là một buổi chiều đẹp đẽ nhưng người ngồi trong đây khờ khạo.

Người thờ dài là Hạ Lâm Hi.

Cô nói: “Căn bản không ai trong chúng ta tiết lộ dữ liệu, hai ngàn dữ liệu công ty Trí Lễ công bố kia là do bọn họ tự cài vào. Hai ngàn tài khoản đó cũng là do bọn họ tạo.”

Đoạn Ninh vỗ bàn nhưng không biết nói gì hơn.

Có cái gì để nói nữa đây? Tuy thủ đoạn này không quang minh chính đại gì nhưng sử dụng tất tốt. Mười ngàn dữ liệu bị công bố, hai ngàn là thật, tám ngàn là ngụy tạo.

Nói dối một trăm phần trăm không đáng sợ, đáng sợ là thật giả lẫn lộn.

Hạ Lâm Hi trầm ngâm, tiếp tục nói: “Điện toán đám mây của chúng ta thật ra giống một mạng lưới có không gian rộng, nhiều người sử dụng được, nếu tiết lộ dữ liệu của hai ngàn người... Nếu tôi nhớ không lầm, nội dung tồn trữ sẽ ít hơn.”

Hạ Lâm Hi còn chưa dứt lời, Trần Diệc Xuyên đã chen ngang: “Chúng ta còn chờ gì nữa? Mau báo cho bên Tiền Thân viết bài đính chính, nếu không làm rõ sẽ không kịp đâu.”

Bình tĩnh xem xét, Hạ Lâm Hi đồng ý với cậu, nhưng Tường Chính Hàn hỏi ngược lại: “Các cậu đang nghĩ nội dung trong đó sẽ là có hai ngàn tài khoản do bọn họ sáng tạo sao?”

Tường Chính Hàn đứng bên cạnh Trần Diệc Xuyên trong khi cậu còn ngồi tại chỗ, vóc người anh rất cao nên cậu cũng phải ngược nhìn. Cậu ho khan, đầu dựa vào vách tường, hơi chóng mặt nhưng vẫn hỏi: “Tường tổng, như vậy không được sao?”

Tường Chính Hàn không trực tiếp trả lời, anh đưa ra một giả thuyết: “Nếu cậu là người đứng xem, nhìn công ty đưa ra đính chính như vậy, cậu tin tưởng hay nghi ngờ đây?”

Anh vừa nóng xong, tâm trạng Hạ Lâm Hi chùng xuống.

Đúng vậy, thật ra bọn họ không hề có căn cứ vững chắc nào chứng minh mọi thứ đều do Từ Trí Lễ gây nên. Lúc Tường Chính Hàn còn làm ở XV, bị vu cáo tiết lộ dữ liệu mật, đến tận khi pháp luật can thiệp anh mới chứng minh được sự trong sạch của mình. Nếu viết đính chính, có khi chỉ mỗi lập trình viên chú ý, còn người bình thường và giới đầu tư chỉ cần kết quả hợp lý chứ không màng đến quá trình suy luận.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Sự đánh giá dành cho hai công ty bao giờ cũng khác sự đánh giá cho hai cá nhân. Cô tìm cách giải quyết nhưng không tìm được cách nào lợi ích cao nhất.

Trần Diệc Xuyên cũng hiểu được, cậu nói: “Tường tổng, theo ý cậu, cho dù chúng ta giải thích thì với dữ liệu trong tay khách hàng cũng không tin tưởng đúng không? Chỉ cần bên Từ Trí Lễ không chịu nhận, chuyện này có thể đi xa hơn...”

Cậu nghĩ đến phiền não, tạm ngưng nói: “Mọi người này, không còn cách nào khác sao? Chúng ta phải đối phó thế nào đây?”

Tường Chính Hàn nói một nẻo khác: “Trán của cậu rất nóng, để tôi chở cậu đến bệnh viện.”

Trong phòng họp đặt một chiếc bàn dài, ghép xếp một vòng xung quanh, sàn nhà lát đá cẩm thạch. Sáng hôm nay, nhân viên tạp vụ có dọn dẹp qua một lần, bóng loáng phản chiếu đáng người.

Trước năm nay, bọn họ còn làm việc trong tầng hầm. Lúc ấy sàn nhà là xi măng, cửa sổ... Đúng rồi, họ còn không có cửa sổ, chẳng những vậy đến một phòng họp cũng không có, trên dưới công ty cùng làm việc tại một chỗ.

Vất vả bước từng bước, công ty thành hình, có chỗ đứng rõ ràng, ấy vậy mà giờ đây sóng gió kéo đến liên miên. Thành quả bị công ty XV cướp đi, danh tiếng giảm xuống trong mắt người dùng, Trần Diệc Xuyên nghĩ đến đây, day day trán: “Lúc sốt nhẹ, các cậu có đến bệnh viện không?”

Cậu đứng dậy tại chỗ, trên áo còn đeo thẻ nhân viên, đi đến cửa, nhỏ giọng nói: “Tôi uống thuốc hạ sốt sau đó tiếp tục làm việc, ít nhất trước tháng chín năm nay, phiên bản 3.0 phải được ra mắt.”

Trước tháng chín năm nay, phiên bản 3.0 phải được ra mắt.

Bất giác Hạ Lâm Hi nhận ra rằng, công ty này không phải của một mình Tường Chính Hàn, người dồn hết mọi tình cảm vào nó không chỉ mỗi cô hay anh.

Cuộc họp kết thúc tại đây. Tạ Bình Xuyên lên tiếng tổng kết, dường như anh cũng đồng ý với Tường Chính Hàn, tham khảo dữ liệu của Apple, iCloud và cả Cốc Cốc, ngoại trừ nhấn tin giải thích với các công ty từ bé đến lớn ra thì không đề cập gì thêm.

Hạ Lâm Hi không lo lắng vấn đề này nữa, cô đứng sau Trần Diệc Xuyên, hỏi: “Cậu không định đến bệnh viện sao?”

“Đến bệnh viện làm gì?” Trần Diệc Xuyên nói. “Đừng nghĩ tôi yếu đuối như vậy.”

Hạ Lâm Hi mở cửa chính ra, nhìn Cố Hiểu Mạn bên ngoài, sau đó nói: “Cố Hiểu Mạn thấy cậu như vậy cũng sẽ khuyên đi bệnh viện.” Bệnh đến như núi đè, bệnh đi như kéo tơ, huống chi gần đây cậu thường xuyên thức thâu đêm, hệ miễn dịch sẽ giảm xuống, cô nghĩ cậu bị viêm phổi chứ không còn sốt nhẹ bình thường nữa.

Nhưng lúc này đây có kéo Cố Hiểu Mạn ra cũng vô dụng, Trần Diệc Xuyên luôn tự cho mình là một nam thanh thiên tráng kiện, không cần hoảng hốt vì chút cảm vặt. Cho đến khi Hạ Lâm Hi nói: “Nếu không phải là sốt nhẹ mà là bệnh lây cho người khác thì sao? Bây giờ cả công ty đang gấp rút, nhưng người khách không phải ai cũng ngoan cố như cậu.”

Lời của Hạ Lâm Hi gọn ghẽ nhưng ý định rõ ràng, Trần Diệc Xuyên sững sờ tại chỗ trong chốc lát, cuối cùng cũng bị Trương Chính Hàn lôi tới bệnh viện.

Sau khi kiểm tra, quả nhiên là viêm phổi.

Viêm phổi cần chuyển nước liên tục, mỗi lần chuyển hơn một tiếng, sau khi người bệnh khỏi hẳn còn để lại triệu chứng trong thời gian ngắn đó là cảm giác thiếu sức sống và mệt trong người. Trần Diệc Xuyên là một trong những chủ lực của công ty, bỗng dưng gục ngã đúng lúc này, vô hình chung lại tạo thêm áp lực.

Hạ Lâm Hi chủ động gánh bớt trách nhiệm của cậu, cùng lúc đó năm ba bắt đầu, rất nhiều bạn học ra ngoài thực tập. Cô như đa số mọi người, vừa vội vàng bài vở, vừa bộn bề công việc, tuy bị xoay như một con quay nhưng ít ra vẫn đủ tỉnh táo.

Cứ vậy tới lui cũng đến lần quay vòng vốn tiếp theo của công ty.

Kết quả như bọn họ đã dự đoán, lần quay vòng vốn thứ ba này không tốt lắm. Một vài nhà đầu tư thể hiện thái độ cần xem xét thêm, một vài người còn không màng đến, bởi lẽ bọn họ đều bán khoãn, công ty XV làm ra sản phẩm tương tự, còn một công ty nhỏ chưa có danh tiếng gì, không có sản phẩm độc đáo, chuyện bị thị trường nuốt chửng chỉ là sớm muộn.

Tài chính cạn kiệt kéo theo phiên bản 3.0 ra mắt chậm một tháng.

Sự cải tiến trong sản phẩm mới không chỉ dữ liệu đám mây, phân tích đám mây hay dữ liệu bên thứ ba mà còn cả đám mây trực tuyến. Ngành trực tuyến hiện tại không có sự kiên nhẫn, Trương Chính Hàn tiêu hao cả nhân lực và tiền của để giao thiệp với một bên, hơn nữa trong thời gian đó anh cũng đồng ý nhận vài hợp đồng giá rẻ.

Tạ Bình Xuyên vẫn kiên quyết với suy nghĩ của mình, tiếp tục thương thảo vấn đề hợp đồng đám mây, anh thấy Trương Chính Hàn đang rất qua loa với chuyện này. Tạ Bình Xuyên mong đợi có thể dùng chức năng mới để kiếm tiền, Trương Chính Hàn đề xuất hạ thấp giá cả. Đây là lần đầu tiên bọn họ đeo đuổi ý nghĩ khác nhau, nếu không phải tính tình Trương Chính Hàn ôn hòa, chuyện gây gổ trong văn phòng hoàn toàn có thể xảy ra.

Cách vách phòng tổng giám đốc là phòng của Hạ Lâm Hi. Cách một bức tường thủy tinh, cô nghe Tạ Bình Xuyên nói: “Cậu đưa điện toán đám mây về miễn phí, tôi không tán thành. Người sử dụng muốn của rẻ, đó là chuyện bình thường.”

Tạ Bình Xuyên đã rất tức giận nhưng gương mặt vẫn không thể hiện điều gì: “Đừng nói hội viên một tháng chỉ cần đóng một trăm phần trăm, cho dù chỉ ba mươi phần trăm số tiền đó...” Ba mươi phần trăm chỉ là giả thuyết của Tạ Bình Xuyên, anh hơi trầm ngâm, nếu có một số tiền rơi trên mặt đất thì bình thường có thể làm được gì? Anh liên tưởng đến sản phẩm mạng: “Nhiều đó tiền có thể thuê máy lên mạng, đại bộ phận khách hàng sẽ không bỏ tiền ra chỉ để tôn trọng thành quả lao động đâu.”

Anh tổng kết: “Tại sao lại có hiện trạng này? Bởi vì thành quả lao động của chúng ta không liên quan gì đến họ. Trong thế giới thông tin, miễn phí là tốt nhất nhưng chúng ta đang cạnh tranh với công ty XV, ít nhiều cũng phải chừa đường lui.”

Quả thật trong mắt Tạ Bình Xuyên, hạ giá thấp không khác gì cho miễn phí.

Lời của anh như đang phản bác Trương Chính Hàn.

Hạ Lâm Hi sững sốt, cô đứng dậy tại chỗ, khoác áo đến bên giá sách, giả vờ chọn lựa vài cuốn nhưng thật ra đang quan sát Trương Chính Hàn, anh cũng không thể hiện điều gì ngoài mặt.

Trương Chính Hàn ngồi đối diện Tạ Bình Xuyên, tuổi tác nhỏ hơn Tạ Bình Xuyên rất nhiều, giọng nói cũng thấp hơn, dù Hạ Lâm Hi đứng ngay cách vách vẫn không nghe rõ.

Đôi mắt Trương Chính Hàn liếc qua bên cô, đưa ra lý do của mình: “Nếu dùng đám mây trực tuyến kiếm tiền chưa chắc đã ký được hợp đồng. Công ty XV ăn cắp dữ liệu đám mây và phân tích đám mây của chúng ta, chắc chắn trong vài tháng cũng sẽ lấy luôn cả đám mây trực tuyến.”

Tạ Bình Xuyên hỏi ngược lại: “Lần quay vòng vốn thứ ba chưa được một nửa lần hai, đám mây trực tuyến sẽ kiếm được tiền, cậu không lo vốn lưu động sao?”

Vấn đề này như một cây kim đâm vào mạch máu, đừng nói Hạ Lâm Hi ở cách vách mà chính Trương Chính Hàn cũng lặng im, không phải anh không lo

đến vốn lưu động, mà là sau khi lo rồi anh cũng đưa ra lựa chọn như bây giờ.

Trước đây, Tường Chính Hàn đặt sự ổn định lên hàng đầu, nhưng đối với sự lựa chọn quan trọng hiện tại, anh không còn ý định xây dựng chặng dài nữa mà đang đánh một canh bạc lớn thì đúng hơn.

Gần đây Tạ Bình Xuyên thường phiền não, đến lúc giận quá sẽ thấy khó thở. Lúc nào anh cũng muốn đạp đổ cả công ty XV từ trên xuống dưới. Lúc trước anh như cá gặp nước ở tổng bộ Google, nhưng bên nhân sự XV lúc nào cũng lặp đi lặp lại “về xây dựng đất nước”, anh tự vấn lương tâm, cuối cùng chạy về như một tên khò.

Nhưng anh chưa làm được gì lớn lao đã bị công ty XV định thứ tội không có để đuổi đi. Kỹ thuật của anh cao bao nhiêu, lòng tự trọng lớn bấy nhiêu. Trước đây anh đợi ở nhà chờ sắp xếp công việc nửa năm, cuối cùng vào làm giám đốc kỹ thuật một công ty mới mở, dù biết con đường gian khổ nhưng không ngờ mình sẽ lại thất bại như vậy.

Người ngoan cố như thế còn có cả Hạ Lâm Hi.

Tối đó cô đợi đến mười một giờ, trong lúc ấy cũng tra cứu trên mạng hỏi bạn bè của mình. Lúc Tường Chính Hàn định chở cô về, cô đã bày ra phương án.

Tường Chính Hàn ngồi trên ghế, lật vài tờ phương án ra xem.

Hạ Lâm Hi rất lo lắng, sau khi anh ngồi xuống, sai chân, cô cũng không có cảm giác gì. Giống như đó không phải là bạn trai cô mà là tổng giám đốc đang nghiệm thu phương án.

Tổng giám đốc nghiệm thu được một nửa đã kéo tay cô, anh mân mê bàn tay ấy, sau đó đưa ra kết luận: “Hợp tác với Lion?” Trước mặt anh là khôn cảnh, tùy thời có thể phá sản ngay lúc nào nhưng giống như đã quen, anh không hậm hực hay nổi nóng gì, bình thản như nói ra một điều đương nhiên, tiếp tục thương lượng với Hạ Lâm Hi: “Khách hàng không ổn định, sản phẩm chưa xong, chúng ta tranh thủ hợp tác thế nào đây?”

Thật ra Hạ Lâm Hi cứ nghĩ anh muốn hỏi tại sao lại hợp tác với công ty XV, cô cũng chuẩn bị tốt câu trả lời – bởi vì Lion là đối thủ một mất một còn với XV hàng năm, kẻ thù của kẻ thù là bạn, hai bên có được lợi ích chung.

Nhưng câu hỏi “Chúng ta tranh thủ hợp tác thế nào đây?” của anh lại khiến Hạ Lâm Hi vắt óc cũng không nghĩ ra cách trả lời.

Cô có chút ừ ừ nhưng chỉ là một chút thôi, ánh sáng phoi lên má cô như đóa hoa rơi. Cô bất giác nghiêng mình, tựa cằm lên vai Tường Chính Hàn: “Lion có diện toán đám mây của riêng họ, thứ duy nhất chúng ta có thể hợp tác là giám chế hình ảnh và lọc quảng cáo. Nhưng mạng xã hội của Lion không đơn giản, giống như Facebook và Twitter thu nhỏ vậy, nếu công bố một tin tức có hại sẽ khiến mọi người đề ý, như vậy không tốt.”

Tường Chính Hàn vòng tay ôm lấy cô.

Anh men theo lối suy nghĩ của cô, tiếp tục hỏi: “Hiện tại công ty XV cũng có giám chế hình ảnh và bộ lọc quảng cáo, hiệu quả không thua kém gì chúng ta.”

“Nhưng chúng ta là công ty nhỏ, tổng cộng được bao nhiêu người.” Hạ Lâm Hi dụi dụi vào người anh, chọc cho anh nổi máu buồn. “Vốn lưu động của chúng ta chưa bằng một phần mười XV.”

Tường Chính Hàn nhìn Hạ Lâm Hi ngơ ngậy, bỗng thấy mình như một Liễu Hạ Huệ tâm trong sáng. Cũng không phải anh không muốn làm gì mà lo Tạ Bình Xuyên còn đang ở bên cách vách.

Lúc thiết kế gian phòng, Tạ Bình Xuyên đưa ra ý kiến rằng nên làm phòng trong suốt, để lãnh đạo dễ dàng giám sát công ty. Tường Chính Hàn là người biết tiếp thu ý kiến, nếu anh thấy có lý sẽ đồng ý ngay. Nhưng bây giờ anh lại cho rằng, nếu sau này sửa lại văn phòng, anh cần một phòng kín.

Ôm Hạ Lâm Hi chưa đủ, sau đó hỏi cô một câu: “Em còn cách liên hệ với quản lý công ty Lion không?”

“Em còn.” Hạ Lâm Hi nói. “Sở Thu Nghiên cũng có, cô ấy còn quen nhiều người hơn cả em.”

Cô thoáng quay đầu lại, nhìn Tạ Bình Xuyên đang làm việc ở phòng bên, nhớ lại Tạ Bình Xuyên tranh cãi với Tường Chính Hàn và Trần Diệc Xuyên nay còn trong bệnh viện... Hiện tại công ty đang rơi thành một đoàn, Hạ Lâm Hi nhẹ giọng bày tỏ suy nghĩ: “Không phải trước đây em đã nói rồi sao, nếu anh muốn khởi nghiệp hay làm gì đi chẳng nữa, em luôn luôn ủng hộ anh.”

Nói xong, cô đứng dậy, Tường Chính Hàn vẫn ngồi tại chỗ. Đèn bàn trong phòng bật lên, tỏa ra màu vàng nhạt, màu tối càng tương phản, gương mặt anh đẹp như tượng tạc.

Hạ Lâm Hi không để ý phòng bên có ai đang nhìn, cô khẽ gần tổng giám đốc, hôn nhẹ lên má anh.

Đúng lúc ấy Tạ Bình Xuyên ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng này. Là một thanh niên độc thân tăng ca đêm khuya, anh không muốn đối mặt với thế giới nữa, cầm lấy một tờ tài liệu che trước tầm mắt của mình.

Tường Chính Hàn cũng đứng dậy tại chỗ, anh xoa đầu Hạ Lâm Hi, định ngày hẹn quản lý công ty XV, đồng thời tiếp tục đề ra phương pháp quảng bá, nâng cao sự phù sổng của họ, anh nói: “Anh mới liên lạc với bên nghệ thuật trường mình, vài ngày sau, người trong câu lạc bộ Điện Ảnh sẽ đến đây

phỏng vấn, đưa lên diễn đàn trường.

Hạ Lâm Hi suy nghĩ, không chắc chắn lắm hỏi: “Vậy có hữu dụng không?”

Tường Chính Hàn cười nhẹ: “Phải thử mới biết.”

Cho đến bây giờ, “sổ tay sinh viên chưa tốt nghiệp” vẫn còn sức hút. Mỗi người đều ôm một giấc mộng giàu có từ thời trẻ, khởi nghiệp như một bước lên trời, bạn bè xung tụng đó là thành công, nhóm sáng lập công ty điện toán đám mây tiêu biểu, người đứng đầu chương trình học... Hàng loạt những thứ khác nữa, nhưng đi sâu vào trong, không ai rõ họ sẽ đi được bao xa.

Vài ngày sau, đạo diễn câu lạc bộ điện ảnh nào đó hứng ha hứng khởi đến công ty Tường Chính Hàn.

Đạo diễn có nghề trong câu lạc bộ nhiều năm, trở thành một nhân vật khá quan trọng. Hiện tại anh ta vẫn miệt mài làm nghiên cứu sinh, cân nhắc chuyện đeo đuổi nghệ thuật, vẫn thận trọng và dè dặt như thế.

Hôm nay, anh ta mang theo cả đội ghi hình xuất hiện trước ông ty. Đầu tiên là tìm đến Tường Chính Hàn chào hỏi: “Bạn học Tường Chính Hàn, cậu còn nhớ tôi chứ? Lúc trước quay “Sổ tay sinh viên chưa tốt nghiệp”, cậu giúp chúng tôi một vai người qua đường, diễn cảnh dọn dẹp rác thải.”

Tường Chính Hàn cười nói: “Tất nhiên tôi nhớ.” Anh bắt tay với đạo diễn, thành khẩn nói: “Hiện tại hoạt động của công ty chúng tôi không thuận lợi, nội dung phỏng vấn...”

Ngoại trừ Tường Chính Hàn biết đạo diễn từ trước ra, Tiền Thần cũng là bạn cũ của đạo diễn. Trước đây lúc chưa đi làm ở công ty, Tiền Thần tham gia câu lạc bộ điện ảnh, bây giờ gặp được lão Đại, ráng rõ bá vai anh ta.

“Lão Đại.” Tiền Thần vẫn gọi như cũ. “Lần này ôm đùi anh rồi.”

Đạo diễn lấy kịch bản trong cặp ra, đưa cho Tường Chính Hàn và Tiền Thần mỗi người một bản: “Thầy cô trong trường dặn tôi phải ủng hộ các cậu, những thứ của khoa khác tôi không biết nhưng đóng phim, thu hút người xem, viết kịch bản đều là thế mạnh của tôi.”

Cậu ta vò rối mái tóc, đi một đôi dép lên, phân công người chụp ảnh sau đó yêu cầu dựng bối cảnh quay chụp.

Ngày hôm nay, công ty có khá ít người. Trước đó Tường Chính Hàn đã thông báo, hỏi xem có nhân viên nào muốn được phỏng vấn không, anh nhấn mạnh mẽ đây là do tự nguyện. Rất nhiều nhân viên lo mình không ăn ảnh, hoặc không muốn lộ diện hay nói sai điều gì bèn từ chối một cách khéo léo.

Trần Diệc Xuyên đứng là người tích cực nhất, sáng sớm mới chuyển nước xong, chín giờ đã chạy đến công ty, ngồi một góc ho khan. Cô Hiểu Mạn bên cạnh chăm sóc, lấy nước và thay khăn lạnh luôn tay, dường như không sợ bị lây bệnh.

Sau đó, ai trong họ cũng thấy cảnh đạo diễn hiến thân, bôn ba vì nghệ thuật. Khoảng hai giờ sau, địa điểm đặt camera đã chuẩn bị tốt, đạo diễn còn cảm lo, dặn dò những người chịu phỏng vấn: “Đã nhớ những câu quan trọng và thu hút người xem nhất trong kịch bản chưa?”

Trần Diệc Xuyên đứng ở xa xa nói: “Lời thoại có mấy câu, cậu hỏi ai trong này cũng được nhưng trí nhớ những người ở đây đều thuộc dạng đọc qua là không quên.”

Đạo diễn nghe vậy thì ngạc nhiên, nhìn Sở Thu Nghiên và Hạ Lâm Hi trước mặt, nhưng hai cô đều đang khoác tay nhau, dường như không e ngại gì. Đạo diễn quay đầu qua, cuối cùng nhìn về phía Tường Chính Hàn. Anh còn đang sửa chữa kịch bản của mình, Tạ Bình Xuyên và anh đang nói gì đó, nhìn qua chuyện trò vui vẻ, tuần tú ưu nhàn, giống như một bức tranh.

Cách đây mấy ngày Tạ Bình Xuyên còn tranh cãi với Tường Chính Hàn chuyện đám mây trực tuyến, nhưng cuối cùng anh ta cũng là người thích mềm mỏng. Tường Chính Hàn ôn hòa nói chuyện vài lần, bắt gặp anh ta li ra sau chiến tuyến, chỉ yêu cầu nhất định phải có doanh thu mà thôi.

Đạo diễn cũng không biết hai người họ đang nói gì, cậu cúi đầu trầm tư, sải chân ra kéo Tiền Thần qua bên hỏi: “Những người phỏng vấn công ty hôm nay đều đã đầy đủ đúng không?”

Tiền Thần gật đầu, thật thà đáp: “Đúng vậy, lão Đại.” Cậu để ý ánh mắt của đạo diễn, giải thích: “Quản lý cao cấp của công ty chúng tôi ai cũng đỉnh đạc hết nhĩ...” Cậu chỉ về phía Tường Chính Hàn và Tạ Bình Xuyên: “Ví dụ như hai người kia, thanh niên ưu tú, mấy cô gái ai cũng thích cả.”

Tiền Thần lại chỉ qua Trần Diệc Xuyên: “Đó là tổ trưởng của bên tôi, anh đừng nhìn cậu ta trông có vẻ bệnh, lúc bình thường rất mạnh khỏe, làm người cũng rất cương trực.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Sau khi cậu giới thiệu từng người đang ngồi, đạo diễn ho khan, vào thẳng vấn đề: “Các cậu đang quảng cáo sản phẩm hay phô trương công ty đấy?”

Tiền Thần nói: “Cũng không rõ nữa, nhưng nếu công ty được lên thì sẽ tăng lượt tìm kiếm đúng không, không chừng thu hút khách hàng nữa đấy.”

Cậu thở dài một hơi, nói: “Hiện tại cho dù là tài khoản VIP đi chăng nữa, quảng cáo của một công ty mấy ai đọc, vậy rất tốn tiền.”

Đạo diễn liền nói: “Cậu có nhớ [Sô tay sinh viên chưa tốt nghiệp] không? Người được yêu thích nhất là ai cậu biết chứ? Không phải là bạn Tường nhật rác đó sao? Bình luận đều khen cậu ta tuần tú, muốn trở thành rác để cậu ta nhật lên, công ty cậu có điều kiện thế này, nội dung cũng tạo thêm đà thành công.”

Tiền Thần gật đầu, nửa hiểu nửa không.

Đạo diễn cật nạng nhưng lúc neho mắt lại thì rất tỉnh ý: “Quay cảnh phỏng vấn công ty cũng như quay một bộ phim vậy, thứ tôi muốn thể hiện đó là mỗi người phải có một bản giới thiệu riêng, thể hiện thứ gì đó độc đáo chỉ họ mới có...”

Tiền Thần cười cổ vũ: “Như [Nếu bạn là người duy nhất] trên đài VCR sao?”

“Không, không không, cậu nghĩ đi tận đâu vậy?” Đạo diễn dứt khoát phủ nhận. “Chủ đề của các cậu là việc làm, nhiều hơn là sản phẩm công ty, đây sang nhiệt huyết tuổi trẻ.”

Nói xong, cậu cầm loa hô to: “Được rồi, chúng ta bắt đầu quay.”

Người thức nhất phỏng vấn là tổng giám đốc Tường Chính Hàn.

Anh phụ trách giới thiệu sản phẩm, địa điểm quay là phòng họp, đầu tiên là hỏi chuyện, sau đó anh trả lời, từ đầu tới cuối rất tự nhiên. Khi đạo diễn bảo anh cười, anh đều làm theo, đến cả người quay cũng rất khen ngợi: “Chỉ một lần, quá tuyệt!”

Đạo diễn vui vẻ cất bước qua Tường Chính Hàn, người tiếp theo là Tạ Bình Xuyên, quá trình phỏng vấn cũng rất thuận lợi. Rồi đến lão Dương, tổ trưởng tổ kĩ thuật, đôi mắt mệt mỏi của tổ trưởng tổ trang phục bừng sáng, hươ hươ cuốn kịch bản trong tay, gào lên: “Đèn đâu? Tổ ánh sáng vào đây!”

Đạo diễn cười hiền hòa, thấy lão Dương liền hỏi: “Xin chào anh, cho hỏi năm nay anh bao nhiêu ạ?”

Thấy anh ta dùng kính ngữ, lão Dương đỏ mặt trả lời: “Hai mươi... Hai mươi ba tuổi.”

“Tài quá!” Đạo diễn kéo tay áo Tiền Thần, truyền kinh nghiệm cho cậu ta. “Đồng nghiệp này của cậu là người thành thật, hướng nội, chăm chỉ làm việc đúng không?”

Tiền Thần gật đầu lia lịa.

Đạo diễn đẩy cao gọng kính: “Được rồi, tôi hiểu mà.”

Sau nửa ngày, công tác quay chụp cũng xong, như đã hứa hẹn, đạo diễn tạo nên những cảnh quay khác nhau, góc khai thác khác nhau, cố gắng truyền tải ngọn lửa nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Hơn cả, trong quá trình cắt nối, biên tập xử lý hậu kì còn chụp thêm vài tấm để bỏ vào kỉ yếu cuối năm, sau khi đầy đủ thủ tục nhóm làm phim mới quay về. Khoảng một giờ sau, trên diễn đàn của Tường Trí Hàn dấy lên một làn sóng ủng hộ anh. Hạ Lâm Hi cũng truy cập vào nơi đó, xem mặt mũi của đồng nghiệp mình khi lên hình đã nói gì lúc đưa ra quyết định khôi nghiệp.

[Sinh viên gầy dựng sự nghiệp] là một khởi điểm vô cùng tốt, cộng đồng mạng tiếp cận rất nhanh, lượt xem tăng liên tục... Hơn nữa hình ảnh từng nhân viên khiến mọi người khâm phục, bản thân dưới phần bình luận rất sôi nổi.

Cùng trong lúc đó, số lượng khách hàng có chiều hướng gia tăng.

Hạ Lâm Hi ngồi trong văn phòng của Tường Chính Hàn, tự nói: “Tuy khách hàng có tăng lên thật nhưng số lượng không đủ.”

Tường Chính Hàn ngồi trên ghế của anh, đôi mắt dời khỏi màn hình, nhìn sang Hạ Lâm Hi: “Anh đã liên hệ quản lý của Lion, chiều mai sẽ đến gặp mặt tại phòng họp của họ.” Sau đó bổ sung thêm: “Qua tháng mười chưa chắc cách này còn tác dụng.”

Hạ Lâm Hi trầm nghĩ, tin tức thay đổi liên tục nhiệt độ trên mạng xã hội nhiều lắm cũng chỉ duy trì được hai tuần, qua một thời gian sau, có khi lại chẳng ai hỏi thăm nữa.

Tuy cô nghĩ như vậy nhưng cũng không nói ra, vẫn cổ vũ như trước: “Em đi với anh, em đợi trong phòng khách.”

Ngày hôm sau bầu trời trong lành nhưng thời tiết khá lạnh. Lúc này là lúc năm ba được nghỉ đông, có phải bạn học cùng công ty không về nhà, vẫn hăng hái chiến đấu với sản phẩm tuyến đầu. Cả đoàn người họ bao gồm năm sáu người, đến Lion trước nửa tiếng, nhân viên tiếp tân lịch sự chào hỏi, đưa bọn họ đến phòng khách và yêu cầu chờ đợi.

Trong lúc nhận điện thoại, Tường Chính Hàn ra ngoài một lát.

Phòng khách khá gần phòng thị trường. Tường Chính Hàn gọi điện trong góc khuất, đầu dây bên kia là Tạ Bình Xuyên. Tạ Bình Xuyên ngó ý, nếu lần quay vòng vốn này lại có vấn đề, anh có thể bán đi phần bất động sản của mình ở Mỹ.

Tường Chính Hàn đáp: “Có lẽ hôm nay sẽ chuyển biến.”

Tạ Bình Xuyên liền hỏi: “Các cậu đến Lion rồi?” Trước đây anh từng là người của công ty XV, từ chối phòng nhân sự của Lion nhiều lần, để tránh gặp lại người quen cũ, hôm nay anh không tham gia.

Tường Chính Hàn chưa trả lời phía sau đã vang lên giọng nói quen thuộc: “Trùng hợp thật, đây không phải Tường tổng sao?” Người kia cười cợt: “Lúc này nhìn ra từ văn phòng thấy cậu, tôi còn tưởng mình bị hoa mắt kia chứ.”

Tường Chính Hàn nói vài câu với Tạ Bình Xuyên, sau đó chào tạm biệt và ngắt cuộc gọi. Anh quay mình lại, quả nhiên là là Tần Việt.

Đúng vào ngày đông giá rét, Tần Việt mang một chiếc áo da dê vậy mà vẫn không thấy lạnh. Cậu ta đứng một mình ở cuối hành lang, nhìn Tường Chính Hàn, cuối cùng cười nói: “Phim ngắn của công ty các cậu làm tôi thấy nực cười quá, tài sản xuống dốc đến vậy rồi mà còn có tâm trạng đi làm phim”

Tường Chính Hàn tiến lên từng bước, càng lúc càng gần cậu ta. Bất giác Tần Việt lui về phía sau, nhưng lại nghĩ đây là nơi thực tập của cậu, sao lại lùi bước? Vậy nên lại đứng yên tại chỗ, tiếp tục: “Cậu có biệt gì gọi là treo cao té đau không? Bất nhân viên của mình bán mặt như vậy, lời Hạ Lâm Hi ra ngoài là thế, tôi thấy có lỗi với cô ấy thay cậu.”

Tường Chính Hàn nở nụ cười nói: “Nếu cậu đã xem xong phim ngắn có thể nhận ra Lâm Hi không gian.” Anh thả tay vào túi quần, giọng nói điềm tĩnh: “Nếu không còn gì thì tôi đi trước.”

Tất nhiên Tần Việt không xem hết phim ngắn, một công ty khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tình hình buôn bán ngày càng sa sút nhưng lại tạo nên cảm giác hùng hực nhiệt huyết như vậy, sự tương phản này khiến cậu khó chịu, giống như bị Tường Chính Hàn lừa tiền vậy.

Cậu biết rằng chắc chắn Hạ Lâm Hi đang ở đây nhưng không đi tìm. Dù sao chuyện này cũng không quan trọng. Nhìn thấy Tường Chính Hàn sắp đi khỏi, Tần Việt chạy theo chặn lại, tiếp tục dò hỏi: “Công ty của các cậu mới mở hai năm, chắc giờ kinh doanh không nổi nữa đúng không?”

Thứ Tần Việt nhắc đến là tình hình thực tế.

Nếu lúc bắt đầu vốn liếng của họ đầy đủ, bây giờ cũng chẳng cần đi trên miếng băng mỏng thế này. Nhưng mà “thiếu tiền” lại giống như một lời nguyền, từ cuối tháng sáu đến đầu năm nay, bám riết theo họ không buông.

Tần Việt thấy Tường Chính Hàn không trả lời, vậy là nghĩ anh đã lâm vào tình trạng khốn cùng, cậu ta thả lỏng người, nở nụ cười trên gương mặt. Cậu tựa vào cửa sổ, giống như đám phán trên thương trường bình thường, đưa ra điều kiện trao đổi: “Tường Chính Hàn, cậu cũng là người làm ăn, tôi có một đề nghị rất được. Từ lúc ra trường đến nay, tôi vẫn rất thích Hạ Lâm Hi, nếu cậu bảo cô ấy đi cùng tôi vài hôm, tôi sẽ viết chi phiếu cho cậu, dù gì cũng là bạn thời trung học, coi như tôi giúp cậu.”

Để Tường Chính Hàn đồng ý, cậu ta lại nhấn mạnh: “Tôi sẽ không làm gì cả, chỉ muốn trò chuyện với cô ấy...”

Tần Việt chưa nói xong, Tường Chính Hàn đã gõ cửa sổ đáp: “Nếu cậu muốn nói gì với cô ấy, tôi sẽ chuyển lời hộ.” Anh vươn tay trái mình lên, nhìn đồng hồ, nhận ra chỉ còn mười phút nên cũng không cần gấp quá: “Còn chi phiếu của cậu, giữ lại tốt hơn.”

Một người đã lâm vào cảnh khốn cùng đáng lẽ phải ôm lấy ơn cứu mạng đầy cảm kích, Tần Việt không ngờ Tường Chính Hàn đáp trả như vậy, giống như năm đó cậu tỏ tình với Hạ Lâm Hi, không lâu sau Tường Chính Hàn tìm đến cửa. Một loạt ký ức thoáng qua trong đầu, cuối cùng cậu lại lo lắng, hôm nay Tường Chính Hàn ở Lion làm gì.

“Cậu nói vậy cũng không đúng.” Tần Việt rút một điều thuốc, châm lửa trên hành lang: “Cậu phá mặt khẩu mail của tôi, nhìn dự án giải trí của tôi chắc hẳn biết tôi làm việc cũng có chừng mực.”

Cậu nói: “Chắc cậu thấy những cô gái của tôi rồi, có những người còn hấp dẫn hơn Hạ Lâm Hi nhiều, nếu cậu chưa thấy, lần sau tôi sẽ giới thiệu cho cậu.”

Lúc còn trung học, Tần Việt chỉ là cậu thiếu niên như tờ giấy trắng. Nhưng không thể phủ nhận, quá trình lớn lên của một con người bị tác động bởi ba thứ, giáo dục gia đình, hoàn cảnh xung quanh và lựa chọn của họ.

Bọn họ nói đến đây, một vài nhân viên từ xa bước đến. Tường Chính Hàn lách qua người Tần Việt, không giữ ý định nói chuyện với cậu ta nữa, anh không có hứng thú với “những cô gái xinh đẹp” kia.

Nhưng anh còn chưa đi xa, Tần Việt đã nói từ phía sau: “Cậu tới Lion để bàn chuyện đầu tư đúng không? Để cậu thất vọng rồi, ba tôi hợp tác với Lion, tôi quen thân với quản lý Vương, tôi sẽ nói chuyện của cậu với ông ta.”

Tường Chính Hàn hơi khựng lại, quay đầu nhìn cậu ta: “Lion là công ty hỗ trợ mạng Tần Thị sao?”

Tần Việt càng cười càng thoải mái: “Cậu có châm chọc tôi cũng vô ích, định mức thị trường của Lion lớn bao nhiêu chứ? Thiết lập quan hệ với bên đó, tôi rất vui vẻ.” Cậu ta vương vãi ít tàn thuốc, nói tiếp: “Năm trước tôi đã cảnh cáo cậu, tôi biết cậu khởi nghiệp, cậu không để ý chắc?”

Điện thoại kết nối, cậu ta gọi một tiếng quản lý Vương, hai người trò chuyện thân thiện, Tần Việt nói về công ty của Trương Chính Hàn xong thì cúp điện thoại.

Cả quá trình chưa đến ba phút.

Trương Chính Hàn vừa quay lại phòng khách, nhân viên lễ tân đồng thời nhận được một cậu gọi. Cô do dự tại chỗ một lúc, cảm thấy có lỗi nên rút trà đưa vào tay Trương Chính Hàn: “Xin lỗi, Trương tổng, quản lý Vương bên đầu tư của chúng tôi hiện tại phải tham gia một...”

Tham gia một cuộc họp.

Nhân viên lễ tân còn chưa nói xong, Hạ Lâm Hi đã nhìn lại từ chỗ sofa, đôi mắt cô trong trẻo, sáng sủa ánh nước, cách một hành lang cũng khiến người ta ngược nhìn.

Trương Chính Hàn nhận tách trà, khách sáo nói: “Xin lỗi, tôi đến nhà vệ sinh một lúc nhé.”

Nhân viên lễ tân vội vàng gạt đầu, giày cao gót đập lên sàn nhà, vang lên tiếng cộc cộc, cô ấy còn tận tâm chỉ đường: “Ra khỏi cửa quẹo phải, khoảng cỡ ba mươi mét sẽ đến nhà vệ sinh nam.”

Trương Chính Hàn gạt đầu, anh mang chén trà đến sofa, Hạ Lâm Hi ngẩng đầu nhìn anh: “Anh muốn gặp người ta một mình?” Cô vui vẻ khen anh: “Đừng lo lắng, anh sẽ làm tốt thôi.”

Tiền Thần bóc cam ngay bên cạnh, cậu vắt và lăm mới lột xong vỏ, thịt cam bên trong mọng nước, cậu cẩn thận đặt lại trên nền vỏ, dè dặt lại bị Sở Thu Nghiền lấy luôn. Hơn cả Sở Thu Nghiền vừa lấy xong liền san sẻ cho Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi cũng không ăn một mình, cô chuyển qua cho Trương Chính Hàn.

Trương Chính Hàn tự nghĩ lại chính mình... Họ ăn một quả cam cũng có thể chuyển nhau nhường cho anh, đến rồi đi với tay không như vậy, có khó coi không?

Anh quay mình cầm lấy máy tính trên sofa, gương mặt không thay đổi gì, lúc đến gần Hạ Lâm Hi, anh néo má cô, nói: “Đợi anh quay lại.”

Hạ Lâm Hi trịnh trọng gạt đầu.

Trương Chính Hàn cầm theo máy tính, rời khỏi phòng khách. Trong mắt cô nhân viên lễ tân, anh đang đến nhà vệ sinh nam giải quyết vấn đề, còn trong mắt Tiền Thần, bóng lưng anh như một anh hùng chiến đấu một mình.

Trương Chính Hàn ra khỏi cửa quẹo phải, khuất khỏi tầm nhìn của cô tiếp tân sau đó đến thang máy gần đó, bấm nút lên tầng cao.

Thang máy chỉ có một mình anh, anh nhớ Hạ Lâm Hi từng nhắc, chủ tịch của công ty XV làm việc ở tầng cao nhất.

Anh không biết tại sao, chỉ cảm thấy cơ hội có một lần duy nhất. Anh không muốn Tạ Bình Xuyên bán đất, không muốn Hạ Lâm Hi tiếp tục mất ngủ, không muốn lúc quay lại công ty nhìn thấy nhân viên phải thức đêm tăng ca.

Cửa thang máy mở ra trong chớp mắt, trước mặt anh không phải là một khoang máy cho người ta đi lên mà là cửa sắt yêu cầu mật mã.

Ngay sau đó, thang máy cũng đóng lại.

Trong thang máy công ty Lion phải có thể nhân viên mới khởi động được. Nói cách khác, một người bình thường không mang gì, Trương Chính Hàn không thể lên lầu.

Anh mở máy tính mình ra, kết nối với tài khoản cấp cao bằng Wifi của công ty Lion, sau đó đặt lên bệ cửa sổ. Anh đứng từ tầng bốn hai nhìn xuống, thấy mọi người như một đốm nhỏ li ti.

Mùa đông gió lạnh thấu xương, thổi xuyên qua cửa sổ.

Ngón tay anh thon dài cân xứng, nhưng không hề mang găng tay. Lúc này đây còn gõ bàn phím liên tục, vậy mà chẳng hề lạnh chút nào.

Ánh Mặt Trời dần dần lặn xuống, thời gian qua rất nhanh. Để không bị những cao thủ xung quanh phát hiện, anh chặn tín hiệu điện thoại của mình, lúc Hạ Lâm Hi gọi, Trương Chính Hàn cũng không nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Ở phòng khách cách đó không xa, Hạ Lâm Hi nhận ra manh mối, cô qua hỏi nhân viên tiếp tân, cô ấy đành thuật lại: “Thật không may, hôm nay quản lý Vương họp đột xuất, không thể gặp mặt giám đốc Trương.”

Hạ Lâm Hi ngẩng ra nhưng vẫn giữ sự bình tĩnh, lịch sự trả lời: “Cảm ơn, xin hỏi cô, cô biết Trương tổng đã đi đâu không?”

Nhắc đến Trương tổng, gò má cô lễ tân ửng đỏ: “Trương tổng đến nhà vệ sinh ạ.”

Hạ Lâm Hi không có tâm trạng để ghen, cô quay lại kéo Tiễn Thần nói: “Không thấy Trương Chính Hàn đâu, hôm nay quản lý Vương hẹn trước kia cho chúng ta leo cây, cô lễ tân nói Trương Chính Hàn ở nhà vệ sinh nam, cậu đến đó tìm anh ấy đi.”

Phòng khách bài trí ấm áp, một tấm thảm màu va, ghế sofa mềm mại như tơ và còn cả bánh cùng trà liên tục mang đến. Thở xác và tinh thần Tiễn Thần đang rất thư thái cho đến khi Hạ Lâm Hi gọi: “Tiểu Hi, cậu đừng vội, Chính ca bị sao?”

Hạ Lâm Hi vô cùng lo lắng, cô thành thật nói: “Chắc không có gì nhưng anh ấy không nhận điện thoại của mình.”

Tiến Thần liền đáp: “Được, mình đến nhà vệ sinh tìm cậu ấy.”

Nói xong, quả thật đến nhà vệ sinh.

Nhưng Tiễn Thần dạo trong nhà vệ sinh nam một vòng, gõ cửa từng buồng, bị người ta nằng “Biến” hay hỏi “Mày có bệnh à?” cũng không tìm được Chính ca của cậu ta.

Cậu phiền muộn ngồi xổm xuống chiếc ao gần đó, giống như một Đại tướng quân tuân mệnh hoàng hậu tìm Hoàng Thượng mất tích nơi biên cương, không tìm được không dám hỏi cung đối diện.

Mà ở lầu 42 xa xôi, Hoàng Thượng đang cầm máy tính trong tay, không biết vì mình mà cả hậu cung và triều đình loạn hết cả lên. Anh giấu mình ở góc chết của camera, cố gắng đột phá phòng tuyến cuối cùng, vượt qua mặt người giám sát lần 42, thế nhưng mặt mũi cuối cùng là gì?

Anh cầm lấy máy tính, đứng trước cánh cửa còn mặt mũi kia, đưa ra một dãy mười sáu con số, cuối cùng cũng bước được vào.

Hành lang rất dài, Trương Chính Hàn không biết đường đi, anh chỉ dựa vào trực giác, đứng trước một cánh cửa bằng gỗ lim. Trên cửa có một biển vàng đề tên tiếng anh của CEO.

Trương Chính Hàn gõ cửa ba tiếng, người bên trong đáp: “Mời vào.”

Anh không do dự, vượt qua cánh cửa.

Cùng lúc đó, Tiễn Thần quay lại chỗ ngồi, Hạ Lâm Hi đứng trước mặt, nhìn thẳng cậu hỏi: “Chính Hàn...”

“Cậu ấy ở nhà vệ sinh...” Tiễn Thần sợ cô lo quá đâm giận, nhưng xét thấy Trương Chính Hàn không phải đứa trẻ, hẳn là tự lo cho mình được, vậy nên chỉ có thể chiếu cố tình hình của mình, đành phải lựa lời nói dối thiện chí: “Sáng nay bụng Chính ca không tốt lắm, hiện tại còn đau.”

Hạ Lâm Hi nói: “Lâu vậy sao?”

“Đúng vậy.” Tiễn Thần gật đầu, tiếp tục nói dối. “Mình ra ngoài gọi điện, các cậu đừng gấp, một lúc sau Chính ca sẽ quay lại mà.”

Nói xong lời này như đang trấn an các cô. Tiễn Thần vội vàng chạy ra ngoài cửa, một bên cầm điện thoại gọi điện, một bên đến những nhà vệ sinh khác, lật cả thế giới lên để tìm Trương Chính Hàn.

Trương Chính Hàn lại ở văn phòng dành cho CEO, mang theo một chiếc máy tính, bình tĩnh kéo ghế ngồi xuống. Anh có thể ngồi đối diện CEO bởi lẽ sau khi nghe lời giới thiệu của anh cũng có hứng thú: “Tôi đã gặp cậu trên các diễn đàn rồi, ngồi xuống đi.”

Bức màn vén lên một nửa, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào, căn phòng sạch sẽ, trang trí đơn giản. Ngoài ý muốn, CEO vẫn còn rất trẻ, không chỉ vẻ ngoài tuấn tú mà trên các trang báo vẫn hay đưa tin, anh ta là một người thành công ngoài tuổi ba mươi.

Vị CEO này sinh ra ở nước Mỹ, sống trong một cộng đồng Hoa Kiều từ bé nhưng tiếng Trung lại không tốt lắm, dù sao cũng không cần giáp tiếp nhiều. Sau năm năm kể từ lúc thành lập Lion, nó ngay lập tức xâm chiếm 80% thị trường trong nước, từ tầng trệt nhìn lên cũng đã thấy đây là một công ty giàu có tràn đầy sức sống.

Số Trương Chính Hàn vẫn còn rất may, hôm nay CEO lại ở văn phòng.

Anh biết CEO bận bịu nhiều việc nên nói chuyện rất rõ ràng xúc tingle, nhanh chóng đến trọng điểm. Nhưng nhìn thấy đối phương trả lời bằng phương ngữ rất chậm, Trương Chính Hàn đành đổi sang nói tiếng Anh. Nhờ vậy mà anh ta nói chuyện trôi chảy và mạch lạc hơn nhiều.

Tuy giọng nói Trương Chính Hàn dễ nghe nhưng chữ viết anh lại rất mất mặt, khi ký tên thì nét chữ không đẹp để lộ rõ ràng. Từ lúc cấp ba, Hạ Lâm

Hi từng nhắc khéo anh nên luyện tập một chút đi, viết xấu như vậy không tốt lắm. Nhưng đã qua bao năm rồi, anh vẫn không có tiến bộ gì.

Anh ngồi trong căn phòng này một tiếng, nói đến phiên bản cũ của 3.0, ưu thế so với sản phẩm của XV, giám chế hình ảnh và cả các điện toán đám mây. Sau đó bắt đầu thử nghiệm tại nơi, thậm chí còn thăng thán về các phép tính cải tiến của mình.

Đợi sau khi nói xong, anh ký hợp đồng dự án với Luon, tuy chữ xấu đã dễ lộ rõ rệt nhưng kết quả của chuyến đi này không tệ.

CEO ra khỏi văn phòng, tự mình tiễn anh đến thang máy. Lúc đi ngang qua cửa thang máy đã có mặt mã kia, anh ta hơi dăm chiêu, nói: “Tôi nên đổi camera mới được.”

Tướng Chính Hàn xuống phòng khách lầu hai cũng đã sau bốn giờ. Hoàng hôn che lấp không trung, anh cầm hợp đồng trong tay, dường như còn rất run nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh. Không phải anh không vui, mà là nghĩ đến gia đình của mình, thành công rất lớn này khiến anh choáng ngợp.

Hạ Lâm Hi thấy anh từ xa, vội vàng chạy đến. Tất nhiên cô biết anh không đau bụng, cô đứng tại đây một lúc rất lâu, cuối cùng cũng chạm được vào tay anh.

Người vất vả nhất không phải Hạ Lâm Hi, không phải Tướng Chính Hàn mà là Tiền Thần quanh quất trong những nhà vệ sinh. Sau khi nhận tin Tướng Chính Hàn đã quay lại, cậu thiếu điều chỉ chưa rút gân.

Quay vòng vốn lần thứ tư vào nửa tháng sau, công ty Lion góp vốn 5000000 dolar, sau khi chủ tịch Vệ về nước lại đầu tư thêm gấp ba lần, tài chính công ty của Chính Hàn được nối mạch, cối cũng cũng tiếp tục.

Công ty vẫn thiếu người như trước, nhưng nay đã không thiếu tiền. Chiều mộ từ trường học lẫn cộng đồng được mở rộng, vẫn giữ được mức lương cao như trước, cho dù có rất nhiều ma mới đến đây nhưng những nhân viên lão làng cũng không bỏ tay làm ngơ. Đợi đến khi công ty họ phát triển ổn định cũng đã đến tháng chín năm này.

Số lượng khách hàng đột ngột tăng vọt, Tướng Chính Hàn nhân cơ hội này tăng giá lên. Thuyết phục được VBulletin không còn lo ngại về điện toán đám mây, đồng thời phí tiêu chuẩn của anh phù hợp, vậy nên hợp đồng được ký kết. Sau cùng là giám chế hình ảnh và bộ lọc quảng cáo, tiếp tục phục vụ cho nền tảng xã hội cộng đồng, cuối cùng trở thành bạn làm ăn với Weibo, lợi nhuận tiếp tục tăng cao.

Anh tiếp tục dồn tiền vào dữ liệu đám mây, mở rộng dung lượng đĩa sử dụng mạng và cung cấp kênh tài chuyên dụng. Dần dần tìm cách hạ bộ XV. Phương án này rất có hiệu quả, anh tìm được đúng mục tiêu, còn ký hợp đồng với các công ty nước ngoài, bứt phát trong một thời gian ngắn.

Tạ Bình Xuyên rất ưng ý với kết quả này.

Bất giác, tất cả bọn họ đã vào năm cuối.

Em gái Hạ Lâm Hi chỉ mới năm hai, chuyên ngành của cô ấy là thư ký văn phòng. Trong công ty của Tướng Chính Hàn chỉ có một người cùng ngành với cô ấy, đó là thư ký mới đến – Trương Hoài Võ.

Trương Hoài Võ là bạn ngồi cùng bàn với Tướng Chính Hàn thời trung học, tính tình của cậu ta rất đơn thuần, nếu không rõ chuyện gì đó, cậu cũng sẽ không suy nghĩ nhọc công. Lúc Tướng Chính Hàn mới thành lập công ty, Trương Hoài Võ tự nghĩ cái gì mình cũng không biết, đến công ty sẽ gây thêm phiền phức, đã vậy còn lấy tiền của người ta, nghĩ vậy thôi cậu đã thấy sốt ruột rồi.

Vậy nên cậu chuyển qua ngành thư ký, sau đó thực tập thêm hai năm, đợi đến khi có cảm giác đã trưởng thành đủ rồi cũng không điện thoại cho Tướng Chính Hàn mà tham gia phỏng vấn theo quy củ, cuối cùng cũng đến được vòng phỏng vấn sau cả.

Trong vòng phỏng vấn, người phụ trách chọn thư ký cho tổng giám đốc là phó tổng giám đốc Hạ Lâm Hi.

Cô xem tới xem lui, nhìn thấy những cô gái xinh đẹp liến lăm dụng chức quyền từ chối ngay không cần lý do. Ngồi bên cạnh Hạ Lâm Hi, Sở Thu Nghiên đã chán đến chết rồi. Cô hiểu rõ Hạ Lâm Hi đang nghĩ gì, không kiềm được cười trộm, lúc ấy Hạ Lâm Hi còn đang đọc sơ yếu lý lịch, Sở Thu Nghiên lại thấy bản giới thiệu của Trương Hoài Võ, tự mình lựa ra.

“Thư ký nam nhé!” Sở Thu Nghiên đề nghị.

Hạ Lâm Hi chấp nhận, sau đó mới nhận thấy, hóa ra là Trương Hoài Võ.

Cô đọc qua sơ yếu lý lịch của cậu, thậm chí cho nhảy cóc qua vòng phỏng vấn, trực tiếp nhắn tin: “Ngày mai đến làm đi, chuẩn bị văn phòng cho cậu rồi.

Tháng chín mùa thu lá rụng, Trương Hoài Võ hùng hực khí thế đến công ty nhận việc.

Trước đó, em họ Hạ Lâm Hi vẫn nghĩ rằng, đợi sau khi cô bé tốt nghiệp có thể làm thư ký cho tổng giám đốc công ty chị mình. Tính cách của cô gái trẻ vẫn không thay đổi gì nhiều, cô ấy vẫn như một đứa trẻ ảo tưởng sẽ được thiên vị, còn vị trí thư ký của tổng giám đốc này nghĩ là sẽ được ra ngoài giao tiếp, gặp gỡ những thành phần ưu tú khác nhau. Cô vẫn cứ miên man bất định về việc đó.

Hạ Lâm Hi lại bảo: “Chị hỏi em nhé, lúc còn trung học, em quen một tên côn đồ là Phương Cường, nhận làm anh kết nghĩa, nhắc mãi với chị rồi còn chặn điện thoại chị vì anh ta?”

“Còn bây giờ?” Hạ Lâm Hi nắm tay lái, nhìn em gái ngồi bên cạnh. “Em đã cắt đứt chưa?”

Nói đến chuyện này, bất giác Hạ Lâm Hi nhận thấy giọng điệu của cô bây giờ rất giống mẹ. Quan tâm nhiều sẽ loạn, những từ này chỉ có thể để bản thân chiêm nghiệm mới hiểu được.

An Kì mang một chiếc váy màu hồng phớt, kẹp mái tóc lên, mở chiếc gương trong xe ra, ngắm nhìn gương mặt mình. Quả thật cô không như chị, gương mặt rất bình thường, nhưng cô rất biết ơn vì xung quanh vẫn có những người quan tâm đến mình, dù rằng sau này cô mới nhận ra.

“Lúc đó em còn nhỏ, ba mẹ bận bịu, chị cũng chỉ biết học” Hạ An Kì vò chiếc váy. “Em không chơi được với ai trong lớp...”

Cô bé nói: “Phuong Cường lại không như thế, anh ta chơi game hay dẫn em đến ký túc xá chơi với những đệ tử của anh ta.”

Nói xong, Hạ An Kì thoáng ngẩng đầu, nhìn sợi dây chuyền treo trên xe, chỉ có điều kiểu may của nó rất quê mùa, thêu vài chữ “Lên đường bình an” và kết lại bằng nút thắt kiểu Trung Quốc. Nghe đâu là tự tay Tưởng Chính Hàn treo lên.

Hạ An Kì định nói sang chuyện khác: “Chị, sao chị lại mua Subary, đúng rồi, anh rể cũng không đổi xe sao? Tổng giám đốc Tạ chỗ hai người vừa đổi một chiếc Porsche rồi.”

Bởi vì có hộ khẩu sinh viên nên có thể mua xe tại Bắc Kinh này, năm trước Hạ Lâm Hi đã nhập hộ khẩu, tháng ba là sẽ đến tay. Một tuần sau đó, cô mua chiếc Subary việt dã.

Hạ Lâm Hi giải thích. “Xe việt dã chạy rất tốt.” Cô đứng chỗ đèn đỏ, hỏi một câu: “Đúng rồi, nãy em nói đến bạn Phuong Cường, rồi i sao nữa?”

Em của cô lặng thinh vài giây, giọng nói nhỏ dần: “Sau đó anh ta hút thuốc phiện, để lại cuốn thuốc nên bị tra ra. Lúc ấy em không biết, vì em thường xuyên đến chỗ nên...”

Hạ An Kì hơi cúi đầu, dường như không muốn nhớ lại nữa, nhưng câu hỏi của chị, cô vẫn tiếp tục trả lời: “Ba mẹ hỏi em có nghiện theo không, em nói mình không thử, mẹ đã mừng đến ngất đi.”

Quả thật Hạ An Kì rầy đầy đà, nhìn qua cũng chắc chắn chưa từng thử. Nhưng gần như chạm đến ngưỡng cửa rồi, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy như một giấc mơ.

Đây là phần nhỏ trong quá trình trưởng thành, sẽ có những lần phải gặp nguy hiểm. Sau lần đó sự quan tâm của cha mẹ dành cho cô nhiều thêm, dần dần trưởng thành theo một cách bình thường, đó là may mắn mà chính cô bé cũng chưa nhận thấy.

Hạ Lâm Hi dừng xe bên ngoài cổng trường, sau đó nói: “Nếu chị ở đây, chị cũng rất mừng.” Cô lấy một bộ trang điểm trong túi xách ra và cả một hộp đựng chiếc bút máy rất quý, hai thứ này dù khác nhau nhưng giá trị lại tương tự, tất cả cô đều tặng cho Hạ An Kì.

“Mai là sinh nhật em, chị chúc em sinh nhật vui vẻ trước.” Hạ Lâm Hi không quên giải thích thêm: “Bộ trang điểm là chị tặng, bút máy do Tưởng Chính Hàn chọn.”

Em gái cô hơi sững sốt, ôm lấy quà tặng: “Cám ơn chị.” Cô đứng ở bãi cỏ, do dự trong chốc lát, rồi bảo: “Chị, em muốn chuyển ngành, em không định học ngành này nữa, em mong...”

Hạ Lâm Hi nhìn cô em gái mình, đôi mắt xinh đẹp phải chiếu ánh Mặt Trời và cả hình dáng An Kì, An Kì nhìn sâu vào, tự giác nói thật: “Em mong sẽ học nông nghiệp...”

“Chị biết rồi.” Hạ Lâm Hi trả lời.

Em gái cô hơi ngạc nhiên: “Chị, chị đừng nói ai nhé.” Cô bé hơi dậm chân, làm nũng với cô: “Chị, cho em ý kiến đi.”

Hạ Lâm Hi cũng lên tiếng: “Chị cũng chưa tốt nghiệp đại học, em muốn học cái gì, học gì để không hối hận, lựa chọn gì cho cuộc đời, em phải tự quyết định cẩn thận. Mọi người không phải là em, không thể nào hiểu hết con người em.”

Cô nói: “Nhưng chị vẫn sẽ ủng hộ em.”

Em gái cô gật đầu thật mạnh, sau cùng còn ngoắc tay với cô: “Em vào trường nhé.” Quay đầu đi được vài bước, lại chạy về: “Chị, gấp sau nhé!” Cuối cùng còn bảo: “Em thích chị nhất!”

Nói xong, giống như một cô gái nhỏ then thùng, chạy trốn còn nhanh hơn cả tó.

Hạ Lâm Hi khởi động ô tô của cô, giật mình nhớ ra, lúc còn nhỏ, em gái cô chưa từng nói vậy, ngờ đây bây giờ lại có thể thẳng thắn như thế.

Có đôi khi trong cuộc sống, điều kì diệu chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Năm bốn trôi qua rất mau, có lẽ bởi vì chương trình học nhẹ bòn nên mọi người đều tự suy nghĩ hướng đi cho mình. Hơn nữa, nhiệm vụ ở công ty không cần gấp, Hạ Lâm Hi cảm thấy thả lỏng.

Về sau, Trưởng Chính Hàn đầu tư xây dựng thêm phòng ốc, nâng cấp thiết bị của họ, tiếp sau nữa lại là một thời gian đổi mới. Hơn cả, nhân viên trong công ty càng lúc càng nhiều, dần dà nơi làm việc không thể chứa nổi, tới tháng một năm này, Trưởng Chính Hàn quyết định dời địa chỉ, nhưng lúc này đây anh thuê hẳn một tòa nhà chứ không chỉ là một tầng nữa.

Ngày dời địa chỉ, công ty vận chuyển cho năm xe tới đây nhưng phải đi đến hai lượt mới xong đủ. Nhân viên ai nấy đều thu dọn đồ đạc, dù sao tòa nhà kia khá gần nơi này, cũng chưa hẳn là chuyển nhà. Tất nhiên có là tốt rồi, công ty tắt bật cả mà.

Vậy nên hầu như mọi người đều đi cả, còn lại ở chỗ cũ chỉ mỗi Trưởng Chính Hàn và Hạ Lâm Hi.

Băng qua hành lang vắng người, bồn hoa góc tường một màu sức sống, phía trên là bức tranh phong cảnh, nhưng tất cả đều bị khuất bởi những mảnh giấy treo trên cây. Nơi đó có rất nhiều lời cầu chúc cho năm mới, đầu năm mọi người đã cùng nhau viết tại đây.

Tờ giấy ghi tâm nguyện của Trưởng Chính Hàn không một ai dám bóc ra, nhìn lên cả.

Mà nay, Hạ Lâm Hi mang theo rất nhiều đồ đạc, đứng bên Trưởng Chính Hàn hỏi: “Anh nhớ không, lúc còn ở tầng hầm ấy...”

Trưởng Chính Hàn nói: “Nhớ rõ, lúc đó anh không nghĩ sẽ có ngày này.” Anh ôm lấy cô, bởi vì xung quanh không còn ai nên siết thật chặt, cúi đầu định hôn.

Anh đỡ lưng cô, bàn tay kia hái tờ giấy xuống.

Đúng lúc này, Trương Hoài Võ ôm thùng giấy, vui vẻ vọt vào: “Chính Hàn, chiều nay chuyển nhà, tối mai bạn bè hội họp, cậu đi không? À, sáng tám giờ mai, chúng ta có hẹn với Tiền tổng, đừng quên nhé.”

Trong thùng cậu đều là truyện tranh, thứ Trương Hoài Võ thích nhất, cậu thường giấu ở góc công ty, này quay lại lấy bảo bối, định đi chung với Trưởng Chính Hàn.

Nhưng cậu không ngờ rằng, Hạ Lâm Hi còn đợi tại đây.

Cậu cắt ngang màn hôn của hai người họ, tuy không thấy rõ ràng nhưng cũng biết xấu hổ... Huống chi cậu vẫn còn độc thân.

Trưởng Chính Hàn quay đầu nhìn cậu, không hề nở nụ cười, hình như đã chuẩn bị gì đó nhưng vẫn chưa làm được. Sắc mặt Hạ Lâm Hi lại ửng đỏ, thoát khỏi lòng Trưởng Chính Hàn, ôm theo đồ đạc lao xuống lầu.

Trưởng Chính Hàn vội vàng đuổi theo vợ, lúc băng ngang qua Trương Hoài Võ, còn vỗ vai: “Cậu vẫn thích truyện tranh như lúc trung học sao?”

Cậu thành thật: “Không thay đổi gì, mình là người ngoan cố.”

Sau khi Trưởng Chính Hàn đi, Trương Hoài Võ còn dọn dẹp mất một lúc nữa, lúc đến bồn hoa xanh biết ở góc tường, cậu đau lòng: “Trời ơi, sao mọi người quên mất thế này?”

Năm nay Trương Hoài Võ hai mươi một tuổi, cơ thể không gầy yếu như trung học nữa. Cậu cúi người xuống thử di chuyển bồn hoa, bỗng dừng chú ý đến tâm nguyện năm mới, cũng thoáng thấy nguyện vọng của Trưởng Chính Hàn.

Không phải vì cậu hiểu Chính Hàn quá nhiều, đến độ biết anh treo nó ở vị trí nào mà bởi chữ viết của Trưởng Chính Hàn rất thu hút ánh nhìn.

Chữ viết Hạ Lâm Hi tinh tế bao nhiêu thì chữ Trưởng Chính Hàn lại thô to bấy nhiêu. Nhưng ít ra vẫn dễ phân biệt với người khác. Nhưng nguyện vọng năm mới của anh... thật thẳng thắn, Trương Hoài Võ thấy nét chữ thì mặt đỏ ửng, cậu ngại ngùng dìm Trưởng Chính Hàn.

Trên tờ giấy kia, Trưởng Chính Hàn viết: “Sớm ngày cưới được Hạ Lâm Hi.”

Đáng tiếc vì Trương Hoài Võ đã quá rầy nên hôm nay Trưởng Chính Hàn mất đi cơ hội, không thể trao chiếc nhẫn trong túi đi.

Tối hôm sau, cậu và vài người cùng đến buổi họp mặt của bạn cùng trường.

Cách đó không lâu Trưởng Chính Hàn mới đổi xe. Dường như sở thích của anh khá giống Tạ Bình Xuyên, hiện tại cả hai đều đi Porsche nhưng Trưởng Chính Hàn là trắng, khác với con đen của Tạ Bình Xuyên.

Anh vừa mới tan làm, chưa thay Áo phục trên người. Sau khi đến nơi, anh mở cửa xe ra, nắm tay Hạ Lâm Hi. Tháng một, bầu không khí vẫn lạnh lẽo như cũ, Hạ Lâm Hi khoác một chiếc áo mỏng, vừa xuống xe đã lạnh run người.

Nhưng dù có thấy lạnh cô cũng sẽ không thể hiện ra ngoài mặt. Tay vẫn đan xen với Trưởng Chính Hàn, hơi tựa vào anh. Trưởng Chính Hàn thích sự chủ động này nên cúi đầu hôn lên trán cô, rất nhiều bạn học trước cửa đều thấy sự ân ái của họ.

Hôm nay là ngày hội họp của học sinh trường Giang Minh tại Bắc Kinh, chớp mắt đều đã năm cuối cả rồi, mọi thứ trôi qua thật mau. Những thứ có được từ đại học phải chăng ý nghĩa không còn như trung học nữa?

Dường như vì biết Trưởng Chính Hàn cũng đến nên Tần Việt kiểm soát không ra mặt. Chuyện hai người có tiền nhất ở đây không vừa ý nhau, ai cũng đều

nghe phong phanh cả.

Tần Việt không tham dự nhưng Thời Oánh vẫn đến đây. Khiến mọi người ngạc nhiên là ngón áp út cô ấy đeo nhẫn, mỗi lần kính rượu với người khác, viên kim cương sẽ phát ra ánh sáng loang loáng.

Cô ấy uống rượu, đến bàn Hạ Lâm Hi thì ngồi xuống, lời nói mang nét cười: "Hạ Lâm Hi, mình kính cậu một ly."

Trời đông Bắc Kinh rét buốt, Thời Oánh mang một chiếc áo lông nhưng tất lại quá mỏng, chân cô vì vậy mà run run, dường như đang rất lạnh. Cô ấy uống rượu có lẽ là muốn sưởi ấm, cứ một ly lại một ly. Bọn con trai xung quanh trầm trồ hẳn lên: "Thời Oánh nửa thân, bốn năm, cậu vẫn là nữ thần của bọn tôi, uống rượu sáng khoái như vậy!"

Mặt khác có người ôn ào: "Hạ Lâm Hi, cậu cũng uống đi nào!"

Người xem náo nhiệt càng nhiều, phòng tiệc như bùng lên.

Đáng tiếc Hạ Lâm Hi sẽ không uống rượu, cô sợ mình say nên từ chối: "Một ly nhiều quá!" Cô mở miệng để giữ thể diện cho mọi người.

Thời Oánh khẽ cười, ngồi bên cạnh, ly thủy tinh chạm má... Bỗng dung bụng cô nhộn nhạo, nôn mửa cả ra... Nôn lên cả túi xách của Hạ Lâm Hi.

Mọi người vội vàng chạy đến quan tâm, trong lúc vô ý có người làm rơi chiếc túi xách xuống, cả ví tiền và điện thoại đều văng ra. Hạ Lâm Hi quay mình kiểm tra điện thoại thì nghe thấy Thời Oánh ngất đi, nói sáng: "Em không cần danh sách trao đổi... Em không biết làm người lại một môi đến thế..."

Không ai hiểu Thời Oánh đang nói gì.

Nhớ lại lúc trung học, cô ấy dịu dàng với mọi người. Nhiệt tình tốt bụng, hoạt bát tươi trẻ, đa số bạn học ở đây đều có ấn tượng tốt về cô ấy.

Không ai ngờ rằng, sẽ có một ngày Thời Oánh say rượu đến nôn mửa, quần quai trên mặt đất không biết trời trăng là gì.

Một bạn nữ lên tiếng: "Mình gọi Tần Việt rồi, cậu ấy bảo tối nay sẽ cho người đến đón." Nói là tối nay nhưng không hẹn mấy giờ, ý trong đó khiến người khác nghĩ sâu xa.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người im lặng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Bỗng có người để ý đến túi xách của Hạ Lâm Hi, ồ lên: "Hạ nữ thần, tuy Thời Oánh nôn lên túi cậu nhưng chỉ cần giặt sạch là dùng lại được thôi."

Hiếm khi Hạ Lâm Hi ngần ra, cô nhớ đến lời mê sáng của Thời Oánh và chiếc nhẫn trên tay, bỗng dung có ý nghĩ đáng sợ. Nó quá đột ngột, bởi lẽ luân quần vòng bạn bè của cô chưa ai thành cha thành mẹ cả.

Tướng Chính Hàn ra khỏi cửa tìm nhân viên phục vụ, xử lý mớ hỗn độn dưới thảm. Theo quy định của nhà hàng, họ phải đền tiền. Tướng Chính Hàn im lặng thanh toán tất cả mà không ai hay, cuối cùng nói vài câu với bạn học cũ rồi nắm tay Hạ Lâm Hi ra về.

Hạ Lâm Hi cũng quên luôn túi xách của cô, chỉ lấy ví tiền và điện thoại sau đó đi bên cạnh Tướng Chính Hàn. Cố Hiểu Mạn và Trần Diệc Xuyên cũng đi theo họ. Trương Hoài Vỹ nhanh nhẩu hơn, bấm thang máy cho mọi người.

Đến lúc thang máy đi xuống, Trần Diệc Xuyên hỏi: "Thời Oánh gả cho ai, Tần Việt sao?"

Trương Hoài Vỹ giả dạn trả lời: "Đâu phải đeo nhẫn nghĩa là kết hôn đâu?"

Đúng lúc này, Tướng Chính Hàn có ý định cầu hôn lại phải tính tới tính lui. Anh ôn lại kế hoạch trong đầu, vẫn nắm lấy tay Hạ Lâm Hi.

Tướng Chính Hàn nói sang chuyện khách: "Đa số mọi người đều lên nghiên cứu sinh." Trương Hoài Vỹ tiếp lời: "Ti lệ ra trường có việc như chúng ta thấp lắm."

"Người khởi nghiệp cũng rất ít." Hạ Lâm Hi nói. "Dường như chỉ mỗi chúng ta."

Lời còn chưa dứt, thang máy đã mở ra.

Trần Diệc Xuyên bước ra một bước, nói: "Không phải còn Từ Trí Lễ sao?"

Người cậu phăng phát mùi rượu, vừa đi vừa nói: "Nghe nói trong công ty cậu ta có người tên Trịnh Tầm, tên đó tham ô nhiều công khoản, bây giờ đang đưa nhau lên tòa án, mà dù sao cũng đâu liên quan đến chúng ta."

Cậu đứng trước bậc thềm, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cảm khái: "Cậu xem "Vô Lâm Ngoại Truyện" chưa?" Tôi ít khi xem phim cũng coi đấy."

Cậu dang tay, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Tôi ấn tượng với một lời thoại, cũng không nhớ là ai, nhưng đại khái thế này. Đòi người rất ngắn, thời gian qua nhanh, chốc lát là lại quên đi, nhưng chỉ có tình cảm của con người là như rừng núi bạt ngàn, kéo dài không dứt."

Thời gian qua nhanh cho nên không thể ngoảnh đầu. Đến cuối cùng đã tận dụng được bao nhiêu? Lãng phí bao nhiêu?

Tết Âm Lịch, cả công ty đều được nghỉ. Từ lúc khởi nghiệp đến nay, đây là năm đầu tiên Trương Chính Hàn đón năm mới ở nhà. Cùng lúc đó, anh cũng đã chuẩn bị rất tốt để gặp mẹ vợ tương lai.

Cha mẹ anh không sống trong nội thành nữa, họ lại chẳng dọn vào những tiểu khu xa hoa mà chỉ chuyển đến phía đông vùng ngoại ô. Nó khá gần nhà ngoại của Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy sẽ tiện đường nếu sau này đến thăm.

Lúc cô dẫn Trương Chính Hàn vào nhà, cả ba mẹ cô đều ở đây. Cha Hạ Lâm Hi thấy con gái cười rất hiền lành, tình thương của một người cha thể hiện rõ rệt. Nhưng mẹ Hạ Lâm Hi lại không biểu hiện gì.

Tuy không lên tiếng nhưng cũng đâu còn lựa chọn nào khác.

Sau cơm chiều, mẹ Hạ Lâm Hi hỏi: "Con chuẩn bị cho lễ tốt nghiệp của Bắc Kinh chưa?"

"Dạ rồi." Hạ Lâm Hi gật đầu. "Tụi con đang tìm nhà. Con cũng muốn nuôi thêm một chú chó." Người không không gầy lại cũng chẳng béo thêm, nhưng làn da càng lúc càng tăng nỡn, trưởng thành lại càng hấp dẫn hơn.

Đáy lòng lo lắng của mẹ Hạ Lâm Hi lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm. Bà luôn nghĩ Trương Chính Hàn không đối xử tốt với con gái mình, luôn đợi lúc nào đấy con gái chịu hiểu ra, nhưng nhìn trước mắt có lẽ chăm sóc rất được.

Mẹ cô sẽ không bao giờ thừa nhận, Trương Chính Hàn chăm sóc Hạ Lâm Hi cũng... tốt như nhà họ.

Mẹ Hạ Lâm Hi đẩy đĩa sau qua cho cô, dường như không nhìn Trương Chính Hàn: "Bọn con muốn tìm căn nhà thế nào? Mẹ quen vài người bạn kinh doanh bất động sản ở Bắc Kinh, để giới thiệu họ cho các con."

Tuy không nhìn Trương Chính Hàn nhưng lời vừa ra cửa miệng, từ "con" thành "các con", có lẽ với bà, đây là sự nhượng bộ lớn nhất rồi.

Cha Hạ Lâm Hi có cảm thấy được, ông mừng đến nỗi thả dưa xuống, vỗ vai Trương Chính Hàn, như tình đồng chí trải qua cách mạng thành công.

Trương Chính Hàn cười cười, nói nhỏ: "Cảm ơn... dì." Thật ra anh muốn gọi là mẹ vợ nhưng cái gì cũng cần trước sau, anh không phải là người nóng lòng muốn đẩy nhanh mọi chuyện.

Cha Hạ Lâm Hi lên tiếng giúp đỡ: "Hai đứa chọn nhà rồi bao giờ sẽ kết hôn?" Nói xong còn cười bảo: "Hai mươi ba tuổi còn trẻ, thôi, đừng vội làm gì."

Cha cô vất vả lắm mới kiếm được, ngờ đâu mẹ cô lại phản chiến: "Không thể qua loa, phải bàn bạc cho kĩ." Còn chưa dứt lời, Trương Chính Hàn đã nhận lời khuyên.

Chiều cùng ngày, trước khi Trương Chính Hàn ra về, Hạ Lâm Hi kéo anh đến phòng ngủ, vô cùng vui vẻ nói: "Em cảm thấy một thời gian nữa thôi, mẹ sẽ thích anh." Cô kiễng chân hôn, tựa vào lồng ngực còn tay lại choàng lên cổ anh.

Trương Chính Hàn canh đúng lúc, lấy một hộp đồ từ trong ví ra, sau khi mở thì lấy một chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của Hạ Lâm Hi.

Hạ Lâm Hi thấy rõ chiếc nhẫn, đôi mắt hơi nhạt nhòa. Đúng vào lúc này, Trương Chính Hàn tắt đèn phòng ngủ, thật ra anh đang điều chỉnh bầu không khí, tay trái đặt lên hông cô, tay phải nhẹ chạm vào mặt. Cô nhận ra cái gì, chợt nghe Trương Chính Hàn mở miệng nói: "Nếu em đồng ý gả cho anh..."

Anh còn chưa nói xong, Hạ Lâm Hi đã đáp: "Em đồng ý."

Nói xong cô lại hôn anh.

Trương Chính Hàn đứng yên tại chỗ, phản ứng lại. Lúc anh lên ý định cầu hôn, thật ra tập luyện rất lâu, còn tìm thư ký của anh tức Trương Hoài Vô diễn tập mấy lần. Bởi vì Trương Hoài Vô là kẻ đã phá rối chuyện tốt của anh nên lúc bị tìm đến cũng không dám hó hé gì.

Trương Hoài Vô thường đứng bên cạnh nhìn Trương Chính Hàn cầu hôn với không khí, giọng nói trầm lắng, nói mãi cũng quen, sau ba lần như vậy, Trương Hoài Vô cam đoan: "Đi thôi Chính Hàn, cậu sẽ lấy được vợ mà."

Để có thể cầu hôn một cách hoàn mỹ nhất, Trương Chính Hàn không chỉ luyện tập mà còn tỉ mỉ chọn nhẫn. Nhưng không ngờ cầu hôn còn thuận lợi hơn

anh nghĩ, anh vòng tay ôm lấy Hạ Lâm Hi.

"Sao em đồng ý nhanh vậy?" Tưởng Chính Hàn hôn hai má cô, đồng thời kéo khóa áo ra. Anh vốn định quay về nhà nhưng bây giờ có lẽ phải đợi thêm hai ba tiếng nữa.

Trong phòng ngủ một vùng tối đen, chỉ còn nghe thấy tiếng thở, Hạ lâm Hi thầm nghĩ, căn phòng này cô ngủ suốt cấp hai và cấp ba, đó là khoảng thời gian trưởng thành của một cô gái. Cũng tại nơi này nghe anh cầu hôn, cô thật sự vui sướng.

"Bởi vì em yêu anh." Hạ Lâm Hi chủ động thổ lộ, dùng câu của anh: "Trăm năm hòa hợp."

Tưởng Chính Hàn gật đầu, đáp lại: "Anh cũng thế."

Về cả gia đình lẫn sự nghiệp, nay cô đã chu toàn, sau kì nghỉ đông quay lại làm việc, ngón áp út lấp lánh chiếc nhẫn. Từ lúc khởi nghiệp đến đây đã ba năm, cuối cùng mọi việc đã đi vào quỹ đạo, cuộc sống thay đổi từng ngày chỉ tâm tình là không đổi thay.

Hạ Lâm Hi chọn một biệt thự ngoại thành, biệt thự này tổng cộng ba tầng, có một khu vườn nhỏ. Một ngày nào đó, cô vui vẻ ra cửa hàng thú cưng, mua một chú chó đen giống Đức khoảng ba tháng, thường được gọi là chó săn.

Không phải em đã nói với anh rồi sao?" Hạ Lâm Hi nói: "Em muốn nuôi chó săn là bởi trước đây nhà em cũng từng nuôi một chú như vậy."

Tưởng Chính Hàn còn nhớ rõ, nhưng anh lại quan tâm đến vấn đề khác: "Tính tình nó thế nào?"

Chú chó săn kia rất lạnh tính, không giống loại cho trông nhà cho các trang viên, nó giống một chú mèo non nớt hơn, đôi mắt đen láy mở to nhìn Tưởng Chính Hàn ngấp một lái. Sau đó nằm sấp trên cỏ, vênh vênh cái đuôi.

Tưởng Chính Hàn thấy cu thật ngoan nên xoa đầu: "Đặt tên nhé." Hạ Lâm Hi ngồi xuống bên cạnh anh, đưa ra lựa chọn: "Gọi Vượng Tài nhé, mẹ em nói trong nhà làm ăn buôn bán thì nên đặt tên này."

Tưởng Chính Hàn nở nụ cười đồng ý: "Để tối anh xây ổ cho nó."

Kể từ đó, trước khi tốt nghiệp, công việc với nhau đều ổn thỏa, chuyện thú cưng cũng đã được giải quyết rồi.

Ngày bọn họ tốt nghiệp, Tưởng Chính Hàn được chọn lên bục đọc diễn văn. Anh đứng trên sân khấu, trước ánh nhìn của hàng ngàn người, nói sơ lược quá trình khởi nghiệp đã qua. Lời diễn văn là anh tự viết, lời ít ý nhiều, không hề dông dài. Đến lúc vào đoạn cuối, Tưởng Chính Hàn kết lại: "Năm hai mươi tuổi, điều chúng ta có thể làm rất nhiều, hy vọng cùng nhau, chúng ta có thể đi đến cuối cùng."

- Toàn Văn Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Trăm Năm Hòa Hợp, Ước Định Một Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.